CHƯƠNG 1

HÀN HÀN HUYẾT TÍCH

Gió đông rít lên từng cơn. Tuyết trắng phủ kín cả cánh rừng, ruộng đồng. Trên quan lộ tuyết phủ trắng xóa, không một bóng người, không một cỗ xe súc vật kéo qua lại.

Khi hoàng hôn kéo đến, bầu trời và không gian trắng đục, mờ mờ, thì từ một mật cốc dưới chân Thái Hành Sơn, một người xuất hiện. Người ấy râu tóc đều bạc, tay cầm quải trượng, vừa đi vừa lẩm bẩm một mình:

http://tieulun.hopto.org

- Ồ, sao đến bây giờ chưa thấy hắn quay về?....

Ngay lúc ấy, từ một rìa hang núi, một bóng đen xuất hiện, phi thân với tốc độ cực nhanh tới trước mặt lão nhân nọ. Đó là một thiếu niên mặt hồng răng trắng, tuy giữa giá tuyết gầm rít như vậy mà chỉ mặc một bộ áo quần mỏng, ngắn, đặc biệt toàn thân người trai ấy thấm đẫm mồ hôi. Người trẻ tuổi kinh ngạc kêu lên:

- Tuyết rơi lớn thế này sao người còn ra đây?

Lão nhân cười hiền từ, nói:

- Sư phụ tuy không được ổn lắm, nhưng chỉ có lạnh thế này thì chẳng lo gì.

Người trai tỏ vẻ quan tâm, hỏi ngay:

- Sư phụ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Lão nhân chỉ than dài một tiếng, rồi quay mình trở về căn nhà lá. Chàng trai vội

chạy tới đỡ lão nhân vào nhà, dìu ngồi lên giường. Chàng đốt lên vài khúc củi để lão nhân sưởi rồi mới hỏi:

- Sư phụ, thật ra thì việc gì đã xảy ra vậy?

Lão nhân im lặng, đưa cho chàng trai một khúc củi, khẽ nói:

- Ngươi xem đi thì sẽ rõ.

Chàng trai cầm lấy khúc củi đưa lên nhìn thì thấy có vết dao nhọn khắc lên cành cây ấy mấy chữ "Thả hỉ cố nhân vô dạng", chàng trai vội hỏi:

- Người viết mấy chữ này hình như là bạn của sư phụ?

- Nếu là bạn thì đã sớm đến thăm ta rồi, việc gì phải làm trò này?

- Phải đấy, hôm nay con cũng gặp một chuyện lạ.

Lão nhân lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Lúc con đang luyện tập khinh công trên tuyết thì phát hiện một quái vật toàn thân màu vàng lấp lánh lướt đi nhanh như chớp, chỉ lưu lại vết chân mờ mờ trên nền tuyết mà thôi. Những dấu vết đó không phải dấu chân người mà là dấu tích trảo có đường kính cả thước.

Lão nhân nghe chàng trai nói vậy, thì ngạc nhiên nói:

- Đấy quả là chuyện kỳ lạ. Nhưng dẫu có chuyện gì thì chúng ta cũng không thể cứ chết dí ở đây được.

Chàng trai kinh hãi hỏi lại:

- Sư phụ, như vậy thì chúng ta phải đi đâu?

- Non sông gấm vóc, đất trời bao la. Ở đâu mà chẳng có chỗ dung thân.

Nói xong câu đó, chợt lão nhân nghiêm mặt hỏi ngay:

- "Tinh la thập bát kiếm" ngươi luyện thế nào rồi?

Chàng trai khom người sợ hãi thưa:

- Thưa sư phụ, con vốn ngu dẫn, nên chỉ nắm vững và thành thạo mười bốn chiêu đầu, còn bốn chiêu sau chưa đắc tâm ứng thủ ạ.

Lão nhân lại than một tiếng nữa, nói:

- Cứ thế này mà muốn thành tự bốn chiêu sau phải cần có ba mươi năm khổ luyện nữa.

Chàng trai giật thót mình kêu lên:

- Ba mươi năm ư?

- Đúng vậy, nếu không có hơn bốn mươi năm tu luyện thì nội công không đủ. Nếu muốn tốc thành thì phải có linh dược trợ giúp.

- Vậy linh dược ấy có chỗ nào tìm ra được không?

Lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bảo vật của trời đất, chỉ có thể nhờ trời mà có được chứ không sao tìm thấy. Cứ sau mười năm Hỏa Vân Nham lạnh một lần. Năm

http://tieulun.hopto.org

nay đúng là năm Hỏa Vân Nham lịnh đấy, nếu ngươi mà được mấy giọt "Kim Tinh Phi Dịch" thì nội lực sẽ tăng tiến bội phần, sẽ giúp ngươi rút ngắn thời gian tu luyện bốn chiêu sau cùng của kiếm pháp ấy. Ôi sư phụ....

Chàng trai tỏ ra kiên quyết, nói:

- Chỉ cần có nơi để tìm thì con nhất định phải tìm mới được.

Lão nhân gật đầu nói:

- Cũng phải vậy thôi. Ngay hôm nay con hãy xuống núi đi tìm. Đúng một năm sau, dù tìm được hay không thì con cũng phải về đây gặp ta.

Lão nhân bước vào gian trong, lấy ra một bức họa màu xanh và một món binh khí lấp lánh ánh vàng chẳng giống đao mà cũng không phải kiếm, trao cho chàng trai, nói:

- Sau khi xuống núi, nếu có gặp người trong bức họa này thì con phải thay ta thăm hỏi nhé. Nhớ phải thăm hỏi cho lễ phép.... người có

thể nói với người ấy.... à.... mà thôi, không nói gì nữa cả.

Chàng trai giở bức tranh ra xem thì thấy trong đó có vẽ một thiếu phụ ăn mặc theo lối cung nhân. Chàng định hỏi thì đã nghe sư phụ nói tiếp:

- Đây là binh khí thành danh của ta thuở nào, nó đại diện cho sư phụ. Trước khi con được "Kim Tinh Phi Dịch" thì tuyệt đối không được lấy nó ra sử dụng và càng không được mất đi, rõ chưa?

Chàng trai hỏi:

- Thưa sư phụ, binh khí này tên gọi là gì?

- Không cần phải hỏi, trên giang hồ ai mà không biết nó.

- Vậy có tôn xưng sư phụ thế nào?....

- Nếu bắt buộc phải nói, thì nói là "Vô Danh Lão Nhân".

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy vẻ băn khoăn ấy nảy trên mặt người học trò đã hơn mười năm nay của mình, lão nhân lại nói tiếp:

- Không phải sư phụ không cho con biết tên họ của mình, mà chỉ vì mấy mươi năm lăn lộn trên giang hồ, sư phụ đã mua thù chuốc oán quá nhiều. Con mới xuất hiện giang hồ, chưa đủ kinh nghiệm lịch duyệt, lỡ miệng nói ra, gặp phải chuyện chẳng lành thì sư phụ không thể yên lòng được.

Chàng trai nói:

- Nhưng một kẻ không có lai lịch rõ ràng xuất hiện trong giang hồ há chẳng gây thắc mắc cho mọi người hay sao? Như vậy càng nguy hiểm chứ?

Lão nhân đưa mắt nhìn tuyết rơi mỗi lúc một dày bên ngoài cửa sổ, bần thần một lúc, nói:

- Con à, con có một người thầy như ta, con không sợ nhục đâu. Sau khi được việc ở

Hỏa Vân Nham, con được dùng binh khí của thầy. Trước tiên hãy tới Nam Nhạc tìm gặp Bát Cước Thần Thủ Dư Văn Báo thì con sẽ rõ tất cả. Nhưng trong năm nay con không được đối địch cùng Trung Nguyên Ngũ Nhạc.

Chàng trai vòng tay cung kính nói:

- Đồ nhi xin tuân mệnh, nhưng sau khi đồ nhi đi rồi, sư phụ làm sao đây?

Lão nhân ưỡn ngực cười ha hả, nói:

- Con đừng lo cho ta, tuy công lực của ta bị mất, nhưng những ngày gần đây đã hơi khôi phục lại, không sợ chết đói đâu. Con hãy mau đi đi.

Chàng trai không biết làm cách nào khác, đành gạt lệ từ biệt thầy xuống núi.

Thân hình chàng trai không khác một mũi tên vừa rời khỏi cung, chỉ chớp mắt đã xuống tới chân núi, bon bon đi trên đường cái quan ngập tuyết.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này tuyết đã ngưng rơi, nhưng gió vẫn thêm lạnh lẽo. Màn đêm càng lúc càng dày, vậy mà hai bên đường chẳng có lấy một mái nhà, một hang động để ẩn trú, làm chàng trai cảm thấy lo lo.

Chàng ta cứ cắm cúi đi thêm chừng một giờ nữa mà bốn bề vẫn toàn là tuyết trắng mờ mờ, chẳng biết làm sao để phân biệt phương hướng nữa.

Bỗng giữa lúc ấy từ một sườn núi không xa lắm về phía bên trái vang lên tiếng kêu thê thảm của một ai đó, khiến chàng trai giật mình dừng bước lắng nghe.

Sau khi xác định được đúng hướng phát ra tiếng kêu tuyệt mệnh đó, chàng trai vội vàng lao ngay tới. Đến sườn núi, chàng đưa mắt nhìn quanh, bất giác cảm thấy rợn người.

Trên nền tuyết trắng từng vũng máu tươi thấm đậm. Tám thi thể bị chặt đứt mười sáu cánh tay, máu tuôn ra ướt đẫm. Và trên những

thanh tre mỏng còn cắm tạm cái lưỡi người. Một làn gió lạnh thổi tới, mang theo mùi máu tươi tanh ói, ghê người. Tám thi thể ấy như là vật tế cho một nấm mồ mới đắp ở trước mặt.

Mặc dù với một tấm thân tuyệt kỹ công phu, nhưng lần đầu tiên dấn bước giang hồ, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh thảm sát rùng rợn thế này, chàng trai không khỏi lạnh toát mồ hôi, ghê sợ tự nhủ:

- Thế này là thế nào? Lẽ nào người này không biết gớm tay khi giết người tàn bạo thế này sao?

Đang lúc còn đang ngơ ngác bàng hoàng, chàng trai chợt nghe có tiếng ngựa phi và bảy tám kỵ sĩ đang phi nhanh tới như cơn lốc. Chàng ta giật mình tự hỏi:

- Không biết những người đang tới là ai đây? Ngộ nhỡ họ hiểu lầm mình là hung thủ thì thật là phiền toái.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ thế nên chàng vội lạng người vọt tới sau một phiến đá lớn ở phía trái núp kỹ. Chàng vừa núp kín thì những kỵ sĩ kia cũng vừa tới nơi sườn núi.

Người cầm đầu tuổi độ bốn mươi, sắc mặt đen tím, dừng ngựa nói to kinh ngạc:

- Không xong rồi, mùi máu tươi đã bốc lên, chúng ta tới muộn mất rồi.

Nói rồi người ấy vẫy tay ra lệnh, lập tức những kỵ sĩ ấy phân nhau tản ra tiến lên. Chỉ chốc lát trước mặt họ quang cảnh rừng rợn ấy hiện ra. ai nấy đều vô cùng kinh ngạc hãi hùng.

Người thủ lĩnh nhảy ngay xuống ngựa, đến bên nấm mồ rừng rợn ấy, đưa tay giật lấy mãnh lụa trắng gắn trên thanh tre, đưa lên đọc tên họ của những người tử nạn:

- Thứ nhất : Nam Nhạc phái Bát Cước Thần Thù Dư Tuấn Đức.

- Thứ hai : Tây Nhạc phái Hư Vô đạo trưởng sư đệ Tịnh Hư đạo trưởng.

- Thứ ba : ....

Người mặt tím chưa kịp đọc hết đã kêu lên:

- Chúng ta đến muộn một bước để cho Tuấn Đức sư đệ bị thảm tử, việc này biết làm sao ăn nói với Chưởng môn đây.

Người ấy đưa mắt nhìn sáu người còn lại đang kinh hoàng, thét to:

- Hung thủ nhất định còn chưa kịp đào tẩu, chúng ta phân nhau mà tìm kiếm đuổi theo.

Dứt lời, cả bảy người giật ngựa định tỏa ra các hướng thì người mặt tím lại nói:

- Khoan đã. Hung thủ ra tay tàn ác như thế này, nhất định phải có quan hệ đặc biệt với cái con người trong nấm mồ này. Chúng ta phải xem con người ấy cho chu đáo đã.

Sáu người kia đều khen phải và cả bảy người lại nhảy ngay xuống ngựa, dùng binh

http://tieulun.hopto.org

khí khai quật nấm mồ ấy, chỉ chốc lát quan tài gỗ hiện ra.

Chàng trai nấp sau tảng đá, nhìn thấy cảnh ấy thì rùng mình tự nhủ:

- Chắc người chết nằm trong nấm mồ kia là một kẻ vô cùng độc ác, cho nên sau khi chết còn bị kẻ khác đào mồ lên.

Ngay lúc ấy, người mặt tím vận công lên song chưởng, nhắm quan tài gỗ đẩy tới, "ầm" một tiếng, chiếc quan tài vỡ tan ra từng mãnh.

Nhưng trong quan tài không có thi hài nào cả. Bọn kia dùng đao kiếm khoắn vào và móc lên được một bộ y phục của nữ nhân may mặc theo lối cung nhân. Người mặt tím nhìn bộ quần áo ấy một lúc, hỏi:

- Các ngươi có biết trong giang hồ, ai mặc quần áo người trong cung?

Một người trong bọn cầm tấm áo nhìn một lúc, nói:

- Nhìn vết máu này, e rằng đây là vật của mười năm trước kia.

Người mặt tím cau mày, đưa tay đón lấy tấm áo rồi bọc lấy thi thể cụt hết tay chân của Tuấn Đức, ôm lên ngựa, nói:

- Ta cần phải đem việc này bẩm báo cho Chưởng môn trước đã, sau đó sẽ truy tìm hung thủ.

Nói rồi, cả bọn lại ra roi quất ngựa phóng trở lại con đường cũ đã đến bọn tới đây.

Đợi họ đi xa rồi, chàng mới bước ra, kinh ngạc nói một mình:

- Chỉ có một chiếc áo thấm máu mà phải dùng đến chưởng này mang người để tế, quả thật là tàn bạo.

Bỗng chàng ta giật mình, tự nhủ trong lòng:

- Người này mặc y phục cung nhân, người trong bức họa cũng vậy. Hay là cùng một người.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ như vậy nên chàng trai vội chạy theo hướng bảy kị sĩ vừa đi.

Vì chưa thuộc đường, nên loanh quanh mãi cả một đêm mới tìm được đường ra khỏi dãy núi nọ. Lúc này trời đã sáng.

Chàng trai đưa mắt nhìn quanh và lại thấy bên mép đường từng vũng, từng vũng máu đặc quánh. Bảy tám thi thể bị chặt hết tứ chi nằm rải rác bên đường. Chàng kinh hãi khi nhận ra đó chính là đoàn người của tên sứ giả tím. Chàng cúi đầu lục lọi để tìm hiểu lai lịch chiếc áo, thì có ngờ đâu lại gặp phải cảnh bọn bị thảm sát thế này.

Chàng tiến lại phía thi thể người mặc tím, lục tìm chiếc áo cung nhưng hắn thì nó đã không cánh mà bay. Điều này chứng tỏ kẻ giết chết bảy người này cũng chính là hung thủ đã giết tám người kia và cũng cùng một thủ đoạn tàn bạo như thế.

Chàng mới dấn bước giang hồ, mọi sự

đều mới mẻ, hoàn toàn chẳng biết một tí gì tình hình võ lâm hiện nay. Sư phụ chàng đã mất công lực, lại ẩn tích giang hồ quá lâu, đối với thế cuộc giang hồ chỉ biết những việc khi trước mà thôi.

Chàng không biết Nam Nhạc phái là môn phái thế nào? Cũng không biết kẻ sát nhân tàn bạo này là ai. Đứng quan sát mãi số tử thi ấy, cuối cùng chàng trai lắc đầu đau khổ, nhắm đường cái quan thẳng bước.

Đã bao năm chàng ở chốn thâm sơn cùng cốc luyện tập võ công và khinh công nên chẳng biết từ bao giờ đã luyện thành khinh công tuyệt đỉnh. Vì vậy chỉ qua một trống canh chàng đã vượt qua bảy tám mươi dặm đến một thị trấn cực kỳ náo nhiệt. Qua một đêm vất vả đói khát, giờ đây việc đầu tiên là chàng ta tìm một khách điếm nghỉ ngơi, ăn uống.

Chàng vừa định ngồi xuống bàn, thì một giọng nữ nhân đã gọi:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi cũng đến rồi, nào lại đây ngồi.

Chàng trai ngạc nhiên, đưa mắt nhìn thì thấy một nữ nhân vận một bộ quần áo may rất đẹp đang vẫy tay gọi chàng, khiến chàng bàng hoàng tự nhủ:

- Mình đâu có biết người này là ai?

Nữ nhân thấy chàng ta còn ngơ ngác, ngạc nhiên, thì mỉm cười nói:

- Lại đây mau lên, cơm nước đã gọi cho ngươi rồi đấy mà.

Chàng trai đành phải bước lại, đưa tay đáp lễ, nói:

- Cao danh quý tánh của người tại hạ chưa được biết, mặt khác chúng ta cũng chưa gặp nhau lần nào. Xin phép người.

Nữ nhân nọ lại cười, vỗ vỗ xuống ghế nói:

- Ta là Mộ Dung Trinh, mau ngồi xuống ăn cơm đi.

Thấy chàng trai tỏ ra bỡ ngỡ vì chưa từng quen biết nhau, thiếu nữ nói:

- Ngươi tên họ là gì? Có phải tối qua mới rời khỏi sư môn không?

Chàng trai gật đầu đáp:

- Tiểu nhân tên là Vương Phấn.

Lúc này tiểu nhị đã dọn cơm nước ra đầy bàn. Thiếu nữ chẳng nói gì, chỉ đưa mắt ra hiệu mời rồi cắm cúi ăn uống, Vương Phấn chẳng biết làm sao, cũng im lặng ăn cơm.

Sau khi ăn uống no nê, Mộ Dung Trinh đứng lên thanh toán, rồi vẫy tay nói với Vương Phấn:

- Chúng ta đi thôi.

Vương Phấn chẳng nói gì, cùng nàng ta sánh vai đi ngay. Đi được một đỗi, Vương Phấn hỏi:

- Thực ra thì cô nương đâu có quen biết tại hạ.

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải bây giờ đã quen biết rồi sao?

Mộ Dung Trinh thấy Vương Phấn im lặng có vẻ khó thông cảm, thì cười vui vẻ nói:

- Đã dấn bước giang hồ thì đừng nên quá chú trọng tiểu tiết. Ta vừa mới nhìn thấy ngươi thì biết ngay là mới bước chân vào giang hồ, nên nói chơi mấy câu vậy thôi. Thực ra trên bước đường giang hồ, càng nhiều bạn bè càng tốt.

Vương Phấn cứ bị thảm kịch đêm qua ám ảnh mãi, nên chẳng nói chẳng rằng gì cả. Mộ Dung Trinh thấy vậy lại hỏi:

- Ngươi định đi về đâu?

- Gia sư lệnh cho tiểu đệ đến Nam Cương Giả Tẩu mượn một vật.

Mộ Dung Trinh hỏi ngay:

- Có phải là Thạch Anh Kiếm không?

Vương Phấn hỏi với vẻ kinh ngạc:

- Sao cô nương lại biết?

Mộ Dung Trinh nói với vẻ thản nhiên:

- Nếu mượn không được Thạch Anh Kiếm mà tìm được Oa Hoàng Thần Kiếm thì lại càng tốt.

Vương Phấn lại càng kinh ngạc:

- Nàng.... cô nương thật ra là ai vậy?

Mộ Dung Trinh cười hơ hớ nói:

- Điều ấy có gì mà phải ngạc nhiên. Điều mơ ước của ngươi cả giang hồ ai mà chẳng có cùng nguyện vọng ấy.

Vương Phấn hỏi:

- Nếu vậy thì tiểu đệ đã chậm một bước rồi phải không?

- Đừng vội nản chí, ta lừa ngươi đó mà. Thực tế số người biết điều đó ít thôi.

Vương Phấn bỗng nhướng mày, tỏ thái độ kiên quyết nói:

- Bất kể khó khăn thế nào, tiểu đệ nhất định phải đoạt được vật ấy.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh nói:

- Mong rằng ngươi thuận lợi thành công. Còn bây giờ tiểu muội có việc cần, xin phép đi trước nhé.

Nói rồi liền chạy vụt đi ngay.

Vương Phấn không biết cô nương nọ lai lịch thế nào, chỉ thầm khâm phục nàng ta cao cường, chỉ biết nhìn theo bóng nàng ta vút đi, im lặng lắc đầu.

Bỗng từ phía sau lưng có một giọng nói lạnh lạnh cất lên:

- Có phải tiểu huynh đệ từ Thái Hành đến đây không?

Vương Phấn quay đầu nhìn lại thì thấy một lão nhân tuổi độ lục tuần, miệng ngậm một cái tẩu thuốc dài, nhả khói mịt mù, nhìn chàng như hỏi.

Vương Phấn điềm nhiên gật đầu đáp:

- Quả không sai.

Lão nhân nọ hỏi:

- Vậy có nhìn thấy gì không?

- Nhìn thấy những thi hài cụt tay chân và những vũng máu đóng băng.

- Vậy có cảm tưởng thế nào?

- Nghĩ rằng những người đã chết ấy đều là do họ tự tìm lấy cái chết.

Lão nhân nọ cất tiếng cười chói cả màng nhĩ, nói:

- Nói rất đúng, bọn họ đều tự tìm lấy cái chết.

Vương Phấn không hiểu ý của lão nhân nọ, chàng chẳng muốn tiếp tục nói chuyện nữa nên đưa tay lên làm lễ chào, rồi quay người bước tiếp.

Lão nhân thấy thế thì cười hai ba tiếng ha hả, để mặc cho chàng đi.

Vương Phấn mãi lo tới trách nhiệm nên vội vàng đi thật nhanh ra khỏi thị trấn.

Trên đường đi, chàng thấy rất nhiều các

http://tieulun.hopto.org

nhân vật giang hồ, kẻ đi bộ, người cưỡi ngựa, kẻ đi xe.... ai nấy sắc mặt đều lộ vẻ căng thẳng.

Mặc dù mới hạ sơn, Vương Phấn cũng biết được thái độ của các nhân vật võ lâm đã thể hiện rõ là trên giang hồ đã nảy sinh một sự kiện vô cùng trọng đại.

*

* *

CHƯƠNG 2

BỨC HỌA TAI ƯƠNG

Khác hẳn mọi khi, mặc dù đang lạnh giá, gió thổi ào ào, đường sá ngập sâu trong băng tuyết, các nhân vật giang hồ qua lại không ngớt, đặc biệt trong số đó có hai nhân vật gây nên sự chú ý của mọi người, đó là một lão nhân gầy ốm tuổi tác rất cao và một văn sinh tay lúc nào cũng phe phẩy cánh quạt giấy. Cả hai đi rất nhanh, với vẻ mặt phong trần, văn sinh trung niên nói với vẻ căm tức:

http://tieulun.hopto.org

- Người này quả tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo vô cùng, không hiểu kẻ ấy với Ngũ Nhạc Trung Nguyên có mối thâm thù gì ghê gớm vậy?

Người già cả kia, vẻ hậm hực nói:

- Lão phu đã phát Thần Long Lệnh, thì dù kẻ ấy có là ai cũng khó mà có đường chạy trốn.

Lúc ấy mùi rượu thơm ngát từ trong tửu quán bên cạnh bốc lên, níu bước văn sinh lại, ông ta nói:

- Khí trời đang lạnh giá, chúng ta làm vài ly rượu cho ấm bụng rồi lại đi tiếp.

Nói rồi, cả hai sánh vai nhau bước vào tửu điếm ấy. Dù chỉ là một quán rượu nơi thôn dã, nhưng lại ở nơi đầu mối giao thông, nên khách khứa ngồi chật ních.

Vừa bước vào quán, trung niên văn sinh nọ đưa mắt nhìn quanh rồi khẽ huých vào lão nhân nọ đưa mắt chỉ vào một thiếu niên mặt

mày tuấn tú, ăn mặc quần áo ngắn đang ngồi cạnh cửa sổ. Trong tay chàng trai là một bức họa chân dung. Chàng ta đang chăm chú ngắm bức họa mà không để ý tới mọi điều xảy ra ở chung quanh.

Lão nhân nọ chăm chú nhìn bức họa rồi khẽ nói với người văn sinh nọ:

- Chiếc áo đẫm máu được tế bởi bao sinh mạng giống hệt chiếc áo của người trong bức tranh này đang mặc. Nhất định giữa hai kẻ ấy phải có mối liên quan.

Văn sinh gật đầu đáp:

- Phải, chúng ta phải hỏi tiểu tử này cho rõ mới được.

Lão nhân nọ bước tới trước mặt chàng trai, cất giọng cổ quái hỏi:

- Này anh bạn trẻ, người từ đâu đến đây?

- Thái Hành Sơn.

Chàng trai ngước nhìn lão nhân nọ rồi đáp gọn lỏn.

http://tieulun.hopto.org

Lão nhân nọ giật mình, đưa mắt ra hiệu cho trung niên văn sinh, rồi lại hỏi:

- Ngươi là đệ tử của môn phái nào?

- Tại hạ là Vương Phấn, không thuộc môn phái nào cả.

- Lệnh sư là ai?

- Vô danh lão nhân.

Lão nhân nọ lại lập lại "Vô danh lão nhân" rồi đưa mắt nhìn văn sinh như dò hỏi, rồi nói tiếp, giọng lạnh lùng:

- Người trong bức tranh ấy là ai vậy?

Chàng trai đáp ngay:

- Không biết.

- Vậy ngươi cầm bức tranh ấy làm gì?

- Tại hạ đang đi tìm người ấy.

Lão nhân nọ đưa tay ra nói:

- Đưa ta xem thử nào?

Vương Phấn liền cuốn ngay bức tranh lại, cất vào lòng rồi nói:

- Xin đừng trách tại hạ đã không thể tuân lời.

Trung niên văn sinh cười hắc hắc, nói giọng khinh khỉnh:

- Ngươi to gan thật đấy.

Vương Phấn cũng cởi đáp ngay:

- Vật này là của tại hạ, tại hạ có quyền, như vậy thì có gì là sai nào?

- Hừ, ngươi có biết đây là vị nào không?

- Xin đừng trách tại hạ kiến văn hạn hẹp đã không biết nhị vị là cao nhân nào.

Văn sinh nọ phe phẩy chiếc quạt giấy, nói:

- Vị lão nhân này là Nam Nhạc phái Chưởng môn nhân Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo đại hiệp, cũng chính là Thần Long Lệnh chủ.

Sắc mặt Vương Phấn biến đổi đột ngột, chàng cau mày ra dáng nghĩ ngợi nhiều lắm,

http://tieulun.hopto.org

nhưng vẫn ương ngạnh không nói nửa lời. Văn sinh nọ lại nói tiếp:

- Còn bốn tòa là Lăng Trường Phong có ngoại hiệu là Bạch Y Tú Sĩ, đang là Chưởng môn hộ Đông Nhạc.

Uy danh của Ngũ Nhạc phái chấn động Trung Nguyên, vậy mà nghe giới thiệu xong tên tuổi của hai vị nọ, chàng trai trẻ chỉ cười nhạt, nói:

- Thật là thất kính với hai vị Chưởng môn nhân.

Bát Cước Thần Thù như không nhịn được nữa, gằn giọng nói:

- Lệnh ta đã ban, lẽ nào ngươi không tôn kẻ tôn trưởng?

Vương Phấn lạnh lùng đáp lời:

- Tại hạ và ngài không cùng nguồn gốc, không thể xưng tôn trưởng với tại hạ được.

- Nếu hôm nay mà ngươi không nói rõ lai lịch thì chớ trách ta ỷ lớn hiếp bé.

Vương Phấn khẳng khái nói:

- Tại hạ đành phải chấp nhận như vậy.

Bát Cước Thần Thù nạt:

- Ngươi thật sự không nói hả?

Vương Phấn thản nhiên đáp lại:

- Chẳng có gì để nói cả.

Bát Cước Thần Thù đùng đùng nổi giận, đưa cao tay lên định giáng cho kẻ ương ngạnh kia một chưởng, nhưng nghĩ tới địa vị Chưởng môn của mình nên có nén giận, nhìn chàng trai "hừ" một tiếng, bỏ qua chỗ khác, kéo Bạch Y Tú Sĩ lại ngồi cùng.

Vương Phấn tự biết mình không phải là địch thủ của đối phương, nhưng không vì vậy mà chịu khuất phục dưới áp lực của họ, cứ hiên ngang ngước mắt nhìn Bát Cước Thần Thù cho mãi tới lúc ông ta thu hồi chưởng, mới cười lạnh lùng ngồi lại chỗ cũ.

Bỗng lúc ấy vị thầy thuốc ngậm tẩu

http://tieulun.hopto.org

thuốc khi trước gặp trong tửu quán bước tới, đưa cho Vương Phấn một gói thuốc, nói:

- Đây là Vạn Ứng Hoàn, một chế theo gia truyền của bổn nhân, chỉ xin tôn giá trả cho hai tiền.

Vương Phấn đón lấy gói thuốc, trả tiền cho vị thầy lang rồi đưa mắt nhìn Bát Cước Thần Thù và Bạch Y Tú Sĩ, thì thấy bọn họ đã rời khỏi tửu điếm. Chàng đưa mắt nhìn gói giấy thì thấy có một hàng chữ:

- Bát Cước Thần Thù đang đau xót vì cái chết của con trai là Dư Tuấn Đức, đã dốc toàn lực truy tìm hung thủ, ngươi phải trốn tránh cho khéo.

Vương Phấn vò nát mảnh giấy, lẩm bẩm:

- Mình đâu phải là hung thủ, việc gì phải trốn tránh.

Nghĩ vậy, chàng đứng lên thanh toán tiền ăn uống, rồi cứ theo quan lộ đi về phía trước.

Lúc này trời đã tối, trên đường đã hết người qua lại. Vương Phấn vừa đi vừa tự nhủ:

- Xem ra thì đúng bọn họ coi mình là hung thủ rồi.... Mà sự việc cũng thật khéo, mình vừa hạ sơn thì đã gặp ngay chuyện này. Hơn nữa mình lại mang theo bức họa của người không biết tên họ này, bây giờ biết giải thích sao đây?....

Cứ thế, chàng đi tới một cổ miếu đổ nát, thì vị thầy lang đã gọi lại:

- Tiểu tử, mau vào đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Vương Phấn bước thẳng vào miếu, hỏi ngay:

- Tôn giá là ai?

Người thầy lang nọ nói:

- Thầy thuốc người Mông Cổ.

- Quả không sai, vậy các hạ tìm tại hạ có chuyện gì?

http://tieulun.hopto.org

- Bức họa của ngươi từ đâu mà có vậy?

- Gia sư trao cho tại hạ.

- Có phải để tìm người trong bức họa ấy?

- Quả đúng như vậy. Các hạ biết bà ta à?

- Ngươi đã tìm bà ta, thì chắc là biết tên họ bà ta chứ?

- Một tí cũng không biết, hình như gia sư không muốn nói ra.

- Lệnh sư đã không nói thì lão phu cũng khỏi phải nhúng mũi vào nữa.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ biết lệnh sư à?

- Chỉ nhìn thân phận của ngươi thì ta cũng biết được đôi điều.

- Vậy là trước đây các hạ đã thấy tại hạ.

- Ta đi hái thuốc ở Thái Hành Sơn, không chỉ gặp ngươi, mà còn gặp một chuyện kỳ lạ nữa.

Vương Phấn tò mò hỏi:

- Ngài có biết ai đã gây nên chuyện ở Thái Hành Sơn không? Tại hạ bị nghi ngờ đó.

- Họ chẳng ràng đâu, làm gì có thời gian mà đi tìm ngươi. Hà hà...

Vị thầy thuốc Mông Cổ bỗng ngưng tiếng cười, nghiêm trang nói:

- Nhưng trong mấy ngày gần đây, ngươi cần ẩn nấp cho kín đáo.

- Vì sao tại hạ phải ẩn nấp cơ chứ?

- Đừng quá bận tâm việc trước mắt, mà hãy nghĩ tới đại sự sau này chứ?

Vương Phấn hỏi:

- Hình như các hạ quá rõ những việc của tại hạ.

Người Mông Cổ nói với vẻ thần bí:

- Chỉ biết chút đỉnh thôi.

- Vậy ngài cũng định nhúng tay vào?

Người Mông Cổ cười nói:

- Biết cho vui thôi, lão phu đâu có hùng tâm.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn bỗng đổi thái độ, hỏi:

- Tại hạ vừa đặt chân vào chốn giang hồ, tại sao mọi người đều biết cả?

Bỗng người thầy thuốc Mông Cổ hạ giọng nói:

- Kẻ tìm ngươi đã tới, ta chỉ biết chữa bệnh, không biết đánh nhau, vậy ta đi trước nhé.

Vương Phấn lắng tai nghe thì phát hiện có rất nhiều người đang tiến lại gần. Chàng vô cùng khâm phục thính giác của vị đại phu Mông Cổ, nào ngờ khi quay lại thì người đại phu Mông Cổ đã đi đâu mất rồi. Chàng lại càng kinh ngạc hơn nữa, vì cổ miếu này chỉ có một lối ra vào ngay trước mắt chàng, vậy mà ông ta đi lúc nào chàng cũng không biết, không để lại một tiếng động, một hơi gió.

Nghe tiếng chân tiến lại mỗi lúc một gần, Vương Phấn hiên ngang bước ra khỏi cổ miếu, thì cũng ngay lúc ấy có hai bóng người

lao tới đáp xuống trước mặt chàng cười khảy. Vương Phấn nhận ra ngay đó chính là Bất Cước Thần Thủ và Bạch Y Tú Sĩ Dư Văn Báo cất giọng âm u hỏi:

- Sư phụ của ngươi đích thực là ai?

Vương Phấn trả lời:

- Không thể phục tùng được.

- Người phụ nữ trong tranh quan hệ thế nào với ngươi?

- Cũng không trả lời được.

- Ngươi muốn chết hả?

Dư Văn Báo giận dữ quát to lên, rồi lập tức đẩy ra một chưởng.

Vương Phấn lần đầu trong đời phải ra tay giao đấu, mà đối thủ là một trong Ngũ đại cao thủ của Trung Nguyên, nhưng chàng tạ vẫn liều lĩnh cử chưởng lên đánh trả ngay, "ầm" một tiếng, Vương Phấn bật lùi ra sau năm bước, máu huyết cơ hồ đảo lộn.

Ngay lúc ấy Bất Cước Thần Thủ cười

http://tieulun.hopto.org

gần một tiếng, lướt tới vung tay chẹn ngay Uyển Mạch của chàng trai.

Vương Phấn hít một hơi chân khí, quật mạnh bàn tay chém vào Uyển Mạch của Dư Văn Báo như sét đánh, khiến lão ta giật mình vội co tay lại, nhảy qua trái ba thước mới tránh khỏi.

Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo như điên lên, sát khí hiện trên mặt, lão ta nhanh như chớp vọt tới tung ra liên tiếp ba chưởng cực nhanh và hiểm độc.

" Ầm, ầm, ầm" mấy tiếng vang lên. Vương Phấn lại bị đánh bật lùi lại bảy tám bước, trong khóe mép tứa ra hai dòng máu đỏ.

Ngay lúc ấy, Bạch Y Tú Sĩ lướt tới trước mặt chàng, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, ngươi tự chuốc khổ vào thân đấy nhé, với bản lĩnh như thế mà dám đối địch với Ngũ Nhạc Trung Nguyên à?

Hai mắt Vương Phấn ánh lên tia sáng căm phẫn, chàng tức tối nói:

- Sẽ có ngày các ngươi biết thiếu niên này lợi hại thế nào.

Bạch Y Tú Sĩ cười nói:

- Hôm nay ngươi còn chưa thoát thân nổi, nói điều ấy ra chỉ vô ích.

Vương Phấn phẫn nộ quát lên:

- Chưa chắc.

Dư Văn Báo sát khí đằng đằng, từ từ tiến tới, cười gằn nói:

- Xin Lăng huynh hãy tránh sang một bên, đêm nay lão phu không thu phục được hắn thì không xong.

Ngay lúc ấy, tiếng động của người ngựa vang lên cách cỗ miếu chỉ còn ba bốn mươi trượng nữa mà thôi. Bỗng nhiên....

Bỗng nhiên từ trong khu rừng cạnh đấy một luồng tia sáng đỏ rực như cầu vồng lướt

http://tieulun.hopto.org

qua, nhiều tiếng rú lên thảm khốc, một loạt kị sĩ ngã ngựa.

Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo kêu lên thất thanh:

- Oa Hoàng Thần Kiếm...

Rồi như hai tia chớp, cả Dư Văn Báo và Bạch Y Tú Sĩ lao vút tới hiện trường, nhưng cả hai trong Ngũ Nhạc Trung Nguyên họ vẫn tới chậm một bước. Hơn mười mấy đệ tử của Nam Nhạc phái đều té lăn xuống đất, cả bọn không một ai có chân tay, thân hình như một cục thịt cụt lủn, máu me đầm đìa.

Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo nhìn thấy thảm cảnh ấy không nén nổi căm hờn, tóc râu dựng ngược, gào lên như sấm:

- Hỡi ác ma, Dư mỗ thề không đội trời chung với ngươi.

Bạch Y Tú Sĩ bấm mặt, gằn giọng trầm giọng nói:

- Hung đồ mới đi chưa xa, chúng ta mau đuổi theo.

Ngay lập tức, cả hai bật người như hai luồng gió, lao ngay về phía trước.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 3

PHIÊN TĂNG TAM ÁC

Vương Phấn bị Bát Cước Thần Thù đánh chấn thương nội tạng, căm phẫn kêu to lên:

- Sẽ có ngày các ngươi biết tay tiểu gia.

Vương Phấn biết nếu mình chưa đạt được những thứ ấy, thì mình chưa phải là đối thủ của Ngũ Nhạc Trung Nguyên, nên đành cố nuốt hận trong lòng mà ngồi xuống vận công điều tức chữa thương. Cũng may thương thế

không nặng lắm, nên chàng vừa điều trị vừa tiến về phía trước.

Đang đi, bỗng vị đại phu Mông Cổ lại từ trong bóng tối hiện ra, nói:

- Sao rồi, thương thế của ngươi cần phải phụ mấy thứ thuốc này mới mau lành, nó không chỉ giúp người trị thương mà còn có tác dụng điều hòa khí huyết, có lợi cho nội lực tăng tiến.

Nói rồi, ông ta bắt Vương Phấn ngồi xuống mép rừng cây, đưa cho chàng một hoàn thuốc, yêu cầu phải uống ngay.

Không hiểu tại sao Vương Phấn thấy tin tưởng nơi con người kỳ bí này. Chàng bèn uống hoàn thuốc ấy ngay, rồi vận công điều hành cho thuốc chạy khắp châu thân. Ngay lúc ấy, vị thầy thuốc Mông Cổ khẽ nói:

- Cô nương ấy lại đây đấy, ta không tiện gặp, phải tránh trước vậy.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói chưa dứt, ông ta đã biến mất trong rừng cây. Vương Phấn mở mắt ra nhìn quanh thì thấy từ xa một bóng áo hồng vọt nhanh tới. Người đó chính là Mộ Dung Trinh, nàng nhìn Vương Phấn rồi khẽ hỏi:

- Thương thế của Vương huynh có nguy hiểm lắm không?

- Ủa, vì sao cô nương lại biết tại hạ thọ thương.

Vương Phấn hỏi lại.

Mộ Dung Trinh bị hỏi bất ngờ như vậy, đắn đo một lúc mới nói:

- Chẳng phải lúc nãy ngươi vừa vận công điều tức đó sao? Nếu không bị thương thì tại sao phải làm như vậy?

Vương Phấn hậm hực nói:

- Tự nhiên lại gặp phải Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo gây bao rắc rối, tức chết đi được.

- Hiện Ngũ Nhạc phái đang dần dần thu tóm cả võ lâm Trung Nguyên. Vương huynh đang mang trách nhiệm lớn trên mình, cần phải nhẫn nại hơn nữa.

- Cái lũ kiêu căng hẹp hòi ấy mà cũng đòi làm lãnh tụ võ lâm sao?

Mộ Dung Trinh lại nói:

- Nhưng Bát Cước Thần Thù lại đang nắm giữ Thần Long Lệnh trong tay. Thôi, thời gian không còn nhiều nữa, Vương huynh phải mau mau đoạt cho được Thạch Anh Kiếm mới tốt đẹp.

Vương Phấn bỗng thấy có cảm tình với vị cô nương này, nên hỏi lại:

- Cô nương thực ra là ai? Đã biết vậy tại sao không tự mình đi lấy?

- Đơn giản thôi, vì vật ấy đối với tiểu muội vô tác dụng. Nhưng nếu như Vương huynh cần có tiểu muội giúp sức, thì tiểu muội xin hết lòng trợ giúp.

http://tieulun.hopto.org

- Không dám làm phí sức của cô nương, tại hạ đã có cách để lấy được rồi.

- Như vậy có nghĩa là tiểu muội trở nên thừa ư?

- Xin chân thành cảm ơn sự quan tâm lo lắng của cô nương.

Mộ Dung Trinh quay đi, giọng lạnh nhạt nói:

- Thôi được, cứ coi như ta là kẻ lắm chuyện. Nhưng ta nói thật cho mà biết, nếu không vì....

Thấy nàng ta không nói tiếp nữa, Vương Phấn thắc mắc hỏi:

- Vì cái gì?

- Vì ngươi là đồ ngốc !

Nàng cười trả lời rồi vọt mình ra ngoài hơn mười trượng xa đi ngay.

Vương Phấn biết nàng nói như vậy là bên trong có chứa đựng một nguyên nhân nào đó, nên tự nhủ:

- Sư phụ thường nói kẻ giang hồ hiểm trá, xảo quyệt lắm, cần phải hết sức cẩn thận.

Xác định như vậy rồi, Vương Phấn không cần quan tâm tới mọi việc xung quanh, chỉ một lòng tìm cách đi thẳng tới Nam Cương càng nhanh càng tốt.

Bữa đó, còn cách Nam Cương không xa nữa, thì chàng bỗng gặp ba vị Phiên tăng to lớn mặc áo cà sa đỏ rực, diện mạo hung ác vô cùng, trông không có vẻ gì là người lương thiện. Ba Phiên tăng ấy tuy thân hình to lớn đồnh dàng mà thân pháp cực kỳ xảo diệu, họ đi nhanh như gió, chân như không bám đất, không khuấy động một hạt bụi, không in lại một dấu chân.

Hai bên đều đi rất nhanh, chỉ một loáng là họ đã tới trước mặt nhau, bỗng người Phiên tăng đi trước nói:

- Tiểu tử này căn cốt rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

- Sở huynh đã vừa mất thì thu nhận hắn làm đệ tử quan môn vậy.

- Coi là vậy đi, khi nào xong việc sẽ bàn.

Phiên tăng đi đầu nói rồi tăng tốc bước nhanh tới.

Vương Phấn nghe hết câu chuyện của hai Phiên tăng nhưng làm như không hề nghe thấy, cứ sải bước thật mau tới trước.

Nam Cương Dã Tẩu trú tại Vân Vụ Sơn cốc, ông là Thần Y nên ai ai cũng biết, dân địa phương đưa Vương Phấn đến tận nơi ông trú ngụ. Chàng gõ cửa mãi mới thấy có một đồng tử áo xanh bước ra mở cửa hỏi:

- Đến để mời gia sư đi chữa bệnh hả. Gia sư mấy hôm nay bị ốm, không đi đâu được cả.

Vương Phấn vòng tay chào, nói:

- Tại hạ là Vương Phấn, phụng mệnh của gia sư là Vô Danh Lão Nhân đến đây bái kiến Mã lão tiền bối.

Đồng tử nọ nhìn chàng ta thật chăm chú rồi nói:

- Xin huynh hãy đợi đấy, chờ tiểu đệ đi bẩm báo với gia sư.

Bỗng ngay lúc ấy từ trong nhà vang lên một giọng nói:

- Hãy mời người ấy vào đi.

Đồng tử vừa nghe tiếng vội khom người xuống nói:

- Xin mời huynh vào.

Vương Phấn theo tay chỉ tiểu đồng bước vào gian nhà có, chàng nhìn thấy một lão nhân tuổi ngoài lục tuần rất ốm yếu đang nằm trên một chiếc ghế trúc. Vương Phấn vội chạy lại, cung kính hành lễ, nói:

- Vãn bối là Vương Phấn, xin bái kiến Mã lão tiền bối.

Lão nhân nọ hơi nhúc nhích người, giọng yếu ớt hỏi:

- Lệnh sư gần đây có khỏe mạnh không?

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lễ phép trả lời:

- Bẩm, cũng thường ạ.

- Ngươi đến đây mượn Thạch Anh Kiếm phải không?

- Dạ, chính thế.

Nam Cương Dã Tẩu than một tiếng, rồi nói:

- Lão phu dự định đưa người đến Hỏa Vân Nham một chuyến, nhưng như hôm nay thì e rằng không làm được mất rồi.

- Thưa tiền bối bị bệnh gì vậy?

- Lão phu nghiên cứu y thuật mấy mươi năm nay, lẽ nào bị mang bệnh?

Vương Phấn ngạc nhiên nói:

- Nếu vậy thì....?

- Chẳng giấu gì ngươi, bệnh của ta là bị mang thương thế.

- Vậy tiền bối đã động thủ với ai vậy?

- Ba lão Phiên tăng.

Vương Phấn kinh ngạc hỏi:

- Trên đường đến đây văn bối có gặp ba Phiên tăng ấy. Nhưng vì sao lại có chuyện động thủ ấy.

Thần y nói:

- Chúng đến đây để hỏi thăm nơi trú ngụ của lệnh sư.

- Gia sư có thù với bọn họ sao?

- Chuyện đã xảy ra hơn hai mươi năm rồi. Ngày ấy có một trong các Phiên tăng ấy vào Trung Nguyên uy hiếp võ lâm, chỉ hơn nửa tháng đã hạ hơn hai mươi cao thủ của Trung Nguyên, trong đó có năm vị đại Chưởng môn, chỉ đến khi lệnh sư xuất thủ, hung tăng đó mới chịu thua rời khỏi Trung Nguyên.

- Nếu vậy thì ba Phiên tăng này là đồ đệ của lão tăng nọ?

- Đúng đấy. Lão phu thấy ý đồ của họ không lương thiện nên không nói ra, thế là xảy ra động thủ.

Vương Phấn xúc động, hành lễ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vì gia sư mà tiền bối bị thọ trọng thương. Văn bối xin thay mặt cho gia sư đa tạ ân nghĩa của tiền bối.

Nam Cương Dã Tẩu cười hà hà, nói:

- Ta và lệnh sư là anh em, bạn đồng sanh đồng tử, việc nhỏ mọn này có gì đáng kể.

Nói rồi, ông vẫy tay cho tiểu đồng, nói:

- Mang kiếm ra đây cho ta.

Đồng tử dạ một tiếng rồi vào trong nhà trong mang ra một thanh kiếm có cái bao màu vàng đất. Nam Cương Dã Tẩu đón lấy, trao cho Vương Phấn, nói:

- Thực ra thì ngươi không được thanh kiếm này. Chỉ vì lệnh sư sợ người dùng binh khí của ông ta thì bại lộ tông tích, nguy hiểm cho người, nên mới phải mượn Thạch Anh Kiếm của ta.

Vương Phấn cung kính hai tay đỡ thanh kiếm, bái tạ nói:

- Văn bối vô cùng cảm tạ ơn đức của tiền bối cho mượn kiếm.

Nam Cương Dã Tẩu vẫy tay xua đi, nói:

- Con hãy đi mau lên, thời gian không còn nhiều đâu. Phải hành động càng nhanh càng tốt.

Vương Phấn "dạ" một tiếng, cúi người chào, định đi thì Bạch Tẩu kêu lại. Ông ta đứng lên đi vào phòng trong, lấy ra một bình ngọc nhỏ, đưa lên nói:

- Đây là tâm huyết của ta hơn ba mươi năm luyện thành từ hàng trăm vị linh dược, có cả Hà Thủ Ô ngàn năm. Ta luyện được ba hoàn "Đại Viên Đơn", có công dụng cải tử hoàn sanh, kéo dài tuổi thọ. Năm trước ta đã dùng một hoàn cứu sống được một đồng đạo. Nay còn lại hai hoàn, ta giao lại cả cho con.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Không, báu vật này xin tiền bối giữ lại mà sử dụng.

http://tieulun.hopto.org

Nam Cương Dã Tẩu lắc đầu nói:

- Chẳng giấu gì con, nguyên ta có ý định giữ lại để tận dụng cho kẻ truyền nhân. Nhưng bây giờ thì không còn kịp nữa rồi, trời không cho ta thực hiện ý nguyện nữa. Người hãy nghe ta nói, ba hung tăng nọ đã tìm được ta thì sẽ có ngày tìm được lệnh sư. Nhưng công ta đã mất hết công lực rồi, vậy làm sao mà kháng cự lại. Hoặc giả ba Phiên tăng ấy không tìm ra lệnh sư mà lại gây náo loạn võ lâm thì lấy ai mà kháng cự. Ta có thể nói cho con biết, ngoài lệnh sư ra võ lâm đương đại không ai có thể động đến ta, vậy mà ta còn bị ba Phiên tăng đó đả thương, vậy thì lấy ai chống chọi với chúng.

Vương Phấn nghiêm trang hỏi:

- Như vậy ý của tiền bối là tác thành cho vãn bối để đối phó với ba Phiên tăng.

- Chính là như vậy. Nếu được dùng linh dược này thì công lực tăng lên bằng hai mươi năm khổ luyện. Theo ta suy luận, toàn bộ võ

công của lệnh sư đã truyền thụ hết cho con. Hiện nay con còn kém là do chưa đủ hỏa hầu, nay được linh dược trợ giúp, công lực con sẽ gia tăng rất nhiều, đủ sức để đối phó với ba Phiên tăng đó.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Lý thì như thế, nhưng đây là bảo vật cả đời cầu tiền bối, vãn bối nỡ nào chiếm lấy.

Nam Cương Dã Tẩu nghiêm mặt nói:

- Ý ta đã quyết, con không được phép cải lại. Ngay bây giờ con uống linh dược này đi. Cả đêm nay con sẽ vận công điều tức cho linh dược phát tán, sáng mai con có thể lên đường.

Vương Phấn còn biết làm sao, chàng bái tạ Nam Cương Dã Tẩu rồi nuốt ngay hai viên thuốc quý, to như hai quả long nhãn. Nam Cương Dã Tẩu thấy vậy liền trầm giọng quát khẽ:

http://tieulun.hopto.org

- Hãy mau mau vận công điều khí cho linh dược phát tán.

Vương Phấn vội gật đầu, ngồi xếp bằng vận công điều khí, chẳng bao lâu sau chàng đã nhập định, mãi đến hừng đông thì chợt tỉnh lại. Chàng vội đứng lên thì thấy thân thể nhẹ lâng lâng, khác hẳn đầu đêm hôm qua; Vương Phấn vội chạy lại trước mặt Nam Cương Dã Tẩu, quỳ lạy nói:

- Muôn vàn cảm tạ ơn đức của tiền bối.

Nam Cương Dã Tẩu xua tay nói:

- Khỏi cần phải lễ cho lắm nữa. Lệnh sư biết trên bước giang-hồ con khó tránh khỏi phải động thủ, nhưng lại không được dùng võ công của người, vậy ta truyền thụ cho con chưởng pháp "Bình Phong Cửu Điệp". Nếu chưa phải là cường thù đại địch thì với chưởng pháp này của ta, con có thể dễ dàng thủ thắng.

Nói rồi, ông cố nén chịu thương thế, đem pho võ công thành danh Bình Phong Cửu Điệp

từng chiêu, từng thức ra truyền thụ cho Vương Phấn. Ông vừa giảng giải vừa làm mẫu, kể cả cách vận công điều khí đều tỉ mỉ chi li truyền thụ không sót một điều xảo diệu nào.

Vương Phấn vốn bản chất thông tuệ, cốt cách siêu phàm, nên chỉ qua hai giờ đã nắm vững tất cả, không còn sơ sót một tí gì. Lúc này, Nam Cương Dã Tẩu mới cho phép chàng được phép giã biệt ra đi.

Vương Phấn ngay từ khi còn mở đất đã rời khỏi Vân Vụ Sơn, cướp thời gian nhắm Hỏa Vân Nham thẳng tiến.

* * *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 4

THIẾU NỮ THẦN BÍ

Vừa rời khỏi nơi cư trú của Nam Cương Dã Tẩu, qua hết đoạn cốc hẹp thì Vương Phấn đã nhìn thấy một bóng đỏ té nhào xuống, chàng giật mình lẩm bẩm:

- Lẽ nào lại là cô ta?

Mộ Dung Trinh là thiếu nữ lần đầu chàng tiếp xúc từ khi ra đời hành đạo, nên chàng có ấn tượng rất sâu sắc. Vừa nhìn thấy nàng ta là chàng nhận ra ngay. Nhưng lần này

sao trông nàng thần sắc trầm trọng, hơi thở yếu ớt, thì tự nhủ:

- Hình như cô ta bị trúng một loại âm khí cực độc nên mới có biểu hiện như thế.

Nghĩ vậy, nên Vương Phấn chẳng tỵ hiềm nam nữ thọ thọ bất thân, đưa tay ôm chặt nàng ta, quay trở lại gian nhà tranh của Nam Cương Dã Tẩu.

Nam Cương Dã Tẩu vừa quay vào thì thấy từ xa Vương Phấn đang bế một thiếu nữ đi đến, ông không khỏi giật mình tự nhủ:

- Không biết cô nương này lai lịch ra sao đây?

Lúc này Vương Phấn bế cô gái nọ đem vào gian nhà cỏ, đặt xuống nói:

- Vãn bối vừa ra khỏi cốc thì gặp cô nương này té xuống, nên vội mang đến đây nhờ tiền bối trị thương.

Lão thần y hỏi:

- Vậy ngươi có biết cô ta là ai không?

http://tieulun.hopto.org

- Vãn bối chỉ biết cô ta tên gọi là Mộ Dung Trinh, còn ngoài ra hoàn toàn không biết gì nữa.

Nam Cương Dã Tẩu xem mạch cho nàng, rồi lại vạch mí mắt nàng ta ra xem, buột miệng nói:

- Cô ta trúng Vô Tướng thần châm của Vô Tướng Quan Âm.

Vương Phấn hỏi:

- Ai là Vô Tướng Quan Âm?

- Đó là Chưởng môn nhân Bắc Nhạc phái Nam Cung Liễu.

Vương Phấn lo lắng hỏi:

- Có thể cứu được cô ta không?

Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả nói:

- Chỉ cần có một hơi thở thì lão phu sẽ đem cô ta từ quỷ môn quan trở về với cuộc sống.

- Sự thể đã gấp lắm, xin tiền bối hãy ra tay cho.

Lão thần y nói:

- Nhưng cô ta là nữ nhân, làm sao ta ra tay được?

Vương Phấn chưa biết nói sao, thì ngoài cửa đã vọng vào tiếng nói:

- Nam Cương lão nhi có nhà không? Nam Cung Liễu xin đến gặp đây.

Nam Cương Dã Tẩu "hừ" một tiếng, nói:

- Lão bà này quả là truy tận giết tuyệt, đuổi đến tận nhà thầy thuốc. Độc ác quá, thôi chúng ta ra ngoài ấy xem thử thế nào đã.

Vương Phấn theo Nam Cương Dã Tẩu bước ra thì thấy một lão bà tóc bạc phơ, nét mặt giận dữ, tay cầm quải trượng đang đứng dưới gốc cây, hai bên là bốn thiếu nữ áo xanh bồng kiếm đứng hầu.

Nam Cương Dã Tẩu đưa tay chào, lịch thiệp hỏi:

- Nam Cương Chưởng môn nhân, có chuyện gì mà giá lâm hàn xá thế này?

http://tieulun.hopto.org

Vô Tướng Quan Âm cũng cúi mình chào, nói:

- Nếu không có chuyện gì thì ai lại trèo lên tam bảo điện làm gì? Vừa rồi có một nữ nhi áo đỏ đến quý phủ xin điều trị phải không?

Nam Cương Dã Tẩu gật đầu, nói:

- Quả có chuyện ấy, cô ta trúng Vô Tướng thần châm của phương giá, tính mệnh vô cùng nguy kịch, lão phu không thể nhìn thấy người ta sắp chết mà không cứu.

- Đã vậy thì xin nể mặt lão thần mà giao cô ấy cho ta.

- Vì sao thế?

Vô Tướng Quan Âm khinh khỉnh nói:

- Cô ta và Ngũ Nhạc phái kết mối thâm thù, phải đem cô ta về đại bản doanh để trị tội.

Nam Cương Dã Tẩu cười khẩy nói:

- Việc này e khó tuân mệnh đấy.

Lão bà nói:

- Đó là người Thần Long Lệnh đã hạ lệnh truy đuổi.

- Bất luận người này là ai, lão phu tuân theo luật là thấy người bệnh thì cứu, chưa hết bệnh thì chưa hết trách nhiệm với con bệnh, xin phương giá chớ khinh người thái quá.

- Như vậy là tôn giá nhất định không chịu đáp ứng?

Nam Cương Dã Tẩu lắc đầu đáp:

- Không thể tuân mệnh được.

Lão bà tức giận hỏi:

- Tôn giá dám kháng cự Thần Long Lệnh?

- Thiết lệnh ấy chỉ là dọa được kẻ khác, người trước mặt ta chỉ là một nữ nhân mà thôi, con bệnh ấy chẳng có giá trị gì cả.

Vô Tướng Quan Âm tức giận quát to một tiếng, cất quải trượng lên, từ từ tiến về phía

http://tieulun.hopto.org

Nam Cương Dã Tẩu, còn lão thần y thì coi như không nhìn thấy gì.

Vương Phấn sợ lão thần y thương thế chưa lành, không thể dùng nội lực để chiến đấu với Nam Cung Liễu, nên liền tiến sát vào ông sẵn sàng tiếp ứng. Nhưng Nam Cương Dã Tẩu xua tay, nói:

- Không cần ngươi phải nhúng tay vào

Quả nhiên Nam Cung Liễu bước tới trước mấy bước, bỗng dộng quỳ xuống đất nói:

- Được, hôm nay tạ cho cô ấy sống thêm một ngày. Để xem nó có sống mà chạy khỏi Vân Vụ Sơn này hay không?

Nói rồi dẫn môn hạ đi ngay.

Vương Phấn lấy làm lạ, còn lão thần y thì nhìn theo nói:

- Có mời bà tạ cũng chẳng dám.

Cần biết rằng năm xưa Nam Cương Dã Tẩu cùng Thần Long Lệnh Chủ Lục Đại Nhất

và Tái Bắc Si Ông Triệu Thiện Nhẫn tôn xưng là Vũ nội Tam Đại Kỳ Nhân, đã thành danh từ hai mươi năm trước. Ngũ Nhạc Trung Nguyên tuy đang cường thịnh cũng không dám chọc giận họ, nên Vô Tướng Quan Âm phải chịu lép.

Hai người quay trở lại gian nhà cỏ thì chẳng còn thấy tung tích của Mộ Dung Trinh đâu cả, mà chỉ thấy trên bàn có một hàng chữ:

- Ơn cứu mạng muôn đời không quên.

Đọc xong hàng chữ ấy, Nam Cương Dã Tẩu lẩm bẩm:

- Người con gái này quả là một kỳ nhân.

Vương Phấn thắc mắc hỏi:

- Kỳ ở chỗ nào?

- Độc chấm của Vô Tướng Quan Âm là âm khí cực độc, vậy mà cô ta đã tự giải độc được để ra đi, hơn nữa qua nét chữ thấy rằng

http://tieulun.hopto.org

thần trí của cô ta hoàn toàn mạnh mẽ, điều đó chẳng phải là kỳ nhân sao?

Vương Phấn ngoài mặt thì khâm phục nàng ta, nhưng trong lòng vẫn lo nàng lại bị tập kích trên đường đi. Do vậy chàng cáo biệt Nam Cương Dã Tẩu ra đi, vị thần y nói:

- Ngươi đi đi, lão phu cũng cần phải rời khỏi nơi này thôi.

Vương Phấn ra đi mà lòng lo ngay ngáy cho Mộ Dung Trinh sẽ bị lọt vào ổ phục kích của Ngũ Nhạc phái. Nhưng khi chàng chạy lên một sườn núi thì lại thấy có bốn tử thi của thiếu nữ nằm chết ở đó. Bốn người này hình dáng và y phục giống môn hạ của Võ Tướng Quan Âm, chỉ khác đây là bốn cái xác đã cụt cả chân lẫn tay. Vương Phấn ngơ ngác đứng nhìn quanh và tỏ vẻ đau xót trước cái chết thê thảm của bốn thiếu nữ nọ.

Bỗng có tiếng của ai đó cất lên bên cạnh chàng:

- Ngươi là ai, có phải ngươi đã hạ sát bốn thiếu nữ này không?

Vương Phấn chẳng nói gì, chỉ quay lại nhìn người kia. Người đó lăm lăm trường kiếm đưa mắt nhìn những xác chết rồi quay lại nhìn thanh kiếm trong tay của Vương Phấn, nói:

- Ta hiểu rồi, không phải ngươi.

- Đã vậy thì ta xin đi vậy.

Vương Phấn nói rồi quay mình định đi.

Người kia nhìn quanh một lúc rồi thấp giọng nói:

- Xem cung cách và hành vi của ngươi, ngươi không giống kẻ hung thủ này. Nhưng đáng tiếc là mấy ngày gần đây Bát Cước Thần Thù lại truyền Thần Long Lệnh bắt ngươi mang về để xử án.

Vương Phấn cười ha hả, nói:

- Tại hạ không giết người, cũng chẳng làm chuyện gì mờ ám, tại sao ông ta lại cố ý gây khó dễ cho tại hạ.

http://tieulun.hopto.org

Người nọ nói:

- Ta là Truyền Cẩn Tâm, ta nói cho ngươi biết, hiện nay Thần Long Lệnh có quyền hạn tối thượng. Do đó ngươi hãy mau mau ẩn nấp cho kín đáo đi.

Vương Phấn nhìn thiếu nữ này một lát, rồi nói:

- Đa tạ cô nương đã lo lắng cho tại hạ. Nhưng nếu Bất Cược Thần Thù cố ý khó dễ cho tại hạ thì tại hạ cũng chẳng ngán ông ta đâu.

Nói rồi, chàng nhìn Truyền Cẩm Tâm một cái, lao thẳng ra đường lớn, nhắm hướng Hỏa Vân Sơn chạy riết tới. Vừa chạy vừa nghĩ tới Mộ Dung Trinh, lẩm nhẩm trong miệng:

- Theo tình hình này mà xét thì nàng ta và Ngũ Nhạc phái có mối thâm thù không thể cởi giải được, nếu không thì làm sao có thể hạ độc thủ như vậy được.

Nhưng Vương Phấn cũng bất mãn với thủ đoạn độc ác của hung thủ đối với môn hạ của Ngũ Nhạc phái, nào là giết người hàng loạt, nào là chặt hết tay chân của họ.... Cứ vậy, vừa đi Vương Phấn vừa nghĩ, cho tới lúc đâm sầm vào một thiếu niên thư sinh đi trước mặt, khiến cho thư sinh nọ lùi lại mấy bước, cau mày hỏi Vương Phấn:

- Sao mà ngươi lại chạy loạn lên như thế?

Biết mình có lỗi, Vương Phấn vội đưa tay lên lễ, xin lỗi, nói:

- Tại hạ thất lễ, tại hạ thất lễ.

Thư sinh trẻ ấy bật cười, nói:

- Chuyện nhỏ, chẳng đáng quan tâm, huynh đài vội chạy đi đâu vậy?

- Tại hạ đi thực hiện nhiệm vụ của gia sư.

Thư sinh trẻ tuổi hỏi:

- Vậy lệnh sư là ai?

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn nói ngay:

- Nam Cương Dã Tẩu.

- Thất lễ, thất lễ, thì ra huynh đài là cao đồ của Mã đại hiệp.

Thấy thư sinh ấy biết về Nam Cương Dã Tẩu, Vương Phấn hỏi:

- Xin được biết quý danh huynh đài? Chắc huynh đài cũng là người võ lâm.

Thư sinh ấy cười nói:

- Tại hạ là Trương Trinh Nhất, cũng có biết chút ít võ nghệ, nhưng không dám tự xưng là kẻ giang hồ.

- Lệnh sư chắc cũng là một vị tiền bối võ lâm?

- Gia sư tính tình đạm bạc chẳng thích hư danh, nên tự gọi là Kính Hoa lão chủ.

Vương Phấn lại hỏi:

- Vậy bây giờ huynh đài định đi đâu vậy?

- Tiểu đệ nhận được Thần Long Lệnh,

nên phải đi tới Báo Ân Tự của Trung Nhạc phái ở Trung Sơn để chờ Linh Không thiền sư truyền lệnh.

Vương Phấn nghĩ:

- Thanh thế của Ngũ Nhạc phái càng ngày càng lớn, nhưng chẳng biết thực hư ra sao, vậy nhân cơ hội này lên Trung Sơn xem thử thế nào.

Thư sinh thấy Vương Phấn trầm ngâm suy nghĩ, thì mỉm cười nói:

- Nếu thời gian cho phép thì Vương huynh cùng đi với tiểu đệ lên Trung Sơn tham quan một chuyến cho vui.

Vương Phấn cười hỏi:

- Nếu được Trương huynh đề xuất thì tại hạ cũng xin đi tham quan một chuyến.

- Tiểu đệ đang buồn phải đi một mình, nay có Vương huynh đồng ý đi cùng thì vui quá rồi còn gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thế là hai người lập tức kết thành đoàn đi lên Trung Sơn, dọc đường lại gặp gỡ năm ba người khác cũng đều là nhân vật võ lâm tiến lên Trung Sơn.

Trương Trinh Nhất thấy vậy thì khẽ nói:

- Uy lực của Thần Long Lệnh quả là không phải nhỏ.

Vương Phấn nói:

- Tuy vậy cũng có những việc làm nhục uy tín Thần Long.

Trương Trinh Nhất đề nghị:

- Vương huynh có biết rõ về Thần Long Lệnh không, nói cho tiểu đệ nghe với.

- Nếu nói về Thần Long Lệnh thì nó là của Lục đại hiệp trong Vũ Nội Tam Kỳ Nhân. Võ lâm giang hồ đồng đạo kính trọng tư cách và võ công của ông ta cũng như những công trạng đối với đồng đạo mà sau lần Hoàng Sơn luận kiếm đã suy tôn ông ta làm Thần Long Lệnh chủ. Sau này không hiểu tại sao Lục đại

hiệp tự nhiên mất tích và Thần Long Lệnh lọt vào tay của Ngũ Nhạc Trung Nguyên.

Sắc mặt của Trương Trinh Nhất lộ vẻ kỳ lạ, mỉm cười nói:

- Theo tại hạ được biết thì Lục đại hiệp chưa chết, chỉ có điều toàn bộ công lực bị mất hết?

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao huynh biết vậy?

Trương Trinh Nhất cười nhạt nói:

- Tiểu đệ chẳng qua nghe được từ những câu chuyện tán gẫu của các nhân vật tiền bối võ lâm. Còn có đúng hay không thì không dám chắc đâu, nghe đâu Lục đại hiệp suốt đời hành hiệp trượng nghĩa, thật không ngờ lại rơi vào cảnh ấy, quả đáng tiếc vô cùng. Lục đại hiệp công lực đã mất, e rằng tuyệt kỷ công phu cũng thất truyền. Giả sử ông ta mà có được một đệ tử thì thế nào cũng lòi đầu lòi đuôi ra ngay, quả tiếc cho một cuộc đời.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cười khảy nói:

- Người không thể lường, chim yến còn biết xây tổ bằng tinh huyết mà.

Trương Trinh Nhất cười ha hả, nói:

- Tiểu đệ lỡ lời, lỡ lời. Năm xưa Lục đại hiệp và Nam Cương Dã Tẩu là bạn thâm giao chí cốt, như vậy huynh đài nhất định hiểu về Lục đại hiệp còn rõ hơn tiểu đệ nhiều.

Vương Phấn chợt thấy hoài nghi Trương Trinh Nhất, tự nhủ:

- Người này nói năng mang nhiều ý lắt léo lắm, biết đâu....

Ngay lúc ấy Trương Trinh Nhất đưa roi chỉ ra phía trước nói:

- Vương huynh, phía trước là thành Lạc Dương. Tối nay chúng mình cùng say sưa một bữa, mai lên đường cũng chưa muộn đâu. Được chứ?

Vương Phấn gật đầu, thế là cả hai phóng ngựa tới một tòa tửu lầu nổi tiếng nhất ở Lạc

Dương, đó là Hồng Tân Lâu, rồi xuống ngựa đi vào.

Lúc ấy ở dưới lầu bỗng vang lên một tiếng niệm Phật hiệu, rồi ba Phiên tăng mặc áo cà sa đỏ rực tiến lên lầu. Vương Phấn vừa thấy ba người ấy thì tim đập mạnh, mặt biến sắc tự nhủ:

- Đây là cừu nhân của sư phụ, phải hữu ý mới được.

Ba Phiên tăng đưa mắt nhìn các nhân vật giang hồ trong tửu điếm, nói:

- Các võ lâm bằng hữu ở đây hãy nghe điều này. Chúng bần tăng lần đầu tiên đặt chân đến Trung Nguyên, một mặt là muốn học hỏi võ học Trung Nguyên, mặt khác là muốn tìm kiếm một người. Ở đây ai biết nơi ở của Thần Long Lệnh chủ, xin chỉ giúp cho chúng bần tăng.

Trong quán cũng có nhiều cao thủ, song một mặt vì quá bất ngờ, mặt khác thấy ba

http://tieulun.hopto.org

Phiên tăng to lớn, kiêu hùng quá nên ai cũng e sợ. Thấy vậy, Phiên tăng đứng giữa, một tay cầm cái bình sứ trên bàn lên, mấy ngón tay vò mạnh, lập tức cái bình sứ chỉ còn là một nắm bột trắng xóa rơi xuống mặt bàn tạo nên hình một đóa hoa mai trắng, Phiên tăng ấy cười hích hích kiêu căng, đảo mắt nhìn quần hùng trong tửu điếm, thấy ai nấy đều tỏ ra sợ hãi thì càng lấy làm khoái chí lắm.

Vương Phấn tức khí vô cùng, định hành động thì họ Trương đã đưa mắt nhìn chàng ta, đầu khẽ lắc, khuyên chàng nén giận.

Bỗng có hai người đứng bật dậy khỏi ghế, căm giận nói:

- Lũ Phiên tăng kia to gan thật. Hành vi của các ngươi khác nào khinh Trung Nguyên không có người.

Gã cầm đầu lũ Phiên tăng cười khảy, nhìn người ấy nói:

- Kẻ nào nói như vậy đấy?

- Nam Nhạc phái Vô Ảnh Thần Tiên Vỹ Sỹ Tiêu và Đông Nhạc phái Tấn Lôi Kiếm Mạc Tử Thanh.

Tên Phiên tăng nọ cười khảy, nói:

- Chỉ là đồ vô danh tiểu tốt.

Nghe thấy vậy Vô Ảnh Thần Tiên nổi giận, quát lên một tiếng như sấm, tung người nhảy tới vung ra một chưởng cực kỳ hung mãnh, nhưng Phiên tăng nọ chỉ cười khảy, khẽ đưa tay áo lên phất một cái. Vô Ảnh Thần Tiên như va phải một bức tường bằng thép, bật lại té nhào sang bên.

Phiên tăng ấy sau khi quật ngã Vô Ảnh Thần Tiên, lại cười nhạt nói:

- Chỉ cần chư vị nói rõ nơi ở của Thần Long Lệnh chủ là chúng ta đi ngay.

Vương Phấn không dằn được nữa, định đứng lên thì Trương Trinh Nhất lại cười khảy nói:

- Ngươi định thị uy ở đây thì có tác dụng

http://tieulun.hopto.org

gì, nếu có can đảm thì mai lên Báo Ân Tự ở Trung Sơn để nghe sai phái của Thần Long Lệnh.

Gã Phiên tăng đưa mắt nhìn Trương Trinh Nhất, hỏi:

- Ngươi không nói dối chứ?

Trương Trinh Nhất cười khẩy, hỏi lại:

- Việc gì ta phải nói dối người?

Bỗng ba Phiên tăng cất tiếng cười ghê rợn rồi ầm ầm kéo xuống lầu đi ngay. Họ Trương thấp giọng hỏi Vương Phấn:

- Hình như Vương huynh có vẻ hiểu rõ về ba Phiên tăng này?

Vương Phấn gật đầu nói:

- Hai mươi năm trước đây đã từng có một Phiên tăng ở Tây Vực vào Trung Nguyên như chỗ không người. Mãi sau đó mới chịu bại dưới tay của Thần Long Lệnh chủ Lục đại hiệp.

- Nếu vậy thì bọn này chuyên tâm tìm kiếm Lục đại hiệp.

- Chỉ sợ ngoài việc ấy ra, chúng còn khiêu chiến với võ lâm Trung Nguyên.

Trên mặt của Trương Trinh Nhất lộ sát khí, chàng ta nói:

- Vậy thì chúng càng mau chết.

Vương Phấn định hỏi nữa nhưng lại thôi, để phán đoán cách đối phó ba Phiên tăng này của Trương Trinh Nhất. Họ Trương đưa mắt nhìn khắp cả căn phòng rộng giờ này đã thưa khách, nói với Vương Phấn:

- Thành Lạc Dương đúng là nơi tàng long ẩn hổ, không thể ngờ nổi nơi đây lại có những nhân vật cỡ này.

Vương Phấn nhìn theo tay chỉ của Trương Trinh Nhất thì thấy có một công tử cực kỳ tuấn tú đẹp trai, mặc cẩm bào đang ngồi cạnh cửa sổ yên lặng uống rượu. Họ Trương nói:

- Một con người giữ được thái độ điềm tĩnh trong cảnh hỗn loạn như thế để mà một

http://tieulun.hopto.org

mình thưởng thức rượu ngon thì quả là một thiếu niên cao thủ, có tuyệt kỷ công phu.

Vương Phấn bỗng vô tình đưa mắt nhìn sang phía người ấy thì cũng vừa khéo người ấy đưa mắt nhìn lại chàng. Thiếu niên công tử bỗng đẩy ly rượu ra, đứng lên cười ha hả, nói:

- Tứ hải giai huynh đệ, nếu hai vị huynh đài không chê thì xin mời qua đây, chúng mình cùng uống với nhau vài chén rượu nào.

Vương Phấn liền đứng lên, cung tay chào, nói:

- Huynh đài đã triệu tập, tiểu đệ đâu dám trái mệnh.

Đợi cho hai người Vương, Trương ngồi yên chỗ, công tử nọ rót đầy ba ly rượu, nâng ly lên mỉm cười nói:

- Tiểu đệ mới bước chân vào giang hồ, đang buồn vì thiếu bạn, nay có được hai vị huynh đài kết bạn, quả thật là vô cùng vui sướng.

Trương Trinh Nhất uống cạn ly rượu, rồi hỏi thiếu niên nọ:

- Chẳng hay huynh đài quý tánh cao danh là gì, môn hạ của cao nhân nào?

Công tử áo gấm nọ cười lên ha hả, nói:

- - Tiểu đệ là Quách Phác, gia sư lại không thích nhắc đến tên người, vì vậy xin nhị vị huynh đài thông cảm.

Vương Phấn tiếp lời, nói:

- Tiểu đệ cũng giống Quách huynh vậy đấy, sư môn tạm thời miễn nhắc tới.

Công tử áo gấm nọ cười hỏi:

- Chẳng hay nhị vị huynh đài tới Lạc Dương có việc quan trọng gì vậy?

- Chúng tôi được lệnh của Thần Long Lệnh triệu tập đến Trung Nhạc phái để được sai khiến.

Nụ cười trên môi họ Quách vụt biến mất, họ Quách nghiêm mặt nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lẽ nào mãnh thép bỏ đi ấy mà cũng sai khiến được nhị vị tôn giá.

Không để Vương Phấn nói, họ Trương đáp ngay:

- Lệnh của sư môn không thể trốn tránh, cứ đến đó để xem sự thế ra sao.

Vương Phấn thấy họ Quách hết sức coi thường Ngũ Nhạc phái, liền cố ý nói:

- Quách huynh từ quan ngoại vào Trung Nguyên nên không được biết những sự nghiệp nghĩa hiệp đáng kính ngưỡng của Ngũ Nhạc phái.

- Hay lắm, hay lắm, tiểu đệ cũng muốn được làm quen với những nhân vật lãnh tụ võ lâm ấy.

Cả ba chàng thiếu niên tuấn tú, mỗi người một tâm sự cùng cất tiếng cười sang sảng sau câu nói đó của họ Quách

Chín tiếng chuông vang rền ngân lên từ tháp chuông Báo Ân Tự.

Hai cánh cổng lớn của ngôi chùa từ từ rộng mở, hai hàng tăng nhân áo cà sa đỏ hiện ra, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ trang nghiêm trầm trọng. Cả ngôi đại tự được bố trí canh phòng cực kỳ nghiêm mật, cứ cách năm trượng là một đôi tăng nhân đứng gác thật trang nghiêm.

Vừa vào một ngày mới mà không khí đã quá lạnh lùng.

Tại Thạch Kính ở Trung Sơn bỗng xuất hiện ba thanh niên tuấn tú, một công tử mặc cẩm bào, một vị mặc trường bào, một chàng mặc áo chẽn. Cả ba xông qua màn sương tuyết dày đặc bước tới cổng Báo Ân Tự. Bỗng nhiên chàng trai đi phía trước thốt lên:

- Ủa, sao kỳ thế?

Hai chàng phía sau vội bước tới, họ thấy trên mặt đá phủ đầy sương hiện rõ dấu chân chim rất lớn, đường kính đến cả thước.

Thư sinh áo lam cất tiếng cười, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vương huynh quá nghi ngờ, đó chỉ là môn khách vẽ bậy ra để chơi thôi chứ có gì mà lạ.

Vương Phấn lắc đầu nghiêm trang nói:

- Đấy đích thực là dấu chân, tại Thái Hành Sơn tiểu đệ đã từng thấy rồi.

Thư sinh áo lam lại cười ha hả, nói:

- Bất kể kẻ ấy là ai thì có quan hệ gì đến chúng ta?

Nói vậy, rồi cả ba lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Bỗng dưới gốc cây cổ thụ có một tiếng quát giật giọng:

- Ba vị đến đây làm gì? Hãy nói rõ nguyên nhân mau lên.

Công tử áo gấm ngẩng đầu lên thì thấy hai tăng nhân, chàng "hừ" một tiếng, nói:

- Vào Báo Ân Tự dâng hương lễ Phật.

Tăng nhân nói:

- Hôm nay bổn tự bận việc, xin mời hôm khác đến vậy.

- Bốn công tử hương nguyện chính là hôm nay, không thể đổi ngày khác.

Tăng nhân thấy thái độ của công tử áo gấm ngang ngạnh, tức giận quát:

- Ta đã nói ngươi chuyến ngày thì ngươi phải chuyến ngày.

Công tử áo gấm cũng chẳng vừa, chàng nói ngay:

- Quý tự đâu phải phủ quan, ta muốn đến thì đến, ai ngăn cản nổi ta?

Tăng nhân nọ lại quát lên:

- Ngươi muốn ý đồ phá hoại hả?

Vương Phấn sợ họ nổi giận đánh nhau thì gây náo loạn nên vội bước tới thi lễ, nói:

- Chúng tại hạ là Vương Phấn, Trương Trinh Nhất, Quách Phác. Vì có Thần Long Lệnh triệu tập nên đến quý tự để chờ sai phái, xin phiền thiền sư vào báo giúp cho một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Tăng nhân nọ nhìn chàng ta, lạnh lùng hỏi:

- Thuộc môn phái nào? Giấy giới thiệu của Chưởng môn nhân đâu?

Trương Trinh Nhất vội vàng cười nói:

- Môn hạ của Kính Hoa lầu chủ, có thư của chính tay lầu chủ viết đây.

Tăng nhân nọ hách dịch nói:

- Mau đưa ra đây.

- Nhận lấy này.

Trương Trinh Nhất lạnh lùng nói, rồi phóng một tấm giấy trắng bắn vào tay tăng nhân nọ như một lần chớp.

Tăng nhân nọ vội đưa tay tiếp thì cảm thấy một luồng kình lực mạnh như thác lũ, đẩy bật hắn ra sau đến bảy tám thước. Thấy vậy công tử nọ bật cười nói:

- Thật chẳng biết sợ mất người nhé.

Tăng nhân kia thấy thế thì miệng niệm

Phật hiệu, ra hiệu bằng tay về phía sau rồi lách người sang bên.

Công tử áo gấm tiến lên mấy bước, nói:

- Họ không báo thì chúng ta tự đi vậy.

Nói xong, cả ba sánh vai bước thẳng tới chừng mấy mươi trượng.

Bỗng có một tiếng nói cất lên như tiếng chuông:

- Cao nhân ở đâu giá lâm bản tự?

Lời vừa dứt thì một tăng nhân tuổi cỡ ngũ tuần bước tới.

Trương Trinh Nhất lại bước lên hành lễ, nói:

- Tại hạ là Trương Trinh Nhất, tuân mệnh Kính Hoa lầu chủ, đến đây để nhận lệnh sai phái.

Tăng nhân nọ lạnh lùng nhìn bọn họ, rồi nói:

- Thì ra là như thế.

http://tieulun.hopto.org

Rồi chắp hai tay đẩy về phía ba người.

Vương Phấn nhìn thấy cũng chắp tay đẩy về phía tăng nhân nọ một luồng kình lực, khiến cho tăng nhân lảo đảo cả người, phải tránh qua một bên, nói:

- Xin mời các vị thí chủ.

Cả ba người chẳng nói gì, cứ bước thẳng vào đại điện, vị tăng già làm nhiệm vụ tiếp khách bước ra đón họ vào phòng khách dùng trà nước.

Lúc bấy giờ, phía ngoài cửa chùa có rất nhiều cao thủ của nhiều môn phái khác đến, họ lần lượt vào phòng khách, làm cho không khí ở đây nóng nhiệt hẳn lên, chỉ có ba người trẻ nọ im lặng, ngồi một chỗ quan sát.

Bỗng có một tiếng nói vang lên như tiếng chuông, rồi một lão bà đầu tóc bạc trắng, tay cầm quải trượng cùng đi với một lão đạo sỹ

gầy gò, lưng mang trường kiếm tiến vào. Trương Trinh Nhất nhìn thấy họ liền nói:

- Đấy là Hư Vô đạo trưởng của Tây Nhạc phái và Vô Tướng Quan Âm Nam Cung Liễu Chưởng môn nhân của Bắc Nhạc phái.

Vương Phấn gật đầu nói:

- Lão bà ấy tiểu đệ đã biết rồi.

Hai vị lão nhân bước vào phòng khách thì Vô Tướng Quan Âm Nam Cung Liễu nhìn thấy Vương Phấn, bà ta liền "hừ" một tiếng khiến cho Hư Vô đạo trưởng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử đó là ai vậy?

- Đó là truyền nhân của Nam Cương Dã Tẩu.

Hư Vô đạo trưởng nghe rồi mà chẳng thấy có một phản ứng gì, cứ bước thẳng đến chỗ ngồi dọn sẵn ngồi xuống.

Qua chừng cả tiếng thời gian, Vô Tướng Quan Âm chịu không nổi nữa, quát to lên:

http://tieulun.hopto.org

- Lão hòa thượng tại sao bây giờ còn chưa chịu ra. Lão bà bà đã chờ cả mấy giờ rồi đấy nhé.

Lại một hồi lâu nữa trôi qua, một lão hòa thượng sắc mặt buồn thảm từ trong bước ra, chấp tay xá quần hùng rồi nói:

- Tệ sư huynh vì mệt nên không ra tiếp chư vị được. Xin chư vị chờ cho một khắc thời gian nữa.

Rồi đại sư nọ bước tới trước Hư Vô đạo trưởng và Vô Tướng Quan Âm Nam Cung Liễu, khẽ nói:

- Xin mời đạo trưởng và Nam Cung thí chủ vào thiền phòng một lát.

Hai người nọ vừa đứng lên đi ra thì phòng khách lập tức ồn ào náo nhiệt hẳn lên, chàng công tử áo gấm nói:

- Xem ra thì ngôi chùa này có vẻ đường như vừa gặp biến cố lớn.

Vương Phấn cười khảy nói:

- Cũng có thể lão hòa thượng ấy đã bị chặt cụt cả tứ chi, cả thân mình tròn như một quả bóng bằng thịt.

Trương Trinh Nhất ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao mà ngươi biết được?

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 5

THẢM HỌA CHỐN PHẬT MÔN

Vương Phấn cười nhạt, trả lời:

- Cứ đợi chút nữa thì ngươi khắc biết.

Lời chàng vừa dứt thì có tiếng bước chân vang lên. Hư Vô đạo trưởng, Vô Tướng Quan Âm cùng một tăng nhân bước vào phòng khách. Hư Vô đạo trưởng sắc mặt trang nghiêm, đầy vẻ lo lắng, chỉ vào thứ binh khí không ra đao mà cũng chẳng ra kiếm trong tay tăng nhân nọ, nói:

- Vị Tính Không trưởng lão này sẽ đại diện cho Linh Không thiền sư của Báo Ân Tự sẽ phát Thần Long Lệnh dụ cho quý vị. Xin mọi người hãy cung kính lắng nghe.

Vừa nhìn thấy món binh khí kỳ lạ nọ, Vương Phấn cảm thấy rúng động cả người, khí huyết như muốn đảo lộn cả, chàng cố gắng trấn tĩnh, tự nhủ:

- Thì ra món binh khí mà sư phụ trao cho ta chính là Thần Long Lệnh.

Lúc ấy thì Tính Không đại sư đã đưa Thần Long Lệnh lên cao quá đầu. Tất cả mọi người trong sảnh đều đứng dậy nghiêm trang nhìn vào lệnh phù, chỉ có ba chàng trai trẻ vẫn cứ ngồi yên tại chỗ không động đậy, nhưng mọi người xung quanh đều đứng hết, nên cả ba chẳng nhìn thấy gì ngoài bức tường người vây quanh, nên cũng đành phải đứng dậy.

Bỗng Tính Không đại sư cao giọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Từ ngày Thần Long Lệnh luân chuyển vào tay Ngũ Nhạc phái của Trung Nguyên được hơn mười năm võ lâm thiên hạ thái bình. Nhưng trong những ngày gần đây bỗng phát sinh ra những vụ tàn sát dã man, người bị giết hại không những bị chặt cụt cả tứ chi, mà ngay cái lưỡi cũng bị cắt đứt. Nếu cứ để sự việc ấy tiếp diễn mãi thì võ lâm vô cùng nguy khốn... Cho nên Thần Long Lệnh chủ Dư đại hiệp vô cùng phẫn nộ, dùng Thần Long Lệnh triệu hiệu các môn phái đồng tâm hiệp lực tiêu diệt loài ác thú dã man đó. Hôm nay bổn phái vô cùng hân hạnh được ủy thác của Thần Long Lệnh chủ Dư đại hiệp đón tiếp chư vị tới đây, xin chư vị hãy đề xuất cao kiến.

Sau khi dứt lời, Tĩnh Không đại sư chắp tay hành lễ.

Mọi người trong sảnh lại ngồi xuống ghế của mình.

Hư Không đạo trưởng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi từ từ nói:

- Hung thủ đi về không dấu tích, ra tay cực kỳ thần tốc, chúng ta lại không biết hang ổ sào huyệt của hắn. Chúng ta tuy người đông thật, nhưng hành động lại rất khó, mơ hồ.

Một đại hán hưng mang một cặp phán quan bút, đưa tay thi lễ, nói:

- Hình dạng của ác ma ấy ra sao? Lúc hắn hành hung cũng có người ở tại hiện trường nhìn thấy, xin lệnh chủ chỉ rõ ra đi.

Tĩnh Không đại sư lúng túng, nói lắp bắp:

- Điều này....

Bổng Võ Tướng Quan Âm cao giọng nói xen vào:

- Kẻ ấy là một nữ nhân mặc áo đỏ đã từng bị trúng của lão thân bảy mũi Võ Tướng thần trâm.

Hư Võ đạo trưởng lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nói như vậy không chính xác đâu.

- Lão nhân chính mắt nhìn thấy, sao bảo là không chính xác?

- Vô Tướng thần châm kịch độc như thế, trúng bảy mũi sống nổi à?

- Hắn đã nhờ Nam Cương Dã Tẩu ở Vân Vụ Sơn chữa trị.

- Việc ấy xảy ra hồi nào?

- Trước sau chưa quá mười ngày trở lại đây.

Hư Vô đạo trưởng lại lắc đầu nói:

- Từ Vân Vụ Sơn đến Trung Sơn, đi có nhanh lắm cũng phải mất tám chín ngày. Nữ nhân đó dẫu có nhờ Nam Cương Dã Tẩu trị hết độc của Vô Tướng thần châm thì cũng không thể nào tới đây vào hôm qua được.

- Vì sao ngươi biết hôm qua hắn đến Trung Sơn?

- Vậy ngươi quên sự việc xảy ra tại bổn tự sáng sớm nay sao?

Vô Tướng Quan Âm lúng túng nói:

- Vậy có thể nào hung thủ là hai người khác nhau?

Hư Vô đạo trưởng thở dài một tiếng, nói:

- Người định dùng miệng lưỡi để đoạt lý với lão phu đấy à?

- Không phải cuống từ đoạt lý đâu, mà chính bốn thiếu nữ môn hạ của ta cũng bị thảm tử như vậy.

Hư Vô đạo trưởng sa sầm nét mặt, chẳng nói năng gì nữa.

Vô Tướng Quan Âm thấy Hư Vô đạo trưởng không tranh cải nữa thì đứng lên, tiến tới trước mặt Vương Phấn, đưa quải trượng lên hỏi:

- Sư phụ của ngươi đã từng đến đây?

Vương Phấn cứ ngồi yên lặng, lắc đầu.

Lão quái hỏi:

- Vậy hung đồ đi đâu rồi?

Vương Phấn điềm nhiên trả lời:

http://tieulun.hopto.org

- Không biết.

Lão quái lại hỏi:

- Rõ ràng các ngươi tới nơi ở của Nam Cương Dã Tẩu xin chữa trị mà sao lại không biết?

Vương Phấn đáp một cách thản nhiên:

- Sau khi chữa hết độc tố, người ấy ra đi ngay tại hạ cũng không biết về đâu.

- Hừ, ta thấy ngươi cũng chẳng phải là loại tốt lành gì.

- Phương giá là tôn sư của một phái, nói năng nên thận trọng một chút.

Lão quái bà lại hỏi:

- Ta nói như vậy rồi đó, ngươi định làm thế nào?

Vương Phấn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không phải là kẻ dễ bắt nạt đâu.

Vô Tướng Quan Âm tức tối quát:

- Ngươi dám đấu khẩu với lão thân hả?

Vương Phấn nghểnh mặt lên, cười lạ lẫy nói:

- Thế này coi như đã quá khách khí với ngươi rồi đó.

Tĩnh Không đại sư sợ hai bên đánh nhau ngay ở đây thì hư sự, nên vội chạy lại thi lễ nói:

- Nam Cung Chưởng môn xin nén giận, để bàn việc lớn cho xong đã.

Vô Tướng Quan Âm căm tức nhìn Vương Phấn, rồi quay về chỗ ngồi, nói:

- Lão thân cho rằng nữ nhân áo đỏ chính là hung thủ.

Tĩnh Không đại sư khẽ niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bất luận hung thủ là ai, nhiệm vụ của chúng ta là phải điều tra cho rõ ràng. Như ngụ ý của bần tăng thì các môn phái ở đây có các cao thủ, xin chia làm năm nhóm, mỗi nhóm đều do một vị đức cao danh lớn thống lĩnh, chia nhau đi tiến hành điều tra.

http://tieulun.hopto.org

Hư Vô đạo trưởng tỏ ra ủng hộ ý kiến đó.

- Đấy cũng là một biện pháp. Người ở đây đông, xin thiền sư phân phối luôn cho tiện.

- Đạo trưởng và Nam Cung Chưởng môn đương nhiên là hai vị soái lĩnh. Còn ba vị nữa, xem thử vị nào tương đối thích hợp nào?

Hư Vô đạo trưởng đưa mắt nhìn quanh rồi từ từ nói:

- Chi bằng xin mời Thiết chưởng Trấn Tam Trần Thượng đại hiệp, Lưỡng Xuyên kiếm khách Lỗ đại hiệp và Chúc Diệp bang Nguyễn đường chủ, ba vị ấy ra đảm nhiệm.

Các môn phái cử người đến đây hầu hết là lớp trẻ, hậu bối, nên chẳng có ai tranh cải gì cả. Đợi phân phối người cho các nhóm xong, Trương Trinh Nhất mới dị nghị hỏi Tính Không đại sư:

- Chúng tôi không quen bị kẻ khác điều khiển, vậy để ba chúng tôi hình thành một nhóm riêng được chư?

Ngay lúc ấy có một tăng nhân chạy vào, nét mặt khẩn trương, thì thầm báo cáo gì đó với Tính Không đại sư. Chỉ thấy ông tái mặt đi, quay ra nói với quần hùng.

- Xin chư vị đợi cho một chút, lão nạp phải ra ngoài một chút.

Vương Phấn đưa mắt nhìn hai người Trương, Quách, nói:

- Chúng ta cũng đi ra xem thử coi có chuyện gì nào?

Nói rồi, cả ba chàng trai tiến qua tam điện thì thấy Hư Vô đạo trưởng đã đang đối đáp với người mới tới, ông ta nói:

- Các vị cũng đều là đệ tử của Phật môn, sao lại hành động hung hăng bất chấp đạo lý như thế?

Kẻ mới đến cất tiếng cười quái dị, nói:

http://tieulun.hopto.org

Nghe nói Thần Long Lệnh có mặt tại đây, nên chúng tăng muốn gặp được Thần Long Lệnh chủ.

Tính Không đại sư trầm giọng nói:

- Thần Long Lệnh chủ vẫn là Bất Cước Thần Thù Dư đại hiệp, bần tăng chẳng qua chỉ tạm thời được ủy thác thay cho lệnh chủ mấy hôm thôi. Các vị đại sư muốn gặp lệnh chủ, chắc có việc quan trọng?

Người mới đến thấy Thần Long Lệnh trong tay Tính Không đại sư thì mắt vụt sáng, cười nghe nhói cả tai, nói:

- Chúng bần tăng muốn tìm chính là Thần Long Lệnh này đây, sao không đưa ngay đây?

Vừa dứt lời hắn đã bay tới định cướp.

Tính không đại sư khẽ nạt:

- Ngươi dám vậy hả?

Rồi quật tới một chưởng, nghe chưởng phong rít gió ầm ầm.

Nhưng kẻ mới đến thân pháp cực kỳ mau lẹ, ngay lúc ở trên không hắn đã phất tay áo đánh bạt chưởng phong của Tính Không đại sư qua bên, đồng thời thân hình hắn hạ xuống ngay trước mặt đại sư. Tả chưởng của hắn đưa ra, ngũ trảo như móc thép chụp vào hông phải của Tính Không đại sư, còn hữu thủ biến thành trảo chụp lấy Thần Long Lệnh trong tay đại sư như gió lốc. Tính Không đại sư thấy thế trảo của đối phương sắp tới người mình thì vội vàng bật lùi ra sau, nhưng chợt thấy tay mình bị vuột mất vật gì. Thì ra Thần Long Lệnh đã lọt vào tay đối phương rồi.

Ngay lúc Phiên tăng lao vào công kích Tính Không đại sư thì Hư Vô đạo trưởng và Võ Tướng Quan Âm kẻ kiếm người trượng cũng đã xông lên tấn công hắn rồi, nhưng đã bị hai Phiên tăng kia ào vào cản lại.

Phiên tăng kia đắc thủ, cất tiếng hú vang lừng rồi vọt người bay lên mái điện, phóng vọt

http://tieulun.hopto.org

qua cổng chính lao đi mất. Hai Phiên tăng đang cản Hư Vô đạo trưởng và Vô Tướng Quan Âm thấy đồng đạo đắc thủ thì cất tiếng hú vang, rồi cả hai bấn người ra khỏi gian đại điện lao đi, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Tính Không đại sư như kẻ mất hồn đứng ngây người lẩm bẩm:

- Bần tăng bất tài, đã để Thần Long Lệnh bị cướp mất rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Hư Vô đạo trưởng trầm ngâm nói:

- Võ công của ba phiên tăng này cao không ngờ được. Nhưng chẳng hiểu chúng đoạt Thần Long Lệnh nhằm mục đích gì?

Tính Không đại sư một ngày gặp phải hai đại biến cố, nhờ có công phu tu vi mấy chục năm mà ông còn giữ được bình tĩnh, nói:

- Bây giờ việc truy tìm hung thủ tạm thời để chậm lại. Các Phiên tăng này mới tới Trung Nguyên, trang phục, ngôn ngữ đều dễ phát

hiện, truy theo dấu vết. Theo ý bần tăng thì cac thủ tất cả các môn phái có mặt ở đây hãy dố sức truy tìm Thần Long Lệnh thu hồi trở lại cho võ lâm Trung Nguyên.

Hư Vô đạo trưởng đưa mắt nhìn khắ lượt thì thấy ngoài các nhân vật thuộ Trung Nhạc phái còn có ba chàng trai đan đứng bên đại điện. Ông đưa mắt ra hiệ cho Tính Không đại sư và Vô Tướng Quan Âm nói:

- Nơi đây không tiện bàn công việc, xi hai vị vào trong kia hãy nói.

Thấy ba vị ấy vào hậu điện, Trươn Trinh Nhất cười khẩy nói:

- Đúng là phường giá áo túi cơm.

Khi nãy thấy Phiên tăng cướp Thầ Long Lệnh, Vương Phấn đã định lao vào tran đoạt lại, nhưng chợt nhớ trong người mình c món binh khí ấy nên cố nhịn lại không ra ta nữa, vì chàng tự nghĩ:

http://tieulun.hopto.org

- Thần Long Lệnh chỉ có một chiếc mà thôi, như vậy cái mà chúng đang đoạt là đồ giả.

Lúc này thấy ba vị kia kéo nhau vào hậu điện, bất giác tự nhủ:

- Việc đã xảy ra như vậy thì còn gì mà bí mật nữa. Sao không ở đây nói rõ cho mọi người cùng nghe mà lại phải vào mật thất bàn kín.

Quách Phác thấy ba Phiên tăng tới thì hy vọng được chứng kiến trận đánh lớn, nào ngờ sự việc lại xảy ra theo chiều hướng khác làm cho chàng ta thấy thất vọng, nói:

- Trăm nghe không bằng mắt thấy, nhìn thấy họ hành động mà thất vọng quá. Tiểu đệ muốn đi thôi, không hiểu ý hai huynh thế nào?

Trương Trinh Nhất cũng phụ họa:

- Tiểu đệ cũng muốn thế.

Vương Phấn thấy thế không tiện phản đối nên cũng gật đầu ưng thuận. Thế là cả ba chàng trai đi thẳng ra ngoài luôn. Trên đường đi họ thấy các tăng nhân vẫn canh gác đấy rẫy ra đó nhưng thấy họ chẳng ai hỏi han, cản trở một tí gì.

Cả ba đều có khinh công cao nên ch một lúc đã rời xa Báo Ân Tự. Đang đi bỗn Vương Phấn dừng chân, cau mày hỏi:

- Hừ, tiếng gì vang lên thế?

Trương Trinh Nhất vội nói:

- Để tiểu đệ đi xem thử nhé.

Nói xong, vọt ngay vào cánh rừng rậ phía tay phải với thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Quách Phác ngạc nhiên hỏi:

- Khi nãy Vương huynh nghe thấy â thanh gì vậy?

- Đó là tiếng kim loại đập vào đá va lên.

- Sao tiểu đệ lại không nghe thấy?

- Âm thanh rất nhỏ, tiếng trước tiếng s đã cách nhau mấy trượng, do đó khiến cho ti đệ lấy làm kỳ lạ.

http://tieulun.hopto.org

Rồi hai người đứng ở bên đường chờ họ Trương trở lại, mãi mà chẳng thấy.

Vương Phấn lo lắng hỏi:

- Sao Trương huynh đi lâu thế mà chẳng thấy quay lại.

- Hình như là gặp phải chuyện gì nguy hiểm rồi đó, chúng ta mau đi xem thế nào.

Nói rồi vọt thẳng vào cánh rừng ấy.

Vương Phấn chạy theo phía sau hỏi:

- Khi nãy ở Báo Ân Tự, Quách huynh có thấy lạ không? Nhất định Trung Nhạc phái lúc sáng sớm đã xảy ra một biến cố lớn.

Khi đi đến mép rừng, Quách Phác rút ra một chiếc quạt giấy cốt thép dài chừng một thước, nói khẽ:

- Vương huynh cẩn thận nhé.

Vương Phấn cũng rút Thạch Anh Kiếm ra cầm nơi tay rồi cả hai lao vút vào rừng, cứ thế tiến lên có đến hơn trăm trượng, nhưng họ càng thêm thất vọng vì chẳng tìm thấy ai cả,

ngay cả một dấu chân in lại trên nền đường cũng không hề nhìn thấy. Bỗng Quách Phác cất tiếng gọi to:

- Trương huynh.... Trương huynh....

Nhưng chẳng có một hồi âm nào ngoài tiếng vọng từ vách núi phản hồi lại.

Bỗng giữa lúc hai người thất vọng thì nghe một tiếng kêu thảm thiết cất lên. Vương Phấn hốt hoảng kêu lên:

- Không xong rồi....

Nagy lúc ấy lại nghe liên tiếp nhiều tiếng kêu thảm thiết vang truyền tới.

Quách Phác ngạc nhiên nói:

- Hình như những tiếng kêu ấy vang lên từ Báo Ân Tự...

Vương Phấn cũng nhận ra điều đó, thế rồi cả hai chàng trai trổ tài khinh công chạy vun vút, chỉ một khoảng thời gian ngắn họ đã trở lại Báo Ân Tự rồi, bọn họ, kẻ trước người sau tiến vào cổng chùa và cùng phát hiện có nhiều điều

http://tieulun.hopto.org

kỳ quái đã xảy ra. Trên quảng trường trước đại điện là bảy tám xác chết lăn lóc trên mặt đất. Cả hai chàng trai đều nhìn thấy những thi thể ấy đều cụt cả tứ chi thì không khỏi đau xót, hãi hùng kêu lên:

- Lại một cảnh thảm sát rùng rợn nữa....

Cả hai vội chạy ra hậu điện, đâu đâu cũng ngập máu, thi thể nằm khắp nơi, tất cả đều cụt tứ chi và bị cắt mất lưỡi. Quách Phác cùng căm phẫn, nhận xét:

- Nhất định người này với Ngũ Nhạc phái có mối thù vô cùng lớn lao, nếu không thì không thể ra tay độc ác đến thế.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Không phải chỉ có một lần. Hình như hung thủ chỉ chuyên môn đối phó với Ngũ Nhạc Trung Nguyên.

- Lúc nãy, chính họ phân ra từng nhóm để truy tìm kẻ hung thủ này à?

Nghe Quách Phác nói vậy, Vương Phấn gật đầu nói:

- Chính thế.

Rồi cả hai lại bước vào thiền phòng, nơi nàyn hoàn toàn yên tĩnh, không hề thấy có dấu vết của những cuộc chiến đấu.

Quách Phác nói:

- Trung Nhạc phái thực lực hùng hậu. Không sao hiểu nổi là tại sao toàn bộ tăng lữ đều chết hết.

Vương Phấn gật đầu xác nhận:

- Tại hạ cũng có cùng thắc mắc ấy đấy.

Chợt Vương Phấn nhìn thấy một lão tăng đang ngồi gục xuống bên một pho tượng Phật trong tiểu Phật đường ở hậu điện. Cả hai chạy lại thì nhận ra đó chính là Phương trượng Báo Ân Tự Linh Không đại sư. Vương Phấn kêu lên:

- Tiểu đệ đã nhận biết từ ngay sáng sớm

http://tieulun.hopto.org

ở đây đã xảy ra biến cố. Thì ra là lão phương trượng đã bị giết chết.

Quách Phác nói:

- Chúng ta đi thôi. Sự tình này cho thấy hung thủ đã phục sẵn ở gần đây, chỉ đợi cho Tĩnh Không đại sư, Hư Vô đạo trưởng và Nam Cung Liễu đi là lập tức ra tay tàn sát.

Vương Phấn sực tỉnh ngộ, nói:

- Không tốt rồi. Lúc nãy trên đường chúng ta nghe tiếng động, có thể là của hung thủ. Nhất định Trương huynh đã gặp phải hung thủ và đang truy đuổi. Đáng ra chúng ta phải nhanh chóng chạy tới tiếp ứng cho Trương huynh mới phải.

Quách Phác cau mày nói:

- Lý thuyết thì như vậy. Nhưng chúng ta phải đuổi theo hướng nào?

- Trước hết hãy trở về Lạc Dương, sau đó tiếp tục điều tra tìm kiếm.

Quách Phác cũng chẳng còn cách nào hơn là gật đầu tán thành.

Thế là cả hai xuống khỏi Trung Sơn, cứ theo đại quan lộ mà chạy miết về thành Lạc Dương.

*
* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 6

ÂM MƯU NƠI U CỐC

Trên đường chạy về Lạc Dương, Vương Phấn hỏi Quách Phác:

- Thực ra thì Quách huynh cũng phụng Thần Long Lệnh mà tới Trung Sơn ư?

Quách Phác cười ha hả nói:

- Cũng chẳng giấu gì Vương huynh, ngay cả chính Thần Long Lệnh chủ đích thực là Lục đại hiệp cũng không dám hồ đồ chi phối gia sư đâu, huống hồ mấy kẻ bất tài này.

- Nếu vậy lệnh sư chắc là một vị thế ngoại cao nhân rồi?

Quách Phác đưa mắt nhìn Vương Phấn một lúc, nói:

- Chúng ta đã kết giao cùng nhau thì cũng không cần phải giấu giếm chi nữa. Gia sư chính là một trong Vũ Nội Đại Kỳ Nhân, gọi là Tái Bắc Si Ông Triệu Thiên Nhẫn.

Vương Phấn vui mừng trong lòng, nói:

- Lệnh sư danh nổi trùm thiên hạ, tiểu đệ đã ngưỡng mộ từ lâu. Tuy vậy chẳng hay Quách huynh lần này vào Trung Nguyên có chuyện gì hệ trọng vậy?

- Vương huynh là truyền nhân của Nam Cương Dã Tẩu tiền bối thì quá biết việc này mà.

- Xin đừng giận tiểu đệ ngu si không biết chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

- Cứ sau mười năm một lần, Hỏa Vân Nham lạnh đi, Vương huynh lẽ nào chưa nghe qua?

- Thì ra Quách huynh lần này vào để lấy Kim Tinh Ngọc Dịch à?....

- Đó là thiên tài dị bảo, vật quý hiếm của đất trời, ai ai cũng có thể lấy, chỉ có duyên phận mà thôi. E rằng Vương huynh cũng có chung mục đích.

Vương Phấn cười vui vẻ nói:

- Thật chẳng giấu gì Quách huynh, tiểu đệ cũng đã sớm nghe gia sư nói đến điều đó, nên cũng có ý đồ như vậy.

Quách Phác nói:

- Từ nay đến lúc Hỏa Vân Nham lạnh đi còn những ba tháng nữa, vậy chúng ta thuận đường thẳng xuống phía nam thưởng thức non sông gấm vóc cho thỏa chí.

Vương Phấn trầm ngâm nói:

- Nhưng Trương huynh đã lâu chưa trở lại, chúng mình nên lo đi tìm người bạn ấy trước đã.

- Trương huynh võ công không kém hơn chúng ta, lại cơ trí tuyệt vời, chắc chắn không gặp phải nguy hiểm đâu.

Vương Phấn nói:

- Còn huyết án ở Báo Ân Tự của Trung Nhạc phái chúng mình đã chứng kiến, lẽ nào bỏ qua?

- Từ sau khi Thần Long Lệnh chủ Lục đại hiệp thất tích giang hồ, Ngũ Nhạc Trung Nguyên tự tung tự tác, khiến cho người không nể phục, cũng nên nhân cơ hội ấy để cho họ có một bài học.

Vương Phấn biết Quách Phác kinh nghiệm giang hồ hơn mình nên hỏi:

- Lẽ nào Ngũ Nhạc Trung Nguyên và các danh môn chánh phái cũng ỷ thế khinh người.

http://tieulun.hopto.org

- Ôi, đâu chỉ có thế, mà thực ra họ có khác gì phe Lạc đạo.

- Nếu nói như vậy thì những người bị hạ sát ấy cũng là quá báo à?

Quách Phác nói với giọng lạnh nhạt:

- Cũng có thể nói như vậy được. Nhưng ân cần giang hồ hoàn toàn không đơn giản chút nào đâu.

- Như vậy ý của Quách huynh là đừng nhúng tay vào chuyện này à?

Nghe Vương Phấn hỏi như vậy, Quách Phác nói:

- Nếu như của môn phái khác thì chúng ta không thể không can thiệp. Nhưng đây là của Ngũ Nhạc Trung Nguyên, họ có thế lực hùng hậu, tuy ngũ phái nhưng cùng thống nhất mục tiêu hành động. Như vậy đâu cần đến sự can thiệp của hai chúng mình.

Vương Phấn trầm ngâm một lúc, thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Thực ra thì giữa tiểu đệ với Ngũ Nhạc phái cũng có điều khúc mắc, nhưng tiểu đệ không muốn thừa dịp họ gặp khốn khó mà gây phiền phức cho họ. Thôi thì cứ để sau này Hỏa Vân Nham lạnh đi rồi sẽ tính.

Quách Phác như hiểu tâm sự của Vương Phấn, nói:

- Gia sư từng nói, giang hồ sẽ phải trải qua một cơn đại sát đại nạn, biết đâu đã bắt đầu rồi.

Vương Phấn trầm ngâm nói:

- Nếu như trên giang hồ mà có điều bất minh, bất chính thống lĩnh ngự trị thì sát kiếp đại họa không sao tránh khỏi.

- Khi mà Thần Long Lệnh chủ còn hiện diện giang hồ thì còn bảo vệ được mấy phần chính nghĩa. Chứ hôm nay thì chẳng còn gì để nói được như vậy đâu.

Thấy Quách Phác có vẻ ngợi ca Thần

http://tieulun.hopto.org

Long Lệnh chú thì bất giác hào khí nổi lên. Vương Phấn ưỡn ngực nói:

- Chúng mình đã học võ công, lẽ nào không vì hiệu pháp thánh tổ tiên hiền mà vì giang hồ bảo vệ những điều chính nghĩa.

- Hay lắm, phải lắm. Vương huynh đã có tấm lòng như vậy, tiểu đệ xin hết lòng ủng hộ.

Qua việc này, quan hệ giữa hai chàng trai ngày càng sâu đậm hơn.

Quách Phác chỉ một sơn cốc trước mắt, nói:

- Ở sơn cốc kia có một người bạn tốt của gia sư trú ngụ. Chúng mình hãy lại đó bái kiến một phen.

Vương Phấn vội dừng lại nói:

- Nếu không thực sự cần thiết, tiểu đệ nghĩ không nên.

- Người này là một người thông tuệ tuyệt đỉnh, thông hiểu Ngũ hành tương khắc, giác ngộ tiên thiên dịch lý, là một đại bác học uyên

thâm ẩn tích. Lần này vào Trung Nguyên, gia sư có yêu cầu tiểu đệ phải đến gặp kỳ nhân này để thỉnh giáo.

- Thì ra là thế. Nhưng không biết đó là cao nhân nào vậy?

- Tiểu đệ chỉ biết đó là U Cốc Ẩn Giả, còn không biết tên họ của người ấy.

Vương Phấn vui vẻ nói:

- À, thì ra là người ấy. Gia sư cũng dặn dò tiểu đệ khi gặp khó khăn, hãy tìm đến kỳ nhân này mà xin giúp đỡ.

- Thì ra Vương huynh cũng biết người này.

Quách Phác cười ha hả nói, rồi đi ngay vào cốc. Vương Phấn đi theo sau:

- Nào ngờ đi được chừng sáu bảy chục trượng thì Quách Phác dừng bước nói:

- Kỳ hoa dị thảo mọc đầy cốc này, e rằng là trận đồ bố trí chứ chẳng phải đơn giản đâu.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cũng cùng một ý nghĩ như vậy, nên nói ngay:

- U Cốc Ẩn Sĩ đã là một kỳ nhân, thì nơi trú ngụ đâu có phải là bình thường.

Quách Phác nói:

- Nơi đây không một bóng người, vậy làm sao chúng ta vào gặp người ấy được?

Vương Phấn nghĩ ngợi một lúc rồi bỗng hít một hơi chân khí, gọi to như sấm:

- Môn hạ của Tái Bắc Si Ông là Quách Phác và môn hạ của Nam Cương Dã Tẩu là Vương Phấn xin cầu kiến U Cốc Ẩn Sĩ tiền bối.

Giọng nói của Vương Phấn không cao, nhưng vang rền như sấm, khiến cho Quách Phác buột miệng khen:

- Nội công của Vương huynh quả là dồi dào.

Một lát sau từ trong rừng vọng ra một giọng nói như chuông ngân:

- Nhị vị muốn gặp lão nhân gia có việc gì?

Quách Phác nói:

- Chẳng có việc gì cả, chỉ vì ngưỡng một thanh danh mà đến hầu kiến thỉnh giáo thôi.

- Nếu như nhị vị không có việc gì cần thiết thì xin mời đi vậy. Ẩn Sĩ đã ba năm nay không quay về cốc rồi.

- Tại hạ từ Tái Bắc xa xôi đến xin học hỏi, vậy mà không ngờ Ẩn Sĩ lại không có ở trong cốc. Thật là tiếc hết sức.

Nói xong, Quách Phác đập vào vai Vương Phấn một cái rồi quay mình bỏ đi ngay. Bỗng nhiên tiếng nói trong trẻo như chuông lại cất lên:

- Xin nhị vị hãy quay lại.

Quách Phác dừng bước, quay đầu hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

- Nhị vị từ xa như vậy đến đây chỉ có mục đích thăm viếng học hỏi thôi ư?

http://tieulun.hopto.org

Quách Phác tỏ ra kiêu ngạo, cười lạnh nói:

- Lẽ nào tại hạ muốn lừa cô nương.

- Xin nhị vị thông cảm, từ ngày U Cốc Ẩn Sĩ rời cốc tới giờ, hai vị là những người đầu tiên tới thăm viếng, nên tiểu muội không biết phải cư xử thế nào.

- Vậy cô nương là gì của Ẩn Sĩ?

- U Cốc Ẩn Sĩ là gia sư của tiểu muội.

- Thì ra là Chân cô nương, xin thất lễ.

Quách Phác vừa nói vừa đưa tay thi lễ.

- Xin huynh đài chớ đa lễ, để kiểm chứng thực tài của môn hạ danh gia, xin được đối chấp với nhị vị ba chiêu. Xin nhị vị giở toàn lực ra.

Vương Phấn cau mày nói:

- Phương giá bày ra việc này quả là khinh người quá lắm. Tại hạ quả thực chẳng hề cầu cạnh điều chi, thì việc gì phải giả mạo?

Cô nương nọ nói vọng ra:

- Nếu vậy thì tiểu muội yêu cầu vậy.

Quách Phác lịch duyệt giang hồ, thầm nghĩ:

- Nếu U Cốc Ẩn Sĩ đã không có nhà thì cô nương đâu dám mời họ vào cốc, đã vậy thì kiểm tra môn phái làm gì? Nhất định phải có uẩn khúc gì bên trong đây.

Nghĩ vậy nên cười to một tiếng, nói:

- Cô nương đã quyết kiểm tra nguồn gốc võ công của tại hạ, nếu không đáp ứng há chẳng phải là giả mạo chăng?

Nói rồi, chẳng cần Vương Phấn có đồng ý không, bất ngờ đánh về phía chàng ta một chưởng. Vương Phấn vội quay người sang bên né tránh rồi đứng yên không phản đòn. Quách Phác cười nói:

- Nếu Vương huynh không ra tay thì làm sao cho người ta khỏi nghi ngờ?

Nói rồi nhanh như chớp đánh về phía Vương Phấn ba chiêu. Chưởng ảnh chập chùng

http://tieulun.hopto.org

bủa vây như một tấm lưới chụp xuống người chàng ta, vạn phần nguy hiểm. Vương Phấn thầm nghĩ:

- Nếu mình không ra tay thì sẽ thọ thương dưới chưởng lực của Quách Phác. Ta đã học được chưởng pháp Bình Phong Cửu Điệp của Nam Cương tiền bối, lẽ nào không sử dụng để minh chứng môn phái của mình.

Nghĩ đến đó, Vương Phấn liền thi triển chưởng pháp, nhanh như gió cuốn tung ra ba chiêu. Lúc này Vương Phấn càng thêm bội phục Đại Viễn Đơn của Nam Cương Dã Tẩu, vì chàng thấy nội lực của mình đã tăng tiến đến ba bốn mươi năm.

Sau khi xuất chiêu, Quách Phác nhảy lùi ra sau năm bước, cười nói:

- Vương huynh còn giữ bí mật môn phái nữa không?

Vương Phấn chưa kịp đáp thì đã nghe giọng nói của cô nương nọ cất lên:

- Lương huynh quả là truyền nhân của nhị vị cao nhân đó. Xin tha lỗi cho tiểu muội chậm chạp nhé.

Lời vừa dứt thì một cô nương đẹp tuyệt sắc trong bộ y phục trắng vụt hiện ra trước mặt hai chàng trai.

Quách Phác vòng tay lễ, cười ha hả, nói:

- Chào cô nương, khéo nói quá, cẩn thận như cô nương, tiểu đệ thật là bội phục.

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười nói:

- Tiểu muội xin đưa đường, nhị vị hãy theo muội nhé.

Thế rồi bạch y thiếu nữ đưa hai chàng trai đi vòng vo qua lại có đến nửa dặm mới tới một căn tịnh xá. Nàng đưa họ vào khách sảnh ngồi chơi.

Quách Phác hỏi:

- U Cốc Ẩn Sĩ thật là đã ba năm chưa quay về ư?

Chân cô nương hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Quách huynh nên tin lời của muội.

- Lúc rời cốc, Ẩn Sĩ có nói là đi đến đâu không?

- Không có nói gì cả.

Quách Phác lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ thật.

Chân cô nương định nói thì từ phía trong có một lão bà đầu tóc bạc phơ, bưng ra ba tách trà thơm ngát đặt xuống trước mặt ba người rồi lặng lẽ đi vào ngay. Đợi bà lão đi rồi Quách Phác lại hỏi:

- Cô nương có nhờ ai hỏi thăm tình hình của lệnh sư không?

Chân cô nương đáp:

- Gia sư như hạc trong mây, vắng nhà ba năm là chuyện thường tình mà, chẳng nên làm phiền người khác.

Quách Phác cảm thấy bàng hoàng như mình bị người khác đánh lừa. Còn Vương Phấn thì cảm thấy tức giận khi mình tỏ ra chân thành

mà lại bị kẻ khác coi là trò đùa. Chàng giận dữ đứng lên, nói:

- Chúng tại hạ chẳng qua vâng lệnh gia sư đến đây để thăm viếng Chân tiền bối. Nhưng tiền bối không có nhà vậy thì chúng tại hạ xin cáo biệt.

Quách Phác cũng đứng lên theo, nói:

- Nếu lệnh tôn có quay về nhà thì xin cô nương thay mặt chúng tại hạ kính lễ.

Chân cô nương vẻ dương dương tự đắc, nói:

- Bổn cốc vốn không hay tiếp khách, xin nhị vị lần sau đừng quay lại.

Vương Phấn mỉa mai:

- Uống một ly trà thơm như thế này, lẽ nào phải vượt ngàn dặm đường tới đây để uống ly thứ hai.

Chân cô nương cười ha hả, nói:

- Chẳng phải tiểu muội nói khoác đâu, trà của bổn cốc đặc chế không một nơi nào có

http://tieulun.hopto.org

được hương vị này đâu. Nếu huynh đài thích thì tiểu muội xin tặng vài gói.

Nói xong, kêu bà lão lấy trà mang ra, lão bà bước đi mà ánh mắt nhìn họ như là hai tia điện, chứng tỏ nội công bà ta cao vô cùng.

Bỗng có một giọng truyền âm truyền vào tai Quách Phác:

- Hai bao này xin hai vị mang tặng cho lệnh sư và xin các vị ấy nghĩ tới tình cố nhân mà nghĩ cách cứu gia phụ ra.

Quách Phác còn đang ngơ ngác thì Chân cô nương đã đến cạnh, đưa cho chàng ta một gói giấy, nói to:

- Gia phụ mấy năm gần đây cũng ít quan tâm đến việc giang hồ. Từ nay về sau cũng không có tiếp khách bên ngoài. Xin nhị vị về nói với các vị lệnh sư từ nay đừng đến Trường Thanh Cốc nữa.

Quách Phác hiểu nội dung bên trong câu nói ấy, nhưng ngoài mặt thì tỏ ra giận dữ, nói:

- Gia sư bốn tẩu giang hồ đã mấy mươi năm, nếu có thêm hoặc bớt đi một người bạn thì cũng chẳng có gì ảnh hưởng.

Nói rồi, cùng Vương Phấn đi ra.

Sau khi ra khỏi Trường Thanh Cốc, hai chàng giở thuật phi hành đi một mạch hơn hai mươi dặm mới dừng bước, thở một hơi dài, nói:

- Xem ra thì Ẩn Sĩ đã bị kẻ khác khống chế, uy hiếp.

Vương Phấn gật đầu, trầm ngâm nói tiếp:

- Gia sư hay nói Ẩn Sĩ thông minh tuyệt đỉnh, uyên bác vô cùng, không có thứ gì không biết. Chỉ có nhược điểm là thân thể yếu đuối nên võ công hạn chế. Vì vậy có kẻ lợi dụng lúc ông ta rời khỏi cốc mà khống chế cũng là điều có thể xảy ra.

Quách Phác mở gói giấy mà Chân cô nương trao cho chàng ra xem, thì thấy có một

http://tieulun.hopto.org

bức họa đồ kiến trúc và một trang thư trình bày rất lòng vòng. Đại ý là Ẩn Sĩ ra ngoài tìm thuốc đã ba năm không về, còn lão bà bà kia thì đột ngột xuất hiện, có một lá thư do chính tay Ẩn Sĩ viết, nói là ông đang ở một tịnh thất, nghiên cứu học thuật kiến trúc, năm ba năm sau nữa chưa chắc đã về. Còn lão bà này đến ở với nàng cho có bạn và giám sát không để nàng ra ngoài tìm cha, không ho tiết lộ tin tức của cha ra ngoài thân hữu. Nàng hỏi bà ta, thì bà ta nói cha nàng đang làm quản đốc một công trình kiến trúc đặc biệt, tuyệt đối không được để lộ tin này cho ai biết, vì như vậy rất nguy cho tính mạng của cha nàng. Bà ta còn biểu diễn võ công tuyệt học để chứng tỏ có đủ năng lực khống chế nàng. Trong thư nàng cũng nói rõ mình đã có kế hoạch giết chết lão bà ấy để ra ngoài tìm cha. Nhưng kế hoạch ấy không thành vì ngoài lão bà ba còn có thiết trí nhiều cơ quan phía ngoài nữa để không cho nàng thoát khỏi

hàn tay của họ. Nàng cho biết cha con nàng lọt vào tay một tổ chức cực kỳ tàn ác, đang xây dựng lực lượng, chờ khi đủ sức sẽ thống trị cả võ lâm.

Bức thư ký tên Chân Ngọc Hà và tái bút xem xong phải hủy thư ngay.

Hai chàng trai xem đi xem lại mấy lần nội dung lá thư, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ trầm mặc. Vương Phấn nói:

- Bức thư này cô nương ấy đã chuẩn bị từ lâu rồi mà chẳng có cơ hội gửi đi.

Hai chàng trai đốt lửa lên xem lại bức thư rồi đốt đi. Họ giở họa đồ ra thì thấy đó là một bức họa kiến trúc cực kỳ phức tạp mà họ lại chẳng có tí kiến thức nào về điều đó nên lấy làm thất vọng cô cùng. Mãi về sau họ mới phát hiện được trên một góc họa đồ có hàng chữ nhỏ li ty, ghi rằng:

"Họa đồ này gia phụ thiết kế cho bổn cốc, nhưng vì kinh phí quá lớn nên không dùng

http://tieulun.hopto.org

được. Có thể tham khảo thiết kế này để đột nhập các cơ quan trong Ma Cung".

Quách Phác đưa bản vẽ cho Vương Phấn, nói:

- Tiểu đệ ở quá xa Trung Nguyên, do vậy Vương huynh hãy giữ lấy họa đồ này để phòng khi dùng đến.

Vương Phấn nhận lấy cất đi, nói:

- Sau khi Hỏa Vân Nhâm lạnh đi xong rồi, tiểu đệ nhất định phải điều tra cho rõ việc này mới được.

- Nếu Vương huynh đã có tinh thần nghĩa hiệp như vậy, nếu như không có việc đặc biệt khẩn thiết thì tiểu đệ sẽ đến giúp Vương huynh một tay.

Bỗng khi ấy họ nghe có tiếng gió thổi phất bay tà áo vọng tới. Vương Phấn cau mày, khẽ nói.

- Nơi này vô cùng hoang vắng, tại sao lại có người đi lại giữa đêm hôm thế này?

Quách Phác cười khảy nói:

- Biết đâu là người của Trường Thanh Cốc đến.

Lời chưa dứt, thì họ đã thấy có bốn người áo xanh che mặt, tay lăm lăm đoản kiếm từ bốn phía từ từ tiến lại bao vây họ.

Vương Phấn đưa mắt đảo qua một lượt, cười nhạt nói:

- Các vị bằng hữu phương nào mà mới vừa thấy mặt đã bày trận thế?

Quách Phác cười ha hả, nói:

- Tôn giá chớ bày trò bí mật nữa, chỉ với mấy thanh gươm ấy làm sao có thể gây khó dễ cho tại hạ được.

Khi cả bốn người áo xanh che mặt tiến tới chỉ cách họ chừng một trượng thì đột ngột dừng lại, hoành kiếm ngang ngực, chẳng nói chẳng rằng.

Quách Phác đưa mắt nhìn Vương Phấn, tay mở càng quạt, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ý Vương huynh thế nào, tiểu đệ thấy khó mà nhẫn nại được nữa rồi.

Vương Phấn mặt lạnh như tiền, ngẩng lên nhìn trời như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm, chẳng thèm để ý đến bọn bốn người áo xanh, mãi tới lúc nghe Quách Phác hỏi, mới lạnh lùng nói:

- Mấy tên vô danh tiểu tốt giết làm gì cho bẩn tay, ta cứ đợi thủ lĩnh chúng đến rồi sẽ hay.

Quách Phác cười ha hả gật đầu, xếp quạt lại nói:

- Chí phải, chí phải. Cứ ngắm nhìn cái trận thế mà chúng bày ra đã thấy buồn cười rồi.

Ngay lúc ấy một tiếng hú từ xa vọng tới, rồi một người áo xanh che mặt từ trên đường núi bắn người xuống đáp trước mặt hai chàng trai, cất giọng âm u nói:

- Nhị vị là người của môn phái nào?

- Tái Bắc Si Ông môn hạ và Nam Cương Dã Tẩu môn hạ Vương Phấn.

- Thất kính, thất kính. Thì ra là cao đồ của hai vị kỳ nhân.

- Không dám, xin tôn giá giới thiệu cho Quách Phác đây biết đại danh chứ.

- Tại hạ chỉ là võ lâm mạt học, đâu dám xưng danh.

- Tôn giá đã không muốn xưng tên, tại hạ cũng không ép. Nhưng vì sao vô cớ bày trận thế bao vây tại hạ.

- Có phải hôm nay nhị vị có đến Trường Thanh Cốc? Làm gì vậy?

Quách Phác đáp ngay:

- Phải. Chúng ta đến để thay mặt gia sư thăm người bạn của gia sư là U Cốc Ẩn Giả,

Người áo xanh lại hỏi:

- E rằng không chỉ đơn giản như thế.

Họ Quách mỉa mai hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu có việc khác thì liên quan gì tới ngươi?

- Đồ ngông cuồng. Ta hỏi ngươi, Chân cô nương đã nói gì?

Bỗng Vương Phấn hỏi:

- Việc giữa chúng ta ngươi quan tâm làm gì?

- Hừ, đã ba năm nay không một nhân vật võ lâm tới Trường Thanh Cốc. Hôm nay các ngươi đột nhiên tới chắc phải có nguyên do. Muốn tốt đẹp thì hãy nói ra ngay đi.

- Nếu chúng ta không đáp ứng thì sao?

- Vậy thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Quách Phác cười khảy, nói chen vào:

- Từ ngày bôn ba giang hồ đến nay, Quách mỗ chưa từng thấy ai ngang ngược như ngươi. Hôm nay ta cũng muốn xem thử ngươi có còn muốn sống hay không.

Nói rồi, cây quạt trong tay Quách Phác vụt mở ra, quạt mạnh về phía tên áo xanh một cái. Tên áo xanh cười khảy, thân hình không hề nhúc nhích, cứ vậy trượt lui ra sau ba thước, tránh thoát kình lực của Quách Phác. Ngay lập tức, hai trong bốn kẻ bịt mặt kia đã vung đoản kiếm sáng lóe lên, đâm vào sau lưng Quách Phác. Chàng ta nghe hơi gió, liền vung Thiết Cốt Phiến đánh mạnh về phía sau một cái. Mấy tiếng loảng xoảng vang lên, mấy thanh đoản kiếm dội mạnh trở lại.

Vương Phấn thấy bọn áo xanh bịt mặt đã xông trận cả, tức thì nổi giận nói to lên:

- Quách huynh đối phó với bốn tên ấy, còn để tên này cho tiểu đệ.

Lời vừa dứt, chàng đã triển khai thế công, đánh ra một lúc mười tám chưởng, chưởng phong mù mịt vây bọc gã áo xanh thủ lĩnh nọ. Hắn ta vội kêu to lên:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là truyền nhân của Lục Định Nhất hả?

- Chẳng sai, ta được Lục đại hiệp truyền cho mấy thế võ, ngươi đừng có sợ, ta chỉ biết vài thế mà thôi.

Nói rồi, chàng lại xuất thêm mười tám chiêu nữa cực kỳ mau lẹ, như thể vây kín tên áo xanh bịt mặt vậy.

Tên áo xanh quả là một cao thủ, với thân pháp và võ công kỳ dị, chỉ qua mấy lần chuyển đổi vị trí, hắn đã thoát ra ngoài vòng chưởng phong, cười khảy nói:

- Với công phu chỉ có chừng ấy, sao ngươi có thể dọa nổi ta. Nào, hãy tiếp thử mấy chiêu của ta nào.

Nói rồi, thân hình còn lơ lửng trên không, tên áo xanh đã xuất mười hai thức hết sức quái dị, chưởng không ra chưởng, chỉ không ra chỉ mà trảo cũng không ra trảo, thế nào thế ấy đều ngầm chứa kình lực kinh người. Vương

Phấn cứ lo xem xét, bị bức lui tới hơn năm bước mà nào có hay.

Tên áo xanh đắc ý cười khảy, nói:

- Không đến mười chiêu ta sẽ quật ngã các hạ cho mà xem.

- Các hạ chớ có nằm mộng giữa ban ngày, chưa biết ai nằm trước đó.

"Ầm" một tiếng, vai trái của gã áo xanh bịt mặt trúng một chưởng của Vương Phấn, hắn bật lùi ra sau tới bảy tám bước mới đứng vững được.

Ngay lúc ấy thì một tiếng "hự" bật lên, một trong bốn tên vây công Quách Phác bị đánh bật ra sau, rồi "reng reng" mấy tiếng, hai tên nữa bị đánh bay đoản kiếm vào trong bụi cây.

Vương Phấn chỉ mặt tên áo xanh bịt mặt, nói:

- Ta không muốn lấy mạng của ngươi. Hãy mau khai tên họ, lai lịch ra.

http://tieulun.hopto.org

Tên áo xanh nhổ một ngụm máu, cố gượng cười, nói:

- Ta tuy bị trúng một chưởng của ngươi, chỉ vì nhất thời vô ý, chưa có thể coi là bại trận được. Ngươi có gan thì đợi đấy.

Nói rồi, hắn nhấm bụi cây rậm rạp vọt mình phóng đi.

Ngay lúc ấy, Quách Phác đã quát to lên:

- Ngươi còn định tẩu thoát à?

Nói rồi, vung Thiến Cốt Phiến lao theo, nhưng bị Vương Phấn cản lại, nói:

- Đủ rồi, hãy để cho chúng nó đi.

- Võ cô bị chúng nó vây giết hại, lẽ nào thế này lại cho qua?

Nghe Quách Phác hậm hực nói như vậy. Vương Phấn nói:

- Chúng nó đề xuất tới Trường Thanh Cốc, nhất định có liên quan tới U Cốc Ẩn Giả tiền bối mà.

Quách Phác nói:

- Hay là chúng ta quay lại Trường Thanh Cốc xem thử.

Vương Phấn trầm tĩnh nói:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì Chân cô nương giờ này cũng bị bọn họ bắt mang đi rồi.

Quách Phác thắc mắc hỏi lại:

- Bọn họ không biết cô nương ấy đã trao vật gì cho chúng ta, làm sao đỗ trách nhiệm cho cô ấy được.

- U Cốc Ẩn Giả là một người nhân nghĩa, trong sáng, ông không bao giờ chịu phục vụ cho âm mưu đen tối của chúng. Cho nên chúng mới khống chế cô con gái duy nhất của ông ta để uy hiếp, ông cũng ra điều kiện ngược lại, nếu con gái an toàn ông mới chịu phục vụ chúng, cho nên ba năm qua Chân cô nương mới sống an toàn và không có ai lai vãng đến Trường Thanh Cốc.... Chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào, hôm nay hai chúng ta lại đến đó.

http://tieulun.hopto.org

Phải như kẻ khác thì không sao, đằng này hai ta là môn hạ của bạn thân U Cốc Ẩn Giả, vậy chúng chẳng nghi ngờ sao được. Cho nên vội vàng sai người đi giết chúng ta. Nếu giết được thì Chân cô nương có thể còn an tâm ở lại đó một thời gian nữa, nhưng chúng đã thua rồi, cho nên sẽ thực hiện hai việc : Một là tiếp tục phái cao thủ cao cường hơn truy tìm hãm hại chúng ta, mặt khác bức Chân cô nương dời đi nơi khác.

Quách Phác gật đầu nói:

- Vương huynh bàn việc như thần, tại hạ khâm phục lắm. Chắc giờ đây bọn chúng đồng thời thực hiện cả hai việc ấy.

Vương Phấn bỗng trở nên trang nghiêm, từ từ nói:

- Tuy vậy, nếu không trở lại nơi hang hùm ổ dơi Trường Thanh Cốc để điều tra ý đồ bọn chúng thì không yên tâm. Vì sự kiện này liên quan đến toàn thể vận mệnh võ lâm đồng

đạo, nên dù có chết tại hạ cũng phải đi điều tra cho minh bạch.

Hào khí của Vương Phấn làm cho Quách Phác sục sôi nhiệt huyết, chàng ta nôn nóng, nói:

- Sự việc này không thể để chậm trễ, chúng ta phải đi nhanh lên.

Nói xong, hai chàng trai nghĩa hiệp lại trổ thuật khinh công lao về hướng Trường Thanh Cốc như hai mũi tên.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 7

GIEO GIÓ ẮT GẶT BÃO

Dưới ánh trăng mờ ảm đạm của một đêm tối trời, có hai bóng người nhẹ nhàng như hai làn khói mỏng lướt về phía Trường Thanh Cốc nhanh như gió, họ lướt qua các cửa khẩu sơn cốc không gây nên một tiếng động. Rồi phi thân ẩn mình trên một cây bách rậm rạp.

Người đi trước là Vương Phấn, chàng hít một hơi chân khí, điều hòa hô hấp, tập trung nhản lực nhìn về lòng cốc. Quan sát một lúc

cũng chỉ thấy toàn một màu xanh cây lá, chẳng nhìn thấy ngôi tịnh xá đâu cả. Ngay lúc ấy giọng truyền âm của Quách Phác vang lên:

- Vương huynh, hỏng to rồi. Cốc này lại được U Cốc Ẩn Giả bố trí, thì chúng ta làm sao mà tiến vào được.

Mặc dù đã được học và nắm vững kỳ môn bát trận, cửu cung bát quái, dịch lý.... nhưng với cách bố trí vô cùng cao thâm này chàng chưa sao tìm được cách phá trận, nên đành trầm ngâm tìm kiếm.

Bỗng nhiên, một đốm trắng bay vút đến chỗ họ. Quách Phác ngỡ là ám khí, vội đưa Thiết Cốt Phiến khẽ phẩy một cái, nào ngờ đốm trắng ấy lạng thấp xuống tránh khỏi luồng kình khí rồi đáp xuống đầu bã vai bên trái của Vương Phấn. Lúc này, chàng đã nhận ra đốm trắng ấy chính là một con chim oanh vũ màu trắng, trong lòng không khỏi giật mình thầm nhủ:

http://tieulun.hopto.org

- Rất có thể con chim nhỏ này là của Chân cô nương nuôi dưỡng.

Vương Phấn phát hiện trên ống chân chú chim nhỏ có buộc một ống trúc, bên trong có một mảnh giấy màu trắng. Chàng vội lấy mảnh giấy ra, căng mắt đọc được mấy dòng chữ:

- Tiểu muội đoán là hai vị huynh đài sẽ trở lại, nên nhờ oanh vũ đưa đường hai vị lại để thương lượng việc rất quan trọng.

Vương Phấn đưa mảnh giấy cho Quách Phác, nói:

- Nét chữ trên mảnh giấy này đúng là của Chân cô nương, vậy chúng ta đi nhanh tới đó nhé.

Hai người nhảy xuống đất nhẹ như hai chiếc lá rơi. Chú chim trắng bay là là dẫn đường cho họ tiến sâu vào lòng cốc, Quanh co vòng vèo một lúc, chú chim đưa họ tới một nơi có nhà cửa, lầu các, chú chim hót lên mấy tiếng

rồi bay vào khu lầu các ấy. Vương Phấn tập trung chân lực, khẽ nói:

- Quách huynh hãy tiến theo tiểu đệ.

Nói rồi Vương Phấn lao bắn vào gian lầu nọ, Quách Phác cũng tiến theo bén gót. Họ lọt vào trong tòa gác tối om, chẳng nhìn thấy một bóng người.

Bỗng một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Xin nhị vị hãy đi theo tiểu nữ.

Vương Phấn vận dụng nhãn lực nhìn vào thì thấy một thiếu nữ áo xanh đứng trong góc phòng đưa tay vẫy họ. Chàng bước thẳng tới hỏi khẽ:

- Chân cô nương hiện đang ở đâu?

- Tiểu thư đang đợi trong phòng cách ly.

Thiếu nữ đưa tay khẽ ấn lên tường thì một cánh cửa bí mật hé mở, cả ba vội vàng bước vào ngay. Bên trong là một gian phòng bốn bên tường xây kín mít. Chân Ngọc Hà đang ngồi trước án thư, vẻ mặt âu sầu, thấy hai

http://tieulun.hopto.org

chàng trai tiến vào, nàng vội vàng đứng lên, nói:

- Tiểu muội đa tạ tấm lòng hào hiệp nhân nghĩa của lưỡng huynh.

Vương Phấn khẩn trương nói:

- Tình hình rất cấp bách, xin cô nương chớ quá đa lễ.

Lúc ấy, thiếu nữ áo xanh nhẹ nhàng lui ra, đóng kín cánh cửa lại.

Chân Ngọc Hà, nói:

- Quả thật là trời đã giúp nên lưỡng huynh đến rất đúng lúc.

Thấy hai chàng có vẻ vội vã, Chân Ngọc Hà nói:

- Nhị vị không cần phải lo lắng, đại bộ phận người ở trong cốc đã lên đường truy tìm nhị vị rồi. Chúng ta có đủ thời gian để trao đổi câu chuyện.

- Gần đây nhất, cô nương có được tin của lệnh tôn không?

- Bọn họ cho phép mỗi tháng hai cha con được viết cho nhau một lá thư nói chuyện cuộ sống của hai người.

- Như vậy cô nương có xác định được lệnh tôn hiện ở đâu không?

- Tuy hai cha con có ám hiệu riêng, nhưng đến gia phụ cũng không biết mình đang ở nơi nào.

- Tuy không biết địa điểm, nhưng chắc biết lệnh tôn đang làm gì chứ.

- Gia phụ đang xây dựng một Ma Cung vô cùng thần bí và chúng nó đang tích cực rèn luyện một thứ Ma công cực kỳ lợi hại. Bọn chúng sợ bị tiêu diệt, nên xây Ma Cung bí ẩn để tự vệ.

- Nếu chỉ để làm nơi tự vệ thì không đáng ngại. Chỉ sợ chúng dùng nơi đó làm sào huyệt thì phương hại cho giang hồ vô cùng.

- Đúng như vậy đấy, gia phụ có nói lũ người này manh tâm lớn lắm. Nhưng vì vậy

http://tieulun.hopto.org

cánh chưa mạnh nên chưa ra tay, chứng mà đủ lực thì nguy hiểm không sao lường nổi.

- Tình hình xây dựng đã đến đâu rồi?

- Gia phụ nói, mười phần đã hoàn thành được năm sáu phần rồi.

- Cô nương đã nghĩ được cách gì cứu lệnh tôn chưa?

- Hiện nay chưa có cách gì, chỉ đại thể có thể phác họa như thế này. Do chúng không chế cả hai để uy hiếp cưỡng bức người kia, cho nên cách tốt nhất là nên vờ gia nhập vào Ma Cung.

- Gia nhập vào Ma Cung thì khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Thấy Quách Phác có vẻ phản đối cách ấy. Vương Phấn nói:

- Căn cứ tình hình hiện nay thì chỉ có cách ấy, vấn đề rất đơn giản là nếu Ẩn Giả có bất cứ phản ứng nào cũng đều liên lụy tới Chân cô nương và ngược lại cũng vậy, còn nếu cả hai

cùng phản ứng thì cả hai cùng bị hại. Cho nên chỉ có cách tập trung lại một chỗ, như vậy mọi hành động mới đỡ khó khăn phức tạp.

Chân Ngọc Hà nói:

- Cao kiến của Vương huynh thật là thượng sách. Tiểu muội cho rằng nếu hôm nay chúng không truy bắt được nhị vị thì tối nay chúng sẽ đưa tiểu muội đến Ma Cung. Do đó muốn cùng nhị vị bàn mấy việc.

- Cô nương cứ nói ra đi, nếu đủ khả năng, chúng tại hạ không hề thoái thác.

Chân Ngọc Hà nói ngay:

- Nếu vậy, thì việc thứ nhất xin nhị vị thông tri việc này cho lệnh sư biết, vì nó có liên quan mật thiết tới vận mệnh toàn thể võ lâm.

Quách Phác gật đầu nói:

- Đúng, nếu bọn chúng không có ý đồ cùng hung cực ác thì không bao giờ truy lùng bọn tại hạ để sát nhân diệt khẩu.

http://tieulun.hopto.org

Thứ hai, là Trường Thanh Cốc là cơ nghiệp của cha con tiểu muội, tiểu muội đi rồi phải đóng cửa để tránh lọt vào tay lũ ác tà, xin nhị vị chiếu cố trông coi giúp.

Quách Phác cười nói:

- Tiểu đệ ở quá xa Trung Nguyên, nên nhiệm vụ này xin Vương huynh đảm trách cho.

Vương Phấn cũng lắc đầu nói:

- Tiểu đệ chỉ có một thân một mình, đã bôn tẩu giang hồ, làm sao trông coi được.

Chân Ngọc Hà nói:

- Điều đó Vương huynh không ngại, chỉ cần thỉnh thoảng tới xem qua là được rồi. Ngay bản thân tiểu muội đây mà cả ba năm qua vẫn trông coi được mà. Tiểu muội sẽ chỉ cho Vương huynh vài điểm là sẽ biết cách đi về, bọn ác tà không dễ vào được đâu, chúng tới sẽ gặp tường đồng vách sắt đó.

Vương Phấn còn đang phân vân thì Chân

Ngọc Hà đã lấy trong người ra một tấm họa đồ, đưa cho chàng nói:

- Vương huynh thuộc lòng bản họa đồ này rồi thì hủy đi, đừng để rơi vào tay bọn ác tà, như vậy chúng sẽ không thể biến cơ nghiệp này thành sào huyệt gây tội ác được.

Vương Phấn đành cất họa đồ vào người rồi nói:

- Trong khi lệnh tôn và cô nương tạm vắng, tiểu đệ sẽ trông nom giúp, nhưng thực tế không lường trước được đâu.

Chân Ngọc Hà nghiêm mặt lại, nói:

- Tiểu muội có con chim oanh vũ, nó sinh trưởng tại đây nên thuộc mọi đường đi lối lại. Tiểu muội sẽ mang nó theo, nó tinh khôn linh diệu lắm, nó sẽ là người liên lạc giữa chúng ta. Đó cũng chính là căn nguyên mà tiểu muội mời nhị vị đến đây để nó nhận biết, sau này cùng cộng tác với chúng ta.

http://tieulun.hopto.org

Nghe tiếng trống cầm canh, Chân Ngọc Hà buồn rầu nói:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, hương huynh cũng cần phải ra đi thôi, để tránh gặp bọn chúng trở về.

Chân Ngọc Hà vỗ tay mấy cái, cánh cửa bí mật lại mở ra, thiếu nữ áo xanh bước vào. Chân Ngọc Hà nói với cô ta:

- Hãy mau đưa nhị vị huynh đài này rời khỏi cốc, tuyệt đối không được làm kinh động lão ma bà.

Thiếu nữ áo xanh cúi đầu dạ khẽ một tiếng, rồi như một cánh bướm vờn hoa nàng bay lượn giữa mật trận, đưa hai chàng trai ra khỏi Trường Thanh Cốc trong chớp mắt.

Vương Phấn nói giọng trầm trọng:

- Theo tiểu đệ, thì từ đêm nay sẽ mở đầu một nghiệt sát.

Quách Phác lắng tai nghe ngóng động tịnh, rồi nói:

- Hai chúng ta cần phải chia tay rồi. Tiểu đệ phải tận dụng khoảng thời gian hơn hai tháng này để trở về quan ngoại bẩm báo tình hình cho gia sư.

Vương Phấn cũng gật đầu, nói:

- Cần phải như thế đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Hỏa Vân Nham.

Nói rồi, họ chia tay nhau, Quách Phác bắn mình đi như một mũi tên, chớp mắt đã biến mất. Vương Phấn thấy mình chẳng cần về Vân Vụ Sơn nữa, vì Nam Cương Dã Tẩu đã hội nhập giang hồ trở lại rồi. Chàng quyết định dùng khoảng thời gian còn lại truy tìm Thần Long Lệnh, dù biết Phiên tăng đoạt được chỉ là đồ giả, nhưng phải tìm hiểu cho được ý đồ của chúng. Nghĩ như vậy nên chàng phóng mình lao về phía trước.

Bỗng Vương Phấn nghe bên tai vang lên âm thanh cực kỳ sắc nhọn mà nhanh như điện vụt lại phía chàng. Vương Phấn định né tránh

http://tieulun.hopto.org

sang bên nhưng không còn kịp nữa. Chàng cảm thấy trên vai mình có mấy chỗ đau nhói lên như bị ong chích, liền hiểu ngay mình đã bị trúng một loại ám khí cực độc rồi.

Ngay lúc ấy bên tai Vương Phấn vang lên một tiếng cười ghê rợn như cú đêm, rồi ba bóng người đáp xuống chắn trước mặt chàng. Đó là Bắc Nhạc Vô Tướng Quan Âm, Tây Nhạc Hư Vô đạo trưởng và Trung Nhạc Tịnh không trưởng lão. Vô Tướng Quan Âm cất tiếng cười ghê rợn, nói:

- Tiểu tử, chớ vọng động, trên người của mi trúng ít nhất năm mũi Vô Tướng thần châm của ta rồi, nếu có ý đồ cưỡng lại thì lại càng mau chết.

Vương Phấn một mặt vận công phong bế các trọng huyệt, mồm lại căm phẫn quát to:

- Không thể ngờ một vị Chưởng môn như ngươi lại đi đánh lén.

Hư Vô đạo trưởng âm hiểm nói:

- Đối phó với lũ hung đồ các ngươi lẽ nào lại dùng quy luật thông thường của võ lâm.

Vương Phấn giận dữ hỏi lại:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

- Lão phu đã nhận được thông tri của Bát Cước Thần Thù Dư đại hiệp thông báo là thảm án tại Thái Hành Sơn có phần góp sức của ngươi.

Tịnh không trưởng lão niệm Phật hiệu, rồi nói:

- Thảm sát tại bổn tự cũng có phần của ngươi góp vào.

Vương Phấn cực kỳ phẫn nộ, quát to:

- Các ngươi biến không thành có, các ngươi lấy bằng cớ gì mà nói ta là hung thủ?

Hư Vô đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo chúng ta. Ta đảm bảo trước khi điều tra rõ ràng sự việc, ta không làm hại sinh mạng của ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Vương Phấn đã cảm thấy vết thương đau nhói, cả cánh tay trái không thể cử động nổi, thì tự nhủ: Kiểu này thì mình không thể cứng đầu chống chọi với bọn họ được rồi. Nhưng chàng vốn là một con người đầy dũng khí, dù có chết cũng không chịu thức thủ đầu hàng, nên cười khẩy một tiếng, nói:

- Tại hạ đã bị ám toán, nhưng chưa chắc ai đã chết dưới tay ai.

Vô Tướng Quan Âm đưa quải trượng lên quát to:

- Đạo trưởng khỏi phải phí hơi với tiểu tử đó. Chỉ với việc Nam Cương Dã Tẩu cứu trị cho thiếu nữ áo đỏ đó, cũng thấy hắn chẳng oan uổng đâu.

Nói rồi Vô Tướng Quan Âm như trút mọi căm hận đối với Nam Cương Dã Tẩu lên đầu Vương Phấn, mụ vung quải trượng thec chiêu Ngũ Đỉnh Khai Sơn vụt xuống đầu chàng.

Vương Phấn thấy thế trượng quá lợi hại như chẻ núi phá đồng thì không dám nghênh đón, lướt mình lùi lại năm thước tránh thoát.

Ngọn quải trượng của lão bà bà đánh vào quãng không, hộ khẩu tê buốt, bà ta lại càng căm giận, hoành trượng quét qua một thế nhanh như điện chớp, khiến mọi người ai nấy đều thấy rợn gáy.

Vương Phấn vô cùng căm phẫn, lách người tránh thoát chiêu thứ hai của Vô Tướng Quan Âm, lập tức thanh Thạch Anh Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, lăm lăm trong tay, quyết không để cho lão quái bà tự do xuất chiêu thứ ba. Vương Phấn hét lên một tiếng, lưỡi kiếm như một ánh sao băng phóng thẳng vào ngực Vô Tướng Quan Âm.

Là một nhân vật cao thủ đứng hàng đầu Trung Nguyên, Vô Tướng Quan Âm bật lùi lại bảy tám thước, thân hình biến đổi liên tiếp bảy phương vị nhanh như gió thoảng. Nào ngờ mũi

http://tieulun.hopto.org

kiếm lạnh như băng của Vương Phấn vẫn đâm tới trước ngực mụ ta nhanh như tia chớp.

Hư Vô đạo trưởng thất thanh la lên:

- Nam Cung Chưởng môn cẩn thận, đó là "Tinh la thập bát kiếm".

Lời chưa thoát khỏi miệng thì thanh cổ kiếm trong tay Hư Vô đạo trưởng đã xuất ra tám thế.

Vương Phấn cười một tiếng dài thật kiêu hùng, nói:

- Đã biết "Tinh la thập bát kiếm", tất biết sự lợi hại của nó.

"Rẻng rẻng...." một tràng âm thanh chát chúa ghê người vang lên, thanh cổ kiếm của Hư Vô đạo trưởng bật trở lại, một mãng tóc bạc trên đầu Vô Tướng Quan Âm bị lưỡi kiếm lạnh băng chém bay đi sát sạt da đầu.

Vô Tướng Quan Âm mồ hôi toát đầm người, đứng chết trân tại chỗ.

Hư Vô đạo trưởng vung kiếm triển khai tận lực mười hai quái thức, mồm hét to lên:

- Sao các ngươi không cùng ta hợp lực.

Lập tức ba bóng người cùng vung binh khí vun vút nhảy vào tấn công Vương Phấn với khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Vương Phấn rùng mình, biết không thể tiếp tục chiến đấu lâu hơn nữa, vì nếu kéo dài thì độc tố phát tác, chàng chỉ có thể chết dưới lưỡi kiếm của Ngũ Nhạc Trung Nguyên, do đó chàng quyết định tẩu thoát. Vương Phấn tập trung công lực tung ra một hơi mười tám chiêu tuyệt kiếm, mồm hét to lanh lảnh:

- Còn có rừng xanh thì chẳng sợ hết củi đốt. Sẽ có ngày Vương mỗ tính sổ với Ngũ Nhạc Trung Nguyên các ngươi.

Hư Vô đạo trưởng vội kêu to lên:

- Chặn hắn lại, nếu để hắn thoát thì khác nào thả hổ về rừng.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng lúc ấy có một tiếng cười âm u cất lên:

- Hắn không thể chạy thoát được đâu.

Rồi từ phía rừng cây rậm rạp một luồng kình lực như núi sập đến cản đường Vương Phấn.

Chàng đã tê dại nửa người vì chất độc, đang lơ lửng trên không, vội nghiến răng, thanh Thạch Anh Kiếm triển khai chiêu Long Ngự Cửu Thiên sà tới, đồng thời thân hình cũng bắn ngược về sau để tránh chưởng lực của Lưỡng Xuyên Kiếm Khách Lỗ Vạn Phu. Cũng ngay lúc ấy, tám đạo sỹ như tám con dã thú ập tới vây chặt Vương Phấn vào giữa rừng binh khí của chúng.

Hư Vô đạo trưởng cùng Vô Tướng Quan Âm chạy tới, nói:

- Nếu không có Lỗ huynh kịp ra tay thì tiểu tử này đã chạy thoát.

Lưỡng Xuyên Kiếm Khách nhìn Vương Phấn một lúc lâu rồi la lên:

Tiểu tử này chẳng phải là truyền nhân của Nam Cương Dã Tẩu.

Hư Vô đạo trưởng cũng cười âm hiểm nói:

- Bần đạo đã sớm nhận ra điều đó rồi.

Lúc này Vô Tướng Quan Âm đã xé một mãnh vải buộc lên đầu che chỗ tóc bị cạo bay đi, mặt hầm hầm vung quải trượng xông vào trường đấu. Hư Vô đạo trưởng vội chạy tới cản bà ta lại, nói:

- Chỉ cần tám người ấy là đủ rồi, thêm nhiều người làm cho trận thế khó hoạt động.

Lão bà nghe lời đứng lại nhìn tám đạo sỹ của Tây Nhạc phái triển khai Bát Tức kiếm trận danh chấn giang hồ, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hiểm ác.

Vương Phấn lúc này bị độc tố hành hạ, nửa thân mình tê dại, xoay sở chậm chạp nên

http://tieulun.hopto.org

đã bị thêm mấy mũi kiếm nữa máu tuôn đỏ áo, đau rát vô cùng. Tuy thế chàng vẫn nghiến răng múa Thạch Anh Kiếm như gió bão, xông pha như mãnh hổ giữa kiếm trận.

Hư Vô đạo trưởng cất tiếng cười quái đản, nói:

- Tiểu tử, chớ có cứng đầu nữa. Chỉ cần ngươi buông kiếm, bần đạo bảo lãnh tính mạng của ngươi. Không những thế ta còn xin Nam Cung Chưởng môn thuốc giải để ngươi giải chất độc của Vô Tướng thần châm.

Vương Phấn hiên ngang cười sang sảng, nói:

- Ngươi chớ có nằm mộng giữa ban ngày, muốn tiểu gia buông kiếm e rằng quá sớm đấy.

Vừa dứt lời, Vương Phấn hú lên một tiếng lanh lảnh, lưỡi kiếm như một cơn lũ ập vào góc đông nam của kiếm trận, đánh bạt ba thanh kiếm của ba đạo sỹ, bức bọn chúng lùi lại

mấy bước, ngay lập tức chàng tự giải khai các huyệt đạo đã phong bế, nít một hơi chân khí, thân hình như một con rồng dữ bay lên ngọn cây tùng cao vút. Rồi như một cánh chim, Vương Phấn bay từ ngọn cây này qua ngọn cây khác, chỉ ba bốn nhịp thân hình chàng đã biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Hư Vô đạo trưởng buông một tiếng thán tức tối kêu lên:

- Thế là lại để cho hắn tẩu thoát mất rồi.

Vô Tướng Quan Âm tức giận nói:

- Lại để cho hắn được toàn thây mà chết. Đằng nào cũng chết chắc rồi.

* * *

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn liều lĩnh để cho độc dược phát tác, tự giải khai các huyệt đạo phá vỡ vòng vây, chạy một hơi hơn mười dặm mới dừng lại, lảo đảo bước đi.

Chợt chàng thấy có một gian nhà tranh dựa lưng vào núi, le lói ánh đèn thì cứ thế mê mê dại dại bước tới định đẩy cửa bước vào nhà. Lúc này độc tố phát tác hành hạ dữ dội, Vương Phấn thấy vai trái nóng rát như bị lửa đốt, đau đớn vô cùng, đầu óc quay cuồng. Vương Phấn dần dần hôn mê đi, hai chân khuỵu xuống, tiếp đó toàn thân té nhào lăn ra bên thềm.

Liền ngay lúc ấy cửa gian nhà mở ra, một lão nhân tay cầm tẩu thuốc bước ra, đưa mắt nhìn về phía xa xa lẩm bẩm:

- Lạ thật, ta vừa nghe có tiếng chân người chạy về đây, bây giờ biến đâu mất rồi?

Trong nhà có một giọng con gái cất lên:

- Hình như gia gia nghe nhầm rồi.

- Ha ha, ta tuy đã già nhưng tai mắt chưa bao giờ sai cả.

Lúc ấy, một cô nương có hai bím tóc thả trước ngực bước nhanh ra.

Bỗng thiếu nữ nhìn xuống thềm nhà kêu lên:

- Gia gia, có người té ngay cửa nhà ta đây này.

- Chà, trông ghê quá, khắp cả người đẫm máu, xem kìa có đến mười mấy vết thương trên người cơ đấy.

Lão nhân lẩm bẩm.

Thôn nữ nọ vội cúi xuống đỡ Vương Phấn lên, thì nghe lão nhân hỏi:

- Ngươi có biết ta đồng ý cứu hắn không mà đã vội thế?

Thôn nữ đáp:

- Thấy người ta sắp chết mà không cứu thì còn gì là đạo lý?

Nói xong, nàng ta bế Vương Phấn lên

http://tieulun.hopto.org

mang vào nhà, đặt lên giường. Rồi nàng ta đổ nước nóng trên bếp vào một cái chậu, đem lại rửa sạch các vết thương cho chàng ta, miệng than thở:

- May quá, nếu nhát kiếm này mà đâm sâu thêm chừng vài phân nữa thì chỉ có mà đi chầu Diêm Vương.... À, còn vết thương này cũng vậy....

Lão nhân đứng sau lưng thôn nữ nọ nói tiếp:

- Nhưng vết thương chí mạng của hắn không phải là những vết thương do đao kiếm ấy đâu.... hắn ta bị những ám khí kịch độc và rất nhỏ bắn vào vai trái kia kìa....

Thôn nữ nghe thấy thế thì lật áo trên vai trái chàng ta ra thì thấy có năm vết đỏ bầm to hơn hạt đậu. Lão nhân nọ lại nói:

- Đó chính là vết thương do Vô Tướng thần châm gây nên đấy.

Thôn nữ nọ lo lắng hỏi:

- Gia gia có thể cứu chữa được không?

- Gia gia chỉ chữa được loại phổ thông thôi, loại kịch độc này thì đành bó tay....

Lão nhân nọ đau khổ nói, rồi chăm chú nhìn Vương Phấn đang hôn mê như một cái xác không hồn. Bỗng đôi mắt của lão nhân nọ vụt sáng lên, ông nói sau khi nhìn thấy Thạch Anh Kiếm:

- Đã là truyền nhân của người đó thì có thể trên người hắn ta có mang theo thuốc giải độc.

Thôn nữ lại hỏi:

- Là truyền nhân của ai vậy?

- Nam Cương Dã Tẩu, người đó tinh thông y thuật lắm.

Nói rồi, lấy trong người chàng ra một cái túi, mở lấy ra một thỏi nam châm và một cái bình ngọc, nói với thôn nữ nọ:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi hãy dùng thỏi nam châm này hút hết độc châm trên người hắn ta ra.

Thế rồi hai cha con cố hết sức, cẩn thận lấy hết năm mũi độc châm trên người Vương Phấn ra. Sau đó đặt chàng ta nằm trên chiếc giường của ông lão. Lão nhân nhìn chàng nói:

- Người này quả là phi phàm, đã trúng năm mũi độc châm, lại ác chiến lâu như thế mà vẫn đủ sức phá vây chạy đến tận đây. Người thường e rằng không ai có thể làm được điều đó.

Thôn nữ thắc mắc hỏi:

- Sao Nam Cương Dã Tẩu, một người có danh vọng cao như vậy lại có thù với Ngũ Nhạc phái?

- Gia gia đã lâu không trở lại giang hồ nên không rõ lắm, chỉ có điều cần lưu ý là Ngũ Nhạc Trung Nguyên tuy mang danh là chánh phái, nhưng kỳ thực lại chẳng khác chi hắc đạo trong mọi hoạt động.

- Nếu kẻ thù của người này truy đuổi đến tận đây thì ta làm sao đối phó.

Lão nhân đang lúng túng chưa biết trả lời sao, thì bỗng kêu lên:

- Có người đang đến kìa.

Thôn nữ vừa dọn dẹp xong các thứ thì đã nghe một tiếng nói nham hiểm vang lên:

- Đến giờ này mà ngôi nhà kia chẳng có một ánh đèn, đáng nghi ngờ lắm. Hãy đến đó xem xét cho kỹ lưỡng nhé.

Rồi có tiếng gõ cửa gấp, lão nhân hỏi vọng ra:

- Vị nào giá lâm đó?

Câu hỏi chưa dứt thì một lão bà chống quải trượng xông vào, hỏi:

- Có một kẻ trẻ tuổi mang đầy thương tích đến đây không?

Thấy lão nhân nọ cứ gõ tẩu thuốc nhìn ra ngoài thì Vô Tướng Quan Âm tức giận, quát to lên:

http://tieulun.hopto.org

- Ta hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không?

- Nghe thì nghe rồi, nhưng bạn ta đã chết cách nay hai năm rồi, nếu không thì ngươi đừng mong mà sống sót ra đi.

Lúc ấy một đạo sỹ và một lão già mang kiếm bước vào hỏi:

- Xem ra thì huynh đài cũng là đồng đạo võ lâm đấy chứ?

- Đúng rồi, ta cũng đã bảy tám mươi tuổi, gần đất xa trời rồi.

Đạo sỹ nọ cười khảy, cầm ngang thanh kiếm nói:

- Có một thiếu niên, trên mình mang nhiều vết kiếm đâm trúng là kẻ bị Thần Long Lệnh truy nã. Nếu có chứa chấp thì giao nộp cho chúng ta ngay để khỏi phải liên lụy.

Lão nhân nọn hít liền mấy hơi thuốc, nhả khói mù mịt, lắc lắc đầu nói:

- Lão nông ta sáng đã đi ra đồng, tối mịt mới về, tự làm tự ăn, chẳng biết Thần Long Lệnh là cái gì, cũng chẳng thấy bạn trẻ nào cả. Các vị đi chỗ khác mà hỏi.

Võ Tướng Quan Âm thấy lão nông này dở dở ương ương thì nổi giận, sấn đến quát:

- Khỏi nghe lão ta nói nữa, chúng ta hãy lục soát.

Lão nông ngẩng mặt lên trời, cười như điên dại quát:

- Lão phu đã quy ẩn mấy mươi năm nay rồi, vậy mà tối nay có kẻ khinh mạn tới đây quấy phá. Ta nói cho mà biết, muốn xét cứ xét, nhưng cần phải biết lượng sức mình đấy.

Đạo sỹ nọ nghe nói vậy thì vội cản Võ Tướng Quan Âm lại, rồi quay lại hỏi lão nhân nọ:

http://tieulun.hopto.org

Huynh đài là ai vậy, cho được biết tôn danh?

Lão nông liếc đạo sỹ một cái, nói:

- Nông Canh lão nhân.

Hư Vô đạo trưởng là kẻ tâm cơ giảo hoạt, sợ gặp phải cường địch, nên mềm mỏng nói:

- Huynh đài đã ẩn cư, chắc chẳng muốn tái xuất giang hồ. Nếu tiểu tử nọ có nấp ở đây, xin huynh đài giao cho chúng bần đạo. Bần đạo bảo đảm không làm hại đến tính mang hắn đâu.

Lão nhân nghênh mặt cười, đáp:

- Lão phu chẳng muốn nói dài dòng với các vị. Xin mời đi ngay cho.

- Tôn giá thật không cho truy xét phải không?

- Nhà của ta, các ngươi lấy cớ gì mà khám xét?

- Bằng vào cái này.

Vô Tướng Quan Âm quát to lên rồi đưa cây quải trượng lên. Lão nhân nọ chỉ khẽ cất tiếng cười khảy, nhìn mụ ta.

Bỗng ngay lúc ấy một thư sinh trẻ tuổi tay phe phẩy cây quạt giấy từ ngoài cửa bay vút vào, cười ha hả nói:

- Có chuyện gì từ từ nói, sao mấy vị hiếu sát vậy?

Hư Vô đạo trưởng tái mặt, không hiểu thư sinh này vào đây bằng cách nào mà tám cao thủ canh gác phía ngoài không hay biết gì cả, liền nâng kiếm lên hỏi:

- Ngươi là ai?

- Các hạ thật chóng quên, chẳng phải chúng ta đã gặp nhau tại Báo Ân Tự trên Trung Sơn rồi sao. Xin nhắc lại nhé, tại hạ là Trương Trinh Nhất.

Lão đạo sỹ sực nhớ ra Trương Trinh Nhất lúc nào cũng kè kè bên Vương Phấn, nên lão ta cất giọng hiểm ác hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Này các hạ, đang đêm các hạ tới đây làm gì?

- Lại đây để thảo luận chuyện phải trái với các ngươi.

Nói rồi, quay sang Nam Cung Liễu, nói ấp:

- Phương giá dùng Vô Tướng Quan Âm thật cao minh đó.

Vô Tướng Quan Âm hách dịch nói:

- Ngươi muốn thử không?

Trương Trinh Nhất sắc mặt càng thêm lạnh lùng nói:

- Mấy cây kim rỉ mà cũng đòi dọa ai, ngươi chỉ có tài cẩn trộm mà thôi. Ta đang chuẩn bị làm cho ngươi vĩnh viễn không còn có thể thi thố cái trò bỉ ổi ấy nữa.

Bỗng một luồng hồng quang lóe lên, máu đỏ bắn ra như mưa.

Vô Tướng Quan Âm rú lên một tiếng, lảo đảo lùi ra sau hơn bảy tám bước. Mụ kinh

hãi kêu lên một tiếng đau đớn, cố gượng dựa lưng vào tường đứng đó. Cánh tay trái của Nam Cung Liễu cũng theo tiếng kêu đau đớn đó rơi phịch xuống nền nhà, máu tuôn ra xối xả.

*
* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 8

DỊ NHÂN NƠI SƠN ĐẢM

Không một ai nhìn thấy vầng hồng quang ấy xuất phát từ đâu. Trong lúc mọi người còn sửng sờ thì Võ Tướng Quan Âm Nam Cung Liễu như đã hiểu mọi việc, cố nén đau đớn, tự phong bế huyệt đạo, cúi xuống lượm cánh tay trái đã bị chém lìa thân hình, lao vút ra cửa, phóng đi mất dạng.

Hư Vô đạo trưởng lúc này như cũng đã hiểu ra điều gì, cùng với Lưỡng Xuyên Kiếm

Khách tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cầm lăm lăm trong tay.

Lão nhân nọ lùi lại hai bước, rít mấy hơi thuốc rồi nói:

- Nhà của ta không phải là đấu trường. Các ngươi muốn đánh nhau thì đi tìm chỗ khác mau lên.

Hư Vô đạo trưởng cũng lo lắng cho số phận tám thủ hạ của mình nên vội bước ra khỏi cửa, miệng nói:

- Hôm nay ta đã hiểu cả, thử xem ngươi có thể sống sót mà cứu tiểu tử ấy đi không?

Trương Trinh Nhất dùng truyền âm hỏi lão nông nọ:

- Người bạn của vãn bối có phải đang ở trong tay bảo hộ của tiền bối không?

Lão nông cũng dùng truyền âm đáp lại:

- Hắn không thể chết được đâu.

Nghe thấy thế, thư sinh cười ha hả, phe phẩy quạt bước ra ngoài cửa thì thấy tám đạo

http://tieulun.hopto.org

sỹ đang bồng kiếm đứng theo trận thế cùng với Hư Vô đạo trưởng và Lưỡng Xuyên Kiếm Khách, ai nấy mặt lộ vẻ khẩn trương.

Trương Trinh Nhất phe phẩy cái quạt, chỉ Hư Vô đạo trưởng nói:

- Nam Cung Liễu đường đường là một Chưởng môn nhân mà thủ đoạn đê hèn, chuyên nghề đánh lén, tại hạ chỉ cảnh cáo mụ ta nên còn lưu lại cho mụ ta một cánh tay đấy. Nếu các vị mà không hiểu ra điều đó thì chớ trách tại hạ ra tay tàn ác.

Hư Vô đạo trưởng mắt lộ hung quang, nói:

- Các hạ thuộc môn phái nào, quan hệ thế nào với Vương Phấn?

- Ta chẳng thuộc môn phái nào cả. Chỉ là bạn bè trên bước đường giang hồ cùng với Vương Phấn. Chỉ có điều ta không hiểu là tại sao Vương Phấn và các ngươi không oán không

thù mà Ngũ Nhạc Trung Nguyên các ngươi luôn luôn muốn đưa hắn ta vào chỗ chết.

Hư Vô đạo trưởng nói:

- Hắn ta là một kẻ tàn ác, chỉ chưa tới một tháng mà đã giết hàng trăm cao thủ của Ngũ Nhạc Trung Nguyên. Nếu không trừng trị hắn thì thật là thất lý.

Thư sinh lại hỏi:

- Hắn ta giết người có ai trông thấy không?

Thấy Hư Vô đạo trưởng ngắc ngứ không trả lời được, Trương Trinh Nhất lại nói:

- Đã không bằng cớ lại dám ngang nhiên hạ độc thủ với người ta, làm như vậy mà cũng cho là người chính đạo hay sao?

Hư Vô đạo trưởng đỏ cả mặt, cố cười nói:

- Vô Tướng Quan Âm đã chính mắt trông thấy hắn và Nam Cương Dã Tẩu cứu thiếu nữ áo đỏ.

http://tieulun.hopto.org

- Nam Cương Dã Tẩu là thánh thủ trên đời, vô cùng nhân đạo, ông ta chưa hề cự tuyệt cứu chữa cho bất cứ ai trên đời này. Vậy nếu như cô gái áo đỏ là hung thủ đi nữa, điều đó có quan hệ gì tới thầy trò ông ta?

Bỗng nhiên giữa lúc ấy từ trong rừng vang ra một tiếng niệm Phật hiệu thật oai hùng, rồi một giọng nói vọng tới:

- Đạo trưởng không cần phải phí lời với hắn nữa. Khi bổn tự xảy ra thảm sát, người này cũng có mặt quan sát. Đêm nay không thể để cho người ấy đi được.

Ngay lúc ấy Tĩnh Không đại sư dẫn mười tám tăng nhân lao tới vây lấy Trương Trinh Nhất vào giữa thế hình bán nguyệt. Nhưng chàng thư sinh vẫn tỏ ra không có gì xảy ra, cứ ngẩng mặt lên trời cười cười.

Tĩnh Không đại sư nạt:

- Ngươi cười cái gì, lẽ nào ta lại không nhận ra ngươi?

Lúc này, trong nhà Vương Phấn được cô thôn nữ lấy hết trâm độc ra, lại cho uống thuốc giải độc của Nam Cương Dã Tẩu nên chỉ một khắc sau đã hồi tỉnh lại. Vương Phấn mở mắt ra nhìn thì thấy mình đang nằm trên một cái giường rộng, có một thiếu nữ đang ở cạnh bảo hộ cho mình, định ngồi lên nhưng đã bị thôn nữ ấy giữ lại, nói khẽ:

- Chất độc trong người ngươi chưa hết, lại còn rất nhiều vết ngoại thương nữa. Hãy vận công điều tức một lúc mới được.

Vương Phấn ngạc nhiên không ngờ một thôn nữ mà kiến thức lại cao như vậy, nên ngầm vận thử chân khí thấy toàn thân yếu ớt, không tập trung chân lực được. Chàng hiểu đó là do mình đã quá tổn hao chân nguyên trong trận ác đấu vừa rồi. Vì vậy chàng vận khí đang tản ở tứ chi đi khắp châu thân, một lần, lại một lượt nữa cho mãi tới lúc xuất thần nhập hóa.

http://tieulun.hopto.org

Lúc mà Hư Vô đạo trưởng tới, cũng chính là lúc chàng đang vận công ở giai đoạn căng thẳng nhất. Khoảng một giờ sau chàng mở bừng hai mắt, bước xuống khỏi giường thì thiếu nữ nọ đã chặn lại. Sau đó nói:

- Bạn của ngươi đang ác đấu với bọn chúng phía ngoài sân. Ngươi mới bị thương nặng không nên vọng động. Lúc cần thiết sẽ có gia gia ra tay.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Độc tố đã trừ hết, mấy vết ngoại thương có đáng kể gì.

Nói rồi, chàng ta vòng tay bái tạ thôn nữ, nói:

- Ân đức cứu mạng của cô nương, cho tại hạ được bái tạ trước.

- Không cần phải tạ ơn, gia gia và ta vì bội phục mà cứu ngươi thôi.

- Lệnh tổ tôn xưng thế nào đây?

- Nông Canh lão nhân Trịnh Trọng Địch. Còn tiểu muội là Trịnh Bội Ngọc.

- Thì ra là lão nhân gia.

Vương Phấn nói khẽ, vì chàng đã được sư phụ cho biết Ngưu Sơn có một đại hiệp họ Trịnh ẩn cư, Trịnh đại hiệp suốt đời chỉ là một nông phu, ít khi bôn tẩu giang hồ nên ít người biết tới, nhưng võ công của đại hiệp thì cao khôn lường nổi.

Trịnh Bội Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi cũng biết gia gia ta à?

- Đại danh của lệnh tổ, gia sư vẫn thường nhắc đến, chỉ không ngờ được là ngài lại trú ngụ tại đây.

Ngay lúc ấy ngoài sân vọng vào tiếng niệm Phật hiệu và giọng nham hiểm của Tính Không đại sư:

- Thí chủ nhất định không nói ra mà lại còn kết thù với bổn phái, vậy chớ trách bần tăng đắc tội.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn như một lần chớp vọt ra đứng cạnh Trương Trinh Nhất, cao giọng hỏi:

- Trương huynh sao lại đến nơi này?

Trương Trinh Nhất thấy trên người Vương Phấn rất nhiều vết thương vừa mới băng bó, thì nói to:

- Nợ máu phải trả bằng máu, hãy trả món nợ cho Vương huynh xong rồi sẽ nói chuyện ấy sau.

Vương Phấn rút binh khí sáng ngời ra cầm nơi tay, đưa mắt nhìn khắp lượt, nói:

- Tại hạ mới dấn thân vào giang hồ chưa đầy ba tháng, đối với các môn phái chưa hề có gì sơ sót. Vậy mà chư vị lại đổ cho tại hạ là sát nhân, hung thủ, làm cho tại hạ không biết phân giải cách nào cho rõ lý do. Đạo trưởng và đại sư đều là những Chưởng môn nhân, vậy xin hãy giải thích cho rõ ràng đi nào.

Hư Vô đạo trưởng hắng giọng nói:

- Điều đó là do Thần Long Lệnh chủ Dư đại hiệp truyền dụ. Nếu tôn giá muốn được giải thích thì đợi gặp Dư đại hiệp cũng chưa muộn.

- Nếu như tại hạ không thèm đếm xỉa tới thì sao?

- Thì nếu có chạy thoát được hôm nay, mai sau cũng không còn đường nào thoát khỏi.

Vương Phấn suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên nói:

- Một năm sau tại hạ sẽ lên Hành Sơn gặp Bát Cước Thần Thù nói rõ mọi chuyện. Điều ấy chỉ đáng sợ cho các ngươi thôi. Hơn nữa tại hạ không muốn Ngũ Nhạc Trung Nguyên môn hạ phải nhúng thân vào oan quỷ.

- Đồ ngông cuồng, ngươi dám coi Ngũ Nhạc Trung Nguyên như vậy sao?

Vương Phấn cười khẩy nói:

- Đã mấy lần tại hạ cố nén nhịn rồi đấy.

- Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, nếu

http://tieulun.hopto.org

ngươi không chịu đi theo bần đạo, thì bần đạo đành phải mang xác ngươi đi nộp vậy.

Vương Phấn nghe Hư Vô đạo trưởng nói thế thì càng tức giận, từ nhủ:

- Sư phụ đã từng dạy là trước khi được Kim Tĩnh Ngọc Dịch thì tuyệt đối không được để lộ tung tích cũng như không được đối địch với Ngũ Nhạc Trung Nguyên. Nhưng với tình thế như hôm nay thì điều sư phụ dạy khó mà thực hiện nổi.

Đứng bên cạnh chàng, Trương Trinh Nhất lại hiểu lầm. nên cười khảy nói:

- Vương huynh đừng lo, mấy tên này không đáng tiểu đệ để mất tới. Vương huynh vừa mới thọ thương, không nên động thủ, chỉ một mình tiểu đệ cũng đủ thanh toán bọn này.

Nói xong, Trương Trinh Nhất xòe quạt bước thẳng tới trước, Vương Phấn vội kêu to lên:

- Trương huynh, xin hãy chậm chút đã. Việc của tại hạ không dám làm phiền tới Vương huynh đâu.

Trương Trinh Nhất ngạc nhiên hỏi:

- Lời nói ấy của Vương huynh mang ý nghĩa gì thế?

- Việc này liên quan tới tại hạ, xin để tại hạ có cách giải quyết.

Nói rồi, Vương Phấn bước tới trước ba bước, che ngay trước mặt họ Trương. Bỗng một cánh tay nõn nà từ sau lưng họ Trương vươn tới kéo áo Vương Phấn lại, nói:

Không nê, ngươi vừa mới bị trọng thương, sao lại vội cùng kẻ khác động thủ vậy.

Nhận ra Trịnh Bội Ngọc, Vương Phấn nói:

- Xin cô nương hãy quay lại đi, một vài vết thương có đáng kể gì.

Với giọng nói tha thiết, Trịnh Bội Ngọc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng tiểu muội không yên tâm.

- Dù tại hạ không muốn thì bọn họ nào có chịu để tại hạ yên.

- Không lo, ngươi hãy trở lại, nếu không ổn đã có gia gia lo liệu.

- Tại hạ đã mang nặng ơn cứu mạng, chưa biết lấy gì báo đáp. Còn vì việc riêng của tại hạ mà để lệnh tôn phải hội xuất giang hồ là điều không nên.

Trịnh Bội Ngọc nói:

Gia gia ngoài mềm trong cứng, bao nhiêu năm qua tuy quy ẩn, nhưng trái tim nghĩa hiệp luôn nóng bỏng máu anh hùng. Đừng thấy người cứ yên lặng hút thuốc mà lầm. Khi người đã giận thì chỉ sợ lũ người kia không còn kịp chạy.

- Tại hạ vô cùng cảm kích sự quan tâm của cô nương. Nhưng hễ còn hơi thở thì tại hạ không để ai phải liên lụy vì mình, nếu vậy thà chết còn hơn.

Trương Trinh Nhất thấy họ dằng co như vậy thì cười hà hả, nói:

- Thật là Vương huynh có số đào hoa.

Vương Phấn đỏ mặt nói:

- Xin Trương huynh đừng đùa cợt nữa.

Trịnh Bội Ngọc trách:

- Bạn của Vương huynh đấy à? Nói khó nghe quá.

Vương Phấn vội thanh minh:

- Trương huynh hay nói đùa cho vui.

Trương Trinh Nhất thấy ngượng, tức tối nói:

- Ta nói sai cái gì mà Vương huynh phải che đậy?

Hư Vô đạo trưởng như không kiên nhẫn được, kêu to:

- Các ngươi thương lượng xong chưa? Bần đạo không chờ nữa đâu.

Vương Phấn cao giọng, nói lớn:

- Tại hạ vốn không muốn giết người,

http://tieulun.hopto.org

nhưng các ngươi cứ ép thế này, chẳng biết còn cách nào khác nữa. Vậy các ngươi muốn gì nào?

- Trước tình hình này không thể tỷ thí bình thường được.

Vương Phấn cười khảy nói:

- Đạo trưởng khỏi cần kiếm cớ, tất cả hãy xông vào đi.

Tính Không đại sư niệm Phật hiệu, nói:

- Đạo trưởng bất tất phải phí lời, thời gian không còn sớm nữa rồi.

Ngay lúc ấy, một kỵ sĩ cưỡi con ngựa hồng lao tới trước gian nhà tranh, kỵ sĩ phóng xuống ngựa, đưa một phong thư cho Hư Vô đạo trưởng, nói:

- Gia sư thân tự viết thư cho đạo trưởng, xin ngài hãy đọc.

Hư Vô đạo trưởng mở thư ra đọc thì mặt biến sắc, hấn đưa thư cho Tính Không đại sư, hỏi:

- Ý đại sư thế nào?

Xem xong thư, trả lại cho Hư Vô đạo trưởng Tính Không đại sư nói:

- Đã phát sinh chuyện này thì chỉ còn cách để cho họ tự do thôi.

Hư Vô đạo trưởng gật đầu, tra kiếm vào bao, phất tay ra lệnh:

- Rút lui !

Nói rồi dẫn đầu bọn đạc sỹ lui đi tức khắc.

Trịnh Bội Ngọc ngơ ngác hỏi:

- Bọn họ làm cái trò quỷ quái gì thế?

Vương Phấn nói:

- E rằng phát sinh đại biến cố mới.

Trương Trinh Nhất cười khảy một tiếng, ra hiệu cho Vương Phấn, nói:

- Vương huynh hãy lo bảo trọng, tiểu đệ có việc phải đi trước đây.

Nói rồi Trương Trinh Nhất vọt đi ngay,

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn còn đang ngơ ngác thì nghe một giọng nói lạnh vang lên bên tai chàng:

- Loại bạn bè này từ nay về sau không nên giao hảo.

Rồi lão nông gõ gõ tẩu thuốc trong lòng bàn tay, hỏi chàng:

- Lai lịch của tiểu tử này thế nào?

- Nghe Trương huynh nói là môn hạ của Kính Hoa lầu chủ.

- Hừ, lão phu từ trước tới nay chưa nghe nói tới cái tên này, chắc là giả đó.

- Điều này vãn bối không được rõ lắm.

Lão nông trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu nói:

- Nếu như mắt ta không hoa thì người này lúc nãy đã dùng Oa Hoàng Thần Kiếm và là gái giả trai.

Trịnh Bội Ngọc vội nói chen vào:

- Có chuyện gì thì vào nhà mà nói, vả lại người ta còn chưa lành hết thương thế kia mà.

- Phải, vào nhà ấm áp có lợi cho dưỡng thương hơn.

Lão nhân gật đầu nói, rồi đưa tay mời Vương Phấn vào trong nhà.

Lão nhân nhìn chàng trai khẽ hỏi:

- Người là truyền nhân của Nam Cương Dã Tẩu à?

- Chẳng giấu gì tiền bối, vãn bối thực ra là môn đồ của Vô Danh lão nhân.

Lão nhân suy nghĩ một chút, chợt tỉnh ngộ, nói:

- Nghe thiên hạ đồn đãi, lệnh sư trúng phải độc thủ của Tam Thủ Thần Quân, không ngờ đến nay vẫn còn sống. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà người lại đột ngột quy ẩn?

- Chuyện dài lắm, xin tiền bối tha thứ cho tiểu bối, vì tiểu bối có nỗi khổ riêng mà không tiện thổ lộ.

- Ngươi ra giang hồ bao lâu rồi?

Vương Phấn lễ phép trả lời:

http://tieulun.hopto.org

- Chưa đầy ba tháng.

- Vậy sao lại kết oán với Ngũ Nhạc Trung Nguyên?

Vương Phấn giận dữ nói:

- Đây chỉ là do toàn hiểu lầm.

Rồi chàng đem tất cả mọi việc từ ngày xuống núi đến gặp Dư Văn Báo rành rọt thứ tự kể lại cho lão nông nghe. Nghe xong, ông "hừ" một tiếng, nói:

- Ngũ Nhạc Trung Nguyên cũng thái quá rồi, nhưng ngươi gặp những cảnh đó hình như là nằm trong một kế hoạch vậy.

Vương Phấn lại kể về chuyện của Ư Cốc Ẩn Giả. Nghe chuyện, sắc mặt của lão nông biến đổi trầm trọng, rít thuốc liên tục, ra vẻ nghĩ ngợi lung tung.

Cũng vừa khéo lúc ấy, Trịnh Bội Ngọc tươi cười bưng vào một mâm cơm rượu, thơm ngát nóng hổi. Lão nông đứng dậy hà hà cười nói:

- Cháu của ta chu đáo lắm, ta đang thèm rượu đây.

Trịnh Bội Ngọc bày cơm canh thức ăn ra, rồi rót cho mỗi người một ly rượu đầy, sau đó nàng mới hỏi:

- Vừa rồi gia gia đang nghĩ ngợi điều gì thế?

- Chỉ thiếu chút nữa thì gia gia đã động lòng rồi.

- Có phải gia gia lại muốn trùng nhập giang hồ?

- Nói bậy, ta già thế này rồi mà còn muốn tái xuất làm gì nữa.

Vương Phấn vừa đói, vừa làm bộ không để ý câu chuyện của hai ông cháu nên cứ cắm cúi ăn hoài. Bỗng nghe lão nông hỏi chàng:

- Võ công của lệnh sư, ngươi đã học được mấy phần rồi?

- Vãn bối u tối, nên chỉ mới học được năm, sáu phần.

http://tieulun.hopto.org

Võ khí thành danh của lệnh sư có phải bị mất thật không?

- Theo văn bối được biết, tuy công lực bị mất, nhưng võ khí luôn luôn không rời khỏi thân mình.

Lão nông giật thót cả mình, hỏi:

- Vậy vì sao công lực của ông ta bị mất đi?

Vương Phấn biết mình đã quá lỡ lời, muốn kiềm lại cũng không kịp, nên đành nói:

- Điều này gia sư không đề cập đến.

- Vậy ông ta yêu cầu ngươi hội nhập giang hồ làm những việc gì?

- Lệnh cho văn bối đúng một năm sau đến gặp gia sư.

- Ngoài ra không còn việc gì nữa hay sao?

- Ngoài ra còn một việc riêng của gia sư gởi gấm.

Lão nông dáng vẻ trầm ngâm, bỗng ngẩng lên nói:

- Ta đã nghĩ ra một người rồi. Nhưng cũng chưa xác định được chính xác là nam hay nữ nữa đấy.

Lão nông uống một hơi hết ly rượu, rồi chợt nói:

- Nếu mất ta không hoa thì tiểu tử họ Trương khi nãy đã triển khai chiêu Thiểm Điện Kinh Hồng.

Vương Phấn giật mình khi nghe tên gọi của tuyệt chiêu bàng môn tả đạo mà sư phụ mình đã nhắc tới mãi và dạy bảo cho cách phá giải rất chu đáo. Chàng lại nghe lão nông nói tiếp:

- Trên giang hồ, người mà biết hóa giải độc chiêu đó e rằng chỉ có một vài người.

Nói rồi, ông lão nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi đứng lên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng thể ngờ trời lại mau sáng đến thế.

Vương Phấn đứng lên cáo từ, nói:

- Vãn bối cũng đã đến lúc phải đi rồi.

Lão nông chậm rãi nói:

- Lúc gặp lệnh sư, nhớ thay mặt ta chào thăm hỏi nhé.

Trịnh Bội Ngọc ra mở cửa thì kêu "ối" một tiếng kinh ngạc.

Vương Phấn đưa mắt nhìn ra thì thấy ngoài cây cột có mấy chữ xiên xiên xẹo xọ:

- "Tránh bớt chuyện vãn".

Lão nông biến sắc mặt, rít liên tiếp mấy hơi thuốc, rồi ngửa mặt nhìn trời cười như sấm nổ, nói:

- Cả đời lão phu chẳng muốn dính đến chuyện giang hồ, không thể ngờ được ma đầu này lại tìm đến ta.... "hừ"....

Vương Phấn lo lắng hoang mang hỏi:

- Tiền bối nhận ra được kẻ đó?

- Ngươi cứ đi đi, đừng để ý đến chuyện đó. Kẻ ấy đã không muốn ta can thiệp vào chuyện giang hồ, thì ta phải can thiệp chút đỉnh, ta cũng muốn xem thử "đạo cao" hay "ma lớn".

Vương Phấn ngạc nhiên, nhìn lão nông một lúc rồi làm lễ bái tạ, xong chàng rảo bước đi nhanh trên con đường núi.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 9

HIỆP NỮ PHONG TRẦN

Vương Phấn chỉ gập trung mọi ý nghĩ vào việc phải đi đến Hỏa Vân Nham để lấy cho được Kim Tinh Ngọc Dịch, vì chỉ có lấy được Ngọc Dịch ấy thì chàng mới đảm bảo chắc thắng kẻ thù.

Chàng đi rất nhanh, trở về Lạc Dương lúc nào chẳng hay.

Bỗng Trương Trinh Nhất từ phía trước đi lại đón, cười ha hả nói:

- Vương huynh cũng đã trở về rồi?

Vương Phấn gật đầu nói:

- Trong lữ điếm còn một số đồ đạc linh tinh phải quay về thu dọn.

- Suốt ngày cứ mãi miết đi lại, chưa kịp đàm đạo cùng Vương huynh. Hôm nay chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi ăn uống cho thoải mái.

Nghe Trương Trinh Nhất nói thế, Vương Phấn nói:

- Tiểu đệ tửu lượng kém lắm, chỉ sợ làm Trương huynh mất vui.

Nói rồi cả hai kéo nhau vào một tửu điếm, chọn một chỗ ngồi vừa ý, cùng ngồi ăn uống với nhau.

Trương Trinh Nhất tay nâng ly rượu, cười nói:

- Vương huynh võ học tuyệt vời, chắc là một môn hạ cao nhân tiền bối, nhưng chẳng hay huynh hạ sơn có chuyện gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

Nhìn đôi mắt sắc sảo sáng ngời như điện của người Trương như đang muốn nhìn thấu cả ruột gan mình, lại thấy nét mặt người ấy tự nhiên, nụ cười rạng rỡ.... Vương Phấn nhớ tới lời nói của lão nông nên không dám chủ quan, nói:

- Trương huynh quá khen. Vì tiểu đệ chưa lịch lãm giang hồ, nên gia sư lệnh cho tiểu đệ cứ tập cho quen.

Họ Trương cười âm u, nói:

- Theo tiểu đệ phán đoán, Vương huynh là truyền nhân của Thần Long Lệnh chủ Lục đại hiệp, nếu không phải thì cũng là đệ tử chân truyền của một đại phái nào đó, chứ không phải đệ tử của Nam Cương Dã Tẩu.

Vương Phấn ngạc nhiên, nhìn họ Trương, nói:

- Gia sư là bạn thâm giao của Lục đại hiệp, nên đại hiệp có truyền cho một vài môn công phu võ học.

- Nói như vậy có nghĩa là Lục đại hiệp đang còn sống trên đời này à.

Vương Phấn né tránh câu hỏi:

- Điều ấy thì không được biết.

Trương Trinh Nhất chỉ cười cười, không truy hỏi nữa.

Bỗng từ sau lầu vọng tới mấy tiếng đàn, rồi một giọng ca buồn buồn cất lên, đặc biệt tiếng đàn và giọng hát sao mà hòa hợp nhau đến thế.

Thấy Vương Phấn có vẻ chăm chú nghe và thả hồn theo tiếng đàn giọng hát thì Trương Trinh Nhất mỉm cười ý vị, đưa mắt hỏi tiểu nhị, tiểu nhị vội chạy đến mỉm cười nói:

- Đó là một ca kỹ mới của bổn lâu, người này không chỉ đàn hay, múa giỏi mà còn rất xinh đẹp. Nếu nhị vị tướng công muốn thì tiểu nhân đi gọi đến bồi tiếp cho nhị vị.

Trương Trinh Nhất lấy ra một đĩnh bạc ném lên bàn, cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hãy đi mời lại đây. Nếu quả đúng như lời ngươi nói thì ta sẽ có thưởng thêm.

- Điều ấy tiểu nhân xin chịu đảm bảo.

Tên tiểu nhị thấy đĩnh bạc có đến năm mươi lượng thì tít mắt nói, rồi khom lưng chạy đi ngay.

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị chạy lại khom lưng nói:

- Ly Châu cô nương đã đến rồi.

Trương Trinh Nhất phe phẩy quạt nói:

- Mời cô ấy vào.

Tiếng chân bước vang lên, rồi từ cửa phòng một bóng thiếu nữ áo vàng, váy vàng một màu hoàng yến bước vào, theo sau là hai thiếu nữ áo xanh, người nâng đàn, kẻ cầm phách. Thiếu nữ áo vàng có tên Ly Châu mỉm cười khẽ nghiêng mình chào hai người. Vương Phấn đứng lên nhường ghế, nói:

- Xin mời cô nương ngồi xuống đây.

Ly Châu nhỏ nhẹ đáp:

- Không dám.

- Đã vào đây xin cứ tự nhiên, đừng quá khách khí.

Ly Châu khẽ mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế ngang, vẻ e lệ, điều đó khiến cho Vương Phấn cảm thấy nàng ta có vẻ không phong trần cho lắm. Chàng mỉm cười hỏi tên nàng, thì nàng ta chỉ trả lời hai tiếng "Ly Châu" gọn lỏn. Trương Trinh Nhất rót cho nàng ta một ly rượu, cười hỏi:

- Người vừa hát là cô nương đấy à?

- Hát bậy mấy câu không ngờ làm kinh động đến nhị vị công tử.

Trương Trinh Nhất hỏi:

- Tại hạ muốn phiền cô nương hát cho vài bài để nghe, không hiểu có được không.

Ly Châu trả lời:

- Lời công tử quá quan trọng rồi, đó là nghề kiếm cơm của tiện thiếp, lẽ nào lại không được.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Thôi, thôi. Cô nương ngồi đây chơi nói chuyệnb là được rồi, đâu nhất thiết phải ca hát mời được.

- Nếu Vương huynh không thích thì chúng ta nói chuyện suông vậy.

Bỗng lúc ấy từ bên ngoài có tiếng quát to:

- Đồ hát dạo ấy đâu rồi, mới hát được một bài bỗng bỏ đi mất. Nếu ngươi không gọi trở lại đây cho lão gia thì lão gia sẽ phá cái quán này cho ngươi biết tay.

Tiếp đó là hai tiếng tát vang lên, tiếng tiểu nhị kêu đau đớn.

Ly Châu chợt chau mày, nhưng lấy lại bình tĩnh, nói:

- Làm cái nghề này, sợ nhất là gặp phải những vị khách hàng không biết điều như thế đó.

Họ Trương nói:

- Đối với những loại điên rồ đó, tốt nhất là đừng để ý tới.

Bên ngoài phòng lại vang lên tiếng quát nạt và tiếng của một lão nhân khuyên giải vị khách đó. Nào ngờ người ấy lại còn to tiếng mắng nhiếc:

- Hai con rùa đó là thứ gì? Lẽ nào bạc của chúng đáng giá hơn bạc của lão gia? Mau gọi cô ta trở lại, nếu không ta đánh chết bây giờ.

Vương Phấn cau mày khó chịu, nói:

- Cô nương hãy qua đó đi, tại hạ không muốn nữa rồi.

Nói xong, chàng lấy ra một đỉnh bạc đặt lên bàn. Nào ngờ Ly Châu lại cất tiếng cười hỏi:

- Lẽ nào công tử sợ làm cho kẻ ấy giận dữ?

- Tại hạ vẫn chẳng biết sợ là gì, nhưng không muốn gây sự.

http://tieulun.hopto.org

Ly Châu đột nhiên buông tiếng thở dài, rồi từ từ đứng lên.

Ngay lúc ấy Trương Trinh Nhất đã đứng bật dậy bước ra ngoài rồi. Vương Phấn ngăn không kịp, cũng cau mày bước vội theo thì bỗng cảm thấy áo mình bị ai đó nắm kéo lại. Chàng quay lại nhìn thì thấy Ly Châu mỉm cười nói với mình, giọng trang nghiêm:

- Thiếp tiếp xúc với nhiều người, nhưng chưa gặp ai có khí độ như công tử, không ỷ một thân công phu tuyệt kỷ, mà vẫn giữ thái độ khiêm nhường, độ lượng.

- Cô nương quá khen, tại hạ đâu có biết võ công.

Ly Châu nói:

- Thiếp là một nữ nhân phong trần, công tử hà tất phải khách khí.

- Người cùng hoàn cảnh, nhưng ý chí không cùng. Cô nương đâu có phải là hạng người phong trần. Tại hạ nhìn không lầm đâu.

Ly Châu buông tiếng thở dài, nói:

- Thiếp luân lạc truân chuyên đã mấy năm nay, đây là lần đầu tiên thiếp được nghe một câu nói ấm lòng như vậy.

Vương Phấn không thể nói nhiều hơn, chỉ khẽ chào rồi bước nhanh ra khỏi phòng thì thấy hai hán tử cao to mặc áo đen cầm binh khí sáng lóe đứng chắn ngay trước mặt. Đối diện hai người là một người đứng tuổi tay cầm tẩu thuốc, dưới cằm là chùm râu dê. Người râu dê hỏi hai hán tử nọ:

- Các vị là những hảo hán nào vậy?

- Gia gia là Lưu Thị Tam Hùng. Đấy là lão nhị và lão tam. Sao cơ, ngươi to gan nhỉ.

Gã cầm đao răng cưa không nhìn người râu dê chủ quán mà nhìn chằm chằm vào Vương Phấn đang đứng chắn trước mặt Ly Châu, khiêu khích. Vương Phấn điềm nhiên nhìn lại đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Không dám, không dám. Thấy lạ thì muốn nhìn chơi vậy thôi.

Bỗng lúc ấy Trương Trinh Nhất tay phe phẩy quạt quay lại, nhìn gã hán tử nọ, cười ha hả, nói:

- Vừa rồi là hai người các vị mở mồm chuởi nhau phải không?

Hán tử cầm đao hỏi lại:

- Chuởi người thì sao nào?

Trương Trinh Nhất cao giọng cười, nói:

- Các hạ có biết câu nói họa từ mồm mép không?

Cả hai hán tử cùng cất tiếng cười như điên như dại, nói:

- Hảo tiểu tử, tự nhiên lại đi dạy đời cho Lưu nhị gia, chắc là người đã chán sống rồi hả.

Nói rồi bước tới đưa bàn tay to như cái quạt định tát Trương Trinh Nhất, thì lão chủ quán râu dê vội cản lại, nói:

- Có việc gì thì nói, xin đừng đánh nhau.

Lão già ấy đưa tay can ngăn, không biết cố tình hay vô ý nhằm vào Khúc Từ Huyệt của hán tử nọ.

Hán tử vội rụt tay lại, gầm lên một tiếng, tả quyền giáng mạnh vào hông trái của Trương Trinh Nhất một đấm như sấm sét.

Chỉ thấy họ Trương cười khảy, chiếc quạt trong tay xếp lại, nhằm ngay tả quyền của hán tử nọ điểm tới.

Hán tử nọ cảm thấy cánh tay trái nhói lên, kình lực tiêu tan hết, cánh tay trái tê dại rớt thỏng xuống.

Hán tử cầm song long phủ thấy lão nhị ăn đòn thì hét lên như hổ đói bổ tới phía Trương Trinh Nhất. Nhưng đôi tay chưa kịp hạ chiêu thức, thì một luồng gió ập tới, huyệt đạo trọng yếu trên thân hình hán tử này cũng bị khống chế rồi.

Trương Trinh Nhất nhìn hai hán tử họ lưu, cười khảy nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai cái đồ bị thịt các ngươi không muốn sống lâu hơn nữa sao?

Bỗng ngay lúc đó từ phía sau lầu một bóng người lướt tới nhanh như gió, vung tay giải khai huyệt đạo cho hán tử nọ, rồi từ từ bước tới trước mặt Trương Trinh Nhất, cất giọng lạnh lùng thản nhiên, nói:

- Các hạ thủ pháp điểm huyệt cao minh lắm, chẳng hay thuộc môn phái nào vậy?

Trương Trinh Nhất đưa mắt nhìn lão già mặc áo bào rộng này, đoán biết là lão đại của Lưu Thị Tam Hùng, thì cười khẩy nói:

- Hay lắm, hay lắm. Tại hạ Trương Trinh Nhất, vô môn vô phái.

- Được, nếu các hạ có gan thì canh ba đêm nay lão hủ chờ ngươi ở ngoại thành để hầu tiếp.

- Ngươi cứ đi gọi thêm người đi. Tại hạ sẽ có mặt.

Trương Trinh Nhất lạnh lùng khinh khỉnh nói.

Lưu Thị Tam Hùng "hừ" lên một tiếng, rồi cả ba bước xuống lầu đi ra.

Lúc này Vương Phấn mới buông một tiếng thở dài, quay lại thì gặp ngay cái nhìn của nàng Ly Châu đứng sát sau lưng chàng.

Thấy chàng nhìn nàng Ly Châu mỉm cười, nói:

- Thiếp ở tại Đào viên Đông Nhai ngõ Đông Tử. Lúc nào có thời gian mời công tử đến chơi cho biết.

Vương Phấn hứa ẫu:

- Nếu có thì giờ tại hạ sẽ lại thăm.

Trương Trinh Nhất phe phẩy cái quạt, bước lại cười cười, nói:

- Hai người hẹn hò gặp nhau phải không?

- Trương huynh đừng ghẹo nữa.

Vương Phấn đỏ mặt ngượng ngùng nói

http://tieulun.hopto.org

với Trương Trinh Nhất như vậy rồi quay lại nói với Ly Châu:

- Xin mời cô nương đi về đi, chúng ta cũng sắp đi rồi.

Lúc này họ Trương rót cho chàng một ly rượt, rồi mỉm cười, nói:

- Mặc cho hai tên khùng kia phá mất không khí vui vẻ, chúng mình cạn ly này nhé. Nói rồi uống cạn ly rượu.

Vương Phấn cũng cạn ly rồi hai người sánh vai nhau bước ra khỏi tửu quán. Trương Trinh Nhất cười nói:

- Bây giờ cũng đã tối rồi, hay lại chỗ tiểu đệ chơi một tý.

Nói rồi, họ Trương dắt Ly Châu dắt Vương Phấn vòng vèo qua lại một đổi lâu mới tới trước một tòa nhà cũ, đổ nát. Có đề ba chữ trên gác cao cao là "Thượng Thư phủ". Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Trương huynh trú tại đây à?

- Thì cũng tạm ký gửi ít ngày mà.

Họ Trương cười nói, rồi đẩy cửa bước vào trong thì thấy cỏ cây hoang dả mọc um tùm cao tới đầu gối. Chứng tỏ nơi đây đã quá lâu không có ai trú ngụ.

Vương Phấn ngạc nhiên không biết tại sao họ Trương lại ngụ tại nơi này, thì chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng, lảo đảo bước về trước hai bước.

Trương Trinh Nhất bỗng nhiên cười to hỏi:

- Sao thế? Vương huynh say à?

Vương Phấn chưa kịp trả lời thì nhận thấy huyệt đạo bị khống chế rồi hôn mê tức khắc.

Không biết bao lâu sau chàng ta mới tỉnh lại, mở mắt ra thì nhìn thấy bốn phía tối đen, một mùi ẩm ướt xông lên mũi. Chàng cố đoán định xem đây là đâu, định gượng dậy thì nghe tiếng loảng xoảng. Lúc này Vương Phấn mới

http://tieulun.hopto.org

biết mình đã bị người ta bắt và xích cả tay chân bằng xích sắt rồi.

Vương Phấn thử vận hành công lực thì thấy chân khí còn nguyên, vận hành thông đạt, không bị cản trở nên cảm thấy vui mừng. Chàng nghĩ, với công lực của mình, mình có cách để bứt đứt xiềng xích này. Nhưng vừa thử vận công lên tứ chi thì cảm thấy ngoài xích xiềng bằng sắt còn có một loại dây bằng gân của loài vật, cực kỳ bền dẻo. Chàng càng cử động thì loại dây gân ấy càng siết chặt vào da thịt, làm cho khí huyết không thể nào lưu thông được. Lúc này thì Vương Phấn hoàn toàn thất vọng, thốt lên ai oán:

- Hỏng hết rồi.

Chàng không biết ai đã bắt mình? Lẽ nào lại là Trương Trinh Nhất?

Vương Phấn biết không có cách gì đào tẩu được, do đó chàng bình tâm ngồi xuống vận công điều tức.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Vương Phấn cảm thấy trước mặt mình sáng ra, chàng mở mắt ra nhìn thì thấy có một người mặc toàn quần áo màu đen tay cầm đèn bước tới phía chàng.

Đợi người đó vừa đến tầm, Vương Phấn tung người chộp lấy uyển mạch của hắn. Nhưng một sức mạnh vô hình đã giật bắn chàng ra sau, đập đầu và lưng vào tường. Thì ra các sợi xích sắt đã được gắn vào tường và độ dài rất hạn chế.

Ngay lúc ấy, người áo đen đã vung tay lên điểm nhanh như chớp lên năm đại huyệt trên người chàng, rồi mới tháo xích, chỉ để lại hai sợi xích tay và xích chân mà thôi. Người đó đẩy mạnh vào lưng chàng, nói:

- Đi theo ta !

Rồi đưa chàng đến một đại sảnh rộng mênh mông.

http://tieulun.hopto.org

Ngay bậc tam cấp có bốn người mặc đồng phục đen tuyền, mặt che khăn xanh trông như quái nhân đứng im phăng phắc. Vương Phấn hỏi:

- Trương Trinh Nhất hiện đang ở đâu?

- Khỏi phải quan tâm đến hắn nữa. Hắn đã xuống suối vàng đợi ngươi rồi.

Một người nhỏ bé ngồi trên ghế cao giữa đại sảnh trả lời.

Vương Phấn tức tối nạt:

- Các ngươi là ai, vì sao giữa chúng ta không thù không oán mà các ngươi lại giở trò ám toán hại ta?

- Ngươi không cần biết chúng ta là ai. Chỉ cần ngươi thực thà trả lời mấy câu hỏi của chúng ta, thì chúng ta lập tức thả ngươi ra ngay.

- Hãy hỏi đi, câu trả lời sẽ được ta trả lời trung thực. Không muốn trả lời thì dù có giết chết ta cũng không được gì đâu.

- Ngươi là môn hạ của ai?

- Vô Danh lão nhân.

- Người ấy có phải là Thần Long Lệnh chủ Lục Định Nhất không?

- Không biết.

- Người ấy hiện nay ẩn cư ở đâu?

- Không thể trả lời.

- Nghe nói người ấy đã mất hết công lực có phải không?

- Không thể trả lời.

Người bịt mặt tức giận quát to một tiếng, nói:

- Ngươi muốn phải chịu cực hình ư?

Vương Phấn cười khảy nói:

- Muốn gì tùy ngươi.

Người bịt mặt nói:

- Hãy vả vào mồm hắn hai mươi cái.

Lập tức những cái tát nảy lửa giáng vào mặt chàng. Vương Phấn bị khống chế huyệt đạo dù có vận công chống cự được, kể cả vận hành nội lực để đề kháng cũng không được.

http://tieulun.hopto.org

Nên chàng đành chịu đòn đau rát vô cùng, đầu hôn, mắt hoa, máu mồm máu mũi chảy ròng ròng.

Người bịt khăn che mặt ngồi trên ghế cao lại hỏi:

- Hương vị thế nào?

Vương Phấn cố nén tức giận, "hừ" một tiếng, không nói gì.

Người bịt mặt lại nói:

- Ngươi thừa biết mới có thế này chưa ăn nhằm gì đâu. Hãy để cho hắn biết mùi vị món mỹ thịt đi nào.

Một người gầy cao bịt mặt bước tới, nhanh như chớp vươn tay ra xé sạch quần áo trên người chàng, để lộ ra một tấm thân trần truồng nở nang đẹp như một pho tượng.

Người ngồi trên ghế thái sư lại nói:

- Tấm thân tuyệt mỹ của một dũng sĩ, căn cốt quả là phi phàm, hủy đi thì tiếc quá. Tiểu tử kia, hãy khai thật đi nào.

Vương Phấn chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng, chẳng nói gì nữa.

Người bịt mặt ra lệnh:

- Hạ thủ !

Người cao gầy bịt mặt cười khảy một tiếng, vung phất trần lên quật xuống tấm thân không một mảnh vải của Vương Phấn. Người này nội lực cao thâm, ngọn phất trần quất vào người chàng giống như hàng trăm mũi dao chém xuống, xé nát da thịt, đau buốt đến tận xương tủy, máu thịt bắn tung tóe như mưa. Chỉ một lúc toàn thân Vương Phấn là một tấm thân nhuộm máu thấm từ đầu đến chân, chỉ có đôi mắt chàng là vẫn lạnh lùng căm phẫn.

Người bịt mặt ngồi trên ghế cao lại lên tiếng nói:

- Đủ rồi, tạm dừng lại đã.

Người cao gầy bịt mặt "dạ" một tiếng, dừng tay, bước sang bên cạnh Vương Phấn

http://tieulun.hopto.org

đứng đó. Máu từ ngọn phất trần nhỏ xuống nền nhà thành một vũng.

Người ngồi trên ghế đứng dậy, bước tới gần chàng, nói:

- Ta chỉ phụng mệnh mà điều tra chỗ ở của lệnh sư thôi chứ không hề có ác ý với các hạ. Chỉ cần các hạ nói thật ra thì lập tức sẽ được phóng thích.

Vương Phấn vẫn im lặng, lạnh lùng đưa mắt nhìn lên trần nhà. Còn người bịt mặt thì vẫn kiên nhẫn thuyết phục chàng.

- Các hạ nên biết, nếu đến đúng kỳ hạn mà không điều tra ra được chỗ ở của lệnh sư thì các hạ sẽ còn phải chịu nhiều khổ ải hơn nữa. Nếu ngươi mà nói ra, ta hứa sẽ bảo đảm tính mạng cho ngươi.

Lúc này toàn thân Vương Phấn rát như bị lửa đốt, từng làn da, từng thớ thịt đau hơn khi nãy bội phần, nhưng chàng ta vẫn lạnh lùng im lặng.

Người kia nổi máu hung ác, gầm lên:

- Ta không tin là ngươi được đúc bằng gang thép.

Vương Phấn cười sang sảng, nói:

- Đời người chỉ chết có một lần, do đó ta không coi việc sống chết đáng phải quan tâm nhiều nữa. Ngươi có thủ đoạn gì nữa thì cứ giở ra, xem có thể khuất phục được ta không nào?

- Được, ngươi hãy đợi đấy. Các người đâu, hãy tiếp tục bước sau.

Một hán tử tay xách một thùng nước tới. Hắn ta nhúng cái chổi vào thùng nước rồi nhẹ nhẹ đưa lên, đột ngột vụt nhanh vào người Vương Phấn. Chàng như bị ném vào lò lửa, toàn thân giật bắn lên, từng thớ thịt như co rút lại đau rát không sao chịu thấu. Hai mắt chàng mờ đi, mồ hôi vả ra như tắm. Chàng như mê đi mỗi khi chuỗi nước muối ớt quất lên thân thể rách tươt thịt da của mình. Vương Phấn nghiến răng, hai mắt như muốn bật máu, căm hờn. Khi

http://tieulun.hopto.org

hai thùng nước muối ớt đã hết sạch, cũng đã hơn một giờ trôi qua, không ai nghe thấy một tiếng kêu, một tiếng rên của Vương Phấn.

Người bịt mặt ngồi trên ghế thái sư như không còn chịu đựng nổi, thét to:

- Thôi, hãy mang hắn đi.

Thế là Vương Phấn vừa bị đẩy, vừa bị lôi, vừa bị xách ném trở lại phòng giam, rồi khóa cửa lại như cũ.

Chẳng biết bao lâu sau chàng tỉnh lại, khẽ cựa mình thì thấy toàn thân đau nhức không chịu nổi, cơ hồ muốn nhất đi một lần nữa. Nhưng Vương Phấn cố chịu đựng, nằm im thử vận công thì thấy năm huyệt đạo trọng yếu bị khống chế, có một huyệt Thiếu Dương đã được giải khai. Vương Phấn đoán là khi ném chàng vào phòng giam chính xiềng xích đã động mạnh vào đó, giải khai huyệt đạo cho chàng.

Vương Phấn cứ nằm im lìm tại chỗ, hết sức thận trọng, từ từ đưa chân khí lên công phá từng huyệt đạo kia, cho đến lúc cả bốn huyệt đều được giải khai tất cả. Lúc bấy giờ Vương Phấn mới thở dài một hơi khoan khoái, từ từ ngồi lên vận công điều tức.

Qua một thời gian khá lâu sau, Vương Phấn mới từ từ mở mắt ra, nhìn thấy thân hình không còn mảnh vải của mình, chàng chợt thấy đau nhói vì hối tiếc. Chàng đau đớn khi nghĩ tới binh khí của sư phụ, bức họa nữ nhân mặc cung phục, thanh Thạch Anh Kiếm của Nam Cương Dã Tẩu cho mượn và mấy bức họa đồ kiến trúc mà Chân cô nương trao gửi, đó là chưa nói mấy lọ thuốc giải độc của Nam Cương Dã Tẩu cho dùng.... tất cả các vật đó đều bị bọn kia đoạt hết cả rồi ư?

Trong lúc chàng đang đau đớn hối hận, tự trách mình vô dụng thì bỗng nghe có tiếng động, cánh cửa đá của phòng giam khẽ mở,

http://tieulun.hopto.org

một thân hình bé nhỏ lọt vào. Người đó nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi khẽ gọi:

- Vương công tử.... Vương Phấn.... người đang ở đâu....?

Vương Phấn cảm thấy chấn động trong lòng, tự nhủ:

- Chúng dùng biện pháp cứng rắn không được thì dùng mỹ nhân kế à? Hừ, tiểu gia đâu phải là loại người ấy?

Người ấy kêu hai ba tiếng không thấy chàng trả lời, thì móc đá lửa ra đánh lên. Nào ngờ ánh sáng vừa chiếu sáng gian phòng giam, người đó nhìn thấy thân thể trần truồng không một mảnh vải, nhuốm đầy máu của chàng thì thất thanh kêu lên "á,á...." mấy tiếng chân vội lùi lại, ngọn đèn cũng rớt luôn xuống đất.

Vương Phấn lạnh lùng, cười khẩy nói:

- Chẳng cần phải giả nhân giả nghĩa như thế. Chỉ cần tiểu gia còn một hơi thở thì tiểu gia

còn ghi nhớ mãi những gì các ngươi đối đãi với tiểu gia hôm nay.

Người kia khẽ kêu lên hốt hoảng:

- Công tử hãy mau mau im tiếng đi, thiếp là Ly Châu đây.

Vương Phấn hỏi ngay:

- Làm sao cô nương có thể vào đây được?

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Hiện nay công tử có thể hành động được không?

- Vết thương trên mình thì có thể chịu đựng được. Nhưng tay chân bị xiềng gông thì không làm sao giải quyết được.

Ly Châu tiến lại đưa tay tìm được mấy sợi xích sắt, nàng lần theo các chốt mở được hai sợi xích tay chân chàng. Vương Phấn nói:

- Vẫn còn một sợi dây đặc biệt nữa....

Ly Châu lại đưa tay sờ thấy sợi dây mềm hằn vào da thịt của chàng. Nàng rút trong

http://tieulun.hopto.org

mình ra một thanh đoản kiếm, vận công chặt, cắt nhưng không sao đứt được. Vương Phấn nói:

- Đây là dao kiếm thường không phá nổi đâu. Nếu phá được thì tại hạ đã vận công bứt đứt rồi.

Ly Châu lo lắng hỏi:

- Vậy thì làm sao đây?

- Đáng tiếc thanh Thạch Anh Kiếm cực kỳ sắc bén của tại hạ đã bị chúng lấy mất, nếu không thì có thể dùng nó cắt đứt được.

- Ồ, toàn bộ đồ đạc của công tử tiện thiếp đã lấy trộm hết ở tửu điếm rồi, chỉ có thanh kiếm ấy là không sao lấy được thôi.

Ly Châu nói như vậy, rồi nàng im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó lại nói:

- Công tử chịu khó chờ cho một lúc để thiếp đi tìm thanh kiếm đó về đây.

Nói xong, Ly Châu vội vã đi ra ngay.

Vương Phấn thầm nhủ:

- Thì ra cô nương này đã sớm giở trò với ta rồi. Ta với cô ấy chỉ có gặp nhau một lần, tại sao cô ta lại liều mình cứu ta. Thật đáng nghi lắm, phải tìm hiểu mới được.

Chàng đứng lên đi đi lại lại một lúc, lẩm bẩm nói:

- Xiềng xích bằng sắt đã bị cởi bỏ, chỉ còn sợi dây gân này thôi. Tuy không bứt đứt được, nhưng nó cũng không cản trở việc đi lại của mình, vậy tại sao ta lại không tìm cách đào tẩu trước rồi cởi bỏ dây trói sau.

Nghĩ như thế, chàng vội tìm mấy mãnh vải che thân rồi đẩy tấm cửa đá đi ra. Chắc là bọn người kia nghĩ chàng chỉ còn là một cái xác nên chúng không cho ai canh ngục cả. Chàng ra khỏi thạch lao, đi qua một lộ nhỏ, tới một gian nhà chính mà cũng không nghe một tiếng động nào, không thấy một bóng người nào. Liền để khí vọt lên mái nhà. Vương Phấn đi qua một mái nhà khác rồi băng mình nhảy ra

http://tieulun.hopto.org

phía ngoài tường rào trong phủ. Lúc này chàng khoan khoái thở phào một hơi rồi ngẩng đầu đón gió chạy tới. Nhưng mới đi được một đoạn chàng cảm thấy toàn thân tê lạnh, mấy mảnh vải che thân chỉ đủ lấp kín những nơi cần thiết, còn toàn thân chàng thì phơi ra trước gió đông miền bắc. Vương Phấn quyết định trở về lữ điếm nơi chàng còn một số áo quần thay ra để đó.

Bỗng lúc ấy một quái nhân toàn thân phát ra ánh sang như một vì sao băng phi thân tới. Người ấy vừa nhìn thấy thân hình đỏ bầm những vết máu, trên người te tua những mãnh vải của Vương Phấn thì ngạc nhiên, sững sốt đứng nhìn trân trân như nhìn một quái nhân hay một xác chết.

Còn người đó cũng thật là kỳ dị, toàn thân phát ra ánh sáng vàng rực rỡ như bức tượng kim cương trong miếu. Tay trái rất dài, cầm một thanh đao to bản hình cong. Tay phải

ngũ chỉ như năm móc câu. Hai chân đặc biệt rất dài. bàn chân to hàng thước trông như thiết trảo.

Nhìn thấy quái nhân nọ, Vương Phấn kinh hãi bật lùi lại ba bước, tự nhủ:

- Quái nhân này ta đã nhìn thấy tại Thái Hành Sơn.

Quái nhân nọ nhìn Vương Phấn một lúc rồi tiến tới, chàng bật lùi lại phía sau hai bước nữa, quát lên:

- Ngươi là quái vật nào thế?

Người nọ cứu tiến tới rồi đưa năm ngón tay chụp lấy tay chàng. Vương Phấn lùi lại để tránh thì lưng chàng đã đập vào tường phủ rồi, hai chân lại bị giằng dây trói mềm không đảo bộ được, nên chỉ còn cách vận hết công lực lên song chưởng đẩy mạnh ra.

"Ầm, ầm" hai tiếng vang động, quái nhân rùng mình mấy cái, nhưng trảo chiêu vẫn

http://tieulun.hopto.org

giữ nguyên phương vị kích tới chụp vào vai trái chàng trai.

Vương Phấn vội lạng người sang phải để tránh thì một luồng kình phong từ miệng quái nhân phun ra khống chế ba đại huyệt của chàng ngay tức thì. Quái nhân chụp cứng lấy thân hình Vương Phấn, miệng cất một tiếng hú dài, bốc mình lên như một ánh chớp sáng lòa bay vút về hướng đông nam.

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 2

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 10

QUÁI NHÂN TAY VÀNG

Mặc dù huyệt đạo bị khống chế, nhưng đầu óc Vương Phấn hết sức tỉnh táo. Chàng nhận thấy mình bị quái nhân nọ cặp chặt trong tay bay vun vút hết núi này lại đến rừng khác nhanh như gió.

Chừng hơn hai giờ sau thì đã đáp xuống một tòa cổ mộ. Quái nhân ấn vào tấm bia, tấm bia biến mất để lộ ra một cửa hang tối om. Quái nhân xách chàng chạy vút vào, theo một

http://tieulun.hopto.org

lối nhỏ tới một tòa lăng mộ đèn sáng tỏ như ban ngày.

Quái nhân đặt chàng xuống đất, giải khai huyệt đạo cho chàng.

Sau đó quái nhân lấy ra một viên đá xám, viết lên mặt đất:

- Ngươi là ai?

Vương Phấn lấy làm lạ, tưởng quái nhân không biết nói, nhưng vẫn cứ trả lời thật rõ, thật to:

- Tại hạ là Vương Phấn.

Quái nhân lại viết hỏi:

- Vì sao ngươi lại bị hành hạ ra như thế?

Chàng lại nói to lên và trả lời:

- Bị gia cừu ám toán.

- Gia cừu của ngươi là ai?

- Không được biết.

- Ngươi luyện khinh công tại Thái Hành Sơn?

- Đúng vậy đấy.

Người ấy trầm ngâm, nghĩ ngợi một lát rồi lại viết ra mấy chữ :

- Ngươi có tình nguyện bái ta làm sư phụ không?

- Gia sư vẫn còn sống đó, lẽ nào khi sư diệt tổ.

- Ta chỉ truyền thụ cho ngươi võ công, không bắt ngươi phải tuân thủ giới luật sư môn của ta.

- Tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Nếu sư phụ ngươi đồng ý.

- Đã là lệnh của ân sư, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng tại hạ cũng không chối từ, huống hồ việc này chỉ có lợi cho tại hạ.

- Được, ta không ép ngươi.

- Vậy tại hạ xin cáo từ.

- Khoan đã, để ta bứt đứt gân giao long đang trói tay chân ngươi giúp ngươi.

Vừa dứt lời thì thanh đao cong to bản

http://tieulun.hopto.org

trong tay quái nhân lướt qua nghe mát lạnh, lập tức sợi gân giao long trói tay chàng đứt làm mấy đoạn. Vương Phấn chưa kịp gở hết mấy vòng dây trên cổ tay thì sợi gân buột chân chàng cũng đã bị lưỡi đao kia chém đứt lìa rồi. Vương Phấn vui mừng định tỏ lời cảm tạ thì đã thấy quái nhân vẫy tay ra hiệu cho chàng đi theo. Họ bước sâu vào trong lăng thì thấy càng lúc càng rộng, càng kiên cố. Vương Phấn tin rằng đây phải là lăng mộ của một vị đế vương nào đó.

Quái nhân bước tới một cổ quan tài bằng ngọc trắng, ông đưa tay đẩy quan tài sang bên thì thấy lộ ra một hố nước trong vắt màu trắng sữa. Ông ra hiệu cho chàng cầm cái chén lớn múc nước tắm rửa.

Vương Phấn cứ làm y theo lệnh quái nhân. Chàng vừa dội nước lên cánh tay phải thì thấy nước chảy mát lạnh tới đâu thì các vết thương trên cánh tay hết đau rát tới đó và chỉ

trong chớp mắt da thịt liền lại như xưa, không hề để lại một vết sẹo nào.

Chàng hết sức mừng rỡ, bỏ mấy mảnh vải còn dính trên người múc nước tắm rửa sạch sẽ. Chỉ thoáng chốc Vương Phấn thấy mình hoàn toàn sảng khoái, khỏe mạnh, thân thể lại trơn tru da dẻ, lại hồng hào đẹp đẽ còn hơn xưa nữa.

Quái nhân nhìn thấy thế thì gật đầu tỏ ý vui mừng, ra hiệu cho chàng theo ông qua một gian thạch thất bên cạnh, rồi chỉ cho chàng một cái rương màu lục thật đẹp, ra hiệu cho chàng mở rương ra.

Vương Phấn tuân lệnh mở nắp chiếc rương thì thấy bên trong toàn là y phục của nam nhân. Chàng vui vẻ chọn một bộ quần áo nho sinh màu lam rộng rãi mặc vào.

Quái nhân đứng bên quan sát thấy chàng mặc rất vừa vặn thì đắc ý cất tiếng cười khoái

http://tieulun.hopto.org

chí. Nhưng Vương Phấn nghe tiếng cười ấy sao mà thê lương, sầu thảm lắm vậy.

Sau khi dứt tiếng cười, quái nhân đưa chàng ra cửa cổ mộ.

Trước khi chàng ra đi, quái nhân lại viết một hàng chữ như sau:

- Ngươi có thể đi được rồi, nhưng tuyệt đối không được để lộ chỗ ở của ta.

Vương Phấn khom người bái tạ quái nhân, nói:

- Vô cùng cảm tạ ơn đức cứu giúp của ngài.

Nói rồi, đi ra ngay.

Ra khỏi cổ mộ, vừa đi chàng cừa lấy làm lạ kỳ, tự nhủ:

- Quái nhân này tay chân đều già cả, mà cũng không nói được nữa. Vậy mà sao ông ta có thể sống được nhỉ?

Vương Phấn lúc này cảm thấy mình hoàn toàn khỏe mạnh, sảng khoái, liền quyết định

đến nhà Ly Châu để lấy lại các thứ đồ vật của mình bị nàng lấy trộm ở tửu điếm. Nghĩ như thế, nên chàng liền chạy thẳng về thành Lạc Dương, rồi tìm đến Đào viên là một tòa nhà cổ theo lối tứ hợp, bên trong có rất nhiều hoa trái cây cảnh. Chàng gỏ cửa thì một lão nhân ra mở, nhìn chàng xoi mói hỏi:

- Ngươi tìm ai?

Vương Phấn trả lời:

- Ly Châu cô nương

- Ở đây không có Ly Châu cô nương.

Vừa nói lão nhân vừa đóng cánh cửa lại.

Gặp cảnh tượng này Vương Phấn rất bực tức, nhưng kiềm lại tự nhủ:

- Ta lại không biết đến tửu điếm tìm sao?

Nghĩ như vậy nên chàng quay ra đường. Vừa mới đến đầu ngỏ thì thấy một chiếc xe ngựa thật đẹp chạy trở vào. Vương Phấn đinh ninh Ly Châu ngồi trong xe nên kêu to lên:

http://tieulun.hopto.org

- Ly Châu cô nương.

Bỗng chiếc xe như bị chấn động, chú ngựa kéo xe như giật mình cất vó phóng nhanh lên, vùn vụt lao thẳng vào hai cánh cổng vừa mở ra của Đào viên. Vương Phấn tức tối nhìn theo cổ xe thì thấy ở cửa sau của xe có vẽ hình con cú hai đầu. Chàng không kịp để ý tới hình vẽ ấy, hậm hực nói:

- Ban ngày mà không thông báo cho ta thì ban đêm ta vượt tường vào.

Nói xong, chàng quay ra Trạng Nguyên tửu lâu. Lão chủ quầy râu dê vừa thấy chàng thì biến sắc mặt. Còn tiểu nhị thì hổ hởi chạy ra hỏi:

- Công tử đến một mình à? Còn Trương công tử đâu.

Chàng lên lầu, tiến đến gian phòng ăn bữa nọ, một mình gọi rượu và thức ăn lên rồi từ từ ăn uống rất tự nhiên, khoan thai.

Bỗng chàng nghe cách chỗ mình ngồi một gian, có tiếng nói to:

- Quái lạ thật, ba Phiên tăng nọ sau khi lộ diện ở Trung Sơn đã biến đi đâu mất rồi. Ta không tin là chúng biết bay lên trời.

Một giọng khác nói:

- Theo ta là chắc chúng đã trở về Tây Tạng rồi.

- Không thể có chuyện ấy được, sau khi việc ở Trung Sơn xảy ra, Trung Nhạc phái đã cho khoái mã thông báo cho mọi nơi rồi. Lẽ nào bọn chúng đi nhanh hơn ngựa.

- Nhưng trên thực tế bọn chúng đã đi mất rồi.

- Cũng có thể chúng trốn tránh trong một ngôi chùa nào đó.

- Đối với việc này, quý Chưởng môn Dư đại hiệp có thái độ như thế nào?

- E rằng hiện nay chẳng có thời gian để quan tâm đến việc ấy.

http://tieulun.hopto.org

- Phải rồi, hung thủ giết chết Dư công tử đã tìm ra chưa?

- Đâu có dễ vậy. Đã không tìm ra hung thủ, mà Vô Tướng Quan Âm còn bị chặt đứt một cánh tay. Như vậy mới ghê chứ.

- Ai đã có bản lĩnh chặt đứt một cánh tay của Vô Tướng Quan Âm ?

- Gần đây trên giang hồ xuất hiện một số thanh niên cả trai lẫn gái, võ công cao không tưởng nổi, nhưng không tìm được lai lịch của bọn họ. Chưởng môn nhân của bổn phái đã phi truyền thông điệp mời Ngũ Nhạc Trung Nguyên tề tựu về Đông Nhạc phái để tìm đối sách.

Nói đến đó, thì họ dừng lại bàn sang chuyện khác.

Vương Phấn cũng không quan tâm đến câu chuyện của họ lắm, mà chỉ nghĩ tới việc đoạt cho được Ngọc Dịch ở Hỏa Vân Nham để hoàn thành tâm nguyện của sư phụ.

Trời đã ngã về đêm, mỗi lúc một tối hơn.

Vương Phấn như một làn khói, bay lướt vào Đào viên mà không một ai hay biết cả. Chỉ có điều chàng thấy khác lạ là toàn trang viện tối đen mò mò, chẳng có một tiếng động, chẳng có một ánh đèn.

Bỗng lúc ấy có bốn bóng đen che mặt bay người tới tòa trang viện này. Vương Phấn mừng rỡ tự nhủ:

- Hay lắm, ta đỡ phải nhọc lòng đi tìm chúng nữa, vì chúng đã đem mạng tới nộp cho ta rồi, nhưng hãy chờ xem mục đích của chúng trước đã rồi sẽ xử trí chúng sau.

Nghĩ thế, nên chàng nấp kín quan sát.

Bốn tên mặt quần áo đen che mặt đồng thanh quát to:

- Các ngươi đừng có mà làm ra vẻ thần bí nữa. Nơi đây đã bị các cao thủ vậy kín rồi, không ai chạy thoát nổi đâu.

http://tieulun.hopto.org

Chờ một lát không thấy động tịnh, chúng lại thét lên:

- Nếu các ngươi không trả lời thì chúng ta phóng hỏa ngay đấy.

Bỗng từ trong đại sảnh, một giọng nói trầm hùng vang ra:

- Ai mà đang đêm đến kêu ầm lên thế?

Bốn tên áo đen không ngờ lại có người xuất hiện sau lưng mình, nên vội quay lại nhìn thì thấy một lão nhân đứng ngay cửa sảnh. Một trong bốn tên áo đen có vẻ là thủ lĩnh, quát to lên:

- Ly Châu có đây không?

- Có thì sao mà không có thì sao?

- Hãy nói Ly Châu ra đây trả lời chúng ta. Chúng ta không có thời gian nói chuyện với nhà ngươi.

Vương Phấn ẩn mình gần đó thầm nhủ:

- Ly Châu là ai, thuộc môn phái nào mà có vẻ là không phải kẻ vừa đâu?

Bỗng trong tai chàng vang lên tiếng truyền âm của Ly Châu, nói:

- Vương công tử, xin mời vào trong nhà.

Vương Phấn biết là người trong Đào viên đã sớm có phòng bị, nên chàng hít một hơi dài chân khí, thân hình như một mũi tên bay vút vào bên trong nhà. Một thiếu nữ áo xanh đón chàng ở đó, nói:

- Tiểu thư đang ở đằng sau lầu. Xin công tử tới ngay.

Vương Phấn theo thiếu nữ áo xanh đi ra phía sau căn lầu, thì Ly Châu đã tươi cười bước ra nắm tay chàng, nói:

- Bữa đó công tử thoát ra bằng cách nào mà làm thiếp lo muốn chết.

Ly Châu thấy thái độ của Vương Phấn có vẻ lạnh nhạt, liền lấy các thứ của chàng để trong tủ bí mật ra cùng với Thạch Anh Kiếm, vẻ âu sầu, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cũng chỉ vì thanh kiếm này mà gây nên sự phiền phức đêm nay.

Sau khi kiểm tra lại các thứ đồ vật, cất kỹ binh khí của sư phụ xong, chàng chân thành bái tạ rất cung kính, nói:

- Ơn cứu mạng sau này xin báo đáp. Hiện nay tại hạ xin phép ra tay trừng phạt mấy tên ác độc này đã.

Ly Châu hỏi:

- Người có biết họ là ai không?

- Không biết, nhưng theo tại hạ thì chúng không phải là người tốt.

- Thiếp cũng vì điều tra lai lịch của chúng mà phải đi hát nơi tửu lâu, cũng nhờ vậy mà nắm được chút ít lai lịch của chúng.

Thấy nàng ta có vẻ bình tĩnh, Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Lực lượng kẻ địch kéo đến rất đông, bên phía cô nương chỉ có một lão già coi cửa đó

đối dịch với chúng. Cô nương không sợ lão nhân bị địch quân giết hại sao?

Ly Châu nói:

- Với tình hình hiện nay, muốn thắng được người đó, e võ lâm chẳng tìm được mấy người đâu.

Vương Phấn nói:

- Không hiểu các vị tính toán thế nào, tại hạ xin ra cửa này.

Nói xong, bay vút ra như một làn gió đáp xuống hoa viên rồi vọt lên đại sảnh, nhìn thấy hơn mười cao thủ áo đen bịt mặt đánh nhau kịch liệt với lão nhân lưng gù nọ. Chàng thấy bọn người áo đen bịt mặt sử dụng chiêu thức rất lạ kỳ, không sao phát hiện được môn phái nào. Còn ông già thì thủ nhiều công ít, tiến thoái nhịp nhàng, biểu hiện ông ta chưa dốc hết toàn lực.

Lúc ấy từ ngoài đại sảnh lại bay tới hai kẻ áo đen bịt mặt nữa. Một tên cao gầy tay cầm

http://tieulun.hopto.org

phất trần, còn tên kia bé nhỏ chính là kẻ ngồi ghế thái sư hôm nọ. Nhìn thấy chúng, chàng đã muốn ăn tươi nuốt sống ngay, nhưng đã cố nén lại được, cố chờ xem diễn biến. Bỗng tên cầm phất trần quát to lên:

- Dừng tay !.

Lập tức hơn mười tên áo đen bịt mặt vội thu chiêu đao thế kiếm lại, nhảy lùi ra sau. Tên cao gầy cầm phất trần chỉ vào lão nhân gù lưng hỏi:

- Ngươi là nhân vật nào thế?

Lão nhân nọ "hừ" một tiếng, nói:

- Ngươi khỏi phải hỏi.

Tên nhỏ bé bước tới hỏi tiếp:

- Ly Châu có trong nhà không?

Bỗng sau bức bình phong có tiếng cười nổi lên:

- Tiểu muội hầu đợi đã lâu rồi, có phải phương giá là Hà lạc phân đàn của Thiên Kim Bang, vẫn gọi là Giải đàn chủ đó không?

Người nhỏ bé bịt mặt chấn động cả người, nói:

- Ngươi tìm hiểu đúng đó, ta chính là Giải Ngọc Hoa đây.

Ly Châu mỉa mai hỏi:

- Phương giá xuất toàn bộ lực lượng để đối phó với một kỹ nữ phong trần, không sợ thiên hạ cười sao?

- Khỏi phải vờ vĩnh nữa, ngươi mai phục ở đây để làm gì?

- Thành Lạc Dương ai cũng có thể tới được. Lẽ nào không cho phép Thượng Quan Ly Châu này đến?

- Ngươi đã bí mật lọt vào bổn phân đàn, lại cứu tiểu tử họ Vương, ngươi cho rằng ta không biết sao?

- Đừng nói dài dòng, hôm nay ngươi đưa toàn lực đến đây làm trò gì vậy?

- Bổn đàn chủ hành động rất độ lượng, chỉ cần ngươi nói ra ai là thủ lĩnh của ngươi và

http://tieulun.hopto.org

hiện nay tiểu tử họ Vương đang ở đâu, thì mọi trách nhiệm không còn thuộc về ngươi nữa.

Thượng Quan Ly Châu hỏi lại:

- Nếu ta không nói thì sao?

- Hỏa thiêu trang viện, quét sạch sào huyệt của ngươi.

Ly Châu lại hỏi:

- Ngươi đã tự hỏi mình có đủ bản lĩnh chưa?

- Ta đủ tin rằng người không thể thoát khỏi tay ta đâu.

Ly Châu lại nói:

- Vậy ngươi thử nhìn quanh đây xem nào.

Giải Ngọc Hoa lạnh người khi nhìn thấy hàng chục cái ống sắt đang chĩa về phía mình. Mụ ta biết đó là những cơ quan phóng ám khí, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói:

- Chỉ chừng ấy thứ mà định làm khó dễ ta được sao?

Thượng Quan Ly Châu nói:

- Hai mươi bốn cái ống phóng dung dịch kịch độc, cộng với hai mươi bốn cơ quan phóng tên độc do chính tự tay ta chế tạo. Nếu chúng mà cùng một lúc phát động thì có là Tề Thiên Đại Thánh cũng bó tay.

Giải Ngọc Hoa trong lòng vô cùng hoảng sợ, hối hận đã chủ quan lọt vào ổ phục kích của kẻ thù, nhưng ngoài mặt vẫn làm cứng, nói:

- Ngươi có thể giết hại phân đàn của ta bằng chất độc, nhưng làm sao ngươi tránh thoát sự báo thù của toàn bộ lực lượng Thiên Kim Bang?

Thượng Quan Ly Châu nghiêm mặt lại, nói:

- Ta nói cho ngươi biết, ta và ngươi không thù không oán, nên ta cũng không nỡ nào sát hại phân đàn của ngươi bằng thủ đoạn độc ác này. Vì thế đêm nay ta có thể tha cho

http://tieulun.hopto.org

ngươi một lần. Còn sau này ân oán đều do ngươi định đoạt.

Giải Ngọc Hoa biết mình lọt vào vòng nguy khốn, không thể nào có thể chống cự nổi nên đành nuốt hận, nói:

- Đêm nay Giải Ngọc Hoa này chịu nhận thua. Sau này chúng ta sẽ có dịp so tài.

Nói xong phẩy tay ra lệnh cho thuộc hạ:

- Giải tán.

Lập tức mấy chục cao thủ áo đen bịt mặt vội vàng phi thân như những bóng ma rời khỏi Đào viên trong chớp mắt.

Vương Phấn đã định bước ra hỏi tội Giải Ngọc Hoa thì mụ ta đã vội vàng tháo chạy nhanh hơn là chàng dự liệu, nên đành lắc đầu bước ra khỏi chỗ nấp.

Thượng Quan Ly Châu tươi cười, nói:

- Vương huynh, lũ ác ma đã bỏ chạy cả rồi, bây giờ chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút rồi đó.

Vương Phấn lạnh lùng nói:

- Tại hạ không thể ngồi lâu được, đã đến lúc phải lên đường rồi.

- Có phải Vương huynh thấy muội dùng ám khí mà giận bỏ đi không? Thực ra thì đó là những ống tre mà tiểu muội định chế tạo nhạc khí. Khi điều tra ra âm mưu tấn công của bọn phân đàn Thiên Kim Bang, tiểu muội định sơn đen làm hỏa khí thị uy, nào ngờ chúng đến nhanh hơn kế hoạch đốt pháo thị uy của muội, nên tiểu muội mới nói thành thiết bị phóng ám khí kịch độc để dọa chúng. Nào ngờ chúng sợ hãi mà rút chạy hết. Vương huynh không tin thì hãy căn cứ vào lực lượng của Đào viên chỉ có Đà lão và ba người phụ nữ chúng tiểu muội, vậy lấy đâu ra lực lượng sử dụng ám khí. Có phải không?....

Nghe Thượng Quan Ly Châu giải thích mà Vương Phấn sửng sờ khâm phục, chàng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cô nương cơ trí như Gia Cát Khổng Minh, tại hạ vô cùng kích phục. Vậy chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào?

Thượng Quan Ly Châu đỏ mặt nói:

- Vương huynh quá khen. Gia sư vốn đã quy ẩn từ mấy chục năm rồi. Bà vẫn tự xưng là Kính Hoa lầu chủ.

Vương Phấn buộc miệng hỏi:

- Hình như ngươi còn có một người sư huynh tên là Trương Trinh Nhất thì phải?

- Ngoài tiểu muội ra, gia sư chẳng còn người đệ tử nào khác. Đệ tử.... nam lại càng không phải.

- Nói như thế thì người kia nhất định là giả mạo rồi.

- Việc này hẳn có nguyên do, tiểu muội không dám cả đoán tùy tiện đâu....

Thấy việc chưa rõ ràng nên Vương Phấn cũng không nói thêm nữa.... Thượng Quan Ly Châu bỗng nói:

- Vương huynh mang nhiều châu báu, bảo vật theo bên mình vậy cần phải lưu tâm cẩn thận một chút.

- Cám ơn cô nương đã quan tâm giúp đỡ, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong, liền nhún người băng qua tường ra ngoài, nào ngờ khi vừa chuẩn bị qua khúc ngoặt, thì bỗng nhiên....

Trong bóng tối hai lão nhân che mặt liền lao ra, giọng âm trầm:

- Các hạ thật có mạng lớn, vẫn cứ sống trơ trơ....

Vương Phấn thấy họ mặc áo đen, che mặt xuất hiện nơi đây, cơn giận càng như bùng lên dữ dội, cười lạnh lùng và nói:

- Tiểu gia cũng đang muốn tìm các ngươi đây, không ngờ các ngươi lại tự dẫn xác đến.

Bỗng một người từ ở sau lưng, cười âm hiểm nói xen vô:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ cần đó là người Thiên Kim Giáo đang truy tìm, thì dù người đó dầu có đi lên trời hay lặn xuống biển sâu, cũng khó mà thoát thân được. Thằng bé kia, khôn ngoan thì hãy ngoan ngoãn mà chịu tội đi.

Vương Phấn từ từ quay lưng lại, nhìn thấy đằng sau mình là một người gầy cao đang cầm cây phất trần trong tay, lão ta đang đứng cách chàng khoảng một trượng rưỡi, miệng cười nham hiểm.

Xem ra chúng đã chực sẵn ở đây từ lâu rồi, chàng uất nghẹn đến cổ, mặt biến sắc, chàng nói:

- Giải Ngọc Hoa cũng đã đến rồi sao?

Bỗng có một giọng cười khanh khách đáp lại:

- Giải Ngọc Hoa xưa nay chưa bửa lưới không bao giờ.... Tại sao lại không đến cơ chứ?

Thoang thoáng bóng người, một người

bay nhẹ nhẹ trên không và từ từ hạ xuống trước mặt chàng.

Vương Phấn nói:

- Tại hạ vẫn theo lời gia sư dạy, không bao giờ gây sự tranh chấp với người khác làm gì.... Nhưng một khi đã ra tay xuất thủ thì các hạ cũng đừng trách ta cay độc.

Giải Ngọc Hoa cười khanh khách:

- Khẩu khí của ngươi ghê thật.... song chẳng hay công phu năng lực của ngươi được bao nhiêu?

- Ngươi cứ thử xem thì biết thôi.

- Ta cũng đang có ý như vậy.... Thư hộ pháp, phiền ngươi hãy ra tay với hắn thử vài chiêu xem sao?

Gã cao gầy đang cầm phất trần màu nâu nhạt, ới lên một tiếng rồi lao lên, nói:

- Tiểu tử kia, hãy rút kiếm ra nào.

Vương Phấn lặng lẽ nhìn gã ta rồi nói:

- Ta cũng không làm phiền ngươi phải

http://tieulun.hopto.org

chờ đợi lâu đâu. Tối nay mà không tận sức đáp ứng thịnh tình của các ngươi, thì e rằng sẽ có lỗi với các ngươi đó.

- Thôi, đừng có lải nhải nữa, hãy rút kiếm ra đi.

- Hãy cẩn thận đấy, một khi kiếm của tiểu gia này đã rút ra khỏi vỏ thì mạng sống của ngài e khó bảo toàn.

- Thật là ngông cuồng....

Lời nói chưa dứt thì đã thấy một đạo hào quang xé gió ào ào lướt tới nhắm vào ngực của Thư hộ pháp. Lão già thụt lùi và nghiêng người né tránh. Cây phất trần trong tay vung ra rào rào như mưa sa nặng hạt. Vương Phấn xoay người và trường kiếm trong chớp mắt đã tung ra đến mười một kiếm.

"Xoẹt" một cái, cái đầu phất trần bay vút lên không. Trong tay gã gầy cao chỉ còn lại cái cán trơ trọi. Giải Ngọc Hoa vội kêu lên:

- Hãy cẩn thận, cây kiếm của hắn ta là Thạch Anh Kiếm đấy.

Lời nói chưa dứt, một tiếng kêu thảm rú lên. Thân người gã gầy đã bị liên tiếp bảy tám kiếm liền, máu tươi lênh láng, máu phun ra như suối.

Vương Phấn ra tay cũng có chừng mực nhất định, bảy tám vết thương song cũng không sâu lắm. Lão gầy rú lên một tiếng, dùng toàn lực đưa song chưởng ra công liền tám chưởng.

Vương Phấn cười nói:

- Hãy yên tâm, tạm thời tiểu gia chưa lấy mạng ngươi đâu....

Vương Phấn xoay người, Thạch Anh Kiếm như con rắn uốn lượn trên không, hào quang lấp lánh lung linh như sao sa, như mưa rơi. Một lúc mười tám kiếm liền, vây kín gã gầy trong lưỡi kiếm.

Giải Ngọc Hoa phất tay nói lớn:

- Thư hộ pháp, ngươi hãy lui đi.

http://tieulun.hopto.org

- Bản tòa là môn hạ của Thiên Kim Bang. Chẳng hay Thần Long Lệnh là cái gì vậy?

- A Di Đà Phật.... đại khái thí chủ ra đời chưa lâu nên chưa biết đó thôi.

Lúc này tám tăng nhân, mỗi người đã chiếm một vị trí riêng mà đứng theo thế bao vây cuộc chiến.

Giải Ngọc Hoa tằng hắng một tiếng, rồi nói:

- Chuyện của Thiên Kim Bang không dám phiền đến người ngoài can dự.

- Nhưng đây chính là yếu phạm mà Thần Long Lệnh đang hạ lệnh truy bắt.

- Bản tòa chưa hiểu....

Bạch mi tăng nhân lẩm nhẩm mấy câu kinh Phật rồi nói:

- Thiên Kim Bang chủ là cao nhân nào vậy. Trước nay bần tăng chưa từng được nghe qua tên của bang phái này.

- Thế thì từ nay về sau các ngươi sẽ biết vậy.

Giải Ngọc Hoa giọng âm trầm cười lên hai tiếng chứ không đáp thẳng vào câu hỏi của tăng nhân.

Bạch Mi tăng nhân như bị chọc giận, hai hàng bạch mi nhướng lên như đang chực để phát tác.

Bỗng nhiên có giọng nói trầm trầm từ trong hẽm vang ra:

- Lăng huynh đã nhìn thấy rồi.... tuy kiếm hắn ta đang dùng là Thạch Anh Kiếm, song kiếm pháp lại là của người khác.

Lại có một giọng cười sang sảng vang lên:

- Nhãn lực của Du huynh thật tuyệt vời. Hôm nay ta phải truy vấn hắn ta cho cặn kẻ mới được.

Trong lúc kẻ hỏi người đáp thì từ trong hẽm có hai người bước ra. Một người có dáng

http://tieulun.hopto.org

văn sinh, tuổi trung niên tay cầm cây quạt giấy, còn người kia thì cao to, dáng nặng nề và già hơn.

Bỗng Bạch Mi tăng nhân bỏ Giải Ngọc Hoa, tiến về phía hai người rồi chắp tay lại nói:

- Bần đạo Liễu Không, tham kiến lệnh chủ.

Lão già lớn tuổi hơn có bộ mặt gầm gầm đáp:

- Thiền sư chẳng cần phải khách khí quá như thế.

Nói xong, liền đưa tay chỉ vào đấu trường, hỏi:

- Họ là những người thuộc bang phái nào vậy?

- Theo lời họ nói thì họ là Thiên Kim Bang.

Lão mặt gầm gầm chính là Nam Nhạc Chưởng môn Dư Văn Báo, vừa nghe tới ba chữ Thiên Kim Bang thì mặt đã đại biến, vội nhìn

Giải Ngọc Hoa và thốt ra câu nói với vẻ kinh ngạc:

- Thật lạ lùng....

Người văn sinh trung niên vội nói thêm:

- Lẽ nào có điều gì không ổn hay sao?

Dư Văn Báo với bộ mặt trầm ngâm, một hồi lâu cứ đứng im lặng chẳng nói câu nào.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 11

NHỮNG ĐIỀU KỲ BÍ Ở CỐ ĐÔ

"Kính Hoa lầu chủ" bốn tiếng ấy vừa thốt ra khỏi miệng Thượng Quan Ly Châu thì Vương Phấn đã rụng rời cả người. Chàng không còn biết tin ai nữa, Trương Trinh Nhất và Thượng Quan Ly Châu có quan hệ gì với nhau mà lại cùng đều tự nhận là môn hạ của "Kính Hoa lầu chủ". Lần trước gặp nhau ở Trạng Nguyên Quan hai người này tỏ ra chưa quen biết nhau kia mà? Hay là họ cố tình đóng kịch

để đưa chàng vào bẫy? Thật ra thì lai lịch của hai người này ra sao Vương Phấn cũng không thể xác minh rõ ràng được. Giữa họ có điều gì bí ẩn mà chàng càng lúc càng thấy đáng nghi.

Chàng đi theo Trương Trinh Nhất thì bị người của Phân Đàn "Thiên Kiếm bang" bắt? Chàng gặp nạn thì Thượng Quan Ly Châu cứu khỏi ngục thất? Còn việc ở tiểu điếm nàng lấy trộm đồ đạc đặc biệt quan trọng của chàng là nhằm mục đích gì? Hàng trăm câu hỏi, hàng chục hiện tượng hiện lên trong đầu chàng mà không sai giải được. Không thể chịu đựng nổi mối nghi vấn trong lòng, chàng quyết định truy đuổi theo Giải Ngọc Hoa để tìm hiểu thêm về hai con người bí ẩn cùng tự nhận là môn hạ của "Kính Hoa lầu chủ" bí ẩn nào đó.

Nghĩ như vậy sắc mặc của Vương Phấn chợt lạnh lẽo trở lại, chàng nói với Ly Châu cô nương :

http://tieulun.hopto.org

- Đa tạ cô nương đã cứu giúp, tại hạ có chút việc riêng phải cáo từ !

Nói xong chàng vọt đi ngay trong sự ngơ ngác của Thượng Quan Ly Châu.

Ra khỏi "Đào viên" trang, Vương Phấn cố hình dung con đường đi đến Thượng Thư Phủ là nơi Trương Trinh Nhất đã đưa chàng đến để rồi bị Thiên Kiêmbang đệ tử bắt được. Chàng cứ theo trí nhớ mà đi chừng gần một giờ thì tới trước một khu vườn cây rậm rạp. Đang phân vân chưa biết nên đi về phía nào thì chàng chợt nghe có tiếng gió rít lên xung quanh mình, Vương Phấn vội vàng lạng người sang phía chân tường một ngôi miếu hoang thì đã thấy bảy tám bóng đeo nhảy từ các lùm cây rậm rạp ra vây bọc lấy chàng.

Quả là cầu được ước thấy, bảy hán tử y phục đen tuyền bịt mặt do một vị cũng y phục đen, bịt mặt nhỏ thó cầm đầu đều tuốt binh khí cầm ra tay vây bọc Vương Phấn. Chàng nhận ra

ngay đó Giải Ngọc Hoa phân đàn chủ của Thiên Kiêu bang ở Lạc Dương, liền căm phẫn bước tới một bước, chỉ mặt mụ ta quát lên:

- Ác phụ, mối thù các ngươi đối với tại hạ phải trả ngay đây!

Giải Ngọc Hoa cười khẩy nói:

- Họ Vương kia, ngươi may mắn được cô kỷ nữ kia cứu thoát, nay lại đến đây nội mạng cho bổn đà, quả là hay lắm! Vừa nói mụ ta vừa ra hiệu cho thủ hạ dàn trận chuẩn bị đối phó. Nhân thấy điều đó, Vương Phấn tuốt ngay thanh Thạch Anh kiếm cầm ra ta sáng lóe, quát lên:

- Trương công tử đâu rồi ? Hãy nói mau cho ta biết !

- Hắn đã đợi ngươi dưới Tuyền đài! Xuống đó mà tìn ! - Giải Ngọc Hoa đáp.

- Vậy thì ngươi phải xuống đó đem Trương công tử về đây cho tại hạ!

Nói rồi Thạch Anh Kiếm triển khai một

http://tieulun.hopto.org

chiêu nhanh như gió tấn công lại một chiêu đối thời bảy hán tử kia cũng vung binh khí như một mảnh lưới thép vây bủa lấy Vương Phấn.

Ngay lúc ấy từ trong rừng cây một đoàn tăng nhân lao ra cùng với hai nhân vật cổ quái. Hai người này một già nua, một văn sinh cầm quạt. Họ chẳng phải ai khác mà là Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo, đương kim Thần Long lệnh và Bạch Y Tú Sỹ.

Còn tám tăng nhân nọ do một lão tăng cầm đầu, cặp mắt sáng quắt nhìn vào trường đấu. Lão tăng nọ chưa biết xử trí thế nào thì đã nghe Bát Cước Thần Thù khẽ nói:

- Liễu không đại sư hãy khoan động thủ!

Giữa trường đấu Vương Phấn vừa căm phẫn vừa lo lắng nghĩ : "Bọn Truy Nguyên Ngũ Nhạc tới tiếp sức cho Giải Ngọc Hoa thì mình khó mà đối phó đây, chi bằng tốc chiến tốc thắng để hạ bớt sinh lực địch!" Nghĩ như thế, nên bỗng nghe Vương Phấn cất tiếng hú

dài lanh lãnh, Thạch Anh kiếm đột ngột biến thức tung ra một luồng kình lực nặng ngàn cân lạnh mùi tử khí xé nát kiếm trận của đệ tử Thiên Kiêu bang trong chớp mắt.

Đứng ngoài trường đấu Bát Cước Thần Thù vô cùng kinh ngạc nhìn thấy một Vương Phấn hoàn toàn khác hẳn chàng trai bị lão ta đánh cho tơi tả cách đây ba tháng. Có thể nói giữa hai con người ấy đã đổi khác hoàn toàn, Vương Phấn hôm nay đã gấp trăm lần ngày trước rồi.

Trong lúc Bát Cước Thần Thù còn đang sững sờ ngạc nhiên thì giữa trường đấu một loạt tiếng rú thảm thiết vang lên, ba hán tử áo đen chỉ còn là ba cây thịt máu tuôn xuối xả bắn văng ra xa bảy tám thước, gục chết tức thì. Cũng nhay lúc ấy Giải Ngọc Hoa quát to một tiếng:

- Dừng tay!

http://tieulun.hopto.org

Lập tức bốn hán tử áo đen bịt mặt nọ vội thu kiếm nhảy lùi ra sau cả trượng, hoành kiếm chờ lệnh.

Vương Phấn chỉ một chiêu đã hạ ba cao thủ, cũng đã bớt giận dữ, dừng tay, đưa mắt nhìn Bát Cước Thần Thù và Bạch Y Tú Sỹ, lạnh lùng nói :

- Thì ra là mưu đồ của các ngươi! Hay lắm...

Bát Cước Thần Thù nhìn Giải Ngọc Hoa một cái rồi nói chậm rãi :

- Ngươi hiểu sai rồi ! Chuyện này không có liên quan tới lão phu!

Giải Ngọc Hoa cũng cười khẩy, lạnh lùng nói:

- Thiên Kiêm bang có đủ lực lượng để đối phó với ngươi hà tất phải mượn tay kẻ khác!

Vương Phấn đưa mắt nhìn Giải Ngọc Hoa, hỏi:

- Tại hạ trước nay đã có oán cừu gì với Thiên Kiêm bang, hãy nói ra đi!

Giải Ngọc Hoa đưa mắt nhìn lên trời lạnh lùng nói:

- Chúng ta làm theo lệnh thượng cấp, nên không tiện nói ra!

- Nếu vậy thì đêm nay Phương Giá đừng mong trốn thoát!

- Ngươi chớ quá đắc ý, trốn được hôm nay, liệu ngày may ngươi có chạy thoát không nào?

Vương Phấn cười hà hà nói:

- Đã vậy thì ta phải tha cho ngươi thôi! Ngươi hãy đi đi. Ngày mai tiểu gia chờ thủ đoạn cuối của ngươi đó!

Giải Ngọc Hoa chẳng nói gì, chỉ hứ một tiếng vẫy tay ra hiệu cho thiên hạ rồi tung mình biến vào bóng đen ngay lập tức.

Vương Phấn quay sang nhìn Bát Cước Thần Thù, lạnh lùng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi định giở trò gì ra tối hôm nay đây?

Bỗng Bát Cước Thần Thù dịu giọng từ tốn nói:

- Những việc trước nay xảy ra có thể là do hiểu lầm. Trước khi điều tra được rõ ràng, chính xác, lão phu tạm thời không gây khó dễ cho ngươi nữa!

Vương Phấn lạnh lùng nói:

- Tại hạ không hề cảm ơn về điều đó!

Bát Cước Thần Thù bỗng cười ha hả, nói:

- Lão phu cũng không trông đợi điều đó. Bây giờ ngươi có thể đi được rồi.

Vương Phấn chẳng nói chẳng rằng tra kiếm vào bao, cứ bước thẳng tới trước. Chàng đi đến đâu vòng vây mở ra đến đấy, cứ thế Vương Phấn ngẩng cao đầu hiên ngang thẳng tiến.

Bát Cước Thần Thù ra hiệu cho Bạch Y Tú Sĩ nói:

- Chúng ta cũng phải đi thôi!

- Lai lịch của tiểu tử đó rất đáng nghi, sao Dư huynh thả nó dễ dàng vậy? - Bạch Y Tú Sỹ thắc mắc hỏi.

- Tiểu tử đó rất cương ngạnh, thà chết không khuất phục, muốn chất vấn hắn trực diện không được đâu, chi bằng ngầm theo dõi điều tra có kết quả hơn. Mặc khác, hiện nay đang xảy ra quá nhiều sự kiện, tốt nhất ta tạm thời để hắn sang bên.

Thấy Bạch Y Tú Sỹ có vẻ gật gù tán thành, Dư Văn Báo lại nói :

- Họ kiếp của võ lâm đã đến, chúng ta Ngũ đại môn phái càng cần phải gánh lấy trách nhiệm đứng mũi chịu sào. Nghĩ tới điều ấy lão phu luôn thấy trong lòng như có lửa đốt! Lo nghĩ tập trung vào một thế lực khác!

http://tieulun.hopto.org

Bạch Y Tú Sỹ hỏi:

- Dư huynh cho là "Thiên Kiêu bang" ư?

- Đúng vậy. Môn phái thần bí ấy phát triển cực nhanh. Chỉ chưa tới một năm mà khắp cả Nam Bắc và hai lưu vực Hoàng Hà đều có các phân đà chi đà của họ. Hành tích lại vô cùng Nguỵ bí, thủ đoạn độc ác cực kỳ. Theo lão phu cái chết của nhi tử và các đệ tử Trung Nhạc phái đều do bọn họ gây ra! Kỳ đại hội này ở Thái Sơn cần phải bàn kế hoạch đối phó cho chu toàn !

Liễu Không đại sư bước tới nói:

- Nơi đây không tiện bàn công việc, xin mời nhị vị chưởng môn đến bổn tự bàn bạc tường tận!

Bát Cước Thần Thù lắc đầu nói:

- Không cần đâu. Xin truyền cáo cho các đại hòa thượng quý tự, là xin mời Phật gia giá lâm "Vọng Nhật sơn trang" ở Thái Sơn để bàn bạc đại kế trừ ma!

- Bần đạo bái lĩnh pháp dụ!

Liễu Không đại sư chắp tay nói, rồi dẫn tám cao thủ tăng nhân lướt đi.

Bát Cước Thần Thù đưa mắt nhìn bình minh lố dạng chân mây, thở dài nói :

- Trời đã sắp sáng rồi !

Bạch Y Tú Sỹ phe phẩy quạt giấy nói:

- Thiên Kiêu bang đã sinh ra tại đây. Chỉ sợ sự kiện ấy khó mà lừa được tai mắt bọn chúng!

Bát Cước Thần Thù lắc đầu nói:

- Việc này đến Trung Nhạc phái còn không biết thì với bổn phận là một phân đàn làm sao mà biết được cho nhiều!

- Vậy Dư huynh định ta tay cách nào đây?

- Cổ nhân có câu : Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, chúng mình cũng phải vậy!

- Cao kiến của Dư huynh, tiểu đệ xin chấp nhận!

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi cả hai nhìn nhau cười nghiêng ngã, sau đó đi ra phía ngoại thành.

Vương Phấn về đến khách điếm thì đã gần sáng, cửa chính đã mở, chàng liền vào phòng ngủ luôn một giấc cho đến chiều tối mới tỉnh dậy. Chàng rửa qua mặt mày rồi định qua bên kia đường tìm một cao lâu ăn một bữa cho thỏa chí, bù lại ba ngày trời nhịn đói nhịn khát.

Nào ngờ vừa bước ra đường thì gặp ngay một kỵ sỹ phi ngựa tới kêu to lên :

- Vương huynh, đã đến Lạc Dương hồi nào vậy?

Vương Phấn ngẩn lên thì thấy Mộ Dung Trinh, vội đáp lời:

- Tại hạ mới đến được vài hôm!

Thấy Vương Phấn đáp vậy, nàng hỏi tiếp:

- Vương huynh trú tại đây à?

- Chính thế ! Vương Phấn gật đầu xác nhận.

- Vậy tiểu muội cũng ở luôn đây cho tiện!

Thấy Vương Phấn cau mày, Mộ Dung Trinh liền hỏi:

- Vương huynh định đi đâu à?

- Đi tìm cái gì ăn đỡ đói! Vương Phấn đáp.

Mộ Dung Trinh liền trao ngựa cho tiểu nhị của khách điếm, rồi quay ra nói:

- Tiểu muội càng đi với huynh!

Thế là hai người lại hòa vào dòng người trên đường phố, rồi lại vô tình bước vào Trạng Nguyên lầu, tìm một vị trí thích hợp ngồi vào, gọi đồ ăn uống.

Mộ Dung Trinh hỏi ngay:

Vương huynh tới Lạc Dương là vì việc đó?

Vương Phấn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì cơ ?

Mộ Dung Trinh cười vui vẻ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tâm sự của chúng ta lẽ nào lại khác !

Vương Phấn ngạc nhiên tự nhủ : "Lạc Dương tuy là cố đo, nhưng chẳng lẽ các nhân vật giang hồ đều kéo về đây một lúc là để tham quan điếm cố à? Đến cả Bát Cước Thần thù, Bạch Y Tú Sỹ, Thượng Quan Ly Châu,... nhất định họ cũng vì mục đích đó ! Nhưng mục đích gì ...

Thấy chàng ta trầm tư như vậy, Mộ Dung Trinh cười khẽ nói:

- Vương huynh yên tâm, tiểu muội chỉ đến cho vui chứ tuyệt đối không nhúng tay vào!

Dù không biết, nhưng Vương Phấn cũng tỏ ra bí mật cười nhạt nói:

- Cô nương ngại à?

- Thật tình nói với Vương huynh là dù có thật đi nữa tiểu muội cũng không mơ đến chứ đừng nói là lời đồn đãi!

- Vậy cô nương cho rằng tại hạ mơ tưởng à?

- Nếu không thì đến đây làm gì hở Vương huynh!

- Đến Trung Nhạc phái để xem thử uy phong của Thần Long lệnh ra sao ?

- Kết quả là miếng sắt phế liệu ấy bị Phiên tăng cướp đi mất!

Lần trước nghe Nam Cương Dã Tẩu nói là "thanh sắt phế liệu" nay lại nghe Mộ Dung Trinh coi Thần Long lệnh là "Sắt phế liệu" như vậy có ý gì ?

Chàng nóng ruột, chột dạ tự ái, lạnh nhạt hỏi lại:

- Hình như cô nương rất khinh thị Thần Long lệnh?

Mộ Dung cô nương cười ra vẻ bí mật nói:

- Nếu không phải vậy, tại sao Bát Cước Thần Thù không truy nã!

http://tieulun.hopto.org

- Sao cô nương biết là lão ta không truy xét?

- Ta không tranh luận với Vương huynh mà chỉ hỏi huynh, nếu Bát Cước Thần Thù lấy cương vị Thần Long lệnh chủ ra dụ lệnh với huynh, vậy Vương huynh có tiếp nhận lệnh dụ không ?

Thấy Vương Phấn cứ lấp bấp, lúng túng, nàng ta lại cười nói tiếp :

- Chẳng cần này kia gì cả, tiểu muội biết chắc là huynh không tiếp lệnh!

Vương Phấn thấy chột dạ, nghĩ thầm : "Cô ta là ai mà cái gì cũng biết?" Bỗng chàng nghe Mộ Dung Trinh nói khẽ:

- Vừa nói đến Tào Tháo, thì Tào Tháo đã đến, Bát Cước Thần Thù đến rồi kìa!

Vương Phấn ngẩng đầu lên thì thấy Bát Cước Thần Thu và Bạch Y Tú Sỹ song song bước lên lầu. Lão ta nhìn thấy Vương Phấn và Mộ Dung Trinh ngồi cạnh nhau thì biến sắc,

nhưng lại quay qua tìm một chỗ khác, ngồi xuống.

Mộ Dung Trinh nói :

- Bọn họ đã nhìn thấy Vương huynh rồi !

- Tại hạ không để ý đến điều đó ! Chàng lạnh lùng trả lời.

Bỗng lúc ấy dưới lầu đi lên một thư sinh, tay phe phẩy quạt giấy. Người đó vừa nhìn thấy Vương Phấn thì tái mặt vội quay trở xuống. Nhưng Vương Phấn đã đứng lên gọi to:

- Trương huynh lâu quá mới thấy huynh!

Không thể trănh được, Trương Trinh Nhất quay lại cười ha hả, nói:

- Thì ra Vương huynh cũng ở đây!

- Quả là điều ngoài ý liệu phải không? Vương Phấn cười khẩy hỏi.

- Đúng vậy ! Vương huynh làm sao thoát hiểm được? Họ Trương gật đầu xác nhận, rồi hỏi như thế.

http://tieulun.hopto.org

- Nhờ có một vị tiền bối giúp sức nên mới thoát chết!

- Hận thật, xấu hổ thật. Ngày hôm đó tiểu đệ phải đánh nhau đến kiệt sức mới chạy thoát được, nên không cho viện được cho Vương huynh.

- Đâu phải vì trường hợp bất khả kháng ấy mà tránh huynh được!

Trương Trinh Nhất khom mình tỏ ý xin lỗi, rồi quay sang chào Mộ Dung Trinh hỏi :

- Cô nương đây là môn hạ của vị tiền bối nào vậy ?

Mộ Dung Trinh vờ như không nhìn thấy, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nói :

- Vương huynh xem kìa ! Con khỉ kia cũng bắt chước giống người ghê!

Vương Phấn là kẻ chính đại, không hiểu ý nàng ta, cứ thật thà đáp:

- Dù nó có đóng khéo hơn nữa thì khỉ vẫn hoàn khỉ.

Trương Trinh Nhất tím mặt, gằn giọng nói :

- Cô nương ăn nói lịch sự một chút nhé!

Ngươi có thể ngăn ta nói được à ? Mộ Dung Trinh cười khẩy đáp.

Trương Trinh Nhất cười như điên dại, nói:

- Từ ngày nhập đạo giang hồ, đây là lần đầu tiên có người dám vô lễ với tại hạ. Cô nương đối đãi như thế này với tại hạ là cố ý khiêu khích!

- Với ngươi thì như vậy cũng không đúng!- Mộ Dung Trinh đáp.

Trương Trinh Nhất vội xòe quạt ra giận dữ định xuất thủ, thì Vương Phấn đã ngăn lại nói:

- Có việc gì thì nói với nhau, bất tất phải dụng võ!

Mộ Dung Trinh cũng đứng bật dậy nói :

- Vương huynh hãy tránh sang bên !

http://tieulun.hopto.org

Lời vừa dứt thì năm ngón tay của nàng đã chụp vào uyên mạch của họ Trương. Trương Trinh Nhất khẽ hừ một tiếng, cổ tay hạ xuống, bàn tay quật qua, cây quạt như một lưỡi búa chém vào cổ tay Mộ Dung Trinh. Nàng ta khẽ phất mấy ngón tay qua một cái rồi rụt cánh ta lại. Trương Trinh Nhất bỗng thấy cánh tay tê buốt. Không theo sự điều khiển của mình nữa, xụi lơ xuống. Hắn biết mình thất thủ, vội ngầm vận hành công lực lên giải khai huyệt đạo vừa xảo quyệt nói:

- Đánh nhau ở đây e làm kinh động tửu điếm, nếu ngươi có gan thì canh ba đêm nay tới trước "Lữ Tổ Các" ở ngoại thành gặp ta!

Mộ Dung Trinh cười khẩy nói:

- Dưới Vong Sơn có phải tiện hơn không?

Trương Trinh Nhất tái mặt bỏ đi ngay.

Trận đấu của hai người thu hút sự chú ý của mọi thực khách, đặc biệt là Bát Cước Thần

Thù và Bạch Y Tú Sỹ. Bọn họ vô cùng kinh ngạc trước võ công của hai người trẻ tuổi nọ mà còn ngạc nhiên hơn khi nghe Mộ Dung Trinh hẹn gặp dưới Vong Sơn. Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi thanh toán tiền ăn, xuống lầu đi ngay.

Bên này, thấy Trương Trinh Nhất bỏ đi, Mộ Dung Trinh hậm hực hỏi :

- Tại sao ngươi lại kết giao bằng hữu với người đó được ?

- Bèo nước gặp nhau trở thành bằng hữu! Vương Phấn nói.

- Kẻ ấy cùng hung cực ác, hắn đã theo dõi tiểu muội từ lâu rồi. Tiểu muội đã có dụng ý dạy cho hắn một bào học nhưng hắn rất giảo hoạt lần nào cũng trốn tránh được cả!

Vương Phấn lại nhớ tới sự việc ở Thượng Thư Phủ, và càng cảm thấy Trương Trinh Nhất là một kẻ rất đáng nghi. Nhưng vốn là một người hào hiệp nghĩa khí, nên khi chưa hội đủ

http://tieulun.hopto.org

chứng cứ, chàng chưa vội nói ra. Ngay lúc ấy chàng nghe Mộ Dung Trinh truyền âm nói:

- Thân phận của Vương huynh đã bại lộ, từ nay về sau phải hết sức thận trọng!

- Cô nương muốn nói tới Trương Trinh Nhất ? Vương Phấn biến sắc hỏi lại.

- Không chỉ có họ Trương. Phàm những ai tiếp cận huynh đều tìm thấy ở huynh một phần lai lịch. Kể cả như vậy cũng tốt thôi. Huynh đã hội nhập giang hồ thì cứ cạnh liệt hiên ngang mà hành động. Cứ giấu đầu giấu đuôi như vậy chẳng phải là hành vi của kẻ anh hùng hảo hán!

Lời của Mộ Dung Trinh làm cho bầu nhiệt huyết, hào khí tuổi trẻ trong lòng Vương Phấn bừng bừng nổi dậy, mắt chàng rực sáng tinh quang, cũng may chàng kịp nhớ tới lời sư phụ, giằm nén lại được, thở dài nói:

- Tại hạ không phải kẻ ươn hèn, nhưng vì có lệnh của sư phụ, tất phải...

- Tất phải lấy được Kim Trình Ngọc Dịch của Hỏa Vân Nhan để luyện thành bốn chiêu cuối cùng của Trinh La Thập Bát kiếm, có phải vậy không?

Nghe Mộ Dung Trinh nói như vậy, Vương Phấn đứng bật dậy, hỏi :

- Cô nương đích thực là ai ?

Mộ Dung Trinh vội xua tay nói:

- Xin đừng lo lắng, hai chúng ta là bạn chứ không phải là thù. Nơi đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta hãy tìm nơi khác thích hợp hơn để nói tiếp nhé!

Nói rồi nàng đặt lên bàn một nén bạc, đứng lên bước xuống lầu đi thẳng. Vương Phấn cũng vội vã bước theo bên. trên đường đi Mộ Dung Trinh tỏ ra là một người nhàn hạ vô sự, trong khi đó Vương Phấn nói vội :

- Tại hạ rất bận, không có thì giờ để nhàn du cùng cô nương !

Nói rồi chàng quay người định bước đi

http://tieulun.hopto.org

thì Mộ Dung Trinh đã kéo chàng lại, đưa vào một ngõ hẻm vừa đi vừa nói:

- Hãy theo tiểu muội! Nói rồi vận khinh công chạy thật mau khi đã cách xa đường lớn, nàng lại rẽ sang bên, chạy thẳng tới một tòa miếu cổ có tên là Thượng Thanh Cung.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Đến nơi này làm gì ?

- Đừng có nói to, chúng ta mau ra sau hậu viên vào !

Nàng ta nói, rồi kéo áo Vương Phấn chạy ra hậu viên, vượt tường vào trong miếu, chạy tới một bảo tháp, ngồi xuống lan can. Lúc này Mộ Dung Trinh mới nói :

- Thượng Thanh cung tuy là một danh thắng của Lạc Dương, nhưng ban đêm không có ai tham quan đâu!

- Cô nương làm trò ma trò quỷ này để nhằm mục đích gì ? Chàng hỏi.

- Vương huynh quả thật là mới hội nhập

giang hồ. Tại thành Lạc Dương có biết bao nhiêu nhân vật giang hồ đang lần theo tung tích của huynh mà huynh chẳng hay biết gì cả!

Rồi chỉ Vọng Sơn ở phía Tây Bắc nói:

- Đêm nay ở đó là một hí kịch trường. Chúng ta ở đây, từ trên cao nhìn xuống không phải là tiện lợi lắm sao ?

- Thật vậy sao ? Vương Phấn ngạc nhiên hỏi.

- Lúc này còn quá sớm, chừng một hai canh nữa thì huynh sẽ thấy mà! Này... bây giờ Vương huynh cảm thấy tiểu muội là người như thế nào?

- Mới giao tiếp, tại hạ không dám phán xét bừa bãi!

- Mời huynh cứ nói thử xem nào ?

- Anh hùng võ lâm, Cân Quốc Kiêu hùng !

Mộ Dung Trinh cười ha ha nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao huynh không nói là La Sát hoặc Ma nữa cho tiện!

- Theo tại hạ quan sát thì bản tính cô nương rất tốt, không phải Ma nữ !

- Phải Ma nữ hay không sau này sẽ rõ. Chỉ có điều thân phận của Vương huynh đã bại lộ, khó tránh khỏi động thủ với kẻ khác. Tiểu muội xin truyền cho huynh mấy chiêu chưởng pháp được chứ!

- Cảm ơn lòng tốt của cô nương, nhưng tại hạ đã nguyện không muốn mang ơn huệ của ai cả?

- Vậy huynh còn nhớ việc cứu muội ở Vân Vụ Sơn chứ !

- Đó là Nam Cương tiền bối ra tay chứ!

- Dù sao thì cũng là Vương huynh đã cứu mạng ta. Mấy chiêu chưởng pháo này là để tạ ơn. Ba chiêu này là do một vị hiền nhân sáng tạo, thích hợp với nam nhân. Tiểu muội có

luyện nhưng không sử dụng được ! Nàng vừa nói vừa diễn lại các chiêu thức.

Vương Phấn là học trò của một tuyệt thế cao thủ, do đó vừa nhìn thấy chiêu thức chàng nhận thấy cực kỳ thần hiệu. Chiêu thức đường đường chính chính nhưng hàm chứa huyền cơ vô hạn, uy lực cực mạnh.

Là một con người có cơ duyên với võ học, nên nhìn thấy mấy chiêu tuyệt học này chàng bị hấp dẫn ngay, tập trung toàn bộ tâm theo dõi.

Mộ Dung Trinh dụng tâm truyền thụ nên mỗi thế mỗi thức đều biểu diễn hết sức chậm rãi, chính xác và đầy đủ mọi sự linh diệu của chiêu thức, mồm giải thích đầy đủ và chỉ rõ những huyền cơ linh ảo ẩn chứa cũng như cách lấy hơi vận khí điều hành chân nguyên nội lực.

Nàng làm như thế đúng ba lần thì đứng lại, mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mệt chết đi được, Vương huynh tự diễn lại xem nào !

- Tại hạ đầu óc ngu muội, xin cô nương chớ cười !

Nói rồi Vương Phấn bước ra triển khai chiêu thức diễn qua một lượt, chính xác hoàn toàn khiến cho Mộ Dung Trinh vỗ tay cười nói:

- Thật hiếm có, thật hiếm có, vừa học đã lãnh hội toàn bộ rồi !

Nói xong nàng vừa nói vừa biểu diễn sự biến ảo linh diệu của ba chiêu tuyệt thế võ công ấy cho Vương Phấn xem, và chàng nhận thức hết sự huyền vi của nó tức thời. Rồi chàng diễn lại mấy lượt mọi điều tinh vi đã đạt được quá nửa.

Mộ Dung Trinh nói :

- Như vậy cũng được rồi, đủ để ứng phó với địch nhân đấy. Sau nàng cứ tiếp tục luyện tập, không kém hơn Tinh La kiếm pháp của huynh đâu!

Sử dụng loại chưởng pháp này trong khi luyện chưa tới hỏa hầu rất tốn hao chân lực, nên Vương Phấn vừa dừng chiêu thế vừa lau mồ hôi trán nói :

- Lệnh sư chắc chắn là một dị nhân không sao lường nổi !

- Không phải tiểu muội ba hoa đâu, mà đương thế không có thể tìm đâu ra một người đáng làm sư phục của tiểu muội!

Vương Phấn tuy mồm nói không tin nhưng trong lòng thì lại vô cùng khâm phục.

Lúc này Mộ Dung Trinh quay lại nhìn chàng nói:

- Vương huynh cho rằng tiểu muội quá ba hoa thậm xưng, nhưng trên thực tế điều tiểu muội nói là hoàn toàn sự thực!

Vương Phấn vô cùng khâm phục võ công của Mộ Dung Trinh, chàng không muốn xoáy vào đề tài đó nữa liền nói:

http://tieulun.hopto.org

- Canh hai đã điểm, không biết những chuyện dưới Vong Sơn có xảy ra không ?

- Thì ra ngươi hoàn toàn không biết tý gì à? Mộ Dung Trinh hỏi lại, rồi lẩm bẩm : "Kể cũng lạ thật đấy?"

- Nhưng thực sự là việc gì thế ? Vương Phấn hỏi :

Mộ Dung Trinh chỉ vào những lăng mộ dưới Vong Sơn nói :

- Những ai biết địa dư Lạc Dương, đều biết nơi đấy là khu vực lăng tẩm của các đế vương và danh nhân !

- Khu này tại hạ có biết, nhưng có kẻ đào mộ đế vương à ?

- Mộ đế vương tuy có chứa nhiều báu vật đấy, nhưng chẳng làm động lòng các nhân vật võ lâm đâu!

- Thôi đừng vòng vo nữa, có chuyện gì xin cho tại hạ biết đi ?

- Theo truyền thuyết lúc Tần Thủy Hoàng

đốt sách giết nho sinh, lòng người ai oán. Thời gian ấy có một vị Tiên Hiền đã từng thu gom được hàng vạn bản kỳ thư, bí mật giấu dưới một lăng mộ cổ. Điều đó khiến cho mọi người cùng tới đây để truy tìm! Mộ Dung Trinh nói.

Vương Phấn cười khẩy nói :

- Có lẽ vô lý lắm. Sự việc đã xảy ra hàng ngàn năm nay, sao bây giờ mới có tin tức này.

- Vương huynh nghĩ tới điều ấy chứng tỏ huynh là người không quan tâm tới truyền thuyết ấy. Theo mọi người đồn đãi thì trong số kỳ thư đó có rất nhiều bí cấp võ công thất truyền, nên mọi người không quản ngại ngàn dặm tới đây để tìm kiếm. Điều này làm cho tiểu muội cảm thấy bên trong tin đồn đó có một ý đồ gì đó không tốt đẹp.

- Cô nương cho rằng có người cố ý dựng lên chuyện đó nhằm thực hiện một ý đồ thâm

http://tieulun.hopto.org

độc. Vậy cô nương có biết nguồn tin đó từ đâu ra không? Và cô nương tới đây là để ngăn chặn bàn tay tội ác ấy?

- Tiểu muội không biết nguồn tin phát ra từ đâu và cũng không có ý định ngăn chặn âm mưu đen tối đó !

- Vậy cô nương đến đây làm gì ?

- Để xem cho vui và để biết ai là tác giả của âm mưu này !

- Trên võ lâm cũng có nhiều người sáng suốt lắm, tại hạ không tin họ mắc mưu này đâu?

- Thực tế thì sự việc này không phải hoàn toàn vô căn cứ mà cũng có một đôi phần sự thực!

- Dù thực hay giả thì tại hạ cũng quyết không tham gia vào đó !

Miệng nói như thế mà lòng chàng tự nhủ: "Không hiểu cô nương này là nhân vật cao thâm đến mức nào, mà luôn luôn tỏ ra hiểu

biết, luôn luôn kín đáo" Chỉ có điều chắc chắn là hoàn toàn không có ác ý với chàng.

Hai người hít một hơi chân khí rồi băng trong sương đêm chạy về Vong Sơn. Một lúc sau họ tới trước một ngọn cổ mộ cực lớn.

Bỗng Mộ Dung Trinh kéo Vương Phấn nấp vào sau một tấm bia đá lớn khẽ nói :

- Có người đến !

Vương Phấn vô cùng bội phục thính lực của Mộ Dung cô nương vì đến lúc này chàng mới phát hiện ra tiếng động từ rất xa.

Chỉ chốc lát sau Bát Cước Thần Thù và Bạch ý Tú Sỹ đã chạy tới, dừng lại trước một cổ mộ. Bát Cước Thần Thù lấy ra một tấm họa đồ, chăm chú xem rồi đối chiếu với thực tế hiện trường, trầm giọng nói :

- Có thể đúng là nơi đây!

Bạch Ý Tú Sỹ cất tiếng hú khe khẽ thì thấy có bảy tám bóng đen lao tới như những

http://tieulun.hopto.org

mũi tên. Bát Cước Thần Thù ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ tinh quang, nói:

- Các ngươi đi lùng sục xung quanh đây, sau đó đứng trấn giữa các yếu đạo không để cho bất cứ ai được đến nơi này !

Bạch Y Tú Sỹ lại bổ sung thêm :

- Nếu có kẻ cố tình đi đến thì giết luôn không nể nang gì cả!

Những nhân vật giang hồ thâm thủ tuyệt cao đó cung kính dạ một tiếng rồi phân ra mỗi nhóm hai người tỏa ra bốn phía thực hiện mệnh lệnh ngay.

*

* *

CHƯƠNG 12

MA ẢNH GIỮA HOANG LĂNG

Chờ cho mấy bóng cao thủ tâm khai ra hết, Bạch Y Tú Sỹ nói :

- Đã đứng nơi này thì chúng ta vào thôi!

- Hãy chờ thêm mấy cao thủ lão phu triệu tập đến để bảo vệ nơi đây tăng cường lực lượng cho quý phái! Bát Cước Thần Thu nói.

Hai người Mộ Dung Trinh và Vương Phấn ẩn ở một nơi gần sát chỗ hai lão ma đầu đang đề phòng lẫn nhau, nên bọn thủ hạ Đông

http://tieulun.hopto.org

Bỗng từ xa vọng lại một tràng tiếng cười chói tai và tiếng quát:

- Vong Sơn đâu có phải là của riêng Đông Nhạc phái mà bất người ta phải có giấy thông hành?

Nguyễn Tử Trung hốt hoảng nói:

- Liễu Á Tử của không động phái đã đến rồi !

Bát Cước Thần Thù thở dài một tiếng nói :

- Lão phu bỗng cảm thấy Lăng mộ này ẩn chứa rất nhiều cơ quan tàn sát. Liễu A Tử đến rồi, chắc là có một số cao thủ theo trợ giúp nữa. Vậy Lăng huynh mau thông báo cho họ đừng để xảy ra những điều đáng tiếc.

Bạch Y Tú Sỹ cất tiếng hú trầm hùng như ra một hiệu lệnh gì đó.

Chỉ thoáng chốc sau một lão đạo sỹ mang trường kiếm trên lưng bay vút tới, thấy ba người bọn họ đứng đó chỉ ngạc nhiên hỏi :

- Ba vị đã sớm đến đây, sao không vào xem thử có gì trong đó ?

Nguyễn Tử Trung lắc đầu nói :

- Chẳng giấu gì đạo trưởng, lão phu đã vào rồi, nhưng nguy hiểm đe dọa tính mệnh nên đành phải quay ra!

- Hình như bên trong ấy có thiết kế cơ quan mai phục ?

- Có phải là cơ quan mai phục không, lão phu không dám khẳng định, nhưng hai thuộc hạ thân tín của lão phu đã mất tích trong đó rồi!

- Hai thuộc hạ của bang chủ đều là cao thủ có hạng cả mà không biết tại sao mất tích à?

- Ngôi mộ này, sau khi vào cửa có hai đường hầm hai bên trái, phải, qua hết hai đường hầm là một nguyệt động môn. Lão phu vừa bước vào cánh cửa động hình tròn đó thì ngọn đèn vụt tắt, rồi một luồng kình khí cực

http://tieulun.hopto.org

lạnh đến buốt xương ập tới, lão phu vội lùi lại để tránh thì mò được một ngọn đèn, nhưng dù có soi mãi cũng không còn thấy tăm tích hai thuộc hạ của lão phu nữa rồi! Nếu nói là bị người bắt thì không thể nhanh như vậy được vì con đường hầm trơn tuột lấng bóng dẫn thẳng ra cửa mộ, có thấy hình bóng ai hiện ra đâu. Hơn nữa bọn họ đều có công lực bốn năm mươi năm tu luyện, mà cũng không kêu lên được một tiếng nào, cứ như là bị ai sai khiến chạy đi đâu mất tích vậy.

Nghe Nguyễn Tử Trung nói như vậy. Liễu Á Tử hứ một tiếng nói:

- Theo lời của Nguyễn huynh thì trong ngôi mộ cổ này ngoài việc bố trí cơ quan tối mật, còn có cao nhân ẩn nấp điều khiển.

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy! Bạch Y Tú Sỹ phụ họa.

Bất Cước Thần Thù nói:

- Bây giờ chúng ta đã có bốn người, dù

đối phương võ công có cao cách mấy cũng đủ khả năng đối phó. Chúng ta thử vào xem nào!

Bạch Y Tú Sỹ nói:

- Nếu chư huynh đều có ý như vậy thì tiểu đệ gọi mấy kẻ môn hạ đến bảo vệ ngay cửa lăng này!

Nói xong cất tiếng hú lên mấy lượt.

Nhưng mãi chẳng thấy có hồi âm hoặc thuộc hạ quay lại, Bạch Y Tú Sỹ biến sắc mặt, nói:

- Lẽ nào bọn họ đều tìm chỗ ngủ cả rồi!

Lão lại chạy ra phía ngoài xa vừa đảo một vòng vừa hú gọi, vẫn chẳng thấy một hồi âm, Bạch Y Tú Sỹ quay trở lại, lắc đầu nói:

- Kiểu này thì chúng ta đã gặp phải đối thủ vô cùng lợi hại rồi.

- Lẽ nào thuộc hạ của quý Bang cũng mất tích? Liễu Á Tử hỏi.

- Thì quả đúng như thế đấy!

Liễu Á Tử cảm thấy kinh ngạc vì mới

http://tieulun.hopto.org

đây thủ hạ của Bạch Y Tứ Sỹ đã cản lão lại suýt nữa thì đánh nhau to, vậy mà giờ đây họ đã bị ai thu nhặt hết rồi.

Bát Cước Thần Thù cũng nghĩ tới những môn hạ của mình giờ này chưa tới, chắc chắn đã bị độc thủ của đối phương rồi. Nghĩ tới đó Sư Văn Báo buột miệng nói:

- Chúng ta không thể vào trong lăng được nữa rồi!

Nguyễn Tử Trang lo cho hai môn hạ của mình liền nói:

- Sao Dư huynh lại đột ngột thoái chí thế?

- Vấn đề rất đơn giản. Qua các hiện tượng trên ta thấy không chỉ trong lăng mà ngay cả vùng Vong Sơn này đều có bố trí các cơ quan bí mật. Nếu không có ai bảo vệ ở cửa lăng thì khi chúng ta vào trong đó, cửa lăng bị địch nhân đóng lại, như thế thì suốt đời chúng

ta sống trong lăng ấy à? Dư Văn Báo thận trọng nói:

- Lẽ nào chúng ta phải bãi bỏ kế hoạch? Bạch Y Tứ Sỹ hỏi.

Liễu Á Tử nói:

- Địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, hiển nhiên chúng ta là mục tiêu cho chúng tấn công. Trước tình hình này, ta cần phải đợi đến lúc bàn được một kế hoạch chu toàn mới có thể hành động được.

Mộ Dung Trinh và Vương Phấn theo dõi tình hình từ đầu, thấy rõ là có một lực lượng nào đó đã bí mật phá rối Ngũ Nhạc phái. Mộ Dung Trinh lắc lắc tay Vương Phấn hỏi:

- Ngươi đủ can đảm không?

- Việc gì? Vương Phấn không hỏi, hỏi lại.

- Ta muốn xem thử ai đã phá rối lũ chúng nó?

- Vào trong mộ cổ?

http://tieulun.hopto.org

- Ừ... Nhưng không phải bây giờ !

- Vậy thì lúc nào?

- Xem hết vở kịch này rồi bàn!

Mộ Dung Trinh nói như vậy rồi khẽ bấm tay chàng nói:

- Lại có người đến nữa đấy! Bọn chúng là Lư Lăng Tam Tẩu, Ngư ông là Thiên Hà Ngư Ông Khâu Vân, kẻ văn sinh là Nhất Chi Bút Thôi Mộng Cửu và kẻ cầm cái dù sắt là Thiết Tản Ngu Tẩu.

Nàng chưa dứt lời thì Lư Lăng Tam Tẩu đã đến trước mặt Bát Cước Thần Thù, đứng lại, trầm giọng hỏi:

- Chúng ta muốn vào trong lăng xem một tý!

Bát Cước Thần Thù lách qua bên nói:

- Cứ tự nhiên!

Thấy Thiết Tản Ngu Tẩu xách dù định tiến vào thì Thiên Hà Ngư Ông Khâu Văn đã quát to lên:

- Khoan đã nào!

- Sao thế? Thiết Tản hỏi.

- Ngươi không thấy gì sao? Thần Long lệnh chư giá lâm, nếu như không phải bọn họ đã đoạt được bảo bối hoặc gặp chuyện rắc rối thì khi nào lại nhường cho chúng ta đi vào! Ngư Ông cười khẩy nói rồi chào Bát Cước Thần Thù nói:

- Lư Lăng Tam Tẩu tham kiến lệnh chủ.

- Không dám! Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo lạnh lùng đáp.

Bỗng có một giọng truyền tới từ sau lăng tới nghe rất ghê rợn:

- Nếu ta đoán không sai thì trước lăng có bảy người!

- Đúng là có bảy người!

- Hãy nói tên họ của họ cho ta nghe!

Nghe người kia đọc tên bảy người, giọng ghê rợn ấy lại cất lên:

- Hà hà. Đúng là quần hiền tụ hội.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh lại nói cho Vương Phấn nghe:

- Người mù là Manh Sát Đỗ Khang còn người to lớn đen thui kia là Hắc Sát Kim Tự, nổi tiếng là Vân Quý Song Sát.

Ngay khi vừa đến trước mộ cổ, thì Manh Sát Đỗ Khang đã hít hít mũi nói:

- Không đúng, không đúng. Trước mộ phải có chín người, trong đó có một giai nhân mới đúng.

Thiết Tản Ngu Tẩu nói:

- Ngươi không thấy ở đây làm gì có nữ nhân sao mà nói vậy?

Manh sát nói:

- Kẻ mấng ta là Thiết Tản Ngu Tẩu phải không? Đêm nay ta không tìm ngươi để thanh toán thì có lẽ cả hai ta đều mù cả!

- Chớ có lắm mồn, có giỏi thì hãy tiếp mấy cây dù của ta đây.

- Lẽ nào cũng có người sợ ngươi ư?

"Bùng" một tiếng hai luồng kình lực đập vào nhau nổ lên một tiếng, cát bụi tung mù mịt, mỗi kẻ lùi về sau một bước.

- Có bản lĩnh thì hãy tiếp chiêu của ta! Hắc Sát lại xuất chưởng.

Thiết Tản chống dù nhảy tới quát:

- Tiếp ngươi mười chưởng đây này!

Bỗng Manh Sát quát lên:

- Lão Nhị, hãy lùi lại. Đêm nay đây phải ta đến đây để đánh nhau.

Thấy hai đối thủ đã lùi lại, Bát Cước Thần Thù nói:

- Vừa rồi Đỗ huynh nói ở quanh đây còn có nữ nhân điều ấy chắc là rất đúng vì thính giác và khứu giác của Đỗ huynh và vô địch thiên hạ, vậy chúng ta hãy đi lục soát nào!

- Dư huynh nói phải lắm, chúng ta hãy đi lục soát nào !

Thấy Vương Phấn có vẻ sốt ruột, lo lắng, Mộ Dung lắc đầu, cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tam Tẩu và Nhị Sát hiểm ác lắm, không để bọn kia lợi dụng đâu!

Quả nhiên ngoài Bạch Y Tú Sỹ, cả bọn kia chẳng ai coi lời nói của Bát Cước Thần Thù đáng để lọt tai, làm cho lão ta vô cùng tức tối.

Ngay lúc ấy từ trong lăng mộ vọng lên tiếng chân bước rồi hai hán tử tay ôm một chồng sách cũ, giấy và bìa da đều đã ố vàng, một bộ là Thiếu Dương Đồ Giải và bộ kia là Thái Thanh Chân quyết.

Vương Phấn nhìn thấy thì lo lắng nói thầm trong bụng:

- Đây là chí cao Bí quyết tuyệt học của huyền môn, không hiểu là thật hay là giả.

Ngay lúc ấy Nguyễn Tử Trung nhanh như chớp vọt tới giật lấy bộ Thái Thanh Chân quyết.

Liễu Á Tử vung Thiết Nhất trần điểm tới hán tử bê bộ Thiếu Dương Đồ Giải, còn tả chưởng biến thành trảo chộp lấy bộ sách.

Hai hán tử nọ đều là đệ nhất cao thủ võ lâm, là thuộc hạ của Nguyên Tử Trung, nên một tên đưa vội cho Chưởng môn bộ Thái Thanh Chân Quyết xong thì hai tay đã rút phắt cặp Phán Quan Bút lấn xả vào tấn công Liễu Á Tử như mãnh thú.

Hán tử đang ôm Thiếu Dương Đồ giải cũng lách mình tránh khỏi thế công của Thiết Phất Trần, hữu chưởng lập tức đẩy về Liễu Á Tử một chưởng cực mạnh.

Liễu Á Tử lưỡng đầu thọ địch, đành phải bắn người sang bên để tránh né thế công của hai hán tử Trúc Diệp Bang.

Trận chiến vừa khai cuộc thì các đại ma đầu đã xúm lại. Bạch Y Tú Sỹ vọt về phía Nguyễn Tử Trung hầm hầm nói:

- Được lắm. Đường đường là Chưởng môn nhân Trúc Diệp Phái mà dám đi lừa chúng lão phu.

Nguyễn Tử Trung cũng không ngờ là hai

http://tieulun.hopto.org

thuộc hạ của mình xuất hiện trở về chưa kịp hỏi han thì đã thấy thiết phiến của Bạch Y Tú Sỹ công vào mình rồi, họ Nguyễn vội lùi lại kêu to:

- Trung huynh chớ hiểu lầm!

Bát Cước Thần Thù cũng cản Bạch Y Tú Sỹ lại nói:

- Hãy bình tĩnh lại nào!

- Lão Nhị, có ai đắc thủ rồi chứ ! Manh Sát hỏi.

- Đúng rồi, Trúc Diệp Bang chủ Nguyễn Tử Trung đắc thủ!

Bỗng lão mù lắc mình nhanh như chớp lướt tới bên Nguyễn Tử Trung và đưa tay chụp lấy cổ tay họ Nguyễn, miệng nói:

- Đưa ra đây!

Nguyễn Tử Trung đâu có ngờ mình lại bị lão mù khống chế, giận dữ quát:

- Đâu có dễ như vậy!

Họ Nguyễn định vận công xuất chiêu nhưng cảm thấy một nữa thân hình tê dại không sao cử động nổi.

Cùng lúc ấy, hán tử sử dụng đôi phán quan bút liền vút tới công vào hai huyệt Bách Hội và Khúc Trì của lão hài tử.

Bạch Y Tú Sỹ cũng đưa thiết cốt phiến lên điểm vào linh đài huyệt của Manh Sát Đỗ Khang.

Lão hài tử cười khẩy hữu chưởng xuất chiêu Thuận Thủ Suy Đan vỗ vào chiêu điểm của Bạch Y Tú Sỹ, tả thủ kéo giật Nguyễn Tử Trung tới cản chiêu phán quan bút của hán tử nọ. Cùng lúc ấy Hắc Sát Kim Tự lao người tới chắn phía trước lão hài tử, đẩy liên tiếp mấy chưởng bức mọi người dạt ra.

Thôi Mộng Cửu cất giọng âm u nói:

- Lão đại, lẽ nào ba anh em ta lại đứng nhìn Song Sát thị uy!

http://tieulun.hopto.org

Ngư Ông đưa tay rút chiếc cần câu kéo dài ra chừng bảy thước, cười nói:

- Phải lắm, phải lắm, bây giờ xin các vị xem anh em ta góp vui!

Ngay lúc ấy Liễu Á Tử đã lướt tới, phấn trần quất vào tay lão mù miệng quát to:

- Buông tay ra!

Nhưng lão hài tử Manh Sát miệng đã gầm lên:

- Đâu có dễ!

Rồi bắn mình ra xa tám thước để tránh thế phất trần thì lọt ngay tới trước mặt Bát Cước Thần Thù. Dư Văn Báo khẽ cất tiếng hú, thân hình khẽ rung lên, tung ngay một hơi mười tám ngọn cước và mười lăm chiêu chưởng trúng ngay vai lão hài tử. Nguyễn Tử Trung nhân đó vùng ra khỏi tay lão mù lướt tới sát bên hai thuộc hạ của mình là Bạch Long đường chủ Lưa Tử Phương và Phước Thọ Đường chủ

Dương Siêu. Cả hai thấy Bang chủ thoát hiểm liền kêu to:

- Bang chủ, chúng ta vào Lăng Mộ đi!

Thế là cả ba nhân vật Trúc Diệp Bang lọt hết vào trong Cổ mộ.

Các ma đầu kia tuy gian ngoan nhưng không một ai dám đuổi theo vào trong lăng.

Lúc này trước cửa lăng người đến mỗi lúc một nhiều, có lẽ đã đến năm sáu mươi người rồi.

Vương Phấn nói bằng truyền âm:

- Hai đường chủ của Trúc Diệp bang chắc đã biết tình hình trong lăng rồi.

- Nếu trong lăng có người thì hai đường chủ không thể lấy được mật kíp võ lâm đâu. Mà này, Vương huynh cho rằng các nhân vật mà Bát Cước Thần Thù và Bạch Y Tú Sỹ đem lại đây vỡ công thế nào?

- Công việc quan trọng thế này thì nhất định họ phải chọn toàn cao thủ!

http://tieulun.hopto.org

- Đã là cao thủ nhất đẳng mà bị đối phương hạ từng tên một, không hề gây ra một tiếng động. Vậy thì hai đường chủ của Trúc Diệp Bang có làm khó dễ nổi nhân vật đấy không?

- Như vậy ý của cô nương là người ấy cố tình để cho hai vị Đường chủ lấy mật kíp? Nếu thế thì cô nương nhận xét cuộc diễn sẽ ra sao? Để xem đã nào! Ta vẫn chưa biết được họ dùng thủ đoạn gì?

Ngay lúc ấy bất ngờ Bát Cước Thần Thù rút Thần Long Lệnh đưa lên cao quá đầu, cao giọng nói:

- Xin các vị hãy nghe Thần Long lệnh dụ! Hiện nay trước mắt võ lâm là họa sát trùng trùng. Cuộc diện đêm nay ở Vong Sơn sợ rằng sẽ là cuộc tàn sát. Ta được đồng đạo võ lâm thương cảm cử làm Lệnh chủ. Ta không nỡ ngồi yên mà để mặc...

Nhìn mọi người yên lặng lắng nghe, Dư

Văn Báo nói tiếp: - Tòa lăng mộ này vốn rất linh thiêng vậy mà hôm nay lại dậy lên nghiệp sát. Trúc Diệp Bang chủ đã bị bức vào trong lăng, kiết hung chưa thể biết. Vậy xin các vị võ lâm đồng đạo hãy gác ý đồ tìm bí cấp võ lâm sang bên mà hiệp lực với nhau để đối phó lại những nguy cơ phát sinh từ trong lăng mộ này.

Thiên Hà Ngư tẩu cười khà khà nói:

- Khá lắm, khéo lắm. Để chiếm đoạt những ví cấp võ học lại lợi dụng Thần Long Lệnh, quả là giảo hoạt!

- Lẽ nào ngươi lại chống Thần Long Lệnh? Bát Cước Thần Thù hỏi.

- Thần Long Lệnh là võ lâm đồng đạo đồng lòng kiến nghị tặng cho Lục Định Nhất đại hiệp. Ai đã suy cử ngươi thay thế? Thiên Hà Ngư Tẩu nói.

- Hiện Thần Long Lệnh đang ở đây, ai dám cãi lệnh!

Lúc này Thiên Hà Ngư Tẩu chỉ cười

http://tieulun.hopto.org

khẩy không nói gì. Còn mọi người thì ồn ào bàn tán.

Vương Phấn dùng truyền âm hỏi:

- Nếu mọi người không chịu vào lăng mộ, thì quỷ kế ấy làm sao thực hiện!

- Đừng hấp tấp, bình tĩnh xem diễn biến.

Lúc này trước lăng đã có thêm Trung Nhạc Tính không Thiền Sư, Tây Nhạc Hư Vô Đạo trưởng và Bắc Nhạc Võ Tướng Quan Âm. Như vậy là Trung Nguyên Ngũ Nhạc đã tề tựu đủ. Bát Cước Thần Thù lại nói:

- Hiện giờ lực lượng của chúng ta đã lớn, nhân số lại đông. Vậy chúng ta phân làm hai bộ phận, một bộ phận vào trong lăng, một bộ phận ở lại bên ngoài để hỗ trợ lẫn nhau nếu như có biến!

Manh Sát Đỗ Khang cười ha hả nói:

- Hay lắm. Vân Quý Song Sát xin đánh trận đầu.

- Lư Lăng Tam Tẩu cũng xin góp phần.

Các nhân vật giang hồ, các môn phái võ lâm đến đây đều hy vọng tìm được bí kíp võ lâm, nên chẳng ai muốn để lỡ mất cơ hội này, nên đều đòi vào trong lăng mộ, chẳng ai chịu ở phía ngoài.

Bát Cước Thần Thù lợi dụng cơ hội này, tuyên bố:

- Ai cũng đòi vào trong cả, vậy thì tại hạ đành phải ở lại phía ngoài vậy!

Lúc này quần hùng hăng lên, chen nhau vào trong lăng. Ở lại bên ngoài chỉ còn Trung Nguyên Ngũ Nhạc, Không Động Phái và một vài cao thủ cao cường nhất. Bát Cước Thần Thù lấy ra một vật rồi cùng hai ngón tay bấn vật ấy lên cao. Một tiếng nổ vang lên, một đám mây ngũ sắc hiện ra lơ lửng mãi trên không, thật lâu mới tàn.

Bỗng có một tiếng hú vang lên về phía Tây Nam, rồi có hàng chục bóng người phóng như bay tới trước Mộ Lăng, trên lưng mỗi người

http://tieulun.hopto.org

đều mang một thanh đao công lưỡi đao cực lớn. Một hán tử mặt đen râu xồm bái lễ nói:

- Đệ tử là Trương Vệ. Xin đợi lệnh của Chưởng môn nhân!

- Bảo vệ chặt chẽ cửa lăng, theo lệnh dụ của ta mà hành động!

Nhóm cao thủ ấy chia ra làm năm sáu cặp tỏa ra hai bên cửa lăng. Bọn chúng một tay cầm đao cong to bản, một tay mang găng tay bằng da. Bọn này ngoài mặt là bảo vệ an toàn cho số người vào trong lăng, nhưng thực chất là ngăn chặn không cho bất cứ ai mang thứ gì đi thoát khỏi nơi này.

Mộ Dung Trinh sau khi nhìn rõ toàn bộ tình hình thì kéo tay Vương Phấn nói:

- Chúng mình vào trong một đi nào! Ngươi theo ta nhé!

Nói rồi nàng như một làn gió bay ra phía sau ngôi lăng. Nàng đưa tay khẽ ấn lên một phiến đá, lập tức phiến đá dịch qua bên để lộ ra

một cửa địa đạo. Mộ Dung Trinh vọt vào luôn, tiếp đó Vương Phấn cũng vọt vào theo. Mộ Dung Trinh đóng phiến đá lại nguyên chỗ cũ, rồi lần mò đi về phía trước.

- Cô nương đã từng đến nơi này à?

Thấy nàng ậm ừ không ra phản đối cũng không ra chấp thuận, Vương Phấn tỏ ý nghi ngờ rút sấn Thạch Anh Kiếm cầm ra tay. Mộ Dung Trinh như có con mắt sau lưng nhìn chàng mỉm cười nói:

- Đừng quá lo lắng như vậy. Nếu như ta có ác ý thì làm gì phải phí công như thế!

Vương Phấn ngượng quá đỏ mặt, không nói gì cả mà chỉ đi theo sát sau lưng nàng ta.

Hai người đi hết địa đạo thì Mộ Dung Trinh lại đưa tay lên sờ tìm cái vòng đồng gắn trên tường ấn vào, thì trước mắt hiện lên một cánh cửa.

Mộ Dung Trinh nắm tay Vương Phấn lao vút qua cánh cửa ấy. Lúc này họ mới thấy Ngôi

http://tieulun.hopto.org

Lăng này thật là to, cả hai lao người đến ẩn sau một cây cột rồng thật lớn đưa mắt nhìn vào thì thấy toàn bộ số người đi vào Lăng khi nãy, hiện đã tập trung lại trong một gian thạch thất.

Đứng đối diện với quần hùng là một thiếu nữ mặc một bộ y phục màu hoàng yến trông rất sang trọng, đài các. Sau lưng thiếu nữ nọ là hai nàng nữ tỳ tay bồng kiếm đứng hầu.

Vừa nhìn thấy thiếu nữ nọ Vương Phấn đã bàng hoàng như muốn buột mồm kêu to lên, nhưng chàng trấn tĩnh lại được, lẩm bẩm tự nhủ:

- Cô nương này sao giống Trương Trinh Nhất quá vậy!

*

* *

CHƯƠNG 13

ĐẤT BẰNG NỔI SÓNG

Mộ Dung Trinh chỉ vào thiếu nữ áo vàng truyền âm nói:

- Cô nương kia là Trương Ngọc Trân, một yếu nhân của Thiên Kiêu bang chắc cô ta sẽ dùng biện pháp cho "chó tranh xương" để mà khống chế lũ người kia.

Ngay lúc ấy cả hai người đều nghe cô nương nọ lạnh lùng nói :

- Các ngươi dám liều chết lọt vào cấm

http://tieulun.hopto.org

cung, tội này đáng muốn chết. Tuy vậy có nương biết các ngươi chỉ vì ham muốn võ công bí cấp thất truyền mà vào, nên ta tha chết cho các ngươi và cho phép các ngươi, mỗi người chỉ được lấy một quyển không được lấy dư. Nếu ai tham lam lấy đến quyển thứ hai thì phải chết tại đây.

Nhất Chi Bút Thôi Mộng Cửu cười ha hả nói :

- Có chuyện ấy sao. Lư Lãng Tam Kiệt chúng ta rất thích sách vở, mỗi người định lấy mấy quyển cơ đấy !

Nói rồi bước thẳng vào phía trong có hai cánh cửa hình tròn ở hai bên, phía cánh cửa bên trái có để hai chữ : "Văn Hội", cánh cửa bên phải có hai chữ "Võ Khố". Thôi Mộng Cửu liền bước sng cánh cửa có hai chữ "Võ Khố" thì bên tai đã có tiếng quát : - "Muốn chết hả" và hai bên mặt hắn ta lãnh ngay hai cái bạt tai như trời giáng, nhanh đến mức hắn không kịp

đề phòng, Nhất Chi Bút mắt hoa, mặt rát, nổi điên lên phóng chưởng trả đòn ngay. Bỗng hắn nghe có tiếng cười lanh lảnh của một thiếu nữ nào đó nói :

- Cảnh cáo trước hai cái bạt tai, nếu không nghe lời thì phải chết!

Lúc này hắn ta thấy kẻ đánh mình là một tỳ nữ áo xanh thì điên tiết lao tới tấn công. Thiếu nữ áo xanh ấy nói :

- Ngươi đã nhất định muốn chết thì cũng chẳng còn cách nào khác nữa!

Nói rồi thân hình nàng ta chớp động nhanh như gió cuốn, Thôi Mộng Cửu hự lên mấy tiếng, thân hình lảo đảo bật lùi liên tiếp về phía sau, mồm phun ra một vòi máu tươi.

Thiên Hà Ngư Tẩu vội đỡ hắn ta lại, hỏi:

- Thương thế ra sao ?

- E rằng nội tạg đã bị trọng thương! Thôi Mộng Cửu run run nói.

http://tieulun.hopto.org

Thiết Tản Ngu Tẩu múa cây dù sắt định tiến lên thì Thiên Hà Ngư Tẩu quát :

- Hãy khoan đã !

Nghe tiếng quát của lão đại, Thiết Tản Ngu Tẩu vội thu chiêu đứng lại.

Vương Phấn nhìn thấy thế thì ngầm kinh sợ vì Lư Lăng Tam Tẩu là những nhân vật khét tiếng giang hồ, vậy mà mới chưa được một chiêu đã bị đánh cho trọng thương, điều này chứng tỏ tình thế không còn đơn giản nữa.

Lúc này Trương Ngọc Trân lại cất tiếng cười đắc ý nói :

- Nếu còn ai chưa phục thì xin cứ việc ra tay !

Rồi nàng ta đưa mắt nhìn khắp lượt, thấy không ai dám nhúc nhích, nàng ta lạnh lùng nói:

- Bây giờ thì các vị được phép vào mà lấy sách. Nhưng không cần biết có hữu dụng

hay không, đã cầm lên là không được chọn lựa đổi chát nữa!

Thế là những nhân vật anh hùng hào kiệt hiển hách giang hồ ai nấy đều ngoan ngoãn lần lượt bước vào cánh cửa có chữ "Võ Khố"

Mộ Dung Trinh cởi chiếc áo đỏ ra lộn mặt trong ra ngoài mặc trở lại, rồi lấy một chiếc mặt nạ da người đeo lên. Lúc này nàng đã biến thành một phụ nữ trung niên mặc áo xanh. Nàng kéo Vương Phấn nói :

- Chúng ta mau ra ngoài đi. Ta không muốn cho Ngũ Nhạc phái lúc này bị độc thủ !

- Bọn họ thế mạnh người đông lại ở chỗ rộng, nếu gặp nguy họ có thể chạy được. Những người trong này còn bị nguy hiểm đe dọa hơn nhiều chứ !

Nghe Vương Phấn nói vậy, Mộ Dung Trinh nói :

- Chưa chết vì tham mồi, người chết vì

http://tieulun.hopto.org

tham lam! Nếu họ có gặp hiểm thì cũng do lòng tham vô đáy mà thôi!

Nói rồi kéo chàng chạy trở ra.

- Trung nguyên Ngũ Nhạc có ơn với sư môn của cô nương à?

Nghe Vương Phấn hỏi như vậy, Mộ Dung Trinh lạnh lùng nói :

- Thù sâu hơn biển !

- Vậy sao lại còn phải cứu họ ?

- Vì ta không muốn họ bị chết bởi tay kẻ khác!

- Cô nương muốn giết bọn họ à ?

- Thời cơ chưa tới. Còn việc giết chúng thì dễ như trở bàn tay!

- Hy vọng rằng việc ấy hãy để lại sau một năm nữa!

Nghe Vương Phấn nói thế, lần đầu tiên từ khi hai người gặp nhau, Mộ Dung Trinh tỏ ra không hiểu ý chàng, hỏi :

- Vì sao thế?

- Vì tiểu đệ cũng có một việc quan trọng nhưng phải một năm sau mới được tìm bọn họ thanh toán !

- Tiểu muội hiểu rồi ! - Mộ Dung Trinh nói sau một lúc suy nghĩ.

Vương Phấn suy nghĩ về những sự việc ly kỳ xảy ra đêm nay và cứ phân vân không hiểu sổ sách kia là thực hay giả, vả lại càng không hiểu ý đồ những việc làm của Trương Ngọc Trân.

Lúc này ở phía ngoài Lăng Mộ có thêm nhiều nhân vật giang hồ kéo tới, nhưng vì ngán Trung Nguyên Ngũ Nhạc môn đều ở lại phía ngoài, nhìn thấy bọn họ mà Vương Phấn càng thấy lời Mộ Dung Trinh là đúng : bởi chữ "Tham" đã làm cho bọn họ mờ mắt, và nhất là các nhân vật võ lâm thì còn cái "Tham" nào lớn hơn là Tham "Võ công", để trở thành vô địch thiên hạ.

Mãi suy nghĩ, chàng chẳng biết Mộ

http://tieulun.hopto.org

Dung Trinh đã biến đi đằng nào Vương Phấn lẩm bẩm : "Cô nương này quả thần bí, ta phải cố tìm hiểu mới được!"

Bỗng lúc ấy có tiếng thét vang lên, rồi từ trong cổ mộ một đoàn người lũ lượt kéo ra, trong tay ai cũng có cầm một quyển sách.

Bát Cước Thần Thù đôi mắt sáng quắc máu tham, quát to như sấm :

- Tất cả hãy đứng lại !

Quần hùng vừa thoát ra khỏi chỗ chết, trong tay lại có được quyển sách hiếm chẳng ai còn muốn ở lại nơi tử địa này làm gì, nên mặc cho lão ta quát, họ cứ ùn ùn lao về phía trước. Bát Cước Thần Thù lập tức vẫy tay ra hiệu thì ngay lúc đó lực lượng của Ngũ Nhạc phái mai phục xung quanh đều tuốt kiếm cầm dao kéo tới, còn Ngũ Nhạc phái cùng với Liễu Á Tử cũng chia làm hai hướng hai đầu áp lại, chặn đứng đám người giang hồ kia lại.

Manh Sát Đỗ Khang cười gằn hỏi :

- Đường đường là "Thần Long Lệnh chủ" mà có hành vi đê tiện thế này, ngươi không sợ tin này truyền ra võ lâm thì ngươi hết chỗ đứng sao?

- Nếu như các ngươi vẫn còn coi ta là "Thần Long lệnh chủ" thì những gì các ngươi đã thu được hãy đưa cho ta xem thử!

Manh Sát Đỗ Khang vung trúc trượng quát :

- Vị lẽ gì mà phải đưa cho ngươi xem, ai sợ ngươi chứ ta thì đừng hòng !

Biết mình thất lý, Bát Cước Thần Thù nói :

- Tuy đỉnh trong Cổ Lăng có hàng vạn cuốn sách, nhưng được bao nhiêu cuốn là sách có tác dụng với người học võ chúng ta. Nếu những cuốn sách mà các vị cầm trong tay kia là đồ giả thì sao ?

Nghe nói vậy lão hài tử đưa quyển sách

http://tieulun.hopto.org

lên mũi ngửi rồi giật luôn cuốn sách trong tay của Hắc Sát đưa cho Bát Cước Thần Thù nói :

- Anh em ta, kẻ mù, kẻ không biết chữ, vậy ta giao sách cho người đó.

Nói xong kéo tay Hắc Sát nói : - "Anh em chúng ta đi nào !"

Bát Cước Thần Thù đón lấy hai quyển sách, thấy một quyển sách ghi tên là "Nhất Vu Chân Quyết", còn quyển kia là: "Tử Điện Phi Sương" là hai môn võ công thất truyền đã từ lâu thì trong lòng vô cùng mừng rỡ. Liễu Á Tử đứng lên giật lấy quyển "Nhất Vu Chân Quyết" đưa lên nói:

- Đây là sách thật hay sách giả ! - Nói rồi lùi sang bên.

Bị đoạt mất "bí cấp võ lâm" Bát Cước Thần Thù giận vô cùng nhưng cố nén lại nói :

- Liễu huynh nhanh tay thật đó!

- Lão phu chỉ xem thử là thật hay là giả thôi! - Họ Liễu vận công phòng bị.

Ba anh em Lư Lăng Tam Tẩu đưa mắt nhìn nhau rồi, Thiết Tản Ngu Tẩu ngầm vận công, gầm lên, ném chiếc dù sắt xông tới tấn công một gán tử áo đen thuộc hạ của Nam Nhạc phái.

Hán tử áo đen nọ đã sớm phòng bị thấy Thiết Tản Ngu Tẩu tấn công thì tung ngay Bát Cước Thần Thù ra. Đó là món ám khí độc môn của Nam Nhạc phái do Bát Cước Thần Thù Dư Văn Bảo chế ra bằng thép, có quấn lông trâu tẩm độc. Ai bị trúng thương thì chỉ có chết.

Nhưng Thiết Tản lại là khắc tinh của ám khí, kình khí của cây dù sắt hất văng mớ ám khí bay tứ tung, còn lão đại Ngư tẩu và lão nhị Nhất Chi Bát đã lướt theo sau, cả ba phía vỡ hàng rào bao vây của Trung Nguyên Ngũ Nhạc, tạo nên một lỗ hổng lớn. Quần hùng ào theo.

Lúc này trước ngôi cổ mộ, kẻ ở trong vòng vây thì xông ra, kẻ bị ngăn ngoài vòng

http://tieulun.hopto.org

vây thì lao vào. Quần hùng loạn đả, loạn cướp đoạt, tạo nên một cảnh hỗn loạn vô cùng. Ý đồ cưỡng đoạt kỳ thư của Bát Cước Thần Thù ban đầu đã bị phá vỡ. Lúc này đây giữa cảnh loạn đả loạn cướp này máu chảy đầu rơi tiếng kêu thét vang trời, giấy bay mù mịt.

Thì ra mấy cuốn kỳ thư bị giành giật qua lại đã rách tan tành, giấy vụn bay như bươm bướm. Còn lũ cầm đầu Trung Nguyên Ngũ Nhạc tuy mỗi người cướp được một quyển sách cũng bó tay không sao phá vỡ trùng vây mà thoát đi được.

Vương Phấn nhìn thấy cảnh ấy thì cau mày khinh bỉ nói :

- Quả chẳng còn ra thể thống gì nữa, thật là lũ giang hồ thảo khấu.

Chàng định đứng lên xông vào ngăn cản cảnh tượng thê lương đó.

Bỗng giữa cảnh hoảng loạn đó có một tiếng thét thê thảm cất lên, tiếp đó là hàng loạt

tiếng rú thê thảm nữa, hàng chục thân người ngã gục xuống đất kiến quần hùng hãi hùng kinh ngạc, dừng tay đứng nhìn.

Bát Cước Thần Thù kêu to lên:

- Hỏng rồi ! E rằng mọi người đã bị ám toán rồi !

Quần hùng vội vã vận hành nội lực để kiểm tra, thì hỡi ơi, chân khí không sao vận hành được, nội lực tiêu tan đâu cả rồi. Tất cả kêu lên:

- Vấn đề tập trung ở mấy quyển sách ấy!

Bỗng từ xa vẳng tới một tiếng nói lạnh lùng thâm hiểm của nữ nhân:

- Đúng như vậy đấy. Nhưng bây giờ mới phát hiện thì quá chậm rồi !

Trương Ngọc Trân có hai thiếu nữ áo xanh theo hộ tống từ từ bước ra. Đằng sau là một đoàn người bịt mặt, áo quần màu trắng.

Thiết Tản Ngu Tẩu gào lên :

- Lão phu quyết liều chết cùng ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi múa dù sắt xông tới, nhưng hỡi ơi, lão ta không còn sức nhấc nổi cây dù thì làm sao mà còn đánh ai nổi.

Trương Ngọc Trân cười nham hiểm nói :

- Nội lực của các ngươi đã hoàn toàn bị mất rồi, nếu các ngươi còn cố vận công thì càng mau chết đó !

Nói rồi vẫy tay lệnh cho bọn thủ hạ áo trắng tỏa ra bao vây quần hùng lại, không cho một ai đi ra ngoài.

Bát Cước Thần Thù biết đã vô phương cự địch, nên bước tới trước nói :

- Cô nương thuộc môn phái nào ? Vì mối hằn thù nào mà tán tận lương tâm hành động như vậy !

Thiết Tân Ngu Tẩu mắng Dư Văn Báo :

- Nếu lão có tài thì hãy ra tay đi, dùng ba tấc lưỡi năn nỉ như thế đâu có là anh hùng.

Trương Ngọc Trâm cười khẩy nói :

- Nếu các ngươi không tham lam thì đâu

có sa vào cảnh này ! Các ngươi cứ xem người này thì tự biết!

Trương Ngọc Trâm vừa nói vừa chỉ tay vào Vương Phấn lúc ấy đã đến gần cửa Cổ Lăng nói :

Bản thân Vương Phấn cũng ngơ ngác vì chàng không thể ngờ được bên thân mình vì quá lo cho số mạng quần hùng mà rời chỗ nấp tự lúc nào.

Bỗng ngay lúc đó trong đám quần hùng có một giọng nói cất lên:

- Lão thân muốn thỉnh cầu cô nương một việc, không biết có được không?

Nghe giọng nói hoàn toàn đầy đủ nội lực của phụ nữ trung niên ấy, Trương Ngọc Trân ngạc nhiên kinh hãi biết bà ta hoàn toàn không bị trúng độc, nhưng cứ làm bộ lạnh lùng nói:

- Cái đó còn tùy thuộc ta có cao hứng hay không?

Điều thỉnh cầu rất đơn giản, đó là ngươi

http://tieulun.hopto.org

hãy phóng thích Trung Nguyên Ngũ Nhạc chưởng môn nhân! -Lão phụ trung niên nói.

- Ngươi còn chưa lo nổi mạng mình mà còn lo cho kẻ khác.

Nghe Trương Ngọc Trân hách dịch nói vậy, trung niên phụ nữ đó nói:

- Đây không phải là ý của lão thân mà còn là ý của tiểu huynh đó nữa.

- Người này ư? Chẳng phải y đã suýt chết vì tay Ngũ Nhạc phái sao?

Vương Phấn vội ngắt lời Trương Ngọc Trân nói:

- Ta không chỉ yêu cầu thả Ngũ Nhạc Chưởng môn nhân mà còn yêu cầu ngươi hãy đem thuốc giải ra!

- Đừng hòng! Trương Ngọc Trân cười khẩy nói.

Phụ nữ trung niên lại nói :

- Tiểu huynh ấy chỉ xin ngươi tha cho họ trong một năm thôi!

- Thật chứ ! Họ Trương lại hỏi Vương Phấn.

- Sau một năm mạnh ai nấy làm ! Vương Phấn nói.

- Được chỉ một năm thôi đấy. Sau này mà còn lọt vào tay ta thì chớ có mong sống đấy.

Rồi nàng đưa ra một gói thuốc bột nói:

- Uống thuốc này sẽ giải hết độc trong người các ngươi. Nếu không có Vương thiếu hiệp thỉnh cầu thì các ngươi không còn hy vọng sống đâu!

Bát Cước Thần Thù nhận thuốc rồi cùng môn hạ Ngũ Nhạc môn phái ra đi.

Vương Phấn lại nói :

- Tại hạ vẫn còn một thỉnh cầu như thế đối với toàn thể những người ở đây?

- Sao Vương huynh lại muốn như thế ? Trương Ngọc Trân hỏi.

Vương Phấn lấy làm lạ tại sao thiếu nữ này lại biết họ mình, trả lời:

http://tieulun.hopto.org

- Họ có thù oán gì mà hạ độc thủ với họ?

- Ngươi định dạy bảo ta đấy à? Trương Ngọc Trân hỏi vặn lại.

- Tại hạ không dám, nhưng không thích ngươi giết người vô tội!

Trương Ngọc Trân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, cười nói :

- Được ta đáp ứng. Nhưng ngươi chỉ cứu được họ hôm nay còn ngày mai thì ngươi không cứu được đâu!

Vương Phấn cầm gói thuốc giải từ tay Trương Ngọc Trân, nói :

Đa tạ cô nương đã nể mặt tại hạ mà cho thuốc giải. Làm điều này là để đức về sau đấy!

- Giả dụ ta không nghe lời khuyên của ngươi ! Trương Ngọc Trân nói.

- Thì khi ấy cô nương sẽ phải ân hận !

Trương Ngọc Trân cười ha ha nói :

- Ta nói cho Vương thiếu hiệp biết. Không một ai ngăn cản nổi ta trả thù báo oán.

Nhưng hôm nay, một mặt vì bọn họ không phải là kẻ cầm đầu gây tội, mặt khác là ta muốn giết họ thì dễ như trở bàn tay nên ta mới nể lời Vương thiếu hiệp đó!

Đợi cho quần hùng nhận thuốc giải đi hết rồi, Vương Phấn mới quay lại hỏi :

- Cô nương lấy đâu ra lắm sách cũ vậy?

- Ngươi cho rằng dễ lừa bọn người này lắm sao ? Thực ra trong cổ mộ có hàng trăm ngàn bản sách. Nhưng sách vô học ít lắm. Chính vì thế mà ta mới phải khéo tay khéo chân một chút. Còn bọn họ vì gấp, vì tranh nhau nên mới bọ đánh lừa như thế chứ!

Nói rồi Trương Ngọc Trân quay sang trung niên nữ nhân áo xanh hỏi :

- Xin được thỉnh giáo quý danh ?

- Kinh Hoa lầu chủ - Người phụ nữ áo xanh trả lời với vẻ thản nhiên.

- Thật thế ư ? Trương Ngọc Trân kinh ngạc hỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Đại khái là không phải giả! Phụ nữ áo xanh nhắc lại.

Trương Ngọc Trân trầm ngâm một lúc nói :

- Không cần biết là thật hay là giả. Hôm nay ta cũng nể mặt ngươi một lần. Được chứ!

Nói rồi nàng vẫy tay cho đám thuộc hạ, quát khẽ : "Rút lui", rồi thân hình như một cánh én bay xéo lên không, đảo nửa vòng, bay mất.

Vương Phấn còn ngơ ngẩn trước thân pháp khinh công tuyệt thế đó thì nghe tiếng nói vang bên tai: "Cô nương ấy rất có ý với ngươi!"

- Đừng nói lung tung, đêm nay là lần đầu tiên tại hạ gặp cô ta! Họ Vương nói.

- Xem ra thì nàng ta biết ngươi từ lâu rồi, thì mới hành động như vậy.

- Điều đó thì tại hạ không biết! À mà Thiên Kiêu bang như thế nào?

- Mới gần đây tiểu muội nghe thấy, hình như không nhỏ đâu.

- Không biết những cuộc thảm sát gần đây do họ gây nên.

- Vương huynh quan tâm thời cuộc võ lâm ghê nhỉ.

- Không nhất định như thế, nhưng chỉ vì tại hạ gặp quá nhiều cảnh tượng mà thôi.

- Đừng nên quan tâm nhiều đến điều đó. Việc gì không liên quan thì chớ có rước họa vào thân! Mộ Dung Trinh khuyên.

Vương Phấn trầm ngâm rồi khẳng khái nói:

- Người ở thiên hạ thì phải quan tấm đến việc thiên hạ. Nếu như ai cũng đóng cửa làm ngơ, thì làm gì còn tồn tại cái gọi là Võ lâm giang hồ nữa!

- Xem ra thì Vương huynh hào hiệp trương nghĩa lắm. Không biết khi xảy ra sự việc

http://tieulun.hopto.org

thì sẽ giải quyết như thế nào thôi. -Mộ Dung Trinh hỏi lại.

- Chí ít thì không chặt hết tứ chi, cắt cái lưỡi của con người.

Nghe giọng nói mỉa mai của Vương Phấn, Mộ Dung Trinh nghiêm mặt hỏi:

- Nếu như người thân thiết của mình bị đối xử như vậy thì Vương huynh sẽ xử lý bằng cách nào?

- Nhổ răng thì trồng lại răng. Tại hạ không thể tha thứ được.

- À, hóa ra Vương huynh cũng là người chứ không phải thánh thần.

Mộ Dung Trinh bỗng nghiêm mặt lại nói:

- Hiện nay Vương huynh đã nhúng tay can thiệp vào công việc của Thiên Kiêu Bang, e rằng sẽ thêm nhiều phiền phức. Xin Vương huynh hãy bảo trọng. Hiện giờ tiểu muội có cuộc hẹn nên xin phép đi trước nhé.

Nói xong rồi nàng như một áng cầu vòng lướt đi trong chớp mắt.

Vương Phấn nhìn theo lắc đầu, dù rằng chỉ mấy tháng qua chàng tiến bộ vượt bậc về mọi mặt, nhưng núi cao có núi cao hơn, chàng thấy mình còn quá nhỏ bé, quá kém cỏi để tranh hùng trong thiên hạ.

Vương Phấn vừa cắm cúi đi vừa suy nghĩ miên man thì bỗng phát hiện có một bóng thiếu nữ mặc bộ áo váy màu hoàng yến đang phi thân ngược lại. Lúc đầu chàng tưởng là Trương Ngọc Trân nhưng khi người ấy đến gần thì chàng nhận ra đó chính là Truyền Cẩm Tâm. Tuy vậy Vương Phấn cứ rảo bước đi thẳng.

Truyền Cẩm Tâm bỗng dừng bước hỏi ngay:

- Này, ngươi từ Vong Sơn đến phải không?

- Nếu phải thì sao? Vương phấn lạnh nhạt hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi có thấy sư phụ của ta không? Truyền Cầm Tâm hỏi.

- Nhìn thì có nhìn thấy nhưng không biết đi về đâu?

- Vậy là không xảy ra điều gì cả à? Nàng lo lắng hỏi.

Cũng có xảy ra vài chuyện nho nhỏ, nhưng hiện nay không có chuyện gì nữa rồi!

- Nói như thế thì nói làm gì cho phí lời. Truyền Cầm Tâm tức tối nói.

Vương Phấn chỉ cười cười bước tiếp về phía trước.

Vương Phấn đi tới trước một tòa cổ miếu thì nghe từ phía sau một tràng cười chói tai cất lên, và một giọng nói vang rền.

- Hài Tử, Uy Phong từ trước tới nay của Vân Qúy song sát hôm nay ngươi bỏ đi đâu rồi?

Rồi những tiếng kêu thảm thiết vang ra.

Vương Phấn cau mày suy nghĩ tự hỏi: Hay là Vân Quý Song Sát gặp đại điệt rồi!

Nghĩ như vậy chàng tiến vào tòa cổ miếu, đưa mắt nhìn quanh thì không khỏi giật mình kinh hãi, thét lên một tiếng, bay người tới xuất chưởng đánh liền.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 14

KỲ NGỘ TẠI THIÊN ĐÀI SƠN

Vừa nhìn thấy con rắn màu đỏ trong tay một lão hóa tử bất vút vào Vân Quý Song Sát, Vương Phấn không kịp tìm hiểu đầu đuôi, tung chưởng đánh liền. Con rắn đỏ bị chưởng phong của chàng đánh bay ra xa đến bảy tám thước mới rớt xuống đất, nó lập tức khoanh mình, nghểnh cổ thủ thế.

Lão hóa tử râu tóc bờm xờm nọ đưa mắt nhìn chàng một lượt thật chăm chú, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Ngươi to gan thật đấy.

Vương Phấn chỉ vào Vân Quý Song Sát nói:

- Hai người này và tại hạ chẳng có giao hảo gì với nhau. Nhưng vì bọn họ bị trúng kịch độc, mất hết công lực. Ngươi không nên hạ thủ đối với những người không còn có khả năng tự vệ!

Lão ăn mày cười rất quái dị, nói:

- Thì ra ngươi lấy làm bất bình can thiệp hả?

- Nếu họ phục hồi công lực thì tại hạ hoàn toàn không quan tâm tới!

- Ngươi có biết câu nói: Thả hổ thì dễ mà bắt hổ thì khó không nào?

- Không cần biết điều gì cả, chỉ cần biết lúc này ngươi không nên đối phó với họ ! Vương Phấn khẳng khái nói.

- Thế thì ngươi cố tình can thiệp vào việc này phải không? Liệu ngươi có lường hết

http://tieulun.hopto.org

sức mình không đấy? Ta sợ đến một cặp rắn của ta mà ngươi còn không ứng phó nổi nữa đấy!

- Ta tin rằng không có điều gì làm ta phải bó tay cả!

- Vậy thì tiểu tử hãy cẩn thận nhé!

Vừa nói xong thì lão hóa tử đã từ trên tảng đá đứng bắn lên.

"Loang loáng" một tia sáng, Thạch Anh Kiếm đã lăm lăm trong tay Vương Phấn rồi. Bỗng chàng nghe một tiếng thét lên kinh ngạc của lão hóa tử:

- Ngươi là truyền nhân của Nam Cương Dã Tẩu?

- Có thể coi là như vậy! Vương Phấn lạnh lùng nói.

- Khẩu thiệt vô bằng. Trăm nghe không bằng một thấy! Vừa nói xong lão hóa tử đã nhảy tới, vung tay chụp xuống uyển mạch của Vương Phấn.

Chàng bật lùi ra sau năm thước, tra kiếm vào bao trong chớp mắt.

Lão hóa tử theo chàng như hình với bóng, vung trảo chụp vào huyệt đạo trọng yếu sau lưng Vương Phấn! Chàng nghiêng người quật xéo lên một chưởng. Lão hóa tử vội kêu lên:

- Đây không phải là thủ pháp của Nam Cương Dã Tẩu?

Lập tức Vương Phấn thi triển "Bình Phong Cửu Điệp" chưởng pháp của Nam Cương Dã Tẩu, chưởng ảnh trùng trùng vây bọc lão hóa tử, khiến lão kêu to:

- Ấy. Thế này mới gần đúng!

Nói xong lão hóa tử tung ra mười tám chưởng cực kỳ nhanh nhẹn và mạnh mẽ, nhưng không sao phá vỡ nổi lớp chưởng phong trùng trùng của chưởng pháp "bình phong cửu điệp". Thấy thế lão hóa tử cười ha hả thu chưởng lùi lại nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nghe danh đã lâu, nay mới biết thực tài của Nam Cương lão nhi đó!

Nói xong lão hóa tử huýt sáo, con rắn đó phóng vút vào tay áo lão nhân.

Lão chẳng nói chẳng rằng cất bước ra khỏi cổ miếu.

Vương Phấn vội vàng vòng tay vái, nói:

- Đa tạ tiền bối lưu tình, xin cho biết quý danh!

- "Lĩnh Nam Xà Cái." tiếng nói của lão nhân vừa dứt thì hình bóng của lão cũng không còn thấy đâu nữa. Vương Phấn đã gặp nhiều cao thủ, nhưng chưa từng thấy ai thân pháp kỳ ảo như lão nhân này.

Chàng quay lại trút trong lọ ra hai viên thuốc giải độc của Nam Cương Dã Tẩu đưa cho Hắc Sát Kim Tự, nói:

- Hình như hai vị đã trúng phải chất độc trong mấy quyển sách ở Cổ Lăng. Vậy dùng thử thuốc giải này xem có hiệu nghiệm không?

Manh Sát Đỗ Khang vội nói:

- Đưa cho ta ngửi thử xem nào!

Sau khi ngửi hai hoàn thuốc, lão hóa tử mở to đôi mắt không tròng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Tiểu huynh thực sự là truyền nhân của Nam Cương lão nhân à?

Vương Phấn lạnh lùng nói:

- Thanh Bạch Anh Kiếm này và thuốc giải đó chưa đủ chứng minh sao?

- Xin được biết tôn tính của thiếu hiệp?

- Tại hạ là Vương Phấn, giúp hai vị chẳng qua chỉ vì can thiệp vào chuyện bất bình mà thôi. Hiện nay hai vị đã được tự do, còn thuốc giải có kiến hiệu hay không là do vận may của hai vị đạt được!

Nói xong chàng quay lưng đi ra.

Manh Sát Đỗ Khang vội kêu to lên:

- Đừng trách lão hài tử này đã nghi, y thuật của Nam Cương lão nhân thông thiên

http://tieulun.hopto.org

quán chúng, tính mệnh của Vân Quý Song Sát này nhất định đã được cứu rồi. Chúng lão phu ân oán phân minh, ơn này sẽ có ngày báo đáp!

- Tại hạ hoàn toàn không hành động vì sự báo đền của kẻ khác!

Chàng không muốn giao hảo với loại hung sát này, nên vừa nói xong đã bước ra khỏi miếu. Thấy mặt trời đã lố ở đằng đông, chàng vọi vã chạy đi về nơi khách điếm. Nào ngờ vừa đặt chân vào cửa khách điếm thì tiểu nhị đã đón lại nói:

- Có một vị đại sư phụ muốn gặp công tử!

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Hiện giờ vị ấy ở đâu?

Nói rồi vội vã bước về phòng mình thì thấy một vị hòa thượng ngồi quay lưng ra cửa, chàng hỏi:

- Là vị sư phụ nào tìm tại hạ đó?

Vị đại sư nọ đứng lên chắp tay lễ, nói:

- Bần tăng là Tính Không!

- Thì ra là Chưởng môn nhân, xin tha cho tội thất lễ!

- A di Đà Phật. Hôm nay sát kiếp võ lâm đã tới, họa cơ đã hiện, với lực lượng Ngũ Nhạc đại phái cũng không sao diệt trừ cho nổi!

- Đâu phải vậy! Ngũ đại môn phái uy danh lừng lẫy, thế lực hùng mạnh, thừa sức để duy trì vận mệnh võ lâm chính nghĩa, sao đại sư khách khí vậy!

Tính Không đại sư nói:

- Chẳng dám giấu thiếu hiệp, những ngày gần đây nơi nơi đều xảy ra những cảnh thảm sát, đệ tử Ngũ đại phái thảm tử không tính hết. Ngay cả Chưởng môn nhân của bổn môn là Linh Không thượng nhân cũng không tránh khỏi. Ngũ đại môn phái đã xuất toàn lực lượng truy tìm hung thủ mà đến tung tích, lai lịch của hung thủ cũng không sao biết được. Bần tăng vì việc ấy mà lòng như lửa đốt, nghĩ rằng muốn

http://tieulun.hopto.org

diệt trừ ma đạo thì ngoài lệnh sư ra không ai có thể làm nổi?

- Ý của đại sư là muốn gia sư đứng ra gánh vác việc này?

- Chính là như thế đấy!

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Gia sư quy ẩn đã lâu, chỉ e rằng không muốn tái xuất giang hồ !

- Thực tế thì không cần lệnh sư phải xuất lực mà chỉ cần lệnh sư lấy uy tín của mình ra mà hiệu triệu võ lâm đồng đạo !

- Chỉ sợ gia sư không có đủ khả năng hiệu triệu! Vương Phấn cười xòa.

- Lệnh sư là Nam Cương Dã Tẩu, được liệt vào võ lâm Tam Đại Kỳ Nhân, tưởng rằng có thể đứng lên cao hô một tiếng thì toàn thể giang hồ võ lâm đều hưởng ứng. Xin thiếu hiệp chuyển lời lại cho lệnh sư !

Vương Phấn gật đầu nói:

- Khi nào gặp được gia sư, tại hạ sẽ chuyển lời của đại sư đến ông ta.

- Ngũ đại môn phái trong một ngày gần đây tựu hội tại Thái Sơn, xin mời thiếu hiệp chịu khổ cực mời lệnh sư đến dự để bàn định đại sư !

- Tại hạ còn có nhiều việc khẩn cấp phải làm, việc ấy xin đại sư cử người khác đi mời vậy!

Thấy Tinh Không đại sư còn muốn nói nữa, Vương Phấn vội đưa tay lễ, nói:

- Nếu đại sư không còn chuyện gì khác, thì xin mời về!

- Có lẽ thiếu hiệp vẫn còn hận những chuyện trước kia? Đại sư hỏi.

- Việc trước kia quả chưa quên được, nhưng tại hạ không thừa lúc kẻ khác lâm nguy mà trả thù đâu. Ngày mười lăm tháng ba sang năm tại hạ sẽ đến Nam Nhạc thỉnh giáo Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo!

http://tieulun.hopto.org

Tính Không đại sư niệm Phật hiệu rồi đi ra thì Vương Phấn kêu lên một tiếng, nói:

- Xin đại sư hãy xem sau lưng là cái gì thế?

Lão tăng vội kéo vạt áo cà sa lên xem thì thấy in đấu một con cóc bạ chân lão ta tái mặt líu riú kêu lên:

- Lại chuyện gì xảy ra thế này!

Cái ký hiệu đó Vương Phấn đã nhìn thấy trên cánh cửa nhà lão nông Canh Trịnh Trọng Địch. Lúc này thấy một nhân vật tự xưng là lãnh tụ võ lâm mà thần thái phong độ như vậy chàng chỉ cười buồn. Lúc này Vương Phấn thấy tại Trung Nguyên có ít nhất là hai thế lực chống lại Ngũ đại môn phái, ngoài ra còn có ba Phiên tăng và vị ẩn tích phong trần Thượng Quan Ly Châu. Mặc dù chàng chưa nắm được dụng ý của cô nương ấy, nhưng chàng chắc chắn đó là một nhân vật có lai lịch rất đáng kính nể.

Nghĩ tới đó chàng thấy mình phải lấy cho được Kim Tinh Ngọc Dịch, vì vậy vội vàng thu xếp hành trang đi vội về phương nam.

Trên đường đi chẳng gặp gì trở ngại, mà lúc đến nơi lại càng thấy yên tĩnh vô cùng. Điều ấy khiến cho Vương Phấn biết đó là phút yên tĩnh trước cơn giông tố.

Lúc này là tháng hai, mặc dù ở miền bắc tuyết phủ dày đặc, còn ở Giang Nam thì cây lá tốt tươi muôn hồng nghìa tía, sắc xuân rực rỡ.

Chàng chỉ biết Hỏa Vân Nham ở Thiên Đài Sơn, còn đích xác địa điểm nào thì chưa biết, Vương Phấn nghĩ: "Chẳng phải bận tâm, miễn là có nơi đó thì lo gì tìm chẳng ra"

Hôm đó Vương Phấn đã đến khu vực Thiên Đài Sơn. Chàng tới một trấn nhỏ lo chuẩn bị chu đáo lương khô nước uống, rồi ngay trong đêm tối, chàng tìm đường lên núi.

Mặc dù sinh trưởng ở miền núi cao rừng rậm, nhưng đến Thiên Đài Sơn, một địa danh

http://tieulun.hopto.org

có nhiều danh lam thắng cảnh, Vương Phấn cũng ngỡ ngàng trước cảnh sắc thiên nhiên hùng vĩ, cây lá xum xuê, phong cảnh kỳ bí. Mãi ngắm cảnh Vương Phấn lạc vào một chốn thâm sơn bốn bề vách đá dựng đứng như tường đồng vách sắt. Chàng không còn nhận ra nơi đó là địa điểm nào nữa.

Đang cắm cúi tìm đường, bỗng phía sau có tiếng của hai nữ tỳ quát lớn:

- Này, ngươi là ai, ở đâu đến đây?

- Các ngươi la mắng ai đấy? Vương Phấn bực bội quay lại hỏi.

Nữ tỳ lại quát lên:

- Ở đây làm gì có kẻ nào ngoài ngươi ra mà hỏi.

- Núi non này ai muốn thì đi, ngươi la mắng cái gì. Chàng quát lại.

- Nơi khác đều có thể đến, riêng nơi này không được phép.

- Nhưng ta đã đến rồi thì sao?

- Hừ. Đã đến rồi thì sẽ ra phía sau chặt củi ba năm mới được về.

Vương Phấn cười khẩy nói:

- Lại có chuyện ấy nữa sao? Ta không nói chuyện với các ngươi, hãy gọi chủ nhân ngươi ra đây!

- Ngươi là cái thứ gì mà hống hách thế! Nữ tỳ lại quát.

Vương Phấn tuy tức giận nhưng thấy các thiếu nữ còn quá trẻ, nên cố ghìm nén không muốn chấp nể, nói:

- Các ngươi không muốn đi gọi, thì thôi vậy! Nói rồi lại bỏ đi.

Bỗng hai thiếu nữ nọ phóng ra chặn đường chàng lại, quát to lên:

- Đứng lại. Bát Thần Quan không phải nơi để ngươi tự do đi lại!

Thấy hai thiếu nữ xinh đẹp mười bốn mười lăm tuổi mặt mày hầm hầm ấy, Vương Phấn coi họ như em gái, cố nén giận, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quả là hai ngươi định giữ ta lại làm khổ sai ba năm à?

Cô gái áo đỏ bên trái cười khẩy nói:

- Ngươi mang bảo kiếm, chắc là biết võ, nên không phục tùng hả?

Không phải chỉ không phục, mà không biết cách giải quyết sao đây!

Cô gái áo lam bên phải nói:

- Hồng Tiêu tỷ tỷ, hắn không chịu phục thì cho hắn biết mặt!

Cô gái áo hồng vênh mặt, chống nạnh chỉ Vương Phấn nói:

- Các nhân vật giang hồ đến đây cũng xưng hùng xưng bá, đến sau đó mới biết thế nào là lễ độ. Ta thấy ngươi có vẻ khá hơn. Vậy cho ngươi được đem hết bản lĩnh để vượt ra Bát Thốn Quan Khẩu, nếu được thì cho ngươi tự do ra đi!

Thấy Vương Phấn chỉ nhìn mình cười có vẻ coi thường, Hồng Tiêu lại nói:

- Đừng sợ, cứ đem toàn lực ra mà thi triển, tại hạ không hạ thương ngươi đâu!

- Tại hạ không hay xuất thủ trước, vậy xin cô nương ra tay đi!

Hồng Tiêu cô nương miệng nói: "quả là hống hách" rồi đưa tay lên ra một hư chiêu, sau đó hạ tay xuống, nói:

- Ta đã xuất chiêu rồi đó!

Vương Phấn biết nếu không động thủ với cô ta thì không thoát thân nổi. Nên bước tới trước một bước, đưa tay ra bắt vào uyển mạch của nàng.

Hồng Tiêu cười ha hả nói:

- Sao lại không vận công lực ra?

Vương Phấn liền hạ tay xuống, ngũ chỉ cong lại bắt vào đại huyệt bên hông phải Hồng Tiêu. Nàng ta lướt sang bên để tránh, miệng nói:

- Được, cũng coi là có tý công phu!

Vương Phấn thấy ớn lạnh khi nghe giọng

http://tieulun.hopto.org

nói ấy đã phát ra phía sau lưng mình, nên bước xéo qua bên, triển khai ngay hai thức "Bình Phong Cửu Điệp" chưởng ảnh trùng trùng bảo hộ châu thân. Chưởng pháp sở trường phòng thủ, nên chưởng thế rất nghiêm mật. Vì vậy chàng đã nghe Hồng Tiêu cười nói:

- Cách đánh của ngươi chỉ nhằm thủ thế thì bao giờ mới bắt ta mở cửa cho mà đi!

Vốn không muốn ganh tranh, lại bị cô nương nhỏ tuổi khích bác, Vương Phấn tự nhủ: "Chỉ vì sư phụ căn dặn phải giấu võ công bổn môn, nên chưa có cơ hội thi triển, nay ở nơi thâm sơn cùng cốc không có ai này, sao lại không thử thi triển để xem công hiệu ra sao?"

Nghĩ vậy chưởng thế liền biến đổi, cao giọng nói:

- Xin cô nương hãy cẩn thận, tại hạ tiến công đó!

Vừa nói xong chàng đã đẩy ra một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt mạnh như nũ

sập, đẩy lùi Hồng Tiêu liền ba bước, chỉ cách quan khẩu năm thước nữa thì đỏ mặt, kêu lên:

- Ta chỉ nói không đả thương ngươi chứ không nói là không phản công đâu nhé!

Nói rồi xuất ngay ra bảy thức cực kỳ nhanh nhẹn.Mới nhìn thì bảy thức này thực đơn giản, nhưng dù Vương Phấn né tránh thế nào thì các yếu huyệt đều bị công kích rất mãnh liệt. Vương Phấn nghĩ đến toàn bộ sở học của mình đều thấy không có chiêu thức nào hóa giải nổi, nên đành vọt ra sau hơn năm thước né tránh. Tuy vậy vẫn thấy chưởng của Hồng Tiêu hiện ra trước mặt, luôn luôn nhắm vào các yếu huyệt của mình, nếu nàng mà xuất lực thì chắc chắn sẽ bị trọng thương. Trong lúc lâm vào hiểm địa, xuất kỳ bất ý chàng xuất ra một chưởng, một luồn kình lực cuộc xoáy tạt xéo lên phía Hồng Tiêu. Đột nhiên thiếu nữ kêu lên một tiếng "Á" rồi vội nhảy sang bên, thu chưởng lại, kinh ngạc nhìn chàng trân trân...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng Hồng Tiêu lại xuất chiêu, lần này khác trước, chỉ thấy nhoáng lên một cái, ngọc thủ đã vừa đánh vừa điểm mười tám thức nhanh như tia chớp tấn công vào Vương Phấn.

Đã biết sở học của mình không hóa giải nổi chiêu thức của Hồng Tiêu cô nương, Vương Phấn lại xuất chiêu vừa rồi. Chàng thấy một luồng kình lực tự đan điền bốc lên, cuồn cuộn tuôn ra như một bức tường thép ngăn chặn mọi kình lực chưởng chỉ của Hồng Tiêu lại. Hồng Tiêu cười khẩy nói :

- Thì ra cuồng phong Tam thức mà ngươi chỉ biết có một chiêu thôi!

Lúc này bỗng Vương Phấn sực tỉnh ngộ ra, chàng tự nhủ : "Đúng rồi, ta đã sử dụng một trong ba thức của Mộ Dung Trinh dạy!" Vừa nghĩ tới đó thì chàng liền thi triển chiêu thứ hai. Chiêu này tương tiếp với chiêu trước nên chàng xuất ra khá thuần thục và vì biết đối phương võ

học tinh thâm cao cường, nên chàng dùng toàn lực xuất chiêu.

Một luồng kình lực bốc lên cuồn cuộn như gió bão, cát đá bay mù mịt cả một khoảng lớn kỳ hoa dị thảo bị quét nát tơi bời.

Lần đầu tiên sử dụng chiêu này, Vương Phấn không thể nào ngờ được uy lực lại khủng khiếp đến thế, chàng lo sợ đả thương cô nương nọ, nên vội thu thế, kêu to lên :

- Cô nương, hiện có gây thương thế cho cô nương không?

Hồng Tiêu nét mặt giận dữ, đứng ngoài xa một trượng cười khẩy nói :

- Ra gì ! Nếu muốn giết ngươi thì có đến mười người như ngươi bản cô nương cũng đã lấy mạng rồi!

Bỗng nhiên Lam Y thiếu nữ kêu thét lên:

- Hỏng to rồi ! Hắn ta làm nát hết kỳ dược của phu nhân rồi !

http://tieulun.hopto.org

Chàng giật mình đưa mắt nhìn thì thấy mấy luống cây lạ đã bị chưởng phong của mình quật nát cả cây lẫn rễ thì cảm thấy ân hận vô cùng. Nhưng ngay lúc ấy đã nghe thấy một luồng kình lực mạnh mẽ ập tới cùng với tiếng quát của Hồng Tiêu:

- Lấy mạng hắn ta để bồi thường!

Vương Phấn chỉ kịp nhận thấy "Bách hội" huyệt của mình bị đau nhói lên một cái, liền sau đó chàng hôn mê bất tỉnh ngay.

Không biết trải qua bao lâu, Vương Phấn dần dần hồi tỉnh lại.

Chàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm êm, còn Hồng Tiêu đang ngồi trên ghế cạnh đó nước mắt ràng rụa. Thấy chàng mở mắt ra thì cô ta vội đứng lên.

Bỗng một giọng nói lạ cất lên :

- Chú bé ! Chân nguyên của ngươi bị tổn hao, lại trúng một chỉ của Hồng Tiêu, ta mà đến chậm một bước thì ngươi đã mất mạng rồi!

Vương Phấn ngầm vận chân lực thì thấy tiêu tán cả, chàng đau xót thở dài một tiếng. Lại nghe giọng nói lạ ấy cất lên:

- Ngươi học được ở đâu "Cuồng Phong Tam Thức" mà lại không tự biết lượng sức mình. Cũng may là mới thi triển chiêu thứ hai, chứ nếu mà thi triển đến chiêu thứ ba nữa thì hậu quả không sao lường nổi!

Vương Phấn có cảm tưởng như âm thanh này mình đã nghe ở đâu rồi, mà đối với mình rất có quan hệ thâm sâu. Chàng nghĩ mãi không ra.

- "Cuồng Phong Tam Thức" là cực kỳ độc hại, chưởng sau lợi hại hơn chưởng trước, đến chưởng cuối thì toàn bộ chân nguyên nội lực đều phát ra hết, cùng chết với địch thủ. Do đó rất ít người dám sử dụng. Mà đã dùng thì phải có nội lực cực kỳ thâm hậu, xuất lực theo tâm, nhập hóa mới được. Lẽ nào kẻ dạy cho ngươi không nói tới điều đó.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn toàn thân chưa cử động được, nên chưa có cách nào để nhìn thấy người đó đứng phía sau đầu mình, đang định hỏi thì có tiếng của Lam Y thiếu nữ vang lên:

- Phu nhân đã về rồi, xin mời tiểu thư đến gặp ạ!

Đợi cho người ấy đi rồi, Vương Phấn hỏi Hồng Tiêu:

- Tiểu thư của các ngươi là ai vậy!

- Đợi đến lúc gặp mặt thì sẽ biết. Tốt nhất lúc này ngươi nên ít nói chuyện!

Vương Phấn đành nhắm mắt điều tức, chỉ một lúc sau đã ngủ mê đi.

Đến lúc chàng tỉnh dậy thì đã lên đèn. Trong phòng hoàn toàn yên lặng chỉ có một mình Hồng Tiêu ngồi trên ghế xa xa phía cửa, bảo vệ mà thôi.

Thấy chàng tỉnh lại, Hồng Tiêu ân hận buồn rầu nói:

- Lúc ấy tiểu muội chỉ dùng có năm

thành công lực của "Tàn Hồng Chỉ" không ngờ lại gây tổn thương nặng nề đến thế này. Chẳng giấu gì, nếu ngươi không dùng "Cuồng Phong Tam Thức" thì tiểu muội cũng không dùng đến "Tàn Công Chỉ" đâu!

Bỗng từ ngoài cửa vang lên một giọng nói:

- Ngươi muốn chết hả? Sao chỉ lo rủ rê hắn nói chuyện mà không đem "Tục Mệnh Kim Đơn" lại đây cho ta.

Vương Phấn đưa mắt nhìn trộm thì chỉ thấy một phụ nữ lớn tuổi, ăn mặt lối cung nhân, từ từ bước vào, ngồi xuống mép giường cầm tay chàng bắt mạch rồi gật đầu nói:

- Cũng may là ngươi có căn cốt trời cho. Biết đâu lần gặp nạn này lại hóa nên đại phước!

Chẳng bao lâu Hồng Tiêu đem linh dược đến, nạp vào miệng chàng. Lập tức Vương Phấn cảm thấy một luồng chân khí mát mẻ

http://tieulun.hopto.org

trong lành chạy vào buồng tim, khiến cho tinh thần tự nhiên phấn chấn hẳn ra.

Đợi cho chàng nuốt thuốc xong, người thiếu phụ che mặt ấy hỏi:

- Sư phụ của ngươi vẫn còn sống chứ !

Vương Phấn lễ phép nói:

- Thưa vâng!

- Hiện nay đang ở đâu? Thiếu phụ lại hỏi.

- Cái này...

Vương Phấn lúng túng không biết nên trả lời không vì điều này liên quan tới tính mạng của sư phụ chàng. Thấy vậy thiếu phụ lại hỏi:

- Ngươi tới Thiên Đài Sơn để làm gì?

- Đến Hỏa Vân Nham tìm Kim Tĩnh Ngọc Dịch!

Thiếu phụ trung niên ấy thở dài nói:

- Đối với báu vật của trời đất ấy chỉ có thể tình cờ hữu duyên bắt gặp chứ không thể

tìm được. Đến lúc Hỏa Vân Nham lạnh đi cũng chưa chắc đã tiết ra thứ ấy đâu!

- Nhưng tại hạ nhất quyết phải lấy bằng được!

Người thiếu phụ ấy lại thở dài một tiếng nói:

- Sư phụ của ngươi muốn ngươi mau thành tựu sao không tự đến. Chắc là bị trọng thương hoặc đã mất hết công lực?

Vương Phấn vô cùng khâm phục sự uyên bác của người thiếu phụ ấy.

Bà ta như biết mình đã nói đúng, liền hỏi tiếp:

- Lúc ngươi hạ sơn, sư phụ ngươi đã giao cho ngươi những thứ gì?

- Gia sư giao cho tại hạ đi tìm một người phụ nữ cũng giống hệt như phu nhân từ cách trang phục cung y cho tới vóc dáng hình dạng!

Thiếu phụ ấy rung động toàn thân nhưng cố gắng bình tĩnh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hay là đã vẽ nên người đó?

- Chính thế?

- Vậy nếu như tìm được thì sao?

- Thay mặt cho gia sư thăm hỏi chức phúc!

- Chỉ có vậy sao?

- Lúc ấy gia sư định nói gì đó, nhưng cuối cùng thở ra một tiếng.

- Ôi! Thôi được rồi!

- Ngoài ra còn gì nữa!

- Yêu cầu tại hạ tới Hỏa Vân Nham lấy Kim Tinh Ngọc Dịch, một năm sau quay trở về gặp người!

- Không yêu cầu ngươi đi tìm cứu nhân để thanh toán à?

- Có. Nhưng vì bốn chiêu cuối cùng của Tinh La Thập Bát kiếm văn bối chưa luyện thành, nên gia sư yêu cầu phải luyện cho thành để sau đó vào ngày mười lăm tháng ba năm sau đi Nam Nhạc phái tìm Bát Cước Thần Thù Dư

Văn Báo để thanh toán việc đã qua. Đồng thời yêu cầu văn bối trước khi luyện thành kiếm thuật không được đối địch với Trung Nguyên Ngũ Nhạc phái.

Thiếu phụ ấy hứ một tiếng nói:

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc chỉ là lũ hư danh, tính đến làm gì!

- Xin được hỏi về tôn tính của tiền bối?

- Sau này sẽ biết, bây giờ không cần hỏi!

Thiếu phụ ấy nói:

- Chân nguyên của ngươi bị hao tổn, phải tĩnh dưỡng hai tháng mới phục hồi như cũ. Trong hai tháng ấy trong lòng không được có những ý nghĩ phức tạp. Điều ấy ngươi có thể làm được không?

- Được thì được, nhưng sợ bỏ lỡ thời gian Hỏa Vân Nham lạnh đi!

- Cũng vừa khéo đấy, đến lúc ấy ta và Hồng Tiêu sẽ cùng đi với ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Sau khi nói chuyện xong, thiếu phụ ấy đứng lên nói:

- Ta truyền cho ngươi khẩu quyết này, cứ theo đó mà luyện công hằng ngày. Trênbàn có một bình thuốc, mỗi ngày uống ba viên. Nếu thấy phản ứng khó chịu thì đừng có sợ, cứ vận công thì sẽ tiêu trừ hết. Lúc nhàn rỗi thì cứ theo bức vẽ trên tường mà luyện chỉ công cho đỡ buồn.

Nói xong thiếu phụ ấy đi ra, Hồng Tiêu cũng đi theo ngay. Cửa phòng đóng lại đánh sầm một tiếng.

Vương Phấn biết mình nội thương trầm trọng có muốn gấp cũng không được, tốt nhất là cứ theo lời người thiếu phụ trung niên ấy mà làm. Thế là chàng lấy một viên thuốc trong chiếc bình sứ trên bàn uống ngay. Vừa nuốt xong viên thuốc chàng thấy một luồng hơi nóng bốc lên dữ dội, càng lúc càng nóng như thiêu như đốt lục phủ ngũ tạng của chàng. Nếu

không được thiếu phụ căn dặn trước có lẽ chàng đã cho đó là độc dược rồi.

Vương Phấn vội theo khẩu quyết mà thiếu phụ truyền cho từ từ vận công. Lúc này công lực của chàng đã mất hết, nên phải bắt đầu luyện lại từ đầu. Cũng may chàng có căn cơ gân cốt kinh mạch phi phàm cộng với lòng kiên trì nên chỉ một lúc sau chàng đã trấn áp được ngọn lửa đang bốc lên trong lòng mình, cho đến khi dập tắt hẳn.

Và bắt đầu từ hôm đó, hàng ngày Vương Phấn đều tĩnh tọa luyện công một mình. Tuyệt đối không có một bóng người lai vãng đến gian phòng ấy. Kể cả đồ ăn thức uống cũng chỉ chờ cho đến lúc chàng nhập định mới đưa qua sổ đặt lên bàn cho chàng.

Hơn mười ngày sau chân khí trong cơ thể chàng mới đầy đủ trở lại. Chàng quan sát thấy phòng này vừa giống khuê phòng vừa giống thư phòng. Thấy trên bàn bày đầy sách, chàng

http://tieulun.hopto.org

lật lên xem thử thì rung động cả mình vì đó toàn là kỳ thư mật cấp võ công thất truyền. Chàng sợ quá không dám xem đến nữa.

Vốn là một chàng trai trong sáng quang minh chính đại, nếu không được phép chàng đâu có nhìn vào, động đến đồ đạt của người khác.

Cứ vậy, hai tháng trôi qua lúc nào không biết. Số thuốc trong bình sứ đã không còn một viên. Vương Phấn thở phào một hơi, thầm nghĩ không biết thương thế trong người mình đã khỏi hết chưa.

Bỗng cửa phòng mở rộng, Hồng Tiêu cười vui vẻ chạy vào nói:

- Chúc mừng ngươi công đức viên mãn. Phu nhân đợi ngươi ở tiền sảnh đó !

Vương Phấn vội theo Hồng Tiêu đến tiền sảnh thì thấy trang niên thiếu phụ che mặt đang đứng đó, gật đầu khe khẽ nói với

chàng:

- Ngươi đã biểu hiện rất tốt! Bây giờ ta truyền Tàn Hồng Chỉ Công cho ngươi!

Rồi bước ra ngoài sảnh, Phu nhân đem yếu quyết và động tác của chỉ công tường tận nói qua một lượt. Trong hai tháng qua chàng đã học thuộc động tác chỉ công đó trong bức tranh treo trong phòng, do đó giờ này luyện lại rất dễ dàng.

Phu nhân chỉ một cây bách cổ thụ, nói:

- Ngươi thử vận công phát chỉ vào đó xem nào?

Vương Phấn vận công thực hiện đúng theo khẩu quyết thì thấy một luồng nhiệt khí từ cơ thể bốc lên đến cánh rồi đến ngũ chỉ, thấy lóe đỏ lên rồi vụt tắt. Chàng đưa mắt nhìn cây cổ thụ đó thấy không hề tổn hư gì thì thẹn đỏ mặt nói:

- Công lực của vãn bối quá kém, e rằng

http://tieulun.hopto.org

không phát huy được uy lực của Tàn Hồng Chỉ Công.

Phu nhân che mặt bước lại bên gốc cây cổ thụ, đưa tay áo lên khẽ phất qua một luồng gió, thì thấy trên gốc cây bách có đường tròn hai người ôm ấy có một lỗ sâu hoắm vào cả thước. Phu nhân chỉ cái lỗ thủng ấy nói:

- Tuổi trẻ chừng ấy mà đạt được thành tựu thế này thì quả thật không phải dễ.

Nhìn thấy cái lỗ thủng trên gốc cây ấy, Vương Phấn kinh ngạc không sao tưởng tượng nổi công lực của mình đã tăng tiến lên đến chừng ấy.

Phu nhân đưa tay vẫy vẫy, ra hiệu cho chàng tiến lại phía bà, rồi đột nhiên bà xuất thủ nhân như điện chớp, điểm lên mười mấy huyệt đạo trên người chàng, sau đó bà bảo chàng với giọng ấm áp:

- Ngươi hãy vận công thử xem nào?

Vương Phấn ngầm vận nội công, thì thấy từ đơn điền bỗng bột phát ra một luồng nội lực kết hợp với chân nguyên chân khí chạy tới khắp châu thân toàn bộ kinh mạch thông suốt, các huyệt đạo không hề bị ngăn cản, nội lực tăng lên.

Lúc ấy Phu nhân lại mỉm cười hỏi chàng:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy nội lực tăng tiến hơn trước khi bị đả thương!

Phu nhân nói:

- Có thể nói là tăng hơn trước đến nữa giáp công phu đấy!

- Văn bối không hiểu gì cả! Vương Phấn tưởng mình nghe lộn ý phu nhân.

- Nói thực cho ngươi biết. Tuy ngươi bị thương nhưng công lực không mất. Ta đã nghiền dùng huyền công phong bế không cho nội lực phát tiết. Sau đó dạy cho ngươi căn cứ theo khẩu quyết Nhất Vô Thần Công luyện lại

http://tieulun.hopto.org

tù đầu, mặt khác hàng ngày lại uống ba viên Bách Thảo Duy Hùng Kim Đơn do ta đặc chế. Như vậy luyện công trong hai tháng bằng người khác luyện trong ba mươi năm. Ngươi đã rõ chưa?

Vương Phấn hỏi:

- Vừa rồi tiền bối điểm lên các huyệt đạo là để phục hồi lại các công lực bị phong bế có phải không?

- Chính là như thế đấy! Phu nhân mỉm cười gật đầu xác nhận.

Vương Phấn như người vừa tỉnh mộng, vội vàng bái lạy, nói:

- Tiền bối đối xử với vãn bối công lao như trời biển. Vãn bối không sao tạ nổi ơn đức này!

Phu nhân nọ nghiêm trang nói:

- Ta đâu có hy vọng ngươi tạ ơn. Trong phong thư này có Tục Mệnh Kim Đơn và Bách Thảo Duy Hùng Kim Đơn, mỗi thứ ba hoàn.

Ngươi hãy mang về cho sư phụ ngươi. Nơi đây sau này không cần phải đến nữa, chỉ ít hôm nữa là lão thân đã viễn hành rồi!

- Xin tiền bối cho biết tôn tính? Vương Phấn lại hỏi.

- Ngươi gặp lại lệnh sư rồi sẽ tự biết. Trước mắt tạm thời đừng nên hỏi, và cũng đừng đem việc gặp ta nói cho bất cứ một người nào khác biết!

Lúc ấy Hồng Tiêu bước vào, đem cho chàng gói hành lý có chưa toàn bộ vật dụng và binh khí của chàng, lại giúp cho Vương Phấn mặc một bộ đồ quý giá màu lam rồi lại đưa cho một chiếc áo ngọc, cười nói:

- Sau này ăn mặc cần như thế này, đừng theo lối con nhà quê nữa. Đã là minh chủ thì phải có dáng minh chủ chứ!

Vương Phấn không hiểu nàng ta nói gì, hỏi lại ngay:

- Cô nương nói cái gì minh chủ?

http://tieulun.hopto.org

Hồng Tiêu chỉ bí hiểm mỉm cười, đưa mắt nhìn Phu nhân nọ. Bà ta bỗng nói:

- Hỏa Vân Nham khỏi cần phải đi nữa. Nơi đó đã bị người ta phá hoại rồi, linh khí đã tận tàn rồi!

Thấy Vương Phấn tỏ ra ngạc nhiên lo lắng, Phu nhân lại nói:

- Bây giờ ngươi có thể sử dụng Tinh La Thập Bát Kiếm như ý rồi. Kim Tĩnh Ngọc Dịch lúc này đối với ngươi không còn cần nữa!

Vương Phấn chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo những lời bà ta nói. Rồi chàng lạy tạ Thiếu phụ trung niên nọ, rời khỏi Bát Thốn Quan, vừa đi vừa miên man suy nghĩ về lai lịch của Phu nhân nọ, rồi lẩm bẩm tự nói với mình:

- Lẽ nào bà ta chính là người mà mình cần tìm theo lời của sư phụ dặn.

Chàng vội vàng mở bọc hành lý của mình ra thì thấy bức tranh vẽ người thiếu phụ

ăn mặc theo lối cung nhân đã không còn nữa. Vương Phấn chỉ biết tự an ủi mà thôi:

- Thôi cứ đợi đến lúc gặp gia sư sẽ biết cả.

Sau khi xác định như vậy, Vương Phấn vội vàng xuống núi đi gấp trở về phía Bắc.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 15

NỖI ĐAU MẤT SƯ PHỤ

Đang đi gấp bỗng Vương Phấn gặp Nam Cương Dã Tẩu đang đi ngược lại. Ông đón chàng lại, hỏi ngay:

- Sao ngươi lại quay trở lại, tình hình thế nào ?

Vương Phấn trả lời :

- Nơi đó đã bị người ta phá hỏng, linh khí đã mất, không còn tìm được !

Nam Cương Dã Tẩu nói :

- Lão phu vội vội vàng vàng đến để giúp ngươi một tay, nào ngờ lại phí công toi!

Vương Phấn lấy thanh Thạch Anh Kiếm xuống, cảm động nói :

- Được tiền bối yêu mến như thế, văn bối vô cùng cảm động. Đến nay sự việc Hỏa Vân Nham không còn phải quan tâm đến nữa, Thạnh Anh Kiếm này xin được hoàn lại cho tiền bối!

Nam Cương Dã Tẩu nhận lại thanh kiếm và chợt thấy trên lưng chàng có dắt Ngọc Tiêu thì ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc Tiêu kia làm sao ngươi có?

- Có một vị tiền bối tặng cho văn bối!

- Người ấy có nói rõ về Ngọc Tiêu cho ngươi biết không?

- Không hề nghe nói đến!

- Theo sự hiểu biết của ta thì Ngọc Tiêu này có một đôi, đó là cổ vật từ thời xuân thu, có

http://tieulun.hopto.org

một đôi vợ chồng trong võ lâm bắt được, họ lấy nó làm binh khí!

- Có phải là đôi Ngọc Tiêu của ái nữ của Tần Mục Công và chồng dùng để gọi Phượng hoàng không?

- Đúng đấy. Ngươi có Bạch Ngọc Tiêu còn Hồng Ngọc Tiêu không biết liệu đang nằm trong tay ai?

Bổng Vương Phấn sực nhớ tới lời của Tính Không đại sư, vội đem nội dung ra báo cáo cho Nam Cương Dã Tẩu nghe. Nghe xong ông ta hứ một tiếng nói:

- Chúng nó nằm mộng hay sao vậy. Bao nhiêu năm qua chúng nó hoành hành bá đạo, lão phu chưa tìm chúng nó để hỏi tội coi như là tha chọa chúng rồi. Bây giờ còn mộng tưởng mời lão phu ra làm kẻ đồng loã với chúng sao?

- Văn bối cũng biết tiền bối tuyệt đối không chịu đáp ứng mà!

- Còn bây giờ ngươi định đi đâu đấy!

- Văn bối định đi tìm gia sư để nói về chuyện Hỏa Vân Nham!

- Đáng tiếc lệnh sư đã mất hết công lực, nếu không, đâu cần phải lão phu đi ra quan ngoại để tìm cho được Si lão nhi đầu đó !

- Tiền bối cần tìm gia sư để làm gì?

- Cả đời lão phu tung hoành giang hồ chưa từng thất bại. Vậy mà lại bị ba tên Phiên tăng đó đánh bại. Nỗi nhục đó lão phu không thể bỏ qua được.

Vương Phấn khẳng khái nói:

- Ba tên Phiên tăng đó đi tìm gia sư, tuy gia sư mất hết công lực, nhưng văn bối có thể đại diện cho gia sư để tiếp chúng. Tiền bối dự định lúc nào đối phó xin bảo cho văn bối biết!

- Ngươi muốn tìm chúng thì khó gì? Chỉ cần lấy chiêu bài của sư phụ ngươi ưng lên thì chúng sẽ tìm tới liền! Nhưng việc này để ta tìm gặp Si lão nhi thương lượng cách đối phó, không cần phải có ngươi tham gia. Ngươi cứ

http://tieulun.hopto.org

việc lo luyện võ công cho thành tựu đi. -Nam Cương Dã Tẩu nói.

Không dám để lộ bản lãnh võ của mình, Vương Phấn bái tạ nói:

- Đã vậy văn bối xin đi trước vậy!

- Lúc gặp lệnh sư nói ta gửi lời thăm nhé!

Vương Phấn tuy ngoài miệng vâng dạ, nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Cứ để sau khi gặp Gia sư xong, văn bối sẽ bồi tiếp tiền bối đi trị lũ Phiên tăng đó!

Chỉ có một mình với công lực tuyệt thế, chỉ mấy hôm sau là Vương Phấn đã đến địa phận Sơn Tây rồi. Trên đường đi chàng nghe thiên hạ đồn đãi rằng Thần Long Lệnh chủ có truyền nhân võ công cao cường không ai tưởng tượng nổi. Chàng ngạc nhiên vô cùng, vì sư phụ chàng chỉ có một mình chàng là đệ tử, sao lại còn có một ai nữa vậy nhỉ?

Vương Phấn lại nghe một chuyện lạ nữa là hầu hết các người thợ làm tượng ở các thành phố lớn hầu hết đều bị mất tích. Điều đó chứng tỏ một công trình kiến trúc lớn đang được tiến hành ráo riết xây dựng. Những nhân vật có kiến văn rộng đều nhìn thấy có một thế lực cực mạnh đang sắp ra công khai để tắm máu giang hồ.

Vương Phấn cứ mãi miết trên đường, cho đến một ngày kia chàng về đến Thái Hành Sơn. Nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, lòng chàng vui mừng, phấn chấn vô cùng, nghĩ rằng sức khỏe của sư phụ mình cũng sẽ như non kia xanh mãi. Khi nhìn thấy nếp nhà tranh, chàng như đứa con xa nhà lâu ngày chạy vọt tới, miệng kêu to:

- Sư phụ... sư phụ...

Nhưng trong mái lều tranh ấy không hề có một tiếng vọng nào đáp lại. Vương Phấn cảm thấy chột dạ, lo lắng, chàng vừa gọi to lên

http://tieulun.hopto.org

"Sư phụ" "Sư phụ" vừa tăng tốc, như một mũi tên bắn vút về mái nhà tranh đó.

Cửa gian nhà tranh mở toang, vừa bước đến cửa thì Vương Phấn đã sững người suýt nữa thì té ngửa ra sau khi chàng nhìn thấy trên nền nhà một thi thể đã lạnh cứng nằm đấy.

Đó chính là thi hài đã lạnh cóng của người thầy kính yêu có tên gọi là Vô Danh Lão Nhân, người đã nuôi dưỡng dạy dỗ chàng mười mấy năm qua.

Vương Phấn kêu thét lên một tiếng, lao tới, ôm chầm lấy thi hài sư phụ mình khóc nấc lên. Chàng thấy thất khiếu của sư phụ máu ứa ra đã đen tím lại, điều đó chứng tỏ sư phụ chàng đã chết ít nhất là một ngày trước đấy rồi.

Vương Phấn ôm lấy thi thể sư phụ chàng khóc thảm thiết. Chàng khóc đến mức chảy cả máu nơi khóe mắt. Khóc đến lúc vơi đi nỗi đau, chàng mới cẩn thận xem xét thương thế trên thi

thể sư phụ mình. Sau khi xem xét một lúc chàng đứng bật dậy, nghiến răng căm phẫn nói:

- Nơi này không một ai tới được. Nhất định chỉ có quái nhân ấy mà thôi. Ta thề không giết chết ngươi để trả mối thù này thì không xứng làm người.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Sư phụ ơi! Lẽ nào đến mấy chữ lưu lại cho đệ tử cũng không có nữa sa?

Rồi chàng ra phía ngoài đào một cái huyệt lớn, đem thi thể sư phụ mình an táng chu đáo. Chàng lấy đá, lập một tấm bia lớn, trên bia đề mấy chữ đại tự:

- Cố Thần Lang Lệnh Chủ Lục Công Húy Định Nhất Chi mộ!"

Sau đó Vương Phấn lạy tám lạy, lập thệ, nói:

- Ân sư anh linh phù hộ, đệ tử quyết chỉ trong vòng một năm lấy đầu cừu nhân đem đến tế trước mộ người.

http://tieulun.hopto.org

Một năm trước đây khi chàng hạ sơn đã thấy cảnh tế sống trước mộ một cách rùng rợn. Nào ngờ một năm sau đó chàng lại phải làm điều đó.

Lúc này Vương Phấn không còn biết mình đang buồn hay đang đau, chàng chỉ hận là ngay lúc này không ăn tươi nuốt sống được hung thủ.

Nhưng hung thủ là ai? Sư phụ không để lại cho chàng một ám chỉ nào. Ngoài kẻ quái nhân tay chân đều giả mà chàng nghi vấn kia liệu còn có kẻ nào khác nữa không?

Vương Phấn ngồi trước nấm mộ của sư phụ một đỗi thật lâu rồi đứng lên bái lạy, gạt nước mắt chạy như bay xuống núi.

*

* *

CHƯƠNG 16

KHÓI LỬA KHẮP NƠI

Lòng đầy căm phẫn và đau khổ, Vương Phấn cứ cắm cúi chạy tới vô mục đích. Đang chạy bỗng chàng như sực tỉnh ngộ, dừng bước, lẩm bẩm rồi nói to lên thành tiếng:

- Việc này chỉ sợ là do Thiên Kiêu bang gây nên, nếu không có thâm thù với gia sư thì không đến mức Giải Ngọc Hoa tra tấn mình một cách tàn bạo như vậy ở Thượng Thư Phủ để truy tìm nơi ở của Gia sư!

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến đó, Vương Phấn cảm thấy yên lòng trở lòng, chàng không vội đi tìm quái nhân nọ nữa mà quyết định phải điều tra cho rõ ràng rồi mới hành động. Chàng cứ nhằm phía trước chạy tới.

Đang đi bỗng Vương Phấn thấy một tốp người mặc áo quần màu đen bịt mặt xông tới. Chàng nhủ thầm:

- Bọn đi tìm ta đã tới kìa rồi.

Nhưng nhóm người ấy đã ngoặc vào một hang núi đi thẳng.

Vương Phấn cảm thấy những người này rất giống người của Thiên Kiêu bang thì chàng đâu có bỏ qua chúng được, vội vã đuổi bám theo ngay.

Qua khỏi hang núi là một khe nước. Bên bờ khe là một cánh rừng tùng mọc khá dày. Bên bờ nước có một người trẻ tuổi mặc áo màu lam, che mặt đang đi dạo một cách rất ung dung thư thái.

Vừa nhìn thấy người ấy, Vương Phấn cảm thấy chột dạ, vội dừng lại quan sát thì thấy người đó từ hình dáng, trang phục giống mình như tạc. Chỉ có ở mỗi một điểm, đó là người đó đeo trên mặt một tấm sa xanh che hết cả, chỉ chừa đôi mắt.

Nhóm người mặc quần áo đen che mặt kia chạy thẳng tới trước mặt thiếu niên Lam y nọ chừng hai trượng thì dừng lại thủ thế.

Thiếu niên nọ như không hề để ý đến bọn họ, rút trong lưng ra một chiếc sáo ngọc, đưa lên môi thổi. Dưới dánh sáng, màu ngọc tiêu ánh lên đỏ thắm lấp lánh. Vương Phấn lại càng kinh ngạc tự nhủ thầm:

- Đó có phải là Hồng Ngọc Tiêu ấy không?

Nghe tiếng tiêu cất lên, Vương Phấn hiểu ngay, vội vận "Tiên Thiên Nhất Võ Thần Công lên bảo hộ khắp châu thân.

Tiếng tiêu lúc đầu cất lên dìu dặt trong

http://tieulun.hopto.org

vắt, tiếp theo vút lên cao vút như xé màn tai, rồi dồn dập như tiếng ngựa phi, như tiếng đao kiếm chem giết thật rọn người.

Tên cầm đầu nhóm người áo đen bịt mặt chợt kêu lên:

- Nguy rồi, tiếng tiêu này quái dị lắm!

Hắn ngưng thần, vận công nhảy vào Thiếu niên áo Lam thổi tiêu đó.

Nhưng thân hình mới vừa nhích động thì hắn ta đã ngã lăn ra đất, rồi những kẻ áo đen bịt mặt nọ cũng lần lượt té nhào xuống cả.

Vương Phấn đã sớm phòng bị nên tiếng tiêu của kẻ ấy chỉ làm cho chàng hơi xao xuyến một chút rồi trấn tĩnh lại được ngay. Chàng ngẩng lên thì kẻ thổi tiêu đã đi rồi. Vương Phấn bước lại nhìn vào mặt những kẻ áo đen bịt mặt kia thì thấy, ai nấy mắt mở trừng, thất khiếu chảy máu bầm đen. Vương Phấn tái mặt lẩm bẩm:

- Người này thủ đoạn quá độc ác!

Vương Phấn có học thổi tiêu với sư phụ, nhưng chưa học đến mức dùng âm thanh và âm luật để giết người. Vì vậy, chàng định dùng Ngọc Tiêu thổi khúc Hồi Xuân để thử cứu số người ấy...

Bỗng nhiên lúc ấy từ phía sau lưng chàng có một giọng nói âm u cất lên:

- Tôn giá thủ đoạn quá độc ác!

Vương Phấn từ từ quay lại thì thấy lão nhân râu dê phụ trách quầy hàng ở Trạng Nguyên Lầu, lão già râu dê cười khẩy nói:

- Các hạ nguyên là cao nhân ẩn tích mà lão phu không biết!

- Ngươi là ai? Vương Phấn hỏi.

- Lão phu là Thiết Toán Ma mãi Châu Đào, thương nhân ai cũng biết.

- Ngươi là nhân vật như thế nào của Thiên Kiêu bang?

- Việc ấy ngươi không đủ tư cách để hỏi - Châu Đào mỉa mai nói

http://tieulun.hopto.org

- Ta chỉ hỏi theo phản ứng tự nhiên thôi, ai quan tâm đến các ngươi làm gì?

Châu Đào bước tới chỉ mấy tử thi nằm dưới đất hỏi:

- Nợ thì phải trả bằng tiền, sát nhân thì phải đền mạng. Ngươi tự xử ngươi hay để ta phải động thủ!

Vương Phấn biết lão ta hiểu lầm, chẳng nói gì đưa ngọc tiêu lên môi thổi. Mặc dù âm thanh giai điệu của chàng không cao minh nhưng nhờ có nội lực sung mãn nên chỉ một khúc thổi khúc hồi xuân, những tử thi kia bắt đầu nhúch nhích, rồi từ từ chống tay ngồi dậy, ngơi ngác một lúc rồi lại đứng cả lên.

Vương Phấn ngừng thổi cười ha hả nói:

- Tại hạ vốn chẳng bao giờ vô cớ động thủ, ngươi đưa họ đi đi!

Châu Đào biết chàng không dễ uy hiếp, nên nói:

- Việc làm này của các hạ Thiên Kiêu bang ghi nhớ mãi mãi.

- Thực ra thì những việc ấy tại hạ không hề làm nên, nếu ngươi đưa nào sổ nợ thì tùy ngươi!

Châu Đào cười khẩy rồi dẫn bọn áo đen nọ lảo đảo ra đi. Vương Phấn tức tối nhìn theo, tự trách mình sao không khéo để bị hiểu lầm - Mà đó cũng là một khuyết tật của giới giang hồ: chung quy cũng do hiểu lầm mà gây nên bao chuyện kinh thiên động địa.

Vương Phấn nhìn theo bọn người Thiên Kiêu bang đi mỗi lúc một xa lẩm bẩm:

- Không biết vì nguyên nhân gì mà người thiếu niên nọ lại giả mạo làm mình, dù sao thì mình cũng cần phải đề phòng hắn mới được !

Do quyết tâm như vậy nên trên đường đi đến Nam Nhạc phái, Vương Phấn hết sức tránh

http://tieulun.hopto.org

những chuyện phiền phức có thể xảy ra làm chậm trễ lộ trình, gây nên sai hẹn.

Khi chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa thôi là đến đích, thì Vương Phấn phát hiện ra có nhiều nhân vật võ lâm cũng cùng một mục tiêu với mình, nhằm thẳng hướng Nam Nhạc phái mà kéo tới. Tuy cảm thấy điều kỳ lạ đó, nhưng chàng chẳng hề để ý đến.

Nam Nhạc phái là thủ lãnh của Trung Nguyên Ngũ Nhạc, uy danh lừng lẫy nên ai ai cũng biết Đại Bản Doanh của họ, vì vậy rất dễ tìm thấy nơi trú ngụ của Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo.

Đúng ngày mười lăm tháng ba, Vương Phấn đến trước Dư Phủ. Từ xa đã thấy một người trẻ tuổi đưa tay lên lễ chào chàng ta, nói:

- Huynh đài thuộc môn phái nào? Xin cho biết danh tánh để tại họ vào bẩm báo với gia sư !

- Xin bẩm báo với lệnh sư có truyền nhân của "Thần Long Lệnh Chủ" Lục Định Nhất là Vương Phấn tới thỉnh giáo - Vương Phấn nói to.

Chàng trai trẻ kia giật mình nói

- Xin huynh đài đợi cho một chút, tiểu đệ đi báo cho gia sư ngay!

Chỉ một chốc lát, Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo từ trong phủ bước ra cười ha hả đưa tay lên lễ nói:

- Lão phu sớm nhận được thông tri, nên ở nhà đợi đón thiếu hiệp đã lâu!

Vương Phấn khẽ cười, rồi cùng Dư Văn Báo bước vào đại sảnh.

Trong sảnh đã có mấy mươi người ngồi sẵn, có kẻ thấy chàng thì đứng dậy, có kẻ làm ngơ ngồi yên. Dư Văn Báo chỉ vào bọn họ cười nói:

- Những người này đều do thiếu hiệp mời đến, do vậy chắc là đã biết nhau cả.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn còn ngạc nhiên thì một vị lão tăng mày dài cả tấc, niệm Phật hiệu nói:

- Lão tăng là Vân Phong ở Nga My. Lục đại hiệp hành động giang hồ danh chấn thiên hạ, bất tranh bại dưới tay Tam Thủ Thần Quần, không biết sống chết ra sao cả? Nay có một truyền nhân xuất chúng như Ngũ thiếu hiệp, chắc là đại hiệp vẫn còn khỏe mạnh?

Vương Phấn nghiêng người nói: "Cảm ơn"

Bát Cước Thần Thù chỉ quần hùng, cười hỏi:

- Thiếu hiệp truyền mời đông đảo các vị ấy đến đây là để làm gì vậy?

Vương Phấn đâu có biết việc này, ngạc nhiên suy nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Nghe nói Thần Lang lệnh tháng sau mới đến lượt Tây Nhạc môn phái làm chủ, hôm nay là ngày bào giao có phải vậy không?

- Đúng vậy Bổn lệnh cứ đúng ba năm

luân chuyển một lần, kỳ tới là do Hư Không đạo trưởng chấp chưởng.

- Lúc nào họ đến ?

- Không khéo đến rồi cũng nên !

- Vậy hãy đợi họ đến rồi sẽ nói tiếp ! Vương Phấn lạnh lùng nói

Bát Cước Thần Thù đành nén giận mà chấp thuận.

Lúc này có rất nhiều nhân vật đã từng được chàng cứu mạng ở Vọng Sơn liền đến chào hỏi, cảm ơn Vương Phấn và hỏi thăm tình hình Lục đại hiệp. Vương Phấn đau lòng trả lời chung chung, càng khiến cho họ nghĩ rằng Đại hiệp tuy vẫn còn sống nhưng đã tự tàn phế.

Lúc này từ ngoài cửa vọng vào tiếng chân bước mạnh mẽ vang lên, rồi một đoàn người tiến vào. Đi đầu là Tây Nhạc Hư Vô đạo trưởng, Đông Nhạc Bạch Y Tú Sỹ, Bắc Nhạc Vô Tướng Quan Âm và Trung Nhạc Tĩnh Không đại sư. Sau lưng Vô Tướng đại sư là bốn

http://tieulun.hopto.org

thiếu nữ bồng kiếm theo hầu, trong số đó có Truyền Cầm Tâm.

Vương Phấn đứng lên bật cười ha hả nói:

- Đã lâu mới gặp, quả là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ !

Tính Không đại sư chấp tay lễ, hỏi:

- Thí chủ đã gặp lệnh sư?

Vương Phấn cau mày nói:

- Chẳng dám giấu đại sư, Gia sư chính thức là "Thần Lang Lệnh Chủ" Lục Định Nhất, chứ không phải là Nam Cương Dã tẩu!

- Nếu nói vậy thì lệnh sư vẫn còn sống? Tính Không đại sư ngạc nhiên hỏi

- Quả là điều ngoài dự tính có phải không?

- Quả là mười lăm năm mới được nghe tin tức này, cảm thấy bàng hoàng quá.

Hư Vô đạo trưởng đột ngột ngắt lời Tính Không đại sư nói:

- Gần đây trên giang hồ truyền "Lệnh dụ" giả có phải là ngươi không?

Vương Phấn lạnh lùng nói:

- Tại hạ không hề mượn lệnh để truyền "Lệnh dụ" nào cả. Vì nếu có truyền thì chỉ có Thần Long Lệnh thật mà thôi!

Hư Vô đạo trưởng cười khẩy nói:

- Người chấp chưởng lệnh này phải là người có ơn đức với võ lâm và phải có võ công đủ để lãnh tụ quần hùng chứ không phải ai cũng có tư cách ấy?

- Ý của đạo trưởng là tại hạ không đủ tư cách? Vương Phấn hỏi.

- Võ lâm sẽ tự có công luận, bần đạo không tự nhận cho mình.

Vương Phấn cao giọng nói:

- Tại hạ tuyên bố trước quần hùng: "Thần Long Lệnh" gia sư đã truyền cho ta rồi. Thần vật cũng là lợi khí, sư truyền kỳ đồ là lẽ đương nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn vừa đưa binh khí lên thì tất cả quần hùng đều kêu lên:

- Thần Long Lệnh!

Bát Cước Thần Thù không tự chủ nổi bật lùi hai bước kinh hãi.

Vương Phấn cười sang sảng nói:

- Đúng, đây chính là binh khí thành danh của gia sư, được võ lâm đồng đạo yêu mến đồng tôn xưng là "Thần Long Lệnh" Tôn hiệu

Nói xong chàng chỉ vào Thần Long Lệnh giả nằm trên hương án nói:

- Các ngươi dùng lệnh giả kia tác oai tác quái giang hồ, hôm nay cần phải hủy đi!

Nói rồi Vương Phấn đưa tay chỉ một cái. Một ánh sáng đỏ vụt lóe lên, vật nằm trên hương án phát ra một tiếng xoảng khô khan vỡ nát ra thành sắt vụn.

Manh Sát Đỗ Khang vụt kêu lên:

- Chí công vô địch thiên hạ!

Lúc này Trung Nguyên Ngũ Nhạc trở

nên vô cùng khó xử, nếu đành chịu lép thì từ nay đừng có mà xưng danh trong thiên hạ. Còn nếu ỷ mạnh tấn công Vương Phấn thì quần hùng đâu chịu bàng quang đứng yên. Bát Cước Thần Thù đảo mắt mấy vòng, đột nhiên nói:

- Ngũ đại môn phái đường đường là đại phái, lẽ nào lại dùng lệnh giả để lừa thiên hạ. Chỉ vì Thiên Long Lệnh thật đã bị Tam Thiên Căn cướp tại Trung Nhạc Báo Ân Tự ở Trung Sơn, nên mới phải dùng lệnh giả để giao tiếp trong khi chưa tìm được lệnh thực trở về!

Manh Sát Đỗ Khang lại nói to lên:

- Như vậy có nghĩa là Vương thiếu hiệp đang dùng lệnh giả phải không?

Vương Phấn bước lại trước bàn cất một cái cốc sứ như cắt một miếng bánh bao, không hề có vết xước, không hề vụn vỡ, rồi cất tiếng lên nói sang sảng:

- Lệnh này cắt sắt chặt ngọc sắc bén vô cùng có phải lệnh giả không?

http://tieulun.hopto.org

Hư Vô đạo trưởng nham hiểm nói:

- Lẽ nào không có chuyện Phiên tăng trao lệnh thật cho ngươi?

Manh Sát Đỗ Khang bật cười ha hả nói:

- Ngũ đại môn phái với hàng ngàn cao thủ vậy mà lại để cho ba Phiên tăng cướp đi Thần Long Lệnh. Như vậy mất của có còn người không? Chỉ một điểm ấy cũng đủ thấy Ngũ đại phái không còn mặt mũi nào để mà nói với thiên hạ nữa.

Hư Vô đạo trưởng trầm giọng gắt:

- Việc này không cần tôn giá phải chõ mồm vào!

Manh Sát lập tức đứng lên nói:

- Để làm cho rõ công án này của võ lâm, ngươi dám hạn chế lão phu nói hả?

Hư Vô đạo trưởng được dịp trút cơn thịnh nộ liền quát lên:

- Không cho ngươi nói thì sao nào?

- Xem ra việc này không dùng võ lực thì không giải quyết được rồi!

Nghe Manh Sát nói vậy, Bát Cước Thần Thù nói với giọng đe dọa:

- Nếu ngươi muốn làm loạn ở đây thì xin mời ngươi rời khỏi ngay!

Hắc Sát nhảy bật dậy quát to:

- Ngươi là cái thứ gì mà hống hách!

Bát Cước Thần Thù cười gằn một tiếng, từ từ đứng lên. Vân Phong thiền sư của phái Nga My, đứng bật dậy, niệm Phật hiệu nói:

- Vương thiếu hiệp nói rất rõ ràng là thiếu hiệp vâng lệnh lệnh sư đến đây để nói rõ mọi việc, chứ không phải là ý của bản thân thiếu hiệp. Sự việc chân tướng đã rõ, ai nấy đều tự biết. Vì vậy xin các ngài đừng đánh nhau mà mất hòa khí.

Bát Cước Thần Thù muốn cho loạn lên để tẩu tán, nhưng không dám kích động vì sợ bị trừng trị thì mất hết uy tín, nên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vân Phong thiền sư nói chí phải. Ngũ đại môn phái không bao giờ lại đi lén lút hại người, có chăng chỉ là Tam Thủ Thần Quản đang nằm dưới đất kia.

Vương Phấn thấy sư phụ mình chưa kịp nói ra tất cả thì đã bị ám toán, nên sự việc chưa rõ ràng vì vậy chưa thể xác định kẻ nào hạ độc, tốt nhất là nên tiếp tục điều tra làm sáng tỏ rồi sẽ giải quyết sau Chàng định lên tiếng hỏi... thì...

Bỗng từ ngoài cửa một người lảo đảo chạy vào rồi ngã gục xuống giữa đại sảnh. Mọi người kinh ngạc ồ lên một tiếng. Bát Cước Thần Thù vội bước tới thì thấy người ấy là thuộc hạ của mình, trên lưng cắm một lưỡi dao xuyên ra tới trước ngực, máu tuôn xối xả, chết rồi. Lão gỡ mảnh giấy gắn trên chui dao đưa lên đọc thì chỉ thấy có mấy chữ thật to:

- Thời hạn một năm đã qua, cẩn thận giữ đầu.

Bên dưới vẽ một con cá mèo có hai đầu.

Bát Cước Thần Thù xem xong thì tái mặt, không nói nên lời.

Quần hùng hầu hết đều nhìn thấy mấy chữ to tướng ấy, đều giật mình. Những ai đã tới Vọng Sơn thì đều hiểu ý nghĩa mấy chữ ấy. Có một số thân mật với Ngũ đại phái hỏi:

- Dư huynh đó là chiêu bài của ai vậy? Kẻ nào mà dám khiêu chiến Nam Nhạc phía của Dư huynh vậy?

Bát Cước Thần Thù thở dài nói:

- Nào đâu chỉ có Nam Nhạc phái mà toàn thể Trung Nguyên Ngũ Nhạc đều phải bất an từ hôm nay. Nhưng, Ngũ Nhạc đại phái không dễ đe dọa đâu. Từ nay có thể bằng vào thủ đoạn mà thôi.

Ngay lúc ấy Nam Nhạc phái đệ tử lại đưa hai người khiêng một cái hòm sắt tới:

- Bẩm sư phụ, họ nói là Tam Thái Gia đưa lại vật này, xin sư phụ xem.

http://tieulun.hopto.org

Bát Cước Thần Thù hỏi hai người khiêng hòm sắt:

- Các ngươi từ đâu đến vậy?

-- Chúng tiểu nhân là phu khuân vác trên trển, có người thuê hai lạng bạc để khiêng vật này tới phủ. Hai người phu ấy đáp

- Được rồi các ngươi đi về đi!

Võ Tướng Quan Âm đưa quái trượng đập gãy ổ khóa rồi hất nắp hòm lên, thì thấy trong đó có một thi thể đạo sỹ cụt cả tứ chi máu me lênh láng. Hư Vô đạo trưởng vội kêu to lên:

- Đó là Ngộ Chân, môn hạ của bần đạo!

Bạch Y Tú Sỹ dùng song chỉ lấy ra một mảnh vạt áo gấn trong nắp hòm sắt, trên đó có viết mấy chữ bằng máu:

- Tử Thần Lâm Ngũ Nhạc, kẻ khuyển thăng thiên

Bên dưới vẽ hình con cóc ba chân.

Bát Cước Thần Thù gầm lên, râu tóc dựng ngược:

- Kẻ nầy đã giết con trai của ta. Ta thề cùng ngươi không đội trời chung.

Vương Phấn thấy hành vi của hung thủ quá ác độc thì bất mãn, thông cảm với Ngũ Đại Môn Phái, bước tới nói với Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo:

- Việc hôm nay các vị đã quá rõ, tại hạ tuân lệnh gia sư tỏ ý mong các vị hương thiện, tại hạ tạm thời không truy cứu nữa.

Rồi chàng quay lại phía quần hùng nói:

- Chư vị đến đây bất luận là do tại hạ thân tự mời hoặc giả do người đại diện mời, tại hạ đều kính cẩn cảm tạ thịnh tình của các vị.

Nói xong chàng thản nhiên cất bước đi ra cửa Vân Quý Song Sát gọi lại, nói:

- Xin thiếu hiệp hãy đợi anh em lão phu cùng đi.

Quần hùng hầu hết đến đây là do Thần Lang Lệnh triệu tập, nay đã chứng kiến tất cả sự thật và những cảnh rùng rợn báo hiệu sự suy

http://tieulun.hopto.org

vi của Trung Nguyên Ngũ Nhạc đều đứng dậy, cáo biệt.

Ngũ Nhạc Chưởng môn nhân nhìn nhau rồi nhìn quần hùng ra về mà cõi lòng tan nát...

Vương Phấn sau khi rời khỏi Nam Nhạc, quay lại hỏi Song Sát:

- Các vị tìm tại hạ có việc gì vậy?

- Muốn hỏi thiếu hiệp có thấy mình có gì thiếu xót không?

- Việc nhiều quá, tại hạ xin nhị vị thứ lỗi vì đã có thiếu xót với nhị vị.

- Không phải; Vân Quý Song Sát ân oán phân minh, việc này cần phải làm cho hoàn tất, vì vậy tình nguyện đứng về phía thiếu hiệp, xin đừng khách khí.

- Sự việc hiện nay đã vậy, thân phận tại hạ đã rõ rồi, hai vị đang tự do, việc gì tham gia vào việc của tại hạ cho mệt óc.

- Giang hồ đều coi hai anh em của lão phu là hung thần ác sát, riêng thiếu hiệp lại cứu

chúng tôi lúc lâm nguy, chỉ cần một điểm ấy, khiến hai anh em lão phu nguyện hiến thân cho thiếu hiệp.

Vương Phấn thấy họ chân tình, nghĩ rằng họ sẽ hướng thiện, nên vui vẻ gật đầu nói:

- Hai vị đã có lòng như vậy, tại hạ chỉ xin tuân mạng.

Song Sát vui mừng nói:

- Chẳng giấu gì thiếu hiệp, anh em lão phu nguyện theo thiếu hiệp một mặt là để đền ơn cứu tử, mặt khác thấy rằng thiếu hiệp đáng mặt võ lâm minh chủ, nên xin theo để được thơm lây.

Vương Phấn cười to nói:

- Hai vị lại quá lời rồi! Tại hạ đâu dám Bắt đầu từ nay cùng nhau hành sự, hai chữ thiếu hiệp xin bỏ đi.

Lão hài tử cười ha hả nói:

- Hài tử lớn hơn mấy tuổi vậy xưng lão đại gọi thiếu hiệp đổi thành lão đệ được chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Chính như thế mới phải?

- Vậy hôm nay lão đệ định làm gì?

Vương Phấn rầu rầu nói:

- Từ nay đã kết bạn thâm giao sống chết có nhau, thì tiểu đệ cũng nói thực để nhị vị biết là gia sư đã bị ám sát chết cách đây một tháng. Nhiệm vụ trước mắt của đệ là phải truy tìm cho được hung thủ.

- Lệnh sư đã tu vi đến độ xuất thần nhập hóa sao còn bị ám toán?

- Trước khi ác đấu với Tam Thủ Thần Quân, gia sư đã trúng chất kịch độc, nên mới bị đánh rơi xuống khe núi, nhờ mấy mươi năm tinh luyện nên mới giữ được mạng sống. Sau đó nhờ Nam Cương Dã Tẩu đẩy được độc dược ra nhưng công lực đã hoàn toàn tiêu tán hết.

- Thì ra là như thế. Vậy lão phu có tìm ra manh mối nào chưa?

- Có một lần đệ thất thủ rơi vào tay Thiên Kiêu bang bị chúng dùng thủ đoạn vô

cùng ác độc để tra tìm nơi ở của gia sư, nên đệ có ý nghĩ cho Thiên Kiêu bang.

- Vậy ta phải tìm Thiên Kiêu bang mà hỏi tội- Hắc Sát nói ngay

Bỗng Vương Phấn đột ngột á một tiếng rồi hỏi:

- Ngày ấy, sau khi đánh gia sư rơi xuống vực, Tam Thủ Thần Quân thì thế nào?

Manh Sát nói đều đều:

- Trận ác chiến đó chỉ có Ngũ Nhạc Chưởng môn chứng kiến theo họ nói thì lệnh sư rơi xuống vực đã chết, Còn Tam Thủ Thần Ma thì bị họ giết chết. Nên họ lập thệ thay cho lệnh sư là Lệnh Chủ. Còn sự thật như thế nào thì chẳng ai biết cả.

Vương Phấn bỗng kiên quyết nói:

- Theo đệ thì Tam Thủ Thần Ma chưa chết, mà còn sống ở một trong hai môn phái là Thiên Kiêu bang và bang phái có ký hiệu con cóc ba chân.

http://tieulun.hopto.org

- Lão hài tử này cũng có nghi ngờ như thế đấy.

- Gần đây các thợ giỏi nghề mộc, tượng bị mất đi rất nhiều, cũng phù hợp với việc Trường Thanh Cốc Chủ ẩn giả bị mất tích. Điều đó nói lên là bọn ma đầu nào đó đang xây dựng xào huyệt, chờ ngày tắm máu võ lâm. Ôi đạo thì tiêu mà sao ma vẫn phát triển, võ lâm mỗi ngày một điêu đứng thêm. -Vương Phấn buồn buồn nói.

Hắc Sát tự bỗng đứng lên nói:

- Hiện nay giang hồ đại loạn là bởi không có một minh chủ đủ tài đủ đức lãnh đạo quần hùng. Tiểu huynh thấy lão đệ là rồng phượng trong nhân giang, lão đệ nên đứng lên nhận lãnh trách nhiệm, đoạt lấy thời cơ mà trừ ma phò đạo.

Lúc này họ đến mộ ngã ba, bỗng Hắc Sát Kim Tự dừng lại nói :

- Chúng ta đi đâu đây.

- Hãy về Trường Thanh Cốc trước đã.

Nhớ tới ủy thác của Châu Ngọc Hà, Vương Phấn vội nói, rồi cùng hai người bạn mới đi ngay.

Trên đường họ chợt thấy có một tòa miếu rất to lớn hùng vĩ, Hắc Sát nói ngay:

- Nơi này trước đây không có tòa miếu này mà.

Ngay lúc ấy họ chợt thấy có một cổ xe ngựa màu đen từ đường núi chạy thẳng vào đại miếu đó. Lão hài tử nghiêng tai lắng nghe nói:

- Quái, trong xe chở ít ra cũng khoảng mười người.

Vương Phấn nói:

- Chúng ta đi xem thử nào?

Lúc đó đã hoàng hôn, ba người đi men theo núi chừng hai dặm thì đến sát tòa đại miếu đó. Họ thấy hai cánh cửa to lớn sơn màu đen đóng kín mít, Phía trên cao có mấy chữ đại tự: "Đại thư huyền nữ miếu"

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn nói khẽ:

- Chúng ta vòng ra sau rồi vượt đường mà vào!

Họ vòng ra sau rồi dùng kinh công thượng thặng vọt qua tường, ẩn mình lên cành tùng bách rậm rạp nhìn vào trong miếu.

Họ thấy chiếc xe ngựa dừng ở quản trường rộng trong miếu. Vương Phấn ra hiệu cho Song Sắt ngồi đợi còn chàng bay xuống cạnh cổ xe,

Giở mành che lên thì thấy có hàng chục người đang hôn mê nằm ngồi lộn xộn trong lòng xe. Chàng vội quay trở về chỗ Song Sát nói:

- Đệ vào tiền điện. Nhị vị vào hậu điện. Cẩn thận nhé trong miếu này có nhiều điều quái dị lắm.

Vương Phấn nói rồi bay vào tiền điện, chẳng thấy gì, chàng tiến về hậu điện. Bỗng nghe từ hậu điện một giọng nữ nhân vọng tới:

- Các ngươi thuộc phân đàn nào?

- Đệ tử thuộc Lâm Trang Phân Dàm.

- Giao hàng gì đó?

- Sáu thợ mộc khéo, ba thợ đúc tượng sắt và ba thợ hồ.

Vương Phấn nghe nói thế thì phi thân lên tấm hoành phi trên trần nhà đưa mắt nhìn xuống thì thấy một lão ni cô tuổi đã tứ tuần ngồi trước tượng thần trong điện. Sau lưng là hai đệ tử để tóc dài.

Trung niên ni cô đưa tay phẩy phẩy, nói với hai hán tử đánh xe:

- Bổn tòa ghi công các ngươi. Các ngươi mau đem hàng giao ở phía sau rồi rời khỏi đây trong đêm nay!

- Đệ tử tuân mạng! Hai hán tử nọ vội cúi người đáp, rồi đi ra.

Ni cô quay lại phía hai đệ tử nói:

- Sao giờ này cũng chưa thắp hương ban đêm?

http://tieulun.hopto.org

Hai nữ đệ tử dạ một tiếng rồi cũng vội vã đi về phía sau.

Vương Phấn như một chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt điện thờ, đúng lúc ấy mụ ta ngẩng lên hỏi:

- Vị cao nhân nào giá lâm hàn miếu, xin mời vào đàm đạo!

Vương Phấn ngạc nhiên khâm phục cất tiếng cười rồi nói:

- Tại hạ là Vương Phấn trên đường đi qua đây không ngờ lại gặp việc lạ!

Nói rồi mạnh bạo bước vào.

Ni cô nọ đứng dậy, chấp hai tay lại nói:

- Nếu bần ni đoán không lầm thì hậu điện cũng còn hai vị nữa, xin mời ra đây diện kiến.

- Hân hạnh, hân hạnh. Thật không thể ngờ được là "Thập Chỉ Phi Hoa" Mai Động Chủ danh chấn Miêu Cương lại xuất gia.

Lời chưa dứt thì Văn Quỳ Song Sát đã đáp xuống giữa điện. Nicô biến sắc mặt nói:

- Thật không ngờ ngươi hai mắt tuy mù mà đôi tai lại quá thính đến thế!

- Ngươi tuyển thợ đến đây làm gì mà nhiều thế?

-Trùng tu miếu tự, phát triển Phật môn!

- Miếu này đã quá to, lại mới trùng tu chưa lâu, sao mắt sáng mà lại nói chuyện mù mờ như thế! Lão hài tử nịa mai.

- Ta khuyên ngươi nên tránh nhúng mũi vào việc thiên hạ. -Ni cô giận dữ nói

Bỗng Vương Phấn nói chen vào:

- Chỉ sợ những người thợ này không phải cung cấp cho miếu này sử dụng!

Lão ni nhìn chàng rồi nhìn lão hài tử nói:

- Lão mù mà cũng thu được đệ tử khá đấy chứ !

Biết Manh Sát định cải chính thì Vương Phấn dùng truyền âm nhắc ông ấy cứ nhận

http://tieulun.hopto.org

mình làm đệ tử, như vậy càng tốt. Lập tức Đỗ Khang cười ha hả nói:

- Đời ta hỏng rồi, nguyện vọng cả đời chỉ còn trông mong vào người ấy!

Ngay lúc ấy hai nữ đệ tử cúi đầu đi vào dâng hương lễ Phật. Ni cô nói:

- Các ngươi qua đường hay cố tìm đến đây?

- Chúng ta qua đường, chẳng hiểu sao trời xui đất khiến lại gặp phải chuyện lạ lùng này!

- Bần ni cho rằng càng ít nhúng tay vào chuyện người khác càng tốt. Việc ở đây không quan hệ gì tới quý vị, vậy có phải không ?

- Nói tuy là đúng như vậy, nhưng nếu ngươi công khai xây dựng, thì có ai quan tâm đến đâu. Đằng này cưỡng chế thợ thầy đến đây, việc ấy thật chẳng rõ ràng thế nào cả! Gần đây có nhiều thợ giỏi mất tích, tại hạ nghĩ sau khi làm xong công trình họ cũng bị giết luôn!

Ni cô nghe Vương Phấn nói vậy thì hỏi lại:

- Vậy các ngươi định thế nào?

- Hãy thả ngay những kẻ bị bắt tới đây làm việc ra!

- Bần ni chỉ là kẻ thi hành công vụ!

- Lệnh của ai? Hãy nói mau - Vương Phấn quát.

- A! Ngươi nói với bần ni thế à. Quả là đã muốn chết phải không?

Lão hài tử này tuổi cao mắt kém nên muốn học hỏi tuyệt chỉ của nhà ngươi đấy.

"Thập Chỉ Phi Hoa" Mai Nguyệt Kiều là một động chủ ở Miêu Cương được một vị nhân truyền cho tuyệt kỷ, ngoài việc mụ ta có võ công cao cường lại còn xử dụng một loại ám khí kịch độc, hình dáng như một đóa hoa mai được mụ phóng ra liên tiếp bởi cả hai tay khiến cả giang hồ khiếp vía.

Ni cô quát lên:

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi nhất định can thiệp vào việc của ta phải không?

- Lẽ nào lão hài tử này nói dối?

- Đã vậy thì mọi tính toán đã muộn mất rồi.

Vân Quý Song Sát cùng thét lên lao tới, nhưng cùng té nhào ngay xuống.

Vương Phấn vung tay chụp vào uyển mạch của ni cô, nhưng mụ ta đã sớm phòng bị nhảy ra xa hơn năm thước, chàng ta theo đà bước tới một bước rồi cũng lảo đảo ngã nhào xuống luôn.

*

* *

CHƯƠNG 17

NHỮNG ĐÁM MÂY MÙ

Trước khi lão Hài tử kêu lên thì Vương Phấn đã bế đường hô hấp vì ngửi thấy mùi hương lạ. Chàng lợi dụng thân phận là môn hạ của lão hài tử, ít bị ni cô chú ý, giả vờ hôn mê, té lăn ra nền điện.

Ni cô cười the thé nói:

- Bằng bản lãnh của hai ngươi mà cũng xưng tên xưng hiệu với ta, thật là không biết tự lượng sức mình!

http://tieulun.hopto.org

Thấy hai nữ đệ tử trói xong ba người, ni cô nói:

- Nhanh lắm thì sáng sớm mai chúng mới tỉnh lại. Các ngươi đem chúng ra giam vào phóng trống ở hậu điện nhốt tạm ở đó rồi giải quyết sau!

Thế là mấy ni cô kéo tới đem cả ba người xuống ném vào một giang phòng trống ở hậu viện rồi khóa trái cửa lại.

Vương Phấn sớm đã vận công đẩy chất độc ra ngoài, lúc này vận công bứt đứt dây trói, rồi lấy thuốc giải độc cho Vân Quý Song Sát uống, sau đó cởi giây trói cho họ. chờ hai người tỉnh lại, Vương Phấn lại nói:

- Chúng ta cứ im lặng ra phía trước xem bọn chúng làm trò gì?

Cả ba người lại bí mật tiến ra tiền điện và lúc này họ phát hiện ra rất nhiều cơ quan bí mật, gồm những kiểu giết người rất độc ác.

Bỗng Lão Hài tử dùng truyền âm nói với Vương Phấn:

- Chỗ nào trong miếu cũng có quân canh gác, do thám, lực lượng khá động

- Chúng ta hãy ra trước xem mấy người thợ còn đó không!

Họ ra đến tiền điện thì chẳng thấy cỗ xe ngựa màu đen ấy đâu nữa.

Vương Phấn lại dùng truyền âm nói:

- Hai vị thử ở đây, tiểu đệ đi do thám xe bọn họ ở đâu nhé!

Chàng vừa bay vọt ra phía đại điện thì nghe có tiếng tà áo phất bay trong gió, liền nấp vào một cây cột to, thì thấy một bóng đen thân thủ như một làn gió lướt ra sau hậu điện, Vương Phấn vội bấn người theo sau.

Người kia hình như có việc gấp lắm nên chỉ chớp mắt đã vượt qua ba lớp đại điện, mấy gian phòng khách, qua mấy hành lang chạy vào một mật thất, đưa tay lên gõ cửa mấy tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Cánh cửa hé mở, ánh sáng trong phòng hắt ra, Vương Phấn thấy người ấy là một thanh y thiếu nữ che mặt. Người ra mở cửa là Thập Chỉ Phi Hoa Mai Nguyệt Kiều, vừa thấy người phụ nữ mới tới đã vội chắp tay, khom lưng hành lễ nói:

- Thì ra là Đại công nương, chẳng hay có việc gì gấp gáp đến thế!

- Truyền nhân của Thần Long Lệnh Chủ Lục Định Nhất đã đến đây chưa?

- Có phải là một thanh niên tuấn tú đẹp trai không?

- Chính hắn, tên gọi là Vương Phấn!

- Tên thì bần ni không biết, nhưng kẻ đó võ công cực cao?

- Hiện nay người ấy ở đâu rồi? - Đại cô nương hỏi gấp.

- Bị bần ni dùng mê hương bất nhốt ở hậu điện - Lão ni cô đáp.

- Không làm hắn bị thương chứ! Mau

đem hắn ra đây. Oa Hoàng cung chủ cần tìm hắn gấp đó.

Ngay lúc ấy có tiếng chân người vang lên rồi hai đệ tử tóc dài khiêng một người nằm trên tấm ván đi tới đó. Vương Phấn nhận ra ngay đó là Quách Phác đệ tử của Tài Bắc Si Ông, thì không khỏi kinh ngạc hỏi thầm trong bụng: "Hắn làm sao mà cũng xông vào tận đây?"

Điều chắc chắn là chàng ta rất ngang bướng cứng cổ nên bị trói như bó giò.

Đại cô nương nhìn thấy thì lắc đầu, nói:

- Không phải người này. Vương Phấn rất dễ nhận, mặc áo dài quý màu lam, giắt một chiếc ngọc tiêu sau lưng, có lúc che mặt, có lúc không nhưng có điều không bao giờ cải tên đổi họ.

Bỗng Thập Chỉ Phi Hoa kêu lên:

- Thì ra là hắn ta, có phải cùng đi với Vân Quý Song Sát không?

http://tieulun.hopto.org

- Chính hắn! Nhưng mới cùng đi có mấy ngày nay thôi!

- Vậy xin mời cô nương cùng đi với bần ni.

Nói xong Mai Nguyệt Kiều vội vàng đưa Đại cô nương chạy vút tới giang phòng trống đằng sau hậu viện. Ngay lúc họ vừa đi ra thì Vương Phấn như một chiếc bóng lao vào như một làn gió, ra tay như điện, chỉ chớp nhoáng đã điểm ngã cả bốn ni cô, rồi rút Thần Long Lệnh ra cắt đứt dây trói Quách Phác, vác chàng ta lên vai bay ra khỏi điện như ánh chớp. Ra khỏi cửa điện dùng truyền âm gọi:

- Đỗ huynh và Kim huynh mau theo tiểu đệ!

Thế rồi ba người thi triển kinh công tuyệt thế chạy một mạch cho tới một tòa miếu nhỏ. Vương Phấn đặt Quách Phác xuống, giải khai huyệt đạo cho chàng ta. Quách Phác vội bật ngay dậy, hít một hơi chân khí hỏi:

- Vương huynh làm sao biết tiểu đệ gặp nạn ở đấy vậy?

- Thực ra thì tiểu đệ cũng tình cờ lọt vào nơi đó thôi! - Vương huynh đáp.

Sau khi Quách Phác và Vân Quý Song Sát chào hỏi nhau, họ Quách nói:

- Vương huynh còn nhớ sự kiện ở U Cốc không?

- Làm sao tiểu đệ có thể quên được? Vương Phấn đáp.

- Ni cô trong "Huyền Nữ Miếu" này có lẽ là đồng đảng của chúng!

Vương Phấn như cùng gật đầu xác nhận rồi hỏi:

- Quách huynh đã đem việc này nói cho lệnh sư hay biết chưa?

Quách Phác thở dài đau khổ nói:

- Gia sư mất tích rồi!

- Sao Quách huynh biết?

- Những ngày gần đây tiểu đệ hỏi thăm

http://tieulun.hopto.org

tin tức qua các vị tiền bối hay qua lại liên lạc, họ đều nói không ai gặp gia sư đâu cả!

- Hay lệnh sư đã có việc tái xuất giang hồ rồi!

- Nếu gia sư đi đâu cũng để lại ít chữ hay nhắn tin cho bạn hữu chứ. Đằng này không có một tin tức nào cả! - Quách Phác buồn bã nói

Bỗng Vương Phấn hỏi:

- Nam Cương Dã Tẩu lão tiền bối nói là đi tìm lệnh sư, vậy có gặp nhau chưa?

Ngay khi Quách Phác mới lắc đầu chưa kịp nói thì Manh Sát đã nói:

- Xin nhị vị tạm gác chuyện ấy lại, bọn họ đã đuổi đến nơi rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Tại hạ mấy bữa nay bị chúng hành hạ tức lắm, phải cho chúng một bài học mới được - Quách Phác nói ngay

- Chưa nên động thủ vào lúc này - Vương Phấn lắc đầu nói tiếp: Thập Chỉ Phi Hoa

chẳng qua chỉ là một phân đàn chủ mà thôi, nhưng đại cô nương kia có vẻ có thân phận cao lắm. Vậy ta hãy bí mật theo dõi cô nương ấy biết đâu lại chẳng lần ra manh mối.

Mọi người ai nấy đều tán thành kế sách của Vương Phấn đề xuất.

Lúc này mọi người đều nghe rõ tiếng chéo áo phần phật bay trong gió. Mấy người bọn họ vọt lên những cành cây rậm rạp ẩn nấp, nhìn xuống thì thấy Đại cô nương và Thập Chỉ Phi Hoa chạy vút tới trước tòa miếu cổ. Đại cô nương dừng chân lại nói:

- Theo ta khỏi phải tốn sức nữa!

- Lẽ nào để cho bọn chúng chạy thóat khỏi tay chúng ta? Nguyệt Kiều hỏi

- Đàn chủ cho rằng bọn họ dễ uy hiếp lắm sao? Hay là mau quay về miếu đi! Có khi họ mai phục ở gần đó cũng nên

- Cô nương tính toán rất phải. Ni cô có

http://tieulun.hopto.org

vẻ kính nể Đại cô nương. Đại cô nương nọ nhìn ni cô nói giọng lạnh lùng:

- Từ chỗ đáng ra được lập đại công lao hóa ra đại thất thế, xin Đàn chủ hãy cẩn thận đề phòng hơn nữa. Nếu để họ giải phóng được mấy tên thợ giỏi đó thì ngươi đắc tội lớn đó.

- Dạ, dạ, xin cô nương trước mặt cung chủ xin cho thuộc hạ đôi lời!

- Không cần phải thế. Ngươi hiểu tính khí của ta đó. Việc thế nào thì cứ thế ấy, không biết nói xấu ai cũng không biết nói tốt ai!

Thấy Thập Chỉ Phi Hoa Mai Nguyệt Kiều im lặng cúi đầu, Đại cô nương nói:

- Ngươi hãy mau trở về phân đàn đi. Ta cũng phải đi phục mệnh đây.

Mọi người nhìn theo Đại cô nương băng mình vút đi như một vì sao băng chưa kịp đuổi theo nàng thì nàng đã mất dạng. Quách Phác định nhảy xuống truy đuổi Mai Nguyệt Kiều thì Vương Phấn ngăn lại khuyên hãy đi đến

Trường Thanh Cốc để nhận tin tức của chân cô nương, nên Quách Phác tức giận cùng Vương Phấn và Song Sát đi ngay về hướng Trường Thanh Cốc.

Chẳng mấy chốc họ đã đến gần nơi U cốc, Vương Phấn nói:

- Đã lâu chúng tra không ai ghé qua đây, không hiểu bọn địch có mai phục ở đấy không. Chi bằng Quách huynh cùng nhị vị Đỗ - Kim cứ đằng trước tiến vào, tại hạ vòng đằng sau tiến lại. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Gian Tịnh xá đó nhé !

Nói rồi Vương Phấn lướt đi ngay, còn tấm bảng vẻ đường đi thì giao cho Quách Phác.

Cả hai đường tiến lại, họ gặp nhau ở gian tịnh xá, nhìn lớp bụi bám đầy trên mọi đồ vật, ai nấy đều hiểu rõ nơi này lâu chưa có ai đặt chân tới, mà bóng dáng chim oanh vũ cũng không hề thấy.

Quách Phác nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nơi này là khách sảnh và thư phòng, muốn tìm oanh vũ thì phải đến căn gác phía sau của Chân cô nương may ra mới gặp.

Thế là cả bọn kéo về phía sau, lên căn lầu nhỏ thì quả nhiên nhìn thấy trên lớp bụi bám trên bàn in trên bàn in đầy những vết chân chim và trước bàn phấn có một ống trúc nhỏ. Vương Phấn nhặt ống trúc lên, lấy ra một mảnh giấy, trên đó có viết mấy dòng:

- Kẻ cầm đầu Ma Cung chưa rõ là ai, nhưng thuộc hạ thì đều là lũ hung ma ác quỷ, không phải chỉ một người mà đối địch nổi. Công trình trong năm nay hoàn thành, sự sống chết khó mà biết trước. Căn cứ khí hậu thì địa điểm ở về mạn Tây Nam. Hai vị cần cùng các vị sư trưởng vạch kế hoạch chu đáo rồi hẳn đến!

Sau khi xem thư xong Vương Phấn trầm ngâm một lúc nói:

- Theo giọng văn này thì Chân cô nương

đã mất tự do, nên không biết được điều gì cụ thể cả. Vì vậy cần phải xem thử hành động của chúng thế nào thì chúng ta mới hành động được! Đỗ - Kim nhị vị huynh trưởng, đệ có một đề nghị không hiểu nhị vị có đáp ứng được không?

- Lão đệ có đều gì thì cứ nói đi, dẫu nước sôi lửa bỏng trước mặt lão hài tử này cũng sẽ đi qua ngay!

Vương Phấn cung tay cảm tạ, rồi nói:

- Tiểu đệ nhận được sự uỷ thác của người khác trông coi cốc này và để liên lạc tin tức với Châu Ngọc Hà cô nương, Tiểu đệ định nhờ nhị vị trông coi giúp cho tiểu đệ, có được không?

- Được an nhàn ở đây làm việc ấy, anh em lão phu lại có thời gian rèn luyện công phu, thế thì tốt quá rồi còn gì nữa.

Vương Phấn lấy bản vẽ bố trí ở U Cốc giao cho Hắc Sát nói:

http://tieulun.hopto.org

- Kim huynh từ từ giải thích và hướng dẫn cho Đỗ huynh thuộc đường đi lối lại theo tấm đồ giải này. Lâu thì ba tháng, ít thì một tháng, tiểu đệ sẽ quay lại ngay. Nếu nhị vị có môn đồ thì triệu tập về đây càng tốt.

Sau đó hai chàng họ Quách họ Vương lại ra khỏi cốc, đi với nhau một đoạn rồi lại chia tay. Vương Phấn nghĩ: "Lúc này mà tìm Thiên Kiêu Bang thì chẳng làm sao tìm được đâu. Chi bằng đi tìm quái nhân nọ để hỏi xem ông ta và sư phụ quan hệ như thế nào rồi sẽ lần hồi tìm cách điều tra thêm" - Vương Phấn vừa đi vừa nghĩ suy, thì nghe trước mặt có người gọi ta "Lâu quá mới gặp Vương huynh"

Vương Phấn nhìn lên thì thấy Trương Trinh Nhất đang phe phẩy cây quạt giấy, từ từ tiến lại phía chàng, thì chợt cất tiếng hỏi:

- Tiểu đệ muốn hỏi Trương huynh về một người, không biết Trương huynh có đồng ý

trả lời không? Người đó là một cô nương tên gọi là Trương Ngọc Trân!

Nụ cười trên môi họ Trương vụt tắt nhưng chỉ chốc lát sau họ lại lấy được bình tĩnh, y cười ha hả trả lời.

- Đã từng nghe nói qua, nhưng Vương huynh hỏi đột ngột cứ như là gài bẫy tiểu đệ vậy?

- Trương huynh chớ cười, tiểu đệ muốn biết một chút về lai lịch của cô ta mà?

- Lai lịch của cô ta tuy có biết, nhưng không dám nói ra, chỉ biết là cô ta cũng để ý đến Vương huynh đó.

- Xin Trương huynh đừng đùa. Gia sư cựu thù chưa báo lại cộng thêm tân cừu, tại hạ chẳng biết làm sao đây?

- Lệnh sư Nam Cương Dã Tẩu là vũ nội kỳ nhân, luôn luôn khỏe mạnh, cớ sao Vương huynh lại lo lắng? - Họ Trương làm ra vẻ ngọc nhiên hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn chân thành thố lộ:

- Chẳng dám giấu huynh, Gia sư chính là "Thần Long Lệnh Chủ" Lục Định Nhất. Đã bị hại cách đây không lâu.

- Thật có chuyện lệnh sư bị hại sao?

- Đúng vậy! Người đã mất hết công lực, sơ ý bị người ta dùng nội gia chưởng lực đánh vỡ kinh mạch mà chết.

- Không thể tưởng tượng nổi, quả là không thể tưởng tượng nổi?

- Trương huynh có biết Gia sư à? - Vương Phấn đột ngột hỏi

- Đệ hậu sinh đâu có biết, nhưng gia sư thì có đi lại

- Nếu vậy chắc biết những chuyện trước kia của Gia sư.

- Gia sư vẫn nói: Việc Tam Thủ Thần Quân đánh rơi lệnh sư rơi xuống vực đến chết là một nghi án. Vì lệnh sư công lực siêu phàm nhập thánh, còn Tam Thủ Thần Quân có giỏi

cách gì đi nữa thì trong vòng một trăm chiêu cũng không hạ nổi lệnh sư.

- Về việc này Gia sư có nói là trước đó người có trúng phải độc của Ngũ Nhạc phái ám toán!

- Thì ra là vậy. Sao Vương huynh không tìm Ngũ Nhạc phái mà thanh toán.

- Gia sư có hẹn gặp lại đệ để nói rõ hơn, nào ngờ người bị ám hại trước khi gặp lại tại hạ.

- Vậy có phải là Ngũ nhạc phái ám hại không ?

Vương Phấn bỗng nghĩ tới một chuyện tựa như:

- Gia sư yêu cầu phải gặp Bất Cước Thần Thù điều tra cho rõ, nhưng lại không cho đối địch, như vậy bên trong phải có duyên có gì đó chứ?

Họ Trương nhìn thấy chàng trầm ngâm âu sầu thì nói.

http://tieulun.hopto.org

- Nghe nói cuộc quyết đấu giữa Tam Thư Thần Quân và lệnh sư là không cần thiết phải có, chỉ do kẻ ở ngoài xúi giục mà nên.

- Chỉ vì gia sư xuống giương cao chính nghĩa chứ thực ra giữa hai người ấy không oán không thù.

Trương Trinh Nhất cười ha ha nói:

- Vì sao Vương huynh biết Tam Thư Thần Quân là kẻ xấu? Thực ra thì sự kiện ấy không chỉ có một mình lệnh sư bị hại mà ngoài ra còn khá nhiều người khác nữa bị hại lây. Lệnh sư không cho Vương huynh đối địch với Ngũ Nhạc phái tất phải có ý sấu xa nào đó. Vương huynh là người thông minh mẫn tuệ, cứ suy xét từ từ sẽ nhận thức được.

Thấy Vương Phấn vẫn lúng túng, Trương Trinh Nhất lại nói:

- Nếu huynh muốn điều tra cho rõ sự việc có cuộc ác đấu giữa hai vị ấy thì tốt nhất đi hỏi

các bang. Đệ tử của họ ở khắp thiên hạ, tin tức cực kỳ nhanh nhẹn va chuẩn xác. Cứ lấy Thần Long lệnh làm bằng chứng thì nhất định Vương huynh đạt được quá nhiều ước muốn của mình.

- Đa tạ Trương huynh chỉ cho tại hạ con đường sáng để đi.

Thật ra Trương Trinh Nhất tìm Vương Phấn là để hỏi tung tích của Lục Định Nhất. Nào ngờ hay tin ông ta đã chết họ Trương cảm thấy thất vọng. Nhưng họ Trương lại bị sự trung thành, không để tâm những việc làm ác độc của mình.Cho nên Vương Phấn làm cho xúc động. Đương nhiên những đòn tâm lý của họ Trương, Vương Phấn chân thật nào có hay, nên vội vàng định đi tìm Cái bang ngay. Nhưng ngoài mục đích hỏi thăm tin tức già sư, Vương Phấn còn muốn cùng cái bang bàn bạc việc ở U Cốc, điều này thì họ Trương hoàn toàn không liệu tới.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Vương Phấn tạm biệt ra đi, họ Trương lưỡng lự mãi, cuối cùng quyết định gọi họ Vương lại nói:

- Vương huynh đi tìm cái bang chưa phải là việc khẩn cấp trước mắt, mà hhuynh còn nhớ việc Ngũ Nhạc phái chứ?

- Xin Trương huynh nói rõ hơn, tại hạ không hiểu?

- Trong Nguyên Ngũ Nhạc có rất nhiều đệ tử, môn hạ bị người ta chặt cả tứ chi, giết rất thê thảm. Hình như đã tìm ra hung thủ, và hẹn ước quyết đấu tại chân núi Hoàng Sơn trong đêm nay.

- Tin này Trương huynh lấy đâu ra vậy? Vương Phấn vội hỏi.

- Một môn hạ của Bát Cước Thần Thù vô ý lộ ra. Nếu Vương huynh không có hứng thì đệ một mình đi coi vậy.

Họ đứng sát nhau, bỗng một mùi thơm nhè nhẹ bốc lên từ thân thể của Trương Trinh

Nhất thoảng vào mùi hương phấn, khiến chàng chột dạ lấy làm ngạc nhiên tại sao một kẻ đàn ông theo nghiệp võ mà lại dùng nước hoa rồi Vương Phấn cười ha hả nói:

- Quân tử mà không vui sao được.

Họ Trương nói:

- Nhưng chỉ được phép đứng xem, cấm can thiệp đấy !

- Được, tại hạ đáp ứng - Xin mời. Trương huynh dẫn đường.

Chỉ thấy Trương Trinh Nhất bắn mình lên lượn nửa vòng rồi lướt như làn khói, Vương Phấn thấy thân pháp ấy mình đã gặp qua, nhất thời không nhớ ra, buộc miệng khen.

- Kinh công của Trương huynh thật tuyệt thế.

Trương Trinh Nhất ngoái đầu lại thì thấy Vương Phấn ở sát sau lưng mình thì kinh hãi kêu lên.

http://tieulun.hopto.org

- Thân pháp Thần Long Tam Hiệp của Vương huynh quả là bất phàn.

Bỗng Trương Trinh Nhất đứng lại đưa mắt nhìn vào cánh rừng bên cạnh Vượng Phấn thấy thế cũng dừng bước, hỏi khẽ:

- Trương huynh nhìn gì thế?

Họ Trương chưa kịp trả lời thì bỗng một tốp người bịt mặt xông tới phía họ Vương Phấn cười khảy nói:

- Những kẻ tìm tiểu đệ đã đến rồi.

Bỗng Trương Trinh Nhất đưa tay lên cao nói to:

- Bằng hữu, các ngươi tìm sai người rồi đó.

Chẳng biết hữu ý hay vô ý mà mấy ngón tay chỉ về hướng tây nam thế là bọn người áo bịt mặt ngoảng về hướng đó rồi bỏn mình đi ngay.

Vương Phấn lẩm bẩm:

- Đúng là lũ tay chân của Thiên Kiêu bang.

Họ Trương lại cười hỏi:

- Hình như Vương huynh rất bất mãn với Thiên Kiêu bang.

Vương Phấn nói:

-Bữa đó vô cớ bị chúng bắt dùng cực hình tra khảo, tại hạ làm sao quên được mối thù đó.

- Trong Thiên Kiêu bang đệ có mấy người bạn thân, lỗi lầm của họ hôm đó cho đệ lấy tình bằng hữu mà xin huynh bỏ qua cho họ...

Vương Phấn lắc đầu:

- Tại hạ tuyệt đối không bỏ qua nỗi nhục ấy !

Trương Trinh Nhất buông giọng trầm ngâm:

- Nhưng Vương huynh cũng đã giết của họ mấy người rồi mà.

http://tieulun.hopto.org

- Tuy nói như thế, nhưng tại hạ cần phải hỏi kẻ chủ mưu cho rõ giữa gia sư và kẻ ấy có thù oán gì ghê gớm vậy?

- Cũng có thể là do hiểu lầm, Vương huynh không cần để ý.

Vương Phấn không nói gì nữa mà lấy làm thắc mắc tự nhủ "Vì lẽ gì mà Trương Trinh Nhất cứ đứng ra bênh vực cho Thiên Kiêu bang".

*

* *

CHƯƠNG 18

ÁC ĐẤU THIẾU LÂM LA HÁN TRẬN

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến đầu canh thì đến Hoàng Sơn.

Mây đen che phủ bầu trời, bốn bề không gian chìm trong bóng đêm.

Trương Trinh Nhất tỏ ra rất thông thuộc đường sá và địa hình vùng này. Chàng ta trèo lên rìa khe núi chỉ một lúc sau đã tìm được một hang núi rất kín đáo để họ ẩn thân, cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chỗ này có thể nhìn được một vùng rất rộng. Đêm nay chúng ta có thể ung dung "Tọa Sơn Quan Hổ Đấu".

Hai người ngồi sát nhau, đầu của Trương Trinh Nhất sát vào mặt của Vương Phấn. Chàng ta ngửi thấy mùi thơm mỹ phẩm trên tóc, trên da mặt của Trương Trinh Nhất thì cau mày khó hiểu, tự hỏi:

- Chẳng hiểu sao anh chàng này lại thích sử dụng các thứ đồ dùng trang điểm của mỹ nhân vậy?

Vương Phấn mặt dù nhãn lực rất sáng, cũng chỉ thấy trước mặt là một triền núi hoang vắng tối om om chẳng có một bóng người.

Chàng ta quay mặt lại định hỏi Trương Trinh Nhất thì phát hiện ngay cánh rừng phía trước mặt có bóng người di động lúc hiện lúc ẩn, liền khẽ nói:

- Phía bên rừng có người!

- Đó không phải là những nhân vật chủ

yếu! Trương Trinh Nhất vừa nói vừa nhấp nhổm, khiến Vương Phấn tinh ý hỏi ngay:

- Trương huynh biết bọn họ à?

Biết đã bị phát hiện, Trương Trinh Nhất nói luôn:

- Đệ cần báo cho họ biết là đệ đang ở đây.

Nói rồi khẽ huýt sáo mấy tiếng. Vương Phấn hơi nghi nhưng cũng chẳng truy hỏi làm gì.

Ngay lúc ấy từ trong khe núi có năm bóng đen chạy nhanh như chớp xuống chân khe núi, nhìn thân pháp và hình dáng có thể biết đó chính là năm Chưởng môn nhân của Ngũ Nhạc môn phái. Năm người xuống đến chân núi chọn được một chỗ rộng rãi bằng phẳng, mỗi người chọn một chỗ ngồi xuống vận công điều tức, chẳng nghe ai nói với ai một lời.

Vương Phấn thấy thế thì lấy làm lạ, tự nhủ:

http://tieulun.hopto.org

- Chắc là bọn họ biết gặp phải địch thủ cao cường hơn nên phải làm vậy để trấn định tinh thần!

Ngay lúc ấy Trương Trinh Nhất truyền âm nói:

- Vương huynh cảm thấy kỳ lạ trước hành động của họ phải không?

- Quả có vậy!

Trương Trinh Nhất bỗng nói:

- Hôm nay họ có viện thủ đấy nên tỏ ra cao cường lắm!

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc môn phái uy danh hiển hách lẽ nào lại mở miệng đi khẩn cầu viện thủ?

- Đồ hổ giấy, nếu không có viện thủ thì chỉ có mà chờ chết!

- Ai mà có lực lượng lớn đến mức đi viện trợ cho Ngũ Đại phái?

- Chờ một lát nữa thì biết ngay thôi!

Lúc này đã vào khoảng đầu canh ba,

mây đen tan ra để lộ ánh trăng yếu ớt. Bạch Y Tú Sỹ đứng dậy, phe phẩy chiếc quạt giấy nói:

- Theo như lão phu thấy thì ma đầu ấy không tới rồi!

- Vì sao thế? Bát Cước Thần Thù hỏi.

- Ngũ đại môn phái chúng ta tổn thất nhiều, thất bại mấy lần là do địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Nay chúng ta khiêu chiến với chúng một cách minh bạch, chúng sợ chết không dám đến!

- Chưa chắc đâu! Hư Vô đạo trưởng lắc đầu nói.

- Ngũ đại môn phái chúng ta danh chấn giang hồ. Nếu hắn có đủ lực lượng chiến đấu với chúng ta thì việc gì không công khai đến gõ cửa mà khiêu chiến! -Bạch Y Tú Sỹ lại nói:

- Người ấy không thể coi thường được đâu, cứ trông bổn môn...

http://tieulun.hopto.org

Nghe Tĩnh Không đại sư nói thế, Bạch Y Tú Sỹ xếp quạt chẳng nói nữa.

Hư Vô đạo trưởng cười khẩy nói:

- Kẻ ấy không biết bản lĩnh thế nào, chỉ biết hôm nay mà tới đây thì chắc là đi tìm cái chết rồi!

Bỗng Vô Tướng Quan Âm kêu to lên:

- Hay lắm. Thì ra hắn cũng dám đem người đến cơ đấy!

Bà ta đưa quái trượng chỉ lên cây cổ thụ phía gần sơn động hai người đang nấp, nơi đó có vẽ một con Cú hai đầu dương cánh múa vuốt bằng sơn đỏ. Hình con Cú to cao bằng người lớn, trông rất oai hùng.

Năm Chưởng môn nhân Ngũ đại phái đưa mắt nhìn nhau, Bát Cước Thần Thù cất tiếng cười nói:

- Thế cũng được. Làm cách này cả hai đều kiện cũng giải quyết một lúc như vậy tiết kiệm được bao công sức!

Vương Phấn lấy làm ngạc nhiên vì lúc đến đây chàng đâu thấy các hình ấy, vậy mà chỉ có một thời gian ngắn đã xuất hiện, không hiểu ai làm mà tài thế.

Trương Trinh Nhất quay lại nói:

- Chỉ chừng ấy cũng đủ dọa chúng khiếp vía rồi!

Ngay lúc ấy có một lão nhân người nhỏ bé râu tóc đều bạc phơ, chống cây gậy trúc đi đến đến trước mặt những vị trưởng môn nọ.

Bạch Y Tú Sỹ đưa mắt ra hiệu cho Bát Cước Thần Thù, rồi phe phẩy cây quạt tiến đến, đưa tay lên thi lễ rồi nói:

- Có phải tôn giả đến phó ước?

Lão nhân bé nhỏ đó đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Các ngươi không đưa môn hạ tới à?

- Ngũ Nhạc môn phái Chưởng môn nhân đều đủ mặt hà tất phải có môn hạ.

http://tieulun.hopto.org

Lão nhân nọ trả lời:

- Ý của lão hủ là thế này, nếu cả Ngũ đại Chưởng môn nhân đều bại tử thì lấy ai mà thu nhặt thi thể các vị?

Ngay lúc đó Trương Trinh Nhất truyền âm nói:

- Vương huynh có tin không? Đệ bảo đảm lão nhân này là nữ nhân đấy?

Từ dưới bãi trống tiếng cười của Bát Cước Thần Thù vang lên:

- Tôn giá có phải là người dùng phù hiệu con cóc ba chân, chúng ta và ngươi có gì thù oán với nhau mà ngươi tàn sát môn hạ của chúng ta dã man như vậy. Nếu đêm nay ngươi không trả lời cho minh bạch thì đừng mong rời khỏi nơi này.

Lão nhân râu tóc bạc phơ ấy nói:

- Ta không hiểu các ngươi có nghĩ lại những việc đã làm năm ấy không? Lão phu đến đây là để trả lại món nợ máu năm ấy mà thôi.

Bát Cước Thần Thù biến sắc mặt quát:

- Thật sự thì ngươi là ai?

- Các ngươi còn nhớ sự kiện chặt hết tay chân rồi cắt lưỡi của một người không? - Lão nhân nọ hỏi.

Vừa nghe mấy lời ấy cả Ngũ đại Chưởng môn nhân đều tái mặt, kinh hãi nhìn nhau không nói một lời nào. Lão nhân nọ lại nói tiếp:

- Lão phu sở dĩ không vội giết các ngươi là để bảo tồn cái miệng của ngươi cho đến lúc võ lâm đồng đạo đều hiểu rõ việc ấy. Con lừa trọc Linh Không mặc áo cà sa mà khẩu Phật tâm xà nên đã chết trước để làm gương cho các ngươi.

Bát Cước Thần Thù quát lên một tiếng, hai tay các không về phía lão nhân nọ một chiêu, nghe tiếng xé gió rào rào, rồi hàng chục các ám khí như chân nhện bắn vút vào phía lão nhân nhỏ bé nọ.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy ám khí bắn đến gần sát thân mình, một luồng ánh sáng đỏ rực như ráng chiều lóe lên hoa mấy cái tức thì đám ám khí nọ trở thành sắt vụn rơi lả tả xuống đất.

- Ôn Hoàng Thần Kiếm !

Vương Phấn khẽ kêu lên như thế thì Trương Trinh nhất quay lại hỏi ngay:

- Vương huynh cũng biết cây kiếm này à?

- Giả sử nói kiếm này có hai thanh là thư hùng kiếm. Lão nhân dùng thanh kiếm nàu đỏ cường mãnh tức là hùng kiếm, còn thanh kiếm của Trương huynh là thư kiếm!

- Ai nói với ngươi như thế?

- Huynh quên cái chiêu "Thiểm Điện Kinh Hồng" lấy của Võ Thống Quân Âm một cánh tay bằng "Oa Hoàng Thần Kiếm" à?

- Vương huynh quả không hổ thẹn là truyền nhân của Thần Long Lệnh Chủ.

- Bát Cước Thần Thù tiểu khí như vậy e khó mà bảo toàn tính mạng.

Ngay lúc đó lão nhân tóc trắng hú một tiếng vang lừng, rồi cười quái dị nói:

- Không thể ngờ Dư Văn Báo lại hèn hạ như vậy. Đúng là ngươi đã ép ta phải lấy mạng ngươi đó.

Lão nhân chưa dứt lời thì Bát Cước Thần Thù đã ngước mặt lên trời cất tiếng hú lanh lảnh kéo dài.

Thấy vậy lão nhân tóc bạc ấy cười khẩy một tiếng nói:

- Xem ra thì các ngươi mai phục trợ thủ phải không?

Tính Không đại sư niệm Phật hiệu nói:

- Bần tăng có một trận thế nho nhỏ, nếu thí chủ phá được thì chúng ta xin xuôi tay chịu trói.

- Ta chỉ biết Thiếu Lâm có La Hán Trận, Võ Đương thì có Đại Cửu cang trận, còn Trung

http://tieulun.hopto.org

Nhạc phái trận thức thì ta chưa nghe nói tới bao giờ cả.

- Chính vì thế đêm nay mời thí chủ mở rộng tầm mắt.

Vừa nói xong thì Tính Không đại sư vẫy tay ra hiệu.

Từ trong rừng một đoàn tăng nhân chạy ra. Phía trái là những tăng nhân mặc áo cà sa màu đỏ tay cầm giới đao, phía tay phải là tăng nhân mặc cà sa màu vàng tay cầm thiền trượng, sát khí đằng đằng dàn thành trận thế.

Vương Phấn thấy rõ số tăng nhân mặc áo cà sa đỏ là ba mươi sáu vị, mặc cà sa vàng là bảy mươi hai vị, hợp lại là một trăm linh tám, chàng nói:

- Hay là La hán trận - Còn Vương Trinh Nhất tái mặt nói:

- La hán trận là trấn môn trận pháp của Thiếu Lâm tự, bất truyền, làm sao tới được Trung Nguyên Trung Nhạc phái. Như vậy ở

đây phải có nguyên nhân có thể là Thiếu Lâm ngầm viện trợ cho Ngũ Nhạc phái.

- Hãy để xem trận thế vận động thế nào! Nếu đúng vậy...

- Lẽ nào Vương huynh định ra tay?

- Tiểu đệ cần phải nghĩ cách ngăn cản cuộc thảm sát này.

Lúc bấy giờ ba mươi sáu tăng nhân áo đỏ ở trong, bảy mươi hai tăng nhân áo vàng ở ngoài, tầng tầng lớp vây lão nhân đầu râu tóc bạc vào giữa.

Lão nhân nọ, mặt lộ vẻ căng thẳng, đột nhiên lấy trong bọc ra một thanh đoản kiếm hoành ngang trước ngực, cười lạnh lẽo nói:

- Thanh kiếm này một khi đã tuốt ra khỏi vỏ là phải thấm đẫm máu người - Xin các vị hãy cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên Vương Phấn nhìn thấy Oa Hoàng Thần Kiếm. Thanh kiếm kể cả

http://tieulun.hopto.org

vỏ chỉ dài chừng thước bảy thước tám, Trên sóng kiếm có một giải ánh sáng đỏ chạy suốt thân, hơi lạnh tỏa ra hơi rợn rợn, đúng là một thứ binh khí cực kỳ quý báo.

Lúc này Ngũ Nhạc Chưởng môn nhân như những kẻ vô sự đã lùi sang bên, nhường cho những tăng nhân dàn trận pháp và lão nhân nọ gườm nhau chuẩn bị xuất thủ sát hại lẫn nhau.

Bỗng lúc ấy trong rừng một tăng nhân cà sa màu vàng từ từ từng bước tiến ra, miệng niệm Phật hiệu, nói với lão nhân đầu bạc nói:

- Biển khổ vô biên, quay đầu vào là thấy bờ. Lúc này thí chủ hạ khí giới vẫn còn kịp đó.

Lão nhân tóc bạc cười một tràng dài nói:

- Cảm ơn tấm lòng bồ đề của ngươi. Ta nghĩ một trăm lẻ tám tăng nhân này không siêu độ được lão phu mà ngược lại vẽ hổ không ra

hổ mà lại ra chó. Nói như vậy là tự nó hướng về Tây phương cực lạc mà sinh sống đó.

Lời vừa dứt thì một luồng ánh sáng màu đỏ đã vụt lóe lên, lão nhân khởi thế công tức khắc.

Lập tức trận thế chuyển động. Chín thanh giới đao như một quầng chớp chém xuống người lão nhân nọ. Lão nhân vung bảo kiếm lên, một giải sáng đỏ rực như cầu vồng chặn ngang lớp đao ấy, thì lập tức lớp chín thanh giới đao thứ hai đã lóe lên xả xuống, vầng hồng vừa chiếu sáng thì lớp giới đao thứ ba đã lại tấn công ngay. Lão nhân nọ vung bảo kiếm lăn xả vào kiếm trận, hy vọng không giết được người thì cũng chặt đứt binh khí của tăng chúng, nhưng nào ngờ trận thế chuển động càng nhanh hơn, hy vọng phá vũ khí của đối phương cũng đã càng khó hơn rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lão nhân nọ kinh ngạc kêu to lên:

- Được lắm, thì ra các ngươi đã mượn môn hạ Thiếu Lâm lập trận.

Nói rồi lão nhân nọ lao thẳng tấn công vào giữa vòng vây. Lập tức lớp tăng nhân áo đỏ rẽ ra để lão nhân đi qua rồi vung đao công vào sau lưng lão. Còn phía trước là một rừng thiền trượng nặng như núi Thái Sơn quật lại. Đến lúc này thì toàn bộ một trăm lẻ tám tăng nhân đều răm rắp tiến thoái không thừa một vị trí, không sai một bước chân, từng núi đao, từng rừng thiền trượng hết lớp này đến lớp khác tấn công vào lão nhân nọ đúng như nhịp độ công phá của lão nhân.

Vương Phấn nhìn thấy thế thì tức giận nói:

- Lấy một trăm linh tám cao thủ hợp công một người, thế mà cũng gọi là chính phái. Tại hạ không sao chịu nổi cảnh này, phải xuống giúp lão nhân thôi.

Trương Trinh Nhất vội kéo chàng ta ngồi xuống nói:

- Ngươi chưa quen mắt cảnh này phải không. Hãy ngồi yên đã nào. Ngươi nên biết lão nhân nọ võ học vô cùng uyên bác, chỉ một tý nữa là người đó sẽ tìm ra cách ứng phó ngay thôi.

Lúc ấy năm người chưởng môn nhân tản ra đứng một bên chỉ chỉ chỏ chỏ ra chiều đắc ý lắm. Bát Cước Thần Thù gật đầu nói:

- Các vị thấy khổ nhục kế của lão phu có thần hiệu không nào. Bây giờ mặc cho ai thắng ai bại thì chúng ta đều cũng có lợi mà thôi.

- Nếu Thiếu Lâm mà hạ được lão nhân nọ thì môn hạ của lão sẽ tìm tới Thiếu Lâm mà báo thù thôi, chúng ta vô quan hệ.

- Hãy đề phòng lực lượng đã vây hãm chúng ta ở Vong Sơn hiện nay chưa chia tay mà

http://tieulun.hopto.org

đang ẩn náu nơi đây thôi theo dõi thực lực của chúng ta?

Nghe Hư Vô đạo trưởng nói vậy Tĩnh Không đại sư nói:

- Nay chúng ta mượn lực lượng của thiếu lâm, họ biết chúng ta yếu thế. Họ đắc thắng trận này sẽ liên kết với võ đang và lũ Cái Bang nữa thì chúng ta càng khốn khó đó... Ước gì học lúng túng thì đỡ lên mặt...

Nghe đến đấy thì Trương Trung Nhất huýt vào người Vương Phấn hỏi:

- Vương huynh đã nghe thấy chưa?

- Bọn chúng quả là đê tiện! Sẽ có ngày tiểu đệ vạch mặt bọn chúng mới được.

Nói vậy rồi cả hai lại đưa mắt theo dõi trận đấu, thì thấy lão nhân nọ đã thay đổi đấu pháp. Lão nhân theo kiểu lánh nặng tìm nhẹ mà xuất thủ kiếm pháp cũng thay đổi từ từ, chậm chậm tấn công lớp tăng nhân cầm giới đao phía trong, còn các tăng nhân áo

vàng lại tụt lại sau lưng ta. Ông tấn công vào các vị trí giữa hai lớp tăng nhân làm cho họ luôn luôn va vào nhau vì phải vận trạng theo thế trận.

Bỗng giữa lúc ấy có một tiếng hú lên cao vút, vang rền, ngân thật lâu khiến Vương Phấn phải khâm phục tự nhủ:

- Người này có nội lực cực kỳ cao thâm.

Chàng thấy từ trên cao một bóng người sáng lấp lánh bay vút xuống. Người ấy như đang cực kỳ phẫn nộ, chân vừa đạp đất lập tức lao vào tấn công ngay Ngũ đại Chưởng môn.

Bát Cước Thần Thù vung mạnh hai tay, hàng chục mũi ám khí như một trận mưa ập xuống châu thân người ấy. Lão quái nhân cười lên nghe rất ghê rợn, đưa tay leốn phất mạnh một cái, toàn bộ những mũi ám khí rớt xuống mặt đất ngay tức khắc. Rồi quái nhân vẫn giữ nguyên tư thế ấy chụp xuống Bát Cước Thần Thù.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc ấy Bạch Y Tú Sỹ vung quạt quật vào hông quái nhân. Còn Vô Tống Quan Âm lập tức kêu to lên một tiếng vung quái trượng đâm vào ông ta cánh tay phải của quái nhân hất ra, cây quái trượng tuột khỏi tay bà ta bắn lên trời cao, còn lưỡi dao cong song chém ngược ra sau nhanh như gió, khiến cho Bạch Y Tú Sỹ vội xếp quạt nhảy ngang qua bên đến năm bước mới tránh thoát thế đao.

Hư Vô đạo trưởng vung tay, một luồng kiếm quang lóe lên cùng với thiết quyền của Tính Không đại sư công vào mặt quái nhân. Bàn tay phải của quái nhân xỉa tới, chụp nhay lưỡi kiếm của Hư Vô đạo trưởng khẽ lắc ngang một cái, thanh kiếm đã gãy làm hai đoạn. Cũng vẫn với thế chiêu ấy, cánh tay phải hất cao lên, đánh bật đường quyền của Tính Không đại sư mạnh tới mức hất lão thiền sư té bệt xuống mặt đất.

Lưỡi dao to bản của quái nhân như ánh sao băng vụt lóe lên công vào Bát Cước Thần Thù. Lão Chưởng môn Nam Nhạc phái vung một chưởng cực mạnh, chưởng phong cuồn cuộn tuôn ra đẩy bật lưỡi đao sang bên. Còn lão ta hự một tiếng lùi lại hơn một trượng mặt trắng bệch.

Quái nhân liền bỏ bọn năm tên chưởng môn mặt mày tái xám kinh hãi lại đó, ông phi thân vào giữa kiếm trận của Thiếu Lâm La Hán trận với một thân pháp quái dị. Thân hình còn đang lơ lửng trên không theo đà thẳng tới phía trước, bỗng tự nhiên quặt sang phía trái nhanh như điện chớp, lưỡi dao đã sáng ngời lóe lên, máu thịt bay tung tóe trận thế lập tức hỗn loạn.

Trương Minh Nhất thấy Vương Phấn chăm chú theo dõi chiêu thức của quái nhân nọ thì khẽ hỏi:

- Ngươi có biết người này là quái vật gì không?

http://tieulun.hopto.org

- Tại hạ đã gặp ông ta một lần, ông ta chỉ biết viết, không biết nói như một phế nhân. - Vương Phấn vừa đáp vừa nhìn vào kiếm trận.

Lúc này kiếm trận đã bị vỡ, sức mạnh khủng khiếp của sự hợp công hàng chục con người nay đã mất, chỉ còn là sức mạnh, mạnh ai nấy chạy mà thôi. Cũng vừa lúc ấy một luồng sáng tỏ lấp lánh lượn giữa đám tăng nhân hỗn loạn ấy. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hàng chục tăng nhân gục ngã trên vũng máu.

Vương Phấn vội kêu lên:

- Tiểu đệ phải ngăn bớt cuộc tàn sát này mới được.

Vừa dứt lời chàng ta đứng bật lên định bật ra khỏi sơn động thì đã thấy phía dưới trường đấu quái nhân cùng lão nhân tóc bạc trắng ấy cùng cất lên một tiếng hú quái dị, rồi cả hai bay vút vào rừng cây mất dạng.

Trương Trinh Nhất sững cả người buông ra một câu:

- Thật tiểu đệ không thể ngờ được trên đời này lại có một quái nhân võ công cao khủng khiếp như vậy.Theo Trương huynh bọn họ đấu với nhân vật nào thế?

- Đó là một người như tại hạ... không, không... một thiếu nữ tuyệt đẹp hoặc một lão nhân phụ nữ trung niên! - Trương Trinh Nhất lúng túng nói.

Vương Phấn như nhận ra điều gì gật gật đầu.

Bỗng lúc ấy có một bóng người bay tới ngay trước sơn động nói to:

- Thuộc hạ tham kiến...

Trương Trinh Nhất vội tiếp lời người kia, hỏi:

- Sự việc làm thế nào rồi?

- Tất cả đều thuận lợi, tổng cộng ba mươi sáu người.

http://tieulun.hopto.org

- Được ! Các ngươi có thể đi trước đi.

Người kia khom mình dạ một tiếng rồi phi thân đi ngay.

Vương Phấn nhìn lại nói:

- Thì ra ngươi mang tới không ít người.

Trương Trinh Nhất cười nói:

- Nếu như đối phương cũng là những người chính nhân quân tử như Vương huynh thì tại hạ đâu có phải dùng đến cách này.

Vương Phấn đưa mắt nhìn xuống bãi chiến trường thì thấy có ít nhất một phần ba tăng nhân Thiếu Lâm đã tử trận. Những người còn sống sót, lo thu nhặt những tử thi rời khỏi chiến trường trong sự im lặng đến rùng rợn.

Năm chưởng môn kia thì đã có hai bị trọng thương, họ đưa mắt nhìn nhau, mãi sau Hư Vô đạo trưởng mới lấy lại được tinh thần nói:

- Đúng là bần đạo đã dự kiến, ngay cả đến La Hán trận của Thiếu Lâm cũng không cản nổi hắn. Hung ma này quả là tàn bạo. Từ nay Ngũ đại môn phái không mong có một ngày yên ổn.

Bỗng dưng Trương Trinh Nhất cao giọng nói vọng xuống, tiếp ngay:

- Tôn giá nói quả không sai, chỉ trong nửa năm thôi Trung Nguyên Ngũ Nhạc nhất định sẽ tan vỡ, triệt tiêu hết, vĩnh viễn xóa tên khỏi giang hồ. Hư Vô đạo trưởng kinh hãi, ngẩng mặt lên kêu to:

- Các hạ là ai ? Sao không xuất hiện để gặp nhau?

- Ta là ai các ngươi cứ nghĩ sẽ ra ngay. Đêm nay ta không muốn đánh đều cho các ngươi đâu! Các ngươi hãy an tâm mà đi. Nhưng ba mươi sáu đệ tử Ngũ Nhạc phái không thể không trừng phạt, ta tạm thời đem đi.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong Trương Trinh Nhất kéo Vương Phấn phi thân lướt đi.

Lúc này Vương Phấn đã hiểu được phần nào, lạnh lùng nói:

- Thì ra Trương huynh là người của Thiên Kiêu bang.

Trương Trinh Nhất mỉm cười nói:

- Thiên Kiêu bang cũng chẳng có gì không tốt.

- Mỗi người một chí, tại hạ không muốn nói tới việc của cá nhân ngươi

Đột nhiên Trương Trinh Nhất nghiêm mặt nói:

- Những kẻ như Bát Cước Thần Thù, Bạch Y Tú Sỹ mà làm lãnh đạo võ lâm chỉ đưa võ lâm vào họa kiếp. Vương huynh như rồng như phượng giữa nhân gian, nếu gia nhập bổn bang cùng lo đại sự thì chẳng mấy năm sẽ làm nên nghiệp lớn, đưa võ lâm tới đỉnh vinh quang, không hiểu Vương huynh nghĩ thế nào?

Vương Phấn cười nhạt nói:

- Tại hạ đã nói rồi, mỗi người có một chí hướng, chẳng thể ép buộc được, lòng tốt của Trương huynh, tại hạ xin ghi nhớ.

- Vậy là không có cách nào nữa à?

Trương Trinh Nhất thở dài nói tiếp:

- Xem ra thì Vương huynh quá thành kiến Thiên Kiêu bang!

- Không hẳn như vậy. Tiểu đệ trước nay đối với việc gì cũng luôn hỏi "có nên hay không nên làm". Nếu nói về đạo lý thì va4n là bạn bè thân thiết. Còn ngược lại nói về sự nghiệp nếu làm gì tốt cho võ lâm đồng đạo thì cùng chí hướng rồi.

Trương Trinh Nhất biết không sao thuyết phục nổi Vương Phấn, vẻ mặt lộ nét đau buồn, than một tiếng nói:

- Chúng ta đành vậy mà chia tay. Nhưng hy vọng tình bằng hữu của chúng ta vẫn luôn luôn còn đó.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cất tiếng cười sang sảng nói:

- Tại hạ cũng hy vọng như thế.

Nói rồi đứng nhìn theo Trương Trinh Nhất lướt người bay đi.

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 3

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 19

SẨY CHÂN XUỐNG HỐ

Vương Phấn vừa đi vừa suy nghĩ, Quái Nhân ấy là ai? Còn thủ lãnh của Thiên Kiêu Bang là ai. Hình như họ rất căm thù Trung Nguyên Ngũ Nhạc, nhưng đều không có ý định giết những chưởng môn nhân ấy - Vì sao?

Còn sư phụ của chàng vì sao phải quyết đấu với Tam Thủ Thần Quân. Sau khi sư phụ bị đánh rơi xuống núi thì Tam Thủ Thần Quân thế nào? Hiện nay có còn sống không?

http://tieulun.hopto.org

Có phải sư phụ bị trúng độc của Bát Cước Thần Thù và đồng bọn không? Nếu đúng là bọn họ thì sao lại không cho mình báo thù? Mà chỉ cho phép dạy cho họ một bài học mà thôi?

Rồi đột nhiên Vương Phấn nghĩ tới người mượn lệnh của Thần Long Lệnh đã triệu tập rất nhiều nhân vật võ lâm đến. Người ấy là ai? Thần Long Lệnh ở đâu ra? Và tại sao lại mời nhiều người đến như thế?

Vừa đi vừa đặt ra biết bao câu hỏi,bao nhiêu vấn đề mà không làm sao giải đáp nổi, Vương Phấn đi đến trước một tòa miếu cổ.

Bỗng từ trong miếu vọng ra một giọng nói hách dịch:

- Chúng ta đang nói tới ngươi, không ngờ lại gặp ngươi đến.

Vương Phấn đưa mắt nhìn thì thấy có một lão hóa tử và một lão hòa thượng đang ngồi cạnh một đống lửa tàn.

Lão hóa tử nọ chính là Lĩnh Nam Xà Cái, còn hòa thượng kia chính là Vân Phong thiền sư của Nga My phái.

Vương Phấn rảo bước tiến vào, chào:

- Đại sư cũng có mặt tại đây à?

- Bần tăng vốn không thích giang hồ thị phi nhưng may gặp tiền đại hiệp, lại nói về việc của lệnh sư, nên bần tăng không thể không thổ lộ việc vừa qua.

Vương Phấn khom lưng bái, nói:

- Tại hạ thật là mơ hồ, xin đại sư chỉ dẫn vượt qua mê lộ.

Lĩnh Nam Xà Cái cười ha hả

- Ngày ấy gặp nhau, nếu ngươi nói thật là truyền nhân của Lục Đại Hiệp thì lão hóa tử ta đã cùng đi đến Nam Nhạc phái, cho nên lần ấy tại hạ đâu có dám manh động.

Vân Phong đại sư nói:

- Bây giờ để bần tăng nói tiếp câu chuyện đang nói với Tiền Đại Hiệp, rồi sau đó

http://tieulun.hopto.org

chúng ta sẽ bàn kỹ hơn. Năm ấy trong võ lâm có hai nhân tài kiệt xuất nhất: Đó là Tam Thủ Thần Quân Trương Cung Bắc và Lệnh Sư. Trương Cung Bắc tính tình hung bạo lại chuyên luyện tà công nên người ta sợ mà không kính phục. Nhưng thật ra đó là một con người không xấu là người được xếp vào giữa chính và tà. Lệnh sư thì lại là một người hết sức quang minh chính trực, đã từng đánh thắng ác tăng Tây Vực, nên được võ lâm đồng đạo nhất trí lựa làm võ lâm minh chủ, lấy độc môn binh của người làm Thần Long Lệnh thay cho tên gọi là Diêm Vương lệnh trước kia, lấy đó làm tín vật của minh chủ...

Vương Phấn xen ngang hỏi một câu:

- Vì vậy Tam Thủ Thần Quân bất phục nên xảy ra quyết đấu?

Vân Phong Thiền sư lắc đầu nói tiếp:

- Lệnh sư ngay từ khi còn trẻ hành hiệp giang hồ nhân phẩm và võ công đều là thượng

đẳng, nên gặp nhiều cuộc tình. Năm ấy có một vị nữ hiệp có ngoại hiệu là Bách Hoa Tiên Tử sắc đẹp lộng lẫy, quả là tên xứng với người. Khiến không biết bao nhiêu chàng trai nghiêng ngã, nhưng Bách Hoa Tiên Tử chỉ ôm nặng một mối tình đó là đối với lệnh sư. Nhưng lệnh sư quá chú tâm đến sự nghiệp, quanh năm suốt tháng chỉ lo bôn tẩu giang hồ, không quan tâm tới nàng ta, nên Bách Hoa Tiên Tử phẫn nộ lấy Tam Thủ Thần Quân. Được kỳ duyên, tính tình của Tam Thủ Thần Quân đột ngột biến đổi, cả hai quyết định quy ẩn, không còn bận lòng chốn giang hồ nữa.

Nào ngờ sau tân hôn ba tháng, trong một tối không có trăng sao, gặp phải một cuộc tấn công đột xuất, mà số người vây đó thuộc không dưới mười môn phái xưng là thực hiện Thần Long Lệnh của Lệnh Chủ! Cuộc chiến ác liệt xảy ra, lực lượng tấn công họ từ thương hiểu vô kể, Bách Hoa Tiên Tử bị đánh rơi xuống vực,

http://tieulun.hopto.org

còn Tam Thủ Thần Quân nhờ có công lực cao tuyệt, đã phá vây chạy thoát.

Sau đó Tam Thủ Thần Công truy tìm lệnh sư khắp nơi, nhưng lệnh sư ẩn trốn tránh gặp mặt và thân tự đến các môn phái điều tra sự kiện đó. Nhưng những kẻ tham chiến hầu hết đều tử trận, còn lại đều ẩn trốn sợ Tam Thủ Thần Quân trả thù.

Lĩnh Nam Xà Cái cười hà hà nói:

- Trong đó có lão phu. Lão hóa tử trốn ở Lĩnh Nam học được cái nghề chơi rắn này xong mới dám quay về...

Vân Phong đại sư nạt:

- Ngươi đừng có giỡn, để bần tăng nói tiếp. Vì thế không điều tra được gì cả. Năm đó đúng lúc lệnh sư đang điều tra tại bổn môn thì Bát Cước Thần Thù và Bạch Y Tú Sỹ đưa Tam Thủ Thần Quân tới bổn phái. Đối diện chất vấn lệnh sư vì sao ra lệnh vây công vợ chồng họ, Tam Thủ Thần Quân cứ đòi động thủ nhưng

lệnh sư lại tránh được. Dù lệnh sư đã hết sức giải thích nhưng Tam Thủ Thần Quân quá căm tức không chịu nghe nên chấp nhận hẹn nhau ngày mười lăm tháng ba quyết đấu. Sau khi Tam Thủ Thần Quân đi rồi Bát Cước Thần Thù, Chưởng môn nhân bổn phái và một số người nữa đều khuyên lệnh sư nên gọi thêm vài người đồng đạo nữa, nhưng lệnh sư kiên quyết không nghe, vì vậy Chưởng môn bổn phái không dám trái lệnh đến nơi ước đấu...

- Rồi sau đó thì sao? Đột nhiên Vương Phấn hỏi

- Sau đó thì bần tăng không được rõ nữa - Vân Phong đại sư đáp

Bỗng từ ngoài miếu có một giọng nói vọng vào:

- Rồi sau đó thì Lục Định Nhất bị đánh rơi xuống vực - Còn cao thủ Thần Quân thì bị các cao thủ của Ngũ Nhạc phái chặt đứt tứ chi và cắt đứt cái lưỡi, ném vào trong sơn động.

http://tieulun.hopto.org

Cả ba người đều giật mình, Vương Phấn bật dậy hỏi:

- Người nào đó?

Người mới đến cất tiếng cười quái gở nói:

- Mới một năm không gặp nhau, lẽ nào lại quên người đại phu Mông Cổ!

Loáng một cái người ấy lướt vào cười ha hả nói:

- Lão phu cứ nghĩ chuyện ấy đã được thêu dệt thành ngàn thiên tiểu thuyết nào ngờ vẫn còn có những điều chính khí lưu lại trong nhân giang để đến đêm nay nói lên tại đây. Quả là hiếm có, hiếm lắm!

Lĩnh Nam Xà Cái trừng mắt nhìn người mới đến nói:

- Lão Hóa tử này suốt đời bôn ba giang hồ, chưa từng nghe ai nói tới Đại Phu Mông Cổ nào cả.

- Ngoại hiệu này là để che đậy đấy.

Năm ấy lão phu là một người đi tìm thuốc quý, các hạ làm sao biết được. - Đại Phu Mông Cổ nói

- Làm sao có thể lừa được đôi mắt già này?

Vân Phong đại sư hỏi:

- Thí chủ làm sao biết được năm đó Tam Thủ Thần Quân bị Trung Nguyên Ngũ Nhạc vây công đến chết?

Đại Phu Mông Cổ nói giọng âm u:

- Thật là người tính không bằng trời tính. Tam Phủ Thần Quân tuy bị chặt đứt tứ chi, cắt mất lưỡi nhưng nhờ có mấy mươi năm thuần luyện công phu nên không chết được..

- Vậy lẽ nào quái nhân được làm bằng kim loại kia lại là Tam Thủ Thần Quân

- Điều đó thì không được biết.

Vương Phấn lại lắc đầu, tự nói lẩm bẩm:

- Không được, Tam Thủ Thần Quân thù sư phụ, lẽ nào lại tha môn hạ của ngài.

http://tieulun.hopto.org

- Điều đó không nhất định, Tam Thủ Thần Quân trí tuệ hơn người. Qua bao nhiêu năm điều tra đã giải đáp được quá nửa sự thật rồi. Hơn nữa trước đây ông ta cực kỳ khâm phục lệnh sư thì cũng đã hiểu rõ bản chất thực sự của con người lệnh sư chứ.

Vân Phong đại sư lại nói tiếp

- Ngày trước Lục Đại Hiệp từ hôn với Bách Hoa Tiên Tử không phải là vì hoàn toàn không yêu bà mà là vì đã có ý trung nhân trước rồi. Điều này Bách Hoa Tiên Tử biết và cả Tam Thủ Thần Quân cũng rất rõ. Không hiểu vì sao sau đó vị tình nhân ấy nổi giận bỏ đi.

Vương Phấn nổi giận nói:

- Văn bối hiểu rồi! Sự việc ấy nhất định là do Trung Nguyên Ngũ Nhạc giả Thần Long Lệnh tạo nên kết cục đó. Văn bối không thể không tìm bọn họ để thanh toán.

Đại Phu Mông Cổ cười lạnh lùng nói:

- Bên ngoài thì đúng là như thế đấy - Nhưng nếu như ta hỏi đến một vài vấn đề thì các hạ sẽ thấy ngay là bên trong còn có vấn đề khác nữa Vân Phong Đại sư và Tiền Đại Hiệp đều la giang hồ tiền bối cả, hãy giúp cho Vương Thiếu hiệp trả lời cho lão phu mấy vấn đề, được không?

- Lĩnh Nam Xà Cái nhìn Vân Phong Đại sư rồi hỏi:

- Hỏi đi nào?

- Những điều kiện gì để chọn võ lâm minh chủ? - Đại phu hỏi

- Nhân phẩm, võ công thuộc hạng nhất, có đủ danh vọng và nhân duyên

- Lục Đại hiệp võ công như thế nào? Đại phu Mông Cổ hỏi

- Đó là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm đương thời trừ Chưởng môn nhân Cái Bang, Võ Đang và Thiếu Lâm ra không một ai có thể so sánh. Nên nhớ rằng có một lần Chưởng môn

http://tieulun.hopto.org

nhân Thiếu Lâm là Thái Hư Thương nhân luận đến ba trăm chiêu với Lục Đại hiệp mới chịu nhường nửa chiêu.

Mông Cổ đại phu cười ha hả nói:

- Trí nhớ của lão Hóa tử quả không chê được - bây giờ xin hỏi: Ngũ Đại Môn phái chưởng môn nhân ra sao?

- Không đáng để kính nể. Chỉ cần nói riêng về võ công thôi, cái họng như bọn họ thì trong Cái Bang có đến hàng năm ba tá.

- Nhưng bọn họ đã được trèo lên được ghế võ Lâm Minh Chủ là vì sao?

Vương Phấn chen vào một câu như vừa nhận thức được

- Có lẻ là có một thế lực nào đó ngầm bảo trợ?

- Lão phu chỉ có thể giới thiệu cho Thiếu Hiệp một đầu mối... còn làm sao để truy tìm ra đó là việc của ngươi.

Vương Phấn vòng tay bái tạ nói:

- Các vị tiền bối đã nhiệt tình chỉ ra cho vãn bối rất nhiều vấn đề rất nhiều riềng mối, vãn bối vô cùng cảm kích.

Nói rồi chàng hướng ra ngoài miếu định đi thì Đại Phu Mông Cổ gọi:

- Hãy quay lại.

Thấy Vương Phấn tỏ vẻ không hài lòng, Đại Phu Mông Cổ nói:

- Tất cả những điều ta nói đều là cốt lõi. Trước mắt lệnh sư bị hại có thể do đó là đòn răn đe khống chế trước. Hôm nay thân phận ngươi đã bộc lộ, lại mang Diêm Vương lệnh trong mình phải chú ý từng bước đi không được để cho kẻ khác ám toán.

Vương Phấn vội đổi thái độ, cung kính nói:

- Những lời vàng ngọc của tiền bối, vãn bối xin luôn luôn ghi nhớ.

- Làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho chín chắn, không được vội vã. Nên nhớ rằng

http://tieulun.hopto.org

những việc này phải làm cho rõ ràng, mạch lạc đủ chứng cớ nếu không người ta sẽ nói sư phụ ngươi bỏ công vị tư, vì Tam Thủ Thần Quân cướp người yêu nên đã lấy Thần Long Lệnh ra đối phó với Tam Thủ Thần Quân.

Vương Phấn vừa gật đầu vừa suy nghĩ: "Không biết vì sao cái gì ông ta cũng biết cả thế?" thì chợt nghe Mông Cổ Đại Phu cười ta lên nói:

- Mông Cổ Đại Phu ta đây không chỉ trị bệnh cho người mà còn lo chữa trị những nỗi đau, Những cơn bệnh của toàn võ lâm.

Lĩnh Nam Xà Cái cũng đứng dậy, nghiêm trang nói:

- Tôn chỉ của bổn bang là không thể thấy những sự bất bình mà không can thiệp. Không màn danh lợi địa vị mà chỉ biết đem hết sức lực tài năng để bảo vệ chính nghĩa. Những sự kiện này Lão Hóa Tử sẽ đem về bẩm báo bổn bang chủ. Thiếu hiệp nếu thấy có thể dùng được bổn

bang vào việc gì thì xin cứ đến tổng đàn của bổn bang xin gặp Bang chủ.

Vương Phấn không dấu nổi cảm động ứa nước mắt cáo biết ba vị tiền bối, ra đi. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ "Sự việc trăm đầu ngàn mối, càng lúc càng phức tạp, từ nay ta phải làm cách nào đây?

Chợt Vương Phấn nghĩ tới Nam Cương Dã Tẩu, ông là người bạn thân duy nhất của sư phụ còn khỏe mạnh ở trên đời, chàng có biết bao việc cần phải hỏi ông ta và có lẽ chỉ có duy nhất ông ta là biết rõ.

Đang đi bỗng chàng nghe từ phía sau lưng có tiếng lục lạc của năm sáu con ngựa đang phi tới, Vương Phấn vội nhảy qua mép đường để tránh, cho mấy kỵ sỹ ấy đi qua. Ngay lúc ấy mấy kỵ sỹ phóng ngựa vụt qua và vọng lại mấy tiếng cười khẩy đầy vẻ khiêu khích.

Vương Phấn cảm thấy chột dạ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy những kỵ sỹ ấy đều dùng

http://tieulun.hopto.org

một tấm khăn che kín mặt, bất giác á một tiếng, rồi tăng gia nội lực bám theo đoàn kỵ sỹ đó. Một lúc sau chàng thấy họ dừng ngựa trước một ngôi miếu, rồi xuống ngựa đi vào, chàng cũng vào theo.

Đây là một ngôi chùa không nhỏ nhưng xây dựng đã lâu. Vừa vào khỏi cửa chính đã thấy đại trùng biểu điện, khói hương nghi ngút.

Vương Phấn giả làm người đi viếng cảnh chùa, chàng vượt qua đại điện rồi đi thẳng vào trong. Bỗng thấy một lão hòa thượng tuổi độ ngũ tuần từ trong bước ra chắp tay đón chàng, hỏi:

- Công tử muốn dâng hương hay là đi dạo?

- Đi viếng cảnh chùa! - Vương Phấn đáp

Lập tức tăng nhân nọ nhường lối, nói:

- Đã tùy ý thì xin mời vào Thiền phòng dùng trà.

- Không cần đâu - Vương Phấn trả lời.

Bỗng có một tiểu tăng chạy đến, vội vàng nói:

- Sư phụ, hỏng rồi! Mấy vị giang hồ võ lâm đang nổi giận đấy!

Tăng nhân nọ vội vã quay trở vào phía trong thì Vương Phấn cũng đi theo và nhìn thấy mấy người nọ đang ngồi ở phòng khách đập bàn mắng nhiếc.

Vương Phấn định bước tới khuyên nhủ thì lão tăng quay lại nói;

- Xin công tử hãy quay ra đi, mấy vị khách này hung lắm.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Chẳng sao đâu.

Đột nhiên tăng nhân nọ vung tay lên điểm lên các trạng huyệt trên người chàng. Vì quá gần và cũng vì không đề phòng nên chàng bị khống chế ngay.

Lão tăng cười ha hả nói:

http://tieulun.hopto.org

- Để loại tiểu tử này mà chấp chưởng Thần Long Lệnh, như vậy làm cho thiên hạ cười đến rụng cả răng mất.

Lúc ấy mấy vị khách bịt mặt kia cũng thôi không chửi rủa nữa một người trong bọn họ cười thô lỗ nói:

- Đệ tử chính là đang đợi truyền pháp dụ này cho sư thúc nào ngờ hắn ta lại tự dẫn xác đến.

- Hắn chỉ có một mình thôi à, không nhìn nhầm đấy chứ?

- Chỉ có một mình hắn thì làm sao mà lầm được.

Bỗng một tên bịt mặt khác nói:

- Thật ra thì Dương gia chỉ nói là phải theo dõi mọi hành động của hắn thôi. Nay ta bắt được thì phải giải về cho Dương gia xử trí là tốt nhất.

- Đi đường phải cẩn thận, để cho người ta biết được là hỏng to đấy.

- Đệ tử chuyển sang dùng ngựa thì đỡ hơn.

Lão tăng lại phất tay áo điểm lên á huyệt Vương Phấn rồi nói:

- Đi ngay đi! Tránh để đêm dài nhiều mộng.

Chàng bị kéo lên xe ngựa. Cỗ xe lao trở lại con đường cũ.

Vương Phấn định ngầm vận công tự giải huyệt thì hán tử bên tay phải nói:

- Này chú bé ! Chớ có ruớc thêm họa vào thân đấy.

Gã bên trái huých cho chàng một cái nói:

- Cũng chỉ vì ngươi mà hại cho chúng phật gia phải mất ăn mất ngủ.

Nào ngờ cái huých của hắn đã giúp cho chàng giải được huyệt đạo chính. Thế là chàng ngầm vận khi giải huyệt. Lúc đó kẻ bến phải ngáp mấy cái nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai đêm không ngủ làm cho ăn không tiêu rồi

- Thế này còn được ngồi xe ngựa mà ngủ, chứ lực lượng đi truy tìm Tam Thủ Thần Quân không chỉ mệt mà còn mất mạng như chơi.

Bỗng phía trước có tiếng vọng lại:

- Sắp tới hạ viện Thanh Vân rồi, có nghĩ không thì đến đó.

- Đương nhiên phải đến. Biết đâu Dương gia đã đến rồi.

Xe vừa dừng lại thì tên đánh xe vào ngôi chùa to đó một lúc quay ra nói to:

- Mau đem tiểu tử vào đó để hỏi mấy việc.

Bọn chúng hai tên khiêng Vương Phấn vào bỏ trong đại viện. Lúc này toàn bộ huyệt đạo của chàng đã tự giải khai, chỉ còn chân tay bị trói thôi.

Chợt một đại hán cao to bước ra, nhìn

thấy chàng hỏi qua lớp vải che mặt, giọng nói rất trầm hùng:

- Giải ai lại đây đấy?

Hai tên khiêng chàng chưa kịp trả lời thì có tiếng chân ai đó tiến vào, họ có đến bảy tám người, trong đó có năm Chưởng môn nhân của Ngũ Nhạc đại phái, phía sau là ba tăng nhân.

Bát Cước Thần Thù đi ở trước nói:

- Không hiểu thượng nhân triệu chúng ta đến làm gì?

- Lão nạp sợ các vị gặp chuyện bất trắc nên mời lại nghỉ ít ngày.

Bỗng ba tăng nhân phía sau nhanh như chớp điểm huyệt cho bọn năm chưởng môn té lăn ra. Võ Tướng Quan Âm phát chửi:

- Các ngươi là trò gì thế này?

Người to lớn bịt mặt cười nói khi thấy các tăng nhân đang trói bọn họ.

- Đó cũng vì sự an toàn của các vị mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Rồi điểm lên á huyệt của mụ ta một cái, người bịt mặt nói:

- Chuẩn bị xe mau để bổn tòa đưa họ đi, cả tiểu tử này nữa.

Thế là cả bọn lên xe phóng đi ngay theo con đường cái quan.

Cách xa miếu tự nọ độ bảy tám dặm thì bỗng thấy một kỵ sỹ phi ngựa ngược lại với một tốc độ khủng khiếp. Khi đến gần xe ngựa thì chiếc roi ngựa của kỵ sỹ vút lên, giở tấm màn che cửa xe. Kỵ sỹ nọ vừa đi sát qua xe ngựa, miệng quát tránh ra, mắt nhìn thấy mấy người bịt mặt trong xe. Vương Phấn liếc ra thì thấy kỵ sỹ ấy cũng bịt mặt chàng nghĩ:

- Cả hai đều bịt mặt, chắc là vui đây.

Vừa lúc ấy tên đánh xe quát:

- Ngươi muốn chết.

Rồi hắn vung roi ngựa quật vào đầu người bịt mặt nhỏ con đó. Chỉ thấy người ấy cười khẩy vung tay chụp lấy đầu roi rồi vận

công giật mạnh một cái, tên lái xe không kịp phòng bị bị giật té lăn xuống đường.

Người bịt mặt nhỏ con đó bỏ ngựa bay lên càng xe ngựa ngồi vào chỗ hán tử đánh xe vừa té, nói to:

- Khá lắm các ngươi chở mấy con lợn này đi mổ thịt hả.

Người che mặt cao to ngồi trong xe quát to một tiếng, nhấm ngay lưng người mới tới, đánh ra một chưởng như sét đánh. Nhưng thân hình người ấy đã vọt lên cao ba bốn trượng, đảo nửa vòng rồi như làn khói lướt vào giữa rừng cây rậm rạp.

Vương Phấn thấy thân pháp ấy thì thầm kêu lên:

- Lại Trương Ngọc Trân của Thiên Kiêu Bang rồi.

Người bịt mặt cao to quát với tên bị té lúc nãy đã đứng lên:

- Mau đánh xe quay về bổn tự gấp.

http://tieulun.hopto.org

Lập tức hán tử nọ nhảy lên càng xe, điều khiển cho chiếc xe quay đầu về nơi xuất phát.

Bỗng từ trong rừng một tràn cười ha hả nổi lên, mọi người nhìn ra thì thấy, xung quanh xe là một đoàn kỵ sỹ đeo khăn che mặt vây quanh xe.

Người bịt mặt cao to bước ra quát:

- Các ngươi là bằng hữu thân thuộc môn phái nào? Từ đâu đến.

- Khỏi nhiều lời, hãy bỏ hết những thứ trên xe xuống.

Người bịt mặt cao to quát lên một tiếng "Ngươi dám hả" rồi thì song chưởng đẩy ra mạnh như vũ bão.

Người bịt mặt mới đến nhỏ bé đó cười khẩy nói:

- Chỉ có tý công phu ấy thì làm gì nổi ta.

Nói xong người áo đen nhỏ bé vội lách qua lách lại thoăn thoắt tránh khỏi chiêu pháp

của đối phương một cách rất dễ dàng và tài tình.

Còn người áo đen che mặt thì tỏ ra lúng túng vì chiếc trường bào quá dài đang quét lê dưới đất. Người này di chuyển rất khó khăn... nhưng lão vẫn leo lên, và lão phát chưởng về phía cô gái, người áo đen bé nhỏ đang ở trước mặt lão...

Chưởng thế phát ra rồi lão tiến lên một bước lên phía trước... chưởng lại biến hóa thành quyền... năm quyền liên tiếp tung ra nhanh như điện chớp dũng mảnh vô song. Bỗng chốc, toàn bãi đấu kình phong ào ào như bão tố, cây cối bên đường dạt ra một phía, cành lá kêu răng rắc gãy rơi tả tơi...

Cô gái cười khanh khách nói:

- Thiếu lâm thần quyền chỉ hù dọa những kẻ võ lâm tầm thường mà thôi... bản cô nương vẫn tỉnh bơ xem nó chẳng vào đâu...

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc thân hình còn lơ lửng, cô ta đã tung ra chín chưởng liên tiếp phản công quyền phong và vô hiệu hóa nó... Giọng lanh lảnh cô ta nói:

- Sao, sao các ngươi không mau mau bày hàng ra cho cô nương coi nào?

Đám người mặc áo đen đứng sau cùng hô lên một tiếng đáp lại và ào ào xông lên xe lúc này cũng đã cầm sẵn mỗi người một con dao cùng quát lên:

- Chúng bây muốn chết phải không? Trong tiếng la hét ồn ào, đã có một đao quang lấp lánh xông lên trước xe... ngay cả những người áp tải theo xe này võ công cũng chẳng phải hàng tầm thường... Những người mặc áo đen nhất thời không có cách chi mà xông lên xe được.

Ở trên xe phía sau chỉ còn lại mỗi mình Vương Phấn... chàng nhẹ nhàng nhanh chóng giật đứt sợi giây thừng trói buộc rồi ngồi chễm

chệ ngắm xem trận chiến long tranh hổ đấu của hai bên...

Bỗng chàng phát hiện ra công phu kỹ năng mà tên mặc áo bào đen che mặt và những người áp tải theo xe sử dụng. Tất cả đều là các chiêu thức lộ số của phái Thiếu Lâm cả. Lòng chàng kinh dị tự nhủ thầm: "Nếu là người của phái Thiếu Lâm thì tại sao lại hiếp chế chưởng môn của Ngũ đại môn phái"?

Lúc này người áo đen nhỏ con đã giao thủ với người áo bào đen che mặt hơn ba mươi hợp rồi, mà vẫn không phân được thắng bại, ngẩng đầu lên thấy những người khác vẫn chưa chiến được thượng phong... bất giác sốt ruột liền hét to lên một tiếng... chiêu thức bỗng biến hóa theo...

Một tiếng kêu muộn màng vang lên... người mặc áo bào đen đưa tay ôm ngực bước lui mấy bước liền...

Người áo đen nhỏ con cũng chẳng truy

http://tieulun.hopto.org

kích thêm làm gì, lao nhanh đến chỗ càng xe. Tay vung chân đá một lúc mười tám thức liền...

Đám người áp tải vốn đã bị thương rồi, chỉ có chống đỡ mà thôi. Bây giờ đối phương lại có chi viện, nên trước sau đều bị tấn công... đội hình không còn giữ được nữa... những tiếng kêu thảm vang lên... đã có thêm hai người chết vì kiếm...

Người mặc áo bào đen bỗng trầm giọng nói:

- Tất cả dừng tay lại...

Chỉ còn lại bốn đại hán, họ vội vàng lui mấy bước

Người mặc áo bào đen mồm phun một bọng máu tươi và nói:

- Hôm nay chúng tôi nhận là thua, hy vọng tôn giá sẽ nói rõ cho biết lai lịch thân phận thế nào...

Người mặc áo đen tướng nhỏ con cười khanh khách nói:

- Nếu nói rõ thân phận thì được, song các ngươi cũng phải nói rõ môn phái của các ngươi chứ?

- Thực ra ngươi không nói thì ta cũng biết ngươi thuộc môn phái nào rồi. Nhưng mà thôi, chúng ta đừng bận tâm đến điều đó nữa... ta tha ngươi, song ta tạm mượn hàng của ngươi...

Lợi dụng lúc trời tối, đang lúc hai bên đánh nhau, Vương Phấn vội len lén và nhẹ nhàng từ từ từng tý một... lách mình lên nóc xe và chuyền lên một cành cây cao.

Lúc này mấy thuộc hạ của người che mặt nhỏ con đó đã lên xe, mỗi người cắp một chưởng môn nhân nhảy xuống, phi thân thẳng vào rừng.

Vương Phấn ngạc nhiên không biết vì sao họ lại tranh giành nhau mấy vị chưởng môn phái này. Chàng quyết định phải truy tìm cho rõ lý do nên chàng vội đuổi theo bọn người đó.

http://tieulun.hopto.org

Vì họ, mỗi người bịt mặt phải cắp theo một thân hình kẻ khác nên có phần chậm bước, vì vậy chàng chẳng khó gì đã đuổi kịp họ

Bỗng nghe người nhỏ con ấy nói giọng mai mỉa:

- Năm con heo ấy, mấy năm nay được nuôi kỹ quá, nên khéo tròn, các ngươi mang nặng lắm hả.

Vương Phấn sợ bọn họ lên xe ngựa thì mình phải làm sao đây.

Ngay lúc ấy người áo đen nhỏ con ấy lại cười khẩy nói:

- Nếu như ngươi mà truy theo tung tích của chúng ta thì đừng mang mạng sống nữa nhé.

Vương Phấn không thể nào nén nỗi kinh ngạc.

*

* *

CHƯƠNG 20

NGŨ NHẠC THÀNH TRUNG TÂM

Biết đã bị phát hiện, Vương Phấn cười ha hả bước ra, nói:

- Nếu tại hạ không lầm thì phương giá chính là đại cô nương.

- Ngươi chính là Vương Phấn? Cô gái áo đen ấy giật mình hỏi lại

- Chính thế.

- Người truy theo tung tích của chúng ta để làm gì?

http://tieulun.hopto.org

- Tại hạ muốn hỏi. Vì sao các ngươi lại muốn bức hại Chưởng Môn Ngũ Đại Phái?

Đại Cô Nương cười ha hả hỏi lại:

- Sao ngươi không hỏi là tại sao chúng ta cứu bọn họ?

Vương Phấn ngạc nhiên thầm nghĩ: "Cũng có lý, nếu không có bọn họ giữa đường can thiệp vào thì có lẽ Ngũ Đại Chưởng môn nhân bị lũ người bịt mặt kia bức hại rồi. Ngay lúc ấy lại nghe tiếng Đại Công Nương nói:

- Ngươi hãy yên tâm, nếu như muốn giết họ thì việc ấy dễ như trở bàn tay thôi mà.

- Vậy sao các vị lại bắt họ mang đi mà không lấy mạng họ?

- Chưa đến thời điểm đó.

- Xin được biết chức vị của phương giá trong Thiên Kiêu Bang?

- Chỉ là một tỳ nữ trước trướng mà thôi.

- Vậy cung chủ là ai vậy?

- Đó là ái nữ duy nhất của Bang chủ, nàng ta vô cùng xinh đẹp.

Vương Phấn nghiêm mặt lại hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi thăm cô nương về một người xin cô nương trả lời. Người ấy tên là Trương Trinh Nhất.

- Trương Trinh Nhất à!

Đại cô nương có vẻ ngạc nhiên, rồi như chợt hiểu ra, nàng ta gật đầu nói:

- Phải, có người ấy, ngươi hỏi làm gì?

- Tại hạ và người ấy đã mấy lần gặp gỡ, quen biết nhau. Xin được biết địa vị của người ấy trong quý bạng.

- Vô cùng cao quý, sự sinh tử của bang chúng một nữa là nằm trong tay người ấy.

Lúc này chiếc xe ngựa đã đến, mấy người bịt mặt nọ khiêng chưởng môn nhân đại phái vào xe, thì Vương Phấn quát to một tiếng :

- Khoan !

Đại cô nương ngạc nhiên hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Có chuyện gì thế?

Vương Phấn giải thích:

- Hãy tạm để họ đấy cho tại hạ hỏi mấy việc!

Thiếu nữ bịt mặt lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Không được đâu.

Bấn mình tới trước xe, Vương Phấn nói:

- Nếu không được thì tại hạ buộc phải dùng sức mạnh.

Bỗng từ xa vọng lại một giọng nói quen thuộc, trong trẻo vang lên:

- Việc gì cũng chỉ có một lần, không có đến lần thứ hai đâu. Vì sao Vương huynh lại che chở cho mấy người đó.

Vương Phấn ngẩng lên thì thấy Trương Ngọc Trân đang dẫn bốn tỳ nữ áo xanh phi thân đáp xuống trước mặt, lạnh lùng nói:

- Ngươi nên biết là thời hạn cho phép ở Vong Sơn đã hết hiệu lực

Vương Phấn nói:

- Tại hạ không bảo hộ mà cũng không gây khó dễ cho họ, nhưng họ đối với tại hạ trở nên vô cùng quan trọng.

- Có phải là để truy vấn về những việc xảy ra năm ấy không?

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao cô nương lại biết?

Trương Ngọc Trân nói:

- Chúng ta cùng có chung một mục đích, nhưng là ân hay là oán thì lúc này khó mà nói được.

Bỗng Vương Phấn đột ngột hỏi:

- Ngươi là người thế nào của Tam Thủ Thần Quân?

- Đừng nên có thái độ cưỡng bức như thế, chúng ta nhẹ nhàng thương lượng với nhau có tốt hơn không?

Vương Phấn cười khẩy:

- Nếu như cô nương đồng ý để tại hạ hỏi

http://tieulun.hopto.org

họ mấy câu thì mọi việc đều có thể thương lượng.

- Thời gian đã quá thúc bách, nên trước mắt thực sự không thể tuân theo ý của ngươi được!

Trương Ngọc Trân lắc đầu nói rồi vẫy tay ra lệnh cho Đại cô nương nói:

- Các ngươi có thể đi trước đi.

Tiếng vó ngựa lộp cộp rồi chiếc xe ngựa sơn đen từ từ chuyển bánh, Vương Phấn giận dữ quát to lên:

- Đứng lại!

Rồi bấn mình đuổi theo. Trương Ngọc Trân đưa tay cản lại, lạnh lùng nói:

- Đừng nóng nảy, hãy nghe ta nói đã !

Vương Phấn vừa chuyển động thì đã thấy một luồng kình khí mạnh mẽ sắc bén chụp xuống, cản lại, nên đành dừng bước đưa mắt nhìn Trương Ngọc Trân với vẻ bực bội thì nàng đã bình tĩnh điềm đạm nói:

- Hai chúng ta đều muốn truy vấn làm rõ ngay một sự kiện, nhưng hỏi bọn họ thì có tác dụng gì đâu?

- Không hỏi bọn họ thì hỏi ai? - Vương Phấn trợn mắt tức tối hỏi lại.

- Bọn họ đều là chưởng môn của một phái cả. Vì danh dự của môn phái và của cá nhân, e rằng không thể chỉ cho ngươi được.

- Không cần biết những điều đó làm gì! Tại hạ cần phải hỏi thử

- Ta biết là Vương huynh sẽ không thu được kết quả đâu?

- Nếu vậy các ngươi đưa họ đi để làm gì?

- Chúng ta muốn điều tra về những kẻ muốn hạ thủ bọn họ là ai?

Vương Phấn chợt tỉnh ngộ ra, gật gật đầu nói:

- Phải! Cái bọn muốn hạ thủ bọn họ này dường như rất thân thuộc với bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

- Vấn đề là ở chỗ đó. Bọn chúng muốn bức hại Ngũ đại chưởng môn nhân có mục đích như là sát nhân diệt khẩu, cho nên ta coi việc làm của ta là cứu họ mà.

Vương Phấn hỏi:

- Vậy ngươi định làm gì với bọn họ.

- Hiện nay chưa thể nói cho ngươi nghe được. Nếu ngươi muốn thì một tháng sau mời đến vùng có lăng mộ ở Vong Sơn ! Khi ấy có khả năng sẽ cho ngươi biết thêm được một số việc của sự kiện năm ấy.

- Ngươi lại định bỡn cợt ta sao? - Vương Phấn nghi ngờ hỏi

- Thiên cơ không thể tiết lộ - Nhưng việc này đối với Vương huynh chỉ có lợi chứ không có hại

Nói xong Trương Ngọc Trân định quay đi thì Vương Phấn lướt tới chặn lại nói:

- Khoan đã, ta không phải để ngươi dễ dàng ra đi như vậy.

Trên mặt của Trương Ngọc Trân thoáng hiện một tia tử khí rồi một nụ cười hiện lên xóa đi ngay, nàng nói:

- Đừng nên thái quá như vậy. Nên biết rằng ta đã quá nén nhịn rồi đó.

Vương Phấn cười một tràng dài nói:

- Tại hạ cũng không muốn thế, nhưng ta hỏi ngươi, Phân Đàn Chủ Giải Ngọc Hoa của phân đàn Thiên Kiêu Bang ở Hà Lạc đã dùng cực hình dã man nhất để tra khảo tại hạ bức khai nơi ở của gia sư, là do chủ trương của ai?

- Thật chẳng dám dấu, đó là lệnh của tiểu muội.

- Trương Trinh Nhất là anh trai của ngươi phải không?

- Việc này sau này tự nhiên Vương huynh sẽ biết

- Vậy, tối nay ta không thể để cho ngươi tự do đi được.

Trương Ngọc Trân thở dài một tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Những việc trước kia đều do hiểu lầm, hy vọng Vương huynh cũng quên đi.

- Những cực hình vô nhân đạo này, tại hạ vĩnh viễn không bao giờ quên được. Ta cũng không cho rằng đó là sự hiểu lầm, điều đó chứng tỏ các ngươi và gia sư có hận thù. Nên mới dùng cực hình bức cung ta.

- Những lời tiểu muội nói đều là sự thật. Hôm nay tiểu muội đã có những sự hiểu biết, hy vọng Vương huynh cũng nên dẹp bỏ thành kiến. Chúng ta hợp tác với nhau để hoàn thành công việc này. Đến lúc đó, nếu như Vương huynh chưa vừa lòng thì xin cứ trừng trị.

- Tại hạ không có gì bảo đảm khi tin lời của cô nương.

Trương Ngọc Trân bỗng vẫy tay ra lệnh cho bốn nữ tỳ sau lưng mình nói:

- Các ngươi hãy đi trước đi, bổn tòa sẽ theo ngay.

Bốn tỳ nữ dạ một tiếng, phóng đi ngay, Trương Ngọc Phân cất tiếng dịu dàng nói:

- Đừng nên quá cứng nhắc như vậy, làm như vậy chẳng tốt cho huynh đâu. Huynh nên biết lúc này thân phận của huynh đã lộ, có biết bao kẻ đang âm thầm theo dõi huynh, xin hãy đề cao cảnh giác. Thiên Kiêu Bang và huynh là bạn chứ không phải là thù.

- Cảm ơn phương giá đã quan tâm, nhưng điều đó không thể giải trừ nỗi uất hận trong lòng tại hạ.

- Vậy thì huynh muốn như thế nào?

Vương Phấn không ngờ nàng lại hỏi như vậy, bản thân chàng lại là con người không bức kẻ khác lúc sa cơ nên lúc này chàng chẳng biết sử trí thế nào cả. Thấy thế Trương Ngọc Trân lại nói:

- Thực ra huynh khó mà quên cực hình đó, nhưng huynh cũng đã giết cũng chúng tôi một vị hộ pháp và không ít đệ tử của bổn bang,

http://tieulun.hopto.org

bổn bang không truy lùng cũng là thể hiện sự hối hận của mình.

Câu nói này lại làm cho Vương Phấn nổi giận, chàng cười khẩy một tiếng nói:

- Đó là vì chúng nó cố ý vây hãm tìm cách hại ta, giết đi là phải.

- Huynh cho rằng nói chuyện với Thiên Kiêu Bang dễ vậy sao? Nói thực để huynh biết nhé, từ ngày lập bang đến giờ chưa từng gặp kẻ nào dám địch, cũng chưa bao giờ tha cho một kẻ địch nào.

- Nếu vậy cô nương đã quá chiếu cố đối với tại hạ, có phải không ?

- Có thể coi như thế vì hy vọng huynh sẽ gia nhập bổn bang.

Vương Phấn cười khẩy nói:

- Gia nhập quý bang tại hạ được cử làm bang chủ chắc?

Thấy Vương Phấn mỉa mai xúc phạm

đến Thiên Kiêu Bang, Trương Ngọc Trân nghiêm mặt nói:

- Vương huynh chớ nên mỉa mai như thế. Nếu Vương huynh thật lòng gia nhập bổn bang thì việc chấp chưởng bang chủ chỉ là vấn đề thời gian.

- Đáng tiếc tại hạ không có hứng thú đó.

Trương Ngọc Trân tái mặt vì giận dữ nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh nói:

- Tiểu muội cần phải đi rồi, hy vọng Vương huynh cũng nên cân nhắc điều vừa nói đó. Đồng thời cảnh cáo huynh, huynh nên biết Thiên Kiêu Bang có hơn trăm cơ sở phụ thuộc, nếu huynh có ý định chống đối với bổn bang, điều đó là bởi huynh tự gây phiền phức.

Chưa dứt lời, như một cánh chim, Trương Ngọc Trân vọt bay cao đảo nửa vòng, vút đi.

Vương Phấn định cản lại nhưng không kịp, tự nhủ: "Mình ngốc quá sao lại nói với cô

http://tieulun.hopto.org

ta nhiều chuyện thế, để mất cơ hội truy đuổi tung tích Chưởng môn Ngũ đại phái."

Vương Phấn ngẩn ra một lúc rồi lập tức cất mình đuổi theo vết xe cứ thế chàng mải miết lao đi trong đêm.

Lúc này vầng đông đã hé sáng, Vương Phấn đến một thị trấn nhỏ. Thị trấn này tuy thuộc vùng núi nhưng là nơi giao lộ, dân cư khá đông đúc. Chàng tìm đến một tửu quán gọi rượu và thức ăn, một mình vừa ăn vừa suy nghĩ: "Ngũ đại môn phái tuy hữu danh vô thực nhưng cũng không dễ đối phó với họ. Khi mà Ngũ phái liên hợp lực lượng rất hùng hậu. Vậy mà ai đã cả gan lợi dụng lúc thiếu phòng bị bắt được cả năm vị chưởng môn. Lẽ nào họ không sợ kế hoạch bị bại lộ, Ngũ đại phái liên hiệp báo thù sao? Kẻ ấy dám mạo hiểm làm điều đó nhất định phải có nguyên do, rất có thể là Ngũ đại Chưởng môn nắm giữ một điều bí mật của kẻ ấy. Thiên Kiêu Bang cũng vì muốn nắm bắt

được bí mật đó nên mới cứu năm vị chưởng môn đó, mặc dù họ biết sẽ dấy lên một cơn phong ba. Bản thân mình cũng muốn từ miệng Ngũ đại chưởng môn lấy được những tin tức chính xác về cuộc ác đấu giữa gia sư và Tam Thủ Thần Quân.

Vì mãi miết nghĩ suy nên chàng ăn uống rất chậm và cũng chẳng để ý tới thực khách xung quanh. Lúc bấy giờ có một tên ăn mày nhỏ chăm chú nhìn chàng không rời mắt. Kẻ ấy tiến lại phía chàng vòng tay thi lễ cười hỏi:

- Tôn giá có phải mang họ Vương hay không?

- Vương Phấn không khỏi ngạc nhiên quan sát người đó, cảm thấy tuy bề ngoài lam lũ nhưng không giấu được hào khí, chàng vội vàng đứng lên đáp lễ nói:

- Tại hạ họ Vương tên là Phấn.

Tiểu hóa tử cười ha ha nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quả là tôn giá đã không coi thường tiểu khiếu từ này.

- Xin được hỏi tôn tính của huynh đài, có phải huynh đài cũng là đồng đạo Cái Bang?

Tiểu hóa tử đưa mắt nhìn xung quanh, hạ giọng nói:

- Tiểu đệ là Long Sở Thiên, nơi này không tiện nói chuyện xin mời tôn giá đi theo tiểu đệ.

Vương Phấn hiểu tất phải có nguyên nhân gì đây, nên không ngần ngại bước theo Long Sở Thiên ra khỏi thị trấn, đến trước một ngôi miếu nhỏ, họ đi vào, thẳng tới hậu điện, tiểu hóa tử quay đầu lại cười nói:

- Gian buồng này là nơi trú ngụ tạm thời của tiểu đệ, mời Vương huynh lên giường ngồi.

Vương Phấn không ngần ngại ngồi xuống giường hỏi:

- Có một vị tên là Lĩnh Nam Xà Cái, Long huynh có quan hệ hay không?

- Nói về thân phận vị đó là sư thúc của tiểu đệ, nhưng hiện đã bị gạch tên khỏi Cái Bang.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Người ấy phạm vào tội gì vậy?

- Đây là việc xảy ra hơn mười năm trước rồi, Vương huynh có quen biết người ấy à?

- Đã có duyên gặp gỡ hai lần nhưng không được biết rõ lắm về thân phận của người ấy.

Long Sở Thiên than một tiếng nói:

- Người ấy quả là một con người tốt, bình sinh một lòng hiệp nghĩa, thấy ác như thù.

- Người ấy là một nhân vật hiệp nghĩa như vậy, tại sao quý bang lại khai trừ ông ta?

- Việc này nói ra thì dài, tựu trung lại vấn đề hôm liên quan đến lệnh sư.

Vương Phấn ngạc nhiên kêu lên.

- Chuyện ấy sao lại liên quan đến gia sư.

http://tieulun.hopto.org

- Năm đó lệnh sư truyền xuất Thần Long Lệnh vây công vợ chồng Tam Thư Thần Quân. Việc đó về tình về lý đều không rõ ràng mà Xà Cái sư thúc không báo cáo với gia sư đã ứng triệu ra đi. Sau việc đó cũng không báo sự tình đầy đủ cho gia sư làm cho gia sư vô cùng tức giận, lập tức lập thê trước thần đàn tuyên bố khai trừ sư thúc.

Vương Phấn nghe nói đến huyết án ấy, trong lòng đau đớn vô cùng, chàng nói.

- Vừa rồi Lĩnh Nam Xà cũng có nói đến tham gia vây công Tam Thư Thần Quân nhưng tại hạ nghĩ rằng ông ta nói đùa nhưng nay mới biết là sự thật. Gia sư đã cố tránh cuộc ác đấu đó bởi vì người không có ban Thần Long Lệnh đó. Dó chính là do một kẻ nào đó mạo danh. Cho đến hôm nay mặc dù tại hạ đã xuất núi hơn một năm mà cũng chưa tìm được bằng kế xác thực về kẻ đã giả lệnh đó. Điều đó càng đau đớn hơn khi gia sư phải một hận ra đời.

Long Sở Thiên vội vàng hỏi ngay.

- Vương huynh nói sao lệnh sư mới qua đời à?

- Đúng vậy, chỉ mới chưa đầy hai tháng.

- Như vậy gần hai mươi năm qua, lệnh sư vẫn còn sống và chỉ mới chết sau khi Vương huynh xuất núi phải không?

- Đúng vậy, tại hạ chợt nhận thấy vì tại hạ hội nhận giang hồ mà dẫn đến cái chết của gia sư. Điều này quả là một trọng tội đối với gia sư môn.

- Cái chết của lệnh sư đích thực là do Vương huynh hội nhập giang hồ dẫn đến. Vương huynh hay tưởng tượng sẽ thấy lệnh sư ẩn tích đã mười mấy năm, người trên giang hồ gần như đã không còn nhắc đến lệnh sư nữa. Nào ngờ vẫn có người muốn thù lệnh sư để báo thù cho nên Vương huynh bôn tẩu giang hồ, hành tung bại lộ, kẻ thù được biết lệnh sư còn ở

http://tieulun.hopto.org

trên đời nên cừu gia mới tìm được để sát hại lệnh sư.

- Lúc tại hạ xuất giang hồ, gia sư đã từng dặn dò không được để lại lai lịch bại lộ. Nhưng trên giang hồ có quá nhiều sự thể khiến tại hạ khó mà tự chủ.

Vương Phấn nói đến đó thì ngẹn ngào rơi nước mắt, tự trách mình dã có tội gây nên cái chết của gia sư. Rồi chàng đem tất cả mọi việc đã trải qua từ khi bôn tẩu giang hồ tóm tắt nói lại cho Long Sở Thiên nghe.

Long Sở Thiên trầm ngâm thở dài rồi nói.

- Ngũ đại môn phái trong những năm gần đây tự tung tự tác, về bản chất đã không giống như những danh môn chính phái nữa. Bổn ban từ lâu đã có ý định cảnh tỉnh họ nhưng vì tập trung các việc điều tra một số sự kiên nên mới tạm thời để yên vậy không ngờ họ lại hành động hồ đồ như vậy.

- Chưởng môn nhân của Ngũ đại môn phái đã bị người ta khống chế, việc sống chết khó mà biết được.

Long Sở Thiên sửng sốt kêu lên.

- Vương huynh nghe ai nói vậy?

- Tại hạ chính mắt trông thấy.

- Vương huynh có biết họ là những nhân vật nào không?

- Trước là một bọn người mặt quần áo đen, che mặt. Về sau lại bị Thiên Kiêu Bang cướp đi.

- Bổn bang nhận được tin tức báo rằng kẻ thù của Ngũ đại môn phái là một lực lượng dùng ký hiệu con cóc ba chân, một lực lượng khác là Thiên Kiêu Bang. Vậy những kẻ áo đen bịt mặt rất có thể là lực lượng có phiêu hiệu con cóc ba chân.

- Không phải đâu, theo như tại hạ đánh giá, băt bọn họ là những kẻ thường xuyên bang giao với họ vì nếu không phải vậy Ngũ đại

http://tieulun.hopto.org

môn phái chưởng môn nhân không dễ mất cảnh giác để bị bắt một lúc như vậy.

- Như thế tình hình lại càn thêm khẩn trương. Tiểu đệ lập tức bẩm báo việc này cho sư phụ. Cho nên không thể cùng đi với Vương huynh được.

Vương Phấn đứng dậy nói.

- Huynh đài có việc quan trọng xin cứ đi, đừng ngại.

- Vương huynh từ nay về sau mỗi khi hành sự cần hết sức cẩn thận. Đối phương đã bắt ngũ đại môn phái, e rằng Vương huynh cũng là một đối tượng của chúng. Vì thế không thể không phòng bị.

Vừa nói Long Sở Thiên vừa lấy trong người ra một trúc bài màu tím đưa cho Vương Phấn, nói tiếp:

- Bổn bang mỗi nơi đều có phân đàn, từ nay về sau Vương huynh muốn cần đưa tin tức đừng ngại yêu cầu đệ tử cái bang giúp đỡ. Đây

là vật bảo chứng, đệ tử cái bang không dám làm hỏng việc.

Vương Phấn cảm tạ thì Long Sở Thiên cười nói:

- Tuy là bèo nước nhưng từ lâu tiểu đệ đã ngưỡng mộ lệnh sư vì vậy nhất cử nhất động của Vương huynh trong thời gian qua đều nằm trong tai mắt đệ tử Cái bang. Đương nhiên người của Cái bang cũng hiểu không vượt quá phận sự của mình.

Rồi cất tiếng cười to, tiểu hóa tử đã vọt đi mất dạng.

Vương Phấn cũng rời khỏi ngôi miếu cổ, quay về thị trấn thì đột nhiên thấy Sở Long Thiên vội vã chạy tới nói:

- Có một việc khẩn cấp phải hỏi Vương huynh, đó là lần trước Vương huynh đến Nam Nhạc tìm Bát Cước Thần Thù có phải đã dùng Thần Long Lệnh triệu tập người của các môn phái đến không?

http://tieulun.hopto.org

- Không hề, nhưng lại gặp khá nhiều người. Vương huynh có hỏi họ là ai truyền tống Thần Long Lệnh không?

Vương Phấn lắc đầu, thấy thế Long Sở Thiên nói:

- Còn một việc nữa, sự việc truyền lệnh vây công Tam Thư Thần Quân năm ấy lệnh sư đã từng nói qua chưa?

- Gia sư vốn chờ tại hạ sau khi lấy được Kim Tinh Ngọc Dịch quay trở về sẽ nói cụ thể các việc. Nào ngờ, lão nhân gia không đợi được đến ngày tại hạ trở lại.

Long Sở Thiên gật đầu nói:

- Những sự việc đó liên quan mật thiết đến kẻ đã truyền ra thần long lệnh giả. Chỉ cần tìm được lũ đó, sự việc sẽ được giải quyết. Nói là nói vậy, tiểu đệ vẫn cho rằng Chưởng môn nhân Ngũ đại phái tất phải biết tường tận. Đó là nguyên nhân để những người bí mật kia bắt họ. Mặt khác tiểu đệ cho rằng Thiên Kiêu Bang và

lực lượng có phiêu hiệu con cóc ba chân, nhất định giữa hai bang đó có truyền nhân của Tam Thủ Thần Quân. Vậy hôm nay Vương huynh dự kiến đi về đâu?

- Trong Thiên Kiêu Bang có một người tên gọi là Trương Ngọc Trân đã hẹn với tại hạ một tháng sau đến Vong Sơn thuộc Lạc Dương nơi có những lăng mộ cổ để gặp mặt.

- Đó có phải là cô nương lần trước đã dùng bí kíp võ lâm giả lừa mọi người phải không?

- Tin tức của Cái Bang thật là tinh thông, chính cô đó đã đoạt Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân.

Long Sở Thiên cười nói :

- Như vậy là tốt rồi, tiểu đệ cùng đi với Vương huynh.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải huynh đài cần phải lập tức đi gặp lệnh sư bẩm báo tình hình sao?

http://tieulun.hopto.org

Long Sở Thiên cười lớn nói:

- Chẳng dám giấu gì Vương huynh, tiểu đệ vừa nãy đã cử người đi rồi, đến bây giờ e rằng tin tức đã được truyền đi xa hàng trăm dặm rồi.

Vương Phấn khâm phục nói:

- Cái Bang hiện xưng "Thiên hạ đệ nhất đại Bang" quả là đúng lắm.

- Vương huynh quá khen, tương lai nếu như Vương huynh khai tông lập pháo e rằng thành công còn lớn hơn bổn bang.

- Tại hạ coi danh lợi rẻ như bèo, chẳng có hứng thú khai tông lập phái, những việc về sai này hãy để đến lúc đó hãy nói. Lúc này mà đề cập đến e rằng quá sớm.

Nói rồi Vương Phấn cất bước lên đường.

*

* *

CHƯƠNG 21

VIỆC LẠ TRONG CHIẾC XE NGỰA

Xăm xăm đi được một đoạn, không thấy Long Sở Thiên đâu cả, Vương Phấn hốt hoảng gọi:

- Long huynh, Long huynh...

Bỗng một bóng người lướt tới, người đó chính là một tiểu đồng, lễ phép nói:

- Tướng công cho gọi con có việc gì ạ !

Vương Phấn giật mình, chăm chú nhìn tiểu đồng nọ, cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế này thì làm phiền cho Long huynh quá lắm !

Thì ra Long Sở Thiên đã hóa trang thành tiểu đồng nọ, cười nói:

- Thân phận giữa hai chúng ta không thật tương xứng, lại đi cùng với nhau thì thật phù hợp. Hoá thành một chủ một tớ thế này, giống như thầy trò lên kinh ứng thí, dễ tránh được tai mắt của những kẻ tò mò.

Vương Phấn chưa kịp nói gì thì nghe tiếng vó ngựa của năm sáu kỵ sĩ từ phía sau lưng dồn dập phi tới rồi vượt qua họ một cách vội vã, để lại một đám bụi mù mịt. Nhìn kỹ thì thấy đó là những nhân vật giang hồ, Long Sở Thiên nói:

- Đó là người của Nam Nhạc phái. Điều này chứng tỏ Ngũ Nhạc đại phái đã nhận được tin tức rồi !

Ngay lúc ấy, lại có một số nữ nhân lưng mang trường kiếm phóng ngựa vượt lên, Vương

Phấn kịp nhận ra đó là đệ tử của Vô Tướng Quan âm do Truyền Cầm Tâm dẫn đầu, nên vội ngoảnh mặt đi, nhưng đã bị nàng ta phát hiện từ xa, cất tiếng hỏi:

- Vương huynh đi đâu đó ?

- Tứ hải là nhà, đi đâu nào có quan hệ gì? -Vương huynh lạnh lùng nói.

Truyền Cầm Tâm nhảy xuống ngựa, hỏi:

- Tiểu muội hỏi Vương huynh một chuyện, có được không ?

- Tại hạ chẳng biết gì đâu, có hỏi cũng như không mà ?

Truyền Cầm Tâm buồn rầu nói:

- Hình như Vương huynh có điều gì hiểu lầm tiểu muội ?

- Nào phải chỉ có hiểu lầm, mà đối với bất cứ ai là người của Trung Nguyên Ngũ Nhạc tại hạ đều không muốn quan hệ !

- Cách đánh giá của Vương huynh có quá cực đoan không ?

http://tieulun.hopto.org

- Không nói quá đáng đâu, cô nương có hỏi cũng vô tác dụng, vậy xin cô nương cứ đi theo con đường của cô nương đi !

Truyền Cầm Tâm thở dài một tiếng, buồn bã nhìn Vương Phấn một cái, rồi lên ngựa ra roi đi tới. Long Sở Thiên nhìn thấy thế cười ha hả nói:

- Có thể nói cô nương ấy đã si tình rồi, sao lại cự tuyệt người từ ngàn dặm tìm đến thế?

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Đa tình thì di hận, tại hạ thân mang trọng trách, đâu dám gánh thêm món nợ phong lưu đó nữa !

- Vương huynh nói rất có lý, cả đời tiểu đệ chỉ sợ có nữ nhân !

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên tiếp lời chàng ta:

- Lẽ nào mẹ của ngươi không phải là nữ nhân ?

- Ai chọc tiểu hóa tử này vậy ? - Long Sở Thiên hỏi lại.

Lập tức một thiếu nữ mặc áo màu lục từ trong rừng bước ra, mặt nàng lạnh lùng. Vương Phấn hỏi ngay:

- Chẳng phải ngươi đã đi lạc đường rồi sao ?

Trương Ngọc Trân nhìn Long Sở Thiên lạnh lùng cười khẩy, hỏi:

- Ngươi thu nhận thư đồng này từ lúc nào vậy ?

Ngay lúc ấy Long Sở Thiên đã nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì hàng của phương giá đã bị người khác lấy mất rồi !

Trương Ngọc Trân tái mặt hỏi lại:

- Ngươi đích thực là ai ?

- Tại hạ là Long Sở Thiên, một gã ăn mày !

- À ! Thì ra là Cái bang đã nhúng tay

http://tieulun.hopto.org

vào việc này ! Ta muốn xem thử lực lượng Cái bang hùng mạnh tới đâu ?

- Cái bang lực lượng tuy nhỏ, nhưng xưa nay chẳng hề sợ cường quyền. Hễ cái gì không làm gì thôi, mà đã nhúng tay vào thì không hề biết phải khuất phục bao giờ !

- Quả là ba hoa ! -Trương Ngọc Trân khinh khỉnh nói.

Vương Phấn sợ họ làm ầm lên chẳng lợi lộc gì, vội can hai người, hỏi:

- Tù binh của cô nương lại bị kẻ khác cướp mất rồi sao ?

- Đố bọn chúng thoát thân được đấy! Nàng ta giận dữ nói.

- Vậy là cuộc hẹn ở Vong Sơn chắc là phải hủy !

- Ta không bắt ngươi phải đi, cũng không khuyên ngươi đừng đi. Tất cả đều do ngươi quyết định !

- Chiến lợi phẩm của ngươi bị mất rồi thì đi làm gì ?

- Lẽ nào mất đi rồi không tìm được sao ?

- Cô nương đảm bảo vậy chứ ? Vương Phấn hỏi.

- Tin hay không là tùy ngươi, ta không bắt buộc !

Trương Ngọc Trân nói tiếp ngay:

- Sự thành công hoặc thất bại của ta, quan hệ rất lớn tới ngươi, lẽ nào ngươi cho rằng đấy chỉ là việc của một mình bổn cô nương ta ? Nếu như Ngũ đại chưởng môn nhân bị giết chết để diệt khẩu, há chẳng phải ngươi phải ôm hận suốt đời sao ?

- Vậy bọn chúng bị cướp đi tại nơi nào vậy ? Vương Phấn quan tâm hỏi.

- Cách trấn này không xa lắm !

- Cô nương đã cử người đi theo dõi chưa, còn cô nương đi đâu đấy ?

http://tieulun.hopto.org

Thấy Long Sở Thiên hỏi dồn dập như vậy, Trương Ngọc Trân nói:

- Đó là việc của bổn bang, không mượn các hạ quan tâm !

- Tiểu đệ xin đi trước một bước, Vương huynh cứ từ từ đi !

Nói rồi Long Sở Thiên lao nhanh về phía trước. Thấy vậy Vương Phấn định lao theo, thì Trương Ngọc Trân đã nói:

- Vương huynh mới gặp người đó mà như tri kỷ !

- Người ấy là tiểu bang chủ của Cái bang, tại hạ tin tưởng ngươi đấy !

- Nhưng tình hình trước mắt đòi hỏi ngươi phải cảnh giác với tất cả !

- Cô nương nói đúng, nhưng cũng cần phải phân biệt một số người !

- Hiện nay Võ Đang và Thiếu Lâm đã bắt đầu nhúng tay vào. Cái bang tuy hành hiệp giang hồ, nhưng không phải không hay lắm

chuyện. Nếu cả ba đại môn phái ấy mà vào cuộc thì ngươi không thể chủ quan được đâu !

- Cô nương có vẻ quá lo lắng cho tại hạ đấy ! Vương Phấn nói.

- Lẽ nào ngươi không hiểu nguyên nhân? Trương Ngọc Thiên đáp.

Vương Phấn tỏ ra hờ hững nói:

- Trước lúc hiểu rõ động cơ của cô nương, đại thể là như vậy !

- Được ! Ngươi đã nói như vậy thì từ nay chúng ta đường ai nấy đi !

- Thì tại hạ đã có dự định hợp tác với cô nương bao giờ đâu ?

Trương Ngọc Trân tức tối nói:

- Nếu sớm biết ngươi là kẻ như thế thì đã cho ngươi một đao đứt làm hai rồi !

- Ha ha ! Nhưng bây giờ thì lại chẳng còn cơ hội nữa phải không ?

- Ngươi biết gì. Nếu không phải Bang chủ đột ngột đổi ý thì ngươi mất mạng rồi !

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng tại sao vậy ? Tại hạ và quý bang hình như không có oán thù gì mà !

- Trừ phi người là hậu duệ của Tam Thủ Thần Quân, còn ngoài ra thì ngươi khỏi bàn! Ta biết ngươi rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Ngươi đừng tưởng mỗi lần gặp ngươi ta đều nhường nhịn là vì ta sợ ngươi. Đó là một điều đặc biệt, sau này ngươi sẽ biết Trương Ngọc Trân là người như thế nào ?

- Điều đó muốn nói lên rằng Vương mỗ phải đặc biệt cảm ơn cô nương chứ gì ?

Trương Ngọc Trân tái mặt đi, không nói không rằng, căm hận bắn người đi như một mũi tên. Vương Phấn thấy trong lòng mình đầy băn khoăn. Chàng muốn tập trung toàn bộ tâm trí vào việc điều tra truyền án kia, đâu muốn sa vào đường tình cảm nên tự nhủ:

- Con gái thật là phức tạp, mình đành phải mang tội với cô ta vậy !

Nghĩ thế rồi vội vã lên đường, chẳng mấy chốc chàng nhìn thấy Long Sở Thiên đang đi từ từ ở phía trước, nhìn chàng với vẻ mặt đặc biệt lạ lùng, cười cười nói:

- Vương huynh quả có nhiều bạn bè thật đấy !

- Huynh đài đừng cười !

Bỗng Long Sở Thiên nghiêm mặt lại nói:

- Những thiếu nữ ấy đều là những nhân vật trọng yếu của "Thiên Kiêu Bang" tâm địa độc ác, thủ đoạn hung tàn, nếu như không có dụng tâm, hoặc là...

Vương Phấn nghiêm giọng nói:

- Phải ! Thôi không bàn chuyện ấy nữa. Theo tại hạ những kẻ cướp bọn chưởng môn nhân ấy đi không phải là người của Ngũ đại môn phái, chúng mình mau mau đuổi theo nào?

Bỗng Long Sở Thiên khẽ kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

- Phía bên ngoài có người đến !

Vương Phấn quay lại nhìn thấy có mấy đệ tử của Nam Nhạc phái tiến đến theo sau là mấy tăng nhân, Long Sở Thiên lại nói:

- Mấy tăng nhân ấy là người của phái Thiếu Lâm. Xem ra nơi này thật là kỳ lạ !

- Mặc kệ họ, ta cứ tiến vào xem thử nào?

Họ vòng vèo qua lại đi mãi về phía trước vậy mà không hề thấy có một động tĩnh cũng như chưa gặp một trở ngại nào, cả hai đang thắc mắc thì bỗng Vương Phấn chỉ về phía trước nói:

- Ở đằng kia kìa !

Cả hai tập trung nhãn lực quan sát thì thấy xung quanh toà cổ tự ở phía trước có rất nhiều người bao vây, mà bọn họ đều mặc quần áo đen che mặt, đúng theo trang phục của Thiên Kiêu Bang. Vương Phấn dùng truyền âm nói:

- Long huynh, có thể chưởng môn nhân Ngũ đại phái đều ở trong ấy !

Nói rồi cả hai từ từ tiến đến gần, lợi dụng lúc lực lượng Thiên Kiêu Bang tập trung mọi chú ý vào cổ miếu, cả hai vọt lên ẩn kín vào một cây cổ thụ. Họ thấy có một người mặc quần áo đen, che mặt đứng ngay trước cửa nói vọng vào phía trong:

- Nếu các ngươi không chịu ra, coi chừng chúng ta phóng hỏa đốt rụi tòa cổ miếu này đấy !

Giọng nói ấy đúng là của Đại cô nương.

Từ trong cổ miếu một giọng nói nham hiểm vọng ra:

- Nếu vậy thì chưởng môn nhân Ngũ đại phái sẽ chết trước !

Đại cô nương kiên trì nói:

- Ta khuyên các ngươi hãy biết qúy mạng sống của mình. Chỉ cần các vị giao chưởng môn nhân năm vị ấy cho chúng ta, ta

http://tieulun.hopto.org

bảo đảm không làm phương hại đến tính mạng của các vị đâu !

- Chớ tưởng chúng ta là trẻ con mà lừa phỉnh. Ta mà giao năm vị ấy cho các ngươi thì tính mạng chúng ta còn được sao ?

Vương Phấn cố vận hết nhãn lực nhìn vào trong miếu thìthấy mờ mờ có bóng người di động và có một chiếc xe ngựa đang đậu trong đại điện, Nhìn xung quanh miếu thì thấy có chừng ba mươi người đang bao vây. Chàng tự nhủ:

- Theo kiểu này thì bao giờ mới có kết quả ?

Vì thấy tòa cổ tự này chỉ có một cửa chính, còn xung quanh là tường cao bao bọc, do đó ai tiến vào cũng dễ bị phát hiện. Chỉ có cành cây nơi chàng ngồi cao đến hơn bốn trượng là sà sát đầu tường mà thôi. Vương Phấn quyết định truyền âm nói với Long Sở Thiên:

- Chúng ta theo cành cây xuống đầu tường rồi lọt vào bên trong, sau đó bất ngờ ập đến bảo vệ người trong cổ xe ấy. Lúc ấy chúng có phát hiện cũng không dễ gì sát hại được Ngũ Đại chưởng môn nữa, Long huynh thấy thế nào? Theo tại hạ thì từ đầu tường đến nóc tòa điện có đến bốn năm trượng. Tại hạ sẽ qua trước rồi từ ngoài sân tiến vào trong điện rồi đột nhận vào nơi có cổ xe ấy. Chúng ta khó có thể bảo vệ an toàn tất cả bọn họ nhưng ít nhất cũng được vài ba người !

Vương Phấn vừa nói vừa để khí đan điền, vừa thất Long Sở Thiên gật đầu ưng thuận là chàng đã như một cánh chim bay vút đi tới nóc tòa đại điện. Tay đứng ở phía ngoài nhìn thấy hành vi ấy của chàng, Đại cô nương vẫn cứ vờ không thấy, càng kêu to vào phía trong:

- Các ngươi ở bên trong này nghe đây. chúng ta quyết định đốt chùa. Bây giờ chúng ta

http://tieulun.hopto.org

bắt đầu đếm. Hễ đến tiếng thứ mười mà các ngươi không đáp ứng thì ta cho điểm hoả !

Mấy câu nói của Đại cô nương thu hút sự chú ý của những nhân vật ở trong miếu tự, nên lơ là cảnh giác giúp cho Vương Phấn thừa cơ hội ấy, dùng một thân pháp cực kỳ ảo diệu, đáp xuống sân điện rồi như làn gió vút vào trong đại điện, Vương Phấn nhìn thấy trong miếu có sáu người , bốn người lo bảo vệ vòng ngoài, hai người lo bảo vệ chiếc xe ngựa. Hai người ấy Vương Phấn tiến đến thì một trái một phải vung quyền tấn công liền với khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Vương Phấn nghiêng người né đường quyền của người bên trái, đồng thời đưa chưởng tiếp chiêu người bên phải."Bùng" một tiếng, hai luồng cương khí đập vào nhau, người nọ bật lùi hai bước, còn Vương Phấn cũng thối lùi một bước.

Lập tức cả hai người bảo vệ cổ xe ấy, mặt họ che mảnh khăn màu vàng, cùng hét một tiếng giận dữ, song song cử chiêu tấn công về phía Vương Phấn.

Bỗng từ ngoài cửa điện vang lên một giọng nói:

- Cả hai vị đều là đệ tử Phật môn, vì cớ gì mà nhập vào chuyện thị phi của giới giang hồ !

Hai người che mặt khăn vàng nọ đưa mắt nhìn thấy Long Sở Thiên trong bộ trang phục tiểu đồng màu xanh thì coi thường, cứ tiến thẳng tới về phía Vương Phấn.

Long Sở Thiên cười ha hả nói:

- Các ngươi coi thường tiểu hoá từ này hả ?

Vừa nói xong liền tung ra tám thức nhanh như điện và kỳ diệu vô cùng, chia đều cho mỗi người áo vàng bốn thức, bức họ lùi lại

http://tieulun.hopto.org

liên tiếp. Vương Phấn thấy thế khâm phục vô cùng tự nhủ:

- Cái bang quả là danh bất hư truyền, chỉ xem một mình tiểu hoá tử này thì đủ hiểu thực lực của họ.

Lúc này các nhân vật thuộc Thiên Kiêu Bang cũng đã vượt tường đột nhập vào trong tòa cổ tự này cùng các tên che mặt khăn vàng triển khai một trận ác đấu !

Thiếu nữ che mặt nhỏ con đã lao vào giữa sảnh thì thấy Vương Phấn đang chiếm giữ cổ xe ngựa, nàng ta kinh ngạc kêu lên:

- Thì ra là ngươi !

- Phải ! Chính là tại hạ ! Hôm nay tạihạ cần phải mang mấy người trong xe đi !

Vương Phấn hiên ngang đứng trên vàng xe, nói to lên.

- Người của người ta đã đến rồi. chỉ sợ ngươi không có cách nào mang đi được thôi ! Đại cô nương cười ha hả nói.

Vương Phấn từ từ rút trong người ra một binh khí đặc dị, nói:

- Tại hạ khó mà tin vào điều ngươi nói !

Lúc này cuộc ác đấu đã chấm dứt, toàn bộ lực lượng của Thiên Kiêu Bang kéo vào trong điện, hình thành thế bao vây Vương Phấn và tiểu hóa tử Long Sở Thiên, khiến cho cả hai hán tử che mặt khăn vàng cũng ngạc nhiên dừng tay.

Người nhỏ con che mặt bỗng cất tiếng nói:

- Đã thu dọn hết bọn ở ngoài chưa ?

Một hán tử che mặt khom lưng nói:

- Đã xử lý hết cả rồi !

- Có ai lọt lưới không ? Đã điều tra rõ là lực lượng nào chưa ?

- Điều này thuộc hạ chưa làm ạ !

Người che mặt nhỏ con hứ môt tiếng, định nói thì bỗng nhiên từ phía ngoài điện một tốp người tiến vào, xăm xăm xông đến nơi cổ

http://tieulun.hopto.org

xe ngựa. Người che mặt nhỏ con đó ra lệnh cho thuộc hạ chặn bọn người ấy lại, rồi nói:

- Chớ nên hành động hồ đồ. Nếu các ngươi là môn hạ của Ngũ Nhạc phái thì bổn cô nương sẽ để cho các ngươi mang họ đi !

Truyền Cầm Tâm hiên ngang bước tới, gọi to nói với Vương Phấn:

- Sư phụ của ta có trong xe không ?

Ngay lúc ấy, lợi dụng mọi người không chú ý đến, hai gã che mặt khăn vàng cùng thét to như sấm, dùng toàn bộ công lực, giáng vào cổ xe ngựa mỗi người hai chưởng với chiêu thế cực kỳ hiểm ác. "Ầm ầm" mấy tiếng, cổ xe ngựa vỡ tan từng mảnh, Vương Phấn và Long Sở Thiên đứng trên càng xe bị chấn động phải nhảy vọt ra ngoài. Từ trong xe tiếng lợn kêu thét lên thảm thiết, lăn xuống đất năm vật đen sì sì.

Thấy Ngũ Nhạc phái đệ tử vội tràn lên xem thử sư phụ của mình an nguy thế nào, Đại

cô nương tức giận hầm hầm nhìn Truyền Cầm Tâm nghiến răng khẽ nạt:

- Đi thôi !

Mọi người nhìn thấy năm vật đen ấy chính là năm chú lợn thì bật cười.

Long Sở Thiên cao giọng nói:

- Vương huynh, chúng ta mắc mưu rồi !

Vương Phấn và Long Sở Thiên đảo mắt tìm khắp nơi mà không thấy hai hán tử che mặt khăn vàng đâu cả, thì biết bọn chúng đã nhân lúc lộn xộn chạy thoát rồi.

Vương Phấn nói:

- Vừa rồi đệ tử Thiên Kiêu Bang nói đã lo xong bọn họ rồi, sao chẳng thấy một tử thi nào cả !

Long Sở Thiên chỉ mấy vũng máu tươi trên mặt đất nói:

- Người chết chắc chắn có, nhưng có kẻ mang đi rồi !

http://tieulun.hopto.org

Rồi như hiểu ra điều gì đó, Long Sở Thiên dùng truyền âm nhập mật nói:

- Lúc nãy mấy tăng nhân đi theo đệ tử Ngũ Nhạc phái tới đây là người của Thiếu Lâm tự, sao không thấy họ xuất hiện tại đây. Lẽ nào họ mang tử thi đi rồi !

- Ý Long huynh nói là Thiếu Lâm đệ tử đã mang tử thi đi. Điều đó chứng tỏ Thiếu Lâm phái là lực lượng hiếp bức Ngũ Nhạc chưởng môn nhân à ?

- Chúng ta không thể không đặt ra giả thiết đó. Vương huynh có để ý lúc nãy hai gã bịt mặt bằng khăn vàng đã dùng La Hán quyền không ?

- Tại hạ có để ý, nhưng chỉ chừng ấy không đủ để kết luận !

- Điều này chúng ta tạm thời chưa được để lộ ra. Nhưng có điều lạ là tại sao năm chưởng môn nhân lại biến thành năm con heo ?

- Chắc là sau khi bọn người bịt mặt khăn vàng cướp được chiếc xe thì lại bị ai đó đánh tráo, nên mới có việc hai lão hán ấy xuất thần lực nhầm đập chết năm chưởng môn nhân ở trong xe mà không biết là đã làm một việc phí sức !

Long Sở Thiên gật đầu nói:

- Lập luận này của Vương huynh có lý lắm, nhưng lực lượng đánh tráo để cướp Ngũ Đại chưởng môn ấy có phải là bọn người của con cóc ba chân không ?

- Trước mắt chỉ có giả thiết ấy là có lý nhất .

Vương Phấn đáp.

- Vậy Vương huynh dự định làm gì đây ?

- Lúc này tại hạ cũng không thể xác định được ! Vậy thì tại hạ định đi đến một nơi, sau đó mới có thể quyết định được ?

Long Sở Thiên gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có thể phải vậy thôi ! Tiểu đệ cũng tạm thời chia tay, giả như có việc cần đến tiểu đệ, thì Vương huynh có thể đến bất cứ cơ sở Cái bang nào nhắn tin, thì tiểu đệ sẽ đáp ứng liền !

Nói rồi, hai người thi lễ cáo biệt nhau.

*

* *

CHƯƠNG 22

CON CHIM MỒI

Vương Phấn quyết định đi về Trường Thanh cốc để nắm tin tức của cha con "U Cốc ẩn giả". Vừa đặt chân trên quan lộ chưa lâu, bỗng chàng thấy từ phía trước có năm người đang đi, thì tim đập mạnh, chột dạ nghĩ:

- Ủa ! Chẳng phải năm vị chưởng môn nhân kia sao ?

Vừa định cất bước đuổi theo thì chợt

http://tieulun.hopto.org

nghe từ phía bên đường truyền lại một giọng nói rót vào tai chàng:

- Mau đi lại đây ! Ta có chuyện muốn nói với ngươi !

Đó là giọng nói của một nữ nhân mà Vương Phấn nghe rất quen thuộc nên chàng vọt người lại ngay thì thấy một bóng áo đỏ nhoáng hiện, Mộ Dung Trinh từ trong rừng bước ra, thấp giọng nói:

- Mau đi theo tiểu muội sẽ thấy chuyện lạ !

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Tại hạ không muốn xem chuyện lạ mà muốn đuổi theo năm vị kia !

- Đó chính là mồi câu mà tiểu muội ném ra !

- Ngũ Nhạc chưởng môn do cô nương bức hiếp à !

- Sao không nói là tiểu muội cứu họ ? Họ bị người ta chế ngự huyệt đạo, cướp đi đoạt lại

đến sắp chết. Nếu tiểu muội không giải khai huyệt đạo cho họ kịp thời thì có lẽ đã chết cả rồi !

- Cô nương bắt được họ, sao lại thả họ ra!

- Nếu muốn lấy mạng họ thì dễ như trở bàn tay, nhưng tiểu muội lại cần biết ai là kẻ muốn hại họ và vì lý do gì ?

Vương Phấn chợt hiểu, nói ngay:

- Tại hạ hiểu rồi, chúng ta đi mau lên kẻo người khác ra tay thì chậm mất !

Mộ Dung Trinh nói:

- Ngũ Nhạc chưởng môn không dễ bị khống chế đâu ? Lần trước thất bại chỉ do xuất kỳ bất ý thôi. Còn hôm nay không còn dễ gì nữa đâu !

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng nhanh chân bước theo Vương Phấn, hai người lợi dụng bóng tối bí mật bám theo bên năm vị chưởng môn.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi thoát hiểm, Bát Cước Thần Thù rất cảnh giác, vừa đi vừa đảo mắt quan sát bốn xung quanh.

Ngay khi ấy, có một tăng nhân, tay cầm thiền trượng, mang Y Bát đuổi theo sau lưng họ. Vừa phát hiện thấy năm người thì niệm Phật hiệu nói:

- Năm vị chưởng môn đang đêm độc hành, chắc là có việc gấp ?

Bát Cước Thần Thù nghe gọi thì hơi kinh ngạc, lạnh lùng hỏi:

- Các vị đại sư là trưởng lão chùa nào mà lại biết Dư mỗ ?

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc danh chấn giang hồ, bần tăng bôn ba hành đạo giang hồ, lẽ nào lại không nhận biết ra chư vị !

Bạch Y Tú Sĩ nói:

- Trông đại sư da dẻ hồng hào, tăng y sạch sẽ, chứng tỏ quanh năm ngồi chùa tụng

niệm, sao nói là suốt năm bôn tẩu giang hồ ? Ta thấy ngươi chẳng phải là người tốt !

- A Di Đà Phật! Thí chủ ngậm máu phun người không sợ quả báo sao ?

Bạch Y Tú Sĩ chẳng nói chẳng rằng, hừ một tiếng,đưa tay chụp vào huyệt mạch đại sư nọ. Người ấy thu tay lại, thụt lùi kêu lên:

- Khoan đã! Khoan đã ! Bần tăng là kẻ xuất gia, làm sao mà chịu nổi thần trảo của qúy chưởng môn !

Bạch Y Tú Sĩ thấy có một luồng kình khí sắc nọn kích tới mạch môn huyệt của mình thì kinh hãi, xòe quạt, quạt ra một đạo cuồng phong:

Tăng nhân nọ lách qua hai bước, bỗng quay người chạy đi như điện.

Vô Tướng Quan Âm vội kêu:

- Tăng nhân này không phải người tốt, chúng ta nên đi mau lên !

Bát Cước Thần Thù nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thiền sư nói chí phải. Lão phu thấy tăng nhân nọ động thủ với Lăng huynh là nhằm mục đích thăm dò là thật hay là giả. E rằng không lâu nữa sẽ có người đuổi đến đây !

Vô Tướng Quan Âm dộng quải trượng xuống đất nói:

- Lão thân không tin năm chúng ta liên thủ mà có kẻ uy hiếp được !

Bát Cước Thần Thù nói:

- Lúc này chúng ta không nên quá cao ngạo nữa ! Qua mấy lần đối đầu gần đây rõ ràng là kẻ địch càng lợi hại, chúng ta đã trở nên lạc hậu mất rồi !

Hư Vô đạo trưởng nói chậm rãi:

- Đối thủ của chúng ta quả là lợi hại, nhưng hình như không cố ý giết chúng ta. Kẻ đáng sợ lúc này e rằng lại là đồng minh của chúng ta !

- Những việc này chưa thật rõ ràng, họ

chưa bộc lộ chân tướng, đạo trưởng chớ nên vội kết luận !

Nghe Bát Cước Thần Thù nói vậy, Hư Vô đạo tưởng cười khảy nói:

- Người ta đã ra tay hạ độc thủ rồi, còn do dự gì nữa. Trước khi xảy ra sự cố, bần đạo xin nói trước. Nếu tối hôm nay, tất cả chúng ta thoát hiểm thì thật tốt. Nhược bằng không được, thì bốn người phải hợp lực để bảo vệ cho một người thoát hiểm, không được để tất cả cùng bị hủy diệt tại nơi này !

Vô Tướng Quan Âm nhận thấy sự việc quá nghiêm trọng, liền nói:

- Cái mạng của lão thân coi như không còn cần nữa. Vậy lúc này cần bảo hộ cho ai chạy thoát, bây giờ nên nói ngay ra, đừng để đến lúc lâm sự bị lúng túng.

- Phải đó ! Bần đạo tự thấy không còn đủ khả năng gánh vác trọng trách nên xin tình nguyện ở lại.

http://tieulun.hopto.org

Tính Không đại sư niệm Phật hiệu nói:

- Bần đạo vô đức vô tài, có còn lại cũng không được việc, vì vậy xin đừng quan tâm tới bần tăng !

Bạch Y Tú Sĩ trầm tư một lát bỗng cất tiếng cười ha hả nói:

- Như thế này thì trách phải sống sót do Dư huynh đảm nhiệm vậy !

Bát Cước Thần Thù lắc đầu nói:

- Điều ấy đâu có được !

Bạch Y Tú Sĩ nói:

- Mỗi người chúng ta trước sau gì cũng phải chết, chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Dư huynh cơ trí tuyệt luân, có đủ tài trí để lo liệu bảo vệ uy tín của chúng ta sau này, đó cũng là may mắn rồi !

Bát Cước Thần Thù buồn buồn nói:

- Mọi người quả quá bi quan rồi. Sao vội bàn đến việc ai sống ai chết, chúng ta chỉ cần

thoát khỏi đêm nay, nhập vào phạm vi thế lực bổn phái, thì có thể cùng nọ đối phó được rồi !

Vương Phấn cùng Mọ Dung Trinh bí mật bám theo Ngũ Nhạc chưởng môn, thấy sau khi vị đại sư kia chạy mất thì họ bàn đến những vấn đề này, cũng thấy ngạc nhiên, tự nhủ:

- Hư Vô đạo trưởng nói đến minh hữu, hay là các hòa thượng !

Chàng nghe Mọ Dung Trinh nói:

- Lão tăng nọ đã thử kiểm tra xem bọn năm người ấy là ai rồi. E rằng đêm nay nhất định phải có động thủ rồi !

Khi vừa đến cửa núi thì từ sườn núi một tràng cười quái dị vang lên, rồi một đoàn người dùng khăn vàng che mặt từ phía bên chạy ra, chặn đường Ngũ Nhạc chưởng môn nhân.

Bát Cước Thần Thù bước lên một bước, cất giọng cười âm hiểm nói:

- Bằng hữu giả làm ma làm quỷ chi thế ? Chúng ta đã biết qúi vị là ai rồi. Ta khuyên các

http://tieulun.hopto.org

vị tốt nhất hãy từ bỏ ý định ấy đi, Dư mỗ này quyết không thố lộ một tí gì cho giang hồ biết đâu ?

Hơn mười người bịt mặt kia, không một ai lên tiếng, Bạch Y Tư Sĩ từ từ mở chiếc quạt ra, cười lớn nói:

- Khuyên các ngươi đừng có chủ trương sai lầm. Trung Nguyên Ngũ Nhạc thật sự dễ bị uy hiếp lắm sao ?

Lời nói của lão ta chưa dứt thì ào ào một đoàn hơn mười người bịt mặt khăn vàng lại kéo tới với thân thủ của loại nhất lưu cao thủ. Thấy thế Vương Phấn không khỏi lo lắng cho Ngũ Nhạc môn phái chưởng môn nhân.

Bát Cước Thần Thù thấy đối phương vẫn không nói năng gì thì nói to:

- Nói thật cho các ngươi biết, chúng ta có đủ bản lĩnh để thoát khỏi cỗ xe tù đó, lẽ nào không có biện pháp thông tri tin này đến bổn môn phái ! Các ngươi định tối nay giết người

diệt khẩu ư ? E rằng việc này đã lập tức tuyền ra khắp giang hồ rồi !

Sau lưng bọn họ lại xuất hiện thêm hơn hục tên bịt mặt khăn vàng nữa. Chúng cũng không hề nói một lời nào mà cứ dàn thế bao vây năm người vào giữa vòng vây.

Bát Cước Thần Thù bỗng ngẩng mặt lên cười một tràng dài như điên dại nói:

- Xem ra thì các ngươi không hạ thủ không được phải không ?

Bỗng từ khe núi có một giọng cười nham hiểm truyền lại:

- Diêm Vương đã chỉ định chết vào lúc canh ba thì có chạy cũng không thoát !

Rồi từ khe núi một hán tử cao to nhảy vọt ra, mặt cũng bịt khăn vàng quát lên ra lệnh:

- Hạ thủ mau lên !

Hàng loạt tiếng thét vang rền, mấy mươi cao thủ bịt mặt khăn vàng lao vào tấn công, quyền phong chưởng ảnh mù mịt đất trời.

http://tieulun.hopto.org

Hư Vô đạo trưởng tuốt thanh trường kiếm thét vang vang rồi nói:

- Dư huynh không được quên những lời đã bàn lúc nãy !

Nói xong múa tít thanh kiếm tạo nên ngàn ánh bạch quang lao vào kẻ địch. Vô Tướng Quan Âm và Bạch Y Tú Sĩ cũng thét vang xung trận.

Thế là trên triền núi diễn ra một trường ác đấu sinh tử.

Ngũ Nhạc phái chưởng môn nhân là những vị nhất phái tôn sư, lúc nãy đứng trước cái chết đã đem hết tài nghệ liên thủ cự địch, uy dũng vô cùng.

Nhưng đối phương của họ là những đại cao thủ, đã chuẩn bị xong một loại trận pháp riêng để đối phó với họ. Hai đoàn cao thủ phía trước và sau lưng họ dần dần hợp lại thành một, vây chặt năm người vài giữa tử địa.

Vương Phấn nhận thấy bọn người bịt mặt khăn vàng khai trận rất thuần thục. Chàng biết tất cả bọn chúng cùng một môn phái. Bên tai lại nghe Mộ Dung Trinh nói:

- Vương huynh hãy chú ý xem trận pháp của họ kìa ? Bọn họ quyết phải hạ thủ cho được Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân đấy !

- Nhưng năm vị ấy đã sớm chuẩn bị, lúc này mà nói việc thắng phụ là sớm đó !

- Bọn họ bị khống chế huyệt đạo khá lâu, lại mấy ngày không ăn uống nữa, sợ rằng cố gắng chi trì không được lâu đâu !

Vương Phấn nói:

- Tuy họ có thù với tại hạ, nhưng tại hạ quyết không để họ bị giết chết tại đây !

- Vội gì ? Cứ chờ xem về sau thế nào đã, biết đâu còn nhiều cái hay hơn.

Lúc này năm vị chưởng môn đã vào thế bị động, nhưng bọn người mang khăn che mặt

http://tieulun.hopto.org

màu vàng muốn hạ sát họ cũng chẳng phải chuyện dễ.

Kẻ cầm đầu bọn người bịt mặt như không kiên nhẫn được nữa, kêu to:

- Tất cả hãy rút khí giới ra, tốc chiến tốt quyết !

Lập tức bọn người bịt mặt cùng thét lên, mỗi kẻ vung một thanh giới đao sáng loáng, xông vào trận với khí thế cực kỳ hung ác, tử khí ngập trời.

Vương Phấn lập tức đứng lên, nói:

- Được, thì ra là chúng nó. Ta phải hỏi mới được !

Mộ Dung Trinh lại nhè nhẹ khuyên chàng:

- Đừng vội thế, vẫn còn nữa mà !

Ngay lúc ấy, có tiếng xe lăn tới, rồi một chiếc xe màu đen lao tới như tên bắn, phía sau là một nhóm các nhân vật giang hồ cưỡi ngựa.

Chiếc xe lao thẳng tới trước mặt hán tử cao to mặt bịt khăn vàng đang đứng giám sát trận đấu, thì một tiếng quát như sấm vang lên:

- Còn chưa chịu dừng xe lại hả ?

Hán tử đó đã vung hai cánh tay thép đẩy ra song chưởng như trời giáng vào chiếc xe.

"Ầm" một tiếng, chiếc xe vỡ tan từng mảnh. Từ trong xe một thầy thuốc dạo như một cánh chim bắn vọt ra, quát to như sấm, nói:

- Trước mắt là đạo tặc bịt mặt, sau có giang hồ hiệp khách, nhiệm vụ của Mông Cổ đại phu đến đây là hết rồi !

Các nhân vật giang hồ có tăng, có đạo, lại có cả bốn vị nữ đang thấy chiếc xe ngựa bị đánh gãy vỡ thì ngạc nhiên vô cùng. Mông Cổ đại phu kêu lên:

- Các ngươi chỉ dám bắt nạt kẻ bán thuốc dạo này, các ngươi có dám trêu chọc các vị kia không ?

http://tieulun.hopto.org

Đám người giang hồ nhìn thấy đấu trường đang hỗn ác liệt thì kêu to lên:

- Đúng là đây rồi ! Mau xông lên !

Nói rồi họ xuống ngựa, xông lên phía cửa núi tức thì.

Hán tử cao to mặt bịt khăn vàng nhận ra số người đó là các môn hạ của Ngũ Nhạc chưởng môn nhân, thì mất lộ sát khí, huy động nội lực đẩy về phía họ hai luồng chưởng phong như núi sập. Mấy tiếng kêu thê thảm cất lên, có mấy bóng người bị chưởng phong quét bay xuống núi.

Nhưng các đệ tử thấy sư phụ bị vây hãm nên đã liều chết xông lên, đánh cho hán tử cao to nọ bật lùi ra sau liên tiếp.

Lúc bấy giờ Bát Cước Thần Thủ đã phát hiện người của bổn phái kéo tới thì thét lớn:

- Chúng ta hãy phá vây ra ngoài !

Hư Vô đạo trưởng và các vị chưởng môn khác phấn chấn tinh thần đồng thét lên một

tiếng, trổ thần lực xông lên, lúc này tình thế cuộc chiến đã đổi khác, trận thế bị phá vỡ, trường đấu trở thành nơi loạn đả.

Vương Phấn thầm nói cho Mộ Dung Trinh nghe:

- Những môn hạ của Ngũ phái đến đây được chắc là do Mông Cổ đại phu đưa tới, người này ngay từ lúc bước chân vào giang hồ tại hạ đã gặp !

- Bình sinh người này chỉ làm điều nghĩa hiệp, là một người tốt hiếm có. Người ấy là bạn cố tri của gia sư, tiểu muội đã học được của người ấy rất nhiều về y đạo.

- Lệnh sư là ai vậy ?

- Vào lúc này chưa thể nói được !

- Có phải là một mỹ nhân tuyệt sắc dùng cung y không ?

Mộ Dung Trinh kinh ngạc, cười đáp:

- Sao ngươi lại đoán định hồ đồ như vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Tại hạ không hề hồ đồ. Tại hạ đã từng nhìn thấy một ngôi mộ chỉ chôn có một chiếc áo đầy máu, mà lấy biết bao nhiêu mạng người sống để tế lễ, dựa vào điều đó mà đoán cũng như những lý do khác, tại hạ tin rằng tác giả của tác phẩm đó chính là cô nương !

- Vương huynh cảm thấy tàn nhẫn lắm phải không ?

- Đại khái là như thế !

- Vậy từ nay về sau Vương huynh đừng coi muội là người tốt nữa !

Vương Phấn cũng tỏ ra lạnh nhạt hỏi:

- Cái áo đẫm máu ấy thực ra là của ai vậy ?

- Tiểu muội bất tất phải cho huynh biết !

Lúc này tại trường hổn đấu, môn hạ của Ngũ Nhác phái tử thương dần dần, năm vị chưởng môn cũng dần dần rơi vào thế nguy hiểm. Còn những người bịt mặt khăn vàng lại càng đánh càng thêm khí thế, dần dần lập lại

thế trận vây bọc sư đồ Ngũ đại môn phái vào hiểm địa.

Vương Phấn chợt hiểu, bật thành lời:

- Đây chính là La Hán trận của phái Thiếu Lâm. Được lắm, đường đường là danh môn chính phái mà thi triển thủ đoạn độc ác như thế này. Tại hạ không chất vấn Thiếu Lâm chưởng môn nhân không được !

Nói rồi chàng bật đứng dậy định lao ra thì Mộ Dung Trinh đã nắm áo kéo lại, nói:

- Ngươi định làm gì thế ? Nhân vật chưa đạo vẫn chưa xuất hiện cơ mà !

- Đợi đến lúc đó thì người của Ngũ Nhạc phái chết cả còn đâu ?

- Bọn họ quen ỷ đông hiếp chúng thì hãy để cho họ nếm mùi bị vây công, điều đó chẳng phải công bằng lắm sao !

- Kẻ gây tội ác chỉ là những kẻ chưởng môn. Sao lại để cho môn hạ của họ bị vạ lây ?

- Có thầy như vậy tất trò phải vậy !

http://tieulun.hopto.org

- Cho nên cô nương mới chặt tứ chi, cắt lưỡi của họ chứ gì ?

- Đó là việc của ta, không ai mượn ngươi nhúng vào !

- Thế tại sao việc của tại hạ, cô nương lại can thiệp ?

Mộ Dung Trinh tức đến nghẹn lời, bước tránh qua bên nói:

- Được, ngươi đã muốn bao đồng thì hãy tự giải quyết lấy !

Vương Phấn hiên ngang bước ra, nói vọng lại:

- Đó chính là ý của tại hạ !

Bỗng lúc ấy, từ hai bên sườn núi, những tiếng cười quái dị cất lên, rồi hai nhóm người bịt mặt tay cầm thiết tượng sáng loé bước ra tiến lại phía đấu trường hợp vây công bọn người của Ngũ đại môn phái vốn đã lâm vào thế bị động. Một vị to béo trong đám người mới tới thét lên sang sảng:

- Tất cả bọn chúng, không để một kẻ nào sống. Các ngươi phải tốc chiến tốc thành !

Tiếng thét vừa dứt, bọn người mới tới vũ lộng binh khí xông vào tấn công cực kỳ hung hiểm, lúc này đệ tử của Ngũ đại môn phái càng lúc càng đuối sức, chỉ trong chớp nhoáng lại có thêm hơn mười người tử trận.

Hư Vô đạo trưởng toàn thân đẫm máu, thét lên:

- Tình thế đã mười phần nguy hiểm, Dư huynh hãy thực hiện theo biện pháp vừa rồi quyết định !

Vừa dứt lời, Hư Vô đạo trưởng vũ lộng thần kiếm xông lên phía trước. Bạch Y Tú Sĩ cũng gầm lên xuất ra mười tám tuyệt chiêu Thiết Cốt phiến, Vô Tướng Quan Âm như điên như dại múa tít quái trượng xông vào kẻ thù. Các vị chưởng môn ấy công lực vốn đã cực kỳ thâm hậu, trong lúc cấp bách phải liều sống

http://tieulun.hopto.org

chết, sức mạnh của họ như tăng lên gấp bội, chẳng mấy chốc đã mở ra một huyết lộ.

Nhưng bọn người bịt mặt, mỗi người là một cao thủ, lại được huấn luyện trận thế thật là thuần thục phối hợp rất là nghiêm mật nên Ngũ phái chưởng môn nhân chỉ xông lên không quá năm ba trượng xa, thì đã bị đối phương chặn lại, không còn cách gì tiến lên nổi nữa. Bát Cước Thần Thù nét mặt sầu thảm cất tiếng cười đau khổ, nói:

- Chúng ta không chết dưới tay tà ma ngoại đạo mà lại chết thảm trong La Hán trận của phái Thiếu Lâm. Trong huyết sử này thật không biết có bút nào ghi lại không ?

Hán tử to béo cười quái dị, nói:

- Với phẩm cách và tài năng của các ngươi để cho các ngươi luân lưu mười mấy năm làm Thần Long Lệnh chủ như vậy há chẳng đủ mãn nguyện sao ?

- Bản toà đã biết các ngươi là ai rồi. Đêm nay các ngươi dùng thủ đoạn này để đối phó với chúng ta quả thật là ác độc !

- Ngươi nói vậy chẳng hoá ra thừa sao ? Ta thấy nên giữ một chút tinh thần để xuống âm ty mà nói với Lục Định Nhất !

Vương Phấn vốn đã định xông ra nhưng thấy song phương đang đối đáp nên dừng lại lắng nghe, đến lúc nghe nhắc đến sư phụ của mình thì chấn động cả tâm hồn, tự nhủ:

- Phải rồi, thì ra mọi việc đều do chúng mà ra nên chẳng trách chúng cần phải giết Ngũ phái chưởng môn nhân để diệt khẩu !

Trong lúc đó, Bạch Y Tú Sĩ bỗng cất tiếng cười vang động, nói:

- Bằng hữu, các ngươi đã thua rồi !

- Hứ, rõ ràng các ngươi đều muốn tìm cách thoát chạy tháo thân. Lẽ nào lại có thể xuất hiện kỳ tích !

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi có biết chúng ta vừa thoát hiểm như thế nào không ?

- Chẳng qua Thiên Kiêu Bang nhất thời vô ý để các ngươi đào tẩu !

- Sai rồi, chúng ta bị người không quen biết bắt đi rồi thả ra !

- Không cần biết, hiện nay chung qui các ngươi phải chết !

Bạch Y Tú Sĩ cười nham hiểm nói:

- Nói vậy mà không biết hối hận, người ấy cứu chúng ta ra rồi lại thả chúng ta để làm mồi câu. Chẳng ngờ kết quả là câu được các ngươi đến.

Hán tử to béo nọ toàn thân rúng động, giật mình hỏi:

- Người ấy là ai ? Hiện giờ đang ở đâu ?

- Người ấy đương là đường đường đại danh Cái Bang bang chủ Triệu Tử Vũ, hôm nay người ấy đang mai phục gần đây để chứng kiến các ngươi ra tay hành hung.

Hán tử to béo nọ kinh hãi đưa mắt nhìn quanh như cố tìm bang chủ Cái Bang đang ẩn tại nơi nào.

Vương Phấn bật cười đồng thời chàng nhận thấy hành tẩu giang hồ, ngoài võ công ra, sự lịch duyệt và cơ trí là những điều không thể thiếu được.

Nhờ lời của Bạch Y Tú Sĩ gây chấn động kẻ địch mà vòng vây nới lỏng ra, thế trận chậm lại, Ngũ đại chưởng môn nhân có được chút thời gian qúy báu để nghĩ ngơi điều tức.

Hán tử to béo chỉ huy những kẻ bịt mặt khăn vàng quan sát tìm tòi một lúc lâu chẳng thấy động tĩnh nào thì chợt tỉnh ngộ quát lên:

- Khá lắm, thì ra các ngươi dựng chuyện để tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Chỉ chút nữa bổn tòa đã lầm phải kế các ngươi !

Bỗng nhiên giữa lúc đó, từ xa một âm thanh vọng tới tiếp lời hắn:

http://tieulun.hopto.org

- Lăng huynh, không có bịa đặt đâu. Lão phu đã đến từ lâu rồi !

Hán tử to béo mặt bịt khăn vàng giật thót cả người không tự chủ nổi thối lui về sau hai bước...

*

* *

CHƯƠNG 23

LỜI HẸN HAI MƯƠI NĂM

Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân vô cùng vui mừng ngẩng nhìn lên triền núi nơi phát ra tiếng nói kia. Họ không thể ngờ được Bạch Y Tú Sĩ nói dóc gặp thời. Mọi người đều nhìn thấy từ trên trtiền núi Bang chủ Cái Bang Triệu Tử Vũ như một chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống sơn khẩu, sau lưng hai hai vị lão hoá tử và một tiểu hóa tử mày xanh mắt sáng, phong thái đường đường. Cái Bang được gọi là "Giang

http://tieulun.hopto.org

hồ đệ nhất đại bang" trước nay xử lý vụ việc chỉ là các đơn vị phân đàn đóng tại nơi đó đảm nhận, lần này Bang chủ đích thân nhúng tay vào khiến cho những người bịt mặt khăn vàng vô cùng kinh hãi. Hán tử to béo đột nhiên quát to một tiếng:

- Rút lui !

Lập tức bọn người bịt mặt khăn vàng dừng tay tản ra thu nhặt thi thể của đồng bọn rồi chạy thẳng vào rừng chỉ trong chớp nhoáng đãmất dạng.

Vương Phấn thầm nhủ:

- Sao lại có thể để chúng dễ dàng tẩu thoát như vậy ?

Liền vọt mình định đuổi theo thì Mộ Dung Trinh lại giữ lại nói:

- Bọn hoà thượng có thể chạy nhưng chùa của nó thì không, ngươi đuổi theo chúng nó làm gì ?

Vương Phấn nổi giận quát:

- Vì sao lúc nào ngươi cũng ngăn cản hành động của ta ?

Mộ Dung Trinh lạnh lùng trả lời:

- Ta chưa bao giờ gặp một người nào không biết thế nào là phải trái như ngươi !

- Thế nào là không biết phải trái !

- Nói thực cho ngươi biết, ta giết Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân dễ như trở bàn tay cho nên mới bày ra chuyện này. Điều đó không phải là vì ngươi sao ?

- Việc của ta, ta tự khắc biết xử lý, không cần ngươi can thiệp !

- Được, từ nay ta sẽ không để ý đến những gì có liên quan tới ngươi nữa !

Nói rồi, như một mũi tên Mộ Dung Trinh bắn vút vào rừng đi ngay. Vương Phấn ngạc nhiên sững người rồi cũng cất bước ra đi, bỗng có tiếng của Bang chủ Cái Bang cao giọng gọi:

http://tieulun.hopto.org

- Nhị vị xin mời hãy xuất hiện, lão hóa tử có việc muốn được thỉnh giáo.

Lúc này Mộ Dung Trinh đã đi xa, chỉ còn lại một mình, Vương Phấn đành phải xuất hiện, chàng đưa tay thi lễ Cái Bang chủ, nói:

- Văn bối đã từ lâu ngưỡng mộ oai phong của Bang chủ, hôm nay mới có cơ hội bái kiến, quả là một điều vinh hạnh.

- Thiếu hiệp vừa mới xuất hiện trên giang hồ đã gây chấn động võ lâm, lão hủ sớm đã nghe danh.

Lúc này môn hạ Ngũ Nhạc môn phái thu dọn chiến trường, mai táng tử thi, lực lượng của họ ngoài năm vị chưởng môn chỉ còn lại năm, sáu người. Năm vị chưởng môn ai nấy đều thọ thương, vẻ mặt âu sầu nhìn thấy Bang chủ Cái bang lại càng thêm ân hận ngượng ngừng. Bang chủ Cái Bang Triệu Tử Vũ hình như không muốn cùng với bọn họ nói chuyện nhiều nên đưa tay lễ, cười ha hả nói:

- Các vị, chân nguyên tổn hao quá nhiều, cần phải lo tịnh dưỡng. Lúc này tốt nhất là lo điều trị thương thế.

Bát Cước Thần Thù và bốn người kia nhân cơ hội đó làm lễ cáo từ nói:

- Đại ơn đức không có lời nào có thể nói hết, chúng lão phu xin được phép đi trước.

Nói rồi họ quay mình ra đi. Lúc này Triệu Tử Vũ mới quay lại, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, nói:

- Thiếu hiệp chắc đã biết bọn người đó là ai chứ ?

Vương Phấn lễ phép nói:

- Theo văn bối nghĩ bọn họ là người của phái Thiếu Lâm !

- Thiếu Lâm môn qui rất nghiêm, không thể ngờ được có thể làm cái việc vô cùng vô nhân đạo như thế !

- Văn bối cho rằng sự việc năm ấy dựa vào danh của Thiếu Lâm. Nay bị bại lộ, sợ mất

http://tieulun.hopto.org

danh dự nên họ tìm cách giết Ngũ đại phái chưởng môn nhân để diệt khẩu !

- Việc này rất hệ trọng, chúng ta cần phải hết sức thận trọng để xử lý, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào một vài điểm này để khẳng định.

Vương Phấn hiểu Cái Bang chủ trước giờ xử lý sự việc rất thận trọng nên chàng gật đầu nói:

- Những điều tiền bối nói rất đúng, nhưng tại hạ đã gặp những việc như thế này không chỉ một lần.

- Chẳng giấu gì thiếu hiệp, năm đó lão hủ vô cùng bất mãn việc lệnh sư hạ lệnh vây công Tam Thủ Thần Quân. Sau khi sự việc đó xảy ra khá lâu mới biết nội tình phức tạp vô cùng, cho nên hôm nay mới nhúng tay vào cũng nhằm mục đích làm sáng tỏ sự việc.

- Tấm thịnh tình của tiền bối, vãn bối xin được cảm ơn trước.

- Việc này cũng là trách nhiệm một phần của lão hủ, hà tất phải cảm ơn.

Vương Phấn lại đưa tay thi lễ, nói:

- Vãn bối có hẹn, xin được cáo từ !

- Thiếu hiệp xin cứ tự nhiên !

Vương Phấn quay mình nhắm hướng Tây Bắc phóng đi. Chàng là con người trọng tín nghĩa, tuy nhiên Ngũ đại chưởng môn đã thoát nạn chàng vẫn nhớ lời ước của Trương Ngọc Trân đến Vong Sơn.

Đột nhiên Mông Cổ đại phu từ bên xuất hiện, cười hà hà nói:

- Ngươi làm sao lại chọc giận con bé ấy?

- Ý tiền bối là nói về Mộ Dung Trinh phải không ?

- Chính thế, con bé ấy mặt lạnh tim nóng, không những võ công đã đến huyền vi mà cơ trí tuyệt luân, nếu ngươi hợp tác với nó sẽ được một trợ thủ không ai có được.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Tại hạ vốn không muốn ai khống chế. Cô ta việc gì cũng bắt phải theo ý mình, tại hạ không chấp nhận được.

- Quả là một lủ trẻ con, bây giờ ngươi định đi đâu ?

- Đi phó ước với một người bạn.

- Là con bé Thiên Kiêu Bang ấy phải không ?

- Chính thế !

- Người con gái ấy tâm ác tay độc, không phải là loại người tốt để quan hệ, ngươi cần phải hết sức đề phòng.

- Đa tạ tiền bối đã khuyến cáo, tại hạ hết sức lưu tâm.

Bổng Mông Cổ đại phu nghiêm sắc mặt nói:

- Ngươi xuất hiện trên giang hồ cũng không còn mới nữa. Đối với sự việc năm ấy, ngươi đã làm rõ chưa ?

- Hiện nay vẫn đang điều tra việc năm ấy ai là kẻ đã phát Thần Long lệnh.

- việc đó ta cũng lưu tâm lúc nào Ngũ Nhạc môn phái đã rửa sạch tội ác của mình thì chính là lúc công bố sự thật.

- Vãn bối lo đến lúc bấy giờ Ngũ Nhạc chưởng môn nhân đã bị kẻ khác giết mất rồi.

- Việc này ngươi có thể yên tâm, bọn họ qua cơn khốn này sẽ đề phòng cẩn mật, khó có ai làm hại họ được.

Vương Phấn đột nhiên hỏi:

- Mộ Dung Trinh có lai lịch như thế nào?

- Ta tưởng điều này ngươi đã biết !

- Hình như cô ta và Ngũ đại môn phái có hận thù rất sâu đậm.

- Có thể nói như vậy !

- Lần trước cô ta có chôn một cái áo đầy máu.

- Việc này ta không rõ lắm. Người bị giết đó là sư mẫu của nó.

http://tieulun.hopto.org

- Thế còn người phụ nữ trung niên mặc cung phụng là ai ?

- Có thể là đúng .Nhưng tuyệt đối không phải là người mà ngươi muốn tìm.

- Theo văn bối biết, có cùng một mục đích với văn bối tổng cộng có Bát Cước Thần Thù, trong đó có một vị là truyền nhân của Tam Thủ Thần Quân hoặc giả là con.

- Ngươi và đứa con gái ấy ước định gặp nhau tự bao giờ ?

- Một tháng !

- Địa điểm có phải là Vong Sơn không ?

- Chính thế.

- Nếu vậy thì đúng rồi. Ngày đó là ngày Thiên Kiêu Bang chính thức kiến bang khai phái, đã phát ra rất nhiều giấy mời đến tham dự, việc này cũng làm chấn động giang hồ, chắc ngươi đã biết !

- Trong những ngày gần đây, suốt ngày

suốt đêm tại hạ đi trong núi cho nên không biết những sự việc khác.

- Theo Mông Cổ đại phu ta xem xét thì Thiên Kiêu Bang khai trương tất sẽ làm dấy lên phong ba bảo tố. Ngươi đến đó phải hết sức cẩn thận.

- Xin các hạ hãy yên tâm, những ngày gần đây tại hạ đã cảm thấy trên giang hồ, nơi nơi đều có cơ sở của họ nhưng chẳng thấy chính nghĩa công lý ở những nơi đó. Ngay đến cả Thiếu Lâm mà cũng có những hành động như vậy thì những bang phái khác tại hạ phải đề phòng.

- Cần phải biết rằng ngươi và những kẻ khác không giống nhau, ngươi vẫn là người chấp chưởng Thần Long lệnh.

- Thần Long lệnh đã bị Ngũ đại phái làm nhục nên không còn thần thánh như những năm xưa nữa.

- Hồ đồ, Thần Long lệnh giả bị người ta

http://tieulun.hopto.org

làm nhục nên cần phải lấy lại uy danh của nó, đấy là điều ngươi không được phụ Lục đại hiệp kỳ vọng.

Câu nói đó làm cho cả Mông Cổ đại phu và Vương Phấn giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn thấy Nông Canh lão nhân và Trịnh Bội Ngọc từ trong rừng bước ra, Trịnh Bội Ngọc vô cùng hớn hở từ xa chạy lại nắm tay Vương Phấn kêu to:

- Đại ca, từ bấy đi đâng nào vậy, tiểu muội và gia gia đi khắp các nơi để tìm đại ca.

Vương Phấn nhìn thấy Trịnh Bội Ngọc má đỏ hây hây, ôm chặt cánh tay mình thì cũng đỏ mặt ngượng, cố gở tay ra, hỏi:

- Tiểu muội và gia gia xuất hiện giang hồ từ lúc nào vậy ?

- Đã hơn hai tháng rồi !

Lúc này thấy Nông Canh lão nhân từ từ bước lại, Vương Phấn vội vã hành lễ nói:

- Tiền bối lâu nay vẫn khỏe chứ ?

Nông Canh lão nhân gõ gõ cái tẩu thuốc rồi lại nạp đầy một tẩu thuốc khác, châm lửa hút mấy hơi rồi mới từ từ nói:

- Bội Ngọc suốt ngày hối thúc đi tìm ngươi, lão phu bị nó làm cho rối cả lên, đành phải chiều theo ý nó.

Trịnh Bội Ngọc cãi:

- Chẳng phải vậy đâu, vì gia gia không chịu nổi Thiên Kiêu Bang cảnh cáo nên mới tái xuất giang hồ. Sao gia gia lại đẩy sang cho con?

- Hồ đồ, sao ngươi dám cải lại gia gia ?

Trịnh Bội Ngọc lắc đầu, lè lưỡi, nhăn mặt, im lặng lùi qua bên, Nông Canh lão nhân đột nhiên quay lại, nhìn Mông Cổ đại phu vẻ như muốn hỏi thì Mông Cổ đại phu đã tự nói trước:

- Tại hạ là Mông Cổ đại phu, nếu tại hạ không lầm thì tôn giá là Nông Canh lão nhân Trịnh lão tiền bối.

http://tieulun.hopto.org

Nông Canh lão nhân cười ha hả nói:

- Nhãn lực của ngươi khá lắm, chắc ngươi là truyền nhân của Dược Tiên Lữ Phẩm. Lệnh sư vẫn còn khoẻ mạnh chứ ?

- Đã khuất núi nhiều năm rồi !

- Khó mà ngờ nổi sự cao minh về y thuật của lệnh sư, vậy mà cũng không qua được thiên mệnh.

- Gia sư vì cứu người nên cạn hết chân nguyên mà chết.

Nông Canh lão nhân thở dài một tiếng, nói:

- Kẻ nào có vinh dự được lệnh sư liều thân cứu sống vậy ?

- Người đó rơi vào thảm cảnh cực kỳ thê thảm, gia sư kịch khởi nghĩa tâm bèn hy sinh tính mệnh để cướp người ấy từ Quỷ Môn Quan trở về.

Nông Canh lão nhân thấy Mông Cổ đại phu có vẻ không muốn thổ lộ tính danh người

đó nên cũng không hỏi nữa mà quay sang nói với Trịnh Bội Ngọc:

- Thế là ngươi đã toại nguyện rồi. Gia gia cần phải giải quyết một vài công việc, ngươi hãy theo đại ca ngươi mà học hỏi.

Trịnh Bội Ngọc hân hoan nói:

- Đến thành Lạc Dương chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Vương Phấn kinh ngạc nghĩ:

- Thế này thì làm sao được ?

Nhưng ý nghĩ của chàng chưa dứt thì Nông Canh lão nhân đã lắc mình đi xa năm sáu chục trượng rồi.

Mông Cổ đại phu cười ha hả nói:

- Tiểu tử, hãy ghi nhớ lời của Nông Canh lão nhân ngươi không được phụ lòng mong ước của Lục đại hiệp.

Nói xong ông ta cũng đi nhanh như một làn khói.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn ngẫn người ra thì Trịnh Bội Ngọc nhè nhẹ kéo tay áo chàng, buồn buồn hỏi:

- Có phải đại ca không thích cùng đi đường với tiểu muội không ?

- Không phải ý ấy Lúc này nguy hiểm đang chờ chực tiểu huynh, có thể nói bất cứ lúc nào tiểu huynh cũng có thể bị công kích, tiểu muội cùng đi với tiểu huynh há chẳng phải là nguy hiểm lắm sao ?

- Tiểu muội không sợ nguy hiểm, chỉ cần Vương huynh không chán ghét là vui rồi.

- Tiểu muội chẳng phải là ân nhân của huynh sao ? Lẽ nào tiểu huynh lại chán ghét, nhưng bắt đầu từ giờ tiểu muội phải nghe theo qui định này, đó là trên đường đi và trong bất kể trường hợp nào nếu phát sinh bất cứ việc gì đều chỉ do tiểu huynh ứng phó, tiểu muội không được can thiệp vào !

Trịnh Bội Ngọc cười nói:

- Bất kể việc gì tiểu muội cũng không nói như thế được chưa ? Nào chúng ta đi !

Thế là hai người vừa đi vừa nói chuyện cho đến một thị trấn lớn lúc nào không hay. Bỗng nhiên có một công tử mặc cẩm bào từ trong thị trấn đi ra nhìn thấy họ lập tức reo lên:

- Vương huynh, thế là đã tìm được huynh rồi. Gia sư đã có nơi hạ lạc rồi.

- Lệnh sư hiện đang ở đâu ?

- Đang là hộ pháp tại Ma Cung.

- Lại có chuyện ấy sao ?

- Đấy là tin tức của Chân cô nương báo, cô ta còn nói rằng trong những ngày gần đây Ma Cung sẽ có những hành động rất lớn. Hơn nữa Ma Cung chủ nhân lại là một nữ nhân.

- Cô ấy còn báo tin gì nữa không ?

- Cô ấy báo tin công trình Ma Cung đã hoàn thành, còn về cha con họ vẫn không được tự do.

Vương Phấn trầm ngâm suy nghĩ rồi hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Quách huynh dự định thế nào ?

- Thiên Kiêu Bang trong thời gian gần đây nhất sẽ thành lập môn phái tại Vong Sơn, mời các môn phái đồng đạo rất đông. Tiểu đệ định đi đến đó xem thử, nếu như cô ta nói mà Ma Cung chính là Thiên Kiêu Bang thì gia sư nhất định sẽ xuất hiện. Vương huynh cũng đi đến đó phải không ? Chúng ta cùng đi nhé !

Thế rồi họ cùng đi với nhau, Vương Phấn giới thiệu hai người với nhau rồi chàng đem tất cả những sự việc xảy ra gần đây tỉ mỉ nói cho Quách Phát nghe. Quách Phát lắc đầu nói:

- Tiểu đệ ở mãi vùng Quan Ngoại, đối với những việc ấy hoàn toàn chẳng biết tí gì. Nhưng về lý mà nói Thiếu Lâm phái không phải độc ác như thế !

Vương Phấn bỗng hiểu ra vấn đề, nói:

- Tại hạ hiểu ra rồi !

Vương Phấn nghe nhắc đến Thiếu Lâm phái thì nghĩ ngay đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự cách thành Lạc Dương rất gần, mấy vị thượng quan Ly Châu, Thiết Toán Ma Mãi Châu Đào ẩn tích tại Lạc Dương nhất định phải có nguyên nhân, rồi lại cả Trương Ngọc Trân nữa đã hạ độc thủ với những người đi tìm bí cấp trong lăng mộ. Thế thì sao mình chỉ nói một câu mà đã dễ dàng cho thuốc giải ngay rồi thả ra tất cả, điều ấy chắc chắn là cô ta vì mục đích đồ mưu lâu dài cho nên mới bán rẻ tình cảm con người. Lúc này thấy Quách Phát ngạc nhiên, Vương Phấn nheo mắt nhìn, nói:

- Chính lúc này tiểu đệ đang nghĩ đến những việc của Thiếu Lâm phái.

Quách Phát vì không hiểu đầu đuôi sự việc nên không hỏi nữa mà lơ đễnh nhìn về phía trước. Bỗng nhiên chàng ta đưa tay chỉ rồi khe khẽ kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

- Vương huynh có nhận ra ba vị phiên tăng ở phía trước mặt kia không ?

Vương Phấn đưa mắt nhìn theo gật đầu, nói:

- Không được hiểu biết nhiều lắm về họ nhưng tiểu đệ đang cần tìm gặp họ !

Lúc ấy ba vị Phiên tăng đã đến trước mặt họ, bỗng nhiên Vương Phấn quát lên một tiếng :

- Đứng lại ngay !

Ba vị Phiên tăng nhận ra người thiếu niên mà họ đã gặp lần trước tại Vân Vụ Sơn thì lập tức cất tiếng cười hô hố, nói:

- Phật gia đang buồn vì không có kẻ truyền nhân, tiểu tử ngươi đích thực là người ta chọn ?

Rồi lại nhìn Quách Phát và Trịnh Bội Ngọc một lúc, sau đó nói:

- Hai đứa bé kia cũng khá lắm. thế là chúng ta mỗi người truyền thụ cho một đứa !

Vương Phấn lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi từ đâu đến !

Kẻ đi trước trong ba Phiên tăng nói:

- Phật gia Bốc La là thủ toạ của Tây Duy ma tự, còn hai vị kia là sư đệ, một người có pháp hiệu là Hắc Thác, một là Cách Lăng. Lần này đến Trung Nguyên một mặt là thay cho gia sư tìm Thần Long Lệnh chủ để thực hiện lời định ước hai mươi năm về trước, mặt khác là tìm nhân vật có căn cốt để làm đệ tử.

Vương Phấn vẫn điềm nhiên lạnh lùng nói:

- Như vậy các vị đã tìm được Thần Long lệnh chủ chưa ?

Bốc La cười quái dị, nói:

- Thần Long Lệnh chủ danh bất phù thực, làm cho Phật gia đâm ra thất vọng.

Vương Phấn từ từ lấy trong người Thần Long Lệnh ra, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đây lệnh mới là Lục đại hiệp dùng năm ấy, tại hạ chính là truyền nhân của lão nhân gia. Ngươi muốn gì hãy nói ra, tại hạ quyết không để ngươi thất vọng.

Sắc mặt của Bốc La chợt biến, đôi mắt lộ hung quang, hỏi:

- Sư phụ của ngươi vẫn còn đấy chứ ?

- Sư phụ đã về trời, có gì tại hạ thay mặt lão nhân gia giải quyết.

Bốc La bỗng lấy trong người ra một Thần Long Lệnh, quát:

- Thực ra thì có mấy Thần Long Lệnh ?

- Ha ha, chỉ có cái này, ngoài ra đều là giả cả !

- Nói như thế, cái của ta là giả à ?

Vương Phấn đưa tay ra, ánh kim quang chớp động, một tảng đá to bên đường lập tức chẻ làm hai phần, chàng cười một tràng dài, nói:

- Lệnh thật có khả năng cắt sắt gọt ngọc, sắc bén vô cùng, chẳng như đồ giả vô tích sự đâu !

Bốc La ném mạnh một cái, Thần Long Lệnh giả va vào tảng đá vỡ vụn, hắn hừ một tiếng nói:

- Như thế ngươi quả là Lục Định Nhất truyền nhân à ?

- Lẽ nào lại là giả mạo !

- Quả là quả đất tròn, gia sư năm ấy đã bại dưới tay Lục Định Nhất, đến hôm nay Phật gia đến đây tìm người để khai đao. Nếu như ngươi tiếc mạng sống của mình thì hãy ngoan ngoãn nộp Thần Long Lệnh và bái Phật gia nhận làm đồ đệ. Phật gia có thể tránh cho ngươi một cái chết, hai mươi năm trước đã có một lời ước giao như thế.

Vương Phấn lạnh lùng nói:

- Tại hạ không quen đấu khẩu với người khác, ngươi muốn thế nào thì hãy đề xuất đi.

http://tieulun.hopto.org

Bốc La cao giọng nói:

- Trừ những điều ta vừa nói thì chỉ còn một con đường, đó là đi về Diêm Phủ.

Lời chưa dứt hắn đã tung mình lướt tới, đưa tay chụp lấy Thần Long Lệnh. Vương Phấn lắc cổ tay, kim quang loé sáng chĩa thẳng vào cổ tay của Bốc La, Bốc La hạ cánh tay xuống, hướng vào hông phải của Vương Phấn, vẫy mạnh, một đạo kình khí sắc như tử phủ ập tới. Vương Phấn hơi nghiêng người, Thần Long Lệnh lại lóe sáng hoành ra trước ngực. Chàng trầm giọng nói:

- Hãy khoan động thủ, tại hạ muốn nói một câu chuyện.

Bốc La thu chưởng nói:

- Có việc gì hãy nói mau, Phật gia không thể đợi lâu được.

Vương Phấn cất Thần Long Lệnh vào trong người rồi nói:

- Tại hạ và ngươi không có thâm thù đại

oán. Ngươi chỉ muốn giành lại chiến bại của lệnh sư năm xưa có phải không ?

- Đúng thế, sư phụ của ngươi tự thị võ công, không coi ai vào mắt nên mới dẫn đến cuộc đấu này.

- Theo như sự hiểu biết của ta, gia sư trước nay không bao giờ khinh thị bất cứ một phái nào !

- Nếu vậy vì sao không đồng ý Duy Ma Nhất phái tiến vào Trung Nguyên.

- Là do qúi phái hung hãn thái quá !

- Hồ đồ, Trung Nguyên võ lâm đâu phải là thiên hạ của một mình Lục Định Nhất.

Vương Phấn trầm mặt, nặng nề nói:

- Bữa nay hai chúng ta động thủ. Nếu như ngươi thắng, Vương Phấn không có gì để nói. Nếu như ngươi bại, ta vẫn lập lại câu nói của gia sư, đó là Duy Ma Nhất phái không được phép vào Trung Nguyên.

http://tieulun.hopto.org

- Hứ, quả là ba hoa, không biết tự lượng sức mình.

- Vương mỗ đã nói hết, ngươi có thể xuất thủ được rồi. Ba vị cùng một lúc hay là từng người từng người đều được.

- Để hạ một kẻ hậu sinh như ngươi cần gì phải phí sức ba người.

Dứt lời, tiến lên một bước, Bốc La đẩy ra một chưởng.

Vương Phấn có ý định xem võ công của hắn như thế nào nên chàng vung tay cuốn một vòng, dùng bảy thành công lực nghênh đón. Hai luồng kình lực mạnh mẽ tiếp vào nhau. Cát bụi bay mù mịt tiếng nổ vang rền, tấm thân to lớn của Bốc La bật lui về sau hai bước, Vương Phấn cũng như người say rượu, thân hình lắc lư mấy cái mới đứng vững lại được. Bốc La sắc mặt như đổ đồng, áo cà sa trên người căng phồng lên, nói:

- Tiểu tử, khá lắm. Tiếp nổi một chưởng

với sáu thành công lực của ta, thảo nào ngươi cũng biết ba hoa.

Vương Phấn ngầm đề khí, cảm thấy chân khí bốc lên cuồn cuộn bất giác hào khí nổi lên, chàng cười khảy nói:

- Ngươi đừng ngại, hãy mang toàn lực ra mà đấu. Tiểu gia sẽ không để ngươi thất vọng.

Bốc La bỗng gầm lên một tiếng, lao ập tới nhanh như gió, xuất ra một lúc mười tám chưởng, chưởng thế của hắn cực kỳ mạnh mẽ trong chớp nhoáng chưởng ảnh phủ kính không gian, kình phong cuồn cuộn như phong ba bão táp, bốc lên đến ngoài ba trượng, cát bay đá nhảy khủng khiếp vô cùng.

Vương Phấn từ ngày đặt chân vào giang hồ chưa cùng bất cứ ai đơn độc quyết đấu một trận sinh tử, lúc này chàng cất tiếng hú vang, vung chưởng xuyên vào giữa chưởng phong của đối phương phản công tức thì.

http://tieulun.hopto.org

Cả hai đối thủ đều lấy lối đánh nhanh, tốc chiến tốc thắng trong chớp nhoáng đã qua mười chiêu bất phân thắng bại. Bốc La đột ngột nhảy lùi về sau, cười quái đản nói:

- Hảo tiểu tử, chẳng trách ngươi ngông cuồng, kể ra cũng có một chút bản lãnh đó chứ!

Bốc La cất tiếng cười, song chưởng từ từ đưa lên, giữa lòng chưởng hiện lên một mãng đỏ như máu, Trịnh Bội Ngọc thất thanh kêu:

- Đại ca, hãy lưu ý đó là Huyết Âm chưởng của Hồng giáo.

Những vấn đề có liên quan đến các giáo phái võ lâm và những đặc sắc của Tây Tạng, Nông Canh lão nhân đều chỉ tường tận cho cháu mình nên nàng không biết Vương Phấn cũng đã được sư phụ mình chỉ dạy từ lâu mới kêu lên như vậy. Tiếng kêu của nàng đã làm cho hai Phiên tăng kia nổi ác tâm, đột nhiên

một trái một phải cả hai nhảy bổ đến. Nào ngờ Quách Phát đã quát lên một tiếng:

- Muốn chết à !

Rồi chàng đẩy một chưởng về phía trái công vào Hắc Thác. Hắc Thác chỉ còn cách nhảy qua bên để tránh nhưng bên tay mặt Cách Lăng đã xuất kỳ bất ý chụp vào uyển mạch của Trịnh Bội Ngọc. Trong lúc ấy song chưởng của Bốc La đã đẩy tới Vương Phấn, hồng quang vừa lóe một luồng khí nóng như lửa cuồn cuộn cuốn tới. Vương Phấn vốn biết sự lợi hại của Huyết Âm chưởng, sớm đã vận chân khí lên bảo hộ toàn thân, dùng thức Vạn Lý Phi Sương đẩy tới, hai luồng vô hình kình khí va vào nhau, song phương chấn động, mỗi bên lui về phía sau ba thước. Bốc La hai mắt đỏ như lửa đã muốn xuất tiếp chiêu hỏa khí, cũng cảm thấy phải xuất toàn lực vào chiêu này. Đột nhiên Cách Lăng cất tiếng cười quái đản nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lão đại, bất tất phải phí sức, đã có cô bé này làm vật trao đổi, không sợ tiểu tử không giao Thần Long Lệnh !

Bốc La tự biết mình đang ở thế cỡi trên lưng hổ, bỗng nghe Cách Lăng nói như thế thì cất tiếng cười quái đản nói:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi có còn gì để nói nữa không ?

Vương Phấn đảo mắt nhìn thấy Trịnh Bội Ngọc đã lọt vào tay đối phương, không khỏi lo lắng, Cách Lăng đắc chí cười to nói:

- Ngươi muốn Phật gia thả cô bé này, chẳng khó gì. Chỉ cần ngươi giao Thần Long Lệnh và nhận thua là được.

Vương Phấn nổi giận quát:

- Các ngươi không dùng công phu thực sự của mình để quyết tranh thắng phụ, lại dùng những thủ đoạn đê hèn như thế, cũng tự xưng là hảo hán à ?

- Phật gia không dùng thủ đoạn này thì ngươi không giao Thần Long Lệnh, chẳng qua làm cách này đỡ tốn công sức hơn.

Vương Phấn cười khảy nói:

- Nếu Vương mỗ giao Thần Long Lệnh cho ngươi thì các ngươi cũng không có cách nào rời khỏi nơi đây.

Cách Lăng quát lên:

- Ngươi đáp ứng hay không đáp ứng !

Lúc bấy giờ Quách Phát và Hắc Thác cũng đã ngừng trận đấu, chàng ta không rõ mối quan hệ giữa Vương Phấn và Trịnh Bội Ngọc nhưng thấy hai người đồng hành đoán định đương nhiên quan hệ ấy không là hời hợt bèn nói:

- Giữ được núi xanh không sợ hết củi đốt, Vương huynh hãy giao Thần Long Lệnh cho chúng.

Lúc này Vương Phấn thật là khó nghĩ, nếu như Trịnh Bội Ngọc bị tổn thương thì sau

http://tieulun.hopto.org

này chàng làm sao dám nhìn mặt Nông Canh lão nhân, nếu như chàng giao Thần Long Lệnh thì lòng mình không nỡ. Cách Lăng lại giục:

- Tiểu tử, cuối cùng ngươi có đáp ứng hay không, ta chỉ cần xuất lực là con bé này mất mạng ngay.

Vương Phấn nghiến chặt hàm răng từ từ lấy Thần Long Lệnh trong người ra, ném xuống đất, căm phẫn nói:

- Hãy cầm lấy đi, hôm nay tiểu gia vì một lúc sơ ý đã bị các ngươi đánh lừa. Ta tuy miệng thì nhận thua nhưng không phục, sau này gặp lại, lúc bấy giờ sẽ không còn khách khí nữa.

- Nếu ngươi không phục hãy đến Duy Ma tự ở Tây Tạng tìm chúng ta.

Nói xong, cúi người định cầm lấy Thần Long Lệnh, bỗng từ phía sau chuyển đến một tiếng quát khủng khiếp, tiếp theo đó là một đạo

kình lực bắn vút ra lướt qua bốc Thần Long Lệnh vào lòng bàn tay, cười khà khà nói:

- Đâu có dễ dàng như thế, ta chỉ đùa với các ngươi thôi.

Vương Phấn đưa mắt nhìn thì thấy đó là Trịnh Bội Ngọc, không khỏi ngạc nhiên kêu lên:

- Tiểu muội làm thế nào thoát được !

Trịnh Bội Ngọc cười ha hả nói:

- Tiểu muội cố ý để cho hắn bắt đấy, để xem thử đại ca có lo lắng không, thật không thể ngờ được đại ca đến cả Thần Long Lệnh cũng giao cho người ta, thế là được rồi, tiểu muội dùng phép Túc Cốt thoát hiểm đùa chúng nó một tí cho vui. Đại ca, chúng ta có ba người, lấy một chọi một, đại ca hãy dùng ngọc tiêu, Thần Long Lệnh để tiểu muội mượn.

Quách Phát gật đầu nói:

- Đúng rồi, thế mới công bằng. Nào, xuất thủ !

http://tieulun.hopto.org

Nói xong nhất phiến hướng vào Hắc Thác khởi thế, Trịnh Bội Ngọc cũng nhanh như điện đồng thời như một dãi cầu vồng chụp xuống Cách Lăng. Cô bé lúc nãy hiền lành như một con cừu non lúc này linh hoạt như một con dã báo, kiếm thế hùng hậu, vô cùng lợi hại chỉ phút chốc đã vây đối phương vào giữa vùng kiếm ảnh.

Thế là một trận thảm đấu ác liệt xảy ra. Ba Phiên tăng cao to khỏe mạnh sừng sững như ngọn tháp, miệng không ngừng quát ra như sấm, quyết đem hết sức bảo vệ mạng sống của mình.

Đúng vào lúc ba Phiên tăng cùng phát toàn bộ công lực để tấn công vào ba đối thủ thì bỗng nhiên xuất hiện vô số những bóng đen từ từ tiến sát vào trường đấu.

*

* *

CHƯƠNG 24

CUỒNG PHONG TAM THỨC

Bốc La đem hết toàn lực tấn công Vương Phấn, qua hơn bốn mươi chiêu nữa mà vẫn chưa thắng bại, bỗng Vương Phấn phát hiện ra những hiện tượng lạ, cất tiếng cười khảy nói:

- Ngươi mang lại bao nhiêu người ? Mau gọi tất cả xông vào đây !

Bốc La tức giận la to:

- Phật gia có ba người, ngươi đừng có mà nghi ngờ bậy bạ !

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn chột dạ, dùng truyền âm nói với hai người kia:

- Các vị hãy tốc chiến, tốc quyết, e rằng có kẻ ngầm mai phục đấy !

Nhưng ba Phiên tăng ấy là những tuyệt đại cao thủ ở Hoàng giáo Tây Tạng muốn hạ chúng trong một thời gian ngắn đâu phải là chuyện dễ.

Ba Phiên tăng nọ cũng phát hiện có kẻ bao vây đấu trường, Bốc La quát to một tiếng:

- Dừng tay !

Lập tức Hắc Thác, Cách Lăng nghe lệnh vội thu hồi chiêu thức nhảy lùi ra sau hơn năm thước, Bốc La đổi giọng thầm thì nói với Vương Phấn:

- Con người của ngươi và võ công của ngươi xứng đáng là Thần Long Lệnh chủ, sư môn của hai chúng ta có mâu thuẫn hằn học nhau cũng chỉ vì tranh giành danh tiếng chứ không hề có oán thù gì với nhau. Cuộc đấu

đêm nay giữa chúng ta đến đây là kết thúc. Ngày này sang năm hy vọng ngươi đến Duy Ma tự một chuyến, chúng ta lấy lại chân tài thực học mà phân cao thấp một lần nữa !

Vương Phấn nói:

- Tới lúc ấy, nếu không gặp phải điều gì đặc biệt tại hạ nhất định đến !

Bốc La lại nói:

- Kẻ thù của thiếu hiệp đều rất đông, có cần ba anh em ta giúp một tay không nào !

- Xin cảm ơn lòng tốt của thiền sư ! Xin mời các vị đi đi !

Bốc La vẫy tay ra hiệu, thế là cả ba Phiên tăng cất mình đi ngay.

Quách Phát gật đầu nói:

- Ba vị Phiên tăng này tuy hung ác, nhưng cũng biết đạo lý !

Bỗng Vương Phấn kêu to lên với những bóng đen kia:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu các vị muốn đến tấn công tại hạ thì xin mời các vị mau mau ra đây !

Bỗng trong bóng đêm những ánh sáng lạnh lẽo loé lên, một đoàn người mặc áo bào đen, đeo mảnh khăn đen che đầu che mặt, trong tay đều cầm một thanh giới đao từ từ tiến đến, Vương Phấn chỉ vào mấy thanh giới đao nói:

- Giới đao chỉ có đệ tử Phật môn mới dùng, thì ra các ngươi là người của cửa Phật đấy à !

Bọn người ấy không hề lên tiếng, chỉ im lăng tiến tới có vẻ rất thần bí mà cũng rất uy hiếp.

Trịnh Bội Ngọc có vẻ không còn kiên nhẫn được nữa, đưa Thần Long Lệnh sáng lấp lánh lên, nói:

- Các ngươi là người hay là quỷ đó !

Quách Phát mở mạnh chiếc quạt, chàng ta quạt lên mấy cái, nói:

- Bây giờ thì chưa có quỷ, nhưng chỉ chốc nữa sẽ có quỷ.

Vương Phấn đếm lại lực lượng của những người áo đen thì thấy có đúng ba mươi sáu người, chàng cười ha hả nói:

- Lẽ nào các ngươi lại dựng lại một trăm lẻ tám vị la hán chùa Thiếu Lâm để bày La Hán trận !

Lời chàng chưa dứt thì một tiếng thét xung trận vang lên, chín thanh giới đao đồng loạt bổ xuống, tiếng gió rít lên, đao quang lóe mắt.

Quách Phát nạt lên một tiếng. chiếc Thiết Phiến quạt trong tay chàng ta xuất ra ba chiêu tức thì. Thanh Thần Long Lệnh trong tay của Trịnh Bội Ngọc loé sáng như lưu tinh, một hơi xuất liền chín kiếm.

Chín thanh giới đạo này vừa lướt qua thì chín thanh giới đao do chín cao thủ đợt thứ hai đã ập xuống, Nhưng Vương Phấn vẫn đứng

http://tieulun.hopto.org

sừng sững giữa trận địa, không hề lo lắng, không hề nhút nhích, quan sát trận thức, thầm nghĩ:

- Trận của họ lập chưa xong, vậy ta phải tấn công trước mới mong đắc thủ.

Nghĩ như thế nên chàng kêu to lên một tiếng:

- Nhị vị hãy theo tại hạ !

Rồi thân hình như một mũi tên lao vút về phía rừng cây nọ. Quách Phát và Trịnh Bội Ngọc cùng song song lướt theo sau lưng chàng.

Nào ngờ khi ba người vừa đến mép rừng thì từ trong rừng một đạo chưởng phong mạnh vô biên đẩy ngược ra công về phía họ, khiến cả bọn phải dừng lại, lúc ấy từ phía sau lưng, lũ áo đen che mặt cũng vừa ập tới, vây họ lại.

Quách Phát hứ một tiếng, nói:

- Vương huynh, đêm nay không khai sát giới không được đâu !

Vương Phấn cũng đáp lại:

- Chúng ta vốn không có ý định giết người, nhưng bị họ ép vào thế bất đắc dĩ chẳng còn biết làm sao hơn nữa !

Thế là ba người dàn thành hình chữ phẩm, Vương Phấn tay chưởng tay tiêu chiếm vị trí chính diện, còn Quách Phát và Trịnh Bội Ngọc một Thiết Cốt Phiến và một kiếm, trấn giữa hai đầu còn lại.

Lúc này cả ba mươi sáu tên áo đen đều phát động thần vũ, bốn phía ánh đao lấp lánh tựa những đợt thủy triều ầm ầm đổ ập về phía họ.

Quách Phát dùng truyền âm nói:

- Vương huynh, đúng là La Hán trận rồi, nhưng sao lại tập kích chúng ta.

- Đó là vì nhầm vào tiểu đệ. hôm nay trên giang hồ tà chính không phân biệt nổi, chúng mình cũng không có cách nào khác nữa, hãy xông trận !

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, Vương Phấn vận khí đan điền, lấy tiêu thay kiếm thi triển ngay "Tinh La thập bát kiếm" vũ dũng vô biên, phá vỡ trận thế một lỗ lớn. Trịnh Bội Ngọc vũ lộng Thần Long Lệnh trợ lực, công phá. Chỉ nghe mấy tiếng kinh hoàng kêu lên mấy bóng áo đen đã đổ gục xuống, Phía kia Quách Phát xuất ngay Thập Nhị Thiết Cốt Phiến thức góp phần làm cho trận thế đại loạn.

Nhưng cũng ngay lúc ấy từ trong rừng một loạt tiếng thét vang lên, một đoàn người áo đen che mặt, mũa tít thiền trượng xô ra, lập tức lấp vào chỗ trống ấy của trận thức.

Quách Phát quát to lên:

- Các ngươi có bao nhiêu lực lượng hãy cho ra cả đi, để tiểu gia đỡ mất công !

Vương Phấn nghĩ một lúc rồi nói:

- Cứ kéo dài như thế này chẳng phải là giải pháp tốt, chi bằng liều mạng một phen.

Quách huynh hãy lưu ý, tiểu đệ phải ra chiêu sát thủ đây !

Nói xong chàng cất ngọc tiêu vào người, biến thế, xuất ngay chiêu "Vạn lý phi sương" quát lên một tiếng, song chưởng cùng xuất, nhắm vào lớp người áo đen bịt mặt đang vung giới đao và thiền trượng thành từng tầng lao vào kia đẩy tới. Bức tường giới đao vỡ ra, nhưng lớp người cầm thiền trượng lại lập tức ập tới tấn công ngay. Đúng lúc đó, thức thứ hai "Thiên Sơn lạc mộc" cũng phát xuất từ thế chưởng của Vương Phấn.

Hai thức mà Vương Phấn thi triển chính là thức thứ nhất và thứ hai trong "Cuồng Phong tam thức". Thức thứ nhất uy lực chưa bao nhiêu, nhưng thức thứ hai vừa phát xuất xong, tại trong trường đấu đã vang lên những tiếng rú thảm thiết. Lũ người áo đen bịt mặt hùng hổ vung thiền trượng xông vào trước mặt Vương

http://tieulun.hopto.org

Phấn như bị một lưỡi kiếm phạt ngang người, đổ bật ra sau, nằm đen mặt đất.

Nhưng trận thế đang chuyển động, lớp người kia vừa ngã ra thì lớp người ngoài cầm giới đao tiếp theo lại áp vào như một núi đao, xăn xả vào Vương Phấn. Chàng không dám khinh xuất sử dụng chiêu thứ ba trong "Cuồng Phong tam thức" mà sử lại chiêu thứ hai "Thiên Sơn Lạc Mộc", song chưởng đưa lên, song song xuất phát. Lớp người áo đen sử giới đao rú lên, đổ vật xuống đất.

Chỉ trong chớp mắt, Vương Phấn xuất hai chiêu sát thương vừa đúng mười tám người áo đen bịt mặt.

Quách Phát và Trịnh Bội Ngọc thừa cơ hội ấy, xông lên phía trước như những mãnh sư. Trận thế lúc này lại đại loạn, chỉ nghe những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, những bóng người áo đen theo nhau đổ gục.

Vương Phấn sau hai lần dụng chiêu "Thiên Sơn Lạc Mộc" thì như đã dốc hết chân lực, miệng hộc ra máu tươi, thân hình lảo đảo mấy cái.

Bỗng một hán tử áo đen bịt mặt từ trong rừng xông ra, không nói không rằng như "U Linh Quỷ" nhảy vào sau lưng Vương Phấn, im lặng đưa chưởng lên, nhằm vào Thiên Linh cái của chàng giáng xuống.

Nhưng ngay lúc đó, một luồng ánh sáng đỏ chớp động, hán tử to béo che mặt áo đen đánh lén nọ, "hự" một tiếng, chạy như điên dại vào rừng cây tức thì.

Lúc ấy trận thế tuy đã vỡ, nhưng do Vương Phấn tạm dừng tay nên bọn người áo đen lại kéo nhau ập tới bổ sung vào lỗ hổng, thay thế cho kẻ đã tử trận, từ từ hồi phục lại trận thế.

Quách Phát kêu to lên một tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Vương huynh, chúng ta xông lên thôi, không để chúng lập lại trận thế !

Vương Phấn cười đau khổ nói:

- Bọn họ nếu như lại không biết tiến thoái, tiểu đệ buộc phải cho bọn chúng thưởng thức thức cuối cùng trong "Cuồng Phong tam thức"

Trịnh Bội Ngọc kêu lên:

- Vừa rồi đại ca đã dùng "Cuồng Phong tam thức" à ! Bọn chúng không thể vây khốn chúng ta được đâu, đại ca chớ dùng chiêu thứ ba nữa !

Nói rồi, nàng thét lên lanh lãnh, ngọn Thần Long Lệnh trong tay chớp lóe tinh quang, Trịnh Bội Ngọc lao thẳng vào lũ người bịt mặt. Lần này nàng xuất thủ hoàn toàn khác trước, kiếm quang tới đâu, đầu rơi máu chảy đến đó, tiếng kêu đau đớn, thảm thiết kinh hoàng lại vang lên.

Quách Phát cười ha hả nói:

- Hay lắm ! Thì ra khi nãy Trịnh cô nương còn giấu tuyệt chiêu !

Rồi chàng ta như một con hổ đói lao vào giữa bọn áo đen bịt mặt, phấn khích lạ thường.

Trận thế của lũ áo đen bịt mặt vừa mới sắp hình thành, bị hai người vũ lộng thần uy, ra tay sát thủ, biến trận thế trở thành loạn đả.

Vương Phấn ngầm vận đề chân khí thì thấy trong người nóng ran, ngực đau tức, chàng cảm thấy chân lực của mình đã tổn hao quá nửa, nhưng lúc này nằm giữa vòng vây của lũ cường địch, mặc dù có Quách Phát và Trịnh Bội Ngọc trấn giữa, chàng vẫn không dám chủ quan, từ từ vận chuyển chân khí chuẩn bị sẵn sàng đối phó lúc cần thiết.

Lúc này tại đấu trường đã có trên hai mươi xác chết của lũ áo đen bịt mặt, nhưng bọn chúng, không một tên nào chịu lùi bước, cứ liều mạng xông lên, Quách Phát dùng truyền âm nói với Vương Phấn:

http://tieulun.hopto.org

- Xem ra bọn này chưa chết chưa chịu dừng tay. Liệu Vương huynh còn đủ chân khí để tiếp tục chiến đấu không ?

- Còn có thể đánh một trận tưng bừng nữa. Nhưng sợ trong rừng còn cao thủ mai phục, chúng ta không thoát được ! Vương Phấn nói bằng truyền âm.

- Đây là búa thứ ba của Trình Giảo Kim, phải phá vây thử vậy !

Vương Phấn nói giọng khảng khái:

- Trong người của tiểu đệ còn hai hoàn đơn dược, nếu như tiểu đệ sử chiêu thoát lực, thì Quách huynh hãy lấy ra cho đệ uống ngay, còn bây giờ thì Quách huynh và Trịnh cô nương hãy nhử cho bọn chúng lại gần tiểu đệ đi !

Quách Phát hoàn toàn tin vào tài năng của Vương Phấn, nên kêu to lên:

- Trịnh cô nương hãy theo tại hạ !

Nói rồi vung Thiết Cốt Phiến đẩy ra hai hư thức,chân lùi về sau mấy bước, Trịnh Bội

Ngọc chẳng hiểu đầu đuôi, cũng lập tức thu chiêu lùi về sát bên Vương Phấn.

Thế là lũ người bịt mặt như sóng vỡ bờ, ầm ầm xô tới tưởng phen này băm vằm ba người ra thành muôn mảnh, tất cả bọn chúng nhất tề lao vào.

Vương Phấn chợt mở bừng đôi mắt, song chưởng hư không vẻ thành hai đồ hình thái cực, rồi hướng ra ngoài đẩy tới.

"Ầm ầm" mấy tiếng nổi lên, cát đá bay mù mịt, sóng âm truyền mãi trong không gian như sấm rền mùa hạ, không gian tối sầm lại. Những tiếng rú thảm thiết vang lên, những tên áo đen bịt mặt chưa kịp hiểu ra việc gì đã xảy ra thì thân hình đã bị cuồng phong cuốn lên ném đi khắp triền núi, thân xác dập nát tan tành chết không kịp nhắm mắt.

Trịnh Bội Ngọc kinh hãi kêu lên:

- Cuối cùng thì đại ca cũng dùng Cuồng Phong tam thức sao ?

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lắc đầu, hai mắt tối sầm lại, lảo đảo, từ từ ngã xuống.

Cát bụi từ từ tan ra, không gian trở nên yên lặng lạ thường, chiêu này xuất ra, hình như đã hút cạn chân lực của Vương Phấn, nhưng cũng đồng thời đoạt luôn tính mạng của hơn năm mươi cao thủ áo đen bịt mặt.

Trịnh Bội Ngọc kinh sợ ôm lấy thân hình Vương Phấn khóc nấc lên gọi:

- Đại ca... đại ca...

Quách Phát xem mạch của Vương Phấn thấy đập rất yếu, hơi thở sắp tắt, nhưng vội nói:

- Trịnh cô nương xin chớ bi thương, Vương huynh chỉ tổn hao chân lực quá lớn thôi, không chết được đâu ?

- Ngươi biết gì ! Gia gia đã nói " Cuồng Phong tam thức" là của một kỳ nhân tiền hiền tính tình kích động sáng tạo ra, vô cùng bá đạo,

thức thứ nhất và thức hai nếu công lực thâm hậu thì còn có thể sử dụng đến, thức thứ ba thì không một lực lượng nào trên đời này cản nổi, nhưng người sử dụng nó, tận hao chân lực mà chết. Vương huynh đã xuất chiêu thứ ba rồi, vậy khác gì tự sát !

Quách Phát không nói gì lấy trong người Vương Phấn ra một chiếc túi, trút ra. Chàng ta thấy có một bình sứ nhỏ được bao bằng giấy, bên trong có hai hoàn thuốc to bằng trái long nhãn, một viên màu đỏ, một viện màu trắng, hương thơm ngào ngạt, Quách Phát còn chưa biết cho Vương Phấn uống hoàn thuốc nào thì Trịnh Bội Ngọc đã vội nói ngay:

- Cả hai đều là linh dược hy hữu trên đời. Hãy cho Vương huynh uống ngay viên thuốc có sắc đỏ là "Tích mệnh kim đơn" !

Quách Phát làm đúng theo lời của Trịnh Bội Ngọc, nạp ngay hoàn thuốc ấy vào miệng

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn. Trịnh Bội Ngọc vội hít một hơi chân khí rồi thổi vào miệng của Vương Phấn để đẩy hoàn thuốc xuống một cách rất tự nhiên, rất nghiêm trang.

Chờ cho hoàn thuốc trôi xuống, Quách Phát bồng Vương Phấn lên, nói:

- Chúng ta tìm một nơi an toàn để điều dưỡng cho Vương huynh mấy ngày !

Trịnh Bội Ngọc nói với giọng đầy lo lắng:

- Mong sao cho Vương huynh không xảy ra việc gì ! Nếu không tiểu muội chẳng còn biết làm sao nữa !

Thế rồi Quách Phát bồng Vương Phấn cùng Trịnh Bội Ngọc lên đường.

Họ đi mới được năm sáu dặm thì bỗng thấy có một lão hóa tử cao to chạy tới như bay, nhìn thấy cảnh ấy, lặng đi một lúc, lão hóa tử mới hỏi:

- Có việc gì xảy ra thế ?

Quách Phát đưa mắt thăm dò người ấy một lúc mới hỏi:

- Tôn giá là ai ?

Lão hóa tử ấy nói:

- Lão phu là Triệu Tử Vũ Bang chủ Cái Bang, đã cùng Vương thiếu hiệp gặp gỡ một lần rồi !

- Như vậy tôn giá đến đây tìm Vương huynh à ?

Triệu Tử Vũ miệng nói:

- Chính vậy !

Chân đã bước tới, đưa tay định xem mạch cho Vương Phấn.

Nhưng Quách Phát đã lách người lạng sang bên nhanh như điện. Còn Trịnh Bội Ngọc đã hoành "Thần Long Lệnh" sáng lấp lánh ra trước ngực quát:

- Ngươi định làm gì thế ?

Triệu Tử Vũ cảm thấy kinh ngạc nhưng chợt hiểu, cười ha hả nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có phải nhị vị nghi ngờ lão hủ gây điều bất lợi cho Vương thiếu hiệp !

Trịnh Bội Ngọc lạnh lùng nói:

- Rất khó nói ! Bổn cô nương không thể không phòng bị !

*

* *

CHƯƠNG 25

VẤN TỘI THIẾU LÂM

Triệu Tử Vũ cau mày nói:

- Xem ra thì thương thế của Vương thiếu hiệp không nhẹ đâu. Ở phía trước cách đây không xa bổn bang có một phân đàn, có thể đến đó nghỉ ngơi được !

Trịnh Bội Ngọc lạnh nhạt nói:

- Không dám làm phiền đại giá, chúng ta sẽ tự tìm được chỗ thích hợp !

Triệu Tử Vũ tỏ ra bực tức, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Các vị hơi quá đáng đấy, lẽ nào Cái Bang đã làm điều gì xấu để các vị nghi ngờ sao?

Quách Phát cười khẩy nói:

- Thật là khó nói! Hôm nay vây công chúng ta bọn chúng đã dùng La Hán trận của Thiếu Lâm!

- Chỉ sợ không phải? Nếu đã là La Hán trận thì các vị đâu có dễ dàng thoát được!

- Đúng vậy đấy! Trận thức đường đường. Nếu không có Vương huynh liều hy sinh chân nguyên thi triển "Cuồng Phong tam thức". trước sau giết đi hơn bảy chục mạng của chúng nó thì có lẽ giờ này chúng ta không còn nói được !

- Như thế chân nguyên của Vương thiếu hiệp đã cạn !

Trịnh Bội Ngọc nói:

- Hãy yên tâm đi! Đại ca đã phục "tục

mệnh kim đơn" rồi. Trước mắt không thể chết được đâu !

- Lão phu đến chậm một bước để xảy nên một thảm án, quả là ngoài dự kiến, hai vị chớ có đa nghi, hãy mau theo lão phu. Vương thiếu hiệp tuy đã phục linh đơn nhưng phải có mấy ngày vận công điều tức và điều dưỡng thì mới phục hồi chân lực, nếu không sẽ mất hết võ công.

- Ý cô nương thế nào ? Quách Phát hỏi.

- Ông ta đã biết đại ca, vậy cứ theo ông ta !

Thế rồi cả ba người đưa Vương Phấn đi nhanh về một ngôi miếu hoang đổ nát, ở cửa có năm ba đệ tử Cái Bang, vừa thấy Triệu Tử Vũ họ lập tức cúi đầu khom lưng bái lễ. Triệu Tử Vũ đưa mọi người đến thẳng một gian tịnh thất phía hậu điện thì dừng lại. Ngay lúc ấy có một Cái Bang đệ tử mang năm túi vội vàng chạy tới, khom lưng hành lễ, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tương Dương phân đàn xin nghênh tiếp Bang chủ !

- Lệnh cho phân đàn phải tăng cường phòng bị, không được truyền tin lung tung không để cho bất cứ ai vào phân đàn !

Sau khi lệnh xong Triệu Tử Vũ quay mình đẩy cửa bước vào tịnh thất.

Quách Phát nhẹ nhàng đặt Vương Phấn xuống giường, Triệu bang chủ vội vàng xem mạch cho chàng, rồi đưa tay lên mũi kiểm tra hơi thở của chàng ta, cau mày nói:

- Theo lý thuyết thì sau khi phục "Tục mệnh kim đơn" Vương thiếu hiệp phải tỉnh lại rồi, sao vẫn còn mê thế này !

- Lẽ nào dược lực chưa hành khai? Quách Phát hỏi.

- Cũng có thể. Để lão hủ giúp cho dược lực hành khai thử !

Nói rồi, Triệu Tử Vũ đưa tay định xuất

lực thì một đệ tử Cái bang vội vã chạy vào, khôm lưng bẩm:

- Khải bẩm Bang chủ ! Đệ tử phân đàn phát hiện một số nhân vật khả nghi xuất hiện quanh đây, hành vi không rõ ràng !

- Lệnh cho Lạc đàn chủ thả ngay chim báo động có đeo bảy chiếc vòng chân !

Cái Bang đệ tử ấy ngạc nhiên vì đó là tín hiệu khẩn cấp nhất, lệnh cho tất cả các thuộc hạ bảy túi trở xuống ở khắp mọi nơi phải lập tức tiến đến chi viện, nên vội vàng chạy đi thi hành ngay lập tức.

Triệu bang chủ vừa quay lại giường thì Lạc đàn chủ vội vàng chạy vào ghé tai Bang chủ thì thầm gì đó. Chỉ thấy Triệu Tử Vũ trầm giọng hỏi:

- Quả thật có chuyện ấy sao ?

- Thuộc hạ tin là mình không thể trông lầm !

Triệu Tử Vũ bảo hai người đợi ông một

http://tieulun.hopto.org

tý rồi lập tức cùng Lạc đàn chủ đi ra ngay.Thấy thế Trịnh Bội Ngọc nói với Quách Phát:

- Nếu chúng nó mà muốn truy đuổi tận diệt chúng ta thì tiểu muội cũng liều chịu cho gia gia mắng chửi mà liều mình với chúng một phen !

Ngay lúc ấy từ bên ngoài truyền lại mấy tiếng tiêu liên tiếp, Quách Phát nói:

- Cô nương ở lại đây để tại hạ ra ngoài kiểm tra xem thử thế nào ?

Nói rồi chàng ra ngoài điện vọt lên nóc nhà đứng nhìn xung quanh, bỗng nghe một tràng cười chấn động cả không gian, thì biết đó là tiếng cười của Triệu bang chủ. Chàng vội theo hướng có tiếng cười ấy phát ra, chạy tới thì thấy Triệu bang chủ đang nói chuyện với một tăng nhân tuổi độ ngũ tuần.

Quách Phát vội nấp sau một góc cây lắng nghe câu chuyện giữa hai người ấy.

Tăng nhân lạnh lùng nói:

- Vì sao bang chủ phải nhọc lòng vì hắn!

- Cái Bang đã nhúng tay vào việc gì là phải làm cho rõ ràng !

- Kẻ ấy lai lịch rất khả nghi. Nếu đã là truyền nhân của Lục Định Nhất thì sao lại đi chung với Thiên Kiêu Bang. Việc Lục Định Nhất bị đánh rơi xuống cốc chết bởi tay Tam Thủ Thần Quân đã lâu rồi, làm gì có truyền nhân trẻ như vậy. Bang chủ bị hắn ta mê hoặc rồi !

- Thiếu Lâm trước nay không dính dáng đến việc giang hồ, sao bây giờ bỗng lại nhúng tay vào việc đời vậy ?

- Tiểu tử này cấu kết với Thiên Kiêu Bang, giết hại biết bao nhiêu đệ tử của Ngũ Nhạc đại phái, lại giả Thần Long Lệnh, Vương Phán cho Ngũ phái hạ độc Lục Định Nhất. Bổn phái vì một đại phái trong võ lâm mà không thể làm ngơ !

http://tieulun.hopto.org

- Tấm lòng Bồ Tát của đệ tử Phật môn thật đáng khâm phục. Lão phu ta không gây cản trở cho bất cứ ai nhưng cũng không để cho bất cứ ai chịu oan khúc! Chuyện thị phi khúc mắc chẳng bao lâu sẽ rõ ràng, yêu cầu tối nay của đại sư, chớ trách lão phu không đáp ứng! Triệu Bang chủ cười vang vang nói.

- Triệu bang chủ vì bảo vệ cho một tiểu tử lai lịch không rõ ràng mà làm cho hai phái chúng ta bị tổn thương tình hữu nghị, thật đáng tiếc lắm !

- Những lời này là chính Phổ Thiện thượng nhân nói ra đấy nhé !

Tăng nhân nọ không cãi lại, chắp tay chào, lùi lại từ từ đi ra.

Triệu Tử Vũ hứ một tiếng, rồi gọi to:

- Quách thiếu hiệp, những lời vừa rồi ngươi có nghe thấy không ?

Quách Phát đỏ mặt bước ra, hơi ngượng hỏi:

- Tăng nhân đó là ai vậy ?

- Đó là Nhất Tâm đại sư, một vị chấp sự trong Dưỡng sinh viện Thiếu Lâm !

Quách Phát nói:

- Dưỡng sinh viện không có chức trách, dù có xảy ra việc gì thì cũng chẳng ai để cho người của Dưỡng sinh viện xuất đầu đại diện cho Thiếu Lâm !

- Lão hủ cũng thấy sự tình có nhiều uẩn khúc !

Đang đi bỗng Triệu Tử Vũ quay đầu lại hỏi:

- Vương thiếu hiệp đã tỉnh lại chưa ?

- Lúc vãn bối ra đi thì vẫn chưa !

- Hai hộ pháp tùy nhân của lão hủ sẽ đến ngay, như vậy lão hủ có thể yên tâm giúp Vương thiếu hiệp phục hồi chân nguyên !

Khi họ đẩy cửa bước vào trong phòng thì chẳng còn thấy Vương Phấn và Trịnh Bội Ngọc đâu cả, Quách Phát nói với giọng thắc mắc:

http://tieulun.hopto.org

- Lẽ nào Trịnh cô nương lại cõng Vương huynh đi !

Triệu Tử Vũ lắc đầu rồi cất tiếng gọi, Lạc đàn chủ vội chạy tới khom lưng nói:

- Bang chủ gọi thuộc hạ có việc gì ạ !

- Gian buồng này có cử người theo dõi bảo vệ không ?

- Thưa có, không chỉ xung quanh đại điện mà trong phạm vi mười dặm đều có người của Cái Bang giám sát ! Lạc đàn chủ Lạc Bang Giáp nói.

- Hừ ! Người ta đột nhập vào đây còn không biết, lại đi nói đâu xa !

Lạc Bang Giáp cả kinh chạy đi xem xét xung quanh thì thấy có hai đệ tử của phân đàn bị điểm huyệt bỏ ở hoa viên, vội giải huyệt cho họ rồi hỏi:

- Ai đã khống chế huyệt đạo của các ngươi ?

- Chỉ thấy có một luồng gió thổi qua, lập tức huyệt đạo bị khống chế rồi !

Triệu Tử Vũ sa sầm nét mặt, nói:

- Không cần phải hỏi nữa, người này của bổn bang coi như không còn nữa. Mau truyền lệnh, tìm cho được Vương thiếu hiệp và Trịnh cô nương hiện đang ở đâu ! Đến lúc nhận được tin tức phải báo cáo ngay về tổng đàn !

Sau đó Triệu Tử Vũ quay sang nói với Quách Phát:

- Các ngươi định đi Lạc Dương ?

- Định đi tham gia lễ thành lập ra mắt Thiên Kiêu Bang.

- Nếu không có việc gì gấp thì thiếu hiệp sao chẳng cùng ta đi lên Thiếu Lâm một chuyến !

- Nếu Bang chủ thấy vui thì tại hạ xin chấp thuận !

Ngay khi ấy có hai lão hóa tử vai mang

http://tieulun.hopto.org

bảy túi, tuổi độ sáu mươi tiến vào, cung kính làm lễ với Bang chủ xong mới hỏi:

- Bang chủ truyền lệnh triệu tập khẩn cấp là có việc gì ?

Triệu Tử Vũ đem mọi chuyện vừa xảy ra kể cho hai vị lão hoá tử này nghe. Đó chính là hai hộ pháp tùy thân của Cái Bang chủ.

Lạc Anh là người gầy ốm như que củi, râu tóc bù xù, luyện được tuyệt nghệ gọi là Ngũ Âm tuyệt mạch chưởng, giang hồ thường đặt cho ngoại hiệu là: Truy Mệnh Vô Thường, nghe xong hỏi:

- Vậy có phải Vương thiếu hiệp mình mặc bảo bào màu lam, lưng giắt ngọc tiêu và người kia là một thôn nữ rất xinh đẹp không ?

- Đúng rồi ! Chã lẽ các vị gặp họ à? Triệu Tử Vũ vội đáp.

- Sau khi thuộc hạ nhận được lệnh truyền, giở khinh công chạy về đây ngay, thì gặp một chiếc xe ngựa chạy về phía Bắc cách

đây không xa có một người mặc áo bào qúy màu lam, nhưng mặt che bằng khăn lụa xanh, và cô thôn nữ ấy ngồi trên càng xe cạnh người đánh xe ngựa !

Triệu bang chủ nói:

- Thật là quái lạ, nếu Vương thiếu hiệp đã hồi phục chân nguyên thì chàng ta không thể không "từ" mà "biệt" !

Quách Phát nói:

- Không phải là Vương huynh đâu ! Văn bối và Vương huynh vô cùng thân thiết, Vương huynh rất biết xử thế, lễ nghi phép tắc lắm. Đặc biệt là với các bậc trưởng bối, chàng ta không bao giờ vô lễ đâu !

Lạc Anh nói tiếp:

- Việc có lúc không thể cứ lấy lý mà suy ra được ? Biết đâu làm vậy có một tác dụng nào khác đó mà không thể nói ra!

Triệu Tử Vũ đứng dậy nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nhìn rõ mới biết, đường đi cùng lộ, sao ta không đuổi theo nhanh lên nào ?

Thế là Lạc Bang Giáp đem tới bốn con ngựa tốt, Triệu Bang chủ và Quách Phát chạy phía trước, Lạc Anh và Âu Dương Đức chạy theo phía sau ra roi quất phóng nhanh như gió. Đến một ngã ba, Triệu Bang chủ ghìm ngựa lại, quay đầu hỏi:

- Họ đi theo nẻo đường nào ?

Ngay lúc ấy một kỵ mã phóng ngựa tới như bay, vừa thấy Triệu bang chủ thì kỵ sĩ ấy là một tiểu hóa tử vội vàng xuống ngựa bẩm:

- Khải bẩm bang chủ, thuộc hạ đã được lui về. Vương thiếu hiệp và Trịnh cô nương, họ đi về Lạc Dương rồi !

- Có nhìn thấy rõ diện mạo không? Triệu Tử Vũ hỏi.

Tiểu hóa tử nọ hơi giật mình, nói:

-Trên xe đúng là Trịnh cô nương, còn Vương thiếu hiệp thì lại dùng tấm lụa xanh che

hết cả đầu cả mặt lại ! Nhìn không được rõ lắm!

- Có thấy Trịnh cô nương cử động tay chân và nói chuyện không ?

Tiểu hóa tử kia bỗng tái mặt ấp úng nói:

- Cái ấy...

Quách Phát lúc này mới thấy hết sự thông minh, kinh nghiệm lịch lãm của Triệu Tử Vũ, vì nếu bọn họ bị bắt, bị khống chế huyệt đạo thì để cho Trịnh cô nương ngồi ngoài xe là với mục đích để dễ dàng vượt qua sự kiểm soát của đệ tử Cái Bang.

Lúc này Triệu Tử Vũ gằn giọng hừ một tiếng, nói:

- Đồ vô dụng, mau quay về nói với Lạc Bang chủ thả chim liên lạc, lệnh cho toàn bộ các trạm dọc đường đi dù có gặp Vương thiếu hiệp thật thì cũng cứ giữ xe lại, chờ ta đến giải quyết.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu hóa tử ấy dạ một tiếng rồi lên ngựa phóng đi như bay.

Quách Phát nói:

- Chúng ta đi mau lên, chắc chắn là Vương huynh đã bị người ta bắt đi rồi ! Chàng ta đang bị hôn mê, nếu không kịp cứu thì võ công sẽ bị mất hết !

Triệu Tử Vũ mặc dù cố giữ vẻ mặt bình tỉnh, nhưng cũng cùng lo như vậy nên ông ra roi thúc ngựa đi thật nhanh.

*

* *

Sau khi Quách Phát rạ khỏi phòng, Trịnh Bội Ngọc bỗng thấy lo lắng hơn tay cầm chắc Thần Long Lệnh, lúc nhìn Vương Phấn nằm trên giường, lúc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bỗng có một bóng người nhanh như

chớp lao vào trong phòng, nàng giật mình vung Thần Long Lệnh thì đã nghe tiếng nói:

- Dừng tay lại, gia gia đây !

Ngay lúc ấy Nông Canh lão nhân bước lại giường bồng Vương Phấn lên, miệng nói:

- Mau theo ta !

Rồi nhanh như tia chớp bay ra khỏi điện chạy như bay tới một khu rừng rậm rồi chạy xuyên qua đến nơi hai chiếc xe ngựa đang đậu ở phía bên kia khu rừng. Chiếc đầu tiên như tiên hạc đang ngồi, còn chiếc sau kẻ đánh xe là Vương Phấn.

Nông Canh lão nhân không giải thích gì cả, rút ống tiêu ngọc trên lưng Vương Phấn, rồi đổi với cây ngọc tiêu màu đỏ của người kia, rồi vỗ vai Vương Phấn ấy nói với Trịnh Bội Ngọc:

- Mau theo vị thư thư này đi trước, tất cả phải nghe theo lời người ấy !

Lão nhân chỉ về phía trước, vội vã nói:

- Mau lên, gia gia còn có việc !

http://tieulun.hopto.org

Lão già gầy gò như con hạc ấy nói:

- Hãy yên tâm đi ! Với Nam Cương Dã Tẩu đây thì chỉ còn một hơi thở là ta có thể cứu được mà !

Trịnh Bội Ngọc nói với vẽ lo lắng:

- Vương huynh đã dùng "Cuồng Phong Tam Thức" nên cạn kiệt chân nguyên, đã được uống một hoàn "Tục mệnh kim đơn"...

Nông Canh lão nhân ngắt lời nàng nói:

- Mau lên, cơ hội chỉ còn có rất ít !

Trịnh Bội Ngọc vội nhảy lên xe, thiếu niên che mặt đã vội ra roi song mã hý vang, phóng ngay đi.

Nông Canh lão nhân ôm lấy Vương Phấn nhảy lên xe của Nam Cương Dã Nhân, phóng về hướng ngược lại với chiếc xe kia, đến một gian nhà lá thì dừng lại. Nông Canh lão nhân bế chàng vào nhà đặt lên giường. Nam Cương Dã Tẩu xách hộp thuốc bước vào, kiểm tra toàn

thân Vương Phấn một lượt, rồi xem mạch, ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu tử này bẩm sinh đã có căn cơ hơn người, kỳ lạ dị thường. Qua lần châm cứu này, thì nội lực càng gia tăng hơn trước nhiều nữa !

- Mã huynh chắc chắn như vậy chứ? Lão nhân hỏi.

Nam Cương Dã nhân chỉ cười ha hả nói:

- Chẳng giấu Trịnh huynh, lão phu về y thuật chỉ kém gia sư, ngoài ra tại Cổ Lăng lại được một quyển Mật Kiếp y học thất truyền ngàn năm có thể áp dụng thi triển phép hồi xuân đấy !

- Vậy Mã huynh hãy cẩn thận cho, lão phu ra ngoài bảo vệ cho !

Nam Cương Dã Tẩu, mở hộp ra, lấy kim trâm. xem đi xem lại, rồi chính vào huyệt Bách Hội, đó là tử huyệt của con người. Vậy mà ông ta dám châm kim vào quả là mạo hiểm, chỉ có thần y, thánh thủ mới dám làm. Sau đó liên tiếp

http://tieulun.hopto.org

châm luôn hơn hai mươi châm nữa. Sau đó lấy trong hộp thuốc một bình ngọc nhỏ có chứa một chất nước trắng như sữa thấm vào bông, chấm lên các vị trí có kim châm, xác xác chà chà nhẹ nhẹ không để sót một vị trí nào. Rồi sau đó ông ta hít một hơi dài, vung tay nhanh như điện, phát vào chàng ta hơn hai mươi cái lên hơn hai mươi trọng huyệt.

Lúc này Vương Phấn đã tỉnh lại, cảm thấy toàn thân không còn có một tý khí lực nào, muốn bò dậy cũng không bò nổi. Nam Cương Dã nhân đỡ chàng dậy, nạp ngay vào miệng chàng một hoàn thuốc quý, xếp chân chàng lại, rồi ông ta cầm một chiếc kim vàng lên, nói:

- Hãy theo đúng phương pháp vận công điều tức, bắt đầu vận công !

Nói xong ông đâm mũi kim trâm vào phía sau ngực chàng.

Vương Phấn thấy một luồng khí ấm áp từ đan điền trào lên, rất nhanh chảy đến mươi hai

trọng lâu, bốc lên mạnh mẽ đến độ không chế không nổi nữa. Nam Cương Dã Tẩu đưa tay ấn vào Mệnh Môn huyệt của chàng đẩy nội lực của mình vào giúp chàng vận hành chân lực....

Một lúc thật lâu sau, Nam Cương Dã Tẩu thu tay lại từ từ lùi ra, yên lặng đi ra phía ngoài nhà. Ông nhìn thấy Nông Canh lão nhân tay cầm tẩu thuốc nhìn theo làn khói lãng đãng bay,thì cười nói:

- Quả là trời chẳng phụ ta,tiểu tử ấy vượt qua mọi nguy hiểm rồi

- Sau đây chúng ta định làm gì ? Lão Nông Gia hỏi

- Phải lên thiếu lâm tìm lảo phương trượng để thanh toán !

Lão Nông Gia nói:

- Thượng quan cô nương có toàn lực của Cái Bang chi viện để an toàn đến Lạc Dương chúng ta xuất kỳ bất ý tới đến Tung Sơn, như

http://tieulun.hopto.org

vậy là rất phải. Nhưng nếu lão ta không nhận thì sau?

- Trong tay chúng ta có người làm chứng, không sợi lão không nhận!

Bổng Nông Canh lão nhân hỏi:

- Ý lão phu là cứ coi như tiểu tử đó võ công không còn nữa. Chúng ta đưa lên Thiếu Lâm xin thuốc. Thiếu Lâm không thiếu linh dược, nếu lão ta không ngần ngại giao ngay tức là sự việc có uẩn khúc, nếu lão ta không cho thì chẳng còn gì để nghi vấn nữa !

Hai lão tiền bối đang nói chuyện thì Vương Phấn từ trong nhà đi ra. Chàng tạ lễ Nam Cương Dã Tẩu đã cứu mạng rồi thi lễ với Nông Canh lão nhân, hỏi:

- Tại sao cả hai vị tiền bối lại đến được?

Nông Canh lão tẩu kể lại sự việc đi Quan Ngoại thì Tái Bắc Si Ông mất quay về Trung Nguyên thì lại nghe Ngũ Nhạc chưởng môn thất tích, rồi lại được Lĩnh Nam Xà Cái

cho biết những việc hệ trọng đều có "Bàn tay" Thiếu Lâm. Trên đường đi Lạc Dương thì gặp Trịnh lão tiền bối...

Trịnh lão tiền bối hắng giọng nói:

- Bé con, ngươi cũng quá nóng nảy, chỉ cần ngươi nhịn nén một chút, nếu thì đã có hai chúng ta đến kịp ngay !

Vương Phấn than nhẹ một tiếng nói:

- Việc bất đắc dĩ. Văn bối không muốn vì mình mà Quách huynh và Trịnh cô nương phải gặp nguy hiểm ! Vậy bây giờ họ ở đâu ?

- Sau này ngươi phải hết sức thận trọng, đối phương chỉ tìm mọi cách để giết cho được ngươi đấy. Còn đừng lo cho hai người ấy, họ đã đi Lạc Dương chờ ngươi rồi !

Vương Phấn gật đầu nói:

- Văn bối cũng biết phải như vậy, nhưng không ngờ Thiếu Lâm mà lại làm những việc như vậy, ngay cả việc bắt năm chưởng môn

http://tieulun.hopto.org

nhân định giết đi cũng là việc làm của Thiếu Lâm !

- Những lời nói ấy có chính xác không? Lão Nông gia hỏi.

- Văn bối mắt thấy tai nghe, mục đích của họ là sát nhân diệt khẩu !

- Hành động ấy ngu ngốc quá! Việc không thể chậm trễ, chúng ta phải đi ngay thôi!

Lão Nông gia ngồi trên càng xe rồi nói tiếp:

- Mau lên! Chúng ta làm thế này là chọc tức "Vô Miện Đế Vương" đến chết mất.

- Không thể làm khác được! Nam Cương Dã Tẩu cười hà hà tiếp lời.

Nông Canh lão nhân dùng truyền âm nói:

- Truy đuổi cách ấy thì chẳng phải là ngông cuồng rồi !

Vương Phấn nói:

- Hình như là người của Nam Nhạc môn phái, có lẽ năm vị chưởng môn nhân lại gặp vấn đề gì rắc rối rồi !

Nông Canh lão nhân cười nói:

- Họ không phải là trẻ con !

Bốn nhân vật kia hình như chú ý chiếc xe ngựa này của họ, nhưng lại hạ rèm nên dù có chú ý vẫn không nhìn thấy gì bên trong, bỗng từ trong xe Nam Cương Dã Tẩu cố ý nói to lên:

- Lão gia nghỉ một chút nào ! Hàng trong xe cũng cần phải thông gió một chút chứ !

Nông Canh lão nhân không hiểu ý cười mắng:

- Ta đánh xe mà còn không thấy mệt, ngươi ngồi trong xe mà mệt cái gì ?

- Huyệt đạo của họ bị phong bế lâu, chỉ sợ chịu không nổi !

- Ngươi bày cái trò gì ra thế ? Lão Nông gia dừng xe lại hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Nam Cương Dã Tẩu dùng truyền âm nói:

- Thử xem chúng theo ta là vì sao ?

Nông Canh lão nhân lấy ống điếu ra nhồi thuốc, đánh lửa hút mấy hơi rồi lại cầm cương cho xe tiếp tục đi, nói to:

- Ta chẳng có thì giờ chơi với lũ trẻ đâu? Đi thôi nào !

Đúng như dự liệu, xe vừa chuyển bánh thì bốn kỵ sĩ đã quay ngựa lại đường, quát:

- Dừng xe lại !

- Có việc gì thế ? Nông Canh lão nhân dừng xe lại hỏi.

- Ai ngồi trong xe của ngươi thế ?

- Chẳng việc gì phải nói với các vị cả? Lão Nông lại nói.

Hán tử trung niên đứng sát gần phía bên phải quát:

- Nếu không nói thực thì đừng nghĩ tới việc ra đi !

Nông Canh lão nhân từ từ gõ tẩu thuốc, nạp thuốc, đốt lửa, lại hút vài hơi, phun khói mù mịt rồi mới lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi là công sai của quan phủ ?

- Không phải ! Hán tử nọ đáp.

- Sao có vẻ lấy mạnh hiếp yếu vậy ? Kẻ cướp hả ?

- Im mồn đi ! Ngươi nói bậy thì đại gia vả vào mặt đấy !

Lão Nông gia nói:

- Nếu là công sai thì lão phu còn sợ vương pháp, còn như kẻ cướp lão sợ dao búa, còn nếu các ngươi không phải hạng hai người đó thì lấy cái gì mà cản ta được nào ? Hãy tránh đường cho ta đi !

Nói rồi vút một roi, giật cương cho cổ xe lao nhanh lên.

Bốn hán tử nọ nhất loạt quát to lên:

- Muốn chết hả !

http://tieulun.hopto.org

Rồi cả bốn thanh đao cùng vang lên chém xuống càng xe.

Nông Canh lão nhân cười ha hả một tràng, chiếc roi ngựa trong tay múa lên một vòng, quất một tiếng, tức thì bốn thanh đao trong tay bốn hán tử nọ bị giật tuột khỏi tay, cột chặt một bó như bó củi trong chiếc roi ngựa của lão nhân nọ, lão Nông gia lại uốn cổ tay, cả bốn thanh đao như những làn chớp xé không gian bay vút vào giữa rừng cây.

Bốn hán tử nữ nọ tròn xoe mắt, cả kinh phóng ngựa chạy biến đi.

Lão Nông gia lại vung roi ngựa quát:

- Một đứa ở lại !

Nói rồi ngọn roi quấn chặt lấy tên hán tử khi nãy đối đáp với ông lại, nói giọng đe dọa:

- Các ngươi có phải là môn hạ của Ngũ Nhạc phái ?

Tên nọ lồm cồm bò dậy nói:

- Đúng đấy, tại hạ là môn hạ của Nam Nhạc phái !

- Vì sao các ngươi truy đuổi theo lão phu?

- Tại hạ nghi trong xe có người !

- Xe vốn là để cho người ngồi, tại sao ngươi lại nói thế ?

- Không phải như vậy mà chính vì gia sư và bốn vị kia lại mất tích !

- Thật chứ ! Nông Canh lão nhân hỏi.

- Không lẽ vô cớ mà bọn tiểu nhân tại hạ lại mạo phạm tiền bối !

- Bị người ta bắt hay là các vị ấy bỏ trốn? Lão nhân hỏi.

- Không phải là tự bỏ trốn đâu? Vì chẳng có phái nào để lại lời nói, tin tức gì cả !

- Thôi ngươi đi đi ! Vì lý do đó mà ta tha cho ngươi lần này đấy !

Đợi cho hán tử ấy đi xong, Nam Cương Dã Tẩu mới thò đầu ra nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tiền bối, sự việc này rất phức tạp !

- Lẽ nào lại là Thiếu Lâm !

- Có lẽ không phải ! Ngũ Nhạc chưởng môn võ công không phải kém, lại vừa gặp tai họa lần trước, muốn lại uy hiếp, lừa phỉnh họ đâu phải là chuyện dễ dàng !

- Vậy thì là họ bỏ đi ẩn nấp rồi ! Lão Nông phán đoán.

- Cũng không phải ! Họ đều là chưởng môn nhân, nếu thấy mình không đảm nhiệm nổi thì cũng phải để lại thư từ bái tín.

- Vậy thì lại là một nghi án nữa !

Nam Cương Dã Tẩu ngừng lời một lúc rồi nói:

- Sau khi đi Thiếu Lâm trở về tiếp tục nghiên cứu điều tra chuyện ấy.

Bỗng Vương Phấn nói xen vào:

- Có lẽ là Thiên Kiêu Bang !

- Vì sao lại thế ?

- Trương Ngọc Trân đã từng nói, cô ta

bắt được năm chưởng môn, rồi lại bị cướp mất, cô ta quyết tâm sẽ bắt trở lại cho bằng được !

- Nhưng Ngũ đại chưởng môn đâu phải trẻ con ! Nam Cương Dã Tẩu nói.

- Nhưng cô ta có đủ sức làm việc ấy !

- Vậy thì cô ta bắt họ để làm gì ?

- Truy vấn câu chuyện năm ấy ! Vương Phấn dứt khoát nói.

- Có khả năng như vậy! Họ định vào ngày đại lễ hội tuyên bố thành lập môn phái, đồng thời tuyên bố luôn thảm án của ngày xưa ấy !

Lão Nông gia cau mày hỏi:

- Vậy Trương Ngọc Trân là nhân vật thế nào trong "Thiên Kiêu Bang" ?

- Đó là con gái hay là đệ tử gì đó của Bang chủ !

- Nếu vậy cô ta có quan hệ với Tam Thủ Thần Quân Trang Cung Bắc !

- Rất có khả năng ! Vương Phấn gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Thái độ của cô ta đối với ngươi thế nào?

- Có thể nói là có thiện ý hay là không có ác ý ?

- Ngày ấy Tam Thủ Thần Quân hận lệnh sư đến tận xương tủy, nếu cô ta đúng là hậu duệ của Thần Quân thì ngươi phải hết sức đề phòng cô ta !

Lúc này xe đã tiến vào Lạc Dương, trời cũng tối dần lại.

Bỗng Nông Canh lão nhân quay lại hỏi Nam Cương Dã Tẩu:

- Đi Lạc Dương hay là đi Thiếu Lâm ?

- Ngày đại hội của "Thiên Kiêu Bang" sắp đến rồi ! Theo ý vãn bối, chúng ta ngay trong đêm lên núi, nhưng giữ được yếu tố bí mật, bất ngờ ! Vương Phấn đề nghị.

- Được, ta sẽ tiến hành như thế !

Lão Nông gia đưa roi đánh vút vào

không khí, giật ngựa cho quay đầu xe hướng lên núi.

Bỗng nhiên, Nam Cương Dã Tẩu truyền âm nói:

- Tiền bối lưu ý, mấy tăng nhân phía trước đi tới không thiện ý !

Nông Canh lão nhân liếc mắt nhìn thì thấy hai tăng nhân cao to bịt mặt đang đứng kề vai nhau trước một cánh rừng, thì bất ngờ bật cười một tiếng, nói:

- Nếu quả thật muốn xông thẳng vào chúng mình, thì chúng mình cũng hết sức chăm lo tiếp đánh cho đầy đủ.

Lời nói chưa dứt, thì một tiếng hú vang báo hiệu đã truyền đến tai họ.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 26

VIẾNG THĂM THIẾU LÂM TỰ

Nông Canh lão nhân nói:

- Trông bọn này có vẻ tà chứ không chính đạo đâu !

Nam Cương Dã Tẩu hỏi:

- Đủ có thể làm những việc như sát nhân diệt khẩu thì việc gì mà chúng không dám làm!

Ngay lúc ấy có một bóng người như một cánh chim ưng bay tới. Đó là một lão nhân mặc áo màu vàng, mắt lấp lánh tinh quang, râu

vễnh ngược , miệng cười nham hiểm, nhe hàm răng trắng nhởn.

Người ấy cất tiếng cười như cú kêu trong đêm, vọt tới chỗ mấy tăng nhân nọ, nói:

- Thần Long Lệnh chủ chân chính đã xuất hiện, từ nay về sau cuộc diện võ lâm sẽ có những cách nhìn khác đi !

Mặt của tăng nhân nọ biến sắc, vội hỏi:

- Lẽ nào sơn chư đã cùng kẻ ấy gặp mặt rồi !

- Người ấy cùng với một ngọc nữ đang ngồi chung một chiếc xe có toàn lực Cái Bang hộ tống đã đến Lạc Dương rồi !

- Sự việc như thế có gì kỳ lạ !

Lão nhân áo vàng cười quái đản nói:

- Tinh thần hào sảng, nội lực sung mãn, chẳng có gì lạ cả ?

- Đó là bằng con mắt của Sơn chủ nhìn thấy hay là đã thân chinh thử rồi !

http://tieulun.hopto.org

- Bản tòa đã vận bảy thành công lực ở ngay bên đường xuất ra một chưởng, bị hắn ta phất tay áo hóa giải thành vô ảnh vô hình !

Tăng nhân nọ thở dài một tiếng nói:

- Xem ra thì chân nguyên của hắn ta vừa phục hồi lại !

Lão già áo vàng cười nói:

- Xem ra...

Lúc này chiếc xe của Nông Canh lão nhân đã tiến lại gần, nên lão nhân áo vàng nọ vội dừng lời, lão đưa đôi mắt chiếu tia sáng xanh lè như mắt mèo nhìn thẳng vào Nông Canh lão nhân, nhìn đi nhìn lại như để đánh giá con người ông ta.

Bổng Nam Cương Dã Tẩu dùng truyền âm nói với ông ta:

- Tiền bối, lão phu đã nghĩ ra người ấy hình như là lão ma ở Phi Hiệp Sơn !

- Tức là Phi Hiệp sơn chủ Mạc lão phải không ?

Chiếc xe vừa đến trước mặt quái nhân áo vàng thì tăng nhân nọ đã trầm giọng quát to:

- Đứng lại !

Nông Canh lão nhân từ từ dừng xe lại thì tăng nhân đó lại quát to:

- Ai ở trong xe đấy !

- Là văn bối của tiểu lão này đang mang bệnh ! Lão Nông đáp.

- Giở màn cho bần tăng xem thử nào ! Tăng nhân nọ quát.

- Đại sư phụ là người của Thiếu Lâm tự à ?

- Ngươi hỏi điều ấy để làm gì ?

Nông Canh lão nhân cười ha hả đáp:

- Nơi khác thì hòa thượng ăn chay niệm Phật, dưỡng tính tu tâm chỉ có hòa thượng Thiếu Lâm là thường xuyên dính vào những tội lỗi ở giang hồ, ức hiếp, giết người...

- Ngươi là ai ? Tăng nhân nọ tức giận quát to.

http://tieulun.hopto.org

- Lão hủ là Nông Canh lão nhân !

- Thì ra là Trịnh đại hiệp, thất kính, thất kính quá. Không hiểu lần này thân tự đánh xe đi đâu vậy nhỉ ?

- Đến Tung Sơn để gặp lão hòa thượng !

Tăng nhân nọ trầm tư, sầm mặt xuống nói:

- Trụ trì bổn tự tuyên bố không gặp mặt khác ở ngoài, xin Trịnh đại hiệp mất công không đánh xe về vậy !

- Thì ra các ngươi qủa là ngươi của Thiếu Lâm tự, đôi mắt già này quả không kém lắm !

Phi Hiệp sơn chủ xen vào:

- Bẩn chính sự thì cần phải gấp, hà tất lắm lời với lão ta, bảo hắn đi đi !

Tăng nhân nọ nói:

- Trong chiếc xe này tất có chuyện lạ! Bần tăng phải xem thử có gì bên trong !

Nông Canh lão nhân có địa vị và uy tín cực cao trong giang hồ, so với Thần Long Lệnh chủ còn cao hơn về tuổi tác, Phi Hiệp sơn chủ biết tăng nhân nọ có ý muốn lão ta xuất đầu lộ diện, nhưng lão lại cố né tránh.

Tăng nhân nọ biết vậy đành phải tiến lên phía trước, hỏi:

- Trong xe của trịnh đại hiệp là ai vậy ?

- Ta đã nói rồi, đó là văn bối của lão hủ!

- Bất luận là ai thì cũng có tên họ chứ ?

- Nói cho ngươi biết cũng chẳng lấy gì làm gấp lắm! Bây giờ ta nói cũng kịp mà. Trong đó có một người là Nam Cương Dã Tẩu Mã thần y và một người nữa là Thần Long Lệnh chủ Lục đại hiệp truyền nhân.

Tăng nhân nọ bật lùi hai bước hỏi:

- Những lời ấy là thật chứ ?

- Ta tuổi tác chừng này mà lại lừa ngươi

http://tieulun.hopto.org

sao ?

- Có thể cho phép bần tăng được gặp mặt chứ ?

- Pháp hiệu của hai người chưa giới thiệu mà !

- Thiếu Lâm môn hạ: Thiên Nhất và Thiên Tâm !

- Vậy các ngươi hãy xem đi nào !

Tấm màn được giở lên, trong xe là Vương Phấn gương mặt bệnh hoạn, đang ngồi dựa đầu vào vai Nam Cương Dã Tẩu, trông Vương Phấn như không còn chút sức lực nào cả.

Phi Hiệp sơn chủ kêu lên một tiếng quái dị:

- Thật là quái dị, sao ở đây lại có một Vương Phấn nữa xuất hiện !

Nông Canh lão nhân hứ một tiếng lạnh lùng nói:

- Lục Định Nhất chỉ có một truyền nhân

công lực đã mất hết, nên lão hủ phải đưa đến đây để xin lão hòa thượng thuốc chữa trị.

Nói rồi giật cương, cỗ xe từ từ tiến về phía trước.

Thiên Nhất và Thiên Tâm không dám ngăn cản, nhìn theo xe cười khẩy.

Nông Canh lão nhân dùng truyền âm nói với hai người trong xe:

- Trông hai tên trọc này khả nghi lắm. Đúng là Thiếu Lâm có làm rồi !

Đến Tung Sơn họ bỏ xe lại, Nam Cương lão nhân đưa tay dìu Vương Phấn từ từ leo lên chùa Thiếu Lâm. Đến trước Sơn môn, Nông Canh lão nhân bước lên nói với tiểu hòa thượng có Nông Canh lão nhân và Nam Cương Dã Tẩu cầu kiến !

Chỉ một lúc sau, nhà sư phụ trách tiếp khách vội vàng chạy ra, chắp tay lễ, nói:

- Khó được Trịnh đại hiệp giá lâm, thật là quý hoá, xin mời vào !

http://tieulun.hopto.org

Nông Canh lão nhân cười ha hả nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Lão hòa thượng ở nhà chứ ?

- Gia sư đang ngồi thiền, chút nữa thì hạ đan, vị thiếu hiệp này là ai ?

- Là Vương Phấn, truyền nhân của Lục Đại hiệp lệnh chủ Thần Long Lệnh !

- Quả là Long Phượng, lẫm biệt kinh người, nhưng hình như đang mang bệnh thì phải?

- Thì đó là nguyên nhân chính để xin gặp lão hòa thượng !

Họ vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã vào phòng khách.

Bỗng từ ngoài cửa phòng vang lên tiếng niệm Phật hiệu, rồi một giọng nói cất lên nghe vang vang:

- Ngọn gió nào đưa hai vị đại hiệp đến Thiếu Lâm vậy ?

Tiếng nói vừa vang lên thì một lão hòa

thượngrâu bạc trắng mày dài, cười ha hả bước vào, mọi người trong lòng đều đứng lên đáp lễ:

- Không có việc gì không dám trèo lên Tam Bửu điện, lão hủ từ ngàn dặm tới đây cũng chỉ vì mục đích xin một viên thuốc !

Chưởng môn nhân Thiếu Lâm tự Phổ Thiện đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Ai bị bệnh nặng thế? Lẽ nào Nam Cương thần y Mã đại hiệp cũng bó tay sao ?

Nam Cương Dã tẩu cười ha hả nói:

- Chính là vị này, đấy là truyền nhân của "Thần Long Lệnh chủ" Lục đại hiệp, tên gọi là Vương Phấn, xin thượng nhân từ bi, từ bi !

Phổ Thiện đại sư đưa mắt nhìn Vương Phấn một lúc, miệng niệm Phật hiệu nói:

- Quả là rồng là phượng, võ lâm khó kiếm được người như thế, nhưng không hiểu vị này bị bệnh gì thế ?

- Cậu ta vì bị mấy mươi cao thủ của gia cừu vây đánh, trong tình thế bất đắc dĩ đã dùng

http://tieulun.hopto.org

Cuồng Phong Tam thức, nên chân nguyên hao kiệt mất hết công lực !

Đại sư hỏi:

- Cuồng Phong Tam thức ? Mấy chiêu này đã thất truyền giang hồ đã lâu, vị thí chủ ấy học được ở đâu vậy ?

Vương Phấn khe khẽ trả lời:

- Là một vị không để lộ tên họ, lão tiền bối truyền dạy !

- Kỳ duyên ! Kỳ duyên ! Ba chiêu thức này tuy quá bá đạo, nhưng nếu biết khống chế, đừng xuất chiêu thứ ba thì vẫn là kỳ chiêu khó có được đấy !

- Thượng nhân quả là bác học đa tài, khiến người người bội phục !

- Đại hiệp quá khen. Sau chuyến lên Ngũ Đài sơn mười lăm năm về trước, lão nạp bế quan tĩnh tu, đã từ lâu không nghe đến chuyện giang hồ thế sự nữa, võ công cũng càng thêm quên đi nhiều lắm !

Vương Phấn nhìn thấy vị đại sư này thần thái ung dung, phiêu diêu thoát tục, trang nghiêm từ bi hiền lành, quả là một cao tăng đắc đạo thì trong lòng không khỏi băn khoăn, lấy làm lạ.

Nông Canh lão nhân gõ gõ tẩu thuốc để đổ tàn đi, cười nói:

- Nói quanh làm chi cho mất thời gian, đại sư có đồng ý cho moốt viên thuốc có tên là: Đạt Ma Dịch Cân Đơn không ?

Phổ Thiện thượng nhân lộ vẻ khó xử, nói:

- Đừng nói có cả hai đại hiệp cùng tới, mà chỉ cần Vương thiếu hiệp một mình tới lão nạp cũng không dám tiếc viên đơn đó. Chỉ hiềm vì thuốc đó đã dùng hết. Dược liệu tìm khó quá nên chưa làm sao luyện chế được. Vì thế không sao đáp ứng được !

Nông Canh lão nhân cố làm ra vẻ thất vọng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy đã nói lên rằng, chúng lão hủ đến đây không đúng lúc phải không ?

Phổ Thiện đại sư cũng tỏ ra áy náy nói:

- Làm nhọc công hai vị đại hiệp đã lên đây mà phải trở về không. Lão nạp thật là áy náy vô cùng, xin ba vị để lại địa chỉ, nhanh thì hơn một tháng, chậm thì không tới sáu tháng, lão nạp sẽ cử người mang thuốc đến cho quý vị!

Nông Canh lão nhân cười ha hả nói:

- Chúng lão hủ đều là người không có nơi cư trú nhất định, nên khó có thể cho một địa chỉ chính xác. Hay là thế này, nếu thượng nhân muốn thành toàn cho hắn ta thì sau đấy chỉ cần nhắn tin qua bang chủ Cái Bang Triệu Tử Vũ là được.

Phổ Thiện đại sư gật đầu đáp:

- Lão nạp không bao giờ nuốt lời đâu !

Bỗng Nam Cương Dã Tẩu hỏi:

- Số tăng nhân của quý tự hiện nay được bao nhiêu ?

- Trừ số tục gia và đệ tử các viện bổn tự có hơn năm trăm tăng lữ !

- Có hay thường điểm danh không ?

- Bổn tự môn quy rất nghiêm, trừ một số đệ tử được phái đi làm các công việc mà số này thì rất ít, còn lại nếu không được sai phái tuyệt đối không được ra khỏi chùa!

- Những điều đại sư nói đều là thật cả đấy chứ ? Nam Cương Dã Tẩu hỏi.

- Đại hiệp nói như vậy là có ý gì ? Phổ Thiện đại sư hỏi lại.

- Quý tự có Nhất Tâm đại sư không ? Nam Cương Dã Tẩu hỏi.

- Người ấy đang thanh tu ở Dưỡng Tâm viện ! Đại sư đáp.

- Có hai vị là Thiên Nhất và Thiên Tâm cũng là Thiếu Lâm đệ tử ?

http://tieulun.hopto.org

- Họ là người chọn hàng ở Thiện đường của bổn tự. Có việc gì thế ?

- Tại hạ chỉ hỏi một cách tùy tiện vậy thôi, đừng để họ sốt ruột !

Thấy thái độ của Phổ Thiện đại sư như vậy, Vương Phấn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, tự hỏi mình:

- Lẽ nào ông ta không hay biết một tý gì?

Lúc ấy Nông Canh lão nhân và Phổ Thiện đại sư đang nói lời chia tay nhau. Ba người từ từ xuống khỏi chùa Thiếu Lâm.

Vương Phấn dùng truyền âm hỏi:

- Việc này sao có vẻ không phải do Thiếu Lâm làm ra ?

Nam Cương Dã Tẩu cười khẩy nói:

- Trên đời này người làm bộ mặt hiền nhiều vô cùng, ngươi chớ để bị người ta lừa !

Nông Canh lão nhân nói:

- Lão hòa thượng tu vi đắc đạo, một mặt thể hiện không muốn tranh bá giang hồ, vấn đề này có khả năng có một nguyên nhân khác, chúng ta từ từ khảo sát, điều tra xem đã đừng nói vội !

- Vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm gì ? Nam Cương Dã Tẩu hỏi.

- Đến Lạc Dương rồi sẽ bàn tiếp. Ngày đại lễ của họ sắp tới rồi !

Trên xe quay về Lạc Dương, Nam Cương Dã Tẩu thất vọng nói:

- Không thể ngờ chuyến này lên Thiếu Lâm không thu được kết quả gì !

- Đâu đến nỗi thế, ít nhất chúng ta cũng đã chuyển cho lão hòa thượng một cái tin, nếu quả thật là do môn hạ Thiếu Lâm làm nên thì bọn họ cũng phải cảnh tỉnh !

Bỗng Vương Phấn nói:

- Hôm nay Ngũ Nhạc chưởng môn nhân lại mất tích, ngày khai bang lập phái của Thiên

http://tieulun.hopto.org

Kiêu Bang đã đến, lần này Trương Ngọc Trân lại đắc thủ một lần nữa. Văn bối định ngày Thiên Kiêu Bang khai bang, lại bí mật lên Thiếu Lâm hỏi lại cho rõ ngọn nguồn và hỏi La Hán trận có phải là tuyệt truyền không ?

Nam Cương Dã tẩu gật đầu nói:

- Đây cũng có thể là một biện pháp hay !

Vương Phấn buồn buồn nói:

- Gần đây văn bối nhận thấy mọi việc trên giang hồ khó có thể nói đâu là thiện đâu là ác, vì tất cả đều dựa vào võ công và lực lượng, nếu không có hai thứ đó thì người ta vĩnh viễn hàm oan nơi chín suối, cứ như văn bối đây thì rõ, vừa xuất giang hồ thì đã bị Ngũ đại môn phái truy lùng, đến hôm nay thì bị Thiếu Lâm sai người truy sát. Nếu như một người khác ở vào địa vị của văn bối hoặc là văn bối sa cơ thất thủ thì không những cái chết của gia sư mãi mãi là huyền án mà ngay bản thân mình cũng không biết vì sao mà chết !

Nam Cương Dã Tẩu nghiêm trang nói:

- Cũng chính vì thế cho nên trong võ lâm thường phải chọn một người đức cao tài rộng, võ công siêu quần để làm Minh chủ, giải quyết những tranh chấp giữa các môn phái bang hội. Như ngày xưa sư phụ ngươi là một, còn từ nay về sau ngươi phải gánh lấy trách nhiệm đó !

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Văn bối không đủ tư cách !

Nông Canh lão nhân cười khà khà nói:

- Ngươi không đủ tư cách thì ai đủ ? Ta nói thực, trong võ lâm ngày nay ai có đủ tư cách để ta làm người đánh xe cho kẻ đó !

Vương Phấn bật cười nói:

- Đó là vì lão nhân gia quá yêu văn bối !

Thực ra chàng biết Nông Canh lão nhân trước nay không để ý đến chuyện giang hồ, mà ông vẫn được võ lâm đồng đạo suy tôn lên địa vị cao nhất, có thể nói uy tín còn cao hơn sư phụ chàng. Vậy mà ông lại vì mình mà xuất

http://tieulun.hopto.org

hiện giang hồ, không phải không có nguyên nhân. Chàng bật cười nói:

- Vãn bối tự biết nhiệm vụ của mình là trọng đại. Từ nay không thể không nỗ lực để phụ lòng kỳ vọng của các bậc tiền bối !

Nông Canh lão nhân đột nhiên kêu lên:

- Uả ! Lạ thật...

Nam Cương Dã Tẩu và Vương Phấn đều đưa mắt nhìn ra phía ngoài thì thấy trên đại lộ, từng tốp năm, ba người đều là tăng nhân, ai nấy thần sắc khẩn trương, vội vã lao về phía trước, Vương Phấn hừ một tiếng nói:

- Hình như không phải họ lao về phía chúng ta.

Nông Canh lão nhân gõ gõ tẩu thuốc, nói:

- Hình như Thiếu Lâm đã phát sinh ra biến cố trọng đại.

Lúc này đã có ba, bốn tốp tăng nhân chận xét xe cộ qua lại, thế mà đối với chiếc xe

của họ không một ai để mắt tới. Hiển nhiên bọn họ còn có một sự cố riêng.

Nam Cương Dã Tẩu gật đầu nói:

- Tiền bối đoán định rất đúng, có lẽ lần đầu bức hiếp Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân cho đến vây công Vương thiếu hiệp vẫn là đệ tử Thiếu Lâm giấu lão hòa thượng mà làm !

Vương Phấn nói:

- Việc này ta cần phải nhìn vào Ngũ đại chưởng môn nhân mới có thể hiểu. Lần trước họ kích động phái Thiếu Lâm, dùng một trăm lẻ tám la hán bày trận đối phó Mộ Dung cô nương, sau đó bọn họ ngược lại bị lữ hoà thượng bắt. Việc đó có người ngoài không hiểu sự tình, có thể nói đích thực là Thiếu Lâm phái lợi dụng lão hòa thượng bế quan làm nên những việc bại hoại môn qui.

Nam Cương Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu bọn họ thực sự muốn giết năm vị chưởng môn nhân để diệt khẩu. Đó là vì sự việc giữa lệnh sư và Tam Thủ Thần Quân bị đụng chạm đến.

Vương Phấn căm phẫn nói:

- Bất kể ai nhúng tay vào sự kiện đó, vãn bối quyết không để họ yên, chờ xem lần này Thiên Kiêu Bang khai môn lập phái có đề xuất đến vấn đề đó không, vãn bối có thể khẳng định rằng Thiên Kiêu Bang và Tam Thủ Thần Quân nhất định có mối quan hệ.

Nam Cương Dã Tẩu bỗng hỏi:

- Cái con bé Thiên Kiêu Bang đó họ Trương à ?

- Cô ta là Trương Ngọc Trân !

- Nó có địa vị thế nào trong bang ?

- Hình như quyền lực không nhỏ !

- Thế thì đúng rồi, Tam Thủ Thần Quân cũng có họ Trương kia mà !

- Cái người mà bọn họ gọi là Cung chủ, chắc là cô ta rồi !

Lúc này xe đã tiến vào Lạc Dương, Nông Canh lão nhân cho xe dừng lại trước một tòa trang viện lớn, Vương Phấn và Nam Cương Dã Tẩu nhảy xuống xe, vừa ngẩng đầu lên Vương Phấn buột miệng kêu lên một tiếng:

- Đào Viên !

Bỗng từ bên trong, một thiếu niên xinh đẹp, ăn mặc sang trọng từ từ bước ra cười nói:

- Vương huynh đi đâu mà lâu mới gặp ?

Vương Phấn kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi là Thượng quan cô nương à ?

- Đó là xá muội Ly Châu !

Vương Phấn bán tín bán nghi đang định hỏi thì từ bên trong Trịnh Bội Ngọc chạy băng ra ôm lấy cánh tay của Vương Phấn vui mừng kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca không sao chứ ?

- May nhờ Mã lão tiền bối diệu thủ hồi xuân !

Trịnh Bội Ngọc chạy đến trước mặt Nam Cương Dã Tẩu kính cẩn bái tạ, nói:

- Mã bá bá, điệt nữ đa tạ bá bá !

- Ha ha, khỏi cần cám ơn, đó là bổn phận của ta mà !

Thiếu niên đẹp trai kia nhìn thấy thế thì cau mày quay về hướng Vương Phấn cũng vừa kéo Vương Phấn quay lại nhìn người đó. Người đó mỉm cười nói:

- Vương huynh cát nhân thiên tướng, khéo gặp Nam Cương tiền bối, nếu không thực là khó đoán !

- Sống chết có mạng, tại hạ không coi việc sống chết là quan trọng !

- Thế mới không trách Vương huynh lại thi triển Cường Phong Tam thức !

Vương Phấn chột dạ tự nhủ:

- Quái, mình mới sử dụng có hai lần, lần trước tại Bát Thốn Quan, người này làm sao mà biết được ?

Lúc đó bên tai chàng lại vang lên tiếng nói của chàng trai nọ:

- Thực ra ngươi chỉ cần thi triển Tinh la thập bát kiếm phối hợp với Tàn Hồng chỉ, như thế có thể xông ra được, việc gì lại lấy tính mệnh của mình ra mà đùa giỡn !

Vương Phấn không nén được, mất bình tĩnh hỏi:

- Xin được biết tôn tính đại danh của huynh đài. Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu mà ?

Thiếu niên đẹp trai đỏ mặt, ngần ngừ một lúc nói:

- Tại hạ họ Thượng Quan !

Vương Phấn cười, định nói thì Nông Canh lão nhân, Nam Cương Dã tẩu và Trịnh

http://tieulun.hopto.org

Bội Ngọc tiến tới, mọi người kéo vào khách sảnh ngồi.

Nông Canh lão nhân hỏi:

- Tối hôm đó Cái Bang đuổi theo các ngươi chứ ?

Trịnh Bội Ngọc cười vui vẻ nói:

- Nếu không phải con đưa chiêu bài của gia gia ra thì chắc phải đánh nhau với họ đến chết mất !

- Ngoài Cái Bang ra, còn có ai khác tìm ra các ngươi không ?

- Có một người quái dị đánh lén một chưởng giữa đường nhưng bị Thượng Quan tỷ tỷ giải ngay !

Thiếu niên đẹp trai nọ đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Bội Ngọc liên tiếp mấy lần nhưng Trịnh Bội Ngọc cười ha há nói:

- Tỷ tỷ và đại ca mỗi người đều có một ngọc tiêu, tương lai có thể lại là lập lại lịch sử, thổi tiêu gọi phượng, làm một đôi thiên thần...

Thiếu niên đẹp trai nọ mắng:

- Muội muội mà còn nói tiếp nữa e rằng tiểu huynh phải khoá miệng lại đó.

Vương Phấn lúc này như đi giữa sương mù, nhìn xuống lưng mình thấy Hồng Ngọc tiêu, nhìn qua chàng trai nọ nói:

- Tiêu này của lệnh tỷ à ?

Thấy chàng trai nọ gật đầu, Vương Phấn lại hỏi:

- Ai đã giúp tại hạ đổi tiêu cho lệnh tỷ ?

- Vì giả làm Vương huynh để lôi kéo đối phương chú ý về phía mình nên phải đổi tiêu !

- Vậy bây giờ có thể đổi lại được chứ ?

Chàng trai đó lưỡng lự một chút, cuối cùng lấy Bạch Ngọc tiêu ra đưa cho Vương Phấn nói:

- Tiêu tại hạ đang giữ có thể đổi ngay bây giờ ?

Vương Phấn đưa tay đón Bạch Ngọc tiêu rồi đưa Hồng Ngọc tiêu cho người đó, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lệnh tỷ Thượng Quan Ly Châu là ân nhân cứu mạng của tại hạ. Tại hạ rất muốn được bái tạ.

- Việc nhỏ, Vương huynh chẳng nên chú ý làm gì ?

Vương Phấn thực lòng định nhờ chàng trai đó dẫn đi cảm ơn Ly Châu nhưng bị cự tuyệt, chàng nghĩ đó cũng là điều bình thường vì chàng trai đó không muốn cho mình tiếp xúc với chị gái chàng ta nên chàng tỏ ra ngượng ngùng. Thấy thế Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả nói:

- Thượng Quan cô nương, khỏi cần giấu Vương thiếu hiệp nữa, Vương hiền điệt vốn là con người thực thà.

Chàng trai xinh đẹp ấy cười nói:

- Tự Vương thiếu hiệp không nhận ra thì biết trách ai ?

Vương Phấn ngây người ra một lúc nói:

- Thì ra đây là Thượng Quan cô nương !

Thượng Quan Ly Châu cười, hỏi:

- Phải hay không phải ?

- Nếu vậy Kính Hoa lầu chủ là lệnh sư !

- Vương huynh biết Kính Hoa lầu chủ là một người như thế nào không ?

Vương Phấn sững người ra, Nam Cương Dã Tẩu cũng tỏ ra kinh ngạc quay về phía Nông Canh lão nhân hỏi:

- Tiền bối biết chắc lai lịch Kính Hoa lầu chủ chứ ?

Nông Canh lão nhân rít liền mấy hơi thuốc, lắc đầu nói:

- Lúc ta bắt đầu xuất đạo, có nghe một danh hiệu như thế nhưng hình như chẳng có ai gặp người ấy một lần với bộ mặt thật của mình, mặc dù danh phận trên võ lâm vang lừng. Cũng không ai biết người đó là ai, là nam hay là nữ, lúc bấy giờ lão hủ chưa đầy hai mươi tuổi đến hôm nay đã quá sáu mươi

http://tieulun.hopto.org

lắm, như vậy bà ấy đến hôm nay phải cỡ một trăm tuổi !

Thượng Quan Ly Châu nói:

- Như Trịnh tiền bối nói vẫn là tiên sư tổ, gia sư vẫn còn khỏe mạnh, không những thế niên lỹ cũng không quá cao.

Nam Cương Dã Tẩu gật đầu nói:

- Nếu nói một cách bình thường, lão hủ không hề đoán sai !

Nông Canh lão nhân từ từ nói:

- Cô nương, lần này xuất giang hồ chắc có việc gì quan trọng lắm phải không ?

Thượng Quan Ly Châu nhìn Vương Phấn rồi nói:

- Gia sư chỉ muốn văn bối lịch lãm giang hồ chứ không có việc gì khác !

- Danh sư thì có cao đồ !

Thượng Quan Ly Châu nghiêng người nói:

- Tiền bối quá khen !

- Trước nay lão phu không hứa với ai thì thôi, đã hứa là xem trọng lời hứa, sự thực đúng là như thế !

- Chúng ta cần phải đi thôi. Vài ngày nữa sẽ gặp nhau tại Vong Sơn.

Rồi ông quay lại nói với Trịnh Bội Ngọc:

- Đại ca của ngươi còn có việc phải bàn bạc với Thượng Quan cô nương chúng ta đi trước thôi !

Trịnh Bội Ngọc nói với Thượng Quan Ly Châu:

- Tỷ tỷ, mấy hôm nữa chúng ta gặp lại nhau !

- Tỷ tỷ chưa chắc đã đến Vong Sơn nhưng tiểu muội đến Đào Viên thì có thể biết được tin tức của tỷ tỷ !

Nam Cương Dã Tẩu đứng lên nói với Vương Phấn:

- Ta cũng phải đi rồi. Ngươi cần phải

http://tieulun.hopto.org

trao đổi công việc với Thượng Quan cô nương chúng ta sẽ gặp nhau tại Vong Sơn.

Vương Phấn nhìn Thượng Quan Ly Châu mà trong lòng cứ mất bình tỉnh, nói:

- Quả rthực tại hạ có chút việc ! Cô nương có việc gì cứ nói ra ngay đi !

- Có phải đi gặp Trương cô nương không? Ly Châu mĩa mai nói.

- Đúng vậy !'Tại hạ cùng cô ta có giao ước ! Vương Phấn nói.

- Ngươi có biết cô ta là ai không ?

- Không rõ lắm! Nhưng đại khái là người của Thiên Kiêu Bang !

- Đã biết vậy sao lại tiếp cận với cô ta !

- Tại hạ muốn biết về tin tức năm ấy !

- Từ nay về sao nếu ngươi không cải biến trong mối quan hệ với cô ta !

- Cô nương định dạy bảo ta à ?

- Nghe hay không là việc của ngươi, ta đâu có tư cách gì mà dạy bảo ngươi !

- Những điều cô nương cần nói với tại hạ chỉ có thế này thôi à ?

- Ai đã hạ sát sư phụ của ngươi, ngươi đã điều tra ra chưa ?

- Chưa !

Vương Phấn đã cảm thấy bực nhiều rồi, đáp gọn lỏn.

- Việc lớn như thế mà không lo, chỉ lo những chuyện gặp gỡ !

- Vì sao ngươi lại nhắc đến việc ấy ?

Thượng Quan Ly Châu cười nhạt nói:

- Ta chỉ mong điều tốt đẹp cho ngươi, ngoài ra không có gì khác. Vì như trong trắng thuần lương như Trịnh Bội Ngọc thì điều đó không đáng ngại nhưng như Trương Ngọc Trân và Mộ Dung Trinh là những nhân vật không lường hết nổi. Chỉ cần một sự xử lý không chuẩn xác, ngươi sẽ bị họ hủy diệt lúc nào chẳng hay biết đấy !

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn tức quá, cười một tràng dài nói:

- Tại hạ cũng chẳng phải là kẻ tốt đẹp gì, nên cũng khó mà thực hiện được những điều cô nương dạy bảo !

- Nghe hay không là tùy ngươi, tiểu muội cần nói điều gì thì đã nói cả ra rồi đấy !

Vương Phấn đưa tay lên lễ, đoạn nói:

- Đa tạ cô nương đã dạy bảo, tại hạ xin cáo từ !

Nói rồi quay người sãi bước ra cửa.

*

* *

CHƯƠNG 27

ĐẠI BIẾN CỐ TỰ

Vương Phấn tức cành hông, đùng đùng bỏ đi khỏi Đào Viên. Chàng vừa đi vừa cảm thấy có điều gì đó là lạ, tự nhủ:

- Thượng Quan cô nương trước kia đâu như thế này, sao giờ đây tính tình nàng ta thay đổi khác như thế !

Rồi cũng chẳng hiểu vì sao, chàng lại bước đến Trạng Nguyên lầu lúc nào chẳng biết. Viên chưởng quầy vẫn là Thiết Toán Ma Mại

http://tieulun.hopto.org

Châu Đào, làm ngơ khi nhìn thấy chàng, Vương Phấn không để ý đến y bước lên lầu.

Vừa bước lên cửa lầu, chàng đã thấy Mộ Dung Trinh một mình ngồi đó, trên bàn bày la liệt đồ ăn thức nhắm. Nhìn chàng sắc mặt nàng đỏ hồng hồng, ai cũng có thể biết ngay là nàng đã uống khá nhiều rượu.

Vừa thấy Vương Phấn, Mộ Dung Trinh vẫy tay gọi:

- Lại đây mau lên !

Vương Phấn hỏi:

- Vì sao cô nương một mình uống nhiều rượu vậy ?

- Tiểu muội buồn bực quá !

- Vì chuyện gì mà phiền não thế !

- Tiểu muội hận mình bất hạnh sinh ra làm phận nữ nhi !

- Con gái thì có gì không tốt kia chứ ? Vương Phấn bật cười hỏi.

Mộ Dung Trinh rót cho chàng ta một ly

rượu, rồi lại rót cho mình một ly, nâng lên định uống thì Vương Phấn chặn lại, nói:

- Không được , uống nhiều say đấy !

- Nhất tuý giải vạn sầu ! Tiểu muội đang muốn say đây.

Biết khuyên nàng cũng không được, Vương Phấn dùng truyền âm nói:

- Kẻ thù của cô nương ở khắp nơi, cô nương không thể say được !

Mộ Dung Trinh nhìn xéo qua chàng một cái hỏi:

- Ngươi sợ người ta giết ta ư ?

- Về mọi phương diện, tại hạ không muốn để cho cô nương bị tổn hại

- Ngươi nói thật lòng đấy chứ ? Nàng cười to nói:

- Tại hạ trước nay không biết nói dối !

- Không sợ Thượng Quan cô nương và Trịnh cô nương buồn à ?

-Việc này thì liên quan gì tới họ ?

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh hỏi:

- Ngươi làm bộ không hiểu thật sao? Nếu vậy, ngươi có muốn cùng ta đi đến Vong Sơn không ?

- Tại hạ đang buồn không có bạn đồng hành, nếu được thế này thì quá tốt !

- Nhưng từ nay tới ngày ấy còn tới ba hôm, ta làm gì thời gian ấy !

- Tại hạ không thể đợi lâu thế được. Hiện nay tại hạ cần phải đi hỏi Trương Ngọc Trân, nếu ngày hội khai môn lấy phái ấy mà không có liên quan tới câu chuyện năm nào ấy thì tại hạ không đi !

- Hai việc ấy rõ ràng không có liên quan, ngày hội ấy náo nhiệt lắm đó, sao người lại không đến chơi cho vui? Mộ Dung Trinh trả lời ngay.

- Lo việc chính chức xong còn đâu tâm trí mà đi xem chuyện vui nhộn !

- Ngươi đã biết ai giết lệnh sư chưa ?

- Chưa, và tại hạ cũng việc ấy mà thấy lo quá !

Bỗng Mộ Dung Trinh dùng truyền âm nói:

- Tuy không xác định là phái thiêeu lâm, nhưng hung thủ là một hoà thượng, đó là điều chắc chắn không thể ngờ được nữa.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Hoà thượng à ? Hay là ba vị Phiên tăng?

- Phiên tăng tuy có hung ác, nhưng là kẻ quân tử trượng phu, nếu biết lệnh sư đã mất hết công lực, họ không hạ thủ đâu ?

- Điều đó đúng như tại hạ nghĩ về họ! Vương Phấn xác nhận.

- Nếu thực tế kẻ thù đích thực là năm chưởng môn nhân và lũ hoà thượng đã công kích các ngươi. Ngươi nhớ lại xem, có phải có lúc Trung nhạc phái chưởng môn định mời Nam Cương Dã Tẩu ra hiêu triệu võ lâm chống

http://tieulun.hopto.org

Thiên Kiêu Bang nhưng sau đó lại không đề cập đến nữa, có phải không ?

- Quả đúng như vậy. Chính Tính Không đại sư nói với tại hạ nữa đó !

- Nhưng sau đó chúng nghĩ tới lũ hoà thượng ấy, nên không còn ý nghĩ Nam Cương Dã Tẩu nữa mà đi nhờ bọn hoà thượng ấy. Theo suy đoán của tiểu muội thì lũ hoà thượng ấy là những kẻ chủ trì ở đằng sau lưng bọn Ngũ đại chưởng môn. Đó là một lực lượng to lớn cho nên Ngũ đại phái mới chấp chưởng Thần Long Lệnh mười mấy năm nay tương đối yên ổn !

- Đó là những kẻ chỉ huy ngầm thì tại sao lại định giết chúng để diệt khẩu. Lẽ nào giữa bọn chúng lại phát sinh mâu thuẫn ?

- Theo tiểu muội vấn đề xảy ra là ở về phía lũ hoà thượng. Trên giang hồ ai mà chẳng háo danh, bọn chúng muốn lộ diện để cho mọi người biết ngươi thực tế làm chủ Thần Long

Lệnh là ai ? Bọn chúng cũng có cái khó trong việc lộ diện nên mới nấp đằng sau sân khấu.

- Chúng thấy ngũ đại phái quá yếu, trước sau gì cũng bị mất quyền thống lãnh võ lâm nên muốn ra thay thế, nhưng sợ Ngũ nhạc phái tố cáo nên mới ra tay giết người diệt khẩu chứ gì ? - Vương Phấn nói:

- Ngươi mới hiểu có một nửa. Thật ra vấn đề là ở Vương huynh đó. Vì có một lúc nào đó, chúng thấy ngươi sát cánh cùng Thiên Kiêu Bang , sợ hợp tác với nhau phát hiện chuyện năm xưa, như vậy thì chúng sẽ lộ tông tích, nên mới lo giết Ngũ đại môn phái chưởng môn nhân để diệt khẩu, rồi sau đó mới giiết luôn Vương Huynh. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc mà.

- Điều đó không đủ để chứng minh bọn họ đã giết hại gia sư ?

- Sự việc rất là rõ ràng, vì chính bọn chúng gây nên trận quyết đấu giữa hai người, lại giả mạo truyền lệnh Tam Thủ Thần Quân

http://tieulun.hopto.org

và vợ, thế là bọn chúng đương nhiên thành kẻ thù của lệnh sư, ngươi là truyền nhân của Lục đại hiệp, vì vậy chúng sẽ tìm được nơi ở của lệnh sư !

- Chứ không phải là Tam Thủ Thần Quân hoặc truyền nhân của ông ta sao ?

- Ngươi đã phát hiện ra truyền nhân của Tam Thủ Thần Quân ?

- Trương Ngọc Trân và Trương Trinh Nhất ? Rất có thể là họ ?

- Đã là họ thì họ không đối xử như thế với Vương huynh !

- Nhưng Thiên Kiêu Bang đã dùng cực hình đối với tại hạ để truy lùng nơi ở của gia sư.

- Nhưng sau đó họ không ngươi là kẻ thù nữa, đó là cách nhận sai lầm !

- Dù sao thì tại hạ cũng vẫn có nghi ngờ đó !

- Vậy nếu ngươi phát hiện được truyền

nhân chân chính của Tam Thủ Thần Quân, thì ngươi sẽ làm gì ?

Vương Phấn khẳng khái nói:

- Người ta không làm gì tại hạ thì tại hạ cũng không làm gì họ !

- Có đồng ý với người đó không ? Mộ Dung Trinh hỏi.

- Điều đó còn phải coi nhân phẩm và hành vi của người đó đã !

Trông họ như một đôi tình nhân đang tỏ tình, tâm sự với nhau, nêu lúc ấy có một công tử tay phe phẩy quạt đi tới, cười nói lớn:

- Trông nhị vị thân mật ghê nhỉ ?

Mộ Dung Trinh ngẩng lên thì thấy Trương Trinh Nhất, mặt lạnh đi nói:

- Ngươi rình đấy hay ghen đấy !

- Tại hạ đâu dám, chỉ đến đây tìm thú vui thôi ! Trương Trinh Nhất nói.

- Ngươi định lừa cả ta đấy ư ?

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lại vội can hai người ấy ra, nói:

- Mời Trương huynh ngồi xuống đây !

Trương Trinh Nhất liền ngồi ngay xuống đấy, Vương Phấn rót rượu, nói:

- Việc chuẩn bị cho lễ khai trương đã xong rồi chứ ?

- Đại khái xong rồi ! Ngày ấy mời nhị vị đến dự !

Vương Phấn gật đầu nói:

- Lệnh muội đã có hẹn rồi, tiểu đệ sẽ đến !

Mộ Dung Trinh cười nói:

- Người ta ái lữ ước hội, tiểu muội đến làm gì ?

- Mộ Dung cô nương xin đừng có ghẹo ! Vương Phấn nói.

- Hôm nay cô nương lại ghen rồi! Trương Trinh Nhất truyền âm nói với Mộ Dung Trinh.

- Vậy ngày ấy định làm những gì ? Mộ Dung Trinh cũng hỏi bằng truyền âm.

- Tiệc rượu đãi quần hùng, để võ lâm đồng đạo biết có Thiên Kiêu Bang tồn tại trên đời.

- Có phải Ngũ đại chưởng môn rơi vào tay ngươi không ?

- Chả lẽ bọn họ lại mất tích? Trương Trinh Nhất hỏi.

Mộ Dung Trinh nói:

- Không phải là mất tích mà là trốn ẩn đi!

- Cho chúng chạy khắp gầm trời, cũng không thoát khỏi tay bổn bang.

- "Chó cùng dứt dậu" chỉ sợ bọn họ lại liên kết với lực lượng ép bức họ, thì các ngươi phí sức đó !

Mộ Dung Trinh dùng truyền âm nói với Vương Phấn:

- Trương Trinh Nhất tức là Trương Ngọc

http://tieulun.hopto.org

Trân, ngươi nên thận trọng, mặc dù cô ta không ác ý với ngươi !

Vương Phấn dùng truyền âm nói với cả hai người:

- Trong hai người các vị thì có một là hậu nhân của Tam Thủ Thần Quân, nên nói thật với nhau đi để sau này khỏi phải hiểu lầm.

- Ngược lại có một người có quan hệ với người ấy, lúc này không nên hỏi nhiều mà nên làm sao để xác minh cho rõ sự kiện ấy! Trương Trinh Nhất nói.

Mộ Dung Trinh nói:

- Thiên Kiêu Bang thế lực ở khắp mọi nơi, chắc là đã điều tra ra chút ít rồi chứ ?

- Việc này không nhọc đến phương giá, sẽ có một ngày mọi việc ra ánh sáng ?

Mộ Dung Trinh nhìn Vương Phấn nói:

- Ngươi không có việc gì khác thì cùng đi với ta !

Vương Phấn đứng dậy nói với Trương Trinh Nhất:

- Xin Trương huynh cứ ngồi chơi, tiểu đệ có việc đi trước nhé !

Trương Trinh Nhất nói:

- Hai vị cứ tự nhiên, tại hạ còn ngồi chơi ở đây lâu mà !

Sau khi xuống lầu, Mộ Dung Trinh cười nói:

- Ngươi không sợ Trương cô nương giận sao ?

- Sao cô nương vũ đoán vậy, giữa cô ấy với tại hạ chỉ có mấy lần gặp mặt thôi mà! Thời gian tại hạ qua lại tiếp xúc cùng cô nương thì nhiều hơn !

- Nhưng cô ta tài sắc song toàn lại là bang chủ của Thiên Kiêu Bang, tiểu muội làm sao mà so sánh được !

http://tieulun.hopto.org

- Tại hạ là kẻ vũ điển, thân mang nặng huyết cừu, sống chết tồn vong không tự định được thì nói chuyện ấy làm gì ?

Thấy thế, Mộ Dung Trinh chuyển sang đề ài khác hỏi:

- Ngươi có biếtc Ngũ đại chưởng môn nhân lại bị thất tích không ?

- Tại hạ đã sớm biết tin ấy !

Mộ Dung Trinh dùng truyền âm nói:

- việc này không được để chậm trễ, chúng ta cần phải nhanh tay hơn Thiên Kiêu Bang mới được, phải tìm cho ra năm vị ấy !

- Lẽ nào mục đích của cô nương và tại hạ lại giống nhau !

- Tuy không cùng chung nhưng không khác xa đâu !

- Việc này tạm klhoan truy vấn đề, chúng ta phải hành động càng nhanh càng tốt.

Lúc bấy giờ đã quá hoàng hôn, trời đã tối dần.

Mộ Dung Trinh tăng cường gia tốc, bước nhanh ra ngoại thành. Giữa lúc họ đang thi triển khinh công thì nghe tiếng chéo áo phất bay trong gió, nên cả hai vội nấp vào gốc cây bên đường, ẩn mình kín đáo nhìn ra thì thấy một lão già mặt mày quái dị mặc áo vàng cùng hai tăng nhân cũng thuận đường với họ lướt qua, Vương Phấn dùng truyền âm nói:

- Kẻ đi trước là Phi Hiệp sơn chủ, đi sau là tăng nhân Thiếu Lâm, tên gọi là Thiên Nhất và Thiên Tâm.

- Chúng đang đi thăm Ngũ Nhạc chưởng môn nhân đó, chúng ta mau đuổi theo.

Họ dùng khinh công thượng thặng đuổi theo ba người nọ, chẳng mấy chốc đã tới một khu rừng rậm, bên trong rừng mờ mờ ẩn bóng một ngôi chùa mái ngói, tương đỏ. Họ tiến tới thì thấy đó là một ngôi cổ tự, bên trong tối om, không một bóng đèn, cũng không thấy một

http://tieulun.hopto.org

bóng người, thì lấy làm lạ. Vương Phấn tay cầm ngọc tiêu, bước tới bước, vừa đi vừa nói:

- Chẳng cần biết có người trong đó không, tại hạ phải vào xem đã !

Cả hai vội bước tới sát cổng chùa thì bỗng có một luồng gió khẽ thổi tới, đưa mùi máu tươi ập vào mũi họ. Mộ Dung Trinh kêu lên:

- Nguy rồi ! Chỉ sợ chúng ta đến chậm mất thôi !

Nói rồi nhảy vút vào trong, vận nhãn lực quan sát thì thấy, trên đại điện bày ra ba tử thi, thất khiếu chảy máu, mà đều là tăng nhân.

Thấy Vương Phấn đang tìm xem thương tích trên người họ thì Mộ Dung Trinh đã nói:

- Khỏi cần tìm kiếm, họ bị Phục Ma chưởng của Thiếu Lâm đả thương.

Vương Phấn nói:

- Sư phụ của tại hạ cũng bị thương như thế này, lẽ nào cũng cùng một hung thủ.

Họ tiến sâu vào hậu điện thì mùi máu, mùi tử thi bốc lên lợm mũi, tăng, đạo, nhân vật giang hồ đều có, chết nằm la liệt, hầu hết là bị đao kiếm sát thương, Vương Phấn kêu lên:

- Đây là môn hạ của Ngũ Nhạc phái !

- Như vậy là môn hạ Ngũ Nhạc phái tìm đến bị họ giết chết hết, sau đó ba tăng nhân mò đến cũng bị sát hại luôn !

- Nhưng theo sắc phục thì ba tăng nhân ấy có vẻ là người của Thiếu Lâm !

Ngay lúc ấy một tiếng niệm Phật vang lên như chuông ngân, rồi ba vị tăng nhânsong song tiến vào. Nhìn thấy Vương Phấn họ ngạc nhiên, chấp tay lễ, hỏi:

- Thí chủ có phải là cao đồ của Lục đại hiệp là Vương Phấn đó không ?

- Thiền sư làm sao mà biết tại hạ !

http://tieulun.hopto.org

- Bần tăng có gặp thiếu hiệp tại bổn tự một lần, công lực của thiếu hiệp đã khôi phục rồi à ?

- Nhờ có Nam Cương tiền bối diệu thủ hồi xuân, đến nay đã khỏe rồi !

- Thiếu hiệp đến đây bao lâu rồi !

- Vừa mới tới chưa bao lâu !

- Có biết ba vị tăng nhân này của bổn tự do ai giết không ?

- Tại hạ đến chậm một bước nên không thấy hung thủ, chỉ xem thương tích thì hình như là do Phục Ma chưởng sát thương !

- A Di Đà Phật ! Quả thật là có việc này thì bổn phái đại sư bất hạnh !

- Đại sư nói điều gì vậy ? Vương Phấn hỏi ngay.

- Chẳng dấu thiếu hiệp, bổn phái đã xuất hiện phản nghịch, đã lấy toàn bộ kinh điển và ngay cả những linh đơn cùng công thức luyện

chế mang đi tất cả, nên lần trước thiếu hiệp đến xin mà không có để cho !

- Những việc ấy phát sinh từ lúc nào ?

- Thời gian đến cả bần tăng cũng không được rõ, chỉ đến sau khi thiếu hiệp lên bổn tự mới phát hiện ra.

- Vậy "La Hán trận" cũng nằm trong bộ kinh điển đó à ?

- Đương nhiên là như thế !

- Thời gian bao lâu thì có thể luyện thành ?

- Lâu thì năm năm, nhanh thì ba năm, càng luyện lâu thì càng thuần thục !

Vương Phấn gật đầu nói:

- Chẳng dấu gì đại sư, tại hạ và Mộ Dung cô nương đây mỗi người đều bị vây đánh bằng La hán trận một lần, mà nhân số đều là một trăm lẻ tám vị !

- Kết quả là cả hai vị đều thoát ra được.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cười nói:

- Nếu không thì đâu có để mà nói chuyện với đại sư ?

Nhất Biển đại sư niệm Phật hiệu, nói:

- Như vậy thì có thể nói là bọn họ luyện chưa đạt đến mức tinh túy. Nếu không thì nhất định với lực lượng một hai người không làm sao có thể thoát ra được !

Mộ Dung Trinh hỏi xen vào:

- Đại sư có nói đến phản nghịch, vậy kẻ nào của qúy phái vậy ?

- Việc này sau này sẽ rõ, hiện nay không được tiện lắm !

- Việc này không nói thì ta cũng tự biết, người này khi chưởng môn nhân bế quan từ đại chưởng môn hộ, đến khi chưởng môn nhân hết thời kỳ bế quan được phái đến đảm nhiệm một viện tự trực thuộc với cương vị Phương trượng có phải không ?

- Những việc nội bộ của bổn phái làm sao cô nương biết ! Nhất Biển đại sư ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng qua là ta đoán vậy thôi. Bởi vì kinh điển và đơn dược đâu phải ai cũng có thể động tới được, vậy mà bị mất cả, từ đó thì hiểu ngay thân phận của người lấy thôi ! Mộ Dung Trinh nói.

- Bổn phái bất hạnh đã có kẻ phản nghịch. Xin hai vị đừng nói vội việc này ra ngoài, bần tăng xin cảm ơn trước !

Vương Phấn gật đầu nói:

- Đại sư hãy yên tâm. Tại hạ không nói việc này cho người ngoài biết đâu !

Mộ Dung Trinh hừ một tiếng nói:

- Tuy không nói với người ngoài, nhưng chúng tại hạ không tha cho hắn đâu !

- Cô nương với hắn có thù sao ? Nhất Biển đại sư tự hỏi.

- Không những chỉ thù mà còn thù sâu

http://tieulun.hopto.org

như biển ! Nàng đáp lại như vậy rồi kéo tay Vương Phấn đi, nói:

- Mau lên, chúng ta mau lên Phi Hiệp sơn xem thử nào ?

Nói rồi họ chào các đại sư rồi vọt ngay vào trong đêm tối, lao đi như tên bắn.

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 4

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 28

CHÓ CÙNG PHÁ GIẬU

Vương Phấn và Mộ Dung Trinh đang chạy nhanh vùn vụt, bỗng Vương Phấn dừng lại nói:

- Trương Ngọc Trân !

Mộ Dung Trinh phẩy tay nói:

- Đừng lên tiếng !

Thì ra Mộ Dung Trinh đã phát hiện ra Trương Ngọc Trân một mình đang chạy vào một vùng sơn cốc, đợi cho Trương Ngọc Trân

http://tieulun.hopto.org

đi quá chừng một tầm tên bắn, nàng mới nói nhỏ:

- Đuổi theo !

Hai người âm thầm bám theo, thì thấy Trương Ngọc Trân chạy vội vào một sơn cốc, đến một đám cỏ bằng phẳng, vung tay đánh qua ba chưởng vào đám cỏ rậm rạp, rồi vỗ tay ba tiếng.

Mộ Dung Trinh vội kéo Vương Phấn nấp vào sau một tảng đá lớn, im lặng quan sát.

Chỉ một thoáng sau từ trong rừng bước ra một nhóm người, Vương Phấn sững sờ kêu lên:

- Chưởng môn nhân ngũ phái !

Bát Cước Thần Thù bước trước tiên, nói:

- Cô nương quả là người trọng lời hứa !

Trương Ngọc Trân lạnh nhạt hỏi:

- Các ngươi hẹn ta đến đây để làm gì !

Bát Cước Thần Thù Dư Văn Báo, thở ra một tiếng não lòng, nói:

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc cũng đã có danh tiếng vang động trong võ lâm, nhưng gần đây gặp vận hẩm hiu, trở thành thất thế. Không hiểu mọi người muốn tìm năm người của lão phu để làm gì ?

Trương Ngọc Trân nói:

- Những việc khác ta không cần biết ! Ta chỉ hỏi ngươi một việc. Hy vọng các ngươi thật thà trả lời !

- Cô nương muốn hỏi về việc gì ? Bát Cước Thần Thù hỏi.

- Năm ấy, đích xác là ai đã phát hiện Thần Long Lệnh để ám toán vợ chồng Tam Thủ Thần Quân ?

Bát Cước Thần Thù rúng động toàn thân, cố nén lo sợ hỏi:

- Cô nương hỏi về việc ấy để làm gì ?

- Để cho người chết được minh oan, kẻ sống khỏi phải bất bằng ! Trương Ngọc Trân nói giọng nghe ớn lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Bát Cước Thần Thù cười ha hả nói:

- Khó hay dễ là việc khác. Ta chỉ cần ngươi nói cho ta biết chân tướng sự thật !

Bát Cước Thần Thù bỗng ngưng tiếng cười, nói tiếp:

- Nói ra không khó, nhưng với một điều kiện !

- Thì ra hôm nay các ngươi hẹn ta đến để bàn về việc này ?

Thấy cả năm chưởng môn nhân gật đầu, Trương Ngọc Trân nói:

- Hãy nói đi ! Điều kiện gì cô nương có thể đáp ứng sẽ đáp ứng !

- Hơn mười năm về trước Trung Nguyên Ngũ Nhạc chấp chưởng Thần Long Lệnh chủ, không ngờ gần đây lại xuất hiện một tiểu tử họ Vương, ăn trộm Thần Long Lệnh của bổn tọa đi, làm cho Trung Nguyên Ngũ Nhạc trở thành cừu gia của thiên hạ, mà không làm sao lấy lại được. Nếu như cô nương có thể lấy Thần Long

Lệnh trở về cho bổn phái, thì bổn tọa sẽ nhất định đem toàn bộ sự việc ấy trao cho cô nương!

- Theo như ta biết Thần Long Lệnh vốn là của người ta, cái mà các ngươi chấp chưởng là đồ giả, vì lẽ gì mà lại đi nói người ta lấy cắp của ngươi ? Trương Ngọc Trân hỏi lại.

Bát Cước Thần Thù cảm thấy rát mặt, cười hà hà nói:

- Cô nương có biết tiểu tử họ Vương ấy là ai không ?

- Là truyền nhân của Thần Long Lệnh chủ Lục đại hiệp !

- Thế còn cô nương là ai ?

- Điều ấy ngươi không cần phải quan tâm tới !

- Cô nương họ Trương, Tam Thủ Thần Quân họ Trương, như thế không thể nói là không có quan hệ ? Năm đó Bách Hoa Tiên Tử vô cớ bị công kích xét cho cùng là do Thần Long Lệnh tác quái. Coi như cô nương không

http://tieulun.hopto.org

tìm tiểu tử đó đi nữa, nhưng Thần Long Lệnh cũng tuyệt đối không thể để cho hắn chấp chưởng được !

Trương Ngọc Trân nổi giận quát:

- Ngươi không nên đổ vấy trách nhiệm, ta đã thừa biết sự việc năm ấy vẫn là do các ngươi, Ngũ đại chưởng môn nhân làm bậy, gây nên !

- Đã biết vậy tại sao các ngươi lại muốn lưu cái mạng sống của chúng ta lại !

- Vì các ngươi vốn không đủ tư cách làm lãnh tụ võ lâm, mà là những con rối của kẻ ngồi sau bức màn điều khiển !

Bát Cước Thần Thù vội chuyển giọng:

- Bây giờ không nên bàn chuyện ấy nữa! việc của chúng ta có bàn được không ?

- Không phải là chuyện đổi chác nữa, mà đã đến lúc các ngươi không nói ra cũng không được nữa rồi ! Trương Ngọc Trân cười khẩy nói.

- Ta biết ngươi có đem người đến, nhưng chúng ta đã biết hẹn, thì cũng biết chuẩn bị đối phó ! Có phải vậy không ? Dư Văn Báo nói.

- Ý của các ngươi nhất định phải có Thần Long Lệnh hả ?

- Đương nhiên, nó cũng như yêu cầu của cô nương vậy ?

- Được, ta đồng ý ! Nhưng ta nói đây là nói trước mặt của các ngươi đấy, khi vật ấy trao vào tay các vị thì ta hoàn toàn không còn chịu trách nhiệm nữa !

- Cô nương yên tâm, nếu chúng ta mà không bảo vệ được nó thì cũng chẳng dám làm phiền cô nương đâu. Nhưng vật ấy phải được giao cho chúng ta trước ngày tiến hành đại lễ khai môn của các ngươi.

Vương Phấn dùng truyền âm nói:

- Không ngờ cô ta lại dám đáp ứng việc đó !

http://tieulun.hopto.org

- Nếu là tiểu muội, thì tiểu muội cũng đáp ứng ! Mộ Dung Trinh cười nói.

- Nhưng nếu như tại hạ không chịu thì sao ? Vương Phấn hỏi.

- Trừ phi ngươi không muốn báo sư cừu?

- Vậy Bát Cước Thần Thù dùng Thần Long Lệnh để làm gì ?

- Họ chấp chưởng lệnh giả mười mấy năm trời, nay được lệnh thật há chẳng cứu được danh dự sao. ? Lúc ấy chúng sẽ dùng Thần Long Lệnh thật với đầy đủ uy tín của nó để huy động các môn phái đối phó với chúng ta, lấy danh là Trừ Ma Hành Đạo, còn với Thiên Kiêu Bang thì tiến hành thảo luận !

- Nhưng Ngũ phái đâu có sức lớn như thế?

- Nhưng ngươi quên sau lưng chúng vẫn phải dựa vào lực lượng ấy à ?

Bỗng từ đằng kia nghe Trương Ngọc Trân cười lớn nói:

- Bí mật của các ngươi lúc nào giao cho ta !

- Phải đợi đến lúc vật kia ngươi giao vào tay rồi mới nói được !

- Nếu ta có vật ấy ngay bây giờ !

- Thì ngay bây giờ nói cho ngươi biết !

- Được chúng ta giao ước như thế nhé !

Nói rồi Trương Ngọc Trân ngoái đầu lại gọi to lên:

- Vương huynh, mau ra đây đi. Người ta đang đợi mang vật ấy đến đổi chác đấy !

- Việc giao vật coi như thực hiện được ngay !

Nói rồi từ tảng đá cao ngoài bảy tám trượng, Vương Phấn bay người đáp nhẹ nhàng bên cạnh Trương Ngọc Trân, lấy Thần Long Lệnh đưa cho nàng ta.

Bát Cước Thần Thù mặt tái mét, bật lùi về sau hai bước, hắn dụng ý muốn mượn tay

http://tieulun.hopto.org

Trương Ngọc Trân để trừ Vương Phấn, nào ngờ Vương Phấn đã có mặt ngay đây.

Trương Ngọc Trân cười cười nói:

- Vật đã có đây rồi, sự đổi chác của chúng ta có thực hiện không ?

- Đương nhiên là thực hiện ! Dư Văn Báo ngang ngược nói.

Trương Ngọc Trân lấy Thần Long Lệnh đưa vào tay Bát Cước Thần Thù nói:

- Hãy cầm lấy vật ấy đi ! Hy vọng ngươi nói ngay đấy !

Bát Cước Thần Thù do dự một lúc rồi như không cưỡng nổi sự hấp dẫn của Thần Long Lệnh, hắn từ từ đưa tay tiếp lấy.

Bỗng nhiên, một ánh sáng vàng loé lên, mọi người chưa ai kịp đề phòng thì Vô Tướng Quan Âm đã vọt lên quát:

- Ngươi dám dùng thủ đoạn đê hèn ấy à, lão thân liều chết với ngươi !

Trương Ngọc Trân né tránh ngọn quái trượng, nói:

- Ngươi hãy xem lão ta chết vì sao rồi tìm chúng ta cũng chưa muộn !

Vô Tướng Quan Âm thu hồi thế trượng, ngoái lại xem, Bát Cước Thần Thù nằm trong tay Bạch Y Tú Sĩ, đằng sau đầu một vết thương to như miệng chén, óc trắng hòa máu đỏ tuôn ra, chết từ lâu rồi.

Vương Phấn nói:

- Sử dụng vũ khí này thì chỉ có ở Thiền môn thôi, các ngươi chắc đã biết kẻ thủ hạ là ai?

Bạch Y Tú Sĩ nhét óc trở vào trong đầu cho Dư Văn Báo.Hư Vô đạo trưởng rút trường kiếm cầm tay, mặt xanh đi.

Tính Không thiền sư niệm Phật hiệu nói:

- Đã bịt được một cái miệng rồi, chỉ còn bốn cái !

http://tieulun.hopto.org

Bạch Y Tú Sĩ nhìn Trương Ngọc Trân hỏi:

- Xem ra cuộc trao đổi này cô nương đã có chuẩn bị ?

- Ta chưa hiểu ý ngươi ! Trương Ngọc Trân hỏi.

Bạch Y Tú Sĩ nhìn trừng trừng xác chết đồng bọn nói:

- Ta muốn xem việc chuẩn bị của cô nương thế nào ?

Trương Ngọc Trân cười nói:

- Cốc này chỉ để cho người đi vào, không cho người đi ra. Kể cả người đã sử dụng Phi Bạt ! Dẫu hắn có muốn đi cũng phí sức mà thôi. Đồ sát nhân diệt khẩu chạy đâu cho thoát!

- Hôm nay chúng tôi hẹn cô nương tới đây, cũng có mạo hiểm đấy. Nguyên là chúng lão phu không muốn thổ lộ bí mật này, nhưng chúng đã bức lão phu đến nước này, thì cũng không nói không được rồi !

Trương Ngọc Trân lấy trong người ra một thanh đoản kiếm chiếu ánh sáng đỏ rực, nhướng mày lên rồi cất giọng âm độc nói:

- Hôm nay có cả Vương thiếu hiệp ở đây, các ngươi hãy can đảm mà nói ra sự thật đi. Chúng ta sẽ tận lực bảo đảm sự an toàn cho các ngươi. Còn nếu không chúng ta cũng biết cách xử lý mà !

Bạch Y Tú Sĩ cười một tiếng, nói:

- Không thể tưởng tượng được là Trung Nguyên Ngũ Nhạc lại rơi vào thế này, ý kiến chư vị thế nào ? Tiểu đệ cảm thấy không còn nhẫn nại được nữa rồi !

- Ngươi có nghĩ tới hậu quả của việc này không ?

Bạch Y Tú Sĩ bỗng đối mặt với Vương Phấn nói:

- Năm ấy tuy ý đồ của chúng ta sai, nhưng không có can hệ gì tới môn hạ đệ tử của

http://tieulun.hopto.org

chúng ta. Hai vị có đáp ứng không làm khó dễ môn hạ đệ tử của chúng ta không ?

Vương Phấn điềm nhiên nói:

- Nếu chúng ta có ý thù hằn cả bọn họ thì họ có được an toàn như hôm nay không ?

- Đúng như thế đấy ! Trương Ngọc Trân gật đầu nói.

- Vậy giết Ngũ đại môn phái đệ tử chặt tứ chi, cắt lưỡi không phải là hai vị sao ?

- Thiên Kiêu Bang có làm thế không ? Vương Phấn hỏi.

- Có lẽ là người đó ! Trương Ngọc Trân nói.

Vương Phấn quay lại nơi Mộ Dung Trinh nấp nhưng chẳng còn thấy đâu cả thì lấy làm lạ hỏi thầm trong bụng:

- Cô ta đâu rồi !

- Còn có người đồng hành với Vương huynh à ?

Vương Phấn gật gật đầu, bỗng Trương Ngọc Trân cất lên tiếng hú lanh lãnh, lập tức bốn xung quanh những tiếng hú đáp lại vang động cả sơn cốc, bốn vị chưởng môn tái mặt.

Chỉ chớp nhoáng từ bốn hướng Đông Tây Nam Bắc những bóng người lướt tới như tên bắn, người đầu tiên có mặt là Thập Chỉ Phi Hoa Mai Nguyệt Kiều, Lạc Hà phân đàn Chư Giải Nguyệt Hoa, Đại cô nương và người bạn cô ta.

Tất cả đều khom lưng đứng chờ lệnh của Trương Ngọc Trân.

*

* *

Trong khi ấy, Vương Phấn đã như làn khói rời khỏi chỗ ấy lướt đi. Với công lực hiện nay khinh công của chàng đã đạt tới trình độ tuyệt đỉnh. Thân hình chàng luồn qua lách lại

http://tieulun.hopto.org

liên tục khắp mọi nơi xung quanh đấy mà chẳng hề thấy ai ngăn cản cũng như bóng dáng của Mộ Dung Trinh đâu cả.

Ra khỏi sơn cốc, chàng chạy ngược lên phía Phi Hiệp Sơn, bỗng từ xa vẳng tới tiếng quát la hỗn loạn, thì liền nghĩ:

- Biết đâu Mộ Dung cô nương gặp phải cường địch rồi !

Nghĩ thế chàng đảo mắt nhìn ra xung quanh mà chẳng nhìn thấy gì cả, Vương Phấn lại nghiêng đầu lắng tai nghe ngóng và nhận thất tiếng quát la rõ ràng trong trẻo, cách chàng chừng hai ba dặm, chàng để khí định phóng mình đi về phía ấy...

Bỗng một giọng cười quái dị nổi lên, rồi một lũ người đeo khăn che mặt đầu trọc từ từ bủa ra xung quanh rồi vây chàng vào giữa. Bóng trăng chiếu vào binh khí trong tay họ ánh lên lấp lánh.

Vương Phấn cất giọng nặng nề quát khẽ:

- Hà tất phải đưa môn hạ đệ tử ra chịu chết. Nếu vị nào đó có bản lĩnh thì hãy ra đây cùng tiểu gia tỷ thí có hơn không ?

Nghe chàng nói vậy bọn người bịt mặt dừng lại, và từ xa một giọng nói vọng tới:

- Tiểu tử, chớ có ngông cuồng. Lần này người được toại nguyện xuống suối vàng để gặp sư phụ ngươi !

Vương Phấn chợt ngạc nhiên nghĩ:

- Bọn này làm sao lại có thể biết gia sư đã chết. Biết đâu có chuyện đây...

Vừa lúc ấy thì kẻ vừa nói cũng đã phi thân đáp xuống trước mặt chàng, vẫn là Phi Hiệp sơn chủ, Thiên Nhất, Thiên Tâm, chúng cười nói:

- Phật gia vẫn không có ý giết ngươi, nhưng vì ngươi biết được quá nhiều, nên không thể để ngươi sống thêm nữa !

Vương Phấn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phụ công lực đã mất hết, các ngươi vẫn nhẫn tâm giết người. Như vậy có còn chút nhân tính nào không ?

Vừa nghe câu nói có tính chất thăm dò đó, hai tên ác tăng đã cười há há nói:

- Chúng Phật gia vốn không có ý định giết lão ta, nhưng nếu như chúng ta không giết lão ta thì khi mà công lực của lão ta hồi phục được, thì lại phải tốn thêm quá nhiều lực lượng nữa. Cho nên giúp đưa lão ta sang thế giới bên kia trước vậy !

Vương Phấn nghiến chặt hai hàm răng nói:

- Là con người luyện võ như ngươi, lẽ nào không thấy sư phụ ta chân nguyên đã hết, đã không còn có khả năng hồi phục nữa sao ?

Thiên Nhất ma tăng cười quái dị, nói:

- Dịch Cân Đan của Thiếu Lâm Đạt Ma có công hiệu hoàn cốt thoát đài, nếu lão ta

được uống hai viên thì chưa đến một tuần là hồi phục công lực liền !

- Nhưng sư phụ ta không hề có ý định ấy!

- Nhưng lại đã có người nào đó đã vì lão ta mà lấy hết toàn bộ Dịch Cân Đan của phái Thiếu Lâm rồi !

- Hồ đồ, sư phụ của ta chỉ có một mình ta là truyền nhân và gia sư cũng chưa từng nói chuyện này với ta !

- Kẻ đó không phải là người mà là bạn của lão ta !

- Vậy người đó là ai ?

- Nếu biết người đó là ai thì Thiếu Lâm lại tha cho hắn sao ?

Vương Phấn nghe hắn nói vậy thì không nén được tức giận quát:

- Vậy chứ việc giết sư phụ của ta Phổ Thiện thượng nhân có được biết hay không?

http://tieulun.hopto.org

- Một việc nhỏ như vậy hà tất phải bận tâm chưởng môn nhân !

- Vậy hung thủ là ai ?

- Giết một người đã mất hết toàn bộ công lực thì ai làm mà chẳng được. Dẫu có nói ra thì ngươi cũng không thể biết được !

Vương Phấn giận đến dựng cả tóc lên, mắt nhìn chúng trừng trừng muốc rách khoé, quát to:

- Vậy thì trước tiên phải giết chết hai đứa chúng bây rồi sẽ tìm ra những đứa khác thanh toán !

Vừa dứt lời, thì Thần Long Lệnh đã loé kim quang hiện ra trong tay chàng, rồi một luồng ánh sáng như tia chớp quét vào Thiên Nhất và Thiên Tâm. Hai tên đó cùng cất tiếng cười nói:

- Giữ lại một chút khí lực mà tranh chấp bạo mạnh chứ !

Nói rồi bọn chúng cùng phát ra một đạo chưởng lực, lùi vội ra sau.

Vương Phấn vì sục sôi căm hờn, muốn báo thù cho sư phụ nên vừa xuất chiêu đã sử dụng Tinh La Thập Tam kiếm thi triển đâu để hai ác tăng ấy có đường tẩu thoát.

Nhưng ngay lúc ấy bốn xung quanh đã vang lên những tiếng quát như sấm, bọn người đầu trọc bịt mặt ấy đã nhất tề lao vào.

Bọn chúng đứa nào tay trái cũng vũ động hỏa cầu, tay phải cũng vung vút mứa giới đao lao lên tấn công Vương Phấn như vũ bảo.

Hỏa cầu loé sáng một góc trời bay như mưa bấn vào người Vương Phấn, phía ngoài là đao kiếm lạnh mùi tử khí ập vào.

Cách đánh này thật là độc ác, một người dũng cảm gan lỳ như Vương Phấn mà thoạt nhìn đã cảm thấy kinh ngạc hãi hùng.

*

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 29

NHỮNG MA TẶC NÚP BÓNG PHẬT MÔN.

Vương Phấn vừa vung vẫy Thần Long Lệnh lại vừa cả ngăn các quả cầu lửa... lại vừa để tầm quan sát... Té ra những quả cầu lửa chính là những quả cầu bông vải được tẩm dầu rồi đốt cháy mà thành, chúng bọc lưu huỳnh bên trong và buộc chặt trên đầu trùng lưu tinh... Sau khi đốt cháy và khua khua trong không... Bốn bề chỉ thấy cầu lửa với cầu lửa chao động khắp nơi...

Thần Long Lệnh của chàng chỉ là một lưỡi dao ngắn cho nên trong thế La Hán trận của đám hòa thượng, chàng lóng ngóng chân tay không biết phải làm gì, đành phải từ từ đi lui sau từng bước một...

Thiên Tâm, Thiên Nhất và Cùng Lai sơn chủ phi thân nhảy lên trên gò đất rồi cười châm biếm:

- Cứ cho là ngươi đang cầm Thiên Long Lệnh trong tay đi thì cũng sẽ biến thành hỏa long mà thôi...

Vương Phấn nhìn thấy quả cầu lửa đẩy trờ bất giác bốc giận đẩy người... bụng bảo dạ:

- Xem tình hình nếu không sớm chuồn khỏi đây thì bị thiêu sống cũng nên...

Song Thiếu Lâm La Hán trận thần diệu vô cùng... Trên tay từng người còn có thêm một hỏa trùy lưu tinh dài chừng một trượng hai thước... Xem ra không dễ gì mà đối phó. Mặc dù tả chưởng còn hữu lệnh cố gắng chống đỡ

http://tieulun.hopto.org

thì cũng chỉ bảo vệ được mình bình yên tạm thời trong chốc lát mà thôi chứ không có cách gì đánh trả được...

Lúc này vòng vây càng ngày càng khép kín nhỏ lại, xung quanh ở đâu cũng chỉ có lửa và lửa... khói bụi mù mịt... vòng vây khép chặt... Thần Long Lệnh cũng chẳng giúp được gì...

Trong lúc nguy nan như vậy bỗng chàng hét to lên một tiếng, kiếm thế đột biến... chàng chém liên tiếp ra ba kiếm, bức thoái cả đám hỏa cầu gần mình phải dạt lui ra sau... Tay chàng đưa ra và chụp được cây sáo bạch ngọc trong tay mình... Tự nhiên lửa cháy trên thân người chàng mất hết, bụng mừng thầm chàng nghĩ:

- Hóa ra cây tiêu bạch ngọc này có khả năng khai hỏa... thế thì hay quá...

Chàng bỗng hăng hái lên, tay trái cầm cây sáo bạch ngọc, tay phải cầm Thần Long

Lệnh... chẳng mấy chốc đã dồn lui tất cả đám tăng sư hơn mười lăm mười sáu thước ngoài... Chỉ có điều việc thoát khỏi vòng vây không phải là một việc đơn giản như chàng tưởng...

Thế trận mỗi lúc mỗi khẩn trương. Hỏa cầu vây quanh mỗi lúc một nhiều, tiếng la hét ầm ĩ... vang trời... Lúc này, Thiên Tâm, Thiên Nhất và Cùng Lai sơn chủ đều đang đứng yên một bên mà nhìn... Họ cũng rất nóng lòng sốt ruột... Thiên Nhất thiền sư chau mày lắc đầu nói:

- Thằng nhóc đáo để thật, không dễ đối phó chút nào !

Cùng Lai sơn chủ lại lạnh lùng:

- Chi bằng cho lui hết, để ba chúng ta đối phó với hắn mà hay hơn cũng nên..

Thiên Tâm không chịu, ông nói:

- Trận thế này không vây chặt được tiểu tử kia, thì cũng làm hao tổn hơn một nửa chân

http://tieulun.hopto.org

nguyên của hắn ta... Chờ lúc đó chúng ta đối phó có phải dễ dàng hơn không...

Cùng Lai sơn chủ cười lạnh lùng:

- Ba người cùng liên thủ đã chẳng hay ho gì, lại còn chờ ngươi lâm nguy thất thế... Sau này tiếng tăm lan ra ngoài thì còn mặt mũi nào mànhìn thiên hạ nữa !

- Nên biết rằng ở đây không có người ngoài...

Cùng Lai sơn chủ tỏ vẻ không vui nói:

- Nói như thế thì tôi chẳng có ích gì ?

- Sơn chủ yên tâm, Thần Long Lệnh kia vẫn là của sơn chủ đó.

- Nếu tiểu tử kia thất thủ và chết trong trận thì sao ?

- Thì vẫn y như cũ đã bàn luận với nhau, quyết không sai lời...

- Về việc này, bản toà không hoàn toàn tin tưởng lắm...

Thiên Nhất cười ha hả nói:

- Năm ấy chúng tôi chưa bao giờ thất hứa với Ngũ Nhạc thì hôm nay chúng tôi càng không thể thất hứa với sơn chủ...

Nên nhớ rằng Ngũ Nhạc Trung Nguyên còn có một khả năng chi phối âm thầm với các ngươi, còn đối với lão này thì chẳng là cái gì cả...

Thiên Nhất lại cười ha hả nói:

- Người xuất gia có bốn cái không lớn. Danh lợi không có ở trong lòng...

Miệng tuy nói vậy, song mặt lại rất âm hiểm. Cùng Lai sơn chủ nhìn thấy liền cười hì hì...

- Các vị nói rằng có bốn cái không lớn tại sao lại khuấy động giang hồ và gây ra cảnh máu thịt tuôn rơi ?...

- Cái này thì...

Thiên Tâm thiền sư vội nói xen vào:

- Xưa nay Thiếu Lâm được võ lâm tôn làm Thái Sơn Bắc Đẩu, thế mà Lục Định Nhất

http://tieulun.hopto.org

với một đoản cây kiếm trong tay lại đòi hiệu lệnh chi phối cả giang hồ... Thực ra chúng tôi vẫn không bằng lòng...

- Nếu quý phái không chịu như thế thì hãy cử người thương lượng với ông ta..

- Qui cũ bổn phái rất nghiêm, không cho phép làm như vậy...

- Theo Mạc lão này biết thì người chưởng môn tiền nhiệm của qúi phái hình như đã thua chiêu của Lục Định Nhất... chẳng hay điều đó có không ?

Thiên Nhất và Thiên Tâm cùng tái mặt nói:

- Sơn chủ có ý châm biếm... vậy sơn chủ muốn gì ?

Mạc Lão Công cười hì hì đáp:

- Tôi đang nghĩ tới hậu quả của việc chấp chưởng Thần Long Lệnh sau này...

- Điều đó thì ngươi cứ yên tâm, Thiếu Lâm sẽ không can thiệp vào làm chi...

Mạc Lão Công nói lạnh lùng:

- Thanh Vân hạ viện có thể không tránh được mối nguy...

Song tăng cùng cố áp chế cơn thịnh nộ trong người... rồi nói:

- Nếu sơn chủ có thành ý hợp tác thì chẳng cần nghĩ ngợi mông lung như thế làm gì...

Mạc Lão Công cười the thé, định nói mấy câu... bỗng...

Một tiếng hú thảm thiết quái dị truyền đến... Thiên Nhất kinh hãi quá nói:

- Tiếng hú nghe lạ tai quá !

Lời nói chưa dứt thì một quái nhân toàn thân lấp lánh ánh kim xuất hiện giống như sao sa từ trên trời rơi xuống, xông vào đám quần tăng...

Người đó toàn thân màu vàng, dã không sợ dao mà cũng chẳng sợ lửa, cứ xông vào đám đông... Tay trái huơ đao mà tiến vào. Trong

http://tieulun.hopto.org

trận thế bỗng nhiên nhiều tiếng kêu thảm vang lên. Tay phải của lão, kim trảo trương ra to như cái quạt giấy... một cái, chụp một cái vồ là trận thế lại rối mù lên...

Vương Phấn đang bị vây khốn trong trận chiến đang sốt ruột vô cùng thì thấy trận thế bỗng rối ren... chàng liền vội xông ra ngoài... Thần Long Lệnh bắn ra môn ngàn kim quang và như phóng lao ra ngoài vòng vây... kim quang lóe chớp thì máu thịt lại tuôn rơi, những tiếng rú lại vang lên thảm thiết.

Thiên Nhất, Thiên Tâm thấy vậy thì cũng chẳng còn hơi sức mà đối co với Cùng Lai sơn chủ thì thét lên xông về phía Vương Phấn...

Cuối cùng thì cuộc quyết chiến lại bắt đầu... Từ cuộc vây biến thành cuộc ẩu chiến hỗn loạn... Vương Phấn cất cao lời nói:

- Tại hạ có thù oán gì với các người đâu tại sao các người cứ công kích tại hạ mãi thế ?

Cùng Lai sơn chủ cười nói:

- Chẳng có thù oán gì cả... Vấn đề ở chỗ Thần Long Lệnh kia kìa... Nếu ngươi giao Thần Long Lệnh thì bản tòa sẽ đi ngay...

Vương Phấn cười ầm lên:

- Cướp lấy thần lệnh này chẳng có khó khăn chi... chỉ cần lấy cái đầu trên cổ ngươi đem đến đây đổi là xong...

Cùng Lai sơn chủ cười hì hì nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi ngang bướng như thế thì chỉ có chết thôi...

Quỷ trảo tung ra cứ nhằm kiếm ảnh mà nắm... Vương Phấn cũng vung tay, kim quang phóng ra lấp lánh, chàng hét lớn:

- Rốt cuộc chưa thể biết được là ai sẽ chết về tay ai... Bây giờ khó nói trước lắm...

Cổ tay chàng lắc lắc, kiếm thế biến ảo liên hồi... Thần Long Lệnh kéo theo một ánh lửa dài quệt xuống đất. Chàng hét lên mấy tiếng liền... Tiếp theo là những tiếng rú thê

http://tieulun.hopto.org

thảm, ba bốn tăng nhân che mặt ngã gục trên vũng máu...

Cùng Lai sơn chủ thoái lui mấy bước... Xẹt một cái, vạt áo vàng bị cắt đứt khiến lão như điên lên, lão hét lên một tiếng rồi lại lao tiếp lên. Tay lão quơ rất nhanh với một góc độ vô cùng lợi hại... Lão tung ra mười lăm thức liền áp đảo Vương Phấn phải trở về nguyên chổ cũ...

Còn Thiên Tâm, Thiên Nhất thì vẫn lao đến quái nhân. Thiên Nhất hét lên:

- Ông bạn, ông bạn là yêu quái ở đâu đến, hãy xưng danh tánh ra ngay...

Quái nhân chẳng thèm đáp lại một lời cứ tiến lên, ngọn đao hươ lên, hai lưỡi dao của hai tăng nhân bỗng đứt thành bốn đoạn rồi xoay hẳn một vòng như một cơn gió lốc đến trước mặt Thiên Nhất... Thủ trảo lại vung ra nhắm vào mặt của Thiên Nhất mà chụp...

Thiên Nhất trầm người né tránh, dùng

tay nhắm vào huyệt Khúc Trì của quái nhân mà điểm... Quái nhân chẳng thèm né tránh... song tay ông ta nhanh nhanh đang nhắm vào vai trái của Thiên Nhất mà chụp tới...

Nghe cái phập, tay Thiên Nhất đã điểm trúng huyệt Thiên Khúc của quái nhân... Nhưng thật là lạ quái nhân vẫn tỉnh như không... cánh tay quái nhân vẫn nhắm vào vai của Thiên Nhất.

Thiên Nhất kinh hoàng, vội thảo lui... nhưng muộn rồi, da thịt và cả tăng y đã bị bốc rách một mảng lớn, máu me đầm đìa chảy theo cánh tay.

Bây giờ, hai cánh tay của Thiên Tâm như dồn hết uất hận... Hai cánh tay như hai mọc câu nhắm vào sườn phải của quái nhân mà móc, chiêu thức của quái nhân rất lão luyện, chẳng kịp đổi chiêu, quái nhân há miệng thổi một luồng kình phong, rồi đón chiêu của Thiên Tâm mà tới...

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng ầm vang lên, thân hình quái nhân lảo đảo mấy cái còn Thiên Tâm thì mặt như tứ máu, người lao chao như một thằng say đi giật lùi đến ba bốn bước... Hai bên miệng rỉ ra hai giòng máu tươi.

Cùng lúc hai lão tăng tấn công quái nhân ít nhất cũng có đến tám giới đao, bảy cây xẻng nhà Phật lao nhắm vào thân hình của quái nhân, quái nhân ơ ơ mấy tiếng rồi xoay người như chong chóng, tay quét ra một luồng kình phong gạt phăng như binh khí kia ra một bên...

Thiên Nhất vừa hoàn hồn vội kêu to:

- Hôm nay đừng để cho lão yêu tinh này chạy thoát...

Bỗng... từ xa có nghe giọng lanh lảnh vừa cười vừa nói:

- Để xem các ngươi có tài cán gì nào ?

Nói xong thì người cũng vừa đến nơi, một đạo hồng quang từ tay người đàn bà tuôn ra, giống như một con rồng lượn, luồng vào

đám đông tăng nhân... Trong khoảnh khắc trong trận thế những tiếng rú thê thảm vang lên, chân tay đứt văng lia chia cùng lẫn với máu thịt tứ tán khắp nơi... Ít nhất cũng đã có mười tăng nhân mất mạng vì đạo hồng quang...

Lúc này, Vương Phấn đã thi triển đến bốn thức cuối của Tinh La Thập Bát kiếm... Chàng nhủ thầm:

- Bốn thức này xưa nay ta chưa dùng, chẳng hiểu uy lực của nó ra sao... Bây giờ ta hãy thử uy lực nó ra sao...

Tâm nghĩ trong lòng, kiếm thủ đã ra mấy đường, thi triển liên tiếp. Ánh sáng chớp lên, nhắm vào đám đông giống như ngàn vạn đoá hoa vàng lấp lánh tứ tán mà bay, trông rất loá mắt, Cùng Lai sơn chủ hớt hãi kêu lên:

- Đây là Tinh La Thập Bát kiếm, phải cẩn thận đề phòng...

Lời chưa dứt, Thần Long Lệnh đã như bánh xe bay như một vòng khoanh vàng lao

http://tieulun.hopto.org

nhanh tới cùng với muôn ánh kim quang chụp xuống lên đầu mọi người... Lúc này Cùng Lai sơn chủ cũng chẳng cần giữ thân phận của mình làm gì, đành đánh bài chuồn, lăn ra xa hơn một trượng bốn thước mà thoát ra...

Những tiếng kêu thê thảm, máu thịt bay tứ tán, đám tăng nhân che mặt như những quả dưa bị bổ nát rơi cả trên mặt đất be bét...

Thiên Nhất, Thiên Tâm thấy đau lòng liền kêu lên:

- Rút lui mau !

Riêng Cùng Lai sơn chủ, mặt cắt không còn giọt máu vội cong lưng chúi mũi chạy nhanh vào rừng mà trốn tránh...

Quái nhân cũng chẳng thèm đuổi theo, chỉ ngửa mặt mà cười, và hú lên mấy tiếng, Vương Phấn đứng ngây người tại chổ... ngẫm nghĩ đến lời ân sư dặn dò trước kia rằng phải cố luyện bốn thức sau cùng của Tinh La Thập Bát kiếm, chàng làm như thế và đúng là chàng đắc

thủ. Hai hàng nước mắt ròng ròng, chàng cảm động và lại càng thương nhớ đến ân sư của mình. Đúng là kiếm chiêu đã có uy lực vô song, nếu hôm nay mà ân sư nhìn thấy, chẳng hiểu người sẽ vui đến mực nào ?

Nữ nhân mới đến chẳng phải ai khác, chính là Mộ Dung Trinh nữ lang. Bà ta nhìn thấy kiếm thế của Vương Phấn như cầu vồng phát huy Tinh La Thập Bát kiếm pháp đến uy lực tột cùng bất giác kêu lên một cách vui sướng:

· Kiếm pháp của Vương huynh thật tuyệt vời....

Bỗng thấy Vương Phấn mắt nhòa lệ đứng như trời trồng nữ lang lấy làm lạ mà rằng:

- Ngươi làm sao vậy ?

Vương Phấn như người sực tỉnh từ trong mộng thở dài nói:

- Ơn thầy khó báo, thù nhà chưa trả, đệ đây thật uổng công nuôi nấng của mọi người.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh như thông hiểu vội kéo tay chàng an ủi:

- Cũng chẳng nên buồn rầu quá như thế... Hôm nay đã mò ra manh mối rồi thì chẳng lo chúng chạy đi đâu cho thoát...

Lúc này quái nhân không cười nữa, từ từ bước tới trước mặt chàng, thu dọn cành cây và nhặt một cây rồi viết lên đất:

- Lệnh sư và ta vừa là bạn vừa là thù .. Như nay người đã đi thì người là bạn chứ không phải là thù nữa. Lão thề sẽ giết hết quân thù và sẽ phục thù cho bạn. Ngươi là một người có tư chất tốt, nhân phẩm cao, chẳng hổ thẹn là đệ tử truyền nhân của người. Hy vọng ngươi sẽ còn tiến xa hơn nữa....

Vương Phấn khom người đáp:

- Tiền bối quá khen...

Quái nhân lại vỗ vai Mộ Dung Trinh rồi viết xuống đất:

- Trinh nhi là truyền nhân còn lại của

ta... hôm nay ta giao cho hai ngươi một nhiệm vụ là hai ngươi phải bắt tay hợp tác với nhau, cùng nhau lập nghiệp. Đó là mong mỏi cuối cùng của ta... là ước vọng của ta... ta muốn như thế...

Vương Phấn lén nhìn Mộ Dung Trinh ... Mộ Dung Trinh khúc khích cười nói với Vương Phấn:

- Sư phụ đang nói với anh đấy, theo anh, Mộ Dung Trinh phải làm gì đây ?

Quái nhân ngẩng đầu nhìn lên rồi viết tiếp:

- Có người đang đến, ta đi đây !

Kim quang chớp nhoáng người đã vút lên không mà đi chớp mắt không còn thấy gì nữa, Vương Phấn liền buột mồm nói:

- Lệnh sư đúng là một kỳ nhân, đáng tiếc là thiên sinh chưa trọn vẹn !

Mộ Dung Trinh đáp hăn học:

http://tieulun.hopto.org

- Ai bảo là thiên sinh chưa trọn vẹn ? Rõ ràng là do người hại đó thôi ?

Vương Phấn mới hỏi xong cho rõ sự tình. Tiếp đến họ thấy những bước chân vang lên từ mé rừng xuất hiện một người đang đi ra. Đó là một người tóc mày đều bạc trắng, bên sau là bốn tăng nhân. Vị lão tăng vừa nhìn thấy một bãi đấu ngổn ngang xác chết trông thê thảm ghê người... bất giác chấp hai tay lại niệm mấy câu kinh Phật... Vương Phấn nói nhỏ nhẹ:

- Đây là chưởng môn Thiếu Lâm, Phổ Thiện thượng nhân, chúng ta có cần gặp ông ta không ?

Mộ Dung Trinh xì một cái rồi nói:

- Tôi đang muốn gặp ông ta đây....

Lúc này Phổ Thiện thượng nhân đã ngẩng đầu lên miệng vẫn lẩm bẩm đọc nói:

- Có phải Vương thiếu hiệp kia không ?

Vương Phấn và Mộ Dung Trinh cùng bước đến đáp:

- Chính là tại hạ...

Phổ Thiện chưởng môn ngắm nhìn một lúc rồi nói:

- Chân nguyên của thiếu hiệp đã hồi phục rồi sao ?

Vương Phấn đáp lạnh lùng:

- Nếu không hồi phục, chỉ e đã chết cháy trong ma hỏa trận của quí phái từ lâu rồi...

Phổ Thiện đại sư thở dài nói:

- Thật đắc tội, đắc tội... chỉ vì lão hủ không đủ uy nên đã khiến cho nhiều đệ tử Phật môn phải chết thê thảm này...

Mộ Dung Trinh ho một tiếng rồi nói:

- Nói như thế hóa ra các ma tăng này đều là người của Thiếu Lâm cả sao ?

- Bần tăng không hề phủ nhận song cũng không thừa nhận !

- Thế là nghĩa thế nào ?

- Những kẻ này là những tên phỉ thác nhờ Phật môn thì bần tăng làm sao lại thừa

http://tieulun.hopto.org

nhận chúng là đệ tử của Thiếu Lâm được, song chúng đã bày ra tuyệt học La Hán trận thì lão tăng đây không có quyền chối tội việc này...

Vương Phấn cười nhạt:

- Tại hạ mới bước vào giang hồ, chưa gây thù oán với ai, tại sao đệ tử quí phái lại công kích tại hạ như thế !

Phổ Thiện đại sư thở dài:

- Bổn phái gặp điều bất hạnh tạo nên bọn phản đồ như thế... hôm nay lão hủ thân chinh xuất hiện, lão hủ sẽ nói rõ cho võ lâm giang hồ hay mới phải...

- Thế kẻ phản đồ đó là ai ? Chưởng môn có thể nói rõ ra không ?

- A Di Đà Phật ! Tạm thời lão nạp chưa nói ra được...

Mộ Dung Trinh kéo tay Vương Phấn cười nói:

- Lão ta không nói, có lẽ nào chúng ta lại không tìm ra được bọn chúng ?

Lúc này, Vương Phấn lại tỏ ra cung kính với Phổ Thiện đại sư, chàng nói:

- Tại hạ cáo lỗi, xin đi trước !

Nói xong quay người bước ra phía đường cái, Phổ Thiện đại sư không nói gì thêm chỉ lẩm nhẩm trong miệng những câu kinh... rõ ràng nội tâm của vị cao tăng này vô cùng bi thống...

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 30

LỄ TẾ Ở HANG QỦI

Sau khi Vương Phấn và Mộ Dung Trinh đi khỏi... Mộ Dung thấy Vương Phấn không vui liền hỏi:

- Tại sao ngươi lại quá đa sầu đa cảm như thế ?

- Ta nghĩ đến cái chết thảm thương của những tăng nhân...

Mộ Dung Trinh cười khanh khách:

- Những kẻ nào đi theo ác nhân làm càn

mà phải chết thì cũng chẳng nên thương tiếc chúng làm gì...

- Nhưng chúng là những kẻ bị ức ép...

- Hi, có trời mà biết được... Nếu bị bức thật thì tại sao chúng không chạy đi bẩm báo với chưởng môn của chúng...

Vương Phấn im lặng, Mộ Dung Trinh nói tiếp:

- Ngày mai là ngày khai phái của phái Thiên Kieun... Bà ấy đã có đủ chứng cớ có lợi cho mình... chuyện nặng ấy muốn làm rõ ra chẳng khó gì... ngươi cũng nên vận dụng Thần Long Lệnh như thế nào cho có hiệu qủa...

- Ta chưa nắm được nguyên hung thủ ác trong tay... chuyện vẫn chưa rõ ràng....

- Thiếu lâm chưởng môn đã xuất hiện thanh minh cho thiếu lâm... như vậy tên ấy khó mà chạy tội...

Vương Phấn vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Đó là một vấn đề khác hoàn toàn...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Mộ Dung Trinh nói:

- Đừng suy nghĩ quá sâu như thế, quá nhiều như thế... Chúng ta hãy về thành nghỉ ngơi chốc lát để ngày mai đến dự họp mặt... chuyện chẳng giản đơn đâu...

- Ngươi cho rằng phái Thiên Kiêu có nguỵ kế âm mưu gì chăng ?

- Đó là một điều khó biết trước...

Hai người vừa đi vừa trao đổi, chẳng mấy chốc đã về đến thành... bỗng nhiên...

Một chiếc xe sang trọng chạy đến dừng lại cạnh hai người. Tiếp đến một bóng người xuất hiện... Thượng Quan Ly Châu áo quần bảnh bao một màu xanh biếc mới tinh từ trong xe bước ra...nói giọng không vui:

- Bây giờ là mấy giờ mà ngươi còn có sức đi dạo phố như vậy ?

Vương Phấn giật mình nói:

- Tại hạ đi dạo phố thì có ảnh hưởng gì đến cô nương không ?

Thượng Quan Ly Châu cười nhạt nói:

- Nếu chẳng liên quan gì đến tôi thì tôi nói làm chi ?

- Tại hạ chưa hiểu...

Thượng Quan Ly Châu nhìn Mộ Dung Trinh một cái rồi nói:

- Hãy đi đến Cúc Viên với ta đi...

Vương Phấn hơi nhướng mày nói:

- Tại hạ không có cái hứng thú đó đâu...

- Nhưng điều này rất quan trọng với ngươi...

Vương Phấn quay sang phía Mộ Dung Trinh nói:

- Để ta giới thiệu ngươi nhé...

Mộ Dung Trinh cười:

- Chẳng cần đâu...

Nói xong liền quay lưng mà đi... Vương Phấn gọi gấp:

- Mộ Dung cô nương...

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung cô nương đã rẽ vào một con hẻm... Thượng Quan Ly Châu níu áo chàng và nói:

- Cô nương này thuộc môn phái nào vậy?

- Không biết ...

- Hay, ngươi cứ thích chơi với kẻ chẳng rõ nguồn gốc lai lịch...

Vương Phấn cười xoà:

- Hoàn toàn đúng như vậy... Tôi biết lý lịch của cô nương cũng như lý lịch của cô ta vậy...

Thượng Quan Ly Châu tức lắm không nói gì, bước vào trong xe nói lạnh lùng:

- Lên xe đi...

Vương Phấn bước lên xe ngồi cạnh người xà ích còng lưng rồi nói:

- Tôi ngồi đây cũng được...

Lão xà ích vút cao roi quất ngựa... Ngựa phóng nhanh chẳng mấy chốc ngựa đã đến

cổng của Cúc Viên... Thượng Quan Ly Châu dường như biết được Vương Phấn không được vui liền bước ra khỏi xe cố cười vui vẻ và nói:

- Xin mời Vương huynh đi theo tôi...

Thượng Quan Ly Châu dẫn Vương Phấn đi thẳng đến phòng ở của mình và bảo Vương Phấn ngồi xuống sau đó vào phòng thay xiêm y. Bây giờ một sử nữ áo hồng xuất hiện, tay bưng khay trà... Vương Phấn quá sửng sốt nói:

- Ý, hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải...

Sử nữ nhoẻn miệng cười đáp:

- Tỳ nữ tên là Hồng Tiên...

Vương Phấn bỗng nhớ ra nói tiếp:

- Tôi nhớ ra rồi... Hình như Lục Ngọc cô nương cũng đến đây rồi phải không ?

- Dạ không, cô ấy còn ở bên cạnh phu nhân để hầu hạ bà ấy...

Lúc này thì Vương Phấn đã hiểu Thượng Quan Ly Châu là hạng người thế nào rồi...

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Ly Châu đã thay xong áo quần, một bộ áo quần màu sáng nhã rất hợp khác xa với bộ áo quần sặc sỡ lúc nãy...

Vương Phấn thắc mắc hỏi:

- Tại làm sao cô nương cứ lăn lộn trong gió bụi làm gì ?

Thượng Quan Ly Châu cười khanh khách:

- Ngày xưa phụ nữ đã quen với gió bụi. Con gái phong trần có gì xấu nào ?

- Tại hạ không có ý nói như vậy...đúng ra cô nương không cần phải xông pha vào gió bụi làm gì... Thế vì sao cô nương phải làm như vậy...?

Thượng Quan Ly Châu bỗng trở nên nghiêm trang, nàng nói:

- Điều này chỉ có mình ngươi là chưa rõ thôi... nói chung cũng không nên biết về điều này...

- Thế hôm nay cô nương tìm tôi có việc gì vậy ?

- Mai là này kỷ niệm khai phái của bang Thiên Kieun... ta chỉ lo lắng một điều là ngươi lại thi triển tam thức cường phong kia... Hôm nay ta mỗi người đến đây để huyện cho ngươi mấy thức chưởng pháp...

Vương Phấn cười nói:

- Trên đời này có loại chưởng pháp nào chỉ có một đêm mà huyện xong được sao ?

- Đối với người khác thì không thể được, song đối với người đã có một thành tựu võ công thâm hậu thì điều đó chẳng khó khăn gì...

- Nói thì nói vậy song tại hạ chỉ sợ mình thuộc loại ngu dốt chậm chạp khó mà hiểu hết được...

Thượng Quan Ly Châu chau mày:

- Chẳng cần khiêm nhường đến thế... Đây có một ít tài liệu, hy vọng trong một ngày sẽ xem và hiểu hết... học được càng nhiều càng

http://tieulun.hopto.org

tốt... cần phải biết rằng việc này rất quan trọng đối với ngươi trong ngày mai...

Vương Phấn hỏi han một hồi nữa rồi thấy Thượng Quan Ly Châu đã mang ra một chồng sách cao và nói:

- Ta không làm phiền ngươi nữa, ngươi ngồi mà đọc sách đi...

Thượng Quan Ly Châu dẫn Hồng Tiêu đi ra và đóng cửa lại... Vương Phấn cứ thắc mắc trong lòng... chàng cũng có lần gặp cảnh ngộ này và chàng cũng đã có kinh nghiệm ít nhiều... nhưng chàng cũng cố nhẫn nại đi đến bên bàn và ngồi xuống rồi cầm sách lên xem, trên bìa sách là những chữ .

"Võ lâm tập tuý"

Bên dưới tập sách thì đề: "Kính hoa lâu chủ chân tàng...'

Chàng lẩm bẩm:

- Hoá ra nàng là truyền nhân của Kính Hoa Lâu Chủ...

Người ta đã có lòng tốt giao những tài liệu qúi báu này cho mình đọc, điều đó chứng tỏ người ta đã coi trọng mình thế nào rồi. Trong tâm trí, những quan niệm dĩ vãng không tốt về Thượng Quan Ly Châu bỗng mất hết trong tâm trí của Vương Phấn, và hình như chàng chẳng hưu lại một ác cảm nào hết.

Chàng vội vàng tập trung vào việc nghiên cứu, chàng mở sách ra xem từng trang từng trang một. Càng xem càng thấy lạ... những quyển sách này thật là bao la vô bờ... chẳng thiếu điều chi...

Trong sách la liệt các bí truyền tuyệt học của các môn phái, có cả những thần công kỳ ảo ít nghe ít thấy... có thủ pháp huyền ảo diệu kỳ cũng có thủ pháp cay độc hiểm nguy. Sự chú giải vô cùng tường tận. chàng vốn là người thông minh nhạy bén cho nên chưa đầy hai giờ đã đọc hết từ đầu đến cuối. Chàng đóng sách

http://tieulun.hopto.org

lại mà vẫn chưa hiểu nên chọn phương pháp nào loại nào cho thích hợp.

Vừa đúng lúc Hồng Tiêu đưa cơm vào, chiếc khay cùng bốn món thức ăn được bày ra... cô ta cười nói:

- Bốn món thức ăn này do tự tay cô nương nấu lấy... nhưng huynh chỉ được ăn hai món... huynh hãy chọn hai món nào hợp với khẩu vị mình nhất...

Vương Phấn khoác tay nói:

- Tuỳ cô để hai món nào lại cũng được...

- Không được, bốn món ăn này đều là món ngon cả, tự tay huynh chọn lấy thì hơn...

Vương Phấn cười:

- Đã thế càng hay... Tóm lại không được ăn cả bốn món cùng một lúc thế thì cần phải chọn lựa làm gì ?

Hồng Tiêu gật đầu nói:

- Tướng công rõ được như thế là tốt rồi, nói xong liền đặt mâm xuống mà đi ra...

Vương Phấn như hiểu ra điều gì liền nói:

- Phải, chẳng còn thì giờ nữa, nếu không sớm quyết đoán chỉ sợ như thế khó mà học hành... Ta phải dứt khoát mới được.

Rốt cuộc chàng đã chọn một môn võ công dễ học nhất và bắt đầu nghiên cứu tập luyện... một người yêu võ học như mạng sống của mình thì một khi đã tập trung tinh lực chăm chỉ học hành sẽ lĩnh hội rất nhanh. Chàng khua tay múa chân trong phòng luyện tập không biết đã bao nhiêu lâu. .. rồi đến lúc Hồng Tiêu đem cây nến to vào thì khi đó Vương Phấn mới hiểu rằng từ sáng đến tối, suốt một ngày chàng chưa ăn uống gì... lúc này chàng cười nói:

- Thật không ngờ một ngày trôi qua nhanh quá...

Hồng Tiêu thè lưỡi nói:

- Chẳng phải không ngờ đâu... chỉ e rằng một ngày của huynh bằng năm năm khổ luyện của người khác mà thôi...

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn ngẩng đầu nhìn thấy trên bàn có cơm rượu liền ngồi xuống ăn và cười nói:

- Võ học của phu nhân thật là cao siêu bao la... khiến người ta phải kính phục và hâm mộ...

Hồng Tiêu cười khanh khách:

- Đã là người một nhà, đừng sợ từ nay không còn cơ hội để học hỏi thêm....

- Nhưng đầu óc tôi u mê lắm, chỉ không đáp ứng được kỳ vọng của phu nhân mà thôi...

- Chẳng nên khiêm nhượng quá như vậy làm gì. Tướng công sẵn có thiên tư bẩm sinh, chỉ sợ chẳng còn có ai sánh được như tướng công mà thôi...

Vương Phấn cả cười rồi nói:

- Sao cô lại cho tôi đi tàu bay giấy như vậy ?

Hồng Tiêu nói rất nghiêm túc:

- Tỳ nữ nói thật đó...

Ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Tiểu thư dặn tỳ nữ nói với tướng công rằng hôm nay chỉ cần học được một dạng võ công là đủ lắm rồi... chỉ cần xem phần tổng quát, chớ xem phần chi tiết làm chi...

Lúc này Vương Phấn đã ăn sạch thức ăn và cơm trên bàn, chàng đứng dậy cười nói:

- Hôm nay sao ăn hơi nhiều...

Hồng Tiêu vội rót một ly trà cho Vương Phấn xong liền thu dọn bát đĩa rồi đi ra khỏi phòng.... Vương Phấn lại đến bên cây đèn cầy tiếp tục mở sách ra đọc ngấu nghiến...

Thần Long Lệnh chủ Lục Đỉnh Nhất, học rộng tài cao... hơn mười năm khổ luyện dùi mài võ học đã xây dựng được một căn bản vững chắc... Đối với võ học nào cũng tinh thông, hiểu được cái huyền diệu của nó, hiểu được cái tinh tuý sâu xa của nó xứng một đời nữ hiệp tài ba, Kính Hoa Lâu Chủ suốt đời chỉ

http://tieulun.hopto.org

lo nghiên cứu võ học tinh hoa, hiểu biết rộng và sâu, lý luận vững vàng chặt chẽ...

Vương Phấn càng xem càng ham, chàng xem đến canh ba vẫn chưa chịu thôi... bỗng bên ngoài có bước chân... Thượng Quan Ly Châu bước gần tiến vào và cười nói:

- Thôi nghỉ ngơi cho khoẻ đi... nếu xem tiếp sẽ thành con mọt sách đó...

Vương Phấn gấp sách lại đứng dậy cười nói:

- Thiên tài của sư tổ khiến cho mọi người phải khâm phục

- Thực ra đây chỉ là một phần nhỏ về võ học của bà ta mà thôi...

- Cô nương là người truyền nhân kế tiếp của lệnh sư chắc là học nhiều lắm...

- Nói ra càng thêm xấu hổ, thiên tư đầu óc của muội có hạn, quá lắm thì cũng biết một hai trong mười phần đó mà thôi...

Vương Phấn gật đầu than thở:

- Được một hai trong mười phần này cũng đã là khó lắm rồi

Thượng Quan Ly Châu mỉm cười rồi bước chầm chậm đến giường ngủ trải khăn chiếu cho chàng xong lại quay sang cầm lấy quyển sách trong tay Vương Phấn mà nói rất dịu dàng:

- Thôi , ngươi không được xem nữa, hãy đi ngủ đi...

Vương Phấn chưng hửng, Thượng Quan Ly Châu đã bước ra khỏi phòng, và khép cửa lại cho chàng... Vương Phấn lúc này đã cảm thấy buồn ngủ ghê gớm, chàng nằm xuống và ngủ say như chết...

Vừa tỉnh giấc, trời đã sáng rồi, chàng xuống giường và bắt đầu cử động chân tay cho giãn gân giãn cốt...

Hồng Tiêu ở ngoài nói vọng vào:

- Vương tướng công đã tỉnh lại chưa?

http://tieulun.hopto.org

Cửa phòng nghe kẹt một cái, Vương Phấn cười nói:

- Bây giờ là lúc nào, sau giấc ngủ tỉnh dậy tôi chẳng còn nhớ gì nữa...

- Bây giờ chưa quá giờ điểm... tiểu thư đã đi rồi... tướng công hãy ăn qua một ít điểm tâm rồi đi Mang Sơn...

Vương Phấn vội vàng ăn điểm tâm vài miếng qua loa cho xong rồi lên đường đi Mang Sơn. Trên đường đi chàng gặp toàn những người giang hồ của Tam Sơn Ngũ Nhạc... tất cả họ cũng có chung một mục tiêu. Đi đến Mang Sơn... Vương Phấn nghĩ thầm:

- Lực lượng của Thiên Kiêu Bang thật là không phải nhỏ, song không hiểu bang chủ của họ có phải là Tam Chủ Thần Quân không ?

Có một người đang đi gấp bỗng nhiên ở đằng sau có giọng của Quách Phác truyền lại:

- Vương huynh này, tại sao chỉ có một người thôi vậy ?

Vương Phấn dừng chân lại nói:

- Ngươi nói như thế có ý gì ?

- Thế còn Điện cô nương đâu rồi ?

- Cô ta đi theo gia gia rồi...

Quách Phác ngẩng đầu lên nhìn quang bỗng dùng truyền âm mật ngữ mà nói:

- Lần này đúng là Thiên Kiêu Bang làm lễ khai bang... song bên trong còn có âm mưu to lớn khác nữa...

Vương Phấn nói:

- Sao Quách huynh biết được ?

- Gia sư đã truyền tin cho anh em chúng tôi hay, dặn chúng tôi phải cẩn thận... lần này ông ta gia nhập Thiên Kiêu Bang cũng là vì sự sinh tồn của võ lâm, bảo tồn sinh khí của võ lâm giang hồ nói chung

Vương Phấn kinh hãi quá nói:

- Té ra là như thế...

- Bang chủ Triệu Tử Vũ, bang chủ Cái bang cũng biết qua chuyện này rồi, đã dùng thư

http://tieulun.hopto.org

chim câu để triệu tập các cao thủ của mình... nhằm ứng phó với tình hình đột biến...

- Thế Lệnh sư có nói rõ ngày mai ai sẽ là Thiên Kiêu Bang chủ không?

- Gia sư cũng chỉ biết rằng đó là một vị phụ nữ thần bí mà thôi song chưa hề thấy mặt bà ta...

- Như thế thì người đó không phải là Tam Thủ Thần Quân sao ?

- Có thể là không phải...

Trong lúc hai người đang bàn chuyện thì từ đằng sau có giọng nói của nữ nhi truyền đến:

- Đại ca, đại ca ơi...?

Quách Phác mỉm cười nói:

- Đi cô nương đã đến rồi...

Vương Phấn quay đầu nhìn chỉ thấy một lão nông, Nam Cương Dã Tẩu và Điện Bội Ngọc đang ngồi chung một xe ngựa có mui che phóng như bay... chẳng đợi xe ngựa dừng lại...

Điện Bội Ngọc đã nhảy phăng ngay xuống rồi lấy tay kéo áo Vương Phấn mà nói:

- Thượng Quan muội muội không đến sao ?

- Cô ta đã đi trước từ lâu rồi...

Điện Bội Ngọc mở to mắt nói:

- Tối hôm qua huynh nghỉ lại ở nhà cô ta à ?

Vương Phấn đỏ rần mặt, gật gật đầu... Điện Bội Ngọc thì vẫn vô tư ngây thơ, chẳng hề suy nghĩ gì thêm. Ngược lại, Quách Phác thì hơi chau mày một chút. Lúc này thì xe ngựa cũng đã dừng lại... lão nông cầm tẩu thuốc gõ gõ mấy cái rồi nói:

- Tiểu tử, mấy ngày hôm nay đi đâu vậy?

- Một câu khó nói hết lời...

Nói thế xong chàng vội kể lại một cách tóm tắt tình hình mấy ngày qua của mình một lượt cho lão ông kia nghe.

http://tieulun.hopto.org

Nông Canh lão nhân lấy làm lạ hỏi:

- Chuyện quan trọng như thế mà đến giờ này thiếu lâm chưởng môn mới biết sao ?

Nam Cương Dã Tẩu than thở:

- Chuyện sảy ra ở hạ viện cho nên cũng khó trách chưởng môn đại sư...

Lão nông vội giật cương rồi nói:

- Tất cả lên xe đi, đây đến Mang Sơn còn xa lắm...

Tất cả đều lên xe, Điện Bội Ngọc dựa sát vào Vương Phấn, Nam Cương Dã Tẩu ngồi bên phải Vương Phấn ... còn Quách Phác thì ngồi đằng trước càng xe với bác lão nông xà ích và hỏi lão nông:

- Ông có phải là đệ tử của Tái Bắc Tri lão nhi không ?

- Đúng vậy !

- Sư phụ của ông vẫn còn bệnh cũ không ra khỏi nhà phải không ?

- Nhưng lần này ông ấy sẽ đến...

Nông Canh lão nhân thở dài rồi nói:

- Lão hũ đã hơn hai mươi năm chưa chen chân vào giang hồ đến hôm nay không ngờ võ lâm đã biến đổi nhiều đến như thế ?

Quách Phác thấy không tiện cũng ầm ừ cho qua chuyện. Lúc này Vương Phấn ngồi trong xe nhân tiện lấy lời của Quách Phác đã nói với mình liền kể lại cho Nam Cương Dã Tẩu nghe... Nam Cương Dã Tẩu kinh ngạc nói:

- Nếu đúng như thế thì chúng ta chia nhau ra mà đi...Ta và ngươi cùng nhau đi một đường còn Điện tiền bối và hai người kia sẽ cùng đi một đường... như vậy xem ra sẽ ổn hơn nhiều...

Nói xong liền bước khỏi ra mui xe mà nói:

- Tiền bối cứ đi trước đi, tôi và Vương Phấn sẽ đi sau.

Nói xong chừa cho xe ngựa đi một khoảng xa xong hai người mới lững thững đi bộ

http://tieulun.hopto.org

theo sau... Lúc này Mang Sơn đã ở xa xa trong tầm nhìn. Nam Cương Dị Nhân nhìn cảnh hoang sơn mà than thở:

- Chỉ có những người không theo chính đạo mới chọn các nơi hoang sơ như thế nào mà làm tổng đàn...

Nơi mà Thiên Kiêu Bang tiếp khách là một toà nhà lớn trước khu hoang sơ, cỏ dại um tùm mọc xung quanh. Có một dãy hơn mười các lán rộng kế tiếp nhau. Đủ để xếp hơn một trăm bàn tiệc. Các tiếp đãi viên là các cô gái cười nói duyên dáng. Vị đại cô nương hình như cũng trong số các cô gái tiếp đãi khách đến... và cô ta là người phụ trách thì phải...

Nam Cương Dã Tẩu đã bôn ba giang hồ nhiều, biết nhiều người, đưa mắt nhìn quanh mà bất giác giật mình kinh hãi. Tân khách có mặt toàn là những nhân vật xưa nay làm mưa làm gió mà chưa lộ diện bao giờ... trong đó các nhân vậy như: Lư Lăng Tam Tẩu, Thiên Hà

Ngư Tẩu Khâu Vân... Nhất Chi Bút Thôi Mộng Cửu, Thiết Tán Nga Tẩu... Thiết Chưởng Chấu Tam Tần Thương Dực, Nhị Xuyên Kiếm Khách Lỗ Hùng Phu, Điểm Thương Tiếu Dao Vũ Sĩ, Tầm Dương Quỉ Phủ Công Triệu Ngang...

Nhưng điều làm cho Nam Cương Dã Tẩu kinh hãi nhất là hai người ở mé đông.

Một người là một thiếu nữ tuổi nhỏ cưỡi một con lừa trắng lưng mang một chiếc đàn tỳ bà...

Người còn lại là một lão già uy mãnh hai tay ôm thiết kỳ người mặc áo hoàng bào...

Vương Phấn thấy Nam Cương Dã Tẩu chỉ chú ý hai người liền hỏi:

- Hai người ấy là ai vậy ?

- Ngũ Hồ Song Tà...

Vương Phấn chưa từng nghe cái tên này nên vội hỏi thêm:

- Họ rất có danh tiếng đấy chứ ?

- Tuy gọi là Song Tà song họ lại không

http://tieulun.hopto.org

cùng một đường với nhau lão già ở Phàn Dương, cố hiệu (Danh hiệu cũ) là Phàn Hồ Long Quân... Cô gái kia thì ở Đông Đình, ngoại hiệu là "Đông Đình Thần Nữ".... Đừng tưởng cô ta là một thiếu nữ hoặc trẻ con, tuổi cô ta ít nhất cũng trên bốn mươi rồi...

Lúc này là lúc giữa giờ ngọ và giờ mùi. Khách đến cũng đã kha khá, thế mà vẫn chưa thấy chủ nhân xuất hiện. Đại đa số khách mời đều rất nóng ruột, Thiết Tán Ngu Tẩu là người đầu tiên lên tiếng:

- Tiệc với tùng làm chi thế này, lẽ nàobọn chúng lại giở trò ma lanh gì đây sao ?

Một lần đã bị rắn cắn thì khi nhìn thấy dây thừng là sợ... Bọn họ cũng đã một lần bị như vậy cho nên giờ đây phải cẩn thận. Bỗng có người nhìn thấy Vương Phấn liền đứng dậy gọi Thiên Hà Ngư Tẩu và Nhất Chi Bút Thôi Mộng Cửu cùng qua gặp Vương Phấn để nói vài lời cảm tạ...

- Thiếu hiệp cũng nhận được thiệp mời à?

- Vâng !

Thiên Hà Ngưu Tẩu quay lại nói với Nam Cương Dã Tẩu :

- Xưa nay Mã huynh chẳng quan tâm gì đến chuyện giang hồ thế mà lần này đã chịu hạ sơn rồi...

Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả:

- Người cũng thế, ngươi cũng thế...

Thiên Hà Ngư Tẩu rất hiểu vị kỳ nhân này... bề ngoài tuy gọi là Dã Tẩu nhưng lại là một ẩn sĩ rất ghét thói tàn ác. Đã không nhứng tay thì thôi, một khi đã nhứng tay vào can thiệp vào việc gì hoặc tham gia vào việc gì thì tuyệt nhiên không bỏ nửa chừng. Hôm nay đến Mang Sơn nhất định là có nguyên nhân gì đây... Thôi thì hãy nói năm ba câu cho vui chuyện rồi ai về chỗ người ấy...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng Vương Phấn thúc vào người Nam Cương Dã Tẩu và truyền âm nói:

- Cái vị văn sinh trung niên đến cùng Mộ Dung Trinh có ngoại hiệu là Mông Cổ Đại Phu... tiền bối có nhận ra người này không ?

Nam Cương Dã Tẩu ngẩng đầu nhìn thì thấy Mộ Dung Trinh đã cải trang thành một phụ nữ đứng tuổi. Đang cùng vào lán che với một văn sinh đứng tuổi, Nam Cương Dã Tẩu lắc đầu.

- Đó là cái tên bịa đặt... Mông Cổ đại phu chỉ là cái tên châm chọc mà thôi... Đó đâu phải là ngoại hiệu...

Vương Phấn như tỉnh ngộ nói:

- Hoá ra tôi bị hấn lừa rồi...

- Mộ Dung cô nương võ công thâm hậu. Vậy cô ta nhất định phải là một người có lai lịch rõ ràng... Ngươi đã từng hỏi lai lịch của cô ta chưa ?

- Xưa nay cô ta chưa kịp nói...

Nam Cương Dã Tẩu thở dài nhè nhẹ rồi nói:

- Trên đồng cỏ tuy có nhiều dị nhân song rồng rắn lẫn lộn vì vậy từ nay về sau nếu kết bạn, ngươi phải cẩn thận...

Trong lán bây giờ tiếng chuyện trò ồn ào náo nhiệt... rất sôi nổi... Bỗng nhiên... một lão già râu quai nón to cao mặc áo da Sơn Dương từ chính giữa bước ra nói lớn:

- Xin chủ vị hãy yên lặng, bang chủ của bổn bang sẽ ra chào và tiếp chủ vị ngay bây giờ...

Rồi một giọng oanh vàng như chuông kêu tiếp theo:

- Các vị từ đường xa đến đây... bắt các vị chờ đợi quá lâu, tiểu nữ xin thay mặt gia sư xin tỏ lòng cảm tạ trước tấm lòng thành của quý vị...

Hoá ra lão già cao to đã đứng che khuất cả Trương Ngọc Trân đứng sau... Toàn Trường

http://tieulun.hopto.org

không lạ gì Trương Ngọc Trân song họ đều ngơ ngác kinh hãi trước cái thân xác to lớn dị kỳ của lão già kia.

Quỉ Phủ Thần Công Triệu Ngang liền đứng dậy chấp tay lại cười ha hả nói:

- Hoá ra đây là Tái Bắc Tri Ông đại danh. Nghiệp đã đến, Thiên Kiêu Bang đã phát tài... thật đáng mừng, đáng mừng !

Lão già đưa mắt nhìn rồi dõng dạc nói:

- Nếu Triệu huynh có lòng, có chí thì anh em chúng tôi sẽ có lời dẫn tiến...

Quỉ Phủ Thần Công cười ha hả đáp:

- Đệ đây vô đức, vô năng, chỉ làm một anh thợ đẽo gỗ để sống qua ngày... các việc khác đều không quen... thật phụ với lòng hảo ý của huynh đài...

Vương Phấn xưa nay chỉ nghe kỳ danh của Tái Ngoại Tri Ông , chứ chưa thấy mặt chưa nhìn thấy người. Bây giờ thì đã nhìn thấy mặt mũi của Tái Ngoại Tri Ông rồi, trước hàng

ngàn cặp mắt kinh dị nhìn mình ông vẫn cười nói:

- Dù là bạn cũ hay bạn mới, xin hãy mời vào bàn tất cả và hãy ngồi xuống... trước hết hãy uống vài chén trà chén rượu. Bang chủ tệ bang sau khi tế trời đất và tổ sư sẽ ra bái kiến chư vị.

Lúc này rượu đã được bày lên bàn...

Thiên Kiêu Bang mới được thành lập gần đây, lý lịch gốc tích không được rõ ràng, thiện ác chưa phân minh cho nên rượu đã được rót rồi mà vẫn chưa có ai dám uống.

Sau mấy câu mào đầu của Tái Ngoại Tri Ông và Trương Ngọc Trân thì cũng chẳng nói thêm câu nào nữa. Trong hội trường im lặng và chẳng có một ai lên tiếng.

Vương Phấn cúi người nói nhỏ với Nam Cương Dã Tẩu:

- Tiền bối có đoán được là họ giở trò gì không ?

http://tieulun.hopto.org

- Khó nói lắm !

Bỗng có một cô gái bên trong chạn ra nói với Trương Ngọc Trân:

- Hãy vào giúp Trương cô nương thay xiêm y.

Tiếp đó, đằng sau hậu trường có tám người bước ra, mặc áo quần đen che mặt. Họ bày ra giữa lễ đài một hương án, rồi từng người rút binh khí cầm tay chia ra hai bên mà đứng.

Từ sau lễ đài tiếng nhạc buồn vang lên, có hai hàng thiếu nữ mặc áo quần tang lễ từ từ bước ra... đầu cúi xuống.

Rồi một toán hán tử bước ra, mang các đồ cúng tế lễ vật... họ dừng lại trước hương án.

Trên hương án có bảy chữ vàng "Tam thần quân chi bài vị"

Mọi người ngạc nhiên:

- Tam Thủ Thần Quân sao ?

- Đúng vậy.

Giọng lạnh băng còn tiếp tục nói:

- Người sống sót chưa chết là Mạnh Như Yên.

Rồi một giọng thấp ra lệnh:

- Hãy dẫn chúng ra đây.

Tiếng xích xiềng loảng xoảng, đằng sau hậu trường một đoàn người bước ra, chân tay bị xiềng xích.

Đi đầu chính là Lĩnh Nam Xà Cái tiền thông, tiếp theo sau là Trúc Diệp bang chủ Viện Tử Trung, nga mi Vân Phong thiền Sư, chưởng môn đông nhạc phái Bạch y tú sĩ Lăng Trường Phong, Tây Nhạc Hư Vô đạo trưởng, Bắc Nhạc Vô Tướng Quan Âm, Trung Nhạc Tính Không thiền sư...

Đoàn người vừa được dẫn ra bỗng tiếng la ó ầm ĩ nổi lên tiếng mắng chửi loạn xạ.

Manh Như Yên nói rành rọt từng tiếng từng tiếng:

- Chư vị hãy tạm thời giữ trật tự, đừng có ồn ào như thế, hãy nghe tôi nói.

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói không cao nhưng rõ ràng vang khắp hội trường và đến với từng người, cả đám quần hùng bỗng nín lặng mà nghe.

Giọng Mạnh Như Yên rầu rầu mà rành rọt:

- Các vị hãy yên tâm oan có đầu nợ có chủ, Mạng Như Yên này tuy là hàng nữ lưu nhưng ân oán rõ ràng, không bao giờ lạm sát một ai vô duyên vô cớ.

Nghĩ một lúc rồi bà ta nói tiếp:

- Cách đây mười năm vợ chồng chúng tôi vô cớ bị người ta truyền Thần Long Lệnh tập họp tất cả các cao thủ các phái lại để bao vây và tấn công. Các vị thử nghĩ xem, chắc các vị còn nhớ rất rõ.

Mặc dầu chồng tôi lúc ấy chưa bị chết ngay. Tiếp theo sau là trận quyết đấu với Lục Định Nhất và may mắn đã đánh Lục Định Nhất rớt xuống vực sâu giành chiến thắng Nhưng nào ngờ, thừa cơ chồng tôi đang kiệt sức và

mệt mỏi một bọn người đã xông lên dùng loạn đao chém xả vào người rồi giết chết chồng tôi...

Mới nhìn vào, người ta tưởng vợ chồng chúng tôi với Lục Định Nhất có mắc mưu gì đó... Nhưng không không phải thế. Vợ chồng chúng tôi thành đôi thành lứa cũng chính do Lục Định Nhất tác hợp mà thành..

Nếu năm ấy chết hết chẳng còn ai, thì chắc rằng vụ án này cũng đi vào dĩ vãng... Nhưng hôm nay, hôm nay tôi đã có cơ hội báo thù cho chồng.

Chuyện xảy ra đã mười năm, nhiều người đã quên đi rồi. Nhưng từ khi Vương Phấn xuất hiện trên giang hồ thì mọi người mới nhắc lại như một chuyện trà dư tửu hậu.

Và nay, Bách Hoa Tiên Tử mặc dù tế từ núi cao mà vẫn còn sóng trơ trơ... và chính miệng bà ta nói ra, chuyện năm ấy thì quần hùng không khỏi ngạc nhiên kinh hãi.

http://tieulun.hopto.org

Thấy tất cả hội trường im phăng phắc, Mạnh Như Yên nói tiếp:

- Tội cho những người đến tấn công bao vây năm ấy, đại bộ phận đều chết cả, chỉ còn Lĩnh Nam Xà Cái và Vân Phong thiền sư. Đó là hai nhân chứng sống, Họ tuy là hung thủ nhúng tay trực tiếp song thật ra họ hành động ngoài ý muốn của bản thân.

Trúc Diệp Bang Chủ Viện Tử Trung vốn có tài đúc binh khí. Theo lão ta thì đã có người nhờ đúc ba tấm Thần Long Lệnh giả. Đổi lại là sẽ được một trong bảy mươi hai tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm.

Lần đó Trung Nguyên Ngũ Nhạc cũng nhúng tay độc hại Thần Long Lệnh chủ và loạn đao trên thân thể chồng tôi... Song họ là những người không phải chủ mưu, chúng chẳng qua cũng chỉ vọng tưởng chiếm Thần Long Lệnh mà thôi, cốt để trở thành võ lâm minh chủ.

Bỗng trong đám quần hùng có người nói lớn:

- Vậy hung thủ chính đứng đằng sau là ai vậy ?

Mạnh Như Yên vẫn nói:

- Trần Nhi... người nào vừa nói với ta với cái giọng như thế ?

Trương Ngọc Trân ngẩng đầu nhìn vội đáp:

- Chính là Nông Canh lão nhân đấy !

- Hoá ra là Điện Lão Nhi... Xét ra thân phận của lão ấy hơn ta nửa bậc... Thế thì không thể trách lão ta thất kính được.

Nói xong lại cao giọng tiếp tục nói to:

- Kẻ chủ mưu đó chính là Chưởng môn của phái Thiếu Lâm.

Lời nói vừa xong cả hội trường kinh hoàng hoảng vía. Tất cả quần hùng gần như không tin vào tai mình nữa.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Như Yên thấy quần hùng há hốc mồm sửng sốt đến như vậy thì cũng phải bật cười một cách quái dị và nói:

- Các vị không tin phải không ? Thôi thì để cho những người còn sống sót kể lại vậy.

Trương Ngọc Trân bỗng quay người lại nói với bọn Bạch Y Tú Sĩ:

- Trong số các ngươi ai sẽ ra nói ?

Bạch Y Tú Sĩ thở dài một tiếng còn chưa kịp nói thì đã kêu thét lên và ngã xuống rồi. Rồi lại thêm mấy tiếng kêu nữa... Trúc Diệp Bang Chủ, Võ Trương Quan Âm, Hư Vô Đạo Trưởng cũng lần lượt bị té xuống đất cả.

Trương Ngọc Trân cúi người xuống xem thì thấy ở sau não mỗi người đều bị cắm một cái não bạt do một ai đó đã phóng đến từ phía sau. Tất cả những người đó đều có võ công thâm hậu, song vì huyệt đạo bị khống chế lại phải mang gông xiềng cho nên họ đã bị ám toán quá dễ dàng.

Trương Ngọc Trân đứng thẳng người mặt xanh như tàu lá, tung người truy tầm theo đuổi... Bách Hoa Tiên Tử bỗng trầm giọng nói:

- Thôi chẳng đuổi theo làm chi, người đó đã sớm ẩn thân ở sau một tấm bia cách đây ba trượng, vì tôi chỉ chú ý đến nói nên quên chú ý đến hắn ta. Bây giờ thì hắn ta đã đi xa rồi.

Nghe lời Bách Hoa Tiên Tử kể lại chuyện xảy ra năm ấy, lòng Vương Phấn vô cùng cảm kích xúc động và vì lo nghe kết cục của câu chuyện nên cũng lo chăm cghú theo dõi, đâu có ngờ rằng đương lúc Bạch Y Tú Sĩ sắp nói thì biến cố lại sảy ra như vậy. Trung Nguyên Tứ Nhạc đều bị ám toán chết cả.

Trong cơn cấp bách, chàng tung thân bay qua đầu người đến trước hương án vội vàng nói:

- Trương cô nương bốn người kia còn có ai sống không ?

Nào ngờ chưa nói xong thì đã thấy bốn

http://tieulun.hopto.org

lưỡi dao xanh lè có hình thù kỳ quái đã bay thẳng đến trước mặt trông lạnh lùng ghê rợn. Trong lúc bức xúc vội vàng, chàng cố nín thở là là bay lui hơn năm thước... Bây giờ chàng mới biết rằng bốn lưỡi dao đó là của bốn đại hán đang đứng cạnh hương án.

Trương Ngọc Trân vội nói:

- Xin Vương Phấn hãy cố chờ một lát, lễ tế của chúng tôi chưa bắt đầu mà !

Bỗng giọng của Bạch Hoa Tiên Tử từ đằng sau lễ đài nói ra lạnh băng:

- Tiểu tử kia là ai ?

Trương Ngọc Trân khom lưng nói:

- Chính là Thần Long Lệnh chủ truyền nhân Vương Phấn .

- Ngươi quen hắn à ?

- Đã quen nhau gần một năm.

- Tại sao không bẩm báo chuyện đó lại cho ta biết ? Thật to gan.

Trương Ngọc Trân nghe vậy biến sắc:

- Tội của đồ nhi đáng chết.

Vương Phấn tỏ ra bất bình khó chịu song vì người ta đang cử hành tang lễ cho nên không tiện đôi co, chỉ đành nhẫn nhục đứng sang một bên. Bạch Hoa Tiên Tử hạ giọng:

- Cuộc tế lễ bắt đầu.

Trên hương án hai cây nến to lại được thắp sáng, tế vật được sắp lên và trống nhạc cùng vang lên.

Các đại hán che mặt, đem các đồ tế mở ra từng cái một, đó là những con người nộm bằng giấy. Phía trước là bức tượng của Đạt Ma tổ sư tiếp đến là ông tổ của Ngũ Nhạc rồi tổ sư các phái. Số lượng không dưới mười hình nộm.

Vương Phấn lạnh lùng lẩm bẩm một mình:

- Làm cái trò gì thế này ?

Lúc này chủ tang lễ Bạch Hoa Tiên Tử nói một cách bi ai:

- Phu quân, phu quân anh linh và còn

http://tieulun.hopto.org

sống mãi mãi, thiếp đây cắn răng chịu nhục mười năm ròng để lập nên cơ nghiệp này với mục đích cũng cốt để báo thù cho phu quân. Đến nay đã rõ cừu nhân, thiếp đây thề sẽ giết hết phái Thiếu Lâm và các hung thủ khác ít nhất mỗi phái cũng đến một trăm người.

Càng về sau tiếng nói mỗi lúc một nhỏ, khóc không còn thành tiếng nữa.

Một lúc sau bỗng bà ta cất cao giọng nói:

- Khai đao...

Chỉ thấy loang loáng, Trương Ngọc Trân trong bỗng chốc đã chém người giấy ta tả...

Tiếp theo người ta thấy đằng sau bác vị, trong lễ đài có một hàng nữ tang áo trắng đi ra. Trên tay mỗi người cầm một cái đầu đẫm máu, và họ cùng đặt trước bàn tế.

Tuy Vương Phấn không biết người chết là ai, song chàng đoán chắc là người của Ngũ phái, đã bị Trương Ngọc Trân giết. Máu chàng sôi lên, khí huyết như ứ lại. Mặc dù chàng rất

căm ghét Ngũ Nhạc Trung Nguyên song chàng hoàn toàn không đồng tình với cách lạm sát như thế.

Một giọng nói lạnh như băng lại tiếp tục vang lên:

- Tên khiếu hoá kia và cả hòa thượng kia, giữ lại cũng chẳng để làm gì, hãy khai đao luôn thể.

Vương Phấn quát to:

- Hãy dừng tay.

Cùng với tiếng hô, chàng tung người bay đến trước Lĩnh Nam Xà Cái và Vân Phong thiền sư, chàng đưa Thần Long Lệnh lên hươ một cái cắt đứt xiềng cho cả hai người.

Một phần vì chàng trừ thế đã lâu, một phần vì Thiên Kiêu Bang không đề phòng cho nên Vương Phấn ra tay quá dễ dàng, rồi cùng lúc chưởng phong tới tấp giải huyệt cho cả hai.

Lúc này bốn lưỡi dao thép xanh lè của

http://tieulun.hopto.org

các đại hán cũng đã ập đến nhè nhẹ từ phía sau.

Vương Phấn hét lên, dùng Thần Long Lệnh xoay ngược lại với chiêu thức quét ngược lui sau gạt phăng cả bốn lưỡi dao ra một bên.

Những tiếng keng keng vang lên chấn động một hồi lâu.

Hành động của chàng quá bất ngờ, khiến cho Trương Ngọc Trân biến sắc, nàng hét lên:

- Vương Phấn, ngươi điên à?

Vương Phấn đáp tỉnh bơ:

- Tại hạ không có điên, chỉ vì không muốn để các ngươi lạm sát mà thôi.

Từ sau lễ đài giọng cười như tiếng két kêu rất quái dị:

- Khá khen cho một tên không biết phải trái là gì, lão đây cũng nghĩ rằng ngươi cũng là người bị hại, cho nên chưa làm gì ngươi cả, không ngờ ngươi lại xía vào chuyện của ta, thật là một tiểu tử to gan.

Trước lúc tế lễ bắt đầu, trong hội trường trở nên huyên náo ồn ào. Nhất là khi Trương Ngọc Trân chém các hình nộm của Đạt Ma thì tình thế càng lộn xộn hơn.

Nên biết rằng các phái khi khai sơn lập địa đều rất kính thần linh. Ngược lại, hôm nay Thiên Kiêu Bang lại khai đao, dù cho đó là người giấy hình nộm, song dù sao đó cũng là một điều sỉ nhục, rất may là các phái thanh cao tự trọng họ không cử người tham gia vào điển lễ này. Song việc làm trên dù sao cũng gợi lên món nợ cũ, dấy lên sự hằn thù lẫn nhau mà đáng ra nó đã đi vào dĩ vãng lâu rồi.

Hành động của quần hùng so với Vương Phấn cũng chỉ trước sau một chút thôi chứ thái độ của họ cũng chỉ cùng chung một cách nghĩ.

Bạch Hoa Tiên Tử mới nói xong được mấy câu thì quần hùng đã ùn ùn xông lên. Trương Ngọc Trân thét lạnh lùng:

- Hãy quay trở lại.

http://tieulun.hopto.org

Trước lễ đài một sơn đao xuất hiện, hai hàng nữ lang nhất tề xuất thủ sử dụng binh khí đẩy đám quần hùng trở lui về chỗ cũ.

Bạch Hoa Tiên Tử giọng âm sâu:

- Người sống sót đã nói ngay từ đầu rằng: Oan có đầu, nợ có chủ. Chư vị hôm nay đã đến đây là khách cho nên ta không muốn đôi co tranh cãi làm chi, song các vị cũng không đáng liều mình vì người khác như thế. Đó là một hành động tự thiêu mà thôi.

Song thế của quần hùng vẫn ùn ùn, họ không nao núng, họ vẫn xông lên. Bạch Hoa Tiên Tử thét lên những tiếng quái dị:

- Các ngươi nhất định muốn ta phải ra tay giết người. Đó là việc ngoài ý muốn của ta.

Nói xong bà ta cười the thé nói:

- Các ngươi hãy khai đao đi.

Tuỳ theo từng tiếng thét ban ra, ánh đao chớp lên. Đám con gái mặc đồ tang bỗng dưng dẹp sang một bên, đám quần hùng nộ khí xung

thiên, họ chẳng cần nhiều, chỉ với bấy nhiêu người, họ cũng cứ xông lên, xông vào sau lễ đài.

Bỗng một luồng âm phong không hơi không tiếng, từ đàng sau hương án, có hơn mười người khi vừa mới xông vào chẳng khác gì sư tử tuyết gặp lửa, họ đều ngã cả xuống đất.

Những người đi sau chẳng hiểu gì, có người không kịp dừng lại, họ vẫn tiếp tục xông lên, nhưng rồi trận âm phong thứ hai lại ập đến, những người xông lên không kịp kêu lên nửa lời đã ngã gục trên sàn. Trong chớp mắt đã có hơn ba chục người ngã xuống.

Thật là một việc thần kỳ làm quần hùng ngẩn ngơ chưng hửng. Bây giờ thì không còn ai dám mạo muội xông lên nữa. Bạch Hoa Tiên Tử làm như không có chuyện gì xảy ra, lại quay sang Vương Phấn và nói:

- Lục Đỉnh Nhất tuy là người bị hại, song sự việc cũng tại cái Thần Long Lệnh gây ra cả.

http://tieulun.hopto.org

Nếu ngươi chịu đồng ý huỷ bỏ cái Thần Long Lệnh đi thì lão đây sẽ bỏ qua cái tội phá rối tang lễ của ngươi.

Vương Phấn cười ngạo nghễ nói:

- Không thể được đâu.

- Hay, để ta xem ngươi tài giỏi đến đâu nào. Lúc này Nông Canh lão nhân, Nam Cương Dã Tẩu, Điện Bội Ngọc, Quách Phác đều đã đến trước đài tế lễ. Tuy họ không có hành động song họ theo dõi rất chăm chú và xít xao.

Bạch Hoa Tiên Tử cười lợi hại:

- Té ra là ngươi có những người này đỡ lưng cho, thảo nào lại ngông nghênh như thế, Tridu hộ pháp đâu rồi ?

Tái Bắc Tri Ông ới một tiếng và nhảy ra phía trước.

- Hãy cướp lấy Thần Long Lệnh của hắn và huỷ nó đi.

Tái Bắc Tri Ông hơi chần chừ, ông bước chầm chậm về phía Vương Phấn .

Bỗng nhiên một tiếng kêu rú từ phía xa vang lại:

- Hãy khoan, Thần Long Lệnh vẫn là phù hiệu của võ lâm công đạo, dù Lục Đỉnh Nhất đã chết song Thần Long Lệnh không được huỷ.

- Triệu hộ pháp, ai vừa nói đấy ?

Tái Bắc Tri Ông nói:

- Động Đình Thần Nữ Diệp Đơn Hồng.

- Té ra là Ngũ Hồ Song Tà. Thảo nào có cái giọng táo tợn đến thế.

Người vừa nói đúng là Động Đình Thần Nữ, bà ta bẩm sinh đã có giọng nói rất ghê rợn. Khi nói, chưa nói đã cười, song cái cười của bà ta rất lợi hại, thủ đoạn của bà ta rất đáng sợ, bà ta cười khanh khách nói:

- Ngươi ngang nhiên làm nhục tổ sư các phái lại muốn huỷ Thần Long Lệnh, có phải là ngươi muốn làm kẻ đối địch với toàn bộ võ lâm không ?

http://tieulun.hopto.org

- Người sống sót đã nói rồi. Quan có đầu, nợ có chủ. Kẻ nào tự xuất đầu lộ diện đứng ra thay thế cho chúng, ta đây đều xem như kẻ thù.

Phàn Hổ Long Quân bỗng nói xen vào:

- Chà, bạo mồm bạo miệng quá.

Bạch Hoa Tiên Tử cười:

- Nếu ngươi không phục thì cứ thử xem.

Phàn Hổ Long Quân giận lắm, phất tay tiến lên. Một luồng kình phong dữ dội quét vào sau đài tế lễ. Đó là một nhân vật sừng sỏ có tiếng của tà phái trên giang hồ., chưởng phong của lão ít ra cũng nặng ngàn cân.

Nhưng kình phong ập đến mà rèm mành, phông màn chẳng hề đu đưa dao động. Phàn Hổ Long Quân rất kinh hãi, chưa kịp nghĩ thì ngực như đã có vật nặng ấp vào, một luồng máu tươi từ từ ộc ra.

Động Đình Thần Nữ dùng tay đỡ giúp. Phàn Hổ Long Quân thều thào nói:

- Thương thế này không sao tôi chịu được mà.

Động Đình thần nữ cười khanh khách nói:

- Quân tử muốn báo thù, ba năm sau vẫn chưa muộn mà. Thôi, chúng ta đi thôi.

Nói xong hai người liền dẫn nhau đi ngay. Bạch Hoa Tiên Tử nói:

- Kể từ nay trở đi, phàm những ai vây đánh vợ chồng ta, đều trở thành thế cừu đại địch của Bang Thiên Kiêu, nhất nhất đều phải giết bỏ không cần phải bàn luận lôi thôi. Phiền chư vị truyền đạt cho võ lâm hay rằng nội trong ba tháng tất cả chúng nó phải tiên sinh về thế giới tây phương cả.

Ngũ Hổ Song Tà đều là những cao thủ thượng đẳng của giang hồ không ngờ mới một chiêu đã phải bỏ mà đi, và còn bị trọng thương nữa. Quần hùng lấy làm kinh dị vô cùng, chẳng còn ai dám xông lên nữa.

http://tieulun.hopto.org

Bạch Hoa Tiên Tử vẫn hạ giọng tiếp:

- Triệu hộ pháp tại sao vẫn chưa ra tay, Tái Bắc Tri Ông lại thò tay ra chụp Thần Long Lệnh...

Vương Phấn cười nói:

- Không dễ đến thế đâu.

Nói rồi xoài chân tránh ra ngang năm thước và nói to:

- Tại hạ tôn trọng người thuộc hạng tiền bối nên không động thủ với người đó thôi.

Tái Bắci Tri Ông không hề nói gì cả, tay hạ thấp xuống rồi lại vương ra chụp lấy một lần nữa, Vương Phấn tránh xa và nói:

- Xin mời tiền bối lui cho, tiền bối không lấy được thần lệnh này đâu. Hãy để cho bà ta tự đến mà lấy.

Tái Bắc Tri Ông chụp hụt mấy cái liền, mặt đã nổi giận...

Bỗng... từ sau lưng Vương Phấn xuất hiện một lão già miệng cười ha hả:

- Tri lão này, thôi để lão già đây. Hai ta đều già, già chơi với già.

Tái Bắc Tri Ông chính đang bất đắc dĩ phải rút lui thì bỗng thấy Nam Cương Dã Tẩu xuất hiện, lão thét lên:

- Hay lắm, đã lâu chưa gặp nhau, để ta xem võ công của ngươi tiến bộ đến mực nào.

Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả như điên như cuồng phát chưởng tấn công. Trong chốc lát cuộc đấu của cả hai trở nên ác liệt, Vương Phấn thấy vấn đề trở nên gây cấn, vội thu tay cất Thần Long Lệnh vào trong người rồi quay lại nói với Lĩnh Nam Xà Cái và Vân Phong thiền sư:

- Hai vị không cử động được sao ?

Lĩnh Nam Xà Cái cười nói:

- Lão khiển hoá nói không ngoa đâu , khổ hình này có ăn thua chi đâu.

Bạch Hoa Tiên Tử từ đằng su nói vọng ra giọng lạnh như băng:

http://tieulun.hopto.org

- Trân nhi con hãy dạy cho thằng nhóc kia một bài học, ta thấy thái độ ngông cuồng của nó khó coi quá.

Trương Ngọc Trân đáp một tiếng rồi xông về phía Vương Phấn :

- Quay trở lại ngay !

Bách Hoa Tiên Tử giọng nghiêm nghị:

- Người nào vi phạm bang qui thì quân hay tướng cũng đều bị sử chém, ngươi hãy nhớ điều đó cho kỹ.

Trương Ngọc Trân cúi đầu đáp lại:

- Đồ nhi nhớ rõ.

Nói xong lại quay sang Vương Phấn và nói:

- Vương huynh, ta khuyên ngươi hãy giao lại Thần Long Lệnh là xong.

Vương Phấn cười nhạt nói:

- Vì sao vậy ?

- Một mình ngươi thế dâu có đủ sức để đối kháng với Thiên Kiêu Bang .

- Đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng chí thì không sờn, cô nương chẳng nên nhiều lời mà phí sức.

Trương Ngọc Trân thở dài nói:

- Không ngờ chúng ta lại gặp nhau bằng binh đao.

Vương Phấn đáp:

- Tôi thì không hề ngạc nhiên.

- Hai người này vô quan với ngươi, lý do tại sao ngươi lại phải đi cứu họ làm gì ?

- Xưa kia họ hành sự vì phụng Thần Long Lệnh, họ chẳng có gì sai trái cả. Tại sao lại lạm sát quá vậy.?

- Cần phải nhớ rằng đây là chuyện của bổn bang.

- Nhưng mắt tôi chứng kiến một việc như vậy sao ?

Bỗng Bách Hoa Tiên Tử nói:

- Trân nhi, không nên đôi co với hắn làm chi, hãy giết nó đi.

http://tieulun.hopto.org

Trương Ngọc Trân thừa biết cá tính của sư phụ, nên không dám nói nhiều. Một tiếng kêu lanh lảnh vang lên:

- Hãy xem chiêu đây.

Tay trái đưa lên làm một hư chiêu đánh ra. tay phải như chụp mà không phải là chụp rồi giấu dưới cùi chỏ. Vương Phấn nhìn thấy như vậy. Thấy chiêu thức lạ lùng, bất giác chàng lạnh người vội bước xoạc ngang lách vai và đưa tay hất lên phát ra ba chưởng.

Nhờ kinh nghiệm thi đấu và xông pha trong giang hồ mà Vương Phấn đã học được nhiều điều. Ba chưởng này đủ sức ngăn cản thế công của Trương Ngọc Trân, Trương Ngọc Trân buột miệng kêu lên:

- Chưởng pháp hay quá.

Ngọc chưởng vang lên đánh ra năm thức liền. Năm thức biến hoá vô cùng nhanh, lại xuất phát từ những góc độ khác nhau, vừa quái dị vừa cay độc.

Thân hình Vương Phấn hơi co lại, hai chưởng pháp vung ra như gió táp chày xoay quanh vung tám chưởng liền, chưởng ảnh tầng tầng lớp lớp ào ào như bão tố sóng dậy. Chiêu thức của Trương Ngọc Trân bỗng rơi vào chỗ trống.

Lúc này chưởng thế của hai bên đều đã trổ hết ra giống như hai cuộn khói quấn lấy nhau. Cả hai đều cùng chung một ý nghĩ, làm thế nào để áp đảo đối phương cho thật nhanh.

Có chiêu trọn vẹn, có chiêu nửa chừng thì đổi hướng. Võ công của Trương Ngọc Trân không rõ là xuất xứ từ phái nào nhưng chiêu nào cũng rất kỳ dị. Lúc thì đường hoàng, lúc thì giả trả và thân pháp cũng vậy, lúc nhanh lúc chậm, lúc lên cao lúc xuống thấp, lúc thì đứng yên lúc thì xoay như chong chóng.

May sao hôm qua Vương Phấn có tham khảo một ít sách, nên cũng hiểu được một số huyền cơ võ học. Trong những lúc cấp bách

http://tieulun.hopto.org

chàng đã dùng một số chiêu thức mà ngay cả chàng cũng không hiểu là chiêu thức gì nữa, thật là những chiêu quái dị khó ứng phó. Hai bên trao chiêu như thế đã hơn một trăm hiệp.Những người đứng xem đều am thông võ học cả nửa đời người. Mà khi nhìn thấy đôi nam nữ quyết đấu, họ cũng không khỏi hổ thẹn trong lòng.

Nông Canh lão nhân bước lên hai bước nói lớn:

- Bách Hoa Tiên Tử , ngươi nhẫn tâm để cho hai đứa bé liền thân đánh nhau đến chết sao ?

Ý của Bách Hoa Tiên Tử chỉ muốn dùng võ công huyền diệu của Trương Ngọc Trân để trấn áp cái ngạo khí của Vương Phấn mà thôi chứ đâu có ngờ võ công của Vương Phấn quá cao siêu ngoài sự tưởng tượng của bà ta. Điều đó khiến cho bà ta càng thêm hằn học căm ghét. Bà ta quát lên:

- Mọi việc cũng do ở cái Thần Long Lệnh gây ra cả. Tôi không muốn trong giang hồ có một đồ vật như vậy.

Nông Canh lão nhân cười lớn nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi sợ hắn lại kế thừa Thần Long Lệnh chủ phải không ? Và sau này Thần Long Lệnh không cho phép người làm những điều ác phải không ?

- Ha ha, với nó mà cũng ra mặt chống đối ta à? Thật là chuyện buồn cười, Thằng nhóc ấy thì làm gì được ta ?

- Đã thế tại sao không buông tha hắn ra đi.

- Ha, Điện lão nhi, ngươi đừng dùng lời mà kích ta làm chi, ta cho hắn ba năm để tìm sư học đạo, chỉ với cái vốn của Lục Định Nhất thì chả làm gì được đâu.

Tiếp đó bà ta nói thêm:

- Trân Nhi, dừng tay, hãy để cho hắn đi.

Trương Ngọc Trân cũng chỉ chờ có thế,

http://tieulun.hopto.org

không đợi nói thêm liền dừng tay lại ngay thối lui mấy bước. Nông Canh lão nhân cười với Vương Phấn rồi nói:

- Con nghe thấy chưa ? Mạnh bang chủ bảo con hãy đi mời danh sư mà học, ba năm sau hãy đến quyết đấu với bà ta.

Rõ ràng lão ta đã truyền đạt hết ý của Bách Hoa Tiên Tử , ngấm ngầm như nhắc nhở như cảnh tỉnh Vương Phấn vậy, bảo nó đừng gây rắc rối phiền phức gì nữa. Vương Phấn là người có tính cách ngoại nhu nội cương, có tính ngang bướng, thà chết chứ không chịu khuất phục, chàng cũng biết rõ Bách Hoa Tiên Tử võ công cao siêu khó lường, bản thân chàng không phải là đối thủ của bà ta, song chàng chẳng hề tỏ ra lo sợ một điều gì. Tại chàng nghe bà nói những lời khinh khi sư phụ mình như thế thì nổi giận nói:

- Chỉ cần với võ học của gia sư cũng đủ rồi, cần chi phải học của ai.

Bách Hoa Tiên Tử xì một cái rồi cười nói:

- Chẳng nên tự phụ như thế làm gì. Lời lão nói đây là thật đấy. Nếu cứ cho gia sư của ngươi còn sống cũng e rằng khó chống đỡ nổi mười chiêu của ta.

Vương Phấn tức giận đùng đùng, chàng hét to lên một tiếng rồi tiến tới dẫn Lĩnh Nam Xà Cái và Vân Phong thiền sư đến bên cạnh Nông Canh lão nhân. Bách Hoa Tiên Tử chưa kịp ra lệnh ngăn cản lại đã vội quay về phía quần hùng nói dần từng tiếng:

- Bổn bang hôm nay mở hội khai phái, được các vị từ đường xa về dự, Mạnh Như Yên này lấy làm cảm kích vô cùng, từ nay về sau, bổn bang sẽ triển khai thực hiện công tác trả thù. Vì vậy nếu có gì sơ xuất mong các vị niệm tình tha thứ.

Nói xong bà ta rút lui vào sau hậu đài.

http://tieulun.hopto.org

Các thiếu nữ làm nhiệm vụ tiếp đón cũng rút lui cả. Trong hội trường chỉ còn khách khứa ngồi lại với nhau.

Nông Canh lão nhân thở dài nói:

- Trận giết chóc này mà dấy lên không biết phải có bao nhiêu mạng người ra đi nữa đây.

Vương Phấn mơ màng nói:

- Tôi không sao hiểu được ý đồ của đám tăng nhân Thiếu Lâm ra sao nữa. Nếu nói rằng có thù hằn với gia sư và Tam Thủ Thần Quân, tại sao lại vây ráp nhiều vậy? Mão mãi vẫn không thôi ?

Nam Cương Dã Tẩu lúc này cũng thôi không đánh nhau nữa quay lui cười nhạt rồi nói:

- Ngươi nói thế đơn giản quá ! Lệnh sư và vợ chồng Tam Thủ Thần Quân có tốt đẹp gì với nhau đâu.

Vương Phấn bỗng nhiên hỏi:

- Vậy đám tăng nhân có thù hằn gì với gia sư và vợ chồng Tam Thủ Thần Quân nào ?

- Không rõ !

Nông Canh Lão nhân bỗng nói:

- Đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng của lão phu. Chuyện đã đến thế này ta chẳng còn hiểu gì được nữa. Ngọc con, chúng ta đi thôi.

Nam Cương Dã Tẩu trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Bây giờ ở đây chẳng còn gì nữa, vậy tôi cũng đi theo tiền bối vậy.

Điện bội Ngọc nhìn Vương Phấn rồi nói:

- Đại ca, còn đại ca thế nào ?

Vương Phấn chưa kịp đáp, Nông Canh lão nhân cười ha hả nói:

- Thôi, con chẳng phải lo cho anh ấy làm gì. Anh ấy có việc riêng đấy.

Nam Cương Dã Tẩu, Điện Bội Ngọc cùng theo Nông Canh lão nhân lên xe.

http://tieulun.hopto.org

Bánh xe chuyển bánh, chiếc xe ngựa lao đi.

Vương Phấn đứng ngẩn ngơ rồi thong thả bước về phía thành Lạc Dương.

*

* *

CHƯƠNG 31

MÁU CHẢY THỊT RƠI

Sau khi Vương Phấn quay về Lạc Dương xong, liền trở lại Cúc Hoa Thượng Quan Ly Chân vẫn chưa về. Hồng Tiêu cũng không có mặt ở nhà. Lúc ấy chỉ có ông già đánh xe mà thôi.

Hỏi han tình hình cô chủ, lão ta chỉ lắc đầu khiến chàng bực quá không muốn hỏi nữa. Chàng quay ra cổng và bỏ đi.

Chàng thấy một điều lạ: Thượng Quan Ly Châu ra đi từ sáng sớm, vậy thì đi đâu ?

http://tieulun.hopto.org

Lúc này bỗng Vương Phấn nhớ lời sư phụ... nhớ tới bức tranh mà sư phụ đã giao chàng... Rất có thể đây chính là Kính Hoa Lâu chủ. Cũng chính là quí phu nhân của Bát Thốn Quan. Nếu không thì tại bà ta cũng phải lưu lại ở Đơn Thanh làm gì ?

Đúng lúc chàng đang suy nghĩ đến điều này thì không biết Thượng Quan Ly Châu đang đi đâu.

Chàng buồn tình dạo bước trên phố thì bỗng thấy Mông Cổ Đại Phu và Mộ Dung Trinh đang rảo bước đi về phía chàng. Từ xa, Mông Cổ Đại Phu đã cười:

- "Mất" thấy một trường sát đầu đã bắt đầu....Chẳng bao lâu nữa máu sẽ chảy thịt sẽ rơi. Thần Long Lệnh chủ ngươi làm sao lại còn có thì giờ rảnh rỗi đi chơi thế này ? Chẳng khác gì người không việc gì vậy .

Vương Phấn chau mày nói :

- Việc của tôi, chẳng có việc nào xong

cả, làm gì còn có thời gian để quan tâm đến việc người khác ?

- Việc của Thiếu Lâm có thể ngươi không đếm xỉa gì đến... song lẽ nào việc của các môn phái ngươi cũng làm ngơ hay sao ?

Vương Phân ngạc nhiên lại đáp :

- Việc của các môn phái khác càng không liên quan gì đến tôi nữa ?

Mông Cổ Đai Phu ờ lên một tiếng rồi nói:

- Những người năm xưa tham dự vây đánh vợ chồng Tam Phủ Thần Quân đều là vì nghe theo lệnh của Thần Long Lệnh... Bây giờ đại họa giáng vào người mà ngươi lại nói chẳng liên quan gì đến sao ?

- Cần biết rằng đo không phải là ý của gia sư, đó là lệnh giả ...

- Các phái đều có những sai lầm của riêng họ... Sự tôn sùng lệnh sư là xuất phát từ thành ý của họ... Ngươi nghĩ xem, sắp tới bà ta

http://tieulun.hopto.org

sẽ giết mỗi phái một trăm ngươi... Phái lớn chẳng nói làm gì, phái nhỏ có khi không đủ số đó .

Vương Phấn ngẫm nghĩ một hồi và cảm thấy sự việc thật rất nghiêm trọng, chàng nghĩ " Bách Hoa Tiên Tử quá cố chấp... Nguyên huynh chỉ là một người làm sao lại trả đủa đến nhiều người như vậy"

Nghĩ đến bản thân mình thấy lời nói còn chưa có trọng lượng... Nếu có xuất hiện thì cũng khó tập hợp được quần hùng... Muốn ngăn cản cuộc sát phạt này e chẳng dễ dàng.. Chàng thở dài nói :

- Lời tôn giả quả có lý... Tại hạ cần phải tận tâm tận lực vì việc này mới được...

Mộ Dung Trinh nhìn chàng một cái muốn nói gì lại thôi và cuối cùng cũng chẳng nói gì nữa... Mông Cổ Đại Phu nói tiếp :

- Võ công của ngươi thật mới lạ kỳ, tiến bộ quá nhanh...

Vương Phấn lắc đầu :

- Tại hạ thấy mình còn kém lắm... Sau này còn nhờ huynh đài chỉ bảo thêm mới được...

Mộ Dung Trinh chịu không được nói xen vào :

- Hình như ngươi có trau dồi võ công với Thương Quan cô nương thì phải ?

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao cô nương biết chuyện này ?

- Tại tôi thấy chiêu thức và thủ pháp mà ngươi đã dùng để đánh nhau với Trương Ngọc Trân hôm qua hoàn toàn không phải là chiêu thức mà Lục đại hiệp đã truyền cho ngươi ...

Vương Phấn không hề phủ nhận :

- Đúng là như thế !

- Ngươi có biết lai lịch bà ta không ?

- Biết qua loa .

- Có thể là truyền nhân của Kính Hoa Lâu Chủ ?

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao đã biết rõ rồi mà còn hỏi làm chi ?

Mộ Dung Trinh lập tức im lặng không nói gì thêm... Kéo Mông Cổ Đại Phu và nói :

- Đại thúc, chúng ta đi thôi...

Mông Cổ Đại Phu nhìn Vương Phấn một cái rồi vểnh môi lên... Vương Phấn hiểu ý song vẫn cố ý như không hiểu, chắp tay lại nói :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không tiễn được...

Chàng quay lưng đi ngược chiều, chàng cố tránh đối phương, đi vào một hẻm nhỏ... bất ngờ khúc ngoặt.. lại chạm trán một người ....ra vào người đó. Người kia nói oang oang :

- Mặt mũi ngươi để đâu mà ra vào người tôi thế này, thân xác còn ra gì nữa... Chỉ la chíu mũi chúi lái mà đi ...

Vương Phấn ngẩng đầu nhìn té ra là Lĩnh Nam Xà Cái vội nói :

- Tại hạ nhất thời vô ý, xin người đừng trách .

Lĩnh Nam Xà Cái ngẩng nhìn té ra Vương Phấn cũng vội đổi giọng :

- Lão khiếu hóa thật không biết đấy là thiếu hiệp. Thật tội đáng chết .

Vương Phấn cười :

- Chuyện nhỏ, nhắc làm chi nhữa thôi cho qua đi. Tôn giá đã liên hệ được với quí bang chủ chưa ?

- Bang chủ tệ bang đã đi Thiếu Lâm rồi. Một mặt tra xét lại chuyện năm xưa một mặt lo kế sách đối phó với Thiên Kiêu Bang.

- Tôn giá đi Lạc Dương lúc nào, tại sao lại rơi vào tay bọn chúng ?

Lĩnh Nam Xà Cái thở dài :

- Lão khiếu hoá vì truy tìm một tăng nhân. Bỗng nhiên người ta điểm huyệt và té ngã và bị bắt. Nếu không có thiếu hiệp ra tay cứu giúp thì cái mạng này chắc toi mất rồi !

- Tại hạ có một chuyện nhỏ muốn hỏi

http://tieulun.hopto.org

tôn gia. Năm xưa khi tôn giá nhận lệnh Thần Long Lệnh là do ai mang tới ?

- Đó là một hán tử trung niên tự xưng lá môn hạ của Nam Cương Dã Tẩu .

- Theo như tại hạ biết thì Mã lão xưa nay chưa thu đồ đệ bao giờ.

Lĩnh Nam Xà Cái thở một hơi dài rồi nói:

- Hồi đó lão khiếu hoá quá sơ ý không lưu tâm điều này, bởi thế mới sai lầm suýt đi tong cái mạng này luôn.

Vương Phấn gật đầu nói :

- Chuyện cũ qua rồi. Không nhắc đến nữa. Tất cả mọi cái cũng tại Thần Long Lệnh. Các vị đã hành động vì tôn sùng Thần Long Lệnh. Vậy tại hạ cũng phải gánh lấy trách nhiệm này. Tôi phải gặp Bách Hoa Tiên Tử, yêu cầu chỉ trừng phạt nguyên hung và miễn truy cứu tội danh của những người khác.

Lĩnh Nam Xà Cái xoè ngón tay cái ra nói :

- Thiếu hiệp nhân hậu mà can đảm, lão khiếu hóa rất khâm phục. Hiện nay tôi được tự do, nguyện từ nay trở đi sẽ luôn luôn đi theo và sát cánh cùng thiếu hiệp cho đến khi tìm được truy hung để sự việc được kết thúc.

Vương Phấn xua tay nói :

- Tại hạ vô đức vô tài, đâu dám nhận hai chữ "đi theo"

Xà Cái cười lớn :

- Thiếu hiệp là người thừa kế y bát của Lục đại hiệp chấp chưởng Thần Long Lệnh, nghĩa là thiếu hiệp đang giữ một trọng trách, thiếu hiệp không tự khắc khe bản thân và chớ hạ mình.

Vương Phấn chau mày :

- Tôn giá cứ nhắc hai chữ thiếu hiệp hoài thế ? Tôn giá gọi thế, tại hạ cảm thấy không thỏai mái tí nào cả.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi nói thế thì lão khiếu hóa sẽ gọi ngươi như người anh em vậy !

- Vâng như thế càng hay !

Xà Cái cười lớn nói :

- Hay lắm ! Hay lắm, hôm nay hai ta nên làm vài chén chúc cho sự hội ngộ này .

Vương Phấn lắc đầu :

- Ngày còn dài, tôi thấy không nên, bây giờ tôi phải đi Trường Thanh Cốc một chuyến xem có tin tức gì mới không ?

Lĩnh Nam Xà Cái không hiểu gì cả hỏi lại :

- Trường Thanh Cốc, ai sống ở đó ?

- Trước khi là nơi ẩn thân của một số người, gọi là U cốc. Hiện này là nơi lui tới của đệ .

- Đã nói vậy, thế thì chúng ta đi ngay.

Cả hai vội lên đường đi về hướng Nam. đi thẳng một mạch. Bỗng thấy phía trước có ngựa chạy lại, rất nhanh, bụi mù trời. Đúng là

một kẻ giang hồ nào đó đang rất gấp vội. Lĩnh Nam Xà Cái lắc đầu than thở :

- Cuộc truy sát thật là ghê gớm. Nếu chúng ta không kịp thời ngăn chặn bàn tay đẫy máu của Thiên Kiêu Bang thì không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết, bao nhiêu máu sẽ đổ.

Vương Phấn nói :

- Tôi không tin rằng Thiên Kiêu Bang có khả năng chống đối lại cả võ lâm.

- Mụ ta đã dám ngang nhiên công bố chuyện này như thế là mụ ta cũng cho rằng mình đủ lông đủ cánh rồi .

Lĩnh Nam Xà Cái còn nói thêm :

- Giang hồ thiếu gì kỳ nhân dị sĩ. Có người không thích dính vào những chuyện lôi thôi. Nhưng hiện vẫn không có một ai phẩm chất đạo đức và khả năng võ công cao siêu như lệnh sư đứng ra để lãnh đạo điều hành, thế thì

http://tieulun.hopto.org

rất dễ bị thiên kiêu làm mưa làm gió sát hại võ lâm.

Vương Phấn tỏ ra rất bực tức nói :

- Tiền bối sao có thái độ bi quan như vậy?

Lĩnh Nam Xà Cái cười :

- Cuộc hội ở Mang Sơn có hơn một ngàn người, thế mà đều bị mụ đàn bà khuyết tật khống chế. Tuy có một số ra mặt chống đối song tất cả đều bị đánh bại. Thiếu Lâm xưa nay như Sao Bắc Đẩu của núi Thái Sơn, thế mà mụ ta cũng không ngán còn chém cả hình nộm của Đạt Ma. Cái Bang là một bang lớn trong thiên hạ, như Xà Cái Đỗ Dung này, địa vị thân phận đâu phải nhỏ, thế mà người ta muốn giết là giết. Có phải mụ ta quá tự tin về bản thân ?

Cả một đời lăn lộn giang hồ, chẳng còn coi cái chết vào đâu nhưng chuyện trước mắt sờ sờ như thế, làm sao tôi lại khônglo lắng kia chứ?

Vương Phấn gật đầu nói :

- Lời tiền bối kể ra cũng có lý, song cũng không nên bi quan quá. Tại Mang Sơn hội sở dĩ bà ta được giương nanh múa vuốt hung hăng như thế bởi vì vắng quá nhiều chính phái Chính Bang, họ không đến dự lễ của bà ta. Thật ra không đơn giản như thế đâu !

Lĩnh Nam Xà Cái chực nói điều gì, bỗng nhiên trước ngực lão ta có một cái đầu rắn nhô ra, Vương Phấn hoảng hồn nói :

- Hãy bắt lấy nó ngay, con rắn sắp ra kìa.

Lĩnh Nam Xà Cái lắc đầu kinh ngạc nói :

- Con Tiểu Hồng này tinh lắm, chắc là phát hiện ra triệu chứng gì hoặc có cái gì đây !

Nói xong liền tìm đầu rắn thả xuống đất. Con rắn Tiểu Hồng ngẩng đầu thở phì phì, rồi theo con đường nhỏ bên đường mà bò vào. Lĩnh Nam Xà Cái nói với Vương Phấn :

- Người anh em hãy đi theo tôi !

http://tieulun.hopto.org

Hai ngươi đi dọc theo con Tiểu Hồng chừng hai ba trăm trượng, bỗng nhiên bắt đầu ngửi thấy mùi máu tanh. Lĩnh Nam Xà Cái vội nói :

- Đúng là có chuyện gì đây !

Sau khi mùi tanh tưởi xốc vào mũi mọi người, Tiểu Hồng lại bò càng nhanh hơn, khiến cho hai ngươi phải trổ khinh công mới theo kịp. Ngoặc qua sườn núi, nhìn thấy ngay một ngôi chùa nho nhỏ, Tiểu Hồng băng vào trong chùa. Lĩng Nam Xà Cái truyền âm nói với Vương Phấn :

- Người anh em hãy đi bọc phía sau !

Vương Phấn gật đầu đi vòng phía sau. Ngôi chùa này không lớn lắm nhưng rất ngăn nắp trật tự và yên tĩnh. Không thấy một bóng người nào, chàng nói :

- Các tăng nhân đi đâu hết rồi !

Họ cứ tiếp tục đi tới trước, họ thấy trong Phật điện vào ở hành lang đầy vết máu vương

vải. Họ ý thức được rằng ở nơi đây vừa xảy ra một biến cố .

Vương Phấn đã đi qua gian Phật điện rồi đến trước hùng bảo điện cũng vừa lúc giáp mặt với Lĩnh Nam Xà Cái. Lão khiếu hóa có vẻ khẩn trương, lão nói :

- Tôi không thấy con Tiểu Hồng đâu nữa!

Vương Phấn cười :

- Thế ông không gọi nó được a ?

Lĩnh Nam Xà Cái lắc đầu :

- Lúc này không nên gọi, chúng ta có thể thử tìm xem.

Vương Phấn thấy lão ta khẩn trương thì cũng trở nên dè chừng, cả hai cùng vận khí công rồi cẩn thận rà soát xung quanh. Bỗng thấy Lĩnh Nam Xà Cái dừng bước lại trước một thiền phòng đã được đóng rất chặt rồi đưa tay vẫy khẽ Vương Phấn lại .

Vương Phấn lại gần xem. Phòng được

http://tieulun.hopto.org

khóa chặt bên ngoài, cửa sổ thì được che kín vải đen ở bên trong. Đúng là có chuyện đáng nghi vấn rồi. Vương Phấn rút Thần Long Lệnh trong người ra, lươ lươ nhẹ. Ổ khóa bị cắt đứt, chàng đẩy cửa vào một cách nhẹ nhàng. Bỗng chàng tăng thêm sức đẩy nói :

- Đỗ huynh hãy thận trọng.

Chàng dùng chưởng chém mạnh, cánh cửa vỡ thành bốn năm mảnh, quang cảnh trong phòng hiện ra. Một tiếng kêu thất thanh :

- A .. a

*

* *

CHƯƠNG 32

QUÁI TĂNG TRONG QUAN TÀI

Vương Phấn đẩy mạnh cửa vào, bỗng thấy một mùi hôi thối nồng nặc xông vào mũi chàng. Xem kỹ, té ra trong phòng toàn là xác chết. Trông thật là ghê rợn.

- Chuyện gì thế này?

Lĩnh Nam Xà Cái là người từng trải trong giang hồ, lão nhìn kỹ một hồi rồi nói :

- Việc chắc có vấn đề. Rõ ràng nếu cứ gia tăng cừu thế thì sau khi giết sẽ bỏ mà đi,

http://tieulun.hopto.org

hoặc cùng lắm là phóng hỏa đốt chùa luôn. Theo lão đoán, các thi thể này không phải là cửu gia đem đặt vào đây, còn nếu gia tăng của bản tự thì ngươi ta sẽ đem chôn hoặc hỏa thiêu, việc gì phải để vào đây làm gì.

Bỗng Vương Phấn dừng tay chỉ và nói :

- Lão gia xem cái gì kìa ?

Lĩnh Nam Xà Cái không để ý góc phòng còn có một quan tài. Ở dưới quan tài còn có một cái hố nhỏ. Trong đó có rất nhiều khuẩn màu đỏ như máu. Xà Cái huýt nhẹ, Tiểu Hồng bỗng xuất hiện lão về phía ông ta. Ông ta đặt con Tiểu Hồng trong cái da rồi mới nói :

- Các khuẩn này là những con trùng cực độc. Nhưng chẳng biết là của ai đây ?

Vương Phấn nói :

- Chúng ta hãy xem trong quan tài có những gì nào !

- Rất có thể cũng có độc vật gì đó, cần phải cẩn thận mới được.

Vương Phấn nín thở, tay cầm Thần Long Lệnh tiến lại gần từ từ về phía quan tài. Quan tài không có nắp. Bên trong là một tăng nhân đang nằm, tăng nhân khô đét, gầy như que củi, mũi diều, mắt ưng, mười ngón tay sơn đen giống như móng chân quạ nhưng chẳng có gì là giống như người sống cả.

Đến lúc này thì chàng không sao nhịn được nữa, chàng bước ra khỏi phòng hít một hơi thật dài và nói :

- Trong quan tài là thi thể một tăng nhân.

Lĩnh Nam Xà Cái ngạc nhiên nói :

- Việc này có điều hơi lạ đây...

Vương Phấn vểnh tai nghe ngóng bên ngoài rồi nói:

- Bên ngoài có người đến .

Lĩnh Nam Xà Cái vội tung người leo lên mái ngói và thấy bên ngoài cửa chùa có hai tăng nhân đi đến. Lão thầm phục khả năng

http://tieulun.hopto.org

thính giác nhạy cảm của Vương Phấn. Vương Phấn lúc này chẳng khác gì một làn khói vô hình đã vòng ra ngoài mái chùa. Bỗng thấy sau hai tăng nhân có tiếng quát :

- Đứng lại !

Hai tăng nhân cả kinh, quay người lại. Họ thấy người mới nói đó là Vương Phấn thì lại càng biến sắc hơn. Vương Phấn lên tiếng :

- Các ngươi là tăng nhân ở chùa nào vậy?

Một tăng nhân có cái mũi to đáp :

- Tất nhiên là người của chùa này rồi .

- Tên gì ?

- Không cần phải nói cho ngươi biết làm gì !

Vương Phấn thấy hai người lộ vẻ khác thường, mắt chớp lia lịa biết ngay rằng chúng không phải là người lương thiện, bất giác cười nói:

- Tăng nhân bổn tự đã bị người ta giết

sạch rồi, chỉ sợ hai người khó tránh liên lụy đó thôi !

Cả hai tăng nhân cùng thét lên :

- Nói bậy !

Cả bốn chưởng cùng tung ra một lúc nhắm vào Vương Phấn, song chàng đã sớm đề phòng liền cười lên một tiếng và soạt ngang năm thước né tránh. Nào ngờ tăng nhân đánh tới song lại thối lui, chưởng thế tung ra thì người đã giật lùi co giò mà chạy...

Vương Phấn cười nói :

- Các ngươi tính chạy trốn ư ?

Chàng búng tay một cái, một hào quang màu hồng chớp lên, tăng nhân có cái mũi bự lập tức ự lên một tiếng rồi ngã xuống, tăng nhân còn lại thì bị Lĩnh Nam Xà Cái từ phía kia tiến đến cản lại, nhưng vì muốn tìm đường thoát liền tung liền một lúc tám chưởng. Lĩnh Nam Xà Cái phải thối lui đến năm thước. Tăng

http://tieulun.hopto.org

nhân liền xông lên liều mạng chạy cố sống cố chết.

Lúc này Vương Phấn đã dìu người tăng nhân kia đứng ậy.

Một vệt hồng nhạt còn in trên bả vai hắn ta, máu chảy rả rích. Rõ ràng hắn bị thương rất nặng. Xà Cái vội bước đến đập đập cánh tay hắn rồi nói :

- Này ông bạn, hãy tỏ ra thông minh một chút... Các tăng nhân chùa này vì sao bị giết chết vậy ?

- Chết vì bàn tay của Thiên Kiều Bang.

- Lão hoà thượng trong quan tài là ai vậy?

- Đó là Phương Trượng của bổn tự.

- Tại sao Thiên Kiều Bang lại giết tăng nhân các ngươi ?

- Bổn tự vốn xuất xứ cội nguồn từ Thiếu Lâm. lão phương trượng là đệ tử của Thiếu Lâm.

- Thế lúc đó hai người ở đâu ?

- Chúng tôi không có ở chùa !

- Thế tại sao các người không chôn hoặc thiêu các thi thể ?

- Chờ các vị sư thúc trở về khám nghiệm đã !

Vương Phấn cười rồi nói :

- Láo toét cả. Các ngươi không làm chuyện bậy thì tại sao lại bỏ chạy ?

- Bần tăng cho rằng bang Thiên Kiều lại đến lần nữa vì thế phải lo chạy trốn.

Lĩnh Nam Xà Cái quát to nói :

- Phương trượng các ngươi xuất nguồn từ Thiếu Lâm, tại sao lại đi luyện cái thứ tà môn đó làm gì ?

Tăng nhân kinh hãi đáp :

- Ai bảo ông ấy đang luyện công ? Lão ta chết từ lâu rồi !

- Này đừng có mà lòe ta nhé, ta nói cho

http://tieulun.hopto.org

ngươi biết, lão hòa thượng đã bị anh em chúng ta khống chế rồi. Ngươi đừng có mà nói dối .

Tàng nhân hoảng hồn hỏi lại :

Lại có chuyện gì nữa sao ?

Vương Phấn nói nửa nạc nửa mỡ :

Vậy ai đã giết người của bổn tự, nói mau !

- Đúng là Thiên Kiêu Bang giết ..

- Còn chuyện của lão hòa thượng thì sao?

Tăng nhân thở dài :

- Chuyện xảy ra thế này này ; Một hôm có một tăng nhân ở hạ viện Thanh Vân mang lại bức thư. Xem xong, lão hòa thượng thất sắc hoảng hồn. Hình như ông ta có một tâm sự quan trọng khó nói. Mãi đến tối mới gọi hai bần tăng chúng tôi lại bên mình trong thiền phòng dặn dò bảo chúng tôi đi đến một trấn cách xa trăm dặm để mua một số dược phẩm,

và còn dặn mua mỗi quan một thứ. Các dược phẩm ghiền thành bột và mang về.

Suốt một đêm bận rộn thuốc mới làm xong, về đến chùa thì trời đã sáng. Đâu có ngờ rằng vừa bước chân đến chùa thì bên trong chùa xác chết ngổn ngang, máu thịt tứ tung. Hơn một trăm tăng nhân đều bị hại...

Chúng tôi vội vàng chạy đến thiền phòng thì lão hòa thượng đã nằm yên bất động trên giường. Nghe nói là Thiên Kiêu Bang tập hợp vào ban đêm... toàn thể tăng lữ đều tự nạn. Lão trượng vì chiến đấu mà bị trọng thương tự biết rằng khó sống nên lúc bấy giờ truyền y bát lại cho chúng tôi. Hai chúng tôi tiếp nhận chức phương trượng...

Chúng tôi đưa tất cả các thi thể vào thiền phòng và đặt hòa thường vào quan tài luôn thể. Đóng chặt các cửa rồi cùng nhau xuống Hạ viện Thanh Vân để báo tang..

Lĩnh Nam Xà Cái hỳ một cái rồi nói :

http://tieulun.hopto.org

- Trong câu chuyện kỳ quái này các ngươi có thấy điều gì trái ngoe không ?

- Lúc bấy giờ bần tăng cũng định đem thi thể chôn hoặc hỏa thiêu, song lão hoà thượng lại nói : việc này không phải là chuyện đùa, nếu không cẩn thận, sau này Thiếu Lâm sẽ nghi oan cho các ngươi. Lúc bấy giờ chúng tôi rất đau lòng cho nên đều nhất nhất làm theo ý lão trượng. Sau đó chúng tôi cùng xuống hạ viện Thanh Vân bảo tang.

- Vừa đi Thanh Vân vừa về độ mấy ngày?

- Nhanh nhất cũng phải nửa tháng.

- Dưới đó hạ phản ứng ra sao ?

- Ở đó chỉ là một ngôi chùa không !

- Người đâu ?

- Chẳng biết họ đi đâu hết .

Vương Phấn gật gật đầu nói :

- Như vậy ta cũng đã rõ chuyện này được đôi phần rồi !

http://tieulun.hopto.org

Tăng nhân này rốt cuộc cũng bị giết chết mất rồi.

Vương Phấn giậm chân nói :

- Tăng nhân này chắc cùng với bọn Thiếu Lâm phản thầy phản bạn kia rồi. Tăng nhân trong chùa đều do chúng giết sạch cả.

Lĩnh Nam Xà Cái gật đầu :

- Sự thật rõ ràng rành rành, tăng nhân kia sau khi tiếp nhận thông tri của viện Thanh Vân, chúng biết sự việc đã bại lộ, cho nên quyết tâm luyện một môn tà công để nhanh chóng có được công lực. Chúng chẳng tiếc sinh mạng của tăng nhân chúng có hấp thụ các hung khí hung tinh của thi thể và dùng máu tươi của thi thể để nuôi một loại trùng độc và nhờ thế công phu của lão ác tăng càng nhanh chóng trưởng thành.

Vương Phấn bực tiếc vô cùng, bỗng chàng đến gần một tấm bia. Đó là tấm bia được dựng khi xây lại chùa. Bên trên bia khắc chữ

Bách Thiên Phương Trượng. Như vậy lão tăng kia tên chính là Bách Thiện.

Lĩnh Nam Xà Cái than thở :

- Hành động của Thiên Kiêu Bang còn chưa bắt đầu mà chúng đã ra tay tàn sát tăng nhân. Thế mới biết chuyện này chẳng biết phải chết bao nhiêu người nữa đây ?

Vương Phấn vỗ một chưởng vào tấm bia nói:

- Từ nay về sau, ta phải dùng các thủ đoạn khắc nghiệt để đối phó với bang phái này. Nếu không thì cái uy của Thần Long Lệnh còn đâu...

Gần đây, công lực của chàng càng tinh tiến, nên trong cơn thịnh nộ, đánh một chưởng mà tấm bia vụn nát.

Lĩnh Nam Xà Cái le lưỡi nói thầm trong bụng :

- Ta cứ coi thường hắn hóa ra công lực của hắn ghê gớm thế kia !

http://tieulun.hopto.org

Nộ khí của Vương Phấn đã nguôi, chàng nói giọng khó chịu :

- Thủ đoạn của Thiên Kiêu Bang tuy cay độc đó là vì căm giận bị ứ dồn nhưng còn có căn nguyên lý do của nó. Còn cái bọn phản Thiếu Lâm nay, bụng lang dạ sói, dung tha chúng là không nên.

Lãnh Nam Xà Cái than :

- Ngươi cáu giận lúc này cũng bằng thừa, chúng ta còn phải đi Trường Thanh cốc nữa, để tìm một biện pháp thích đáng để tiến hành. Các án không đầu không đuôi này biết mò mẫm vào đâu bây giờ ?

Vương Phấn gật đầu, cả hai cùng tiến ra đường cái và đi về phía Nam.

Bỗng phía trước trên đường đi, những tiếng chuông leng keng có hai con ngựa đang đi lại rất nhanh. Kỵ sĩ là hai thiếu niên mặc áo đoạn trắng, họ nhìn Vương Phấn một cái giật cương cho ngựa đi tiếp.

Lãnh Nam Xà Cái lại nói :

- Lại một chuyện lạ nữa đây !

Vương Phấn cười hỏi lại :

- Tôi đang rầu không có ai để trút bầu tâm sự. Có người tìm gặp mình chẳng phải là một điều hay đó sao ?

Hai người họ biết rằng hai kỵ sĩ kia đi trên con đường này chắc có điều gì đó, song họ vẫn chưa để tâm. Họ vẫn đi tiep, cứng đầu một chặp thì đến một thị trấn..

Bỗng lại những tiếng vó ngựa, hơn mười con ngựa cất vó tung bụi mù từ trong thành đi ra.. về phía hai người...

Dẫn đầu là một kỵ sĩ mặc áo cẩm bào, đó là một lão già để râu mép. Đằng sau lão chính là hai gã thiếu niên áo đoạn trắng mà họ mới nhìn thấy trên đường.

Lãnh Nam Xà Cái cười ha hả :

- Người anh em, chúng ta đi buôn trúng mánh rồi !

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 33

TIẾNG NGƯỜI NƠI MỘ VẮNG

Vương Phấn bỗng dừng chân lại, lẳng lặng nhìn người cưỡi ngựa không nói một lời. Đám người ngựa đến trước hai người, bỗng ghì cương lại. Người mặc áo gấm cho ngựa lên hai bước và nói :

- Có phải các vị đến đây là Vương thiếu hiệp không ?

Vương Phấn dõng dạc đáp :

- Đúng vậy, tạ hạ chính là Vương Phấn...

Lão già chấp tay lại nói :

- Lão hủ Hoa Vân Long, xin tham kiến lệnh chủ .

Vương Phấn vội lắc đầu nói :

- Xin tôn giả đừng xưng hô như thế. Đó là danh hiệu của gia sư. Tại hạ không dám nhận.

Hoa Vân Long vẫn nói :

- Chỗ này không phải là nơi nói chuyện được lâu. Xin mời vào tệ xá ta nói chuyện thì hơn...

Nó xong chấp tay quay sang Lãnh Nam Xà Cái mà nói :

- Chắc tôn giả đây chính là Lãnh Nam Xà Cái tiền huynh, hôm nay đệ hân hạnh được gặp mặt thật là vô cùng vinh dự...

Lãnh Nam Xà Cái cười ha hả :

- Hoa trang chủ trông coi một vùng mà hôm nay đã đi xa để đón tiếp anh em chúng tôi

http://tieulun.hopto.org

như thế này, ngay lão khiếu hóa này cũng cảm thấy áy náy quá chừng.

Lúc này những người đi theo đã dắt ra hai con ngựa gấn sẵn yên để cho hai người cưỡi.

Họ cùng nhau đi, chẳng bao lâu đã đến một trang viện rất nguy nga đồ sộ. Hoa Vân Long đưa hai người vào phòng khách. Xong đến dẫn hai thiếu niên áo trắng đến bái kiến. Hóa ra đó là hai công tử của Hoa Vân Long. Hai người tên là : Hoa Quan Hải và em là Hoa Quan Triều.

Trong phòng khách tiệc rượu đã bày đầy bàn. Hoa Vân Long kéo Vương Phấn lên ngồi đầu bàn. Vương Phấn áy náy quá nói :

- Tại hạ... đâu có đủ đức đủ tài mà khiến Trang chủ phải nhọc nhằn như vậy ?

Hoa Vân Long mỉm cười :

- Thôi, dù sao thì tôn trọng nhau vẫn là hơn. Thiếu hiệp không khách khí đến như thế !

Lãnh Nam Xà Cái bỗng dùng truyền ngôn nói với Vương Phấn :

- Lão này rất tự thị tự tôn, rất ít giao thiệp với giang hồ. Chẳng hiểu tại sao hôm nay lại khách khí đến thế, đối xử với thiếp hiệp lịch sự quá !

Vương Phấn cũng truyền âm lại :

- Tôi cũng không muốn dây dưa ở lại đây. Ta hãy uống mấy ly qua loa cho xong rồi đi. Thế nào?

Hoa Vân Long là một tay sừng sỏ có nhiều kinh nghiệm. Thấy người trao đổi với nhau, lão ta biết liền song lão vẫn có tảng lờ như không, vẫn tỏ ra ân cần tiếp đón, đến như Lãnh Nam Xà Cái một người từng trải như vậy mà cũng không biết gì hết.

Vương Phấn bỗng dưng đứng dậy nói :

- Tại hạ có chuyện gấp. Vậy tại hạ xin cáo từ.

Hoa Vân Long xua tay nói :

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại như thế được. Dù sao đi nữa cũng xin mời thiếp hiệp ở lại tệ xá một đêm.

Lĩnh Nam Xà Cái cũng cáo từ nói :

- Chúng tôi quả thật có việc gấp cần làm. Đợi đến khi xong việc sẽ đến đây uống cùng trang chỉ một trận thất say.

Hoa Vân Long đẩy ly rượu đứng dậy cười ha hả nói :

- Xóm nghèo tiếp khách không chu đáo. Nếu lão hủ đi theo hai vị đến thành Nam Dương chúng ta uống với nhau một chập thì sao?

Vương Phấn vẫn khiêm nhường, Hoa Vân Long đã sai người lo xe ngựa. Lĩnh Nàm Xà Cái nhìn Vương Phấn ra hiệu và nói :

- Hoa trang chủ đã có thành ý như thế mà chúng tôi còn chối từ nữa thì thật chẳng ra làm sao nữa !

Hoa Vân Long cười lớn :

- Thôi ngựa xe đã lo xong rồi, chúng ta lên đường thôi.

Ba người thẳng một mạch mà đi. Lĩnh Nam Xà Cái cố chịu nhịn một lúc, sau đành phải nói :

- Đỗ Khang nay là người trực tính, chẳng chi giữ được trong lòng. Xin hỏi, xưa nay Hoa huynh không thích giao thiệp thế tại sao hôm nay lại thay đổi quan niệm như vậy ?

Hoa Vân Long cười lớn :

- Tôi biết, mọi người giang hồ đều cho rằng tôi là người tự tôn tự đại thanh cao. Không chịu lai vãng với giang-hồ. Song các ngươi thử xem, mười năm qua giang hồ ra sao? Trung Nguyên Ngũ Nhạc cứ ngang nhiên làm minh chủ. Còn Thiếu Lâm, Võ Đang và cả Cái Bang của ngươi nữa, cũng chỉ lo cho bản thân, chẳng để ý gì đến chuyện của giang hồ. Hoa mỗ tuy là người tầm thường song cũng không muốn lẫn lộn trong đám hỗn quân hỗn quan đó .

http://tieulun.hopto.org

- Nói như vậy, hôm nay là một ngoại lệ sao ?

- Chẳng giấu gì, tuy lần nay không đi Mang Sơn, nhưng hai thằng con của đệ đều có đến đó. Sau khi đệ biết được cách hành vi nghĩa cử của thiếp hiệp thì cao hứng vô cùng. Trên đời này có ai ngang nhiên can đảm như thiếp hiệp đây không? Đúng là Thần Long Lệnh của Lục đại hiệp lại xuất hiện trên giang hồ rồi !

Lĩnh Nam Xà Cái cười ha hả :

- Hay quá ! Nếu được Hoa trang chủ ủng hộ giúp một tay còn lo gì mà không thành công?

Vương Phấn lắc đầu :

- Chuyện này như thế không ổn, tại hạ tuổi còn nhỏ mà đức và uy lại chưa dày đâu có thể mạo phạm như thế được ?

Hoa Vân Long vẫn đáp :

- Mọi việc không thể chiều theo ý của

thiếp hiệp được. Đây thiếp hiệp hãy xem cho kỹ. Người nghênh tiếp minh chủ đã đến kìa.

Vương Phấn ngẩng đầu lên nhìn thấy từ trong trang có một đội quân đi ra có cả nam nữ, cả tăng lẫn tục khoảng bốn năm chục người. Hoa Vân Long lại nói :

- Đây là những đồng đạo của võ lâm Vùng Hà Nam. Họ đều rất tôn thờ và ngưỡng bắc lệnh sư. Họ cùng với đệ đều quan hệ đã lâu, tuyệt đối không hề có ý đồ gì khác.

Cả đám người đã đến trước mắt khom lưng cúi chào:

- Hà Nam võ lâm đồng đạo xin kính chào lệnh chủ.

Vương Phấn vội vàng xuống ngựa nói :

- Chư vị đừng quá khách khí như vậy, tại hạ vô cùng hổ thẹn, không dám nhận lễ đâu !

Nhưng đám đông vẫn cứ vây lấy và đưa Vương Phấn vào trong thành đến Tụ Tiên Lâu.

http://tieulun.hopto.org

Tòa Tiên Lâu đã được đặt trước. Bàn tiệc được dọn ra la liệt. Vương Phấn cảm thấy áy náy vô cùng. Liền truyền ngôn mật ngữ với Lãnh Nam Xà Cái :

- Nếu ông ta có lòng thì cũng chẳng nên phô trương như thế này làm chi !

Lĩnh Nam Xà Cái nói :

- Lão này vốn rất thận trọng, nếu đã làm thế này chắc có duyên cớ chi đây phải cẩn thận !

Tiệc dọn cho lệnh chủ được bày ở bàn chính giữa lầu hai. Hoa Vân Long mời thêm các vị cao tuổi danh trọng đến ngồi cùng bồi tiếp với Vương Phấn.

Sau khi mọi người ngồi vào bàn rơi, Hoa Vân Long mới nói :

- Trước đây mấy hôm, chúng tôi có nhận được thư của Triệu Bang chủ Cái Bang và báo cho biết hiện Vương thiếp hiệp đang chấp chưởng Thần Long Lệnh và đang được tiến đại

hiệp tuỳ tùng đi về tỉnh này cố tập trung ở Nam Dương để nghênh tiếp Vương thiếu hiệp .

Nói đến đây ngừng lại một lúc nói tiếp :

- Vương thiếu hiệp được Lục đại hiệp chân truyền võ công, nhân đức cao siêu rất xứng đáng chấp chưởng Thần Long Lệnh. Nào chúng ta cùng nâng chén chúc mừng thiếu hiệp. Hãy cạn chén !

Nói xong liền ngữa cổ uống sạch một ly, mọi người tron gbàn tiệc đều hoan hộ ầm ỉ.

Đúng ra trong trường hợp này Vương Phấn phải đứng lên đáp lời đôi ba câu, song chàng vẫn cứ im lặng, chàng thấy khó chịu trong lòng. Không sao uống hết vội đứng lên nói lời cáo từ.

Hoa Vân Long vội nói :

- Hôm nay Vương thiếu hiệp nhất thiết phải ở lại một đêm để đã thuê phòng khách cho thiếu hiệp rồi !

Vương Phấn vẫn chối từ :

http://tieulun.hopto.org

- Đúng là tại hạ có chuyện không thể ở lâu.

Bỗng Hoa Vân Long lén nhét cho Vương Phấn một mảnh giấy rồi nói :

-Nán lại một đêm thì nào có lỡ việc gì đâu ! Thiếu hiệp phải cho tôi được nở mày nở mặt chứ !

Vương Phấn cầm mảnh giấy liếc đọc :

- Nếu không có thiếu hiệp, chúng tôi còn làm được trò trống gì ?

Chàng như tỉnh ngộ ra, liền giả vờ như không có chuyện gì, nói :

- Trang chủ đã nói như thế, nếu tại hạ không ở lại hóa ra thất lễ.

Hoa Vân Long vẫn cười :

- Biết là thế nào cũng cho lão này được cái vinh dự đó mà !

Rồi Vương Phấn và Lĩnh Nam Xà Cái được một đám người đưa đến phòng trọ để nghỉ.

Mãi đến canh hai, tiệc mới tan, tiếng ồn ào mới dứt.

Vương Phấn thở dài nói :

- Nếu bảo tôi làm lệnh chủ theo kiểu này chắc tôi sống không nổi một ngày đâu !

Lĩnh Nam Xà Cái cười và nói vui :

- Tôi thì cứ ăn cứ uống no say, có cơm rượu là mọi việc đều xong. Ngày nào cũng thế này càng hay.

Vương Phấn bỗng dùng truyền âm mật ngữ :

- Đừng có đùa nữa, ông hãy làm như bị say rượu, hãy vào giường ngủ một giác cho no say. Tôi phải chuẩn bị mấy việc...

Lĩnh Nam Xà Cái hiểu ra liền nằm xuống ngáp một cái và nói :

- Khiếu hóa này cơm no say, bây giờ đi ngủ đây !

Vương Phấn cũng nói :

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca cứ tự nhiên, tôi cũng mệt lắm rồi !

Sau khi Lĩnh Nam Xà Cái về phòng ngủ của mình, Vương Phấn tắt đèn và lên giường ngồi vận công.

Bỗng ở cửa, xuất hiện một lão hoà thượng, đi chầm chậm đến gần đầu giường. Vương Phấn cả kinh trong lòng liền chăm chú nhìn kỹ thì thấy người tăng nhân này mắt diều mũi quặp, hai mắt xanh lè. Mười ngón tay xòa ra trông rất ghê. Chàng nói :

- Ông là Bách Thiện sao ?

Tăng nhân đáp :

- Ngươi và ta không ai xâm phạm ai. Ngươi đừng vô cớ làm hỏng việc của ta. Hôm nay ngươi khó lòng sống sót.

Vương Phấn ngầm vận công, đứng yên bất động nói :

- Ngươi cùng một bọn với Thiên Nhất thiền sư hay sao ?

Lão sư nhăn nhăn mặt hai cái rồi nói :

- Nếu ngươi có gan hay ra ngoài nói chuyện cùng ta nào ?

Vương Phấn cười :

- Dù ra hang rộng cọp cũng chẳng dọa nổi tôi đâu !

Lão sư cười khan hai tiếng rồi đi ra khỏi phòng, Vương Phấn theo ra. Chưa đầy một lát sau, cả hai đã ra khỏi cửa thành đến một khu mồ mả.

Lão sư già dừng lại cười thé thé như tiếng két kêu đâm rồi nói :

- Tiểu tử, cái trò nghiệm Thần Long Lệnh chủ của ngươi như thế đã đủ chưa vậy?

- Tôn giá bất tất phải châm biếm làm chi. Ông tìm tôi ra đây có gì thì nói đi !

Bỗng trong đám mộ, một tiếng cười ghê rợn vang lên. Có hai hòa thượng giống như Bách Thiện bước ra song mặt mũi thì hung ác

http://tieulun.hopto.org

hơn nhiều, chúng nhe ra hai hàm răng trắng nói:

- Nhóc con, ngày tận số của ngươi đã đến rồi đó.

Nhìn thấy hình dáng chúng, Vương Phấn bỗng liên tưởng đến một chuyện, liền nói :

- Té ra chúng luyện thi công phu...

Chàng cũng đã có dịp xem qua môn võ học này trong các tập mà Thượng Quan đã đưa cho xem hôm trước. Đây là một tà môn cực độc. Muốn luyện tà công cần phải mùi thối của xác chết, phải hít hết hôi thối của thi thể, hôi thối hít được càng nhiều công phu luyện càng chóng thành công...

Sau khi đã luyện thành, thì toàn thân cứng như thép. Dao kiếm thông thường chẳng thể làm thương tích gì được thân mình. Chỉ có điều những người này dần dần mất cả lý trí mà thôi.

Công phu càng cao, lý tính càng chóng bị tiêu diệt...

Lúc này nhìn ba tăng nhân đứng dàn hang ba, nhìn những cái xác đã hấp thụ cương thi võ công, bỗng Vương Phấn liền rút ngay Thần Long Lệnh ra, đặt ngay trước ngực đề phòng.

Lạ một điều là sau khi vây chàng, ba tăng nhân không hề ra tay công thủ, hình như chúng đang đợi điều gì, Vương Phấn cũng đang muốn chứng minh xem chúng có phải là đồng đảng của Thiên Nhất thiền sư không nên chàng cũng chưa vội ra tay.

Hai bên giữ thế nhau một hồi lâu, bỗng từ sau đó có một giọng nói truyền lại :

- Nếu như tối nay ngươi muốn thoát ra thì hãy trả lời các câu hỏi của bần tăng cho đúng .

Vương Phấn vội quay lại nhìn thì đó là

http://tieulun.hopto.org

một tăng nhân cao to đã mang mặt nạ trên mặt nạ, đứng trên một tấm bia đầu gió. Chàng nói :

- Ngươi là Thiên Tâm hay là Thiên Nhân?

- Chẳng là ai cả !

Tăng nhân là ai nói chầm chậm :

- Bần tăng là ai ngươi không nên biết làm chi. Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi có chịu trả lời không ?

- Phải xem xem có nên trả lời hay không?

- Lệnh sư có biết tại vì sao Tam Thủ Thần Quân bỗng nhiên đi quy ẩn không ?

- Đương nhiên là biết rồi.

- Ta muốn hỏi là vì sao mà quy ẩn ?

- Đại khái có thể vì lấy được một người vợ lý tưởng.

Tăng nhân nói gằm gằm qua kẻ răng :

- Nói như vậy thì đúng là ngươi chẳng biết gì cả ?

Vương Phấn lấy làm lạ nói :

- Lẽ nào lại còn có nguyên nhân khác nữa .

Tăng nhân cười khẩy chẳng đáp lời mà hỏi thêm :

- Lệnh sư của ngươi đã có lần lui tới một phụ nữ ăn mặc theo lối vương phủ phải không ?

- Tại hạ chưa biết chuyện này .

- Thế thì ngươi học võ công đó ở đâu ?

Vương Phấn tức giận nói :

- Sao hỏi kỳ vậy, gia sư dạy chú còn ai nữa ?

- Đừng có dối ta làm chi! Ta rất sánh hiểu võ công của lệnh sư .

Vương Phấn thấy lão ta chỉ nhắc đến sư phụ, chứng tỏ nó đã biết rằng sư phụ chưa chết, lẽ nào người nay có quan hệ với hung thủ? Chàng liền hỏi lại :

- Thế ngươi gặp gia sư lúc nào vậy ?

Tăng nhân giật mình cười lạnh lùng nói :

http://tieulun.hopto.org

- Ta nhớ không rõ ...

- Trước hay sau khi rơi xuống vực...

Tăng nhân không đáp.

Chàng tức giận nói :

- Thế ngươi là ai nào ?

Tăng nhân bỗng thở ra nói :

- Chuyện ày không liên quan gì đến gia sư ngươi, song đúng là lão ta không thoát khỏi cơn lốc này được đâu !

- Chính là ông muốn nói đến chuyện vây đánh vợ chồng Tam Thủ Thần Quân phải không ?

- Đúng vậy !

Vương Phấn như có vẻ kích động :

- Được, tiểu gia đang đi khắp nơi dò la hung thủ, thất không ngờ lại vớ được ngươi.

Tăng nhân cười hóc hiểm :

- Ngươi chẳng cần phải kích động như thế, hãy nghe ta nói đây ?

- Thí cứ nói đi, một khi chân tướng chia rõ ràng thì ta chưa ra tay đâu !

- Kế hoạch vây đánh Tam Thủ Thần Quân năm xưa đúng là do ta vạch ra song không phải là vì lợi ích của riêng mình.

- Ta không tin lời của ngươi.

- Tin hay không thì tuỳ, bởi vì rốt cuộc ngươi có còn được sống nữa đâu.

Tăng nhân lại nói tiếp :

- Hôm ấy ngươi đã thấy rõ võ công của Bách Hoa Tiêu Tử rồi phải không ? Ngươi nhận xét ra sao ?

- Khó lường ..

- Đúng thế ! Năm xưa, bà ta được một cuốn bí kíp ở một ngôi mộ bị phá liền vội vàng đi tìm lệnh sư và yêu cầu ông ta đi cùng để quy ẩn để cung hợp tích song tu. Song lệnh sư là kẻ chung tình vả lại đang chấp chưởng Thần Long Lệnh , nên đã khéo léo từ chối đề nghị của bà ta.

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử giận lắm liền lấy Tam Thủ Thần Quân và quyết chí cùng Tam Thủ Tiên Tử luyện võ công xong sẽ xưng bá võ lâm và áp đảo lệnh sư. Lúc đó ta cho lệnh sư biết chuyện này song lệnh sư lại để ngoài tai cho nên bần tăng mới phải chủ trương.

Vương Phấn tằng hắng rồi nói :

- Ta không thể tin ông có hảo tâm đến như thế. Chẳng qua là ông dòm ngó bí kíp của người ta đó thôi.

Tăng nhân đứng ngẩn tò te, song vì lão ta đeo mặt nạ nên không nhìn thấy được một lúc sau lão ta nói :

- Cứ cho là như thế đi. Bần tăng đã tốn nhiều công sức nhưng chỉ được một ít trong số ma đạo đó. Những phần còn lại vẫn còn bên người của hai chúng nó.

Vương Phấn bỗng hỏi :

- Vậy gia sư ta bị trúng độc của ai ?

- Đại khái là Bát Cước Thần Thù (con

nhện thần tám chân). Thực tế lão ta không có trúng độc và cũng chẳng phải là địch thủ của Tam Thủ Thần Quân.

- Thế tất cả đều do ngươi ra tay cả sao ?

- Cứ cho là như thế đi !

- Ngũ phái chưởng môn bị Thần Long Lệnh dụ cho mê hoặc nên bần tăng bảo gì làm nấy .

- Ngươi chỉ vì bí kíp mà thẳng tay độc hại nhiều người e rằng ngươi còn có âm mưu khácnữa.

Tăng nhân cười am hiểm :

- Ngươi biết hơi nhiều thì càng có nguy cơ sẽ phải chết. Ta khuyên ngươi nên hỏi ít thôi.

Vương Phấn cười :

- Kẻ sống đến trăm tuổi rồi cũng chết, chẳng gì dọa được ta đâu. Nói mau đi !

Lão tăng nói như khen :

- Đầu óc của ngươi quả là không đơn

http://tieulun.hopto.org

giản tỷ nào. Bây giờ lão tăng nhân cũng đã có ý xưng bá võ lâm, nhưng rồi sau đó mới biết rằng cái mà Bách Hoa Tiên Tử được chẳng qua là những thứ rơi rớt. Còn cái chính phần lớn của bí kíp đều đã bị người khác lấy đi cả rồi.

Vương Phấn cười nhạt nói :

- Căn bản là ngươi lượng sức mình không đủ nên mới đẹp bỏ ý niệm đó đi phải không ? Ngươi cải trang chui vào bóng tối ?

Lão tăng nhân không thèm để ý đến sự châm chọc, lão tiếp tục nói :

- Các sách vở tài liệu là tìm được ở trông ngôi mộ ở Manh Sơn. Cách mấy hôm trước mấy con ranh của Thiên Kiêu Bang có phao ra cái tin này. Chắc đó là tin thật chỉ có được các tài liệu sách vở đã được tráo thành các đồ giả khác rồi.

- Lẽ nào các cuốn bí kíp đều bị Bách Hoa Tiên Tử mang đi cả rồi sao ?

- Thực ra khi Bách Hoa Tiên Tử vào

trong ngôi mộ, thì đại bộ phận đã bị người ta khênh đi trước rồi. Bà ta chỉ được một ít mà thôi.

Nó xong lão ta cười the thé nói tiếp :

- Ngày trước có Nhất Khí Thần Công, Tần Hồng Chỉ và Cuồng Phong Tam Thức, nếu không nhầm thì ngươi đều có cả.

- Ngươi cho rằng kẻ vào mộ lăng đầu tiên là gia sư ta sao ?

- Điều ấy quá rõ ràng. Nếu lão ta không có các bí kíp đó tại sao không hề động tâm trước lời đề nghị của Bách Hoa Tiên Tử ?

Vương Phấn tức giận quá nói :

- Chính ngươi cố tâm hại ngươi cho rằng hai người đó sẽ trợ lực cho ngươi sao ?

Tăng nhân đáp lạnh lùng :

- Đó là cách nghĩ lúc bấy giờ. Bây giờ thì ta đã phát hiện là còn có người khác nữa. Người đó rất có quan hệ mật thiết với lệnh sư.

- Ai ?

http://tieulun.hopto.org

- Người đã truyền Nhất Khí Thần Công và Tàn Hồng Chỉ cho ngươi đó mà !

Vương Phấn giật mình thầm nghĩ :

- Nói như vậy hóa ra Kính Hoa Lâu Chủ là người mà sư phụ cần tìm rồi .

Tăng nhân thấy chàng trầm ngâm vội nói tiếp :

- Trước mắt ngươi chỉ có một con đường sống, một con đường rất quang vinh sáng lạn, mong ngươi chớ có bỏ qua cơ hội này. Hãy suy tính cho kỹ.

Vương Phấn quát to :

- Ngươi chẳng cần phải nói hươu nói vượn làm gì, ta không mắc lừa ngươi đâu.

- Chuyện này có lợi cho ngươi mà, chỉ cần ngươi bằng lòng hợp tác với ta, thì ngươi sẽ ngồi yên trên ghế minh chủ võ lâm và sẽ phục hồi uy thế của lệnh sư năm nào...

Vương Phấn cười lớn :

- Với những chuyện như vậy, ngươi có ý đồ gì ?

Không ngờ nghe lại một câu hỏi như thế, lão tăng nói từ từ :

- Hợp tác để tiêu diệt Thiên Kiêu Bang.

- Thôi đừng nói nữa, dù ngươi có phan châu nhả ngọc, ta cũng không mắc lừa ngươi đâu.

- Nếu ngươi không nghe thì chỉ có một con đường thôi đó !

Lúc này Vương Phấn biết tên lão tăng này chính là người đã truyền giả Thần Long Lệnh năm xưa, cho nên chàng ngấm ngầm vận công lực chân khí chuẩn bị thời cơ để đánh lão ta.

Lão tăng kia cũng đã đoán được ý đồ của Vương Phấn, lão ta cười một cách quái đản:

- Với một tý công phu của ngươi, muốn làm gì e khó nên chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn hét to, chàng tung người xông tới. Người còn lơ lửng mà chưởng thế đã tung ra ngay.

Bỗng nhiên cuồng phong dữ dội, áp thẳng lên người lão tăng, lão tăng cười :

- Quả khác với lời đồn, tên đồ đệ này mạnh lắm .

Lão tăng thoắt một cái tung người khỏi tấm bia. Một tiếng nổ ầm vang lên, tấm bia bị nứt làm bốn năm mảnh.

Đánh không trúng, Vương Phấn quay người lại xuất chưởng vào lão tăng lần nữa. Lão đưa tay áp phát một cái, tung ra một luồng kình phong đón hướng chưởng phong của Vương Phấn.

Hai luồng kình lực gặp nhau, Vương Phấn không giữ được người lảo đảo bị dội lại hai bước. Tăng nhân cũng bị hoảng kinh lão nói:

- Bần tăng chả lừa ngươi đâu. Nếu hai ta

phối hợp thì thật là hay, võ lâm chẳng còn gì nữa.

Vương Phấn vẫn lúc sấn chân khí, chân khí thịnh, mình vẫn hiên ngang vững vàng liên nói :

- Đừng có mà nằm mơ vô ích, hãy tiếp thêm một chiêu nữa này.

Một chưởng bay đến trong như không thể vô hình vô lực. Tăng nhân cả kinh liền lui tám thước và nói :

- Ngươi đã cố tình tìm lấy cái chết thế thì để ngươi sống chẳng có ích gì. Để ta ra tay vậy.

Nói chưa xong, lão đã hú lên, ba tăng nhân đang ở ba mặt bỗng xông vào, sáu trảo quỷ vung ra tạo ra âm phong ào ào. Một mùi hôi thối xông ra, trông mà phát nôn.

Vương Phấn vội xoay người, một đạo kim quay bọc lấy mình, bỗng chàng tạo nên trước ngực mình một vầng kim quang bức cho

http://tieulun.hopto.org

ba cương thi tăng nhân phải dạt ra hơn một trượng.

Đúng lúc đó, một trận cười vang lên và mấy người xuất hiện.

Dẫn đầu chính là bang chủ Cái Bang Vô Miện Đế Vương Triệu Tử Vũ, những người đứng sóng hàng ngang là Nông Canh lão nhân Điện Trọng Địch, Nam Cương Dã Tẩu Mã Không Quyền, Bạch Vân Trang Hoa Vân Long.

Ngoài ra còn có Điện Bội Ngọc, Tiếu Khiếu Hoá Long Sở Thiên. Triệu Tử Vũ nghiêm giọng đến trước tăng nhân rồi nói :

- Những lời tôn giá mới nói với thiếu hiệp, chúng tôi đều nghe cả rồi. Nếu chúng tôi đoán không nhầm thì tôn giá chính là thủ toà của viện dưỡng sinh Thiếu Lâm -Vô Thiện Thiền Sư.

Tăng nhân vẫn bất động, lão nói :

- Ngươi dựa vào cớ nào mà võ đoán như thế ?

- Quí phái chưởng môn Phổ Thiện đã nói như vậy, chắc chẳng sai tý nào .

Tăng nhân tằng hắn rồi nói :

- Sai đến tám vạn mười ngàn dặm kia đấy !

- Thế thì người là ai vậy ?

- Không cần thiết phải nói với các ngươi làm chi.

Nông Canh lão nhân bỗng bước lên trước nói :

- Ngươi dám tin chắc hôm nay không lộ tông tích ra hay sao ?

- Xem thử các ngươi có tài cán gì nào ?

Nông Canh lão nhân ngửa mặt cười :

- Đã hai mươi năm nay ta chưa động thủ với ai. Hôm nay gặp ngươi thì ta phá lệ vậy.

- Chỉ cần ngươi cứ ra chiêu đi ! Ta không bỏ chạy đâu .

- Thật ngông cuồng, xem đây !

Nông Canh Lão nhân bực lắm liền phát

http://tieulun.hopto.org

chưởng ngay, công lực rất mạnh, gió rít kinh người, cứ thế ào ào tuôn ra ập đến phía tăng nhân.

Tăng lão khẽ nhích người, phất tay áo lên luồng kình phong đi lệch qua bên người. Thảm cỏ phía sau bị đánh bạt một khoảng lớn.

Vô Miện Đế Vương Triệu Tử Vũ lên tiếng :

- Tôn giá quả cao minh, hãy tiếp của đệ một chiêu xem sao !

Chưởng thế nghiêng nghiêng nhè nhẹ đẩy ra, tăng nhân thấy như có mũi tên nhọn xé gió mà đi, trong lòng kinh hãi, lập tức lão vội búng hai tay và kêu lên như tiếng sóng vỗ.

Triệu Tử Vũ cũng rùng người, không giữ yên được vội nghiêng ra hai bước. Tăng lão nhân cười :

- Võ công các hạ, bần tăng đã từng lãnh giáo rồi. Tóm lại cũng chỉ có thế thôi.

Trong lúc lão cười, lão đã tung người lên mà vút đi chạy vào trong đám mồ mã ngổn ngang. Triệu Tử Vũ chưa tính đuổi theo mà bất giác thở dài não nuột.

Còn nói về Vương Phấn bị ba cái cương thi vây chặt liền dùng ngay Tinh La Thập Bát Kiếm mà thi triển. Đó cũng chính là kiếm pháp mà Lục Đinh Nhất đã nhờ nó mà thành danh, lại thêm Thần Long Lệnh trong tay, một vật không kỵ bất kể vật rắn nào. Chàng bức cho ba tăng nhân cứ quay như đèn cù.

Xem ra có vẻ như chàng đang chiếm ưu thế. Song thực tế ba tăng nhân với sáu thủ trảo chẳng khác gì một đám tên độc đang tua tủa cắm vào người chàng, những ngón tay của chúng nhằm vào huyệt đạo của chàng mà tấn công... Đặc biệt là cái mùi hôi thối của chúng xông ra không sao mà ngửi được.

http://tieulun.hopto.org

Điện Bội Ngọc và Tiểu Khiếu Hoá đứng một bên. Họ cho rằng một khi chàng đã dùng Tinh La Kiếm Pháp ra thi triển thì thế nào cũng đánh được ba tên ác sư chẳng hề hấn gì cả. Lập tức họ hét lên một tiếng rồi cùng rút kiếm xông vô.

- Chúng ta cứ mỗi người một đứa.

Nhưng đến khi hai người nhảy vô, thì ba tăng nhân cười gằn lên rồi xoay lưng mà chạy biến. Điện Bội Ngọc bèn xách kiếm đuổi theo. Đúng lúc Nông Canh lão nhân quay đầu lại hạ giọng nói :

- Không cần đuổi làm chi! Hãy để chúng đi !

Điện Bội Ngọc đành dừng chân lại. Mọi người lúc này liền tụ lại một chỗ. Hoa Vân Long khảng khái nói :

- Phí công cả bao nhiêu công sức... chúng chạy hết cả rồi.

Triệu Tử Vũ nghiêm mặt nói :

- Nếu chúng không chạy đi nữa, muốn bắt sống chúng cũng không phải dễ đâu !

Bây giờ Vương Phấn mới hiểu hết chuyện ban ngày là do Triệu Tử Vũ và các người sắp đặt ra cả. Chàng đến gần Nông Canh lão nhân nói :

- Hoá ra các vị đã đến đây lâu rồi !

Nông Canh lão nhân lắc đầu thở dài :

- Đáng tiếc là công toi.

Nan Cương Dã Tẩu cười ha hả :

- Đúng là chúng ta cũng thu hoạch ít nhiều, chẳng phải phí công lắm đâu.

Nông Canh lão nhân lườm một cái nói tiếp :

- Chuyện xui xẻo thế này mà cười được sao ?

Nam Cương Dã Tẩu vẫn cười :

- Dù không nói thì chân tướng của sự việc này cũng đã rõ hơn nửa rồi.

Vân Hoa Long nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

- Đây chẳng phải là chỗ để nói chuyện. Xin hãy đến Bạch Vân trang bàn tiếp tục thì hơn.

Cả đoàn người lại một lần lượt quay về Bạch Vân trang.

*

* *

CHƯƠNG 34

BÓNG MA NƠI THÀNH CỔ

Sau khi đoàn người về đến Bạch Vân trang thì trời đã sáng rồi.

Bạch Vân trang chủ sai dọn tiệc đãi khách. Trong bữa tiệc Nông Canh lão nhân lại nói :

- Lần này kết quả chỉ mới đạt được năm mươi phần trăm, e lần sau muốn tìm hắn chắc không dễ đâu.

Nam Cương Dã Tẩu cười :

http://tieulun.hopto.org

- Tôi thì nhìn vấn đề theo cách khác, tôi cho rằng chúng ta đã thành công lớn rồi đó.

Nông Canh lão nhân lấy làm lạ nói :

-Xin nghe được cao kiến ...

- Chuyện rất đơn giản, hắn ta đã quá quan tâm đến cháu Vương Phấn. Hắn ta sợ cháu Vương sẽ kế tục sự nghiệp của Lục đại hiệp, chấp hưởng Thần Long Lệnh. Bây giờ chúng ta đem chuyện này nói toạc ra ngoài, cho giang hồ nghe, dùng Thần Long Lệnh truyền dụ các phái để đối phó với lão tăng. Nếu ai không nghe lệnh ta sẽ giao cho pháp luật xử lý. Một khi uy tín Thần Long Lệnh đã được xác lập thì lo gì lão ta không bị mắc câu.

Võ Miện Đế Vương Triệu Tử Vũ thì than thở :

- Thực tình mà nói thì võ công của Vương thiếu hiệp thuộc hàng cao siêu. Thần Long giao cho thiếu hiệp chấp chưởng, lão hủ

rất tán đồng. Hiện không phải lo gì đến chuyện ác tăng. Còn thế lực tàn ác bang Thiên Kiêu, chúng ta cũng phải diệt trừ. Nếu các vị đồng tình thì hãy phò tá cho Vương thiếu hiệp cùng lo việc chung.

Nam Cương Dã Tẩu cười lớn :

- Cái Bang là bang lớn nhất thiên hạ, bang chủ Cái Bang đã nói như vậy thì chúng ta chẳng còn lo gì nữa... Chúng ta hãy cùng thống nhất như vậy.

Triệu Tử Vũ lại khảng khái nói tiếp:

- Anh em hãy truyền lệnh. Phàm một khi đã có Thần Long Lệnh là coi như bang chủ giá lâm. Tất cả trên dưới phải phải nhất nhất thi hành.

Kể từ khi Trung Nguyên Ngũ Nhạc tiếp chưởng Thần Long Lệnh đến nay thì Cái Bang đã coi Thần Long Lệnh như đồ bỏ. Song Triệu Tử Vũ đã nói như thế thì Vương Phấn vô cùng

http://tieulun.hopto.org

cảm động. Chàng liền đứng dậy khỏi bàn tiệc và nói :

- May mắn nhờ có các vị tiền bối đây nâng đỡ, vãn bối cảm tạ khôn cùng. Chỉ sợ tất cả tại hạ tuổi còn ít. Khó mà thỏa lại lòng mong ước của các vị.

Triệu Tử Vũ nói :

- Thế huynh không nên khiêm tốn như vậy. Việc này không phải là việc nhỏ. Nếu cháu không có tài năng, thì dù có sự nâng đỡ của ai đi nữa. Triệu mỗ này cũng không bao giờ chịu.

Nông Canh lão nhân lại đưa tay kéo ông ta ngồi xuống và nói :

- Thôi hãy ngồi xuống. Sự việc đã được quyết định rồi.

Nam Cương Dã Tẩu nhìn Hoa Vân Long rồi nói :

- Vương hiền điệt đã quyết định kế thừa Thần Long Lệnh chủ thì nên có một chỗ ở cố

định. Chỗ này của Hoa Trang chủ tuy tốt song một khi sự việc lan truyền thì có rất nhiều phiền phức đấy ! Sẽ liên lụy đến Hoa Vân trang chủ.

Hoa Vân Long cười hà hà :

- Mã huynh coi Hoa tôi đây là hạng người thế nào ? Đừng nói là phiền phức ra sao, chứ ngay cả tòa Bạch Vân trang này mà bị hủy đi thì đi Hoa này cũng góp phần vinh dự.

Vương Phấn liền tiếp lời :

- Sao lại có thể quấy rầy Hoa trang chủ lâu ngày như thế được? Tại hạ là đã có một thời cư trú. Đó là Trường Thanh cốc của ẩn giả U cốc. Hiện giờ tôi đang tạm sử dụng mà.

Nông Canh lão nhân trố mắt :

- Thế nào ? Thiếu hiệp đã đánh bạn với ẩn giả U cốc à?

- Đó là một người uyên bác một người giỏi nhiều, biết nhiều. Thiếu hiệp làm bạn với ông ta là một điều rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

- Đáng tiếc là ông ta hiện đang đi lạc vào ma cung chẳng biết sống chết ra sao ?

Nông Canh lão nhân ngạc nhiên nói :

- Sao ? Còn ma cung nào nữa, sao lại lạc vào ma cung được ?

- Theo văn bối biết thì có thể đó là chỗ của Tổng đàn Thiên Kiêu Bang.

- Thế hiện giờ Trường Thanh cốc còn có ai ?

- Hiện chỉ còn cô con gái của ông ta là Trân cô nương. Trân cô nương cũng bị đưa vào ma cung rồi. Hiện tôi đã nhờ Vân Quí Song Sát trông nom Trường Thanh cốc để chờ tin tức của cha con ông ấy .

Triệu Tử Vũ nghe nói rõ, Hoa Vân Long và các người khác cũng đều nghe rõ mồn một. Cả mấy người đều rất kinh hãi và lạ lùng.

U cốc ẩn sĩ giao Trường Thanh cốc cho Vương Phấn coi là một chuyện lạ rồi. Thế mà

chàng lại giao Trường Thanh cốc cho Song Sát xem lại càng là một chuyện kỳ lạ nữa.

Vì Vân Quí Song Sát là hai kẻ hiếu sắc nổi danh giang hồ mà bỗng nhiên lại trở thành bộ hạ của chàng.

Nông Canh Lão nhân gật đầu nói :

- U cốc ẩn sĩ vốn học về nghề xây dựng nhà cửa, tinh thông ngũ hành sinh khắc. Trường Thanh cốc là nơi ông ta ẩn cư vậy nơi đó chắc phải được xây cất cẩn thận tinh vi lắm, không thể bỗng chốc mà vứt bỏ được.

- Cũng chính vì vậy nên văn bối rất thích ở chỗ này !

Nông Canh lão nhân bỗng đứng dậy nói:

- Không chần chờ nữa, chúng ta phải chia nhau ra mà làm.

Nam Cương Dã Tẩu cũng đứng dậy theo nói:

- Để cháu Vương Phấn đi Trường Thanh

http://tieulun.hopto.org

cốc trước. Nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ đến báo tin ngay cho !

Vô Miện Đế Vương nói :

- Việc khác có khi chúng tôi làm không xong, song việc chạy đưa tin tức thì hãy cứ để cho bổn bang lo cho.

Mọi người tạm thống nhất kế hoạch như vậy rồi cùng nhau lên đường. Hoa Vân Long cũng không tiện giữ mọi người lại, chỉ đành dặn bọn tráng đinh lo chuẩn bị lo cho tất cả lên đường.

Bỗng Điện Bội Ngọc ghé vào tai Nông Canh lão nhân nói :

- Con muốn cùng đi đến Trường Thanh cốc với đại ca.

Nông Canh lão nhân trầm ngâm :

- Con hãy hỏi ý kiến của đại ca đã, cha không ngăn cản đâu !

Điện Bội Ngọc quay sang nói với Vương Phấn :

- Đại ca, để muội sẽ đi Trường Thanh cốc với đại ca !

Vương Phấn nhìn rồi nói :

- U gia thế nào ?

- Cha em bảo là chỉ cần anh đồng ý là được.

Vương Phấn không tiện từ chối, đành phải ưng thuận, lúc này tráng đinh đã lo xông chưa. Nông Canh lão nhân cười nói :

- Tôi và Mã lão đã có xe rồi. Đi cái xe có mui kia hay hơn nhiều.

Triệu Tử Vũ cười ha hả :

- Một người khiếu hóa lại cưỡi con ngựa khỏe đẹp thế kia mà người ta cũng nói là bị ăn cắp !

Nói xong liền dắt Tiểu Khiếu Hóa đi. Hoa Vân Long bỗng nhiên níu Vương Phấn lại nói :

- Thiếu hiệp phải đi đường xa, thôi cứ lấy ngựa mà đi, đừng có chối từ.

http://tieulun.hopto.org

Điện Bội Ngọc nhảy lên lưng ngựa rồi cười khanh khách :

- Cháu thì thấy chẳng dại thế đâu ! Có ngựa không cưỡi lại đi bộ !

Vương Phấn thấy cô ta đã lên ngựa cũng đành phải lên ngựa rồi quay lại nói với Hoa Vân Long :

- Mấy hôm nay quấy rầy trang chủ quá nhiều, xin trang chủ thứ lỗi. Xin đa tạ Hoa trang chù.

Hai chân thúc vào ngựa, quay ra phía đường cái mà đi. Bỗng Vương Phấn ghìm ngựa lại nói :

- Không được tôi phải đi vào thành một chút, có việc cần. Lĩnh Nam Xà Cái đang ở trong đó !

Nói xong quay ngựa vào thanh Nam Dương. Ghé vào phòng khách xem thấy Xà Cái đang say rượu nằm trên giường. Vương Phấn nói như có vẻ trách :

- Tiền bối chẳng cần biết làm gì sao ? Tối hôm qua tiền bối đi đâu ?

Lĩnh nam Xà Cái thè lưỡi nói :

- Bang chủ ta đã xuất hiện là được rồi ! Ta xuất hiện làm chi nữa ?

- Thế thì cũng phải đến Bạch Vân trang chư ?

Lĩnh Nam Xà cái xua tay nói :

- Đừng có trách móc làm chi ! Lão vắng mặt hai ngày song đã làm được việc lớn !

- Sao việc ôn gì mà fghê gớm quá vậy !

- Ngươi vừa mới ra tới cửa đã có một kẻ Vương Phấn mang mặt nạ mò đến namg trong phòng ngươi !

Vương Phấn lạ lùng hỏi :

- Có chuyện như thế ư ?

- Đừng có hỏi ngay như thế ! Hãy nghe ta nói đây !

Xà Cái nhảy từ trên giường xuống rồi tiếp tục nói :

http://tieulun.hopto.org

- Ta biết đó là giả song cũng chẳng hề nói ra làm gì vẫn cứ yên giấc mà ngủ. Thế là khoảng canh ba bỗng có một kẻ mò vào đứng trước cửa sổ gọi :

- Vươn huynh, Vương huynh, Vương Phấn...

Ta nghe ra hình như đó là giọng nói của con bé gái ở bang Thiên Kiêu vậy .

- Sao Trường Ngọc Trân à ?

- Đại loại là như thế. Cô ta gọi hồi lâu, mà bên trong vẫn không đáp nên cô ta có vẽ giận liền mở rộng cửa phòng ra. Bỗng bên trong có một luồn ám khi đẩy ra. Con bé kia đâu có phòng bị liền kêu lên một tiếng và mồm ọc ra máu tươi rồi nói :

- Vương Phấn, lòng dạ ngươi thật là đen tối !

Nóng xong liền nhảy lên mái nhà, thoát một cái rồi đi.

Vương Phấn vội hỏi :

- Người trong phòng có đuổi theo không?

- Không biết nữa !

Lão Khiếu Hóa lúc này không im nữa liền nói to :

- Huynh đệ, xảy ra chuyện gì thế ?

Nói xong liền xông vào phòng của ngươi. Nào ngờ thoắt một cái, bên trong chẳng còn ai nữa. Chẳng hiểu hắn đã đi tự lúc nào !

Vương Phấn trầm ngâm nói :

- Kẻ đó, tôi có thể đoán được rõ là ai ! Còn Trương Ngọc Trân chẳng biết tìm tôi có chuyện không.

Lĩnh Nam Xà Cái nhìn Điện Bội Ngọc rồi nói :

- Kệ xác cô ta, chắc chẳng có chuyện gì hay ho đâu !

Vương Phấn vội nói :

- Có gì thì vừa đi ta vừa nói. Chúng ta hãy lên đường.

http://tieulun.hopto.org

Lĩnh Nam Xà cái giang tay ra ngáp một cái rồi nói :

- Lão khiếu hóa đang thèm ngủ. Các ngươi đi trước, ta ngủ no rồi sẽ đuổi theo sau !

Vương Phấn đành miễn cưỡng gật đầu :

- Thôi được, thế thì chúng tôi đi vậy !

Cả hai cùng giong ngựa đi ra khỏi thành, bỗng Điện Bội Ngọc hỏi :

-Đại ca này, hình như Trương Ngọc Trân có tình ý với anh thì phải...?

- Ai bảo thế ? Làm gì có chuyệt đó !

- Thôi, đừng có đánh lừa tiểu muội làm gì ? Muội biết mà. Cái hôm ở Mang Sơn, cô ta rất sợ anh làm cho Bách Hoa Tiên Tử sợ cho nên vẻ mặt cô ta rất lo lắng !

Thực tình Vương Phấn cũng có cái cảm giác đó ! Lúc này Điện Bội Ngọc vừa nhắc tới, chàng mới thấy rõ rằng Trương Ngọc Trân cũng có tình ý với mình. Chàng bỗng lặng thinh không nói gì !

Thấy Vương thiếu hiệp im lặng, Điện Bội Ngọc liền lên tiếng :

- Tiểu muội cho rằng, kẻ mạo danh Vương huynh tối hôm qua có khi là Thượng Quan muội muội đó !

Vương Phấn bỗng giật mình song miệng vẫn nói :

- Không thể như thế được, nếu là cô ta thì thế nào cô ta không đến Bạch Vân Trang tìm tôi !

- Người này xưa nay muốn làm chuyện thần bí ! Cái hôm mà chúng ta đi Manh Sơn thì cô ta lại không đi !

Hình như cô ta đã lỡ mồm nói ra điều này, nên vội vàng nói tiếp :

- Có chuyện này cũng lạ. Người con gái đàng hoàng không bao giờ làm, tại sao cô ta lại đi làm ca nữ xướng ca vô loài, có lẽ nào không sợ người ta chê cười hay sao?

Vương Phấn tuy không nói song cũng

http://tieulun.hopto.org

thấy việc cô ta làm ca nữ ở Lạc Dương là chuyện lạ.

Điện Bội Ngọc thấy chàng im lặng vội nói :

- Có phải Vương huynh bực dọc do những lời phê bình của muội không? Thực tình mà nói, nếu huynh mà lấy cô ta thì suốt cuộc đời huynh sẽ bị khinh khi cho mà coi. Khinh khi vì cuộc đời của cô ta !

Điện Bội Ngọc thuần khiết trong trắng ngây thơ, chẳng hề giấu điều gì trong lòng, nghĩ sao nói vậy song Vương Phấn thì lại có nhiều cảm xúc, chàng nghĩ thầm :

- Cô ta còn nhỏ tuổi, song cô ta nói chẳng sai chút nào !

Bề ngoài chàng làm như vô tư không để ý đến chuyện gì, chàng nói :

- Thôi, đừng nói lung tung nữa. Cô không sợ Thượng Quan thư thư nghe giận hay sao ?

Điện Bội Ngọc nói :

- Muội đã nói thì không sợ !

Hai con ngựa mà họ đang đi đều là những con ngựa được lựa chọn rất kỹ, hình như đó là những con ngựa rất tốt cho nên chỉ mấy ngày sau cả hai đều đã đến Trường Thanh cốc.

Vân Quí Song Sát cùng ra đón và nói :

- Lệnh chị về rất đúng lúc. Chúng tôi đang định cử một người đi tìm lệnh chị đây !

Vương Phấn hỏi ngay :

- Có chuyện gì vậy ?

Một người là Manh Sát vội nói :

- Thôi, hãy vào trong rồi nói chuyện !

Từ khi Điện Bội Ngọc đến cốc cho đến bây giờ. Nàng đã bị vẻ đẹp huyền bí bên trong cốc hấp dẫn lôi cuốn. Nhất là các loại hoa và cây lạ. Mặt khác, vẻ kiến trúc rất tinh xảo. Nàng buộc miệng khen :

- Đại ca, Trường Thanh cốc của đại ca đẹp quá !

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn đưa nàng đến thẳng Tùng Bách đại sảnh. Hắc Sát Thần vội đưa hai phong bì đựng hai tấm thiếp cho Vương Phấn rồi nói :

- Đây là thư của Châu cô nương. Xin lệnh chủ hãy xem qua !

Vương Phấn cầm thư xem, phần đầu nhắc lại chuyện Tái Bắc Tri Ông gia nhập vào ma cung, kế đến nói chuyện cô ta đã liên lạc với cha ra sao rồi cuối cùng nói rõ vì sao Tái Bắc Tri Ông gia nhập Thiên Kiêu Bang.

Bức thư thứ hai nói rõ tình hình của ma cung, đồng thời cũng nhắc đến chuyện Bạch Anh Vũ và nói rằng nếu sau này muốn tấn công Ma cung thì nhờ Bạch Anh Vũ dẫn đường cho.

Vương Phấn nói :

- Thật là ngớ ngẩn quá ! Đúng ra hiểu điều này từ lâu rồi mới phải !

Bỗng chàng nảy ra ý nghĩ thăm dò thám thính Ma cung. Tất nhiên với một mình chàng

là không ổn, song dù sao thì vẫn cứ đến đó xem sao !

Thấy Vương Phấn trầm ngâm không nói gì, Điện Bội Ngọc lấy thư trên tay chàng và nói:

- Ai viết đấy ! Cho em xem với !

- Chủ nhân của Bổn cốc Châu cô nương!

Điện Bội Ngọc xem qua một lần rồi nói :

- Ma cung ở đâu, tại sao anh không đi cứu cô ta đi !

- Tôi không biết Ma cung ở chỗ nào cả thì làm sao mà đi cứu !

- Chẳng phải cô ta đã nói rõ là Anh Vũ sẽ dẫn đường đó sao.

Vương Phấn gật đầu :

- Tôi cũng có ý đó! Chờ Anh Vũ đến ta sẽ làm !

Hắc Sát Thần bỗng đi vào nói :

- Khởi bẩm lệnh chủ, có một vị Cái Bang xin cầu kiến lệnh chủ !

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn nghĩ là Lĩnh Nam Xà Cái liền nói :

- Mời ông ấy vào !

Một lát sau Hắc Sát Thần dẫn một người tuổi chừng ba mươi vô.

Người ấy khom người nói :

- Đệ tử là Giang Phong thuộc phân đàn Giang Hán Cái Bang xin khấu kiến lệnh chủ !

Vương Phấn vội nói :

- Giang huynh đừng khách khí quá làm chi ! Giang huynh đến đây có điều chi cần chỉ giáo chăng ?

Sau khi lấy trong người ra một trúc bài đã có lửa, trình cho Vương Phấn rồi nói :

- Theo tin tức của bổn bang ở Lạc Dương truyền đến thì Thiên Kiêu Bang đã triển khai hành động, có ba hạ viện của Thiếu Lâm tự đã bị hủy diệt. Toàn bộ tăng lữ đang bị nạn. Thiếu Lâm hiện cũng đang tạm dừng việc trừng trị

bọn phản đồ đang tập trung toàn lực ứng phó với Thiên Kiêu Bang.

Vương Phấn gật gật đầu nói :

- Ta biết rồi, thôi ngươi đi đi !

Giang Phong ra khỏi cốc chưa bao lâu thì lại có một đệ tử Cái Bang khác đến. Vương Phấn than thầm :

- Cái Bang đúng là một đại bang trong thiên hạ. Tin đến thật là nhanh.

Lúc này người đệ tử Cái Bang được Hắc Sát Thần dẫn đến trước mặt, người này khom lưng nói :

- Theo tin Hà Lạc phân đàn thông báo thì trong thành Lạc Dương gần đây bỗng có nhiều võ lâm cao thủ xuất hiện, Hình như sắp có chuyện gì, chúng tôi chưa rõ.

Vương Phấn suy nghĩ :

- Chuyện này chắc có nguyên nhân. Chắc thế nào cũng quan hệ đến việc Thương Quan Ly Châu ẩn thân tại Lạc Dương nên...

http://tieulun.hopto.org

Đệ tử Cái Bang lại nói tiếp :

- Gần đây, Võ Đang đã liên lạc với Thiếu Lâm, họ quyết định liên thủ để đối phó với Thiên Kiêu Bang. Họ còn gửi thư cho Bang chủ yêu cầu liên kết lại quyết làm một trận sống chết với Thiên Kiêu Bang.

- Ý Triệu bang chủ ra sao ?

- Tại hạ không rõ !

Vương Phấn gật đầu:

- Thật vất vả cho ngươi quá. Hôm nay tại hạ chưa ra khỏi cốc được, mấy ngày nữa sẽ đi ! Lần sau các ngươi không cần phải đến đây nữa!

Đệ tử Cái Bang "dạ" một tiếng rồi khom mình chào và đi ra.

Được hai cái tin của Cái Bang, Vương Phấn nghĩ thầm :

- Giang hồ hiện nay rất hỗn loạn, không biết rõ ai là tốt ai là xấu. Chuyện giữa Thiếu Lâm và Thiên Kiêu Bang, chẳng hiểu ta có nên xía vô không ?

Lúc này Lĩnh Nam Xà Cái đang đi theo sau Hắc Sát Kim Tự vào, ông nói to :

- Giang hồ ồn ào nhặng xị cả lên. Khắp nơi đang lộn xôn, thế mà ngươi còn yên thân ở đây được !

Vương Phấn cười đáp :

- Thiên Kiêu Bang gây ẩm ĩ là có cái lý riêng của họ, đừng có trách bà ta làm chi !

- Thế ngươi tán thành chủ trương của bà ta sao ?

- Giang hồ rất lộn xôn, hỗn quân hỗn quan. Oán khí phát ra không phải là vô cớ, tôi đây tạm thời chưa tỏ ý kiến của mình!

- Thế đến lúc nào mới thể hiện chính kiến của mình ?

Vương Phấn cười ha hả :

- Võ lâm môn phái phân biệt rõ ràng, rất nhiều cao thủ danh nhân, chờ đến khi có một người đức cao vọng trọng xuất hiện. Đệ đây chỉ là một người tầm thường, một tiểu bối hậu

http://tieulun.hopto.org

sinh. Ý kiến của mình thì đáng gì mà bắt người khác phải theo !

- Thế ngươi mặc kệ chuyện võ lâm à ?

- Chuyện của Thiếu Lâm, tôi không dính vào làm chi .

- Ngươi định ở đây mà hưởng hạnh phúc phải không ?

- Thù của thầy chưa báo đáp, vì chuyện năm xưa chưa rõ ràng, làm gì có thời gian hưởng phúc và sống an nhàn. Đêm nay tôi sẽ ra khỏi đây .

- Ngươi chuẩn bị đi đâu ?

- Lạc Dương !

Lĩnh Nam Xà Cái cười ha hả :

- Tìm cái cô xướng ca ở Các viên phải không ?

- Đúng vậy !

Thấy Vương Phấn nghiêm túc quá, Xà Cái cũng không dám đùa tiếp nữa, tiến đứng dậy cáo từ nói :

- Lão khiếu hóa nhờ có ân diển của bang chủ được phục hồi chức vụ và do đó không còn được tự do nữa. Vậy xin cáo từ !

Vương Phấn cũng không tiện giữ lại làm chi liền tiễn Xà Cái ra cửa và nói :

- Tôi không tiễn đi xa được. Sau này có dịp sẽ gặp lại !

Sau khi tiễn Xà Cái, chàng liền dặn dò Song Sát :

- Nếu có chuyện khẩn cấp của người Cái Bang báo đến cho tôi hay thì hãy truyền báo lại cho tôi.

Manh Sát lấy làm lạ vội hỏi :

- Tại sao mới đến đã lại đi ?

- Việc gấp lắm, bây giờ chưa nói được .

Tiếp đó quay sang nói với Điện Bội Ngọc :

- Bội Ngọc, em ở lại đây nhé !

Điện Bội Ngọc rất thích cảnh bày biện

http://tieulun.hopto.org

thiết trí ở trong cốc, cho nên nàng không muốn rời khỏi hang liền nghiêng đầu cười :

- Nếu ở đây em thấy chán là đi, chứ không đợi anh về đâu đấy !

Vương Phấn không chần chừ lâu, vội vàng lên ngựa đi Lạc Dương. Chàng đi một mạch, trên đường có rất nhiều giang hồ đi lại. Nhờ có tin của Cái Bang báo trước cho nên Vương Phấn không hề ngạc nhiên. Chàng đến Lạc Dương. Bỗng từ có hai con ngựa phi nhanh đến và có người gọi mình từ đằng xa :

- Lệnh chủ hãy đợi một tí !

Vương Phấn quay người nhìn thấy đó là Vân Quí Song Sát, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Sao hai người lại đến đây ?

Mang Sát khom lưng nói :

- Nông Canh lão nhân đại hiệp bảo chúng tôi đến !

- Ông ấy đã đến Trường Thanh cốc à?

- Vâng, ngoài ra còn có cả Nam Cương Dã Tẩu nữa. Họ cho rằng chuyến đi của lệnh chủ lần rất nguy hiểm, nên bảo chúng tôi đi theo để lệnh chủ còn sai bảo !

Vương Phấn gật đầu không nói gì thêm. Cả ba cùng vào Lạc Dương. Ngửi thấy mùi rượu từ các quán bốc ra, Song Sát đã nói :

- Mấy hôm ở Trương Thanh cốc ăn uống kham khổ quá. Hôm nay chúng ta phải ăn một bữa cho đã !

Vương Phấn cười rồi cùng hai người vào một quán rượu. Sai tiểu nhị dọn bàn tiệc. Chàng nâng ly và nói với hai người :

- Tiệc hôm nay chủ yếu là để khao hai vị đã vất vả khó nhọc, vậy xin cả hai cùng cạn chén !

Hắc Sát Kim Tự nói :

- Hay quá ! Thường kiểu này thì chẳng còn gì bằng !

http://tieulun.hopto.org

Cả ba đang cùng nhau uống rượu bỗng bàn bên kia có một giọng ông già nói sang :

- Tiểu tử, ngươi uống bớt bớt một tí không được sao ?

Vương Phấn vốn không uống rượu. Chẳng qua do Song Sát giữ hang cho mình mấy tháng nay cho nên chàng có ý để cho họ no say một bữa, nên vì vậy chàng cũng gắng gượng uống vài ly. Nghe giọng lão già nhắc nhở, chàng giật mình.

Bỗng lão già lại nói lớn :

- Uống rượu là một sai lầm lớn !

Lúc này Song Sát đã hơi ngấm ngấm rượu nên nghe lão già nói, hai người bỗng nổi tính khùng đập bàn quát :

- Chúng ta uống rượu thì liên can gì đến ngươi ? Người nói lải nhải điếc tai. Hãy xép ra xa.

Lão già vẫn cứ điềm nhiên :

- Ta đang nói chuyện với chaú ta, ảnh hưởng gì đến ngươi nào ?

Vương Phấn quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra đó là ngươi canh giữ cổng nhà cho Cúc viên. Bên cạnh còn có một thiếu niên ăn mặc áo quần kiểu nhà quê nữa.

Song Sát vốn là sát tinh trên giang hồ, động một tý là muốn ra tay. Nghe lão già nói là mắng cháu mình lại càng nổi giận lôi đình. Cả hai người liền chồm tới trước mắt lão già và nói:

- Hình như ngươi không muốn sống nữa.

Lão già tay vẫn cầm ly rượu, tỉnh bơ lạnh lùng đáp lại :

- Chưa biết là ai chán sống nữa !

Kim Tự hét to lên một tiếng đưa tay tát một cái. Vương Phấn vừa quát lên bảo là thôi, chưa kịp thì tay của Hắc Sát đã vung ra, lão già cười nhạt, chiếc đũa trong tay lão giương lên, người ngoài nhìn vào cứ cho rằng ông già chỉ

http://tieulun.hopto.org

đưa tay ra đỡ mà thôi. Song Vương Phấn thì thấy rõ, chàng kinh hãi quá chừng. Vì đó là một thức trong Tinh La kiếm pháp của chàng !

Hắc Sát tính tình tuy hung hãn song cái tát tai hại không dùng quá sức, bỗng thấy lão già đưa chiếc đũa ra hươ hươ chỉ vào ngũ huyệt trên người mình, bất giác rùng mình liền nhanh như cắt lùi ra xa năm bước, buộc mồm nói :

- Hả, hoá ra ngươi là con nhà nghề à ?

Lúc này Vương Phấn đã đứng chắn ngang người nói :

- Hãy dừng tay lại, tất cả đều là người của ta cả !

Lão già bỗng đứng dậy nói :

- Thật chẳng ra làm sao cả, chuyện quan trọng đi giao phó cho loại người không ra gì !

Vương Phấn nổi giận nói :

- Có phải ông đang dạy tôi đó chăng ?

- Không dám, không dám ! Đêm nay ta

đợi ngươi ở ngoài thành đến hay không là tuy ngươi !

Vương Phấn chưa kịp đáp, Kim Tự Hắc Sát đã quát lớn :

- Vân Quí Song Sát xin phụng bồi, chưa gặp là chưa đi đâu !

Lão già thở dài rồi nói :

- Nếu đã có ý đến với lão thì phải uống một ít đi !

Vương Phấn giật mình vội nói thầm với mình :

- Đã là người canh giữ cửa cho Thượng Quan cô nương thì dù ông ta có không ra gì ta cũng không thể ác đấu với ông ấy. Huống hồ mình chưa hề thất lễ với ông ấy !

Lúc này Hắc Sát đã trở lại bàn, giận hầm hầm nói :

- Vô duyên cớ, bị lão ta phá rối ! Thật bực hết chỗ nói !

http://tieulun.hopto.org

Manh Sát nảy giờ ngồi yên không nói gì, lúc này bỗng truyền âm nói với Vương Phấn:

- Người vừa rồi, lệnh chủ có quen không?

Vương Phấn cũng dùng truyền âm nói lại:

- Là ngươi gác cửa nhà một người bạn !

- Lời người đó nói rất sâu xa. Rất có thể có nguyên do gì đó ! Hôm nay chúng ta không thể đến chỗ hẹn đó, chỗ Kim Dung thành mà ông ta đã nói .

- Tôi cũng nghĩ như thế !

- Theo tôi, chuyện này tất có quan hệ tới việc cao thủ võ lâm đang xuất hiện ở Lạc Dương này !

- Chờ ta đi Cúc viên gặp Thượng Quan cô nương xong thì sẽ rõ tất cả thôi !

- Theo tôi thì không cần. Theo tôi nghĩ, Thượng Quan Ly Châu không có nhà đâu!

-Vậy thì chúng ta đi đâu ?

- Tìm một quán nào đó ngồi yên tĩnh dưỡng chân khí chờ đến tối mới hành động.

Vương Phấn đứng dậy nói :

- Thôi thì tất cả cứ theo ý ngươi. Chúng ta đi !

Ánh trăng mờ nhạt. Đêm mát lạnh vô cùng, trời đã sang canh ba.

Tại thành quách Kim Dung hoang sơ đổ nát bên ngoài Lạc Thủy của thành Lạc Dương bỗng xuất hiện rất nhiều người. Đã từ lâu, cổ thành này vắng bóng người lui tới, thành đổ nát, cây cỏ um tùm. Thế mà hôm nay sao lại có nhiều người đến thế.

Bỗng một cơn gió xua tan mây trên trời, vừng trăng non hé sáng, Dưới ánh sáng lờ mờ, trên con sư tử đá, người ta thấy bóng một thiếu niên rất hiên ngang đứng. Đó là một người đã che mặt, mặc áo quần màu lam. Xung quanh là một đám hung thần ác sát giang hồ cao thủ, tất

http://tieulun.hopto.org

cả đang cầm dao dáng hung hăn vô cùng. Tuy vậy chẳng ai dám đường đột xông lên .

Một hồi lâu, có một lão già ăn mặc theo kiểu ngư ông bỗng rung rung cái câu liêm trong tay nói :

- Các hạ đã không chịu gỡ mặt nạ nhìn chúng ta, thì lão đây cũng chẳng cần khách khí làm chi !

Thiếu niên cười nhè nhẹ đáp :

- Tiếng tăm Lư Tăng Kiệt xưa nay chưa có điều gì hôm nay sao lại làm chuyện cản đường gây rối thế này ?

Ngư ông nói :

- Các hạ đã biết lão không phải là người bất tín. Vậy ngươi hãy nghĩ đến tình thế của ngươi lúc này. Nếu không hợp tác với lão thì ngươi cũng khó mà mang được các thứ đó đi khỏi đây !

Người thiếu niên nói :

- Đâu lại dễ đến thế !

Bỗng ... trong đáng đông có tiếng cười ngạo nghễ:

- Lư Tăng Tam Tẩu là cái thá gì ? Sao lại dám ra tay ôm lấy chuyện này hả ?

Lão già chính là Thiên Hà Ngư Tẩu trong số Lư Tăng Tam Tẩu chớp mắt nhìn người vừa nói. Đó là một tăng nhân đeo mặt nạ, lão giận quá nói :

- Tôn giá là ai, sao lại khinh khi chúng tôi quá vậy ?

Tăng nhân không thèm nhìn ngư ông mà lại quay sang nói với chàng thiếu niên đang đứng trên mình con sư tử đá :

- Ngươi là Vương Phấn à ?

Chàng thiếu niên tằng hắng một tiếng không đáp, tăng nhân nói giọng lầm rầm :

- Võ công của ngươi cũng khá lắm, song chỉ sợ ngươi vẫn không thoát nổi chỗ này đâu !

Chàng thiếu niên im lặng, tăng nhân nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

- Lão già đây chẳng việc gì ảnh hưởng đến, chỉ có kẻ nào ôm của trong người mới phải lo mà thôi ! Ngươi nhìn xem chúng nhân có mặt ở đây, ngươi có thể nguy hiểm lắm không ?

Bỗng một tiếng nói từ sau như sấm nổ :

- Câm mồm ngay ! Ngươi là ai mà dám khinh khi Lư Tăng Tam Kiệt chúng ta ?

Vừa quát xong, đã thấy một cái dù xiên qua chênh chếch nhắm vào người tăng nhân. Tăng nhân chẳng thèm quay người lại xem, chỉ đưa tay nắm chặt cán dù .

Người bỗng xuất thủ đánh nhau đó chính là Thiết Tan Ngu Tẩu. Ông ta có sức mạnh kinh người. Bây giờ lại bị tăng nhân túm chặt cán dù, nên liền hét to một tiếng rồi rút chặt cán dù lại !

Nào ngờ sức của Thiết Tan Ngu Tẩu cũng chẳng hề thay đổi được tình thế chút nào. Thiên Hà Ngư Tẩu và Nhất Chi Bút Thôi Mộng

Cửu đứng cạnh, thấy vậy đều thất kinh. Thiên Hà Ngư Tẩu trầm giọng nói :

- Té ra là cao thủ của phái Thiếu Lâm. Anh em mình nhìn nhầm người rồi !

Tăng nhân buông tay ra nói :

- Chẳng cần phải làm thân với nhau làm chi ! Biết điều thì đi khỏi đây đi !

Lư Tăng Tam Tẩu là những nhân vật có hạng trên giang hồ cho nên sao lại có thể nhịn nhục trước câu nói như thế. Bởi vậy họ cùng hét lên :

- Hóa ra ngươi cố đòi hơn thua với anh em ta phải không ?

- Cứ cho là như thế đi !

Thôi Mộng Cửu rút cây bút trong mình ra và nói :

- Thôi lão hãy thử chiêu tôn giá trước !

Bỗng có một tiếng rú lên rất thê thảm, Hoá ra trong luc hai bên đấu khẩu lời qua tiếng lại, thì có hai cao thủ giang hồ len lén xông vào

http://tieulun.hopto.org

chàng thiếu niên che mặt. Chàng thiếu niên che mặt phất nhẹ tay áo đánh ngã cả hai người rồi vút mình lên cao, băng qua đầu người mà ra.

Đúng lúc chàng băng ra thì có một quái nhân đón đường, theo sau là một đám quái nhân mình trần trùng trục trên người chạm khắc nhìn hình vân hoa. Chúng vây lấy chàng lại.

Chàng thiếu niên lạnh lùng nói :

- Tôi biết là ông đã bị người ta thu dụng từ lâu rồi. Nếu không biết hối cải thì sẽ muộn màng đó !

Quái nhân há to mồm cười hô hố :

- Con người chết vì của, con chim chết-vì tham ăn. Bổn sơn chủ xưa nay không đòi thù lao, chẳng cần phải trái ra sao !

- Thế tăng nhân đã hứa với ông cái gì ?

- Thần Long Lệnh và một nửa số châu báu ở Tụ Tản cốc.

Thiếu niên cười lớn :

- Hơn ngàn năm nay có ai đã đến được Tụ Tản cốc ?

- Có người nghe biết được cái hộp ngọc đựng bản đồ đó đang được chôn tại thành Kim Dung này, và đã rơi vào tay của ngươi. Bổn sơn chủ hôm nay phải lấy cho kỳ được !

Thiếu niên cười :

- Tai của ông cũng thính đấy !

Bỗng có tiếng nói lạnh lùng xen vô :

- Thôi, đừng có cố kéo dài thời gian làm chi. Hôm nay chẳng ai cứu được ngươi đâu !

Té ra tăng nhân đeo mặt nạ đã tiến sát đến trước mặt chàng thiếu niên. Đám quần hùng lúc này cũng đã siết chặt vòng vây đang nhao nhao muốn ra tay, song nhìn thấy thân pháp của tăng nhân vừa đối phó với Lư Tăng Tam Kiệt vừa rồi nên không dám ngo ngoe.

Thiếu niên che mặt nhìn quanh một lượt, bỗng chàng rút một cái sáo tiêu màu hồng ngọc ở lưng ra, cầm ngang tay gằn từng tiếng :

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi có biết lai lịch của cái sáo tiêu hồng này không ?

Tăng nhân cả kinh, cười nói :

- Sáo tiêu này có lai lịch rất rõ ràng song ở nơi núi non hoang sơ này chẳng làm được trò trống gì !

Thiếu niên cười ha hả :

- Đó chính là kẻ biết mười mà không biết một. Chỉ vì đối phó với một cây sáo tiêu mà ngươi chẳng tiếc công đến tận Cùng Lai mời đám người mọi rợ này đến đây. Song ngươi quên mất rằng kẻ mạnh là kẻ có đấu pháp khôn ngoan. Đó là cái lý đương nhiên trên đời này. Con vật cũng thế thôi. Thử hỏi chúng có chịu được tiếng sáo này không ?

Tăng nhân kinh hãi lắm, lão cười quái gở nói :

- Người xuất gia từ đại đến không thì còn sợ cái nổi gì ?

- Bụng dạ ngươi có nhiều tham vọng,

một bụng dơ bẩn như ngươi mà cũng tự xưng là người xuất gia ư ?

Lão tăng bị chàng thiếu niên châm chọc cho đến nước đó chẳng nói năn được câu nào, hào khí hung hăng giảm dần. Đám quái nhân đang hung hăng chực nhảy vô cũng bị lão quái nhân áo vàng đầu toán ra hiệu ngừng lại. Rõ ràng chúng đã bị ngọc tiêu của chàng trai trẻ uy hiếp rồi.

Trong đám người bỗng có một thiếu nữ mang kiếm bước lại cười khanh khác :

- Cái âm thanh chết người kia quả có tính bá đạo vô song. Nhưng một khi đã thổi lên, tất cả mọi người xung quanh đều trở thành vô sinh lý... chỉ e rằng lúc đó ngươi cũng trở thành kẻ sống dở chết dở mà thôi !

Tăng nhân bỗng tỉnh ngộ, lão cười ngặt nghẽo. Song khi lão phát hiện ra người mới đến là Trương Ngọc Trân thì nụ cười đã tắt ngấm.

http://tieulun.hopto.org

Trương Ngọc Trân từ từ tiến đến gần quái nhân rồi nói :

- Tránh ra ...

Quái nhân đâu có thèm coi cô ta ra gì và chẳng ai thèm chú ý đến cô ta, Trương Ngọc Trân tái mặt ngẩng đầu nhìn quái nhân áo vàng rồi nói khẩy :

- Này, Cùng Lai Sơn chủ, có lẽ ngươi lại muốn khiêu khích với Thiên Kiêu Bang ?

Cùng Lại Sơn chủ thấy Thiên Kiêu Bang chỉ một mình cô ta, liền nói :

- Thế thì đã sao ?

- Ngươi có nghĩ rằng các loại người như các ngươi chịu không nổi một kích của ta ?

Quái nhân áo vàng tức máu nói :

- Thì cứ thử xem !

Trương Ngọc Trân cười nhạt, giương tay ra chiêu, bỗng vòng ngoài có tiếng cười nói inh tai ỏm tỏi, la lối om sòm. Hai toán người như quạ đen sà đến.

Tay trái là một toán đại hán, che mặt tay cầm đao.

Tay phải là một đám nữ binh cầm kiếm, chúng đứng sau nữ chủ nhân theo hình chữ nhân.

Tiếp sau cùng là một nữ lang mang song kiếm đứng sau khom lưng nói :

- Thưa cung chủ, tổng đàn phái đến mười sáu cao thủ, tổng đàn sẽ đến ngay bây giờ!

Trương Ngọc Trân gằm gằm nói :

- Nói cho chúng biết rằng tình hình hôm nay đặc biệt lắm. Hãy dùng bất cứ loại võ công nào. Trước hết phải giải quyết đám Cùng Lai quái nhân cho xong đã !

Nữ lang cúi đầu chào và quay người đi, Trương Ngọc Trân bỗng nói :

- Gọi tám võ sĩ thần dũng lại đây ! Bịt tai lại... Nhớ chắc điểm này ... thôi đi đi !

http://tieulun.hopto.org

Nữ lang nhún chân đi về phía hai toán quân mới đến .

Tăng nhân che mặt bỗng cất giọng nói :

- Hãy khoan, ngươi có biết rằng bụng duật tương trì thì ngư ông đắc lợi không ?

Trương Ngọc Trân cười mỉa mai:

- Đây là do các ngươi tự tìm muốm mà có vậy !

Tăng nhân bỗng vung tay nội :

- Thôi tránh chỗ nhường lối cho Thiên Kiêu Bang đi !

Quái nhân nhìn Cùng Lai Sơn chủ rồi cùng đứng giạt ra xa hơn một trượng.

Lão tăng nhân này rất âm hiểm và sâu xa. Lão biết nếu đánh nhau với Thiên Kiêu Bang thì không sao thắng được mà thế nào cũng thất thủ.

Có ngờ đâu Trương Ngọc Trân rất lợi

hại, nàng đã đoán được tâm ý của chúng nên nàng vẫn cười thầm trong bụng một mình.

Thiên Kiêu Bang chuyến này đã xuất toàn lực cho dù cả Thiếu Lâm có kéo tới họ cũng chẳng coi ra gì.

Lúc này trường đấu đã trở thành mục tiêu tranh đoạt của cả quần hùng song chưa ai dám xông lên.

Tình hình rất căng thẳng, bỗng có một thiếu nữ xinh đẹp toàn thân màu hồng đang cùng với Tẩu Phương Lang Trung kề vai nhau tiến vào thành. Nhìn thấy cả đám quần hùng lăm lăm binh khí trong tay. Tẩu Phương Lang Trung bỗng nói lớn :

- Hay quá ! Một trận chiến sắp xảy ra, sẽ có nhiều người bị thương, Mộng Cổ đại phu hôm nay gặp mánh lớn rồi !

Thiếu nữ đi cùng nói :

- Ngươi có biết vì sao họ đánh nhau không ?

http://tieulun.hopto.org

- Nghe nói là vì đoạt một các hộp bằng ngọc.

- Cái hộp bằng ngọc mà đáng để cho nhiều người liều mạng thế này sao ?

Tẩu Phương Lang Trung cười nói :

- Đây là chuyện lạ, năm nào cũng xảy ra, có điều chưa năm nào nhiều như năm nay !

Cô gái nhảy cẫng lên nói :

- Ta cần xem lại hộp đó có ở trong đó không, ngươi đến lấy cho ta coi đi !

Tẩu Phương Lang Trung tắc lưỡi nói tiếp:

- Tôi đâu có được cái bản lĩnh ấy !

Thiếu nữ tỏ ra giận dỗi :

- Ngươi mà chẳng đến lấy cho ta coi thì ta vứt hộp thuốc của ngươi ngay.

- Thư thả tí nào, cái cần câu để câu cơm của ta chẳng khác gì cái mạng sống của ta. Thôi thế này, ta sẽ chỉ cho ngươi hay cái hộp

đang ở trong tay ai, biết rồi thì tự ngươi đến mà lấy !

- Nói mau, ai đang giữ nó !

- Hiện đang ở trong tay của thiếu niên che mặt kia kìa ! Ngươi đến gặp hắn mà yêu cầu. Có điều ngươi phải cẩn thận. Một khi mà hắn giao cái hộp cho ngươi cầm thì ngươi cũng chẳng còn đi được đâu nữa, khó mà an toàn tính mạng !

Cô gái dẩu môi nói :

- Ta chẳng sợ chút nào !

Nàng liền cất bước từ từ đến phía người che mặt. Đám người bao vây chẳng ai cản trở nàng cả. Song đến gần đám quái nhân ở trần thì chúng hét lớn :

- Đứng lại ! Đây không phải là chỗ của ngươi đến chơi !

Cô gái áo hồng cười, nàng lách lách như bướm lượn qua mấy người. Quái nhân nổi giận liền hét lên đưa đao lên chém loạn xạ. Song

http://tieulun.hopto.org

đao không hề chém xuống mà chỉ có đao phong veo véo mà thôi, lại lách qua thêm được mấy người nữa, rồi mấy người nữa, cuối cùng đến gần gần sát người thiếu niên che mặt.

Bỗng nhiên một trận kình phong phả tới rồi một trảo sắc nhọn như chim ưng ụp xuống ngựa nàng ....

*

* *

CHƯƠNG 35

SO TÂM ĐẤU TRÍ

Trong lúc cô gái áo hồng đang lách người đi qua đám quái nhân, bỗng một trận kình phong ập đến trước mắt, một bàn tay lớn như quỷ trảo chụp xuống người nàng. Thân pháp nàng nhanh lạ thường, thoắt một cái thoát khỏi cú chụp đó, nàng cười khanh khách nói :

- Đồ yêu, cái móng chó của ngươi cũng khá đấy !

http://tieulun.hopto.org

Người chụp vừa chính là Cùng Lai Sơn chủ. Hắn rất hận khi người ta mắng hắn là yêu tinh, nghe mắng vậy lão khùng lên :

- Hãy đợi đấy !

Nói xong liền thò tay ra lại chụp vào vai nàng. Đúng vào lúc tay hắn sắp bắt được cánh tay nàng thì bỗng thò dài thêm nửa thước và nhanh cắt, thi trảo chụp ngay liền.

Cô gái áo hồng không ngờ tay của hắn lại bỗng nhiên dài thêm ra như vậy, nàng thất kinh. Đơn điền nén lại rồi cố lui ba thước và người đã áp sát chàng thiếu niên che mặt rồi dùng truyền âm nói :

- Ngươi là Thượng Quan thư thư phải không ? Mau đưa hộp ngọc cho tôi rồi ngươi cứ giả vờ ở lại đây .

Thiếu niên che mặt nhận rõ đó chính là Mộ Dung Trinh, bạn của Vương Phấn thì chẳng hề mong muốn cô ta đến giúp mình, song đúng

tình cấp bách chẳng thấy người mình đến, nên chưa biết tính sao. Nàng cũng truyền âm lại :

- Anh ta đã đến chưa ?

Cô gái áo hồng không nhịn được cười lớn :

- Anh ta vàcả ngươi canh cửa của chị đã bị một người trông giống như khỉ bắt trói lại cả rồi. Ta đã giải vây chạy thoát, hiện đang núp ở chổ kín chờ yểm trợ chúng ta .

Chàng thiếu niên chẳng hề đỏ mặt. Cô gái áo hồng lại cười nói :

- Nghe nói cô được một cái hộp ngọc. Đưa tôi xem có được không ?

Đúng lúc cô gái áo áo hồng đến trước mặt chàng thiếu niên che mặt thì Cùng Lai Sơn chủ đã bước theo. Bỗng lão nghe lõm rằng chàng thiếu niên sẽ đưa hộp ngọc ra. Hắn bỗng dừng lại chờ thời cơ.

Người che mặt nói :

http://tieulun.hopto.org

- Giao cho ngươi được thôi, song ngươi phải cẩn thận kẻo ngươi ta cướp mất không...

- Không sao, chỉ cần ngươi cầm ra xem là được rồi !

Người che mặt vội lấy ra một cái hộp ở trong lòng ra đưa cho cô gái áo hồng và nói :

- Mời cô xem !

Cô gái áo hồng vừa mới xem chiếc hộp ngọc, thấy bao quanh trên hộp lấp lánh, các đường vân ẩn hiện nàng buộc miệng nói :

- Đúng là một hy thế kỳ chân...

Nói chưa được mấy câu đã thấy Cùng Lai Sơn chủ và tăng nhân che mặt hét to lên mấy tiếng lao người ngay đến. Hồng y thiếu nữ cười khanh khách nói :

- Các ngươi muốn cướp à ?

Nói xong, thoắt một cái thoát ra ngoài vòng vây...

Đám quần hùng ai ai cũng đến đây cốt

cướp lấy chiếc hộp, thấy chiếc hộp xuất hiện, mọi người yên lặng chờ đợi. Bỗng nhiên một lúc lại thất thủ.

Võ công của tăng nhân che mặt cao hơn quái nhân rất nhiều, nên cả hai hợp kích, cô gái áo hồng thấy lúng túng rất nhiều.

Song tâm bình cô gái áo hồng vô cùng linh hoạt, cô ta nhảy đến cạnh Trương Ngọc Trân và nói nhẹ nhàng :

- Cô chỉ mong đoạt được bí đồ của Tỵ Tần cốc có lẽ cô quên cả chuyện báo thù hay sao ?

Trương Ngọc Trân lấy làm lạ nói :

- Cô nói gì ?

- Cô có biết tăng nhân che mặt kia là ai không ?

Trương Ngọc Trân tự nhiên tỉnh ngộ liền quay đầu truyền âm cho Đại cô nương mấy câu. Đại cô nương vội vàng phi thân đi...

Lúc này tăng nhân che mặt và Cùng Lai

http://tieulun.hopto.org

Sơn chủ cùng nhau truy đuổi sát tận nơi. Trương Ngọc Trân bỗng nói :

- Các ngươi không được làm loạn !

Dưới tòa, tám thần dũng võ sĩ nghe tiếng vội nhảy ra, tạo thành một hàng rào ngăn cản hai người. Tăng nhân che mặt hình như có phần ngán ngẩm Thiên Kiêu Bang nên không xông vào ngay, chỉ cười nói :

- Lẽ nào Thiên Kiêu Bang lại muốn nhúng tay vào việc này ?

Trương Ngọc Trân ngạo mạn nói :

- Ngươi muốn hiểu thế nào tuỳ ngươi !

- Nên nhờ rằng chúng nộ thì khó giữ đấy! Ngươi đừng tưởng đã ngon ăn đâu !

- A. .. ha

Tăng nhân cố nén giận, nhìn khắp xung quanh một lượt. Thấy có ít nhất hơn một trăm người của Tam Sơn Ngũ Nhạc, lão chợt nảy lên một ý đồ táo bạo độc địa. Lão thầm nghĩ: con bé này cao ngạo quá chừng, mà vây cánh cũng

đông. Nếu muốn quật ngã cũng chẳng dễ dàng gì. Huống hồ chi bên cạnh nói còn có rất nhiều người. Bây giờ hãy để cho đám quần hung địch chiến với chúng một trận nên thân, chúng đánh nhau cho đến kiệt sức, khi đó ta sẽ ra tay thì hay hơn cả !

Nghĩ thế hắn ta liền cười quái gỡ nói :

- Thế cô gái áo hồng cũng là người Thiên Kiêu Bang hay sao ?

Cô gái áo hồng nhanh nhẩu :

- Nếu không phải thì sao ?

- Thế tại sao lại lao về phía Thiên Kiêu Bang ?

- Tìm bia đỡ đạn .

- Cần biết rằng Thiên Kiêu Bang không bao giờ tha cho ngươi đâu !

Cô gái áo hồng cười khanh khách:

- Ta nói thực cho ngươi biết, cô nương chẳng sợ ai hết, ta cũng chẳng yêu thích cái

http://tieulun.hopto.org

loại bí đỏ gì đó, chỉ thích xem chó vồ xương mà thôi !

Lão tăng che mặt gần hai tiếng rồi im không cười nữa. Cùng Lai Sơn chủ thì nổi giận quát to :

- Con kia bớt cái mồm lại, chờ đến khi muốn khóc không khóc được đâu !

Cô gái áo hồng nói khẩy :

- Chờ đợi chi, có giỏi thì cứ trổ ra đi !

Người che mặt bỗng nói :

- Xin cô nương cho biết quý danh ?

- Hồng Y Long Nữ !

Tăng nhân che mặt sững người, lão biết giang hồ như lòng bàn tay của mình, song chưa từng biết lai lịch của Hồng Y Long Nữ. Song mới rồi cô ta có thân pháp rất thần bí tuyệt diệu, vậy cô ta không phải là hạng tầm thường, rất cứng đầu.

Cùng Lai Sơn chủ chỉ nhìn chăm chăm cái hộp ngọc trong tay Hồng Y Long Nữ, cặp

mắt lão ta thèm muốn tham lam, lão không chịu được lên tiếng :

- Mẹ kiếp ! mặc kệ con ấy là ai cũng vậy, bản tòa ngứa ngáy lắm rồi. Ta chẳng ngại gì cả .

Hồng Y cô nương cười :

- Ta cũng thế, ta cũng chẳng ngại gì hết.

Lời nói buông thõng mà cũng chẳng hề đếm xỉa đến nguy cơ trước mặt mình. Khiến cho Trương Ngọc Trân sinh ra nghi ngờ thấp thỏm. Cô ta liền nghĩ thầm :

- Người nay trông xinh quá chừng, rất khéo đóng kịch, chắc rằng cái hộp ngọc cô tay cầm trong tay là hộp không cũng nên !

Bỗng Trương Ngọc Trân nghĩ đến chuyện tại sao thiếu niên che mặt kia lại giao cái hộp cho Hồng Y cô nương quá dễ dàng đến thế ! Chuyện này chắc có nguyên do .

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn thì đã không rõ

http://tieulun.hopto.org

thiếu niên che mặt hồi nãy đã đi đâu rồi, Trương Ngọc Trân cười :

- Thôi, để ta xem ngươi làm sao mà có thể trốn khỏi bàn tay của Thiên Kiêu Bang .

Trong lúc cô ta đang trầm ngâm bàn mưu tính kế thì quái nhân đã hoạt động tấn công... Cùng Lai Sơn chủ hét lên một tiếng rồi lao nhanh về phía Hồng y cô nương Nhưng tám thần dũng võ sĩ cầm đao ngăn cản. Dao chống lên tua tủa cản ngăn đà tới của lão. Cùng Lai Sơn chủ nổi giận thiên đình hét to :

- Các con, hãy cùng ta xông lên !

Bọn quái nhân ở trần như sóng vỡ bờ, cả Cùng Lai Sơn chủ cũng lao lên theo tiếng hét. Trong trường đấu cuộc hỗn chiến xảy ra rất quyết liệt. Các cao thủ đứng ở hai bên cũng thừa cơ xông lên. Trương Ngọc Trân chớp mắt đã không còn thấy lão tăng che mặt đầu nữa, cô ta hét lên một tiếng rồi nói :

- Thôi, để bọn chúng đi, đừng có cản lại làm chi !

Nghe vậy, bọn thần dũng sĩ và đám nữ lang cầm kiếm vội đứng giạt ra cả một bên. Như vậy tấm bình phong đã mất, tất cả bão táp đao búa đều đổ lên người cô ta.

Hồng Y cô nương làm ra vẻ hoảng hốt kêu lên vội vã :

- Đại thúc ơi ! Đại thúc...

Nàng bóp chặt tay và biết rằng cái hộp đã bị cướp đi rồi. Đám quần hùng lại nháo nhác, la hét loạn xị ngầu.

Người cướp cái hộp ngọc không phải là người của Cùng Lai Sơn chủ, cũng không phải là tăng nhân bịt mặt, mà là Thiên Hà Ngư Tẩu của nhóm tăng lữ Tam Kiệt.

Sau khi dùng một sợi dây có buộc móc câu lôi cái hộp ngọc về phía mình thì tất cả quần hùng đều lao về phía ông ta mà tranh giành. Thiết Tán Ngư Tẩu hét to lên một tiếng

http://tieulun.hopto.org

rồi vung cái dù trong tay, kình phong ào ào quét ngang phía trước.

Nhất Chi Bút Thôi Mộng Cửu cũng vung bút sắt của mình lên tạo nên một bút ảo ảnh cản ngang đường tiến của quần hùng.

Cả hai đều phát huy hết công lực của mình. Đám quần hùng bị cách ly xa ra một trượng.

Cùng Lai Sơn chủ cười hi hi nói :

- Thiên Ha Ngư Tẩu , nếu ngươi không để cái hộp lại đây thì toà cổ thành này sẽ là mộ táng thây của cả ba chúng bây !

Thiên Tán Ngư Tẩu quát lớn :

- Cứ chờ xem !

Thiết Tám múa dù sắt xông lên trước .

Cùng Lai Sơn chủ nổi giận :

- Như vậy là ngươi cố tình muốn chết !

Quỷ trảo cứ vươn ra, xen lẫn với tán ảnh đầy trời, một lúc sau thì Thiết Tán Ngư Tẩu phải rút lui sau. Bỗng chốc, hư tăng Tam Tẩu bị

nằm trong vòng vây. Nhưng cả ba người đều là những kẻ nổi danh kinh nghiệm phong phú, nên lâm nguy mà vẫn yên bình. Cả ba dàn theo thế hàng ngang và cẩn thận phòng ngừa.

Sau khi cái hộp ngọc bị cướp, Hồng Y cô nương thoắt một cái đã vút ra ngoài. Tẩu Phương Lang Trung vẫn đứng đợi nguyên chỗ, gặp cô ta bước ra, mà cười ha hả :

- Tôi nói có đúng không nào ?

Hồng Y thiếu nữ cười khanh khách :

- Như chó giành xương, kế thật hay !

Tẩu Phương Lang Trung ôm hòm thuốc rồi nói :

- Cái kiểu chó giành xương trông chẳng đẹp mắt tí nào !

Nó xong cả hai liền vút đi . Bỗng có một tiếng hô đuổi theo hai người rất gấp.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ nhắc lại chuyện Vương Phấn và Song Sát sau khi ra khỏi quán rượu liền tìm đến một tửu điếm mà nghỉ ngơi. Họ đóng cửa phòng lại và điều tức vận công.

Vương Phấn uống mấy hớp nước bị xây xẩm mặt mày nên không sao điều tức được. Đúng lúc đó một tiểu bảo bưng trà vào.

- Vương tướng công, có người đang tìm ông bên ngoài.

Vương Phấn lấy làm lạ hỏi lại :

- Ai mà lại đến đây tìm ta ?

Bước chân ra đến cửa bỗng thấy một nữ tỳ đang đứng trong hành lang, cô ta cười tủm tỉm, chàng hỏi :

- Ai bảo ngươi đến đây tìm ta ?

Nữ tỳ áo xanh cúi chào một cái rồi nói :

- Thượng Quan cô nương !

- Cô ấy hiện giờ ở đâu ?

- Trong một ngôi miếu hoang ở ngoại

thanh. Nếu tướng công muốn đi thì tỳ nữ sẽ dẫn đường.

Vương Phấn đang muốn đi tìm, nên bèn gật đầu :

- Thế thì tốt quá, vậy ngươi dẫn ta đi nhé!

Thanh y thiếu nữ không nói gì nữa, cắm đầu đi ra. Cô ta cứ lầm lỳ đi, đi rất nhanh đến nỗi Vương Phấn phải giật mình bụng bảo dạ :

- Có ai ngờ, cô gái như thế mà khinh công lại giỏi đến thế?

Cả hai nhay mất đã đi ra khỏi thành và đến một ngôi miếu hoang. Nữ tỳ dẫn chàng lui đến cửa sau của điện...

Vương Phấn sinh nghi, chàng ngẩng đầu nhìn chỉ thấy một cỗ xe kiệu, chàng tỉnh ngộ liền đứng lại. Trong kiệu có người nói vọng ra với giọng lạnh băng :

- Vương Phấn, ngươi biết ta là ai không ?

Vương Phấn bình tĩnh đáp :

http://tieulun.hopto.org

- Bang chủ Thiên Kiêu Bang Bách Hoa Tiên Tử .

Bách Hoa Tiên Tử tỏ vẽ không vui nói :

- Bách Hoa tiên Tử đâu phải là cái tên để ngươi xưng hô ?

- Nếu lấy theo tuổi tác và thân phận mà xét thì tôi phải gọi bà là tiền bối, chỉ vì...

- Thôi! Không cần nói nữa !

Bà ta ngưng lại một lúct rồi nói tiếp :

- Ngươi cũng là người bị hại, tại sao ngươi vẫn dùng Thần Long Lệnh để truyền tin chống đối lại ta...

- Bởi vì hành động của bà quá ư cay nghiệt độc ác .

Bách Hoa Tiên Tử cười lạnh lùng :

- Thế ngươi có sức đối kháng với ta không ?

Vương Phấn vẫn chống chế :

- Tại hạ làm gì không nhất thiết phải hỏi

đi hỏi lại là nên hay không nên, không tính toán thiệt hơn.

- A, chẳng qua ta nghĩ đến ngươi là cô nhi và Lục Đinh Nhất chỉ có mình ngươi là đệ tử cho nên mới khoan dung cho ngươi đến thế thôi.

- Xưa nay tại hạ không muốn ai thương hại mình !

Bách Hoa Tiên Tử lạnh lùng :

- Ta có hai điều cần ngươi phải đáp ứng!

- Xin cứ nói !

- Thứ nhất là không được lai vãng quen biết với Trương Ngọc Trân. Nó là kẻ truyền nhân y bát của ta. Ta không muốn cô ta lấy chồng !

Vương Phấn cười ha hả :

- Tại hạ tuy có quen thân với cô ta nhưng không có chuyện hôn thú đâu !

- Nhưng ta biết nó có tình ý với ngươi, cho nên ngươi phải đề phòng trước.

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện này tôi xin đáp ứng, vậy hãy cứ nói tiếp việc thứ hai đi !

- Việc thứ hai là hủy Thần Long Lệnh, từ nay không được chống đối với Thiên Kiêu Bang nữa !

Vương Phấn nhướng mày, nói như đinh đóng cột :

- Cái này thì không được.

- Ngươi có nghĩ đến hậu quả của câu trả lời này chưa ?

- Thần Long Lệnh là một lưỡi đao có tiếng của gia sư truyền lại, đâu có thể tuỳ tiện vứt đi dễ dàng như thế được. Dù bà có lấy búa bổ lên đầu, tôi cũng không nghe điều này.

- Tóm lại ngươi không nghe phải không?

- Trừ phi bà giết tôi .

Bách Hoa Tiên Tử nói lanh lảnh:

- Giết ngươi có gì là khó đâu .

- Nhưng cũng có thể là việc không dễ dàng !

Bách Hoa Tiên Tử cười khanh khách :

- Nói thật cho ngươi hay. Ta muốn giết ngươi thì dù chỉ một trăm Vương Phấn ta cũng giết được dễ dàng.

- Thế thì tại sao không giết ?

- Ta chỉ cần đánh nhau với người đứng đằng sau ngươi kia !

- Có phải bà nói đến Nông Canh Lão nhân chăng ?

- Ông ấy-chẳng là cái gì cả. Ta nói đến một người khác kia !

- Theo tôi thì ngoài Nông Canh lão nhân chỉ còn Nam Cương Dã Tẩu mà thôi !

- Đều không phải !

Bà ta bỗng nói :

- Tiểu Thanh, đem anh ta đi gặp người kia thì anh ta sẽ rõ !

Cô gái áo xanh hồi nãy xuất hiện và nói:

- Xin hãy đi theo tôi !

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cứ thắc mắc trong lòng, vẫn bước theo cô ta ra sau hậu điện, rồi cuối cùng đến trước cửa phòng và nói :

- Ở phòng này đây !

Chàng đẩy tay nhìn vào. Bên trong chính là ông già canh cửa của Thượng Quan Ly Châu đang bị xiềng chân xiềng tay buột chặt vào chân tường. Huyệt đạo của lão cũng đang bị bế phong, chàng liền nói :

- Ông ấy là người coi cửa của Cúc viên. Các ngươi bắt ông ta làm gì ?

Bỗng một giọng nói lạnh lùng từ phía sau :

- Đúng chủ nhân của người này là chỗ dựa chính của ngươi !

- Thượng Quan Ly Châu ?

- Đoán được một nửa rồi đó !

Vương Phấn đang định quay đầu lại bỗng cảm thấy người bị tê rần toàn bộ. Chàng đã bị ức chế chỉ huyệt đạo. Người đó xuất thủ

nhanh quá, điểm một lúc mấy yếu huyệt liền, chàng không còn sức phản kháng liền mắng :

- Bách Hoa Tiên Tử này, thật không ngờ ngươi lại dùng thủ đoạn bỉ ổi này để đối xử với tiểu gia. Thật xấu hổ cho ngươi, bang chủ một bang...

Người điểm huyệt đúng là Bách Hoa Tiên Tử, bà ta cười nói :

- Đừng nóng nẩy như thế, ta không làm thương hại đến ngươi đâu !

Vương Phấn tức quá không nói gì được nữa. Chân tay chàng cũng bị xiềng lại với lão già gác cửa kia. Bách Hoa Tiên Tử lại nói tiếp :

- Ta có chuyện gấp nên phải đi ngay, tạm để ngươi ở đây một lúc.

Nói xong liền đi ngay. Vương Phấn vội ngồi vận công tự giải huyệt một lúc sau mới gỡ khai các huyệt đạo của mình chàng sùng sức để bức các gông xiềng song không ăn thua. Lão già gác cửa Cúc viên bỗng nói :

http://tieulun.hopto.org

- Hãy tiết kiệm sức lực. Thép này là loại đặc chế không chặt đứt được đâu !

Vương Phấn nhíu mày hỏi lại :

- Thế tại sao lão lại rơi vào vào tay chúng nó ?

- Vì ngươi đó thôi !

- Vì tôi à ?

- Thượng Quan cô nương hôm nay đến thành Kim Dung để làm một chuyện quan trọng. Nhưng vì nghe nói ngươi đã đến Lạc Dương nên sai lão báo cho ngươi biết đến thành Kim Dung để gặp mặt. Ai ngờ Thiên Kiêu Bang lại biết được tin này !

- Chuyện này quan trọng lắm à ?

- Nếu như không quan trọng thì tiểu tử không nán lại ở đây đến hai năm như vậy !

- Thế đó là chuyện gì vậy ?

- Sao ngươi hỏi kỹ thế ?

Vương Phấn im lặng, lão già thở dài nói :

- Tiểu thư đã đi trước, nguy hiểm vô cùng. Đáng tiếc là lão phu thất thế bị nhốt ở đây !

Vương Phấn cố vận chân khí nói :

- Tôi không tin là thép này cứng đến thế!

"Sập" một cái dây xích bị tuột khỏi tường, cát bụi mù trời bay lên đầu cổ hai người, trên tường xuất hiện một lỗ lớn. Cả hai người chạy ra ngoài, song nhìn lại chân tay vẫn còn bị xiềng xích không sao gỡ ra được. Trên dây xích còn gắn mấy viên gạch nữa...

Cả hai người đều phóng người lên đầu tường, để chuẩn bị trốn khỏi nơi giam giữ.

Lão già quay đầu nói :

- Thôi, chúng ta đi thôi !

Vương Phấn nói :

- Vướng dây xích thế này thì làm sao mà đi ?

http://tieulun.hopto.org

- Lẽ nào ta lại chết đứng ở đây? Cứ về Cúc viên sẽ tính !

Hai người đang nghĩ định cứ mang nguyên xích và gạch rồi về Cúc viên. Bỗng một giọng nữ cười khanh khách :

- Đại thúc, xem kia kìa. Đoàn xiếc súc vật lại có hai con khỉ kia kìa. Hay ta dẫn chúng về nhà nuôi đi !

Một giọng nói trung niên :

- Thôi đừng đùa nữa, mau mau tháo xích cho họ đi !

Có hai người, một cô gái áo hồng và một người là Tẩu Phương Lang Trung hiện trước mặt học. Họ là Mộng Cổ Đại Phu và Mộ Dung Trinh. Cả hai đều rất ngạc nhiên :

- Các người làm sao mà ra nông nỗi này?

Vương Phấn trả lời một cách bực dọc :

- Thiên Kiêu Bang chủ ám tập đó ! Và giam tôi ở đây !

- Có ai trông coi không ?

- Không có .

- Thế bà ta có ý gì vậy?

- Đại ý là sợ tôi đi cứu viện cho Thượng Quan cô nương...

- Sao Kim Dung thành cựu chỉ ấy à ?

Mông Cổ Đại Phu hiểu ra điều gì gật gật đầu.

Mộ Dung Trinh vung tay, một đạo hồng quang bắn ra ... cách một cái chặt đứt xích tay và tiếp theo, nàng cũng chặt các xích chân. Thế là Vương Phấn được giải phóng hoàn toàn.

Vương Phấn làm mấy động tác cho giản gân cốt rồi nói :

- Phiền cô chặt xích cho lão già kia luôn!

Lão già vươn vai mấy cái cho giản gân cốt rồi chạy không kịp cám ơn nữa. Mộ Dung Trinh cười :

- Lão già này, đến gần ấy nuôi đầu mà sao ngay cả lễ phép cũng quên là sao nhỉ ?

Vương Phấn giải thích :

http://tieulun.hopto.org

- Đừng trách lão ta làm chi! Vì lão ta còn vội đi tiếp ứng cho Thượng Quan Ly Châu..

- Ờ hay quá, yêu nhau yêu cả đường đi. Ngay cả lão già người ở mà ngươi cũng bênh vực cho lão ta .

Vương Phấn đỏ mặt :

- Không phải vì tôi bao che cho ông ấy đâu, song sự tình đang rất gấp. Hãy thông cảm cho người ta.

- Thế tại sao ngươi không nhanh lên !

Vương Phấn tỉnh ngộ vội vàng chắp tay khom lưng nói :

-Tại hạ xin đi trước một bước !

Nói xong liền co người lui ra vội đi. Mộ Dung Trinh thở dài :

- Xem ra giao tình của họ thật là sâu đậm !

Mông Cổ Đại Phu cười hà hả :

- Thôi, đừng sốt ruột như thế, thôi chuyện này để thúc thúc dàn xếp cho.

- Nhưng cháu thì hơi nản chí nản lòng !

- Thằng bé này tính trung thực, chỉ có chân tình mới làm nó cảm động. Cháu là một người thông minh, chẳng cần phải nói nhiều cháu cũng hiểu.

Mộ Dung Trinh thở dài rồi cùng Mông Cổ Đại Phu cất bước lao đi trong bóng tối.

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 5

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG36

CUỘC CHIẾN TỰ VỆ

Sau khi Vương Phấn cáo biệt Mông Cổ Đại Phu liền thẳng một mạch đi thẳng đến Kim Dung Thành Cựu Chỉ và chẳng mấy chốc đã đuổi kịp lão gác cửa Thượng Quan Ly Châu. Vương Phấn vội hỏi :

- Thế Thượng Quan Ly Châu đi làm gì rồi ?

-Đi lấy bí đồ của Tỵ Tần cốc.

- Bí đồ ấy có tác dụng gì ?

http://tieulun.hopto.org

- Nói nhảm, không có tác dụng thì đi lấy làm gì ?

Vương Phấn nóng trong lòng nói :

- Sao lại ăn nói thô thiển đến thế ?

- À nếu không thích nghe thì lần sau đừng nghe tôi nói nữa.

Vương Phấn nói :

- Nếu không phải vì nể ông cao tuổi thì đâu có nhịn nhục như thế ?

- Cứ cho tuổi ta và ngươi bang nhau đi !

- Thế thì tôi chẳng cần lịch sự với ông làm gì .

Lão già gác cửa cười ha hả :

- Chắc là ý ngươi muốn động thủ chăng?

Vương Phấn tức quá :

- Nếu như ông ăn nói không giữ mồm miệng thì có thể tôi phải dạy cho ông một bài học.

- Này cậu bé ngươi dám không ?

Vương Phấn thấy lão già cứ gọi mình là cậu bé, cậu bé chàng nghe thấy mà khó chịu vô cùng, chàng bỗng dừng lại nói :

- Đứng lại, tại hạ chẳng phải là hạng người dễ khinh khi đến thế đâu. Ta cần dạy cho ông một bài học.

Lão già gác cửa ờ ờ lên mấy tiếng :

- Nếu ngươi mà tiếp được một chưởng thì ta nhận ngươi là cô gia tương lai. Nếu không thì thôi.

Vương Phấn sũng sốt :

- Thế là thế nào ?

- Bây giờ đừng nói lôi thôi dài dòng. Vấn đề là ngươi có dám hay không.

Vương Phấn cười nói :

- Có gì mà không dám, ông cứ ra sức phát hết chiêu xem.

Lão già bỗng thẳng lưng lên, chồm lên, hổ vuột một cái và chưởng đã phát ra. Một

http://tieulun.hopto.org

luồng kình phong cấp tập, vèo vèo, chưởng thế có đến bảy thành công lực.

Vương Phấn khí nạp ở đơn điền, đưa tay ra vận hết tám thành công lực để nghênh đón,

Một tiếng ầm dữ dội, hai chưởng xáp nhau, từ dưới đất một luồng gió xoáy bốc lên khói mịt mù. Lão già gác cửa phải bị đẩy lùi hai bước, còn Vương Phấn cũng rung rinh thân mình.

Lão già vội điều hòa lại chân khí và cười:

- Tiểu tử, ngươi cũng khá đấy. Hôm nay ta không có thì giờ hơn thua với ngươi. Hẹn lần sau sẽ ác đấu với ngươi một trận ra trò. Nói xong, người lão già lại lướt đi. Vương Phấn vẫn bám theo sát sau, đi được một khoảng, lão già bỗng quay người lại nói :

- Cậu bé, bây giờ thì ta hơi thích ngươi rồi đó !

Vương Phấn phì cười :

- Cái gì ?

- Có nhiều thanh niên trai trẻ mới biết võ vẽ đôi điều đã vênh vênh váo váo, cho rằng mình là nhất, song ngươi thì không có cái bệnh ấy. Một số khác thì tự ti, gặp người là xum xoe, một tiếng mặt tiền bối, hai chữ tiền bối. Song ngươi thì lại cứng đầu cứng cổ, ngươi rất hợp với ta !

Vương Phấn cười :

- Công phu của tôn giá thật là cao thâm, rõ ràng là cũng thuộc vào hàng tiền bối.

- Với công phu của ta chỉ đủ để canh cửa cho ngươi mà thôi ! Làm gì mà được gọi là cao nhân cao thâm.. Ngươi chẳng nên biết tên tuổi của ta làm chi, cứ gọi là lão già canh cửa hoặc Cao lão cũng được. Ta rất bằng lòng kết bạn với ngươi.

Vương Phấn định nói thêm mấy câu nữa, nhưng Kim Dung thành đã ở trước mặt rồi. Đúng lúc họ đến nơi thì cũng là lúc cô gái áo

http://tieulun.hopto.org

hồng đang đến gần sát chàng thiếu niên che mặt. Lão già dùng phép truyền âm nói với thiếu niên che mặt mấy câu. Chàng thiếu niên che mặt liền đến sát ngay phía lão già và Vương Phấn.

Vương Phấn đón và nói :

-Thứ lỗi cho vì chúng tôi đến chậm...

Thiếu niên che mặt chính là Thượng Quan Ly Châu, lúc bấy giờ nói không được vui lắm :

- Tưởng các người đã bỏ đi rồi cả chứ !

Vương Phấn cười mếu máo :

- Đừng nhắc đến làm gì, chúng tôi bị họ bắt nhốt lại ...

Thượng Quan Ly Châu nhớ đến lời của Hồng Y cô nương bất giác phì cười rồi tiện tay cầm một cuộn giấy vào tay của Vương Phấn nói :

- Mau, giấu đi, cái thứ này quan trọng lắm !

Vương Phấn cầm bỏ vào trong tay áo, nhìn quanh rồi nói :

- Chúng ta có cần sang tiếp ứng cho Mộ Dung Trinh không ?

- Cô ta nhanh nhạy, thông minh lạ thường, cô ta tự lo được chẳng cần đâu !

- Vậy chúng ta đi đâu bây giờ ?

- Phải rời khỏi Lạc Dương về Nam ngay!

Vương Phấn nhớ đến Vân Qui Song Sát bỗng không kịp nói :

- Tôi phải báo cho Vân Qui Song Sát một tiếng !

- Thôi có gấp lắm ! Không kịp nữa rồi. Chờ sẽ nhờ ai đó báo cho họ trở về Trường Thanh cốc sau.

Vương Phấn rất ái ngại :

- Hoá chuyện Trường Thanh cốc mọi người đều biết cả.

Cả ba cùng tráng lối đường cái, họ men

http://tieulun.hopto.org

theo một con đường nhỏ, đi gấp về phía nam. Nào ngờ đi chưa được mấy dặm đường, bỗng một cái kiệu tiến đến trước mặt họ. Một giọng nói âm sâu từ trong kiệu vọng ra :

- Đứng lại, đường lớn không đi, tại sao lại đi đường nhỏ ?

Vương Phấn giận quá đáp :

- Đây là chuyện của chúng tôi, dính dánh gì đến ngươi ?

Giọng kia lại tiếp tục the thé :

- Ta có ý tốt muốn khóa chấn ngươi lại, để ngươi khỏi dấn thân vào cơn lốc hỗn độn này song ngươi không nghe. Thế là ta cũng hết cách rồi.

Vương Phấn lạnh lùng đáp lại :

- Dứt khoát không nghe đâu !

Người vừa nói chẳng ai khác ngoài Bách Hoa Tiên Tử bang chủ của Thiên Kiêu bang. Bà ta cười và nói :

- Đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Ngươi

chẳng hề khác gia sư của ngươi. Vẫn cái tính ngang bướng bất chấp tốt xấu !

Vương Phấn bực quá nói :

- Bà nói xấu người khác ít ít thôi. Ngươi đã dùng thủ đoạn thấp hèn để chế huyệt tại hạ và lại trộm Thần Long Lệnh của tại hạ, tại hạ quyết không để cho ngươi yên đâu.

- Hi hi ta chẳng hề thương hại đến ngươi thế là nể nhau lắm rồi Còn vòi vĩnh Thần Long Lệnh gì gì nữa ?

- Thần Long Lệnh là vật di truyền của gia sư, ngươi không được hủy hoại nó.

- Một khi vật đó đã ở trong người lão, trừ phi ngươi có thể đánh bại ta không thì đừng có mơ tưởng làm chi.

Vương Phấn bước lên hai bước :

- Tại hạ biết rõ mình không phải là địch thủ song cần thiết cũng nên thử xem.

- Đã biết rõ không được mà cứ làm thì đó là một thằng ngốc !

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử cười lên, xong lại nói tiếp :

- Còn vị kia có phải là truyền nhân của Kính Hoa Lâu chủ -Thượng Quan cô nương không ?

Thượng Quan Ly Châu đáp chậm rãi :

- Đã biết thì còn hỏi làm gì ?

- Thế ngươi có biết ta đến đây để làm gì không ?

- Việc của bà thì người khác làm sao biết được !

- Ta đến đây là để cùng bàn bạc với ngươi về việc vào Tỵ Tần cốc.

- Bổn cô nương chẳng hề biết Tỵ Tần cốc ở đâu cả. Ngươi bàn với bổn cô nương chỉ phí công thôi !

- Nhưng bản đồ vào Tỵ Tần cốc đã nằm trong tay ngươi rồi !

Thượng Quan Ly Châu giật mình vẫn ngang ngạnh đáp :

- Chẳng cần biết bà nghe tin ở đâu. Chuyện này nghe ra mới quá.

Bách Hoa Tiên Tử cười âm hiểm nói :

- Kim Dung Thanh Cửu Chỉ lúc này náo nhiệt lạ thường mà các ngươi lại lĩnh đi êm ru. Đó chẳng phải là chuyện quá kì khôi nhiên sao? Thực tình mà nói trong đầu chẳng có ai hơn võ công các ngươi, thế mà các ngươi bỏ hộp ngọc không cần. Điều đó nói lên nhiều điều.

- Nhưng điều đó cũng không thể võ đoán chắc chắn rằng cô nương đang có bản đồ trong tay phải không ?

- Thôi, chớ có quanh co làm gì, ngươi cố ẩn thân đã lâu bổn bang chủ thừa hiểu điều đó. Nếu không vì một mục đích nào đó thì vì gì nào?

Thượng Quan Ly Châu cười lạnh lùng :

- Cứ cho là biết đi rồi, thì bà làm sao nào?

Bách Hoa Tiên Tử đáp lạnh lùng :

http://tieulun.hopto.org

- Thật là ngông cuồng. Ngươi cho rằng cái tên Kính Hoa Lâu chủ lại có thể hù được ta sao ? Ta nói cho ngươi hay, hôm nay nếu không giao lại bí đồ cho ta thì đừng có mà đi khỏi đây !

Thượng Quan Ly Châu nổi giận :

- Thì tôi đi cho bà xem.

Thượng Quan cất bước đi lên. Bỗng chân vừa mới nhấc bước thì một trận hàn phong đã phả vào mặt, nàng dùng tay để che lại mà không sao cản được, hàn phong càng tăng càng mạnh và như một kình lực rất lớn phải vào người, thân hình đang tiến lên phải thối lui hai bước.

Bách Hoa Tiên Tử cười âm hiểm :

- Thế nào ? Bây giờ thì đã tin chưa ?

Thượng Quan Ly Châu giận lắm :

- Thử chờ xem !

Bỗng một chưởng hướng về phía kiệu xa với một nội lực cực mạnh. Chưởng

này ít ra cũng một ngàn cân, song vừa đến trước kiệu thì tiêu tan đâu hết. Vương Phấn giận lắm hét lên một tiếng đưa tay búng ra.

Bách Hoa Tiên Tử cười :

- Khá lắm, té ra ngươi cũng biết Tàn Hồng Chỉ à ?

Lúc này luồng chỉ hồng đã đến trước rèm kiệu, cùng lúc đó từ bên trong kiệu phát ra một kình lực , Vương Phấn chỉ cảm thấy giật tê người, lui hai bước, rồi phun ra một bụm máu tươi.

Thượng Quan Ly Châu thuận tay dìu chàng lên lấy một viên linh đơn nhét vào miệng chàng và nói :

- Ngươi cứ lui đi , để mặc ta !

Bách Hoa Tiên Tử bỗng nói :

- Lão nương vô tình lại gây khó cho hai người, chỉ cần người hợp tác, Thiên Kiêu Bang bảo đảm ngươi vô sự. Còn nếu không, dù ngươi

http://tieulun.hopto.org

được bí đồ e.rằng cũng khó đối phó với quần hùng.

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh băng :

- Thiên Kiêu Bang có đủ sức bảo đảm thoát hiểm sao ?

Người nói đã thấy một tăng nhân xuất hiện, Bách Hoa Tiên Tử liền hỏi :

- Có phải ngươi đã dùng phi bạt giết chết Ngũ môn chưởng phái không ?

- Cứ cho là như thế đi !

Lúc này thương thế ở ngựa đã trở lại bình thường, chàng bỗng trầm giọng nói :

- Vậy thì giả truyền Thần Long Lệnh, Công Tam Thủ Thần Quân cũng là người luôn phải không ?

Người tăng nhân che mặt cười :

- Tùy ngươi muốn nói sao thì nói. Cục diện bây giờ là yếu chết mạnh sống mà thôi !

Bách Hoa Tiên Tử hét lên :

- Khá khen ngươi, ăn nói ngang tàng, hãy chờ xem.

Ngươi tăng nhân che mặt cũng chẳng muốn đôi co với Bách Hoa Tiên Tử, lão quay sang Thượng Quan Ly Châu nói :

- Cục diện hôm nay rất rõ ràng, tuy ngươi được bí đồ của Tỳ Tiêu cốc song muốn rời khỏi Lạc Dương một cách an toàn thì đó là một giấc mơ.

Thượng Quan Ly Châu cười lạnh không đáp. Lão già gác của bỗng tống lên trước nói một cách giận dữ :

- Con lừa trọc đầu kia, ngươi có biết rằng hôm nay là ngày tận số của ngươi không ?

Tăng nhân che mặt ngửa mặt nhìn trời cười :

- Lão già kia, ngươi chẳng qua cũng chỉ là ngươi tuỳ tùng của Lục Đinh Nhất mà thôi, lại dám ăn nói to lớn như vậy sao ? Thật không xấu hổ.

http://tieulun.hopto.org

Lão già râu tóc bạc dựng đứng, lão tiến lên nửa thước rồi quát to :

- Hôm nay mà ta không giết được ngươi thì làm sao mà yên lòng chủ nhân ở dưới suối vàng.

Hét xong liền tấn công trực diện. Trong cơn giận dữ, thế cong uy mãnh ô cùng. Tăng nhân che mặt cười :

- Nếu ngươi muốn chết thì chớ trách bần tăng.

Tay áo lão tăng phát ra nhè nhẹ, một luồng kình lực tuôn ra. Khi kình phong và chưởng lực chạm nhau, lão già cảm thấy như núi nặng áp lên người mình chịu không thấu phải thoái lui hai bước dài, mồm hộc máu tươi ra xối xả.

Song hôm nay lão ta sẵn lòng hy sinh nên lão lại cố cắn răng chịu đựng, và song chưởng lại phát ra lần nữa. Tăng nhân lại giơ tay đẩy ra với tiềm lực rất mạnh, lão già gác

cửa ợ lên một tiếng và ngã lui sau. Thượng Quan Ly Châu đứng cạnh vội đưa tay thất ra nhằm đỡ một phần kình phong của tăng nhân và nhân tiện dìu lão già gác cửa đứng lên, điểm vào người lão mấy huyệt đạo. Sau đó thả nhè nhẹ người lão già nằm xuống trên mặt đất.

Bây giờ thì Vương Phấn đã biết lão già là người hầu của sư phụ năm xưa. Bất giác chàng xúc động liền chạy đến hỏi ngay :

- Thương thế ông thế nào ?

- Ít nhất cũng phải nghỉ mấy ngày nhưng chưa chết đâu

Tiếp đến lại truyền âm để nói :

- Hôm nay tình thế nguy kịch, chờ cho ngươi ôm Cao lão đi, tôi sẽ ứng phó với bọn chúng .

Vương Phấn cũng dùng truyền âm đáp lại :

- Thế thì cô nương sẽ phải làm sao bây giờ ?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi chẳng đỡ nổi chưởng của bất cứ một ai trong hai người đó đâu, tốt nhất là cứ đi đi, để ta ứng phó.

Vương Phấn cảm khái vô cùng, song thực tế cũng cần như thế, Vương Phấn đang đứng yên thì bỗng có truyền âm của tăng nhân che mặt :

- Thế nào, chúng bay đã thương lượng xong chưa ? Thời gian không còn nữa đâu .

Thượng Quan Ly Châu cười lạnh lùng :

- Ngươi cho rằng với một tý công phu như ngươi mà lại đòi cướp đồ vật trong tay cô nương sao ?

- Nếu thêm mấy người trợ thủ nữa thì tình hình sẽ khác, có đúng không nào ?

Vương Phấn nhìn quanh một lát bỗng trong bóng tối có bốn nhà sư như thây ma xuất hiện. Bách Thiện lão hòa thượng cũng trong số bốn người đó.

Thượng Quan Ly Châu tằng hắng một tiếng. Bách Hoa Tiên Tử bỗng xen vào :

- Ngươi có nghĩ rằng hai đứa chúng nó một đứa thì học được Cuồng Phong Tam Thức còn một đứa thì học được Thiên Sát Chi Âm không ?

Tăng nhân che mặt cười lạnh :

- Ấy là tự phụ chúng không muốn sống nữa.

Lúc này bốn nhà thượng trông như thây ma tiến lại gần. Chúng đợi lọt trong nhân che mặt là tấn công liền. Thượng Quan Ly Châu đang sốt ruột, Bách Hoa Tiên Tử bèn dùng truyền âm nói với Vương Phấn :

- Tình hình trước mặt hoàn toàn bất lợi cho ngươi. Nếu ngươi bằng lòng cùng ta hợp tác ta sẽ trả Thần Long Lệnh cho ngươi và giúp ngươi tiếp tục chấp chưởng Thần Long Lệnh.

Vương Phấn cũng đáp bằng cách truyền âm :

http://tieulun.hopto.org

- Thôi, đừng có nằm mơ làm gì ! Tại hạ không phải là đứa bé lên ba đâu .

- Nói cho ngươi hay, ở Thiên Kiêu Bang ở Lạc Dương này như thiên la địa võng, dù ngươi có chấp cánh cũng khó bay qua.

Vương Phấn cười như điên:

- Dù bà có hù dọa thế nào tôi cũng chẳng để tâm đâu.

Lão tăng che mặt bỗng nói với Bách Hoa Tiên Tử :

- Theo tôi, bà nên giữ sức thì hơn, chúng không nghe lời bà đâu. Chúng chẳng sập bẫy của bà đâu.

Bách Hoa Tiên Tử cười khảy :

- Ngươi đừng có vội hý hửng quá sớm, Thiên Kiêu Bang cũng sắp đặt kế hoạch hết rồi.

Tăng nhân che mặt cười :

- Bà lại cứ khư khư, lại còn bố trí lực lượng tranh đoạt cùng lão phu sao ?

- Cái nào mà Thiên Kiêu Bang đã thích thì kẻ nào mà muốn xía vô đều chẳng hay ho gì đâu

- Ngươi không biết là Thiếu Lâm và Võ Đang đang liên kết với năm, sáu môn phái để cùng nhay thanh tâm với người đó sao ?

- Ta đã sức mấy phó.

Bốn gã nữ khôi ngô khiêng kiệu đi qua trước mặt tăng nhân che mặt, kiệu xa lướt nhanh, lão tăng nhân cũng khiếp đảm vội vàng tránh ra xa lui sau ba thước.

Bách Hoa Tiên Tử nói :

- Bảo chúng tránh ra.

Tăng nhân che mặt nói :

- Không được.

- Lẽ nào ngươi lại muốn đánh nhau với ta ?

Tăng nhân che mặt ỷ mình có đông người hắn nói :

- Đó là chuyện khó tránh khỏi !

http://tieulun.hopto.org

- Thế ngươi đã nghĩ đến hậu quả cuộc đấu chưa ?

- Cùng lắm là cả hai cùng bị thương cả thôi.

- Ha ha, nghe nói hay thật. Nếu ta không nghĩ đến chuyện thằng bé kia thừa cơ chạy trốn thì ngươi đã toi mạng từ lâu rồi.

Tăng nhân che mặt cười ha hả:

- Bà không thấy rõ cục diện trước mắt hay sao ?

- Cái ngữ ấy thì dù có một vạn đứa cũng chẳng nhằm nhò chi.

Bách Hoa Tiên Tử tuy nói cũng song ba ta cũng đã quan sát rồi. Bốn bề xung quanh bóng người cứ ẩn hiện loang loáng. Rõ ràng lão tăng nhân che mặt dẫn đến đây rất nhiều ngươi. Võ công của bà ta tuy cao, song bà ta dù sao cũng là một tấm thân tàn phế mà thôi. bà ta ân hận là vừa rồi không đem theo nhiều cao thủ đi với mình.

Tăng nhân che mặt dường như đã đoán ra được một phần ý nghĩ của Bách Hoa Tiên Tử, lão lại cười quái gở:

- Nếu tôi là bà thì tôi sẽ khoanh tay đứng nhìn. Chờ đến khi hai bên cùng kiệt lực thì ngồi mà hưởng giông như ngư ông đắc lợi vậy.

Bách Hoa Tiên Tử im lặng. Bà ta biết rằng một khi Trương Ngọc Trân biết cái hộp là hộp không thì không thể nào cũng đến đây kịp thời. Bà ta có ý nén giận.

Lão tăng ỷ mình có thể nên chẳng sợ gì, cũng chẳng sợ hậu viện của Thiên Kiêu Bang nữa.

Lão ta quay sang Vương Phấn và Thương Quan Ly Châu :

Bần tăng thì không có ý hợp tác với các ngươi. Nếu khôn hồn thì đưa bí đồ ra đây mà chuộc mạng. Nếu không là chỉ có chết mà thôi!

Vương Phấn giận lắm hầm hầm chực ra

http://tieulun.hopto.org

tay đánh nhau. Thượng Quan Ly Châu đưa tay kéo nhẹ chàng rồi dùng truyền âm mà nói :

- Kéo dài thời gian được một là hay một giờ. Cao lão đã uống linh đơn. Đợi sức khỏe ông ấy tốt lại, chẳng những bớt đi cho ta một khó khăn mà lại thêm một trợ thủ nữa.

Cố nén giận, chàng trợn mắt lên đáp :

- Cho dù hôm nay chưa biết ai sống ai chết ra sao cả, nhưng có giỏi thì cứ ra tay đi !

Lão tăng che mặt cười quái dị, đưa tay chuẩn bị phất lệnh tấn công...

Bỗng nhiên tiếng ồn ào la ó từ xa vang lại. Từ bìa rừng một tia sáng hồng xuất hiện chớp chớp như điện. Một đoàn đài đuốc sáng. Họ tiến vào giữa trường đấu.

Vương Phấn gọi thầm :

- Trương Ngọc Trân đã xuất hiện.

Ánh sáng hồng đến giữa trận dừng lại. Mọi người đều thấy rõ đó là Trương Ngọc Trân. Cô ta nói với lão tăng nhân :

- Với bao nhiêu thằng trọc ngố mà ngươi cho rằng có thể cản được cô nương hay sao ?

Tiếng ồn ào la hét vẫn tiếp diễn. Đó là cuộc hỗn chiến giữa Thiên Kiêu Bang và đám người của tăng nhân bịt mặt kia.

Tăng nhân vẫn tỏ ra vững tin vì ỷ thế có chỗ dựa, lão hú lên một tín hiệu, quái lạ. Bọn tăng nhân ở bìa rừng đang đánh nhau nghe tín hiệu bỗng thu chiêu trở về rồi tập trung về bãi đấu.

Đám thần dũng võ sĩ và kình trang thiếu nữ của Thiên Kiêu cũng tập hợp về ngay bãi đấu.

Lúc này Trương Ngọc Trân chỉ vào mặt lão tăng nhân :

- Cô nương biết ngươi là phản đồ của Thiếu Lâm cũng là kẻ gieo hoạ năm xưa. Hôm nay không giết ngươi thì hóa ra Thiên Kiêu Bang bất tài hay sao ?

Tăng nhân cười the thé:

http://tieulun.hopto.org

- Ba hoa mà không biết ngượng. Ngươi có tài cán gì nào ?

- Không tin thì cứ thử xem !

Nói xong nàng tút kiếm chém tới, tăng nhân lại phất tay áo, một luồng kình lực phát ra làm chệch đường kiếm theo hướng khác. Lão tăng cười khảy :

- Ngươi chịu nổi không? Đánh có lại ta không ?

Trương Ngọc Trân giận lắm đoản kiếm vung ra bảy thế liền, tăng nhân bịt mặt chuyển bước phất chưởng hất nhẹ cả bảy thế kiếm sang một bên rất dễ dàng. Bách Hoa Tiên Tử nói :

- Trân nhi, hãy tránh ra.

Trương Ngọc Trân thu kiếm đứng ra một bên, Bách Hoa Tiên Tử nói với tăng nhân che mặt :

- Tình thế và cục diện bây giờ thì lại hoàn toàn khác, bất lợi cho ngươi phải không ?

Một khi đại quân của bổn bang mà đến thì ngươi sẽ chết không đất chôn.

Lão tăng nhân che mặt vẫn cười nói tiếp:

- Chỉ sợ ngươi bằng lòng lui quân, bổn bang sẽ không truy cứu trách nhiệm sau này của ngươi !

- [illegible]

- [illegible] tất cả bọn người có mặt ở đây không còn một mống sống sót [illegible]

- [illegible]

Bách Hoa Tiên Tử nói :

- Ngươi có cần thử cho biết không?

- Bần tăng chưa nắm chắc đâu dám thi thố với Thiên Kiêu Bang giống như một ngọn lửa đang bùng lên... nhưng nếu ngươi có tài cán gì cứ trổ ra coi...

Bách Hoa Tiên Tử lạnh lùng :

-Trân Nhi con đi giải tán cái đám hỏa

http://tieulun.hopto.org

thượng trọc đầu kia đi.... còn thằng giặc trọc này để cho ta...

Trương Ngọc Trân dạ một tiếng rồi vung kiếm xông lên...

Bỗng trong rừng có chân bước như rào rào như thác lũ, nhìn thấy mà Trương Ngọc Trân tái mét mặt mày. Trước mắt nàng toàn là hòa thượng và đạo sĩ đang xông tới như bay... Bên sau chúng còn nhiều võ lâm cao thủ khác nữa.

Có một tăng đạo đang bước tới...Tăng nhân che mặt nhận được tăng sư chính là chưởng môn Thiếu Lâm Phổ Thiện... Còn đạo trưởng thì khoác chiếc áo lông hạc, tay cầm phất trần lưng đeo cổ kiếm nhưng lão ta không nhận ra được là ai.

Tăng nhân che mặt cười:

- Thôi, đừng có nóng nảy làm gì... Những người đòi nợ ngươi đang đến kia kìa...

Vương Phấn rất lấy làm lạ nói thầm một mình:

- Lão tăng này là nghịch đồ của Thiếu Lâm thế mà sao gặp chưởng môn nhân lại không chạy trốn?

Khi hai vị tăng đạo đến đấu trường thì Phổ Thiện Thượng Nhân nghiêm mặt nói:

- Ai là Thiên Kiêu bang chủ...?

Trương Ngọc Trân tiến lên nói:

- Người ngồi trong kiệu kia chính là gia sư...

Bách Hoa Tiên Tử giọng trắc trắc nói:

- Có phải Thiếu Lâm Chưởng môn mới đến đó không?..

Phổ Thiện chưởng môn chắp tay nói:

- Bần tăng chính là Phổ Thiện..

- Thế đạo trưởng kia là ai vậy?..

Vị đạo nhân cất đầu đáp:

- Bần đạo là Võ Đương Vân Hạc..

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử cười khó hiểu:

- Các ngươi đến đây tìm ta để tính sổ với nhau phải không?

- Thí chủ vô cớ làm nhục tổ sư của bổn phái trước mặt chúng dân... Lại tàn sát đệ tử Thiếu Lâm ở khắp nơi... Tại sao vậy?...

Bách Hoa Tiên Tử cười:

- Giết mấy môn hạ của ngươi, chém cái hình nộm bằng giấy, màcác người kéo cả đoàn cả lũ đến đây. Đàn bà như ta chẳng thèm tranh giành thế sự với ai cả...Chỉ ẩn thân ở ven rừng mà chúng nhân lại đến vây công... Điều đó người hãy trả lời làm sao để nghe cho lọt tai nào...

- A Di Đà Phật... Chẳng qua đó là một sự hiểu lầm mà thôi...

- Ha, thế mà cũng gọi là hiểu lầm... Chỉ sơ Thiếu Lâm các ngươi không thể trút khỏi trách nhiệm này đâu...

- Chuyện này rõ ràng do Lục đại hiệp truyền Thần Long Lệnh mà... Thiếu Lâm nào có tội gì..?

Bách Hoa Tiên Tử tằng hắng mấy cái rồi nói:

- Tăng nhân che mặt kia là kẻ đã gieo tai vạ. Ngươi lại nói là Thiếu Lâm vô căn cứ ư?

Phổ Thiện Trưởng Nhân nhìn người che mặt rồi lắc đầu đáp:

- Người ấy không phải là một hạ của Thiếu Lâm.

Bách Hoa Tiên Tử giận quá nói:

- Các ngươi lại có thể tránh mọi trách nhiệm tội lỗi rồi...

- Cứ cho là hắn xuất thân từ phái Thiếu Lâm đi, cũng phải mang báo trưởng trình cho bổn phái biết để sử theo pháp qui, chứ đâu lại tự tiện lạm sát như thế? Ngươi hạ nhục tổ sư sáng lập của bổn phái...

- Ta không nghĩ rằng Thiếu Lâm lại có

http://tieulun.hopto.org

tính bao che biện hộ tội lỗi như thế. Bây giờ ta càng thấy rõ hơn..

Phổ Thiện miệng đọc Phật kinh rồi nói:

- Bản thân ngươi không phải là người xấu... Không ngờ người lại trở nên hung ác như vậy...

Bách Hoa Tiên Tử cười âm sâu đáp lại :

- Ta vốn là ngươi lành lặn, các ngươi đã làm cho ta tàn phế thế này, ta vốn có chồng mà các ngươi đã biến ta thành goá phụ. Hôm nay chẳng còn gì để nói nữa, chỉ có thể dùng máu để rửa máu mà thôi, rửa vết thương lòng.

Bà ta càng nói càng cao giọng, giọng mỗi lúc một rít lên.

Phổ Thiện Thượng Nhân lẩm nhẩm những câu kinh rồi nói :

- Năm xưa thí chủ bị oan sống đó chỉ do một số người gây nên, tại sao thí chủ lại căm giận các môn phái. Mong rằng thí chủ sẽ suy đi nghĩ lại cho kỹ.

Bách Hoa Tiên Tử giận lắm bà ta nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu... Đừng nói nhiều lời... Hôm nay các ngươi đến rất đúng lúc...Trước hết bổn bang giết các ngươi trước... Các người khác sẽ thanh toán sau..

Phổ Thiện cứ A Di Đà Phật lâm râm đọc hoài, đang định tìm lời khuyên can thì đạo trưởng đứng cạnh đã trầm giọng nói:

- Thượng Nhân không nên phí lời với bà ta vô ích... Loại người này đã chìm đắm qúa sâu rồi, nói nhiều chẳng ăn thua gì... Xem ra chỉ còn động thủ là xong...

Phổ Thiện Thượng Nhân thở dài:

- Hiện giờ cũng đành phải vậy thôi...

Đám tăng đạo theo hai người đều chực săn muốn ra tay xuất thủ liền... Thấy tình thế như vậy, Vương Phấu chịu không thấu liền cười ha hả mà rằng:

- Đến hôm nay tôi mới biết Thiếu Lâm là một môn phái như vậy đây !

http://tieulun.hopto.org

Phổ Thiện Thượng Nhân quay đầu lại nhìn Vương Phấn như điện chớp, miệng vẫn lâm râm Phật kinh rồi nói:

- Té ra là Thiền thế chủ cũng có mặt...

Vương Phấn cười nhạt đáp:

- Kẻ thù ở trước mà sao ta lại không đến...

Phổ Thiện Thượng Nhân thất kinh nói :

- Ai là kẻ thù của ngươi ?

Vương Phấn chỉ vào tăng nhân che mặt :

- Đây chính là Vô Thiện thiền sư - Trưởng lão viện Dưỡng Sinh của quí tự đây.

Phổ Thiện biến sắc :

- Ai bảo nó là Vô Thiện ?

Vương Phấn lạnh lùng :

Có lẽ ông vẫn cố tình làm ngơ ?

Nói xong liền chỉ Bách Thiện mà nói :

- Cái lão luyện ma công kia. Tên hòa thượng đó, đại sư không nhận ra sao ?

Phổ Thiện hơi đỏ mặt nói :

- Lão không quen người này !

Vương Phấn cười lớn :

- Thế thì tốt lắm. Kể từ hôm nay trở đi, Thiếu Lâm có thêm một đối thủ nữa, đó là tại hạ ...

Bách Hoa Tiên Tử cười khanh khách :

- Ta đã nói [illegible] hợp tác với ta, bây giờ [illegible]

Vương Phấn [illegible]

- Bà cứ đi [illegible] thuyền độc mộc của [illegible] với bà?

Bách Hoa Tiên Tử giận lắm :

- Cái đó chẳng biết nay đã là gì cả ?

Bây giờ tình thế cục diện càng trở nên phức tạp vô cùng. Bề ngoài Bách Tiên Tử và Vương Phấn cùng chung một kẻ thù, đúng ra họ phải cùng chung vai sát cánh bên nhau để chiến đấu, song họ lại không quan hệ với nhau. Người che mặt rõ ràng là người của Thiếu Lâm

http://tieulun.hopto.org

phái. Thế mà Phổ Thiện đại sư không hề mở miệng hỏi một câu nào, dù rằng Bách Hoa Tiên Tử và Vương Phấn đã chỉ thẳng mặt rồi.

Thật là khó hiểu vô cùng.

Giữa Thiên Kiêu Bang và Thiếu Lâm Võ Đang lúc này đã giàn trận thế, kiếm đao cầm tay loang loáng.

Thượng Quan Ly Châu nói :

- Cao lão, mức sức khỏe ông ra sao ?

- Không có chi đáng ngại cả !

Thượng Quan Ly Châu quay sang nói khẽ với Vương Phấn :

- Chúng ta đi nào !

Vương Phấn cũng khẽ đáp :

- Tôi muốn xem trận đấu này !

Thượng Quan Ly Châu chau mày nói :

- Ngươi đừng quên chúng ta đang còn việc quan trọng nữa !

- Nhưng không gấp hơn chuyện này !

- Cũng nên biết rằng lúc này, ngươi chưa phải là địch thủ của lão tăng che mặt đâu !

- Tôi có thể liều chết, để đánh với hắn.

- Chẳng đáng làm như thế. Hãy cố đợi thêm một năm rưỡi nữa mới có thể liều lĩnh với lão ta một phen.

Vương Phấn vẫn không chịu lê bước. Thượng Quan Ly Châu vội nói :

- Chuyện nhỏ không nhịn thì hỏng việc lớn. Bây giờ mà liều là không nên !

Nói xong dùng tay kéo mạnh lôi Vương Phấn đi, song chưa đi được mấy bước thì tăng nhân che mặt đã bay người cản họ lại.

- Các ngươi tính bỏ đi dễ vậy sao ?

Vương Phấn :

- Có lẽ nào ngươi muốn giữ ta lại ?

- Ta chẳng giữ ngươi làm gì song đồ vật thì phải để lại !

Thượng Quan Ly Châu sợ Vương Phấn

http://tieulun.hopto.org

mạo muội xuất thủ thì hỏng việc, liền xông thẳng về phía tăng nhân nói :

- Để xem ngươi có tài cán gì nào ?

Nói xong, các ngón tay của Thượng Quan Ly Châu xuất ra nhằm về phía tăng nhân che mặt. Tăng nhân che mặt vội tránh và nói :

- Gia sư của ngươi may ra còn có thể so tài với ta, còn ngươi chẳng là cái gì !

Thượng Quan Ly Châu nói :

- Nói nghe ngon lành quá !

Nói xong, nàng liền đánh một chưởng, lão tăng vội hất tay áo, một đạo kình phong ào ạt tung ra đón lấy chưởng lực của Thượng Quan Ly Châu .

Một tiếng ầm vang lên. Thượng Quan Ly Châu phải lùi sau hai thước. Tăng nhân che mặt cũng xính rính lao đao. Lão tăng nhân cười nói:

- Xem ra ngươi cũng khá đấy !

Thượng Quan Ly Châu chẳng nói chẳng rằng, cứ xông sang tung ra mười hai thức liền,

như muốn dứt điểm ngay. Lão tăng nhân che mặt thôi không cười nữa, vội đưa tay lên đỡ và chân lão bất thần cũng bị thối lui hai bước.

Lúc này Vương Phấn cũng đa cầm viên ngọc tiêu trong tay. Cao lão cũng đứng thẳng dậy nhìn chăm chăm vào trận đấu. Cả hai người cùng ở tư thế sẵn sàng lao vào tiếp cứu cho Thượng Quan.

Đúng lúc lão tăng che mặt đến cản ngăn Vương Phấn thì cũng là lúc Trương Ngọc Trân phát động đám đông thần dũng võ sĩ và các kiếm thủ nữ lang của mình xông vào đám sư tăng kéo đến. Cuộc hỗn chiến bắt đầu.

Phổ Thiện đại sư và Vân Hạc đạo trưởng thì đấu với Bách Hoa Tiên Tử đang ngồi trong kiệu. Một Trận chiến thật ác liệt kinh hoàng.

Thượng Quan Ly Châu và lão tăng che

http://tieulun.hopto.org

mặt đã trao nhau hơn hai mươi chiêu rồi. Nhưng Thượng Quan Ly Châu vì yếu sức nên dần dần lép vế.

Vương Phấn vừa nóng vừa giận mấy lần muốn ra tay song biết võ công của mình còn kém xa Thượng Quan Ly Châu. Ra tay có khi không giúp được gì mà chỉ làm vướng tay vướng chân Thượng Quan Ly Châu mà thôi. Chàng vẫn do dự.

Đúng lúc đó, bỗng có một tiếng hú la. Cùng Lai Sơn chủ dẫn một đám quái nhân lao đến trường đấu. Lão cất tiếng cười man rợn :

- Khá khen cho kế kim thiền thoát xác, cái hộp không mà làm cho chúng ta phải tranh cướp nhau khá lâu.

Nói xong, hắn vươn quỷ trảo ra nhằm vào Thượng Quan Ly Châu. Vương Phấn hét lớn :

- Ngươi dám !

Nói xong liền búng tay ra. Cùng Lai Sơn chủ quay tròn người tránh chỉ phòng rồi nói :

- Hoá ra còn này và ngươi là hai kẻ đi cùng đường à ?

Vương Phấn nói :

- Thế thì đã làm sao ?

Ngọc Tiêu vẽ lên một hồng quang rồi công lại phía quái nhân, Cùng Lai Sơn chủ vừa tiếp chiêu vừa nói :

- Các ngươi còn chờ gì nữa, tất cả hãy xông lên !

Đám quái nhân, bốn tăng nhân thây ma và cả lão tăng che mặt cùng ào lên như nước vỡ bờ.

Thượng Quan Ly Châu cầm ngay hồng ngọc Tiếu ra và nói to :

- Hãy dựa vào tôi ngay !

Cao lão ôi lên một tiếng và đến sát trước Thượng Quan Ly Châu. Vương Phấn cũng đánh ra hai thước bửa Cùng Lai Sơn chủ lui , rồi đến

http://tieulun.hopto.org

bên cạnh Thượng Quan Ly Châu. Cả ba cùng liên kết thành thế tam giác, Thượng Quan Ly Châu và Vương Phấn cầm hai cây ngọc tiêu chống đỡ đằng trước, còn Cao lão đầu thì lo chống đỡ đằng sau.

Lão tăng che mặt giọng hắc hắc nói :

- Nếu các ngươi muốn sống thì hãy đưa cái thứ đó ra đây. Nếu không thì chỉ có chết mà thôi !

Thượng Quan Ly Châu dùng truyền âm nói với Vương Phấn :

- Hồng Tiêu đã đi báo cho Lâu chủ hay tin rồi. Chúng ta cố kéo dài thời gian thêm một lúc nữa, rồi sẽ tuỳ cơ mà ứng phó !

Lúc này Vương Phấn giận lắm, chàng cười nói một cách ngông cuồng :

- Ngươi muốn lấy mạng chúng ta là hơi sớm đấy ! Các ngươi mơ tưởng hảo quá thôi, chẳng có xơ múi gì đâu !

Thực ra, cả ba người lúc này đang ở vào

thế bị động, lão tăng che mặt, Cùng Lai Sơn chủ, bốn tăng nhân thây ma sẵn sàng kích bại cả ba người. Ngoài ra còn có một lô một lốc các tăng nhân che mặt khác nữa và đám quái nhân ở trần láo nháo kia, thân thế của lão tăng che mặt đã lấn áp cả trận chiến

Đúng lúc này, đám tăng nhân và quái nhân vòng ngoài bổng lao xao, Một người đi kiệu với một sức mạnh phi thường đang xông vào vòng vây, rồi đứng trước Vương Phấn.

Hai tăng nhân thây ma vội hú lên mấy tiếng rồi vung chỉ trảo xông vô. Một trận cuồng phong nổi lên, hai tăng nhân thây ma giống như vấp phải lò xo, bị đánh văng trở về Từ trong kiệu một giọng nói thật rỏ ràng vang ra :

- Thiếu Lâm chưởng môn và đạo trưởng kia đều đã mang đầu thương tích trên người rất nặng. Các ngươi còn chưa ngán sao ?

Tăng nhân che mặt vô cùng kinh hãi, lão đến trước kiệu nói :

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi tin rằng sau trận kịch chiến vừa rồi mà còn đủ sức đánh với bần tăng sao ?

- Không tin thì cứ thử xem !

Bỗng một luồn kình phong ào ào lướt tới, lão tăng vội tụ chân khí đưa tay ra đón kình phong. Nhưng kình phong nặng như núi Thái, lão tăng thoát mồ hôi, lẩm bẩm :

- Nội lực của ma đầu này thật là ghê người.

Tâm nghĩ vậy thì chân của lão đã soạt ngang ra xa hai bước tránh đón tấn công chính diện. Thoáng nhìn qua, Phổ Thiện đã nhắm mắt đứng yên bất động còn Vân Hạc đạo trưởng thì đã ngồi bệt xuống đất rồi. Đám đệ tử Võ Đang và Thiếu Lâm đi theo thì đang liều đấu với Thiên Kiêu Bang. Kết quả rõ ràng, hai vị chưởng môn đã bại trước tay của Bách Hoa Tiên Tử. Trong lúc tăng nhân suy tính thì chiêu thứ hai của Bách Hoa Tiên Tử lại đến. Bà ta cười nói :

- Có gan thì tiếp bổn bang hai chiêu, sao lại trốn tránh như vậy ?

Tăng nhân bịt mặt vội hít thở lấy chân khí, song chưởng vung lên, kình phong tỏa ra ào ào, mạnh khủng khiếp. Kình phong đón chưởng của Bách Hoa Tiên Tử, một tiếng dội vang lên. Kiệu lắc lư chao đảo mấy cái còn người tăng nhân che mặt thì như gã say rượu bị đánh bật lui hai bước.

Bách Hoa Tiên Tử cười :

- Chư vị ra sao? Tuyệt không ?

Tăng nhân che mặt vội vận chân khí điều hòa khắp cơ thể rồi nói :

- Ngươi chẳng hơn ta bao nhiêu đâu !

- Có dám tiếp thêm của ta một chưởng nữa không ?

Gã tăng nhân che mặt nhìn lại tình thế trước mắt một lần nữa, và thấy mình cần phải giữ gìn thực lực. Nghĩ vậy lão bèn quay sang nói với Bách Hoa Tiên Tử :

http://tieulun.hopto.org

- Hôm nay chưa phân rõ cao thấp. Hạn kỳ sau tái ngộ !

- Không dám đấu thì cứ nói là không dám việc gì mà quanh co,

- Ừ thì cứ cho là bần tăng không dám đi !

Nói xong, lão ta lao ngay về phía Thượng Quan Ly Châu, lúc này Vương Phấn và Thượng Quan Ly Châu đã động phá vòng vây đang đi ra ngoài. Bỗng chạm mặt tăng nhân che mặt đang xông tới.

Vương Phấn hét to một tiếng rồi tung ra ngay một chưởng theo thức: "Vạn Lý Phi Sương", thế công trực diện lão tăng. Đây là chiêu đầu trong Cuồng Phong tam thức.

Tăng nhân che mặt sợ Vương Phấn liều mạng, lão vội tránh ra xa hơn năm thước. Vương Phấn dùng cây hồng ngọc tiêu tung thêm ra ba thức nữa khiến cho bọn quái nhân đang chồm tới phải tháo lui tất cả. Chàng tiến thẳng về phía tăng nhân che mặt nói :

- Hôm nay ngươi phải chết và ta phải sống. Ta quyết không tha ngươi !

Thượng Quan Ly Châu sợ Vương Phấn dùng Cuồng Phong tam thức vội nói :

- Để tôi ứng phó với tên đó cho ! Ngươi và Cao lão đối phó với Càng Lai Sơn chủ đi .

Bách Hoa Tiên Tử cười :

- Các ngươi đến đứng trước mặt ta xem ai dám làm gì nào ?

Vương Phấn hét to :

- Dù cho bị đánh chết tại hạ cũng không núp bóng người đâu !

Nhưng sau khi Bách Hoa Tiên Tử nói thì bốn phụ nữ lực sĩ khiêng kiệu đã cho kiệu băng sang ngang, lúc này ba mặt thành thế chân vạc rất vững chắc.

Thượng Quan Ly Châu, Vương Phấn và Cao lão đứng thành một hàng, lão tăng đứng đối diện với Vương Phấn, sau lão là bốn tăng nhân thây ma.

http://tieulun.hopto.org

Cùng Lai Sơn chủ cùng đám quái nhân ở trần và môn hạ của tăng nhân thì vây ở vòng ngoài. Tăng nhân che mặt ngấm ngầm bàn tính:

- Với tình thế trước mặt nếu ta cố tình hành động tiếp tục thì Thiên Kiêu Bang thế nào cũng nhúng tay vào. Tuy nhiên nếu có đủ lực lượng liều với bà ta một phen, thì Cùng Lai Sơn chủ cũng không có cách gì lấy được báu vật đang năm trong người của Vương Phấn.

Vương Phấn cũng đang ngấm ngầm tính kế :

- Nếu lúc này mà xông lên thì có khi gặp sự liên kết của Thiên Kiêu Bang và lão tăng che mặt. Còn nếu cứ như thế này thì biết đến bao giờ ?

Chỉ có Bách Hoa Tiên Tử là bình chân như vại. Bà ta biết rằng chỉ cần mình ủng hộ bên nào thì rốt cuộc mình cũng lấy được bí đồ vào tay !

Thời gian cứ trôi, rất căng thẳng. Phổ Thiện Thượng Nhân thì vẫn cứ nhắm mắt điều hoà chân khí. Bỗng Phổ Thiện mở mắt và tiếp theo cả Vân Hạc cũng bừng tỉnh đứng lên. Họ thấy đệ tử của mình đang liều mạng đánh nhau với Thiên Kiêu Bang.

Các đồng cỏ khô nhuốm máu loang lổ. Sự tổn thương của hai bên thật lớn, Phổ Thiện đọc kinh Phật rồi kêu lớn :

- Hãy dừng tay !

Các tăng nhân đang liều mạng ác đấu đều dừng ngay cả lại. Vân Hạc đạo trưởng cũng ra hiệu triệt thoái các đệ tử của mình.

Hai người, một tăng một đạo cùng bước chầm chậm đến kiệu của Bách Hoa Tiên Tử. Bách Hoa Tiên Tử cười khanh khách :

- Hai vị còn sức đánh nhau nữa không ?

Phổ Thiện miệng A Di Đà Phật rồi nói :

http://tieulun.hopto.org

- Bần tăng tự biết tu vi còn thiếu, không kham nổi một kích của thí chủ, song Thiếu Lâm phái quyết không ngừng ở đây !

Bách Hoa Tiên Tử cười :

- Dù cho các ngươi tiếp tục đi nữa, Thiên Kiêu Bang cũng sẽ không tha ngươi đâu !

Nhìn thấy tình thế cuộc hiến, Phổ Thiện Thượng Nhân nói :

- Thế còn chuyện gì nữa đây ?

Vương Phấn cười nói :

- Thiếu Lâm môn hạ cản đường hành hung người khác thế nhưng Thiếu Lâm chưởng môn vẫn trố mắt ếch ra ngoài nhìn.

Phổ Thiện Thượng Nhân tái mặt nói :

- Ngươi không được nói bậy !

- Thái độ của ông như thế nhằm che đậy điều gì nào ?

Phổ Thiện Thượng Nhân nhìn tăng nhân che mặt định nói điều gì song lại thôi. Đại sư bỗng im lặng không nói gì cả.

Vương Phấn ngửa mặt cười vang :

- Thôi ! Tôi rõ rồi. Hoá ra thằng giặc trọc đầu này nó điều khiển được ông nữa.

Lúc này Trương Ngọc Trân đã dẫn đám thần dũng võ sĩ và kiếm thủ nữ lang sang. Nàng cười khanh khách và nói :

- Đến bây giờ ngươi mới biết à ?

Phổ Thiện tụng đọc to câu Phật niệm và nói :

- Môn quy của Thiếu Lâm xưa nay rất nghiêm. Các ngươi chẳng biết ất giáp gì cả, mà chỉ cố hành hung môn hạ của bổn phái, lão nạp vẫn không sao nhẫn nhục được nữa !

Bách Hoa Tiên Tử cười nói :

- Không nhận được tài động thủ. Cả đám lộn xộn các ngươi tập hợp lại cũng trên một trăm ngươi, cũng đủ để chiến đấu đấy !

Phổ ThiệnThượng Nhân đanh mặt lại :

- Xem ra cũng không còn cách nào khác nữa !

http://tieulun.hopto.org

Nghe lời Phổ Thiện Thượng Nhân nói ra mà tất cả mọi người có mặt đều phải rùng mình. Môn hạ của Thiếu Lâm và Võ Đang hăm hăm đang chực nhảy xổ vào mà đánh nhau. Riêng tăng nhân che mặt và Cùng Lai Sơn chủ cũng vậy, cũng đang trừ sẵn thế chờ đợi dịp mà ra tay .

Bách Hoa Tiên Tử cười :

- Hay lắm, hôm nay chúng ta tha hồ mà múa tay múa chân.

Rồi bà ta quay sang Vương Phấn nói :

- Tiểu tử, bổn bang chủ hôm nay giết không phải thức cơ đục nước béo cò, các ngươi hãy tranh thủ mà đi trong khi chúng ta động thủ.

Bà ta biết thao thế sự nhân tình thì bà ta sẽ hợp lực với Vương Phấn để cự địch. Thượng Quan Ly Châu truyền âm với Vương Phấn :

- Ta quyết thi triển "Thiên Sát Chi Âm". Âm đó trong vòng một trượng thì không ảnh

hưởng gì, vì vậy ngươi và Cao lão phải ở sát bên ta.

Vương Phấn vội nói :

- Nếu thi triển Thiên Sát Chi Âm thì cô nương cũng bị kiệt sức mà chết đó .

- Đã có đơn dược rồi, ngươi hãy cho ta uống hai viên thuốc sau đó mang ta đến một nơi khác để tĩnh dưỡng thì ta sẽ khỏi.

- Như thế thật là nguy hiểm !

- Nhưng tình hình cấp bách trước mắt còn nguy hiểm hơn nhiều. Đại viện Thiên Kiêu Bang sẽ đến lúc đó thì khó xoay xở lắm !

Lúc đó hai bên đang bắt đầu song đấu. Phổ Thiện và Vân Hạc mặt đối mặt với xe kiệu của Bách Hoa Tiên Tử.

Còn tăng nhân che mặt thì vẫn cứ lăm lăm chực trước mặt Vương Phấn và Thượng Quan Ly Châu.

Thượng Quan Ly Châu tằng hắng một

http://tieulun.hopto.org

cái rồi đặt hồng ngọc tiêu lên môi, gã tăng nhân che mặt vội nói :

- Các ngươi hãy lui mau, con yêu này nó sắp thổi Thiên Sát Chi Âm..

Bỗng lão tung người nhảy lên như một con quạ lao qua Vương Phấn hét to phát ra một chiêu Vạn Ký Phi Sương. Chiêu này tập trung toàn bộ kình lực, đó là Cuồng Phong tam thức rất uy mãnh, uy mãnh dị thường. Lão tăng che mặt đang ở trên không không dám trực tiếp nghênh đón chưởng phong vội vàng hít một hơi thở và hạ lại người xuốngđất như cũ.

Đúng lúc này, một âm thanh từ trên môi của Thượng Quan Ly Châu phát ra, dần dần lan tỏa trong không trung.

Thiên Sát Chi Âm là âm mẫu rất bá đạo trên giang hồ võ lâm. Một khi đã khuếch tác trong không trung, thì bị phong xung quanh nổi lên, trống vàng đều kêu. Thiên binh vạn mã từ trên trời đều lao xuống. Người nghe thì huyết

mạch bị trương phòng, đầu óc quay cuồng, máu sôi sục nháo nháo khắp người.

Đám thủ hạ đang chức xông lên đều kêu thảm thiết đã có hơn mười tên phọt máu ra thất khiếu mà chết.

Bách Hoa Tiên Tử kêu lên :

- Thiên Sát Chi Âm. lui mau !

Kiệu xe giống như một đám mây trắng bay đi.

Phổ Thiện Thượng Nhân và Vân Hạc đạo sĩ cũng bị đệ tử chạy vội.

Đám người trong trường đấu tuy đã nghe lời của tăng nhân che mặt và Bách Hoa Tiên Tử cảnh cáo song mọi người vẫn chạy không kịp. lực thì yếu mà âm thanh lan truyền thì nhanh Người người ngã kềnh ra lăn lốc chết như những quả dưa rơi trên mặt đường.

Vương Phấn chịu không thấu liền nói :

- Thượng Quan cô nương, thôi chúng nó đi cả rồi, dùng lại đừng thổi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Ly Châu vẫn giả điếc không nghe, vẫn tiếp tục thổi. Cao lão vội đưa tay chỉ huyệt đạo của cô ta rồi nói gấp :

- Hãy cho cô ta uống thuốc nhanh lên. Kẻo cô ta bị khô chân lực và bị chết đó.

Vương Phấn vội lấy hai viên thuốc trong người cô ta ra cho vào mồm Thượng Quan cô nương, sờ đến mạch thì đã yếu lắm rồi, chàng rất nóng ruột. Cao lão thở dài :

- Hãy ôm cô ta lên ngay. Hãy tìm chỗ cho cô ta tĩnh dưỡng mới cứu được cô ta.

Vương Phấn khom lưng ẩm cô ta lên rồi theo đường mà đi. Trên đường không biết bao nhiêu người chết, những người này máu phọt ra đất, mắt lòi ra, chết rất thê thảm. Chàng than thở :

- Trời ! Thiên Sát Chi Âm quả là lợi hại vô cùng. Ngay người thổi cũng bị khô héo chân khí mà chết. Có một cái gì đó chưa được trọn vẹn cho lắm !

Cao lão lắc đầu nói :

- Phàm cái gì có lợi đều có hại cả, nếu không thế hoá ra người tạo ra Thiên Sát Chi Âm lại là thiên hạ vô địch hay sao ?

Vương Phấn nhìn Thượng Quan Ly Châu đang bế trong lòng mà rằng :

- Bây giờ chúng ta đi đâu ?

- Đến Bát Thủ Quan thì không kịp. Trước hết hãy tìm một chỗ nào đó để kiểm tra thương thế của cô ta đã.

Vương Phấn lo lắng nói :

- Không hiểu cô nương liệu có phục hồi được chân khí hay không ?

- Nếu Lâu chủ mà có mặt ở đây thì chắc chẳng có việc gì đâu !

- Nhỡ ra không gặp được bà ta thì tính sao đây ?

- Khó nói quá chừng ...

Vương Phấn kinh hãi nói :

- Nghiêm trọng đến thế sao ?

http://tieulun.hopto.org

- Ta dọa ngươi để làm chi ?

Vương Phấn im lặng, chàng buồn vô cùng, lòng nguội ngắt, không còn thiết gì nữa hết.

Bỗng nhiên Cao lão nói :

- Nếu cô nương mà chết thì hết biết làm sao bây giờ ?

Vương Phấn lạnh ngươi :

- Thế thì đau đớn lắm !

- Chỉ đau đớn thôi ư ?

- Tôi chưa hiểu được ý của ông muốn nói gì ?

Cao lão liếc mắt nói to :

- Ngươi không hiểu hay giả vờ không hiểu ?

- Không hiểu thật mà !

- Ta hỏi ngươi, Thương Quan cô nương đối với ngươi ra sao ?

- Rất tốt !

- Tốt thế nào ?

- Đối xử với tôi như chị em vậy !

Cao lão bực quá nói :

- Ngươi là một thằng ngốc! Cô ấy nhường khuê phòng cho ngươi ngủ, đưa bí kíp của sư phụ cho ngươi đọc, lại còn đem các vật quí báu hơn cả sinh mạng cho ngươi bảo quản. Điều đó chẳng quá rõ ràng sao ?

Vương Phấn cảm kích lão thốt nói :

- Đúng là tại hạ chưa nghĩ đến điều này !

- Ta hỏi ngươi, cô ta có thâm tình với ngươi, lại có ân cứu mạng ngươi nữa. Ngươi sẽ báo đáp cho cô ta thế nào ?

Vương Phấn thở dài than :

- Tại hạ sẽ nói mình, sẽ đi khắp nơi tìm danh y khôi phục chân nguyên cho cô ấy .

- Nếu cô ta chết đi ?

- Cái này thì...

- Đừng có nói cái này thì ... Hai ngươi, một bên chưa vợ một bên chưa chồng. Sau khi

http://tieulun.hopto.org

cô ta chết ngươi phải viết lên bia mộ những hàng chữ tưởng nhớ đến người vợ đã quá cố !

Vương Phấn lắc đầu :

- Không thể như thế được ! Nhỡ dưới suối vàng mà Thượng Quan Ly Châu hay được thì sẽ mắng tôi đã khinh khi cô ta !

- Nên biết rằng đây là chủ ý của Cao lão. Huống hồ già này biết rõ ý của cô ta. Vấn đề là ngươi có chịu hay không mà thôi !

Vương Phấn thở dài :

- Nếu điều đó không làm hại đến danh dự của cô nương thì tôi sẽ bằng lòng !

Cao lão thở dài nói :

- Đó mới là hành vi tri ân báo đức của một trượng phu.

Lúc này hai ngươi đã đến một bìa rừng, Cao lão chỉ vào rừng nói :

- Bên trong này có một tòa miếu, chúng ta vào trong nghỉ một lát.

Vương Phấn ôm Thượng Quan Ly Châu đi trước, quả thấy một ngôi miếu trước mặt. Hai ngươi vào và lên giọng hỏi :

- Bên trong có ai không ?

Một tiểu ni sa bước ra, nhìn hai người một chập rồi mới hỏi :

- Hai thí chủ cần chi ?

Vương Phấn cười :

- Người bạn của chúng tôi bị bệnh muốn xin quý tự tá túc một đêm.

Sa ni lắc đầu :

- Phật môn tĩnh địa không thu dung nữ khách.

Cao lão cười lạnh lùng :

- Nói bậy nào, lẽ nào con gái không phải là người hay sao ? Đức bà Quan Âm cũng là nữ đấy thôi !

Sa ni tằng hắng một cái rồi nói :

Việc này tôi không có quyền, để tôi xin ý kiến gia sư đã !

http://tieulun.hopto.org

Một giọng nói già nua từ phía sau vọng lại :

- Vị nào xin tá túc cứ cho họ vào !

Tiểu ni sa nghe tiếng liền đứng một bên nhường cho khách bước vào. Cao lão đầu đi trước, Vương Phấn ôm Thượng Quan cô nương theo sau

Bên trong đại sảnh là một phòng khách nhỏ, có một lão hòa thượng tay cầm chuỗi hạt đang đọc kinh đứng bên cửa hỏi :

- Chẳng hay nữ thí chủ đây bị bệnh gì ?

Cao lão đáp :

- Bị cảm lạnh, không nặng lắm ! Quý tự có thể nhường cho chúng tôi một gian để nghỉ qua đêm không ?

Lão hoà thượng chấp tay nói :

- Xin vâng, Tâm Ấn hãy đưa các vị vào .

Tiểu Sa ni đưa hai người vào phòng khách phía đông rồi quay ngươi lui ra. Cao lão thấy cây nến trên bàn liền châm lửa thắp sáng.

Vương Phấn tiện tay phủ bụi trên giường và đặt Thượng Quan Ly Châu nằm xuống. Cao lão ghé sang bắt mạch Thượng Quan rồi lắc đầu nói :

- Mạch yếu lắm, người lại hôn mê, chúng ta làm sao bây giờ ?

Vương Phấn than thở :

- Nếu lúc này tìm gặp được Nam Cương Dã Tẩu thì hay biết mấy.

- Bây giờ ông ấy ở đâu ?

- "Tĩnh Tông Vô Định", chẳng biết đâu mà tìm cả.

Cao lão nói :

- Nói thế cũng bằng thừa mà thôi !

- Nhưng không tìm ông ta thì biết làm gì bây giờ ?

- Cách duy nhất hiện giờ là phải lên đường đi Bát Thôn Quan ngay.

- Đi độ bao lâu thì đến ?

-Nhanh nhất cũng phải mười ngày.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn thở dài não nuột :

- Sau mười ngày có khi chết ngoẻo mất rồi !

Bỗng bên ngoài cửa sổ có người cười nói:

- Chỉ sợ ngay các đêm nay cũng khó đi thoát chỗ này nữa !

Vương Phấn giật mình, chàng tung người băng qua cửa sổ nhảy ra ngoài.

*

* *

CHƯƠNG 37

Ý TƯỞNG HUYỀN DIỆU NƠI CỐ TỰ

Vương Phấn tung người nhảy ra khỏi cửa sổ, lên tiếng gọi...

Bỗng có tiếng khàn khàn từ xa nói:

- Nói nho nhỏ có được không?

Vương Phấn trông thấy té ra là Mộ Dung Trinh, lấy làm lạ hỏi ngay:

- Làm sao mà ông đến được đây?

Mộ Dung Trinh đáp:

- Tôi và Đại thúc đã đến đây trước... có

http://tieulun.hopto.org

điều không muốn ra mặt đánh nhau với Thiêu Kiêu Bang, chúng tôi tạm thời chưa muốn lộ diện. Hơn nữa người bạn kia của huynh lại tháo vát khéo léo... đã đuổi được đối thủ lui rồi bằng Thiên Sát Chi Âm. Song chân khí của cô ta tuy đã mất gần hết... thật là một điều lạ quá...

Vương Phấn thở dài:

- Việc đã đến nước này nói cũng vô ích thôi...

- Huynh có biết tình thế hiện giờ rất là nguy hiểm không?

Vương Phấn nói:

- Có phải vì cái bí đồ Tỵ Tần cốc không?

- Biết vậy, song bí đồ này không phải chỉ Thiên Kiêu Bang cầm mà ngay cả tăng nhân che mặt cũng không hề bỏ qua đâu...

- Theo tiểu muội, ta phải rời khỏi nơi đây... thì chúng nó vẫn chưa phát hiện ra được đâu...

- Ha, đúng là như tôi nghĩ chẳng sai chút nào... đối với hai bang phái này mình cũng đã khó ứng phó rồi, thế mà lại còn có thêm một số nhân vật khác nữa. Theo chủ ý của tôi, hiện nay huynh luôn luôn mang theo mình một người sắp chết thế thì hành động rất khó khăn.

- Nhưng ngoài đó ra, tôi đang nghĩ không biết còn có một cách nào khác không?

- Đại thúc của tôi là Mông Cổ Đại Phu, ta sẽ nhờ ông ấy nghĩ cách gì xem...

Vương Phấn như sực tỉnh:

- Ông ấy cũng có đến đây à?

- Có khi đang ở trong phòng khách rồi cũng nên...

Vương Phấn quay trở lại phòng khách, quả nhiên Mông Cổ Đại Phu đang xem xét lại các thương tích của Thượng Quan Ly Châu cô nương... Vương Phấn vội vàng hỏi ngay:

http://tieulun.hopto.org

- Liệu có cứu được cô ấy không?

Mông Cổ Đại Phu rất thận trọng, gật gật đầu nói:

- Cũng may là chưa hát xong một bài đã bị điểm huyệt đạo. Bây giờ muốn cho cô ta tỉnh lại không khó... có điều sau khi trí giác được phục hồi rồi thì lại có hại nhiều hơn là có lợi cho nên không nên để cho cô ta tỉnh lại làm gì...

Vương Phấn quá sốt ruột:

- Tôi muốn biết rằng liệu cô ấy có thể khôi phục được chân nguyên hay không?

- Tất nhiên có cách chứ... có điều dược vật khó tìm lắm...

- Dược vật nào? nói ra nghe thử coi...

- Tục mệnh kim đơn...

Vương Phấn sửng sốt hỏi lại

- Cô ta mới uống hai viên, hình như là loại thuốc đó đấy...

Mông Cổ Đại Phu nhìn Mộ Dung Trinh rồi nói:

- Tuy là cùng một loại đơn dược nhưng chất liệu bên trong có khác biệt nhau. Ví như sơn lâm chẳng hạn có sự khác nhau rất xa. Nếu là sâm vương ngàn năm thì công hiệu hơn loại sâm vương thường cả trăm lần...

Vương Phấn gật đầu nói:

- Đáng tiếc là sư phụ cô ấy không đến đây có lẽ chỉ có bà ấy là có mà thôi...

Mông Cổ Đại Phu cười cười nói:

- Nước ở xa khó dập tắt được lửa gần...

- Thế trong lúc cấp bách chúng ta phải đi đâu bây giờ...?

- Ở xa tận chân trời, xa tít mù khơi... ở gần gần sát trước mắt mình...

Vương Phấn như tỉnh người ra, bỗng quay sang Mộ Dung Trinh nói:

- Cô có tục mệnh kim đơn không?

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh nói tỉnh bơ:

- Có thì làm sao nào?

- Tôi muốn xin cô nương một viên...

- Có ai mà thèm để ý đến tôi nào?

- Tôi và cô ấy rất cảm kích cô...

Mộ Dung Trinh cười khanh khách:

- Tôi đâu có thiếu tình cảm của cô ấy?

- Thế thì tôi rất cảm kích tấm lòng của cô vậy...

Bỗng Mộ Dung Trinh nghiêm mặt lại:

- Tôi nói thẳng thắng rằng... Anh có thể có tục mệnh đơn song phải có một điều kiện...

- Việc gì vậy? Chỉ cần tôi làm được là tôi sẽ cố gắng hết mình...

- Từ nay về sau không được thi triển Cuồng Phong Tam Thức nữa.

Vương Phấn cười ha hả nói:

- Tam thức là sở trường của Mộng Cô nương, cô không cho phép tôi thi triển tất nhiên

tôi sẽ nghe theo. Cái đó chẳng đáng gọi là điều kiện...

- Vấn đề không phải ở chỗ đó... mà ở chỗ con người ta đến lúc nguy cấp hay cố tìm cách để mở một con đường sống. Như ngươi thì dùng Cuồng phong tam thức, cô ta thì dùng Thiên sát thi âm..song tất cả đều dùng vào lúc không đáng dùng. Nhầm cho người và nhầm cả mình nữa...

Vương Phấn động lòng nói :

- Lời vàng ngọc của cô nương, tại hạ sẽ khắc tâm ghi cốt... Từ nay về sau sẽ không dùng đến Cuồng phong tam thức nữa....

Mộ Dung Trinh muốn nói lại thôi...một lúc sau lại nói :

- Còn một câu này nữa không biết có nên nói hay không...

- Xin cô nương cứ nói...

Mộ Dung Trinh thò tay lấy một viên đơn dược đưa cho Vương Phấn rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đưa viên đơn dược này cho đại thúc chữa bệnh rồi chúng ta đi ra ngoài có hay hơn không?

Vương Phấn cầm viên thuốc giao cho Mông Cổ Đại Phu rồi sau đó theo Mộ Dung Trinh đi ra ngoài, đến dưới gốc cây đơn quế bỗng Mộ Dung Trinh dừng lại rồi nói:

- Ta biết ngươi hiện giờ có hai tâm nguyện lớn... một là tra xét rõ chuyện năm xưa để báo thù cho sư phụ... hai là trùng chấn lại Thần Long Lệnh để lập chính nghĩa cho giang hồ còn chuyện kho báu của Tỵ Tần cốc... không nên nhúng tay vào làm chi... Đó không phải là việc của đại trượng phu..

Vương Phấn lạnh người đáp lại:

- Lời cô nương nói chí phải. Tại hạ vốn không ý đó, chỉ là ngẫu nhiên gặp việc này mà thôi.

Chờ Thượng Quan cô nương hồi phục,

ngươi hãy giao trả bí đồ cho cô ấy, sau này phải làm những việc ngươi cần làm.

Vương Phấn hiểu sâu sắc lời cô ta nói, chàng cúi mình nói.

- Lời cô nương như cởi tấm lòng... Tại hạ quyết tâm đứng ngoài vòng sẽ chẳng quan tâm gì đến bí đồ của Tỵ Tần cốc nữa.

Mộ Dung Trinh thở một hơi dài rồi cười.

Vương Phấn bước chân gần đến phòng khách rồi nói:

- Có khi Thượng Quan cô nương đã tỉnh lại rồi, chúng ta ghé vào...

Cả hai cùng vào phòng khách. Thượng Quan cô nương cũng vừa tỉnh lại đang ngồi, trên giường cạnh bếp điều hòa chân khí. Cao lão đầu nhìn hai người với cặp mắt trừng trừng khó chịu. Vương Phấn biết rằng ông ta nghi ngờ mình nói chuyện riêng tư với Mộ Dung Trinh. Chàng cố làm ngơ như không thấy gì.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đến thẳng Mông Cổ Đại Phu và hỏi khẽ:

- Tình hình ra sao?

- Cô ấy chẳng có gì đáng ngại nữa đâu.

Mông Cổ Đại Phu thu thập đồ nghề rồi cười nói:

- Chân nguyên cô ấy khôi phục hoàn toàn rồi song thân thể còn yếu lắm. Sứ giả giữ hoa như ngươi còn phải để ý quan tâm nhiều hơn nữa.

Vương Phấn đỏ mặt, bẽn lẽn cười nói.

- Đại thúc không nên đùa như thế.

Chàng gọi đại thúc là gọi theo Mộ Dung Trinh. Mông Cổ Đại Phu liếc nhìn Mộ Dung Trinh rồi cười nói với Vương Phấn.

- Tại sao ngươi cũng gọi ta là đại thúc...

Mộ Dung Trinh vội nói xen vào.

- Chú tuổi lớn hơn anh ta, anh ta gọi chú là đại thúc thì có gì là không đúng nào?

Mông Cổ Đại Phu lúc này thu dọn xong, quay lưng lại nói:

- Việc xong rồi. chúng ta cũng nên đi thôi...

Bổng Mộ Dung Trinh nói:

- Hãy khoan, các hòa thượng trong miếu này đều cùng một băng đảng với tăng nhân che mặt....Vì vậy e rằng tin này đã lộ ra ngoài rồi.

Mông Cổ Đại Phu cười ha ha nói :

- Mông Cổ Đại Phu này chỉ biết chữa bệnh mà không hề biết đánh nhau với ai cả.

Vương Phấn nói :

- Được thế là quí hóa lắm rồi. dâu dám phiền nhị vị ra tay.

Mông Cổ Đại Phu tần hấn nói:

- Bản thân tôi có một cá tính rất lạ, người ta càn quan tâm tôi bao nhiêu thì tôi lại càng bỏ bê bấy nhiêu. Và người tâm càng không muốn

http://tieulun.hopto.org

tôi quan tâm đến thì tôi lại cứ quan tâm nhiều hơn.

Mộ Dung Trinh phì cười.

- Người ta đã đến rồi. Bây giờ đại thúc muốn đi cũng không đi được nữa đâu.

Nội viện lúc này đã nhốn nháo, vang lên những tiếng cười ghê rợn quái gở. Rồi một giọng nói âm sâm:

- Các ngươi đã rơi vào đường hầm không lối thoát. Nếu muốn sống thì hãy đưa bí đồ ra đây.

Vương Phấn phà hơi thở tất ngọn nến rồi nói.

- Muốn lấy bí đồ đâu có khó gì, cứ đưa mạng ngươi ta đổi cho.

Người kia lại cười quái dị nói.

- Chờ cho con bé kia sống lại, thổi tiếp Thiên Sát Chi Âm vậy.

Thượng Quan Ly Châu đứng lên đáp:

- Chúng bay muốn nghe Thiên Sát Chi Âm có gì đâu mà khó.

Người lạ đứng ở ngoài kinh hãi quá chừng, hắn không ngờ Thượng Quan vẫn còn sống vội nói.

- Cô ta chưa chết à?

- Cô nương tu đã đạt đến mức tam hoa tu đỉnh rồi, thổi thêm mấy vẫn Thiên Sát Chi Âm chẳng ngại gì.

Người kia nghe cô ta nói rõ ràng đầy đủ sinh khí và chân nguyên thì kinh hãi quá chừng. Im lặng một lúc không nói gì thêm. Vương Phấn dùng truyền âm nói với Thượng Quan Ly Châu.

- Bây giờ cô cảm thấy thế nào? có thể động thủ với đối phương không?

Thượng Quan cũng truyền âm lại:

- Với địch thủ thông thường, gắng gượng thì cũng chống đỡ được.

Vương Phấn cao giọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta hãy ra ngoài rồi nói.

Nói xong liền nhảy ra ngoài trước. Thấy dưới bóng trăng có ba người tăng nhân đang đứng. Đó là Thiên Tâm Thiên Nhất và một lão bụng bóo không rõ tên họ, chàng cười nói:

- Đã lâu, đã lâu lắm chưa gặp các ngươi. Hoá ra là các cao tăng của Thiếu Lâm.

Thiên Tâm cười nói.

- Nói tầm phào ít thôi. Các ngươi muốn chết hay muốn sống nào.

Lời nói này từ cửa miệng của cao tăng Thiếu Lâm nói ra khiến cho Vương Phấn không thể ngờ được. Chàng trố mắt nói:

- Không ngờ cao tăng Thiếu Lâm cũng chẳng khác gì bọn giặc cướp trên giang hồ. Chẳng trách gì người ta đem tượng của Đạt Ma Thiền sư mà banh ba phá đi.

- Hủy nhục bổn phái tổ sư thì mẹ ngươi tự chuốc lấy sự báo ứng mà thôi. Đối với các

ngươi ta chả cần hỏi một câu, có bằng lòng đáp ứng yêu cầu của ta hay không?

Vương Phấn chưa kịp nói, cao lão đã quát lớn:

- Đừng có nằm mơ, có giỏi thì cứ giở ngón ra đi.

Thiên Tâm ngửa mặt cười ngất rồi chỉ bức tường của ngôi miếu tự mà rằng :

- Hôm nay dù ngươi có chấp cánh bay cũng không ra được chỗ này.

Vương Phấn đảo mắt nhìn quanh chỉ cảm thấy bóng tối thấp thoáng bóng người dày đặc, chẳng biết là bao nhiêu. Cuộc ác đấu chắc khó tránh. Trán chàng hơi nhăn lại.

Nãy giờ [illegible] Mộ Dung Trinh bỗng nói:

- Các ngươi vẫn không chịu đi khỏi đây... Cô nương bắt đầu thấy khó chịu rồi đó...

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn bước đến trước Thiên Nhất thiền sư và nói:

- Chẳng nên mang các môn hạ nạp mạng một cách vô cớ như vậy. Ta tình nguyện đấu với ngươi một trận...

Thiên Nhất thiền sư cười hắc hắc:

- Ngươi muốn nói phật gia ta siêu độ cho ngươi, vậy ngươi ra chiêu đi...

Vương Phấn khí nạp đơn điền đưa ta xuất chưởng, miệng nói:

- Tại hạ xin phép ra chiêu...

Gần đây, công lực chàng tăng tiến nhiều, đủ sức đối phó với cao thủ thượng đẳng của giang hồ. Chưởng kình xuất ra, tiềm lực như bành trướng thêm ra. Thiên Nhất thiền sư tấn hắn một cái rồi đưa tay áo lên đỡ... Hai kình lực tiếp xúc một cơn lốc tạo ra dữ dội... Vương Phấn thấy chấn động cả thân hình vội lui sau hai bước. Thiên Nhất thì cười ha ha rồi vung

tay áo tiếp tục phản công... Vương Phấn nín thở lật tay áo đón đỡ...

"Oành" một tiếng, một tiếng kêu muộn màng, Vương Phấn lại bị đánh bật lui ra hai thước...

Mộ Dung Trinh thừng cạnh chau mày suy nghĩ... bước ra thì Vương Phấn hét to lên một tiếng xông lên, hai chưởng đánh chéo tung ra một lúc mười hai thức liền... chàng tự biết nội lực của mình còn kém đối phương một bậc nên đành liều mạng để giải quyết dứt điểm cho nhanh... Quả nhiên Thiên Nhất thiền sư bị kích thoái hơn tám bước liền.

Cao lão bắt đầu hét to:

- Đây không phải là tỷ võ so chiêu, khách khí làm chi, hãy xông lên tất cả...

Nói xong liền xông lên Thiện Tâm thiền sư... cơn giận đang ứ đầy lúc đó đều dồn vào chưởng lực, chiêu nào cũng uy mãnh ghê hồn...

http://tieulun.hopto.org

Thiện Tâm thiền sư bị tấn công bất ngờ nên đành phải thoái lui... Có điều lạ là... từ hai tăng nhân ra... không hề có tăng nhân thứ ba xuất hiện... cái tên béo bủng kia, hồi nãy còn đây không hiểu bây giờ ở đâu...

Mộ Dung Trinh bỗng quay lại nhìn Mông Cổ Đại Phu nói:

- Sớm muộn gì cũng có ác chiến dữ dội... Tại sao chúng ta không xuyên qua vòng vây xem thử ra sao?

Mông Cổ Đại Phu cười ha hả:

- Tôi không sành đánh nhau, tùy ngươi muốn thế nào thì làm thế ấy...

Mộ Dung Trinh không nói gì nữa, liền hô lên một tiếng rồi vút ra phía đầu tường của miếu tự. Nào ngờ chân mới chạm đỉnh tường thì kim quang đã lóe sáng, ba mãnh phi bạt đã bay thẳng vào mặt nàng.

Mộ Dung Trinh cười, đưa tay vung ra... một đạo hồng quang xuất hiện, ba phi bạt đều

thành những mãnh vụn bay là lã rơi trên mặt đất...

Đúng lúc này cảnh vật xung quanh thay đổi. Dưới chân nàng không còn là bức tường của miếu tự nữa mà là một bụi cây trinh nữ...

đưa mắt xung quanh thì nàng thấy tầng tầng lớp những cây cổ thụ cao chọc trời....

Nàng tức giận nói :

- Đây là chưởng nhãn pháp gì gì thế này ?

Nàng huơ tay, chém đoản đao về phía một hàng cây cổ thụ cao chót vót...không ngờ kiếm quang lại chém vào chổ không..... hàng cây cổ thụ trước mắt nàng là hư ảo. Tức quá nàng càng vung tay chém lia lịa...song những hàng cây cao trước mắt nàng vẫn trơ trơ... tai nàng bỗng văng vẳng lời của Mông Cổ Đại Phu:

- Hãy lui ngay... tòa miếu cổ này có nhiều kỳ lạ lắm...

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh như sự tỉnh ra, nhắm hướng Mông Cổ Đại Phu vừa nói liền nhảy trở lui thì thấy cảnh vật vẫn như cũ, chẳng có cây đại thụ nào hết. Lúc này Thiếu Lâm nhất kiếm đang giao đấu với Vương Phấn và Cao lão đầu cũng đã rút lui. Bây giờ chỉ còn một ngôi miếu tự trống hoang.

Cao lão đầu định phóng đuổi theo thì Vương Phấn níu lại trầm giọng nói:

- Cổ miếu này có nhiều cái la lắm, chờ xem xét cho rõ rồi hành động.

Cao lão đầu đành phải dừng lại... Vương Phấn vốn ra cũng biết đôi điều về Tiên Thiên dị lý học và kinh qua thực tế ở Trường Xuân Cốc một lần rồi nên rất tự tin, chàng xem qua ngôi chùa một lát rồi lắc đầu than:

- Không ngờ rằng trong viện này lại còn ẩn một cao nhân...

Cao lão đầu bực quá nói:

- Ta không tin một ngôi miếu cỏn con này lại có thể vây khốn chúng ta được...

Thượng Quan Ly Châu bỗng nói:

- Hãy nhẫn nại một chút ông ạ... trận thế này không thể dùng sức mà phá được đâu...

Cao lão đầu tức quá không nói được câu nào... Mông Cổ Đại Phu suy nghĩ một hồi rồi bỗng cười ha hả:

- Mọi người đừng có nóng... để Mông Cổ Đại Phu này thi triển một thủ thuật khoa ngoại thử coi...

Vương Phấn vẫn lơ mơ nói lại:

- Thủ thuật khoa ngoại là gì...

Mông Cổ Đại Phu dùng truyền âm mà nói:

- Trận thế của chúng là bố trí cho các khách ở phòng khách phải không nào?

Vương Phấn gật đầu, Mông Cổ Đại Phu tiếp tục nói:

http://tieulun.hopto.org

- Miếu tự này chiếm một diện tích không lớn lắm... đằng sau phòng khách rất có thể là thuộc phạm vi ngoài chùa... Vì vậy khi bố trí trận pháp có thể họ chỉ bố trí trên mái ngói và phía tường rào... chúng không thể ngờ chúng ta dùng thủ thuật ngoại khoa...

Vương Phấn sốt ruột nói:

- Gấp lắm rồi, thế nào? Nói đi...

- Thanh Oa Hoàng Thần kiếm của Mộ Dung cô nương có thể cắt sắt chém ngọc... chúng ta sẽ dùng nó để đào một cái hang ở phòng khách thông ra ngoài để xem trận pháp của chúng ra sao... rồi từ đó ta sẽ xử lý chúng...

Mộ Dung Trinh phì cười nói:

- Mông Cổ Đại Phu có cách của Mông Cổ Đại Phu...

Nói xong liền vào ngay phòng khách... một lát sau đã đào được một cái hang lớn... bên ngoài tường đúng là ngoài phạm vi chùa... tất

cả đều nhẹ nhàng rút ra ngoài... tất cả tăng nhân trong chùa gần như chẳng hay biết gì cả.

Mộ Dung Đại Phu và Mộ Dung Trinh chào từ biệt và nói:

- Chúng tôi xin cáo từ, hẹn gặp lại...

Vương Phấn cảm khái nói :

- Thật là nhìn thấy cô chẳng khác nào thấy rồng chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi.... thật tình đến nay tôi vẫn chưa biết gì về cô cả

Mộ Dung Trinh cười

- Nếu tôi mà nói lai lịch ra thì e rằng anh sẽ bỏ mà chạy...

Vương Phấn lắc đầu.

- Thử chờ xem

Mộ Dung Trinh trở lại nghiêm trang. nói rất đúng đắn :

- Rồi đến lúc nước chảy thì đá trôi ra... đến lúc đó ngươi sẽ biết...

Thoáng một cái Mông Cổ Đại Phu và Mộ Dung Trinh đã đi khá xa... và khuất hẳn.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lấy bí đồ trong phòng ra giao lại cho Thượng Quan Ly Châu và nói:

- Tôi cũng xin phép cáo từ... chúc cô thượng lộ bình an...

Thượng Quan Ly Châu ngạc nhiên quá nói:

- Ngươi làm như thế là có ý gì không?

- Danh lợi không phải là mong muốn của tôi... mong muốn của tại hạ chỉ là trả thù cho gia sư mà thôi...

- Thế ngươi có biết Thượng Quan Ly Châu này vì cái gì không?

- Tôi làm sao mà biết được...

- Thực tình mà nói để ngươi hay... đúng ra tiểu muội không nên xuất hiện trên giang hồ để so tâm đấu trí với chúng nó. Hôm nay làm như thế chẳng qua cũng vì ngươi mà thôi...

- Vì tôi à?

- Đúng vậy, vài lời không giải thích hết được... sau này sẽ nói cho ngươi hay vậy.

Lúc này họ chỉ cách có đám tăng nhân có một bức vách. Họ không tiện nói nhiều. Cả ba cùng thi triển thân pháp lên đường.

Vết thương của Thượng Quan mới bước đầu phục hồi... nên sau khi đi được một đoạn đường liền dừng chân lại. Vương Phấn liền hỏi tiếp:

- Vừa rồi cô nương chưa nói hết... bây giờ thì nói đi.

Thượng Quan Ly Chân thở dài:

- Nói cho ngươi nghe cũng được để cho ngươi khỏi băn khoăn về điều này.

Vương Phấn cũng thở dài nói:

- Tại hạ mới bước chân vào giang hồ đã bị người ta quấy nhiễu quá nhiều... nhức đầu nhức óc lắm... chưa có ai đem chuyện xưa kể cho tại hạ nghe cả..

- Phần tiểu muội, gia sư cũng kể cho nghe từng mẩu rời rạc cho nên không biết hết được...

http://tieulun.hopto.org

- Dù sao thì cũng còn hơn người không biết...

Thượng Quan Ly Châu tìm một phiến đá ngồi xuống và ra hiệu cho cả hai người cùng ngồi xuống với mình, rồi mới chậm rãi nói:

- Ngươi có nhớ, cái bức đơn thanh mà ngươi đã mang trên mình ngươi không...

Vương Phấn đáp ngay:

- Đó là một cố nhân mà gia sư sai tôi phải đi tìm..

- Đó chính là gia sư của ta..

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Té ra là bà ấy à?

*

* *

CHƯƠNG 28

CẬP LẠI QUẦN NHẬP

- Chuyện như sau: Bách Hoa Tiên Tử tìm thấy một số bí kíp... nhưng lại là những thứ còn sót lại. Bà ta cũng chỉ là người đến sau... rồi người thứ ba cũng cố tìm bí kíp... song người này chỉ biết mình là người thứ ba... nên kết quả chẳng kiếm chác được bao nhiêu... người này liền nghĩ cách đi tìm người phát hiện đầu tiên và vây công vợ chồng Bách Hoa Tiên Tử...

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, Tam Thủ Thần Quân, người có tiếng trong giang hồ bỗng nhiên tuyên bố qui ẩn. Điều đó khiến cho võ lâm cao thủ nghi ngờ... và trở thành cái họa cho bản thân.

Tất cả võ lâm cao thủ đều cố tìm cách lấy được bí kíp mà theo họ, chẳng phải ai khác, ngoài vợ chồng Tam Phủ Thần Quân đang cất giấu chúng...

Thế chuyện bí đồ về Tỵ Tần Cốc thì thế nào?

Tương truyền rằng người đã cất giấu bí kíp là một công tử Tề Quốc. Sau khi Tần Thủy Hoàng thôn tín xong sáu nước thì tất cả những báu vật của các nước đều được giấu vào một hang kín.

Phần lớn là các bì thư bí kíp đều đem chôn dưới đất không cho người Tần sử dụng.

- Thế cô nương nghe những chuyện này từ đâu?

- Gia Sư kể lại... Bà ấy cũng được nhiều những kỳ thư bí kíp và rất lấy làm mãn ý. Dù biết rằng ở Tỵ Tần Cốc có nhiều loại báu vật song bà ta không ham...

Đúng... Lệnh sư không có ý dụng đến những báu vật ở Tỵ Tần Cốc bởi vì bà ấy biết chắc những quyển sách ấy vẫn còn... vẫn còn ở đó, chưa rơi vào tay ai...

- Đúng vậy...

Bỗng Vương Phấn nhớ đến lần đầu với Trương Ngọc Trân, Trân cô nương trổ mấy ngón võ rất lạ... chàng tự nhủ thầm:

- Chà... chà...

Bỗng chàng im lặng một lúc rồi quay sang nói với Thượng Quan Ly Châu:

- Nói tới nói lui mà vấn đề chính vẫn chưa nói đến...

- Phải... gia sư chẳng thiếu gì những tàng chân bí mật này. Bà ta có nghe nói Lục Định Nhất có truyền nhân và truyền nhân của Lục

http://tieulun.hopto.org

đại hiệp vẫn còn sống... gia sư đã truyền lệnh cho tôi đến Lạc Dương tìm lại bí đồ xưa...

Vương Phấn cũng như ù ù cạc cạc:

- Tại hạ sống trong giang hồ thì có việc gì liên can đến báu vật ở Tỵ Tần Cốc đâu...

Thượng Quan Ly Châu thở dài, cũng chẳng nói thêm điều gì, Cao lão đầu bỗng xen vô :

- Lão hủ vì hiểu lầm lệnh sư nên muốn làm một việc gì đó để giảng hòa... trong lòng thì rất muốn làm một việc gì đó để có một kết cục mỹ mãn cho các người hậu thế...

Bà ta muốn để những báu vật của Tỵ Tần Cốc lại cho ngươi để ngươi lập thế với đời...

Bây giờ thì Vương Phấn tỉnh ngộ. Thảo nào Thượng Quan Ly Châu luôn luôn quan tâm chăm sóc anh ta như vợ đối với chồng và cứ hay trách móc nữa... hóa ra là vậy...

Thượng Quan Ly Châu lấp ba lấp bấp chẳng nói gì, mặt đỏ bừng và cúi đầu im lặng.

Lòng Vương Phấn thì cảm kích vô vàng cũng im lặng một lúc lâu mới nói:

- Lệnh sư đã quan tâm tại hạ như thế, tại hạ không biết phải cảm tạ và nói như thế nào mới biểu lộ hết tấm lòng của tại hạ đối với lệnh sư... tại hạ cảm kích vô cùng...

Thượng Quan Ly Châu nói khẽ:

- Chúng tôi kỳ vọng người, không phải là những lời nói cảm tạ như thế... mà là...

- Vâng, vâng, tại hạ biết điều này.

- Biết là được rồi, vậy ngươi hãy cầm lấy bí đồ này.

- Tại hạ có nhiều kẻ thù, luôn luôn gặp nguy hiểm nên không thể cầm nó được...

- Nếu đã nói như vậy, thế thì hãy để ở đây... hơn nữa hiện giờ ngươi cũng không có thời gian để đi tìm...

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cũng đã tính thầm trong bụng: "Dù Kính Hoa có ý tốt song chuyện hôn nhân đại sự đâu phải là một trò đùa, huống hồ ta quen biết Thượng Quan chưa lâu... Bây giờ hãy rời xa cô ta trước đi, phải chiếu theo kế hoạch mà làm.

Rồi Vương Phấn đứng dậy cáo từ:

- Lần này cô nương định để Bát Thôn Quan, tại hạ tạm thời chưa gặp lệnh sư được. Vậy cô nương hãy đi trước.

Nói xong không đợi trả lời đã đứng dậy đi liền. Chàng đi một mạch lòng vẫn nghĩ đến chuyện Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm tự xưng là phái có môn quy nghiêm minh. Tại sao Phổ Thiện đại sư lại có tăng nhân che mặt như thế, chắc bên trong có chuyện gì thắc mắc...

Tại sao mình không len lén đến Thiếu Lâm thăm dò một chuyến xem, có khi tìm ra được manh mối gì đó.

Gần đây chàng gặp toàn chuyện nguy hiểm, kinh nghiệm cũng đã thêm nhiều... Chàng cứ đi, đi mãi... đến ngày thứ hai đến Trung Sơn đã tiếp cận với Thiếu Lâm tự.

Khi gần đến chùa, tự nhiên Vương Phấn phát hiện ra rằng chùa Thiếu Lâm có nhiều đổi thay lạ thường. Hình như toàn thể tăng nhân đang gặp tai vạ bay đến, hoặc có khi đại địch sắp xâm nhập... khắp nơi đều có ám khí phòng ngừa, chàng nói rằng:

- Chuyện gì thế này?

Chàng không dám vào cửa chính mà đi băng qua núi vòng lui sau rồi mò mẫm đi từng bước. Đúng lúc sắp đến gần tịnh xá bỏ hoang thì nghe có tiếng thở sâu quanh quẩn đâu đấy vang lại... chàng kinh hãi vô cùng và thầm nghĩ:

- Tịnh xá này đúng ra là nơi ở của hàng trưởng bối Thiếu Lâm. Tại sao lại có tiếng than thở thế này...

http://tieulun.hopto.org

Chàng liền nín thở, bước khẽ gần tới tịnh xá, rồi vòng lui sau nhìn vào cửa sổ. Bên trong vẫn im lặng như tờ, chẳng có đèn đóm gì cả... lòng chàng thấy rất đỗi lạ kỳ khó hiểu vừa rồi có người thở than kia mà sao bây giờ không thấy ai... Đang lúc do dự, bên trong bỗng có tiếng nói vọng ra:

- Ai, ở ngoài kia...

Vương Phấn giật mình, bên trong lại tiếp tục hỏi:

- Người đến hình như là khách lạ, có thể vào bằng cửa sổ ở phía sau... Ta có chuyện muốn nói với ngươi...

Nghe giọng nói hình như không có gì là ác ý... Thôi thì kệ lão ta, mình cứ vào xem sao. Nói xong liền nhảy qua cửa sổ mà vào.

Bên trong hoàn toàn trống trải, chỉ có một gian mật thất bị đóng kín cửa hoàn toàn.

Bỗng một giọng trầm trầm kia ở khe cửa vọng ra:

- Ta ở đây, ngươi đẩy cửa mà vào...

Vương Phấn rất hồ nghi, nín thở đề phòng rồi từ từ đẩy cửa ra... Bên trong là một mảng đen ngòm. Ở góc có một cái phản gỗ và một lão tăng đang ngồi.

Lão tăng đang nhắm mắt ngồi, thấy chàng vào liền mở mắt ra thật nhanh như chớp xong lại ngồi yên như cũ và nói:

- Ngươi là đệ tử phái nào?

- Tại hạ là Vương Phấn, gia sư là Thần Long Lệnh Chủ Lục Định Nhất.

Lão tăng giật mình hỏi tiếp:

- Đêm hôm ngươi đến đây làm gì vậy?

- Điều tra một nghi án...

- Nghi án nào?

- Chuyện có liên quan đến gia sư...

- Lệnh sư còn sống à?

- Cách đây không lâu đã bị hại rồi...

- Có phải ngươi hoài nghi môn hạ của Thiếu Lâm không?

http://tieulun.hopto.org

- Không hẳn là như vậy.

Vương Phấn xúc động nói tiếp:

- Năm xưa người ta truyền giả Thần Long Lệnh vây công Tam Thủ Thần Quân. Nhưng tại hạ chỉ biết rằng đó là một tăng nhân mang mặt nạ. Đó là trưởng lão của viện Dưỡng Sinh Thiếu Lâm... chuyện đó chắc chưởng môn Thiếu Lâm phải biết rõ lắm. Tuy vậy ông ta chẳng hề dám hỏi tăng nhân kia một câu. Đó là điều tại hạ vô cùng ngạc nhiên.

Lão tăng rúng động toàn thân song vẫn không lên tiếng. Vương Phấn tiếp tục nói:

- Thiếu Lâm môn qui xưa nay rất nghiêm. Môn hạ đệ tử phạm môn qui không thể để cho qua như vậy. Tại sao những chuyện tày trời như thế mà không thấy chất vấn lão tăng che mặt kia? Hay là Thiếu Lâm đã thay đổi môn qui?

Lão tăng vẫn im lặng không nói gì:

Vương Phấn bỗng nghi ngờ, cảnh giác nhủ thầm:

- Mình chưa biết hắn là ai mà đã thao thao bất tuyệt như thế, thật là vô ý quá chừng.

Nghĩ vậy chàng liền thay đổi chủ đề:

- Thiền sư là người của bổn đệ chứ?

- Chính phải.

- Xin cho biết pháp danh.

- Lão nạp chính là Phổ Thiện.

Vương Phấn cả kinh vội nói:

- Ngươi cùng pháp hiệu như chưởng môn nhân sao?

- A Di Đà Phật, Thiếu Lâm chỉ có một Phổ Thiện mà thôi.

Vương Phấn vỗ đầu bức tai rồi nói:

- Tại hạ chưa hiểu...

Lão tăng giọng thâm trầm:

- Đây là chuyện mà kiếp của bổn tự, ngươi làm sao mà hiểu được.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng nếu tôi chưa hiểu ra là chưa xong...

- Tại sao?

- Kẻ mang mặt nạ năm xưa vô cớ hãm hại gia sư, lại bảo Ngũ Nhạc Trung Nguyên cố tình hạ độc ông ta. Việc đó không thể tha thứ được. Công lực của gia sư mất hết biến thành người thường mà hắn vẫn không buông tha lại dùng ma chưởng của Phật môn để đánh ông ta nữa. Mối thù này tại hạ phải báo...

Vì quá xúc động, chàng ngưng một lúc rồi lại tiếp:

- Nếu chuyện này mà do Thiếu Lâm chưởng môn chủ trì thì xin thưa rằng: cả phái Thiếu Lâm là kẻ thù của tại hạ, tại hạ thề không bao giờ buông tha.

Lão tăng trầm giọng than:

- Tiểu thí chủ, ngươi bị kích động nhiều quá đấy.

- Chẳng phải tại hạ mà chính là vì chúng ra tay quá ư cay độc.

- Lão tăng có một yêu cầu... chẳng hay tiểu thí chủ có chịu đáp ứng hay không?

- Thiền sư cứ nói, nếu được tại hạ sẽ đáp ứng.

Lão tăng lại than thở...

Lão tăng lại thở dài nói tiếp:

Cách đây hơn mười năm, lão nạp từng thua kém sư một chiêu pháp. Hối ấy lão nạp xấu hổ lắm... vì vậy quyết định mười năm trời giấu mặt phần là năm hối cứu tổ tiên thần sư, phần là khổ luyện thêm một số công phu. Nào ngờ đến ngày xuất gia xếp thành công phu thì Võ Thiện thiền sư bỗng nhiên lao vào nơi lão nạp đang luyện khiến cho lão nạp bị tẩu hỏa nhập ma...

Võ Thiện đã cấu hết với một số trưởng lão bổn tự tự động tôn sùng sự đệ của lão nạp là Nhật Thiện lên làm chưởng môn... Riêng lão

http://tieulun.hopto.org

ta thì tự nguyện thoái về trụ trì Thanh Vân hạ viện...

Vương Phấn dần dần hiểu ra vấn đề chàng nói:

Tại hạ đã nghe qua cái tên Thanh Vân Hạ Viện rồi. Tại hạ cũng đã rõ đôi phần.

- Nhất Thiện là một kẻ nhu nhược không quả đoán, chẳng được tích sự gì. Mọi việc đều do bọn chúng quyết định với nhau cả.

- Thế thiền sư có biết được Thiện Tâm Thiên Nhất ở trong chùa giữ cương vị gì không?

- Họ đều là những trưởng lão có bổn phận cao nhất đấy.

Vương Phấn lẩm bẩm:

- Thảo nào sự việc mới xảy ra như thế...

- Chỉ lo rằng thanh danh của bổn tự trong một trăm năm qua đã bị chúng nó phá sạch trong một ngày mà thôi...

- Đó là yêu cầu duy nhất mà lão nạp yêu cầu được thí chủ giúp đỡ.

- Tại hạ lại trẻ người non dạ, võ công cũng có chừng mực làm sao mà giúp thiền sư bây giờ?

Lão tăng lại than thở:

- Sau khi lão nạp bị tẩu hỏa nhập ma, phúc nhờ trời còn giữ được tấm thân này song làm gì cũng khó khăn, không sao chịu nổi những tội lỗi chúng đã gây ra cho bổn tự... Lão nạp xin thí chủ hãy bớt chút công lao giúp bổn tự thanh trừ làm trong sạch môn hộ cho bổn tự.

Vương Phấn quá ư kinh hãi nói:

- Chuyện này làm sao bây giờ?

- Thí chủ đừng nóng vội làm chi. Nếu thí chủ mà không làm được thà lão nạp chẳng nhờ thí chủ làm chi.

Nói xong thiền sư lấy một chuỗi hạt trầm hương và một cái bát tử kim ở trong lòng ra và giao cho Vương Phấn rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đây là y bát của bổn phái truyền lại mấy đời nay. Thiếu Lâm đệ tử và môn hạ nhìn thấy cái này như nhìn thấy chưởng môn nhân của mình. Thí chủ hãy chọn một thời điểm thích hợp để dùng nó mà hiếu dụ đệ tử của Thiếu Lâm, kế đó là cùng với bổn phái trưởng lão bàn bạc kế hoạch thực hiện không chế bọn chúng.

- Nếu họ không chịu nghe theo thì sao?

- Tăng nhân bổn tự xưa nay tôn trọng thanh quy, bản tính các đệ tử rất hương thiện, họ không dám khi sư diệt tổ đâu, đồng thời thí chủ cũng có thể tuyên bố rõ ràng các tội trạng của Võ Thiện:

Thứ nhất là đã ám hại chưởng môn nhân làm cho chưởng môn nhân bị tẩu hỏa nhập ma.

Thứ hai là trong thời gian thay mặt chưởng môn điều hành công việc, hắn đã lấy Dị Câu Kinh Đan của Sư Tổ truyền lại... đồng

thời đã đánh cắp mất bí học của bổn tự - đó là mầm móng tạo loạn giang hồ.

Thứ ba là ngấm ngầm lôi kéo các đệ tử của bổn tự đi gây họa khắp nơi, đệ tử chết không biết bao nhiêu. Tội này không thể tha thứ.

Một khi [illegible] thì lão ta dù có [illegible] phát triển thêm hành vi của mình.

Vương Phấn tiếp nhận chuỗi hạt trầm hương và bức tranh xong rồi nói:

- Vâng, tại hạ sẽ cố tìm cơ hội để thử vận may. [illegible] tại hạ cũng chẳng [illegible].

Lão tăng lại nói tiếp:

- Lão nạp sẽ truyền cho ngươi ba quyền hộ pháp, đó là võ công gia truyền của mấy đời chưởng môn bổn tự, uy lực của nó rất ghê gớm, thí chủ học được ba quyền này sẽ tránh được sự quấy cản của bọn ác tăng vô lại kia.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn vốn không thích học bí truyền song lão tăng không chờ cho chàng đáp lời đã đưa tay vạch đường trong không gian chỉ rõ lộ số hướng chiêu và đường quyền. Dù ánh sáng trong phòng rất tối, song với một người như Vương Phấn có nội công thâm hậu thì nhìn chẳng khó khăn chi. Sau khi lão tăng làm thử hai lần thì chàng gần như đã nắm trọn vẹn các tiềm lực của đường quyền, sự biến hóa của nó, khả năng phát huy của nó.

- Đường quyền trông giản dị như vậy song uy mãnh vô cùng.

Vương Phấn là một người rất thông minh và uyên thâm trong võ học nên chỉ ngó qua lão tăng một lần là lĩnh hội hết các quyền ảo của nó. Chỉ sau hai lần quay thương chàng đã thấu triệt hoàn toàn khiến lão tăng phải khen:

- Đúng là sư nào trò đó, hiểu được như thí chủ, ngàn người chỉ có một. Nay về sau bổn tự còn trông cạy nhiều...

Vương Phấn bỗng nghĩ đến một việc khác liền nói:

- Nếu tại hạ cứ tuyên bố cho chúng tăng và hiểu dụ chúng tăng về những việc mà Thiền sư vừa nói với tại ha... thì e rằng Võ Thiện sẽ nổi giận và sẽ gia hại Thiền sư. Như thế vô hành trung, tại hạ đã đem tai họa đến cho Thiền sư đó sao?

Lão tăng nói:

- Lão tăng vẫn luôn luôn giữ gìn thân thể. Lão không nghĩ rằng hắn ta lại dám làm như vậy... lão tăng cũng chưa từng tỷ thí với hắn, song nếu hắn mà dám đụng đến lão tăng thì đó là một điều bất lợi cho hắn mà thôi.

Vào lúc đó trước chùa bỗng vang lên những hồi chuông giục giã, lão tăng kinh hãi nói:

- Không hay rồi, cường địch đang tập kích bổn tự đó.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn nói:

- Để tại hạ ra ngoài xem sao.

Lão tăng dặn dò thêm:

- Kẻ đến đây nếu là người cùng phe với thí chủ thì hãy cố khuyên người ấy chớ lạm sát. Kẻ gây họa bao giờ cũng gặp điều không hay.

Vương Phấn ồ một tiếng, xong tung người ra ngoài. Chàng thấy trước chùa tiếng huyên náo ồn ào, cảnh chen chút nhốn nháo người người thăn thoắt tới lui. Chàng thầm bảo một mình:

- Ai tấn công Thiếu Lâm thế này nhỉ?

Chàng hơi thắc mắc nghi ngờ, chân chàng vụt chạy lên rất nhanh, người bay như tênbắn, chẳng mấy lúc đã băng qua bảy tám đại điện rồi đến trước một tòa đại điện khác. Từ xa chàng thấy đó là một quái nhân lấp lánh ánh kim khắp người. Từ cửa chính có bốn tăng nhân trung niên lao ra chặn lại và quát to:

- Yêu ma xứ nào, sao lại dám xâm phạm Thiếu Lâm tự.

Quái nhân gầm gừ, rống không ra rống, mà cười không ra cười... chỉ thấy quái nhân giương cánh tay lấp lánh ánh kim chụp vào tăng nhân và nói. Tăng nhân nghiêng người né tránh [illegible] chém tới... Quái nhân [illegible] kia tới chưởng [illegible] người cong tay [illegible] nhân kia.

[illegible] để vung [illegible]

Bịch [illegible] đã trúng chưởng [illegible] tay trái quái nhân vẫn không đổi, cứ thế mà quét ngang.

Một tiếng rống thê thảm. Tăng nhân phát chưởng đầu tiên đã bị chém ngang lưng. Ba tăng nhân còn lại thấy vậy thoái lui ngay tức

http://tieulun.hopto.org

khắc. Quái nhân liền chồm lên lấn tới, tay chân quái nhân múa thoăn thoắt không ngừng. Ba tăng nhân vội vàng thụp người xuống lăn ra xa hơn bảy thước để tránh các đòn tấn công của quái nhân. Cánh tay của quái nhân cứ vươn ra chụp chụp mà không trúng. Không ngờ quái nhân dừng tay, thổi mạnh... một luồng kình phong tung ra xông về phía ba người như cơn bão tố. Cả ba tăng nhân bỗng kêu thét lên... Họ đều bị đứt kinh mạch mà chết.

Đám tăng nhân trước cửa nhốn nháo cả lên, họ lao xao kết chặt lại, tay người nào cũng cầm xẻng, họ giữ chặt cửa chùa, tất cả kết thành một khối.

Quái nhân dường như cũng thấy khó qua, liền dừng lại. Quái nhân chỉ u u ơ ơ, mọi người không ai hiểu gì vì họ không biết quái nhân là ai nên chẳng ai trả lời. Tất cả đều im lặng.

Vương Phấn quá ngạc nhiên nghĩ trong bụng:

- Ông ta đến đây làm gì nhỉ?

Đang nghĩ như thế thì đã thấy quái nhân cong tay trái như một lưỡi dao, chặt đứt tứ chi của bốn tăng nhân bị chết đang nằm trên đất, khiến cho bốn thi thể bị trần trụi chỉ còn cái xác không tay không chân. Quái nhân xuất thủ quá nhanh. Chàng lẩm bẩm:

- Lẽ nào kẻ hành hung trước kia chính là quái nhân sao?

Song dù quái nhân hung ác thế nào, từ trong chùa vẫn không có ai xông ra và chẳng có thấy ai đứng ra lãnh đạo cầm đầu tập thể tăng nhân.

Vương Phấn nghĩ:

- Hay ta cứ thử xem.

Thân vẫn nấu mình trong bóng tối, chàng nói:

- Mau mau hãy gọi Chưởng môn các

http://tieulun.hopto.org

người ra đáp lời, nếu không thì lửa sẽ cháy hết ngôi chùa này.

Quái nhân nghe lời nói phát ra từ đâu đó của Vương Phấn, bỗng giật mình kinh hãi và quay đầu nhìn vào chỗ chàng đang nấp chẳng hề biểu thị một thái độ nào cả. Đám tăng nhân cũng chẳng có phản ứng gì hơn.

Chờ một lúc lâu, quái nhân dường như có vẻ sốt ruột kêu lên hai tiếng ơ ơ... song trong chùa vẫn im lặng không có ai ra. Vương Phấn bỗng dùng truyền âm nói với quái nhân:

- Người cầm đầu của bổn tự đều xuống núi cả rồi. Người còn lại chẳng giải quyết được gì đâu. Chúng ta đi đi...

Quái nhân lại nhìn về phía chàng. hơi gật đầu. Vương Phấn lại nói:

- Tại hạ không muốn lộ diện ra đây, thôi, tại hạ xin đi trước, chúng ta sẽ gặp nhau dưới núi vậy!

Nói xong liền tung mình xuống núi trước. Xuống đến chân núi dừng chân lại thì đã thấy quái nhân trước mặt. Vương Phấn vẫy vẫy tay rồi lại chạy. Cả hai cùng chạy được hơn một dặm bỗng quái nhân dừng lại trước một túp lều tranh và bảo Vương Phấn đi vào. Hai người cùng bước vào trong, bên trong chẳng có một ai. Bên trong chỉ có [illegible] đống cát. Quái nhân [illegible] lấy một [illegible]

[illegible] cho gia sư à?

- [illegible]

- Ta [illegible]. Vì đến nay ta đã xác định [illegible] chính là Thiếu Lâm rồi.

- Trước đây mấy hôm, các môn phái của Ngũ Nhạc bị giết có phải do ông giết không?

- Đúng vậy, song cuối cùng cũng lại chỉ tiếp tay cho bọn ác hung mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Thế ông có thù oán gì với bọn chúng?

- Lão không nói được cũng là di chứng do chúng gây ra đó.

- Ông bị câm vì chúng à?

- Chẳng phải vì câm mà vì đầu lưỡi bị người ta cắt mất và tứ chi bị tàn phế luôn.

- Ai lại tàn ác thâm độc đến vậy?

- Đó là tăng nhân giả truyền Thần Long Lệnh - một tăng nhân che mặt. Sau khi đấu quyết liệt với chúng, thừa lúc chân lực ta bị hao tổn thì chúng hạ thủ. Chuyện này xảy ra hơn mười năm rồi.

Vương Phấn quá ngạc nhiên kêu lên:

- Ôi! ông là Tam Thủ Thần Quân sao?

- Cứ cho là như vậy đi. Điều này không có gì đáng phải kinh ngạc quá mức như thế !

- Thế ông có biết rằng vợ ông đã thành

lập một bang mới là Thiên Kiêu Bang không? Hiện đang lo báo thù cho ông đấy.

- Ta biết chuyện này rồi.

Vương Phấn lấy làm lạ nói:

- Biết rằng bà ấy còn sống, tại sao không đi tìm bà ấy?

Quái nhân tựa hồ như đoán được ý của Vương Phấn liền dùng cành cây viết tiếp:

- Bà ta lấy tôi chỉ vì tức bực nhất thời. Thực ra bà ta không có yêu tôi đâu. Lấy tiếng trả thù cho tôi chỉ là cái cớ... mà thôi, thực tâm là bà ta muốn xưng bá giang hồ.

Vương Phấn lộ vẻ nghi ngờ nói tiếp:

- Thế giữa hai người không có tình cảm gì cả hay sao?

- Bà ta muốn theo đuổi Lệnh Sư cũng cốt để mượn tiếng của ông ta, nhờ ảnh hưởng của ông ta mà phát triển bá nghiệp. Sau khi lấy

http://tieulun.hopto.org

tôi rồi bà ta nuôi chí lớn, bà ta tự luyện bí kíp. Bà ta chỉ giao cho tôi những bí kíp khó luyện. Bà ta lén ngấm ngầm đi khắp nơi kết giao với các nhân vật giang hồ... ta đâu phải hạng tầm thường. Những cái đó có gì mà không thấy trước được kia chứ.

- Điều đó cũng chưa hẳn kết luận bà ta không chân tình với ông được, chưa đủ chứng cứ để nói như vậy.

- Ha ha... nếu ngươi không tin thì hãy chờ xem. Có khi biết tôi còn sống, bà ta sẽ tìm cách giết tôi cho mà xem.

- Vì vậy mà ông không đi tìm bà ta sao?

- Đúng vậy!

- Thế thì Trương Ngọc Trân là ai vậy?

- Đó là con gái của Trường Cung Bắc này.

- Tại sao ông không tìm gặp cô ta thử xem.

- Ha, họ cho rằng ta đã chết... điều đó chẳng tốt hơn sao? Hơi đâu lại tự mua lại phiền phức cho mình.

- Nếu oán thù trả xong, ông có muốn gặp lại con gái không?

- Xem tình hình ra sao đã.

Quái nhân nhìn Vương Phấn rồi lại viết

- Hình như cậu rất yêu cô ta thì phải.

Vương Phấn đỏ mặt :

- Không có chuyện đó đâu.

- Cậu bé kia, ta nói cho ngươi hay điều này: Mộ Dung Trinh hay hơn Trương Ngọc Trân nhiều. Mặc dù con Trân là con của ta song nó lại giống tính nết của mẹ nó nhiều lắm, ngươi sống với nó không hạnh phúc đâu....

- Đúng là tại hạ không có ý muốn này đâu.

- Nhưng ta thì biết nó rất yêu ngươi.

- Điều đó cũng chẳng có ích gì vì Bách

http://tieulun.hopto.org

Hoa Tiên Tử đã cảnh cáo tại hạ rồi. Bà ta không cho phép tại hạ quen thân với cô ấy.

Quái nhân bỗng như cười mà không phải là cười rồi viết tiếp:

- Về chuyện này không ép được đâu, ép càng nhiều thì phản cảm lại càng mạnh. Xem ra tương lai sau này của ngươi cũng gặp nhiều phiền phức đấy.

Vương Phấn cười:

- Tại hạ không phải là một người đa tình đa cảm và cũng không đáng được người khác sủng ái như vậy. Vậy phiền phức do đâu mà có?

- Ngươi không tin thì chờ sau này sẽ rõ.

Bỗng Vương Phấn trở lại vấn đề chính của câu chuyện:

- Thế ông có biết những sự việc nội bộ phát sinh trong Thiếu Lâm như thế nào không?

Quái nhân lắc đầu. Vương Phấn đem chuyện gặp lão tăng kể lại cho quái nhân nghe

một lượt. Quái nhân cầm cành cây lại viết trên cát rất nhanh:

- Giá như ta là ngươi thì lúc này nên đóng cửa mà luyện công phu hoặc là kết giao với các cao thủ võ lâm chính nghĩa thì hơn.

- Vì lý do gì?

- Vấn đề rất đơn giản. Bây giờ là lúc Thiếu Lâm và Thiên Kiêu Bang đang đấu đá nhau. Cả hai đều không phải là những nhân vật chính phái. Mỗi bên đều có mộng bá chủ giang hồ riêng. Ngươi mà giúp bên nào cũng không đúng.

- Nhưng tôi cũng giúp ông là phải phục thù kia mà.

- Ngươi cần phải biết rằng ta khác ngươi, thứ nhất là võ công của ta cao hơn ngươi. Hơn nữa ta lại là con người tàn phế, sống trên đời này chẳng có ích cho nên việc ta liều mạng cũng không nên tính làm gì cái thân già cỗi này.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi làm sao mà lại so với ta được? Giống nhau sao được?

Vương Phấn lắc đầu:

- Tôi cũng có cách nghĩ giống ông.

- Nói bậy, ngươi không được như vậy. Ngươi phải có kế hoạch thật chu đáo mới được, hành động phải chính chắn và chớp lấy thời cơ. Hai phái đó Thiếu Lâm và Thiên Kiều Bang, dù là ai thắng đi nữa thì cũng phải tiêu diệt chúng đến khi đó rồi ngươi hãy ra tay hành động. Như thế cũng không phải là muộn màn phải không?

- Hiện giờ tôi không còn thời gian để nghĩ tới điều đó.

- Hãy nghe ta, đến lúc đó ta sẽ bảo Mộ Dung Trinh ra tay giúp ngươi.

Vương Phấn thở dài:

- Thực ra thì ông với tôi cũng thù địch nhau, thế mà ông lại quá quan tâm tới khiến tôi rất là...

- Ngươi hiểu sai rồi, ta là hàng thưởng bối chân chính...ta với lệnh sư của ngươi là bạn chứ không phải là thù...

- Văn bối biết rõ điều này mà.

- Biết thế là tốt !

Quái nhân bỗng vứt cái cây và đi ra ngoài ngôi nhà tranh, thoát cái đã đi rất xa. Xa hơn hai chục trượng.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 39

MỤ NẠ DÒNG Ở CHỐN MỒ HOANG

Vương Phấn nhìn hình bóng quái nhân khuất xa xa dần, lòng chàng cảm khái vô cùng. Chàng nghĩ:

- Người ngoài ai cũng bảo Bách Hoa Tiên Tử và Tam Thủ Thần Quân là một đôi vợ chồng đẹp duyên, chẳng ngờ họ là những kẻ đồng sàng dị mộng. Xem ra muốn hiểu được sự thật của vấn đề không phải là chuyện đơn giản.

Chàng ngẩn ngơ một hồi rồi chạy nhanh về phía Lạc Dương

Đúng vào lúc chàng sắp đến Lạc Dương thì có một người từ hướng Lạc Dương đang đi lại và kêu lớn:

- Cậu nhỏ kia sao không đi nhanh lên. Cô vợ trẻ của ngươi sắp bị người ta đánh chết rồi kìa.

Vương Phấn cả kinh, chàng thấy người vừa nói là Mông Cổ Đại Phu liền hỏi:

- Mộ Dung cô nương à?

- Không phải cô ấy mà là Thượng Quan Ly Châu, bọn ta không tiện xuất đầu lộ diện. Ngươi hãy đi nhanh lên...

Vương Phấn hết hồn, đang lúng túng thì Mông Cổ Đại Phu nói thêm:

- Ở phía Nam thành, trong khu nghĩa địa. Hãy nhanh lên!

Bây giờ thì chàng đã đoán đúng rồi, kẻ công kích không ai ngoài Thiên Kiêu Bang vì

http://tieulun.hopto.org

chỉ có Thiên Kiêu Bang thì Mộ Dung Trinh và Mông Cổ Đại Phu mới lánh mặt, nghĩ thế chàng không nói thêm nữa, liền ba chân bốn cẳng chạy nhanh tới đó. Cuối cùng thì chàng cũng tới cái nghĩa trang tạp nhạm đó Cao Lão đầu đang nổi giận mắt trừng trừng cạnh Thượng Quan Ly Châu:

Cách chỗ Thượng Quan Ly Châu bảy tám thước là một cái hộp ngọc. Mọi người mắt coi trừng trừng nhưng chẳng ai dám sờ tay vào.

Chàng nhìn đám người có mặt: phía Đông là Giang Hồ Song Tà Động Đình Thần Nữ và Bàn Hồ Long Quân Cổ Lãng Thiên, phía Tây là Trương Ngọc Trân và Đại cô nương.

Về phía Nam là một người Huyền Môn Vũ sĩ lưng đeo kiếm và một người khác giắt rìu ngang lưng. Ngoài ra xung quanh còn có rất nhiều người có thân hình quái dản đang bao vây.

Lúc này chàng không còn thì giờ để ngắm kỹ xung quanh, chàng đến thẳng bên Thượng Quan Ly Châu và hỏi:

- Thương thế của cô ấy có đỡ không?

Cao lão đáp :

- Rất nặng...

Vương Phấn [illegible] nói:

- Ai [illegible]

Cao lão [illegible] Động Đình Thần Nữ đã cười khanh khách nói:

- Cái con bé Thiên Kiêu Bang kia kìa, ngươi [illegible]

Vương Phấn quay sang phía Trương Ngọc Trân:

- Sao ngươi [illegible] một người đang bị bệnh?

Trương Ngọc Trân lạnh lùng:

- Ta làm sao mà biết cô ta có bệnh?

Nói xong lại cười khẩy và tiếp:

- Đau lòng lắm phải không?

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn biến sắc:

- Ngươi mà nói bậy ta sẽ lấy mạng của ngươi đó.

Trương Ngọc Trân nghênh mặt lạnh lùng đáp:

- Người nào rồi cũng chết. Có gì mà sợ...

- Nếu không nghĩ đến giao tình ngày trước thì có thể ta chẳng tha cho ngươi đâu.

Đại cô nương bỗng nói xen vào:

- Nói năng nghe oai hùng quá! Ngươi mà đấu được với cung chủ mười chiêu thì mới là giỏi...

Vương Phấn giận quá nói:

- Ta cũng muốn xem trong mười chiêu ngươi đánh bại ta như thế nào?

Nói xong chưởng phong vung ra. "Bình" một cái ngực Trương Ngọc Trân đã trúng ngay một chưởng bị văng lui ra sau bảy tám thước, mồm ọc máu tươi. Vương Phấn không ngờ cô ta

lại để cho mình đánh một cách dễ dàng như vậy...

Chàng sững người trong giây lát không biết làm gì. Đại Cô Nương thấy vậy vội lao theo đến song Trương Ngọc Trân vội xua xua tay đứng dậy nói yếu ớt:

- Vương Phấn ngươi thật là tàn nhẫn.

Vương Phấn quá ư lúng túng không biết nên xử trí thế nào.

Đang lúc như vậy thì một bóng đen chồm lên lao về phía hộp ngọc.

Bàn Hổ Long Quân quát lớn:

- Mạc lão, ngươi thật là to gan.

Vừa bỏ chưởng cũng vừa rà theo, người lao đến đó vút thân lên rất nhanh vẫn cứ với tay chụp hộp ngọc. Song tiếp theo là trường kiếm tới và rìu cũng chém sang. Người lao đến đành phải bỏ cuộc không dám chụp hộp ngọc nữa. Thân pháp lui nhanh về rất khéo.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn đưa mắt nhìn thì đó chính là Cùng Lai Sơn chủ quái nhân Mạc Lão Yêu.

Sau vụ này mọi người đều gườm gườm nhìn nhau, không có ai dám thò tay với lấy hộp ngọc nữa. Cùng Lai Sơn chủ đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi cười quái dị nói:

- Các ngươi cứ dùng dằng thế này thì chỉ có lợi cho Thiên Kiêu Bang mà thôi. Con ma nữ đó mà đến thì ai ai cũng đừng có mà tơ tưởng làm chi, đừng có nghĩ đến chuyện dấy máu ăn phần. Chỉ công toi thôi, chi bằng bây giờ mỗi người cùng liên hợp với nhau cướp cho được bí đồ, sau đó sẽ lại thương lượng với nhau.

- Chẳng hay ý các vị ra sao?

Ý kiến của lão thật lợi hại, mọi người có mặt đang lưỡng lự thì lão lại nói tiếp:

- Anh em cứ đọc tên đi. Tất cả đều có phần, khi tôi lấy hộp ngọc thì mọi người lo cản bảo vệ cho tôi.

Nói xong lão lại nhìn xung quanh lần nữa, thấy mọi người yên lặng, lòng lão ta mừng thầm rồi lão dõng dạc đọc tên chia phần:

- Ban Hồ Long Quân Cổ huynh, Đông Đình Thần Nữ Diệp Nữ hiệp, Điểm Thương Tiêu Dao Vũ Sĩ, Tây Dương Quỉ Phủ Thần Công Triệu huynh...

Lão [illegible] Trương Ngọc Trì [illegible] và nói to:

- [illegible] của hắn. [illegible] thì các ngươi [illegible]

Nàng [illegible] nên nói ra cũng [illegible] khi nói xong, nàng thổ ra một bụm máu tươi nữa. Cùng Lai Sơ chủ thấy ngụy kế của mình sắp thành bỗng bị cô ta phá rối thì tức lắm, biết nàng đang bị trọng thương, lão cười nói:

- Con tiện tỳ, ngươi muốn chết rồi đó.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong vung chưởng ra... Hai bên rất gần nhau cho nên chưởng thế vung ra với cự ly như thế thì Trương Ngọc Trân dù không chết thì cũng bị trọng thương.

Bỗng một tiếng thét lớn, rồi một luồng kình phong dữ dội từ mé bên lao sang phía Cùng Lai Sơn chủ, trong lúc lão ta chỉ để tâm đến Trương Ngọc Trân mà thôi. Cho đến khi phát hiện chưởng phong bên họng sắp đến kề liền quay lại nghênh tiếp thì lão đã thét lên một tiếng ghê hồn, toàn thân lăn lông lốc như một quả bóng bật ra xa.

Hóa ra trong lúc cấp bách vội vã, Vương Phấn đã thi triển hộ pháp tam quyền vừa mới học để đối phó với Cùng Lai Sơn Chủ.

Tam Chiêu quyền thức là một tuyệt học của Thiếu Lâm, uy lực vô song, Các cao thủ giang hồ ít người thấy qua. Bây giờ chứng kiến, ai ai cũng kinh hồn.

Dư lực của quyền phong cũng giường như cũng muốn làm té ngã cả Trương Ngọc Trân, chàng vội vàng đến đỡ nàng và nói nhẹ nhàng:

- Hãy tha lỗi cho tại hạ. Sự phẫn uất tức thời cho nên vừa rồi đã vô ý.

Trương Ngọc Trân thở dài:

- Ta chỉ cần ngươi nói ra câu đó là đủ lắm rồi.

Vương Phấn trong lòng vô cùng cảm động. Trương Ngọc Trân vội nói khẽ:

- Thôi, thu cái hộp ngọc về đi. Gia mẫu ta mà đến thì hỏng việc hết.

Vương Phấn giật mình, bụng bảo dạ:

- Nàng sẵn sàng chống lại sư phụ vì ta. Điều này đã quá rõ.

Đúng lúc này trên không bỗng vang đến tiếng kêu như quỷ rú. Các tăng nhân như thấy ma lại lao vào bãi đấu, chẳng nói chẳng rằng, chúng chỉ lao đến cái hộp ngọc.

http://tieulun.hopto.org

Động Đình Thần Nữ tru tréo lên:

- Cái đồ không có mắt kia, đâu phải dễ dàng như thế?

Một cái phất tay, cái tay áo xanh dài gần ba thước như một con linh xà phóng ra. Tiếp theo là trường kiếm của Tiêu Dao Vũ Sĩ cũng công kích ra đồng thời một lúc.

Keng, keng... kiếm của Tiêu Dao Vũ Sĩ chém thẳng lên lưng của ma tăng và bị bật trở lại, đồng thời người ta cũng nghe tiếng xẹt. Một quỷ trảo đã nắm vào tay áo của mụ ta và xé toạt ra một mảnh...

Tay ma tăng vẫn chụp vào cái hộp ngọc. Bỗng kim quang lóe sáng, chiếc rìu bổ xuống một tiếng rú kêu lên và cái tay chụp hộp ngọc đã bị quỉ phủ thần công chém đứt lìa ra.

Ba lão tăng khác bỗng khựng lại

Vút vút, bỗng có hai người xuất hiện. Một người cầm cái bàn tính sắt, một người là bà

già cầm gậy ngang tay. Cả hai cùng đáp xuống và quát lớn:

- Bang chủ sắp xuất hiện, các ngươi hãy xéo mau.

Vương Phấn nhận ra lão bà bà chính là Trường Xuân [illegible] bảo dạ:

[illegible] này lại là ngươi [illegible]

[illegible] danh vọng [illegible] của mình, [illegible] Ngược lại bà già [illegible] Mọi người nhìn [illegible] bà ta không sợ mà lại còn thêm [illegible] Tiêu Dao Vũ Sĩ nói:

- Bần đạo đây không phải là tay sai của nhà ngươi. Bang chủ xứ nào vậy?

Mụ già cầm chiếc gậy đỏ nói lớn như tức tối:

- Ngươi muốn trêu chọc ai đó?

http://tieulun.hopto.org

Động Đình Thần nữ cười:

- Tất nhiên là bà rồi, chứ còn ai vào đây nữa ?

Mụ già cầm gậy là con hổ cái có tiếng của phường lục lâm Tây Nam, có ngoại hiệu là Cưu Diện La Sát (La Sát có bộ mặt diều hâu), mụ ta dựa thế vào Thiên Kiêu Bang nên chẳng xem bọn người có mặt ra gì. Gậy bà ta chuyển sang thế cầm ngang tay như chực động thủ. Song... ba tăng nhân kia như ba cái xác chết vẫn cứ lao lên xông tới. Bà bà đành phải bỏ ý định đánh nhau với Tiêu Dao Vũ Sĩ và Động Đình Thần Nữ, phải đưa gậy sang nghênh tiếp ba ma tăng.

Bàn Hổ Long Quân dùng truyền ngôn nói với Động Đình Thần Nữ :

- Lúc này mà không hạ thủ chỉ e không còn cơ hội nào khác...

Động Đình Hổ gật gật đầu:

- Bây giờ lợi dụng tình thế hỗn loạn mà

hạ thủ. Ông cản chúng nó còn để tôi lấy hộp ngọc cho.

Cả hai mới hành động một cơn lốc đã nổi lên. Ở trong bãi có ba tiếng rú... đó là ba ma tăng xông vào bị bà bà đánh văng ra như ba quả bóng. Lúc này trong bãi, người ta thấy có thêm một chiếc kiệu nữa. Vương Phấn giật mình nói:

- Con ma đầu này đến nhanh quá.

Chàng để tâm nhìn trong bãi đầu. Trương Ngọc Trân đến cạnh chàng lúc nào chàng không hay.

Bách Hoa Tiên Tử như đã sớm thấy một điều gì, bà ta bỗng hìn Trương Ngọc Trân rồi hỏi:

- Con bị thương à?

Trương cô nương phải thú thật:

- Vâng ạ!

- Ai đánh con?

- .....

http://tieulun.hopto.org

- Nói mau !

Vương Phấn đứng ra đáp:

- Chính tại hạ...

- Ngươi đánh à? Vì sao?

- Cái này là...

Lúc này Vương Phấn không biết diễn tả ra sao chưa thể nói ngay.

Bỗng một luồng kình lực từ chiếc kiệu bỗng ập tới. Chàng lại theo thói quen dùng lại Hộ pháp tam quyền đẩy ra đón lấy luồng kình lực... oành một tiếng dữ dội. Cuồng phong cuộn lên, khói bụi mù trời cả hai bên đều khó mà nhìn thấy nhau.

Vương Phấn bị thoái lui ba bước rồi rướn người đứng thẳng lên. Tim chàng đập thình thịch và chàng vội đề khí dồn máu xuống.

Còn kiệu của Bách Hoa Tiên Tử thì bị lắc lư đến mấy lần liên tiếp. Bà ta bỗng nói giọng âm trầm:

- Tiểu tử, ngươi đã học được công phu từ đâu vậy? Khác hẳn mấy hôm trước đây nhiều.

Vương Phấn cố điều hòa chân khí và nói rõ ràng:

- Trên đời này làm gì có thứ võ công chỉ học trong mấy ngày? Bà nói như thế không sợ vô duyên quá hay sao ?

- Ha, ngươi đừng có nói dối trước mặt bang chủ, mới xem vô số công phu này là ta biết rồi.

Miệng nói vậy song trong lòng bà ta lại kinh ngạc vô cùng. Bà ta không dám ra chiêu thứ hai nữa, không phải vì bà ta sợ thua mà vì tăng nhân che mặt còn chưa xuất hiện. Bà ta phải giữ sức cho mình.

Lúc này khí huyết của Vương Phấn đã trở lại bình thường, chàng bỗng nghe lời của Thượng Quan Ly Châu truyền bên tai:

- Hãy thu cái hộp ngọc về lại ngay đi. Đừng để cho Thiên Kiêu Bnag lấy mất bí đồ.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nhìn, cái hộp ngọc cách kiệu của Bách Hoa Tiên Tử không đầy một trượng. Ngoài ra Ngũ Hổ Song Tà, Quỷ Phủ Thần Công đều đang nhìn chằm chằm, như hổ đói... Chàng nghĩ:

- Cũng khó mà lấy được cái hộp này.

Tai chàng lại nghe Thượng Quan Ly Châu truyền đến:

- Vừa rồi huynh sử chiêu pháp có uy lực rất lớn. Chi bằng cứ phát một chiêu cản bình Bách Hoa Tiên Tử thì sẽ lấy được đồ vật ngay.

Vương Phấn cắn răng nói:

- Ô thì cũng cứ liều thử một phen.

Chàng ngầm vận chân khí, chàng tung người đến phía hộp ngọc.

Bách Hoa Tiên Tử nói:

- Xem ra ngươi không muốn sống nữa.

Một luồng kình lực cực đại từ trong kiệu tuôn ra. Vương Phấn hét to giao quyền nghênh tiếp. Song Ngũ Hổ Sông Tà Tiêu Dao Vũ Sĩ

Quỷ Thủ Thần Công cũng đồng thời lợi dụng thời cơ và ra tay. Họ đều là các cao thủ giang hồ đệ nhất cho nên ai ra chiêu cũng là những đòn trí mạng. Vương Phấn buộc lòng phải dùng Ngọc Tiêu Tử ra chiêu "Bình Phong Cửu Điệp...".

Một mình chàng, bên trái địch lại với Bách Hoa Tiên Tử, bên phải chống với đám quần hùng... Một đạo hồng quang rất nhanh lao xuống bãi đấu khó mà nhìn rõ là ai đã thu mất cái hộp ngọc, thoắt một cái biến mất không thấy đâu nữa.

Đến như Bách Hoa Tiên Tử, với võ công tuyệt thế như vậy sau khi đã quyền phong của Vương Phấn lại muốn để khí thăng không thì không còn kịp nữa. Vương Phấn trong lúc công cũng bị chấn động cả kinh mạch, khí huyết nhốn nháo khắp người... phải lui liền mấy bước mới đứng yên được. Bách Hoa Tiên Tử tức quá phải thốt lên:

http://tieulun.hopto.org

- Con tiện tỳ, ngươi mà thoát khỏi bàn tay ta là ta khen ngươi giỏi đấy.

Có lẽ trong bãi đấu chỉ có mình bà ta là nhìn rõ người đến lấy hộp ngọc là ai mà thôi. Tất cả người khác đều lớ ngớ một hồi chẳng hiểu gì, mãi một lúc sau họ mới sực tỉnh là đã có chuyện gì vừa mới xảy ra.

Bách Hoa Tiên Tử hét:

- Sao đứng chết trân cả ở đây vậy? Sao không theo ta mà về đi.

Kiệu xe nâng lên, phiêu phiêu mà tiến. Đám quần hùng cũng giải tán, còn lại chỉ có ba ma tăng đã chết và Bách Thiện hòa thượng bị cụt tay. Còn Cùng Lai Sơn Chủ thì đã biến đi tự lúc nào không rõ.

Vương Phấn vận chân khí rồi đến cạch Thượng Quan Ly Châu và nói:

- Thương thế của cô thấy đã khá hơn chưa?

Thượng Quan cô nương rầu rĩ đáp:

- Đại khái là chưa đến nỗi chết.

- Thế cô nương có nhìn thấy người lấy hộp ngọc là ai không?

- Hình như là bạn của anh thì phải...

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Có thể tôi đoán không nhầm đâu !

Thượng Quan Ly Châu lại âu sầu nói tiếp :

- Nếu hôm qua anh đừng bỏ đi thì tôi đâu có bị cái con nhỏ ấy đánh bị thương thế này....

- Tại sao cô lại quay về Lạc Dương thế này ?

- Thứ nhất là tránh bị truy kích của bọn ác tăng, hơn nữa tôi muốn đến các viện để đợi sư phụ.

- Bà ấy nhất định sẽ quay lại chứ?

- Nếu không có gì cản trở, bà ấy nhất định sẽ đến.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong quay sang Cao Lão Đầu:

- Lão hãy dìu tôi về đi...

Vương Phấn thấy mặt mày cô ta xanh tái thì chàng cảm thấy áy náy vô cùng, chàng đưa tay ra đỡ Thượng Quan Ly Châu rụt tay lại rồi nói:

- Thôi tránh ra, tôi không phải là Trương Ngọc Trân, không cần anh dìu đâu.

Vương Phấn tỏ vẻ không vui chàng nói:

- Tôi đánh cô ta bị thương, dìu một tý thì có nhằm nhò chi.

Thượng Quang Ly Châu cười:

- Tôi không nói rằng anh làm không đúng.

Vương Phấn nhìn và nói:

- Thì tôi cũng chưa làm gì sai trái mà...

Thượng Quan Ly Châu không nói gì thêm chỉ bíu vào Cao Lão Đầu mà đi theo. Vương Phấn không vui tý nào. Đáng ra chàng phải đi theo, song bản tính quật cường tự tôn.

chàng cười lên hai tiếng rồi quay lưng mà đi. Đi không có mục đích trong đám mồ hỗn loạn trong nghĩa trang.

Bỗng tai chàng nghe leo léo một giọng rất quen... chàng lẩm bẩm:

- Hình như tiếng la hét của Mộ Dung Trinh thì phải?

Chàng chạy vội theo hướng tiếp nói. Từ xa chàng thấy Mộ Dung Trinh đang đánh nhau với tăng nhân che mặt trước một ngôi mộ. Người che mặt chưởng lực hùng hậu, công lực uy mãnh và Mộ Dung Trinh đang lâm vào thế nguy kịch, sắp bại trận... Lão ma tăng che mặt cười nói nham nhở:

- Ngươi mà không sớm đưa cái hộp ra đây thì ngôi mộ này cũng là nơi chôn thay ngươi đó.

Mộ Duy Trinh cũng đáp:

- Đừng có đắc ý vội. Chẳng biết sẽ chết trước đó.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn bỗng lao đầu quát to:

- Mộ Dung cô nương, hãy nghĩ tay, để hắn cho tôi.

Lão tăng chợt nghe hơi sững sốt một lúc rồi, cười quái dị nói:

- Cái loại trơ như người dầu có một trăm tên ta cũng không ngán.

Vương phấn hét to lên một tiếng tung chưởng chém ra. Trong cơn tức giận chưởng lực tung ra với mười thành công lực, rất uy mãnh rất nhanh, rất táo bạo và vô cùng nguy hiểm. Người che mặt đưa tay áo phất lên. Chưởng lực kia giường như bĩ hóa giải hoàn toàn. Vương Phấn lẩm bẩm:

- Thằng trọc này không phải là loại tầm thường.

Nói xong tay phải chàng tạo hư chiêu, tay phải xé gió búng ra một cái. Một hồng chỉ xuất hiện, đó là một tuyệt học đã thất truyền từ lâu. Lão tăng che mặt không giám khinh khi

vội lách người né tránh rồi phất tay áo tạo nên luồng nhu phong đón đỡ.

Chỉ phong vừa ra, Vương Phấn đã lạo thấy một tiếng lựa nặng nề đang đè ập vào mình, nhắm ngay vào trước ngực. Chàng có cảm giác như quả tạ nặng ngàn cân đang đè nặng trên người. Chàng vội vàng tháo lui ba bước, lồng ngực nhốn nhao máu trong người muốn trào ra cổ họng...

Tăng nhân cười lên hai tiếng ghê rợn rồi đánh sang một chưởng. Lúc này Mộ Dung Trinh đã lấy lại sức. Hồng quang lóe lên với đoản kiếm trong tay. Mộ Dung Trinh lại lao vào tấn công từ phía bên hông.

Lão tăng không dám khinh thường Mộ Dung Trinh nhất là khi nhìn thấy trong tay nàng lại có thêm thanh đoản kiếm tuyệt đẹp kia. Lão thu thường lại rồi thoái lui năm bước.

Mộ Dung Trinh hết lên một tiếng, kim

http://tieulun.hopto.org

quang như dài thêm ra trên đầu kiếm, ánh kiếm thoáng qua lao tới.

Hồi này nàng bị tăng nhân đánh cấp tốc đến mức không kịp rút kiếm ra. Còn lúc này thì đã có kiếm trong tay rồi, uy lực của nàng lại càng tăng. Trong chốc lát, lão tăng bị bao trùm bởi kiếm quang dày đặc.

Lão ác tăng che mặt tuy bị kiếm quang bao phủ song lão vẫn ung dung tự tại không hề nao núng. Mặc dù Mộ Dung Trinh đã tung ra hơn năm mươi kiếm song lão vẫn chẳng hề hấn mảy may.

Vương Phấn đứng một bên nhìn hai người ác đấu. Chàng thấy kiếm pháp của Mộ Dung Trinh càng lúc càng lạ kỳ càng tới càng như sóng trào biển động uy mãnh rất lớn.

Với hai bàn tay, lão tăng chống đỡ trên dưới, lão càng đánh cũng càng hăng và Mộ Dung Trinh cũng chẳng hề uy hiếp được lão ta.

Vương Phấn quá mải mê, quên hẳn mình là người cùng phe với Mộ Dung Trinh.

Đúng lúc này có một đám đen như u linh cuốn đến sau lưng chàng. Bỗng có một bàn tay thò ra khấu vào uyển mạch tay chàng. Một giọng nói như két ăn đêm:

- Con tiện tỳ kia, có buông tay xuống không?

Mộ Dung Trinh quay lại thì thấy Vương Phấn đã bị người ta khống chế. Nàng kinh hãi vô cùng. Nàng thoái lui và kêu lên:

- Ngươi là ai?

Người mới đến cười the thé:

- Ngươi không cần biết ta là ai cả. Chúng ta hãy trao đổi cho nhau. Ngươi giao đồ cho ta, ta trả người lại cho ngươi...

Mộ Dung Trinh nhìn kỹ. Hóa ra đó là một người đàn bà, một người đàn bà nửa yêu ma nửa đàn bà trông rất ghê tởm, tóc tai xỏa bù xù. Mắt trái đã mất thành một hốc sâu, mũi tẹt,

http://tieulun.hopto.org

cằm đã bị mất đi một mãng thịt lộ hai hàm răng trắng hếu trông rất kinh dị. Mụ ta khoác áo trường bào đen. Tay trái của mụ yếu ớt như không có xương vậy nhưng tay phải có năm ngón như năm cái móc câu bấu chặt lấy mạch môn của Vương Phấn.

Mộ Dung Trinh nói:

- Thế ngươi là ai nào? Ngươi muốn gì nào?

- Thôi đừng có vờ vịt nữa, cái ta cần đang ở trong tay người của ngươi đó. Cái hộp ngọc ấy mà...

- Đừng có mà nằm mơ. Cái hộp ngọc đó đã bị đánh vỡ trong thành Kim Dung từ lâu rồi...

- Nói điều này có thể lừa được người khác... nhưng không giấu được ta đâu. Ta nói là ngươi vừa mới cướp được đấy.

Mộ Dung Trinh tức lắm, xưa nay chưa bao giờ bị người ta ức hiếp thế mà hôm nay lại

phải nếm mùi vị này nàng không khó chịu sao được. Nàng đáp lạnh băng:

- Ta có thể cho ngươi thứ ngươi cần xong trước hết hãy thả người ta ra đã.

- Như thế không được.

Vương Phấn rất buồn, đường đường một đấng anh hào, có võ công tuyệt kỹ thế mà bị người khống chế rồi bị trở thành một vật để trao đổi. Chàng nói to:

- Mộ Dung cô nương, đừng có mắc lừa nó. Mặc kệ mụ ta muốn làm gì ta tới làm.

Mộ Dung ấn tượng tay vào miệng nói:

- Ngươi hãy nói ít thôi.

Cả người Vương Phấn tê cứng không còn sức để nói nữa, mồ hôi trên trán đầm đìa. Thấy vậy, Mộ Dung Trinh bắt đầu sốt ruột nàng nói:

- Ngươi chẳng cần phải hành hạ anh ta làm gì. Ta sẽ đưa cho ngươi thứ mà ngươi cần.

Mụ kia cười nham hiểm:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không sợ rằng ngươi lại bướng bỉnh không giao lại cho ta.

Mộ Dung Trinh đang chực đưa tay lấy cái hộp trong lòng ra, thì người che mặt bỗng cười nhăn nhở nói giọng âm sâu:

- Ngươi sợ mụ ta đả thương cậu ấm song bần tăng thì chẳng ngần ngại gì mà không giết hắn. Ngươi đem đồ vật ra đổi nhưng như thế chẳng xong được đâu.

Mộ Dung Trinh tức quá nói:

- Đây là đồ của tôi, tôi muốn thế nào là quyền của tôi.

- Nhưng hiện giờ ngươi không có cái quyền đó.

Mụ đàn bà ghê tởm như ma nói:

- Thế thì ta phải giết nó trước...

Người che mặt cười:

- Dễ dàng đến thế sao?

Nói xong liền vươn tay chụp Vương Phấn. Mụ đàn bà xấu xí thoắt cái tránh lui năm

thước, mụ ta chỉ còn một tay bắt chặt Vương Phấn nên không còn tay để đánh nhau nữa. Người che mặt hình như nắm được yếu điểm đó liền lao sang... lão ta không xuất thủ công địch mà chỉ cốt chụp Vương Phấn. Lão biết chỉ cần tóm được Vương Phấn là có tất cả. Mộ Dung Trinh đang nóng vội, liền hươ kiếm tấn công tăng nhân che mặt. Kiếm thế rất hung hãn và vô cùng lợi hại.

Tăng nhân che mặt nói:

- Có ta ở đây ngươi còn có thể kéo dài được chuyện này, còn nếu ta chết thì ngươi sẽ phải giao đồ vật cho người ta ngay tức thì.

Mộ Dung Trinh nói:

- Ta không tin lời ngươi nói đâu !

Người che mặt lại nói:

- Ta dám đánh mụ ta, còn ngươi, ngươi có dám không? Mụ ta sẽ lấy Vương Phấn mà đỡ kiếm của ngươi. Ta đánh mụ ta thì mụ ta chỉ có tránh thôi, ngươi không thấy điều đó à?

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh cũng hiểu rõ điều đó. Tăng nhân lại xông vào mụ già xấu xí, mụ ta tuy thân pháp nhanh nhẹn song phải mang theo một người, rất vướng víu. Mụ ta cáu quá nói:

- Con tiện tỳ này ngươi quyết định thế nào nào?

Mộ Dung Trinh buộc lòng phải dùng kiếm cản tăng nhân lại.

Vương Phấn bị mụ ta lội đi lôi lại như một con chó chết trông rất là thảm hại, nhục nhã vô cùng nhưng vẫn chưa tìm ra kế thoát thân...

Mụ già xấu xí bỗng đứng lại nên chàng cũng được tạm yên giây lát. Bỗng óc chàng như thoáng lên một ý nghĩ, một sáng kiến chợt nảy sinh. Chàng nghĩ:

- Hộ pháp tam quyền được lão hòa thượng truyền cho có thể dồn tất cả kình lực để phát xuất từ một điểm. Tại sao lúc này không xử dụng nhỉ ?

Chàng cố ý dùng gân cốt làm ra bộ mệt nhọc vô cùng, chàng ngấm ngầm để tụ chân khí vào tay trái đúng vào lúc mụ già lo chú ý kiếm pháp của Mộ Dung Trinh biến hóa kỳ ảo và tay mụ ta hơi chùng lại. Vương Phấn liền chộp lấy thời cơ, hét to giất tay và đánh ra một quền rất mạnh.

Mụ già xấu xí không kịp để phòng bị trúng ngay một quyền. Toán thân như một đám mây đen tung cho lên hai ba trượng và mi xa trên một bia mộ cách đó hơn hai trượng.

Vương Phấn sôi máu, như cọp sổ lồng, mãnh quyền mạnh chưởng cứ tung ra, chẳng khác nào biển trào đất dậy. Mụ già đứng dậy bước tới nói :

- Thằng nhóc kia, đừng có đắc ý vội. Rồi ta sẽ lấy mạng ngươi như trở bàn tay vậy.

Phía bên kia, Mộ Dung đang kịch chiến với lão tăng liền thu kiếm lại chạy sang đứng cùng Vương Phấn.

http://tieulun.hopto.org

Mụ già thấy kết quả sắp thành bỗng nhiên mất trắng vì một lúc sơ ý. Mụ tức lắm, muốn xông lên song lại thấy lão tăng trước mặt mình cản mũi kỳ đà. Mụ ta đành nén giận nói lạnh lùng:

- Tiểu tử, thật uổng công cho ngươi là một hán tử trượng phu. Vì sao mắt thấy kẻ thù trước mặt mà không động thủ.

Vương Phấn nhìn trừng trừng vào lão tăng, mụ già xấu xí lại nói:

- Cả hai đứa bây hợp lại diệt hắn thì chẳng khó khăn gì, sao lại để mất thời cơ, thời cơ này không phải lúc nào cũng có đâu.

Vương Phấn hơi rúng động tâm hồn, chàng cầm ngọc tiêu ra tay. Lão tăng che mặt cười quái dị:

- Ý này thật chẳng sai chút nào. Ngồi xem song hổ đấu, đợi cho cả hai chết và bị thương thì ra mà thu lợi.

Vương Phấn cũng nói:

- Đúng vậy mụ ta có dụng tâm như thế.

Mụ già thấy tâm cơ của mình bị lộ, bà biến sắc nói:

- Thằng giặc trọc kia, hôm nay là ngày mày chết đó. Lão không cần bí đỏ bí điếc gì hết, phải làm thịt ngươi trước đã.

Lão tăng che mặt cười âm hiểm:

- Con mụ tật nguyền như ngươi mà đòi giết ta sao?

- Còn muốn thêm cả hai đứa kia nữa sao?

- Như vậy là mụ có lợi thế à?

- Ít ra thì cũng trừ bớt một cường địch đấy thôi.

Lão tăng che mặt cười ha hả:

- Cứ cho là bần tăng chết dưới tay liên thủ của các vị, lúc đó các vị đã mệt nhoài rồi thì lưỡi kiếm của Oa Hoàng Thần Kiếm kia có tha ngươi không?

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh tiếp lời:

- Yên tâm đi! Ta với mụ ta không thù không oán thì tại sao ta phải giết mụ ta?

- Nhưng không có ai lại dám đem sinh mạng của mình ký thác cho người khác.

Mụ già xấu xí bỗng nói:

- Bây giờ ta có cách, không biết ngươi có chịu nghe ta không?

- Trước hết điều đó phải có lợi cho cả hai bên.

- Tất nhiên đó là một sự trao đổi công bằng.

- Nếu đúng vậy thì bần tăng bàng lòng đáp ứng.

- Ý của lão là hai ta hợp tác. Mỗi người ứng phó với một người. Ai mà thắng trước thì giúp người kia chiến thắng kẻ còn lại. Khi được bí đồ ta chia làm hai. Đến lúc nào đó ta sẽ hẹn nhau một ngày để cùng vào Ty Tần Cốc.

Tăng nhân gật đầu nói:

- Biện pháp này xem ra cũng công bằng. Song Oa Hoàng Kiếm hãy để cho ta.

- Vì sao là phải là để cho ngươi?

- Vấn đề rất đơn giản dễ hiểu. Bản thân ngươi đã có thủ kiếm rồi, nếu ngươi mà được nốt thanh hùng kiếm nữa thì hóa ra ta kham sao nổi.

- Thôi được, ta chấp thuận, nào ta bắt đầu.

Lão tăng cười âm hiểm, tiến dần đến Vương Phấn, lão cho rằng Vương Phấn có võ công kém hơn và đánh với chăng thì lão đỡ tốn công sức hơn. Bỗng mụ già quát to....

- Như thế này không được. Ngươi có nhiều thuận lợi hơn ta. Thôi thì cả hai người đấu với hai người.

Vương Phấn bực mình mắng lớn:

- Nào, hãy chờ xem. Hãy đợi đấy!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi chàng tung ra một chưởng, lão tăng cười.

- A! Mày muốn chết rồi.

Tay áo lão nghênh chếch lên đón đỡ. Vì muốn bảo toàn công lực, chàng chỉ ra năm thành công lực... Hai luồng kình phong vô hình gặp nhau, bỗng cả hai đều thấy có điểm lạ chàng bước lui bỗng kêu lên:

- A!...

Vương Phấn bất kể sống chết là gì. Chàng ra chiêu thứ hai rất nhanh và uy mãnh, thần tốc như điện chớp. Một luồng kình phong dữ dội tuôn ra ào ạt như sóng vỗ bờ.

Tăng nhân tránh người và quát lớn:

- Ngươi học quyền pháp đó ở đâu?

- Võ sư tự thông. Hãy tiếp chiêu này...

Chiêu thứ ba lại tung ra. Sư tăng không còn chỗ tránh nữa, đành phải đưa chưởng ra nghênh tiếp.

Oành một tiếng. Một trận khói mù trời cuộn lên trong trường đấu.

Vương Phấn chấn động toàn thân thối lui năm bước...

Người che mặt cũng lảo đảo thối lui ba bước...

Lão ta cố lấy sức vận hỏi tiếp:

- Cuối cùng thì ngươi có nói cho ta biết không?

Vương Phấn thở hổn hển và nói:

- Tại sao lại phải nói?

- Nếu không thì ngươi phải chết !

Bỗng có tiếng người vút lại như tiếng chim bay, máu trong người chàng bỗng sôi lên sùng sục. Chàng xuất chiêu không như trước nữa. Mỗi chiêu đều nặng ngàn cân, chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt.

Trong lúc sinh tử, tinh thần Vương Phấn vẫn rất tỉnh táo, vừa cố điều hòa chân khí, vừa gắng sức ra chiêu cự địch. Chàng cố ý thủ chứ

http://tieulun.hopto.org

không công. Trước hết phải ổn định cục diện trận thế đã sau đó hãy phản công.

Lão tăng che mặt cứ phản công tới tấp...

Mụ già xấu xí như một làn khói đen lao vào Mộ Dung Trinh. Trong một lúc, mụ ta đã công chín thức liền.

Mộ Dung Trinh vừa vung kiếm đỡ chưởng kích vừa quan sát lộ số chiêu pháp của mụ ta. Lúc này nàng mới phát hiện ra rằng mụ ta không chỉ có một cánh tay mà chân cũng chỉ có một bên song hành động lại phiêu phiêu rất lẹ làng. Chiêu thức của mụ ta biến ảo khôn lường. Mộ Dung Trinh nhanh nhẹn đến thế mà chưa làm sao chiến được thượng phong cả.

Vương Phấn và Mộ Dung Trinh có thể nói là những cao thủ xuất sắc nhất trong lớp trẻ, song ác đấu với hai người này mỗi lúc lại trở nên thất thế, không dễ chịu chút nào.

Mụ già xấu xí bỗng cười quái đản:

- Hai đứa bây muốn sống thì hãy ngoan ngoãn giao đồ vật ra đây cho ta ngay.

Mộ Dung Trinh vẫn hươ đoản kiếm trong tay rồi nói:

- Có mà nằm mơ...Muốn hạ cô nương chắc còn tốn nhiều công sức lắm con ạ.

Mụ già như điên lên

- Tao biết chúng bây chưa vào hòm là chưa biết rằng mình đã chết.

- Lão trọc kia, hãy tăng mạnh đòn vào Hãy kết thúc cho chúng sớm.

Lão tăng che mặt cười lợi

- Nóng vội làm gì. Khôn... chiêu nữa đâu sẽ cho chúng rơi đài cả lũ...

Lời nói chưa dứt, một tiếng hú vang lên như tiếng chim ưng kêu từ xa vang lại...

* * *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 40

THẾ CHÂN VẠC CHIA BA...

Cả mụ già xấu xí nạ dòng và cả người che mặt nghe vậy, đều tái mặt kinh hồn bạt vía.

- Người này có nội công thâm hậu lắm.

Tiếng hú đầu vang lên hình như người ấy còn ở xa lắm mà tiếng hú thứ hai vang lên thì đã xuất hiện ra trước mặt mọi người. Đến nhanh khủng khiếp, khó mà tin vào mắt mình.

Cả bốn người đều ngẩng đầu nhìn. Người mới đến là một phụ nữ ăn mặc theo lối cung đình rất xinh đẹp và sang trọng, môi son chớm cười... Bà ta nói:

- Dừng tay...

Mụ già xấu xí bỗng đứng ra xa năm thước nói:

- Mộ Dung Ngọc Hà. Với khả năng của ngươi mà cũng dám xía vô chuyện giang hồ sao?

Người phụ nữ sang trọng nhìn mụ ta rồi nói:

- Xin hỏi người trước mặt ta đây phương giá là gì?

Mụ nạ dòng xấu xí cười như tiếng két kêu nói:

- Ngươi chẳng cần hỏi ta là ai làm chi. Ngươi đã ló mặt giang hồ thì từ nay về sau ta phải tính sổ với ngươi.

Phụ nữ sang trọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lão đây dường như chưa có thù oán với ai cả !

- Ha, kẻ đắc ý luôn luôn đắc ý, đâu lại thèm nghĩ tới người thất ý sa cơ.

Người đàn bà mới đến nhíu mày quay sang tăng nhân che mặt:

- Võ Thiện thiền sư, ta nói cho ngươi hay: Người gây ác đã nhiều nếu không biết hối cải thì chỉ có chết không toàn thây...

Lão tăng che mặt cười khẩy:

- Do ngươi giết chết?

- Ta đây chẳng có thời gian và hơi sức, đến lúc đó sẽ có người đến thu phục ngươi.

Mụ nạ dòng nói móc méo:

- Mộ Dung Ngọc Hà này, hôm nay ngươi đây cũng vì cái bí đồ đó sao?

- Đúng vậy!

Bà ta trả lời rất nghiêm túc. Rồi trầm giọng nói tiếp:

- Bí đồ vốn là vật vô chủ song ai mà lấy được trước thì thuộc về người đó. Các ngươi mà cố tình giật trong tay người ta thì đó là hành động ăn cướp đó.

- Ha ha, ai cần ngươi đến đây dạy khôn?

- Không phải là dạy khôn, mà thực sự việc gì cũng có mức độ giới hạn của nó. Ta khuyên hai người hãy từ bỏ ý đồ này đi thì hơn.

Lão tăng che mặt bỗng cười nói:

- Vì sao vậy? Bằng cách gì?

- Bằng võ công chẳng hạn. Ngay đối với hai tiểu bối hậu sinh mà các ngươi còn chẳng làm gì được. Ta đây tự khẳng định còn mạnh hơn hai người kia. Các ngươi chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Mụ nạ dòng lao lên nói:

- Ta không tin mới mười mấy năm xa cách mà ngươi lại mạnh hơn ta.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn bà sang trọng - Cung Trang phu nhân cười nói:

- Thực tế, ta không muốn hơn thua với ngươi làm gì.

Mộ Dung Trinh quay sang nói với Vương Phấn:

- Anh quen bà ta không?

- Bà ta là sư phụ của Thượng Quan Ly Châu - Kính Hoa Lâu chủ.

Mộ Dung Trinh trố mắt hỏi lại:

- Đúng bà ta à?

Hơn mười mấy năm qua, Kính Hoa Lâu chủ đã trở thành thần tượng của phái nữ. Trương Ngọc Trân và Mộ Dung Trinh đều rất hâm mộ danh tiếng người này. Bây giờ bà ta đang đứng trước mặt họ. Một người đàn bà trung niên chỉ khoảng bốn mươi tuổi mà thôi. Một điều khiến cho Mộ Dung Trinh vô cùng kinh dị.

Vương Phấn gật đầu nói:

- Bà ấy là người được Lâu Chủ truyền lại y bát cho.

Mộ Dung Trinh như hiểu ra vấn đề:

- Có thể là như vậy.

Bây giờ thế cục diện trận đấu đã sẵn sàng, kiếm tuốt vỏ, tên đã lắp vào cung, chỉ chực ra tay ác đấu. Mụ nạ dòng xông lên áp gần Cung Trang phu nhân thì lão tăng cũng áp lên theo. Vương Phấn vội lên tiếng:

- Chúng ta hãy qua đó đi, coi chừng cả hai chúng nó đánh một đó.

Mộ Dung Trinh cười nhạt:

- Thế thì chúng chỉ rước lấy khổ nhục mà thôi.

Lúc này cánh tay duy nhất của mụ già xấu xí lại thò ra, đừng thấy mụ ta chụp nhè nhẹ mà khinh thường, bên trong đầy nguy cơ âm hiểm.

Cung Trang phu nhân đưa cánh tay ngọc

http://tieulun.hopto.org

của mình phất một cái, mụ nạ dòng chẳng khác gì con rắn lăn ra xa hơn năm thước:

- Lão tăng che mặt vội tiến lên:

- Bần tăng cũng xin lãnh giáo người vài chiêu.

Bỗng từ trên không một chiêu ấn xuống, lực đại vô biên ào ào cuộn lại. Cung Trang phu nhân thở nhẹ vẫy vẫy tay phất nhẹ ra ngoài. Bỗng một tiếng kêu yếu ớt, người che mặt phải thoái lui hai bước.

Mụ nạ dòng thét lên như con két, lại liều mình xông vô. Bóng người loang loáng một hồi rồi tách ra hai, trên mặt mụ nạ dòng đầy vết sướt. Mụ ta kêu lên giọng thất thanh:

- Hóa ra ngươi là người thu được bí kíp trong lăng mộ sao?

Cung Trang phu nhân vẫn điềm nhiên chẳng thừa nhận song cũng chẳng phủ nhận. Mụ già xấu xí lại hét lên:

- Hôm nay ta nhận thua nhưng từ nay về sau ngươi cũng không được yên đâu.

Nói xong liền vung người lên không trung, vút đi như một làn khói đen trông rất đẹp mắt. Lão tăng che mặt như đã tỉnh cơn mộng, a lên một tiếng rồi cũng đi luôn.

Cung Trang phu nhân chẳng đuổi theo, bà từ từ quay lại nhìn Mộ Dung Trinh và nói:

- Cô nương, cô là môn hạ của ai vậy?

Mộ Dung Trinh từ tốn đáp:

- Xin thứ lỗi cho vãn bối tạm thời chưa nói ra được điều này.

Cung Trang phu nhân gật gật đầu nói:

- Người được bí đồ của Tỵ Tẩn Cốc à?

- Vãn bối tạm thời giữ cho anh ấy, hiện giờ thì có thể trả lại.

Nói xong liền lấy hộp ngọc ra đưa lên, Cung Trang phu nhân lắc đầu nói:

- Vừa rồi nếu ngươi không lấy đi thì người khác cũng lấy đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Ta không có ý thu hồi, ngươi hãy giao cho Vương Phấn thì hơn.

Vương Phấn cũng xua tay:

- Bí đồ này hãy để tiền bối giữ nó thì ổn hơn. Tại hạ không có ý vả lại cũng không có khả năng giữ được nó.

Cung Trang phu nhân thở dài nói:

- Nếu đã nói như vậy thì tạm thời hãy đưa lại cho ta.

Mộ Dung cầm hộp ngọc đưa sang Cung Trang phu nhân tiếp lấy và nói với Vương Phấn với ý rất xấu xa:

- Thượng Quan Ly Châu được ta nuông chiều quá mức sinh hư mất rồi. Ngươi nên cố nhẫn nại một chút.

Vương Phấn cười nói:

- Vãn bối cũng không để ý đến điều đó.

- Được thế thì hay quá. Đàn ông có tính rộng lượng của đàn ông.

- Nhưng đàn bà cũng cần có những đức hạnh của đàn bà.

Cung Trang phu nhân nhìn chàng một hồi rồi nói:

- Ngươi muốn ám chỉ ai vậy?

- Tại hạ chỉ có cảm giác ấy thôi chứ không ám chỉ ai cả.

Cung Trang phu nhân thở dài và quay người bỏ đi.

Mộ Dung Trinh nhìn sang chàng rồi nói:

- Tại sao anh lại ăn nói như vậy?

Vương Phấn lạnh lùng đáp lại:

- Tại hạ không quen khúm núm trước một người khác.

Mộ Dung Trinh thôi không nói nữa, quay sang vấn đề khác:

- Anh đã từng nghe qua lai lịch của con mụ già xấu xí ấy chưa?

- Tại hạ chưa bao giờ gặp mụ ta.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi đoán, mụ ta chính là Thiên Kiêu Bang chủ đó...

- Chứng minh cụ thể?

- Thứ nhất : trong võ lâm, người có võ công giống như bà ta thật là hiếm thấy. Thứ hai, võ công mụ ta rất giống võ công của Thiên Kiêu Bang.

- Như thế cũng chưa có thể kết luận đó là mụ ta vậy.

- Thế anh đã thấy mặt Thiên Kiêu Bang chủ chưa?

- Chỉ biết mụ ta ngồi trong kiệu chứ chưa bao giờ thấy mặt.

- Thế là rõ rồi, vậy anh làm sao có thể phủ nhận người đó không phải là mụ ta.

Vương Phấn tắc tỵ, Mộ Dung Trinh lại nói tiếp:

- Mụ ta quyết phải lấy được bí đồ Ty Tần Cốc, chắc mụ ta chưa yên đâu.

- Nhưng chúng ta không còn giữ chúng nữa, lo gì?

- Dẫu rằng bí đồ không còn bên ta song đó cũng là một phiền phức đấy.

- Kệ xác cái bí đồ đó. Hơn nữa chúng ta cũng chẳng thích thú gì với cái thứ bí tàng bí kíp đó.

Mộ Dung Trinh gật gật cúi tán đầu tán đồng và nói:

- Vậy chúng ta hãy đi Thanh Vân hạ viện xem có chuyện gì xảy ra.

- Cô nương cũng biết Thanh Vân hạ viện à ?

- Lẽ nào chỉ một mình anh biết nay sao?

Vương Phấn chau mày:

- Chỉ sợ tăng nhân che mặt không có ở đó.

- Tôi muốn chứng minh rõ một điều : không có lão ta ở đấy thì việc càng dễ dàng hơn nhiều.

http://tieulun.hopto.org

- Cô muốn chứng minh điều gì vậy?

- Thiếu Lâm chưởng môn cuối cùng đã biết rõ hết chưa?

Vương Phấn cười:

- Thôi đừng có hỏi dò nữa. Tôi có thể cho cô biết điều này.

Sau đó chàng kể lại lần gặp lão hòa thượng cho Mộ Dung Trinh nghe một lượt. Mộ Dung Trinh ngạc nhiên nói:

- Nếu quả thật như vậy, thì với sức của hai ta chưa làm được việc này đâu.

- Tôi nghĩ sau này ta hãy đi Thanh Vân Hạ Viện. Bây giờ tôi phải đi Trường Thanh Cốc đã.

- Điều đó làm gì bây giờ.

- Đến bàn với Hồng Canh lão nhân và Nam Cương Dã Tẩu một số việc. Họ muốn tôi trùng chấn thanh uy của Thần Long Lệnh để khống chế sự lộng hành của Thiên Kiêu Bang...

Mộ Dung Trinh cười:

- Việc của mình còn chưa làm xong mà lại đi lo chuyện thiên hạ.

- Tôi nghĩ rằng chúng ta hãy kết hợp hai chuyện này làm một. Thù gia sư phải báo mà Thiên Kiêu Bang cũng không nên để chúng lộng hành quá vậy.

Nói xong bỗng chàng kêu lên thất thanh:

- Hỏng bét rồi, Thần Long Lệnh của tôi bị Thiên Kiêu Bang cướp mất rồi. Biết làm sao bây giờ...

Mộ Dung Trinh cười:

- Tôi nghĩ rằng chuyện ấy cũng không có gì to tát lắm, mất thì thôi.

- Đó là một lưỡi dao mà gia sư đã truyền lại, đó như một mệnh lệnh với giang hồ. Việc không thi hành được, hỏng bao nhiêu là chuyện khác và nếu việc đó làm bại hoại danh dự gia sư. Thế thì tội của tôi nặng lắm !

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng bây giờ muốn thu hồi lại không phải là dễ.

- Cho nên tôi muốn về lại Trường Thanh cốc thật là nhanh.

- Họ cũng chẳng có cách gì hơn đâu.

- Không phải tôi cầu mong họ giúp đỡ. Ít ra tôi cũng biết được nơi tổng đàn Thiên Kiêu Bang đóng ở đâu.

- Cứ cho là biết chỗ đi ngươi làm gì nào?

- Theo ý cô thì ta nên làm gì?

- Tôi cho rằng Bách Hoa Tiên Tử và lão tăng che mặt tạm thời họ không nghĩ đến chuyện thù oán xưa của nhau mà đồng tâm nhất trí cùng nhau để đoạt bí đồ.

Ngược lại Kính Hoa Lâu chủ không phải là người dễ chơi. Tôi e rằng thế nào cũng có chuyện ám kế, ngấm ngầm. Ngươi hãy nghĩ

đến điều này, nên ở Trường Thanh cốc mà luyện thêm công phu thêm một năm rưỡi nữa để sau này ra tranh tài cao thấp với bọn chúng.

Vương Phấn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Các này thật rõ ràng hiểu quá, chỉ sợ không được yên thân mà luyện võ.

- Nếu anh không chê tôi tài hèn sức mọn. Tôi nguyện sẽ ở lại Trường Thanh Cốc để đỡ đần anh một thời gian.

Vương Phấn vui quá nói:

- Được như vậy thật hay cho tại hạ vô cùng.

Bỗng... một giọng nói lạnh băng chen vô:

- Chớ đắc ý vội, rắc rối đang đến với ngươi đây này.

Vương Phấn giật mình hỏi lại:

- Ai đó?

http://tieulun.hopto.org

- Ha, ha, cậu bé... ngươi làm sao thế? Ngay cả giọng nói của ta ngươi cũng không nhận ra sao?

Mông Cổ Đại Phu xuất hiện, Mộ Dung Trinh nói:

- Đại thúc, có chuyện gì thế? Nói ngay đi đừng đùa nữa!

Mông Cổ Đại Phu nhìn nàng rồi nói:

- Tính cháu cứ hay nóng vội, thì hãy cho ta thở đã chứ !

Mộ Dung Trinh tức quá dậm chân nói:

- Đại thúc không nói thì thôi vậy.

Mông Cổ Đại Phu cười ha hả đáp:

- Thôi được, để ta nói, ta nói ngay bây giờ.

- Chỉ nói nhảm nhí đâu đâu...

- Ta báo cho ngươi một tin quan trọng, tăng nhân che mặt và Thiên Kiêu Bang không còn là kẻ thù của nhau nữa, chúng đã kết bạn

với nhau rồi. Chúng liên kết với nhau để cùng đối phó với Kinh Hoa Lâu chủ.

Vương Phấn rất ngạc nhiên liền hỏi lại:

- Lại có chuyện thế sao?

- Ta vừa mới nghe thấy, không thể nào nhầm được.

- Tại sao chúng lại thương lượng với nhau nhanh vậy nhỉ ?

- Điều kiện của chúng là: Tăng nhân che mặt yểm trợ cho Bách Hoa Tiên Tử khống chế võ lâm quần hùng cùng tôn bà ta lên võ lâm minh chủ. Đổi tên Thần Long Lệnh lên Thiên Kiêu lệnh, với địa vị võ lâm minh chủ của Bách Hoa Tiên Tử, sẽ ra lệnh cho thần môn các phái tôn tăng nhân che mặt lên thành Tây Phương giáo sĩ. Hai bên lấy Hoàng Hà làm ranh giới phân chia phạm vi hoạt động.

Vương Phấn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Như chúng ta đã đoán định quả thật không sai, liệu chúng có làm được trò trống gì không?

- Theo tôi biết, trước tiên chúng tàn sát khủng bố để uy hiếp quần hùng sau đó mới cưỡng bách các phái. Có khi chúng cũng đã bắt đầu rồi.

Mộ Dung Trinh thở dài:

- Sư phụ phán đoán quả không sai tý nào. Chỉ vì muốn đạt được mục đích tranh bá giang hồ bà ta có thể làm tất cả mọi điều.

Vương Phấn nghĩ một lát rồi nói:

- Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải về Trường Thanh Cốc một chuyến, xin cáo từ.

Mộ Dung Trinh vẫy vẫy tay nói:

- Tôi cũng không đi theo được, thôi ta tạm chia tay ở đây.

Nói xong liền cùng Mông Cổ Đại Phu bước đi. Vương Phấn bước đi ra đường chực về

hướng Trường Thanh Cốc, bỗng một bóng người lao đến hỏi:

- Vương thiếu hiệp, ngươi đi đâu đấy?

Vương Phấn quay đầu lại nhìn, hóa ra là đệ tử của Vô Tướng Quan Âm - Truyền Cầm Vân, liền nói:

- Cô tìm tôi có việc gì vậy.

Truyền Cầm Vân có vẻ u buồn nói:

- Sau khi gia sư qua đời, tôi trở thành người chịu tang, lưu lạc khắp nơi nhưng chỉ khổ một điều không làm sao mà báo thù cho gia sư được.

- Nhưng cái chết của lệnh sư là do lệnh sư tự gây ra, có gì mà phải bàn.

- Sư phụ vẫn là sư phụ, đã là đệ tử không thể không báo thù cho thầy.

Vương Phấn xưa nay vốn người "Thấy chuyện bất bằng chẳng tha" nghe đến chuyện này bỗng như người đồng cảm đồng bệnh tương lân. Chàng vội lắc lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ý đồ của cô là rất tốt song như cô, một người yếu đuối như thế thì làm sao mà báo thù? Thật chẳng dễ dàng tý nào

- Tôi cũng biết vậy nhưng mà đâu có ngờ trong khoảng trời đất bao la này tôi lại chẳng có đất dung thân.

- Bắc Nhạc phái của các người không cho người nương thân sao?

- Đã bị Thiên Kiêu Bang dọn sạch rồi, chỉ một mồi lửa là sạch sành sanh.

Vương Phấn căm phẫn nói:

- Tính ra thì Ngũ Nhạc vẫn là kẻ thù của tôi nhưng cô bị không có nhà đã về. Vậy hãy theo tôi đến Trường Thanh Cốc vậy.

Truyền Cẩm Tâm mừng quá nói:

- Nếu được thu dụng dù làm đầy tớ tôi cũng xin tình nguyện.

Vương Phấn nói rất rõ ràng:

- Tôi thu dụng cô thứ nhất là đồng cảnh ngộ, thứ hai là cùng có thù phải trả

đáp nghĩa gia sư, mong cô chớ hiểu nhầm ý khác.

Truyền Cẩm Tâm giật mình, tái mặt nhưng lại trở lại bình thường ngay xem như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Tiểu muội rất hiểu điều này.

- Biết thế là tốt rồi. Thôi, chúng ta cùng lên đường.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 41

THẬP TỬ NHẤT SINH

Vương Phấn dẫn Truyền Cầm Tâm theo suốt dọc đường về Trường Thanh cốc. Trên đường đi, Truyền Cầm Tâm săn sóc Vương Phấn rất chu đáo, còn hơn cả vợ săn sóc chồng. Song trước sau như một, Vương Phấn vẫn rất cứng rắn vẫn không mềm lòng, cũng chẳng hề nói cười, Truyền Cầm Tâm bụng bảo dạ:

- Người này lòng sắt dạ sắt chăng?

Một hôm sắp đến quán trọ, Truyền Cầm Tâm bỗng nói:

- Hình như huynh đang có việc gấp vội. Hôm nay chúng ta cũng chẳng cần làm chi. Hãy đi một mạch luôn cho kịp.

Vương Phấn gật đầu chẳng hề tỏ thái độ đồng tình hay không. Cả hai lại tiếp tục hành trình... Khoảng canh một, họ đến một chổ cực kỳ hoang vu, một thảo nguyên vắng vẻ, Truyền Cầm Tâm lại nói :

-Hãy nghĩ ăn một chúc lương khô. Tiểu muội hơi mệt quá rồi.

Sau khi cả hai ngồi xuống. Truyền Cầm Tâm đưa cho chàng hai cái bánh bao và nói :

- Làm sao mà anh giống như người câm vậy, cả ngày chẳng nói câu nào.

Vương Phấn vừa ăn vừa nói:

- Chẳng có gì để nói.

- Hay là chán tiểu muội quá?

http://tieulun.hopto.org

- Đừng có nói đến từ chán và thích ở đây.

Truyền Cẩm Tâm thở dài buồn bã:

Tôi tự biết mình chẳng bằng ai nên cũng không đáng được cho huynh quan tâm.

- Giữa tôi và cô chúng ta không nên nói những câu như vậy.

Truyền Cẩm Tâm bỗng nói:

- Thế anh không sợ tôi bỏ thuốc độc trong bánh hay sao?

Lúc này Vương Phấn đã ăn hết sạch hai cái bánh, chàng đứng dậy nói:

- Tôi tin rằng một người như cô không đến nỗi tệ như vậy.

- Do đâu mà anh lại tin tôi đến thế.

- Bằng lòng thu dụng cô về Trường Thanh Cốc như thế cũng đủ gây tín nhiệm cho cô rồi.

- Anh đối với bất cứ cô gái nào cũng

khách khí quá chừng thế tại sao đối với tôi lại khác?

Vương Phấn thở dài nói:

- Chuyện về con gái rất khó nói. Tôi bỏ qua thù oán cũ mà thu dụng cô mà nếu tôi đối với cô có điều gì mập mờ thì rất dễ sinh ra hiểu lầm, cô biết điều đó không?

- Thế anh không sợ tôi là người của Thiên Kiêu Bang phái lại sao?

Vương Phấn cười nói:

- Nếu quả thật như vậy thì nên gạch tên của người đó trong danh sách của nhân loại .

- Gạch tên trong danh sách của loài người, hóa ra đó là súc sinh sao?

- Một súc sinh mặc áo quần.

Truyền Cẩm Vân bỗng đưa tay che mặt và khóc to:

- Tôi là súc sinh, cầm thú chứ không phải là người.

http://tieulun.hopto.org

Cứ phăm phăm mà đi, Vương Phấn chẳng hiểu gì liền nói:

- Truyền cô nương, Truyền cô nương này...

Truyền Cẩm Tâm cứ giả vờ không nghe thấy, cứ cắm cổ mà chạy.

Thoắt một chốc đã biến mất trong rừng.

Vương Phấn như sực tỉnh lẩm bẩm:

- Lẽ nào cô ta đã bỏ thuốc độc vào bánh bao?

Chàng ngấm ngầm để tụ chân khí và chàng cũng phát giác ra trong bánh có độc dược và chàng đã bị nhiễm độc trong người. Chàng giận lắm hét lớn:

- Đúng là người của Thiên Kiêu Bang rồi nhưng không biết chúng hạ bằng loại độc dược nào đây?

Nghĩ vậy chàng liền đuổi theo hướng mà Truyền Cẩm Tâm vừa đi bỗng một người từ xa chạy lại gọi:

- Vương huynh, Vương huynh.

Vương Phấn dừng lại nói:

- Ai gọi tôi đó.

Veo một cái, Trương Ngọc Trân đã lao đến và hỏi ngay:

- Anh có gặp con tiện nhân Truyền Cẩm Tâm chưa?

Vương Phấn lạnh lùng đáp :

- Có phải ngươi đến để xem con ấy đã hạ độc được chưa phải không ?

Trương Ngọc Trân kinh hãi hỏi lại :

- Huynh đã gặp nó rồi phải không ?

- Phải tại hạ nhất thời sơ ý, ăn phải thứ lương khô của nó

- Chao ôi, hỏng hết rồi !

Trương Ngọc Trân giậm chân kêu lên

loại cực độc, không có thuốc nào cứu được đâu. Trời ơi...

Vương Phấn tái mặt nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thật có một loại độc dược vậy sao?

- Tôi chẳng lừa huynh làm chi. Gần đây bổn bang có thu phục được một tay sư độc người Miêu Cương. Độc dược của lão ta không có thuốc giải. Độc tính rất mạnh.

- Tôi tuy có bị trúng độc song có trạng thái đặc biệt lạ thường.

- Theo người Miêu Cương nói, sau khi trúng độc mà không phát tác thì thôi nhưng một khi phát tác thì sẽ biến thành một vũng máu, ngay cả xương cũng bị tiêu hủy tan ra.

- Cô biết là sau bao lâu thì phát tác không?

- Tối đa là ba hôm nhưng đây là lần đầu lão ta sử dụng nên rất có thể để tỏ rõ khả năng của mình, lão ta sẽ cho phát tác sớm hơn.

Vương Phấn ngửa mặt nhìn trời rồi cười.

- Cám ơn sự quan tâm của cô. Trong ba ngày này tôi sẽ tìm đến Thiên Kiêu Bang tổng đàn giết cho hả giận.

Trương Ngọc Trân nhíu mày nói:

- Chẳng cần phải xử sự như thế làm chi. Hay là hãy nhanh nhanh đi tìm Nam Cương Dã Tẩu đi. Ông ta là danh y số một cõi trần gian may ra có cách.

- Nước xa khó cứu lửa gần. thời gian ba ngày còn quá ngắn.

Trương Ngọc Trân bỗng lấy Thần Long Lệnh trong lòng ra giao cho Vương Phấn và nói:

- Đây là di vật của Lệnh sư ngươi hãy cầm lấy.

Vương Phấn cầm lấy rồi nói:

- Do lệnh sư đưa ngươi mang đến trả cho ta sao?

- Không, do tôi tự tiện cầm mang đến vậy.

- Hay là cô mang về đi, lệnh sư cần dùng nó để cải tên thành Thiên Kiêu lệnh, nhỡ bà ta biết cô lấy đi thì thế nào cũng nghiêm trị cô

http://tieulun.hopto.org

cho mà coi. Cô đừng vị một người sắp chết mà liên lụy vô ích.

Trương Ngọc Trân lắc đầu nói:

- Cái đó ngươi khỏi lo.

- Nếu cô là bạn của tôi, xin cô hãy chỉ cho tôi biết tổng đàn chủ của Thiên Kiêu Bang ở đâu?

Trương Ngọc Trân đáp rất nghiêm túc:

- Không thể được.

- Một việc nho nhỏ vậy tại sao lại không được?

- Thần Long Lệnh là của ngươi, ta mang lại trả cho ngươi. Nếu có bị trách phạt ta không ân hận, còn như nói cho ngươi biết địa điểm của tổng đàn thì đó là hành động phản đồ thông đồng với giặc. Trương Ngọc Trân quyết không bao giờ làm những điều như vậy.

Vương Phấn cất Thần Long Lệnh xong rồi nói:

- Ngươi không nói thì tại hạ cũng có cách tìm đến nơi.

Trương Ngọc Trân nói:

- Tha lỗi cho tôi, tôi không ở lại được lâu. Mong rằng ngươi sẽ được cứu thoát, nhỡ có bề gì, mà ngươi gặp điều không may thì tôi cũng... tôi cũng...

Vương Phấn [illegible] nói:

- [illegible] có nó, tôi không quan tâm [illegible]

Trương Ngọc Trân cười:

- [illegible] suốt đời. [illegible] phải giết [illegible]

- [illegible] bị bức ép mà làm [illegible]

Trương Ngọc Trân giận lắm:

- Thảo nào người ta cứ nói anh là kẻ đa tình, cuối cùng lại chết trong tay của con gái.

Vương Phấn thở dài:

http://tieulun.hopto.org

- Việc gì mà phải oán trách người ta. Tôi cho rằng nếu cô ta không hạ thủ tôi, thì người theo dõi ngấm ngầm cũng sẽ giết nó. Ai mà chẳng tham sống sợ chết, huống chi tôi và cô chẳng hề có giao tình.

- Hả? đến chết mà vẫn chưa tỉnh ra chút nào, sao phải để nói nhiều vậy?

- Thật ra tôi đâu có muốn nói nhiều làm gì... Tôi chỉ còn sống có ba ngày nữa thôi mà.

Trương Ngọc Trân nói rất xúc động:

- Nếu anh mà chết đi. Trương Ngọc Trân sẽ thay anh làm hết tất cả...

- Kể cả việc trả thù cho gia sư à?

- Phải, tôi sẽ dùng Oa Hoàng Thần Kiếm để cắt đầu lão trọc Vô Thiên kia rồi tế trước mồ của anh.

Vương Phấn thở dài nói:

- Giao tình của hai ta chưa sâu sắc lắm, sao cô lại làm như vậy?

- Lời tôi nói giống như Xuân tằm làm kén vậy.

- Ồ, cô không nói tôi cũng rõ rồi, nhưng lệnh sư đã sớm cảnh cáo tôi rồi.

- Bà ta chỉ khống chế thân xác tôi chứ không thể khống chế tâm hồn tôi được.

- Thôi đừng nói nữa. Cô biết rằng đó mới chỉ là ý nghĩ của phía cô mà thôi. Còn tôi, tôi nghĩ thế nào, cô làm sao mà biết được.

- Hai cái đó không có quan hệ gì với nhau. Chỉ cần anh hiểu như thế là tôi mãn ý lắm rồi.

Vương Phấn cố nén tình cảm của mình lại, cố làm ra vẻ lạnh lùng:

- Cô hãy về nhanh lên, nhỡ trong ba hôm mà tôi lại tìm được ma cung, lúc đó may ra còn có cơ hội nhìn thấy tôi bị phát tác độc dược. Nếu mà không tìm thấy thì không chừng đã chết đâu đó rồi. Cô cũng đừng vì thế mà buồn...

http://tieulun.hopto.org

Nói xong liền tung người một hơi chạy hơn hai mươi dặm mới dừng lại. Chàng ngẩm ngẩm vận chân khí cũng không có gì thay đổi. Chàng chỉ thấy mặt nóng bừng mà thôi, cơ bắp cũng hơi nhức, chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi, Trương Ngọc Trân không hề lừa ta.

Chàng buồn lắm, thù thấy chưa trả, chí nam nhi hảo hán giang hồ... tất cả bây giờ chỉ là một giấc ảo mộng mà thôi, chàng hận trong lòng và lẩm nhẩm:

- Trời ơi, sao trời tệ bạc với ta thế này?

Chàng biết rằng nếu đúng như lời Trương Ngọc Trâm mà cố chạy đến Trường Xuân Cốc thì cũng không sao chạy cho kịp, song chàng vẫn hy vọng đến đó ít ra cũng giao được Thần Long Lệnh cho Nông Canh lão nhân...

Sau khi tính lịch trình, chàng thấy đến đó nhanh nhất cũng phải mất bốn ngày, nếu như

chạy hết tốc lực. Kinh nghiệm cho hay rằng một người đã bị trúng độc nếu như cứ vận chân khí quá nhiều thì chỉ càng gần cái chết mà thôi.

Như vậy thì hy vọng trở về Trường Xuân Cốc cũng tan thành mây khói.

Vương Phấn như vô vọng, chàng ngây người ra chốc lát rồi nói :

- Nếu cái chết đã được quyết định thì thôi, ta hãy tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ mà chết, để cho Thần Long Lệnh khỏi rơi vào tay kẻ khác.

Chàng đi vào vùng hoang sơ tuyệt cốc, chàng cứ đi, đi mãi...chẳng biết bao lâu...Bây giờ chàng không còn khái niệm thời gian nữa... chàng không biết đói, không biết khát.....cứ đi theo con đường, rồi cuối cùng thì cũng đến tuyệt lộ đường cùng.

Lúc này thì xung quang toàn là vách đá chọc trời, cuối đường là một cái hang. Hang đầy cỏ rậm, rậm đến mức không nhìn thấy gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Nếu theo thế núi mà nói thì nếu đi qua cái hang núi này thế nào cũng sẽ tìm thấy lại mặt trời và mặt đất.

Chàng đã không quan tâm gì đến sinh mạng, chỉ cốt tìm một chỗ yên tĩnh, kín đáo để tự chôn mình. Chàng cứ bước, cứ bước vào hang.

Đi được hơn một trăm bước, bỗng từ sau lưng có giọng nói...

Chàng lẩm bẩm:

- Lạ thật, cái chỗ vắng vẻ này lại có tiếng người à...

Do hiếu kỳ, chàng bỗng dừng chân lại.0 Chàng nghe thấy giọng nói âm sâu truyền lại:

- Chẳng có thể tìm đâu ra một cái chỗ như thế này đâu.

Rồi lại có giọng nói tiếp theo:

- Tính cho đến hôm nay, chúng ta đã tìm bao nhiêu năm rồi nhỉ?

- Thế mà đã mười hai năm rồi.

- Này, ta hỏi ngươi. Đời người ta có mấy lần mười hai năm nào.

- Cái đó không can hệ, chỉ cần tìm được, dù cả một đời người ta cũng cam lòng.

- Ờ, ngươi xem xem, cái bí cốc này liệu có đường ra không?

Cái giọng âm sâm ấy yên lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Theo kinh nghiệm những năm qua của tôi thì sau bí cốc sẽ là một khoảng trời.

- Chưa chừng đi bừa đi thì thế nào cũng tìm thấy lối ra.

Càng đi càng đến gần hơn và Vương Phấn thấy trước mặt mình là hai người đang đi đến.

Một người mặc áo bào đen, rất gầy mũi quặp, mắt chim ưng. Hai mắt sâu hoắm, sáng quắc, người kia đều bịt khăn, mình mặc áo quần như một nho sĩ.

Lão nho sinh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tìm cái gì mà đi tìm đến mười mấy năm thế này.

Người kia chân vẫn bước tới sâu vào trong hang hẹp và nói:

- Đi đứng ở những nơi như thế này phải cẩn thận, chỗ này chính là sào huyệt của rắn rết đấy.

Nho sinh cười ha hả:

- Cứ yên tâm đi, đã qua trăm núi ngàn sông rồi, nhằm nhò gì cái hang bé nhỏ này.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, họ đã đến gần Vương Phấn. Vương Phấn nấp mình sau một thân cây nín thở, chàng để ý xem họ đi tìm gì.

Cái hang hẹp này dài chừng hai ba dặm, chỉ một thoáng là đi hết liền. Bên trong thoáng rộng, người gầy cao đưa tay chỉ vách núi cheo leo như bức bình phong rồi nói:

- Huynh có cho rằng phía sau bức vách

đá kia chính là chỗ chúng ta cần tìm không nào?

Nho sinh cười nói:

- Đừng đắc ý vội chờ tìm được hẳn hay.

Hai người lại lao nhanh về phía trước như tên bắn. Họ đi sâu vào trong hang Vương Phấn lặng [illegible] sát tận chân vách núi.

[illegible] chiếu xuống [illegible] rậm có [illegible] lão [illegible] vách [illegible] sương [illegible] nói:

- Thôi, hỏng rồi, đây là chướng độc hoa đào.

Nói xong liền chạy như bay lui sau vách núi. Do phản xạ cầu xin... chàng liền chạy theo họ.

http://tieulun.hopto.org

Qua khỏi vách núi là một con đường cheo leo nằm giữa hai vách núi hiểm trở. Đi hết con đường lại là một hang núi có những cây cổ thụ cao chọc trời, lão mũi quặp hướng về phía gió thổi hít một hơi dài rồi nói vội:

- Chúng ta đã bị trúng hoa đào chướng khí rồi nhưng ở đây không an toàn, phải liều mình băng tiếp qua khu rừng này nữa.

Lão nho sinh cười méo mó:

- Bây giờ chỉ có tiến không còn đường lui nữa rồi. Thôi đi...

Hai người đi chỉ chú ý phía trước, không hề để ý phía sau, đang có người. Nói xong, họ lại tiếp tục đi về phía cốc. Vương Phấn vẫn bám theo, bỗng trong lớp lá cây dưới chân bốc lên một mùi uế khí, khiến người ngửi thấy phải buồn nôn. Chân mày chàng khẽ chau lại.

Lúc này lão mũi quặp thét to:

- Hỏng hết cả rồi, vừa nãy bị chướng độc của hoa đào. Bây giờ lại bị độc của khí mốc

này nữa. Thứ khí độc mốc này không có thuốc giải đâu, chỉ sợ chúng ta bị chôn thây ở chốn này thôi.

Cả hai nói vậy nhưng vừa nói họ càng đi nhanh qua cánh rừng rậm hôi thối kia, bỗng... lão già mũi quặp vui vẻ:

- Cuối cùng thì ta cũng đã tìm ra được Tỵ Tần Cốc rồi.

Vương Phấn giật mình lẩm bẩm:

- Hóa ra bọn họ đi tìm Tỵ Tần Cốc.

Tiếp theo lão nho sinh lại nói:

- Tìm được thì đã có gì hay đâu? chẳng qua là Tỵ Tần Cốc có thêm mấy bộ xương của chúng ta mà thôi.

Lúc này Vương Phấn đứng sau bọn họ không xa mấy. Trước mắt là một u cốc có vô số hang động, tuy chúng không to như Trường Thanh Cốc nhưng trong cốc có nhiều kỳ hoa dị thảo khắp nơi đều là một màu xanh. Trời đất một màu xanh, có trời có đất sáng sủa. Chàng

http://tieulun.hopto.org

than thở "Tìm được một chỗ như vậy để chôn nắm xương tàn cũng hay..."

Lúc này Vương Phấn quên tất cả không để ý đến gì cả.

Hai người kia đều là những võ lâm cao thủ có hạng. Hồi nãy vì mải mê không để ý, bây giờ lại bỗng nghe thấy có tiếng người thở than phía sau... Bất giác họ cùng quay đầu nhìn lại. Họ thấy đó là một thanh niên đang đi ngắm cảnh sắc trong hang, cả hai người vội nhìn nhau trao đổi. Lão mũi quặp vội hỏi:

- Ê, tên kia, ngươi từ đâu lại đây?

Vương Phấn nhìn chúng rồi đáp:

- Từ ngoài cốc vào...

- Đi theo chúng tao à?

- Đúng ra thì tại hạ vào trước, bây giờ thì hóa ra sau.

Lão mũi quặp cười:

- Ngươi có biết ta là ai không?

- Thứ lỗi cho tại hạ ngu dốt không biết các hạ là ai cả.

- Cũng chẳng trách ngươi làm chi, đã mười mấy năm nay lão không có mặt trên giang hồ thì ngươi làm sao biết được.

Lão nho sinh cười:

- Lẽ nào ngươi chưa nghe Thiên Sơn Bách Độc Ông? Giang Nam Nhất Họa Tiên.?

Vương Phấn lắc lắc đầu. Lão chàng ung bỗng lao đến trước mặt chàng và nhăn giọng nói:

- Một mình người đến cái hang cùng ngõ hẹp vắng vẻ này với mục đích gì vậy?

- Tìm nơi chôn thân, đâu có ngờ lại gặp hai vị ở đây.

Lão mũi quặp nổi giận song đến khi phát hiện Vương Phấn mặt đầy tử khí thì kinh ngạc quá nói:

- Ngươi bị độc gì mà nặng vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Người ta bảo rằng đó là độc hối. Sau ba ngày sẽ tan biến thành máu mà chết.

Nói xong chàng bỗng nhớ lại. Hôm nay vừa đúng ba ngày, tại sao còn chưa phát tác nhỉ.

Lão mũi quặp lắc đầu nói:

- Lão phu một đời chơi độc vẫn chưa nghe thấy cái tên độc hối bao giờ.

- Họ bảo đây là một thứ độc dược của người Miêu Cương sáng chế ra.

Lão nho sinh cười ha hả nói:

- Hãy kiểm tra hắn xem.

Lão Mũi quặp nhìn kỹ Vương Phấn một lúc rồi nói:

- Cho ta xem mạch của ngươi nào.

Vương Phấn đưa tay ra nói:

- Ông xem đi...

Lão ta xem mạch xong rồi cười ha hả:

- Lạ thật, lạ thật... theo lời ngươi nói thì

bây giờ ngươi đã biến thành máu rồi làm gì ngươi chỉ có hiện tượng trúng độc ít nhỉ.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Tôi cũng không hiểu được.

Lão mũi quặp buông tay chàng ra, lão cúi đầu bước tới đăm chiêu. Lão nho sinh nóng ruột nói:

- Ngươi đừng quên là hai ta cũng đang trúng độc đây.

Lão mũi quặp cũng không chú ý cứ đi lại, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên rồi nói:

- Ngươi và ta thật tình mà nói cả hai ta đều trúng nhị trùng độc - trúng độc hai lần thì tôi không có cách giải. Bây giờ chỉ chờ vào may mắn thôi.

Lão nho sinh tức tối nói:

- Ngươi cứ thích nói nửa chừng, đang lo sốt cả ruột.

Lão mũi quặp không đáp lời, thò tay vào túi lấy ra một cái lọ bằng ngọc dốc ra hai viên

http://tieulun.hopto.org

thuốc. Một viên đưa cho lão nho sinh còn một viên thì cho vào miệng, sau đó quay sang Vương Phấn và nói:

- Ngươi có cần ta trị độc cho ngươi không?

Vương Phấn gật gật đầu:

- Có bệnh tất nhiên là muốn được cứu sống, song chẳng hay có điều kiện gì không?

- Vấn đề rất giản đơn, ta cứu ngươi và ngươi cứu chúng ta.

- Khả năng tại hạ liệu có làm được không?

- Tất nhiên là được, song phải nói rõ với nhau thế này: "Nếu ta mà chữa khỏi cho ngươi mà ngươi không cứu chúng ta thì hãy lưu ý: hai chúng ta sẽ liên thủ để xử lý ngươi đấy..."

Vương Phấn cười:

- Ông nhầm người rồi, tại hạ không phải là hạng người vô ơn bạc nghĩa đâu.

- Thôi được, lời nói như đinh đóng cột. Thời gian còn ngắn lắm, chúng ta ra tay ngay.

Lão ta vẫy tay gọi lão nho sinh rồi nói:

- Độc khí mà chúng ta trúng phải hiện chưa phát tác. Bây giờ chúng ta hãy giúp tiểu ca này lấy hết độc khí còn sót lại trong người của anh ta ra cho hết.

Lão nho sinh thong thả bước lại và nói:

- Động thủ ra sao đây?

- Dùng chân nguyên của hai ta đưa vào người cậu bé để đẩy độc trong người cậu ấy ra.

- Thế thì dễ thôi.

Lão nho sinh nói xong làm liền, lão đưa tay ấn vào mệnh môn của Vương Phấn. Lão mũi quặp đưa tay cản lại nói:

- Về mặt này ngươi khỏe hơn ta, ta động thủ, còn ngươi thì trợ thủ giúp ta.

http://tieulun.hopto.org

Theo lệnh Vương Phấn ngồi bằng xếp chân, vận động để bài độc. Bản thân chàng khí nạp vào đơn điền, tay lão mũi quặp ấn vào mệnh môn Vương Phấn. Một luồng khí ấm chạy vào thân thể chàng...

Vương Phấn cứ nghĩ rằng mình sẽ chết cho nên chẳng quan tâm đến các độc khí của đào hoa chưởng khí cũng như khí mốc của lá rừng. Bây giờ lão mũi quặp giúp chàng để tụ chân khí bài độc, chàng cố vận chân nguyên nhưng không ăn thua. Luồng chân khí của lão mũi quặp vào âm ấm hòa nhập với chân khí của chàng cũng có một vài tiến triển nhỏ nhưng rất chậm rất chậm. Trong lúc đó lão mũi quặp đã bắt đầu vã mướt mồ hôi trên trán.

Lão nho sinh bỗng trầm giọng nói:

- Chú ý này, ta yểm trợ cho đây.

Cánh tay lão nho sinh ấn trên lưng lão mũi quặp, công lực của lão có khá hơn công lực

của lão mũi quặp một bậc. Nội lực xâm nhập, chân lực phát triển ngày một lớn, làm cho chân lực của Vương Phấn ngày một tăng. Khí độc dồn lại, giống như một quả cầu. Chàng có cảm tưởng rằng muốn đẩy độc khí ra, ắt phải có chân khí mạnh hơn.

Lão mũi quặp càng tăng nhanh truyền chân lực vào người của Vương Phấn, công lực của Vương Phấn tăng một cách kỳ lạ, chàng thấy tức ở cổ họng, rồi ợ một cái, chàng nhổ ra một cục máu đen ngòm. Toàn thân chàng như trút được một gánh nặng, lúc này lão mũi quặp và lão nho sinh cũng đã thu chưởng về.

Lã mũi quặp vội mở to mắt, lấy ra ba viên thuốc đưa cho mỗi người một viên, lão cười ha hả:

- Cậu bé, công lực của cậu không phải tầm thường đâu.

Vương Phấn đứng dậy nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nghe người ta nói rằng với thứ độc dược này thiên hạ vô phương cứu chữa. Thế mà các vị lại đẩy nó ra dễ dàng.

Lão mũi quặp cười:

- Đây gọi là lấy độc trị độc. Cái độc hối đó chế từ trăm ngàn thứ độc khác, không sắc không mùi, bị nhiễm độc, độc khí lẫn ngay vào máu, thế thì vô phương cứu chữa. Song ngươi lại ở trường hợp Âm Thổ Dương Sai, cùng lúc lại bị thêm đào hoa chướng khí và khí mốc của lá cây rừng.

- Đúng ra thì ngươi phải bị ngấm độc nhanh hơn, song độc tính nọ đã trung hòa độc tính kia. Mặc dù độc dược còn khống chế sinh mạng và huyết mạch của con người, song với người có công lực cao thì việc đẩy chất độc khí ra không có gì là khó.

Vương Phấn không hiểu gì lắm song cứ gật đầu lia lịa nói:

- Hai vị trúng kịch độc, vậy tại hạ phải tận lực ra sao đây?

Lão mũi quặp thò tay lấy cái bình bằng ngọc trong người ra giao cho chàng và nói:

- Trong người ngươi đã được giải độc tố. Lão phu cần [illegible] một cốc máu mũi, ngươi có đồng ý cho không?

Vương Phấn cười:

- Hai vị đã cứu mạng cho tại hạ, tại hạ tiếc gì một cốc máu?

Lão mũi quặp lấy trong người ra một con dao rất mỏng và một viên đá được một viên kim sang dược. Tiếp đến lão ta rạch trên tay của Vương Phấn một đường lấy máu đầy bình và chia cho lão nho sĩ cùng uống. Tiếp đó là vận công điều khí, không nói năng gì cả...

Vương Phấn nhìn thấy hai người nhập định. Chàng tự nhiên cảm thấy có một điểm

http://tieulun.hopto.org

báo về một cái gì đó không ổn. Chàng ấy này lo lắng vô cùng lẩm bẩm:

- Cái gì thế này, xưa nay ta chưa từng bị trạng thái như thế này kia mà...

Một lúc sau cả hai người cùng đứng dậy, cười ha hả...

- Lão lại có thêm một kinh nghiệm nữa.

Vương Phấn tiến lên nói:

- Xin hỏi các hạ, tôi có thể đủ khả năng để băng qua hai bí cốc này không?

- Tất nhiên, sau khi thoát nạn thì ngươi đã trở thành không bao giờ bị trúng độc nữa, tức là ngươi đã trở thành người miễn nhiễm độc tính rồi.

- Nếu đi được, vậy tại hạ xin cáo từ.

Lão mũi quặp bỗng nói:

- Hãy khoan, đợi đã ! Chúng ta đã cùng nhau thoát cơn hoạn nạn thì tại sao ngươi lại không cho chúng ta hay tánh danh của ngươi?

- Tại hạ là Vương Phấn, gia sư là Thần Long Lệnh Lục Định Nhất.

Lão mũi quặp như hiểu ra, lão nói:

- À, ra thế. Đúng là chỉ có cao nhân mới đào tạo được môn đồ như thế này.

- Các hạ quá khen.

- Kịch độc của ngươi hôm nay đã hết song cũng không được vội vã ra đi như thế.

- Tại hạ chỉ sợ bạn bè tại hạ lo lắng sinh ra nhiều chuyện rắc rối khác.

- Ngươi vào núi mà lại về không như thế chẳng bỏ công sao?

- Những vật ngoài thân thì cần nó làm chi?

Lão nho sinh cười khẩy:

- Ngươi cho rằng Tỵ Tần Cốc chỉ là nơi cất giấu châu báu tầm thường thôi sao?

- Dù là cái gì gì đi nữa, tại hạ cũng không ham.

http://tieulun.hopto.org

Lão mũi quặp cười ha hả:

- Bí đồ tỵ Tần Cốc xuất hiện trên giang hồ đã gây ra biết bao cuộc binh đao để tranh giành. Còn ngươi rõ ràng đã đến được đây, mà cũng không muốn xem nhìn nó, thật xứng đáng là môn hạ của một danh sư.

- Thực ra bí đồ đã lọt vào tay môn hạ rồi song tại hạ lại giao trả nó cho người ta...

- Theo ngươi nói thì chỗ này đã có người biết rồi à?

- Đúng vậy !

Lão mũi quặp ngạc nhiên quá chừng lão nói:

- Tại sao chúng ta không vạch ra nhiều bản đồ để cho thiên hạ cứ đi tìm khắp nơi nhỉ ?

Lão nho sinh cười lạnh lùng:

- Đáng tiếc là hôm nay ngươi không còn khả năng ra khỏi cốc này nữa.

- Để xem xem.

- Thôi đừng tranh cãi nữa, chúng ta hãy đi xem xem thử các thứ đó để ở đâu nào.

Lão mũi quặp đến gần Vương Phấn và nói:

- Ngươi đã vào đây thì ngươi cũng có phần, ngươi không thể bỏ đi được, hãy đi đi, chúng ta xem xem.

Vương Phấn cứ đi theo thế thôi. Họ đi xuống dưới đáy cốc đã, mò mẫm hồi lâu, tìm khắp chốn mà chẳng thấy gì. Lão nho sinh thở dài nói:

- Trời sinh vật ra là đã có mỗi thứ, tìm cũng vô [illegible]

Lão mũi quặp nói như thất vọng:

- Xem ra nếu không có bản đồ thì chẳng làm gì được cả.

Thấy họ thất vọng, Vương Phấn khuyên:

- Hai vị không nên buồn phiền như thế. Chúng ta hãy ra khỏi cốc rồi nói chuyện tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Nếu tại hạ gặp lại người cất giữ bản đồ, bảo đảm sẽ cấp cho hai vị một tờ chỉ dẫn.

Lão mũi quặp lắc đầu:

- Thực ra chúng tôi chỉ vì tò mò chứ không có ý tham...

- Nếu đã thế thì chúng ta nên ra khỏi cốc. Hiện nay trong giang hồ chính đạo đang tiêu tan mà tà giáo lại đang thịnh. Hai vị tiền bối hãy tái xuất giang hồ mà trừ ma phục đạo thì hơn...

Lão nho sinh cười lớn:

- Thiên Sơn Bách Độc Ông, Giang Nam Nhất Họa Tiên đều là những lão quái nổi danh. Họ không gọi chúng tôi là tà ma ngoại đạo là đủ lắm rồi.

Thiên Sơn Bách Độc Ông lại nói thêm:

- Ngươi có lòng quan tâm đến giang hồ sự nghiệp, có lẽ ngươi đã kế thừa cương vị Lệnh Chủ của Lục Định Nhất sao.

- Tuy rằng tôi không hề có dã tâm tham muốn cái chức lệnh chủ song lại có lòng vì chính nghĩa của giang hồ.

Giang Nam Nhất Họa Tiên vẫy vẫy tay nói:

- Thôi cứ kệ cậu ta, chúng mình cứ an nhàn thong dong, ông thấy sao? Hay là xuất thế giang hồ.

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Cứ cho là như thế đi, song bây giờ làm sao mà ra khỏi hang?

Giang Nam Nhất Họa Tiên im lặng không nói gì, Vương Phấn bỗng nói:

- Tại hạ đã băng qua hai ác cốc và bay giờ là miễn nhiễm độc tính phải không?

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Lão dám chắc như thế.

- Tại hạ đã nghĩ ra một cách, không biết thế nào...

- Thử nói ra coi.

http://tieulun.hopto.org

- Ý của tại hạ là: Hai vị hãy dùng phép quy tức (cách nín thở của rùa), nín thở và tại hạ sẽ mang hai vị ra.

Giang Nam Nhất Họa Tiên:

- Hay, hay... thật là một cách nghĩ tuyệt vời...

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 6

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 42

PHONG TRẦN SONG QUÁI

Gió thu hiu hiu thổi, cỏ cây hoa lá đung đưa, mặc dù thời tiết đang vào tháng chín song cây lá đã bắt đầu khôn vàng,

Trên con đường cái có hái già một trẻ đang đi, hai lão nhân có tướng mạo kỳ quái vô cùng, song chàng trai trẻ thì chư cành vàng lá ngọc, bảnh trai vô cùng, người đi đường ai cũng tò mà nhìn theo.

Đúng lúc ba người bước chân vào thị

http://tieulun.hopto.org

trấn, thì bỗng nhiên có một khiếu lão tóc tai bù xù từ trong chợ chạy ra kêu lớn:

- Người anh em ơi hãy thương cho lão khiếu hóa của tôi với,

Ba người đó chính là Thiên Sơn Bách Độc Ông, Giang Nam Nhất Họa Tiên và Vương Phấn, họ vừa Tỵ Tần Cốc trở về, cả ba ngạc nhiên hỏi lại:

- Người tìm chúng ta có việc gì vậy?

Khiếu hóa nhìn hai lão già muốn nói gì rồi lại thôi, Vương Phấn vội giới thiệu:

- Vị này là Lĩnh Nam Xà Cái của Cái Bang còn hai vị đây là Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa Tiên.

Lĩnh Nam Xà Cái giật mình nói thầm:

- Tại sao anh ta lại đánh bạn với hai quái vật này nhỉ?

Nhưng miệng lại nói:

- Hóa ra đây là hai lão tiền bối. Rất hân hạnh.

Thiên Sơn Bách Độc Ông giọng lầm rầm:

- Thôi đừng khách khí nữa, có gì nói mau đi !

Lĩnh Nam Xà Cái khẽ nhíu mày rồi quay sang nói với Vương Phấn:

- Gần đây ngươi có truyền ra Thần Long Lệnh không?

Vương Phấn lắc đầu:

- Không có .

- Thế thì lạ thật. Gần đây tất cả các phái đều tiếp nhận được truyền dụ của Thần Long Lệnh, dặn rằng tất cả phải có mặt tập hợp tại đỉnh Thượng Nhân núi Thái vào ngày chín tháng chín sắp tới, để cùng bàn kế hoạch trừ ma diệt ác.

Vương Phấn quá sửng sốt hỏi lại:

- Tin này từ đâu mà có?

http://tieulun.hopto.org

- Bốn Bang chủ nói vậy, ông ta cũng lấy làm lạ. Ông ta lại tìm thiếu hiệp khắp nơi mà không thấy, nên rất sốt ruột.

- Thế đã có ai nhìn thấy Thần Long Lệnh chưa?

- Nga Sơn phái đã nhìn thấy Thần Long Lệnh, đúng là chính phẩm thật một trăm phần trăm.

- Ai truyền tống?

- Một đệ tử bốn bang,

- Tên gì?

Lĩnh Nam Xà Cái vội nói:

- Không ai hỏi tên của hắn ta.

- Sao không sợ rằng có giả mạo bên trong?

Lĩnh Nam Xà Cái thở dài:

- Sự việc tinh xảo đến thế khéo léo quá, lần trước tiếng đồn rằng Nam Cương Dã Tẩu, bang chủ bốn bang đều tình nguyện giúp thiếu hiệp trùng phục uy danh Thần Long Lệnh cho

nên khi thấy đệ tử của bốn bang truyền lệnh thì chẳng ai nghi ngờ làm gì. Thật là sơ ý !

Vương Phấn giận lắm:

- Thần Long Lệnh đúng là thật, song không phải do tôi truyền.

Lĩnh Nam Xà Cái hỏi lại:

- Thế chuyện gì đã xảy ra vậy?

Vương Phấn đem chuyện Thần Long Lệnh bị mất kể lại một lượt, Lĩnh Nam Xà Cái vội nói:

- Như vậy, Thiên Kiêu Bang đang có độc kế gì đây, chúng ta làm gì bây giờ ?

Giang Nam Nhất Họa Tiên bỗng nói xen vào:

- Chẳng có gì mà ầm ĩ, đừng sốt ruột quá như vậy!

Vương Phấn quay lại nói:

- Họa Tiên có cao kiến gì không?

- Chuyện này không nên làm ầm ĩ lên như vậy làm gì. Chúng ta tương kế tựu kế, đồng

http://tieulun.hopto.org

thời cũng báo cho tất cả đệ tử Cái bang biết đừng nói gì về việc ngươi đã bình yên vô sự, chúng ta sẽ đến Thái Sơn đấu với chúng.

Vương Phấn trịnh trọng nói:

- Được, đại ca hãy về báo cho Triệu Bang Chủ hay tất cả mọi chuyện, mọi người cứ đến Thái Sơn dự hội.

Lĩnh Nam Xà Cái biết Vương Phấn có hai quái nhân phò trợ, thế nào cũng gặp nhiều thuận lợi, lão bèn cáo từ mà đi, rồi nói:

- Thế thì ngu huynh xin cáo từ !

Nói xong liền bỏ đi, Vương Phấn cùng hai lão quái cùng tiến vào thị trấn, Giang Nam Nhất Họa nói:

- Trước hết hãy tìm một nơi trọ để nghỉ ngơi đã.

Tiếp theo, cả ba cùng vào khách sạn. Giang Nam Nhất Quái lấy trong túi ra một cái mặt nạ, vẽ chấm thêm vài đường rồi đưa cho Vương Phấn mà nói:

- Ngươi hãy mang cái này vào,

Vương Phấn mang mặt nạ vào, chàng trở thành một lão già mặt nhăn nheo, Giang Nam Nhất Họa còn gắn thêm cho chàng một bộ râu dê nữa. Kế đó lấy trong túi ra một chiếc áo chẽn màu vàng, Giang Nam Nhất Họa đưa cho Vương Phấn và nói:

- Hãy mặc vào đi !

Giang Nam Nhất Họa chỉ Vương Phấn và Thiên Sơn Bách Độc Ông:

- Thế nào, ngươi quen người này không?

- Trông rất giống Dược Tiên Lã Phẩm.

Giang Nam Nhất Họa cười ha hả:

- Xem ra cái nghề tô vẽ của tôi cũng chẳng kém ai.

Chờ cho hai người hóa trang xong, Vương Phấn mới nói:

- Tiền Bối cần tôi phải đóng vai Dược Tiên La Phẩm phải không?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy, Thiên Kiêu Bang cho rằng ngươi đã chết rồi, vậy ngươi phải lợi dụng cơ hội này mà chơi lại một vố.

- Nhỡ ra gặp người quen của Dược Tiên Lã Phẩm thì sao?

- Cái đó không quan trọng, Dược Tiên không có nhiều bạn đâu. Hơn nữa phần lớn đều chết cả rồi.

Sau đó Giang Nam Nhất Họa kể tóm tắt cuộc đời và cá tính của Dược Tiên cho Vương Phấn nghe một lượt, Thiên Sơn Bách Ông bỗng nói xen vô:

- Ông ta quê ở đâu?

- Thiển Tây !

Giang Nam Nhất Họa Tiên mừng quá nói:

- Thế là tốt, ông là người của Tam Cúc có giọng nói rất giống với ngươi. Ngươi hãy cố gắng nói hạ giọng xuống cho giống giọng một ông già là đạt yêu cầu rồi.

Tính đến ngày tụ hội của Thái Sơn, chỉ còn sáu bảy ngày nữa thôi, Vương Phấn liền nói:

- Chúng ta mau mau trở lại, kẻo không kịp.

Cùng nhau đi trên đường, hai lão quái đối xử với Vương Phấn chẳng khác gì đối xử xưng hô như đối với Dược Tiên thật, Vương Phấn có sai sót gì trong cử chỉ là hai lão quái uốn nắn ngay. Vì vậy Vương Phấn dần dần đã nhập vai rất đạt yêu cầu.

Trên đường người đi lại rất đông, vì nhị quái ẩn tích quá lâu cho nên họ không quen và cũng không biết hai vị, ngược lại hai vị cũng chẳng quen ai.

Vương Phấn bụng bảo dạ:

- Thiên Kiêu Bang đã liên kết với tăng nhân che mặt. Lẽ nào lần này mụ ta lại bức thiên hạ quần hùng phải tôn mụ ta lên ngôi minh chủ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng đang suy tính thì Thiên Sơn Bách Độc Ông rỉ tai:

- Cậu bé, cuộc hội ở Thái Sơn kỳ này là một dịp tốt cho ngươi đó.

- Như thế nghĩa là thế nào?

- Thiên Kiêu Bang cho rằng ngươi đã chết cho nên mới giả truyền cho võ lâm đến núi Thái Sơn. Nếu lúc đó mà ngươi đột nhiên xuất hiện trước công chúng đối mặt với mụ ta chẳng phải là điều bất lợi cho mụ ta sao?

- Điều đó rất đúng, tuy nhiên vẫn cần phải có võ lực hậu thuẫn mới an toàn.

- Thiên hạ quần hùng có mặt họ không ngồi khoanh tay mà nhìn đâu.

- Điều đó chẳng ăn thua gì, tôi đã kinh qua một lần như thế, tôi có kinh nghiệm rồi.

Giang Nam Nhất Họa bỗng nói xen vào:

- Thế ngươi đến Thái Sơn làm chi?

- Liệu chết với lão tăng che mặt một phen.

- Ha, cái dũng của một kẻ vũ phu !

- Tại hạ cũng biết võ công của mình thua kém hắn một bậc, nhưng đã chịu không thấu nữa rồi.

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Tất cả phải hành động cho đúng, phải tùy cơ ứng biến, không được lỗ mãng. Phải tin rằng một khi có xuất hiện của mấy lão già bất tử này thì Thiên Kiêu Bang sẽ không có thể điều hành khống chế võ lâm được đâu.

- Tại hạ cũng nguyện sẽ làm theo lời chỉ dạy của tiền bối.

Cả ba đang bàn luận bỗng thấy Vân Quí Song Sát xăm xăm chạy đến, Vương Phấn định gọi bỗng nghĩ đến thân phận của mình đang nhập vai nên lại thôi. Vân Quý Song Sát dường như có gì đang sốt ruột, cứ đi một mạch không

http://tieulun.hopto.org

chịu nhìn ai. Bỗng Vương Phấn đi nhanh hơn và nói:

- Chúng ta hãy đuổi theo, con sâu rượu trong bụng tôi đang cồn cào đây !

Nhắc đến rượu, Giang Nam Nhất Họa hứng chí nói:

- Ồ, rượu vùng này nấu ngon lắm đây.

Nói thế xong chân hai lão quái tự nhiên cũng bước nhanh hơn. Chưa đầy hai giờ, họ đã đến thành Thái An, Vương Phấn chỉ một tòa tu Hưng Lân trên lề đường rồi nói:

- Hai vị vào trước bảo chúng chuẩn bị, tại hạ có chút việc sẽ trở lại sau.

Chàng đuổi bám theo Song Sát, thấy cả hai rẻ qua một khúc ngoặt và đi vào một khách sạn.

Vương Phấn giả vờ xem phòng, liền vào theo. Song Sát vừa vào đã hỏi ngay:

- Ở đây có ông nào họ Mã đang trú lại không?

Điếm gia vội nói:

- Có, có, ông ấy ở đằng sau.

Vân Quý Song Sát vội lui ra các phòng phía sau, Vương Phấn vẫn đi theo, quả nhiên các phòng phía sau đều đã có người ở. Vừa lúc có một dãy trống Vương Phấn nói với tiểu nhị:

- Phòng này để dành cho lão nghe.

Tiểu nhị liền mở cửa giao phòng và bày biện khay chén uống trà. Vương Phấn liếc mắt nhìn sang thì thấy ở đó đã có mặt đủ hết các vị: Nam Cương Dã Tẩu, Nông Canh lão nhân, Điện Ngọc Bội, Triệu Bang chủ Cái bang,

Thấy Song Sát bước vào, Nam Cương Dã Tẩu nói ngay:

- Đã thấy Vương Phấn về Trường Thanh Cốc lại chưa?

Hắc Sát đưa cho lão một mảnh giấy và nói:

- Lão xem đây thì rõ !

http://tieulun.hopto.org

Tất cả họ đều rất quan tân đến Vương Phấn cho nên tất cả đều nhào nhào qua mà xem. Điện Ngọc Bội khóc thất thanh:

- Đại ca đã trúng độc rồi, Đại ca không còn sống nữa,

Nông Canh lão nhân ủ rũ nói:

- Tin này có bao lâu rồi?

Song Sát đáp:

- Trước đây mười hôm, chúng tôi được tin này liền đi ngày đêm đến đây,

Nông Canh lão nhân quay sang nói với Nam Cương Dã Tẩu:

- Trên đời này lại có thứ độc dược ghê gớm vậy sao?

Nam Cương Dã Tẩu đáp:

- Đã gọi là độc hồi, thì đó là kết tinh của nhiều loại kịch độc. Nếu đã trúng độc thì e khó mà sống nổi.

Nông Canh lão nhân thở dài não nuột, Vương Triệu Bang chủ nói:

- Hiện giờ tình thế rất cấp bách, để dò la tin tức manh mối về Vương thiếu hiệp, trước đây mấy hôm, Cái bang có ra lệnh bằng chim câu đưa thư, thông báo đến tất cả đệ tử Cái bang phải truy tra cho kỳ việc này.

Không ngờ mấy ngày sau đã có tin tức ngay.

Điện Bội Ngọc khóc và nói:

- Tìm ra được thì đâu còn có ích gì nữa đâu, sau ba ngày là chết mất rồi.

Mọi người xem trên giấy, sau ba ngày thì biến thành máu mà chết cho nên tự dưng ai cũng lo, tất cả im lặng nặng nề.

Vương Phấn định mấy lần định vào để thanh minh cho mọi người yên tâm, song cuối cùng thì chàng cố nén lại. Chàng nghĩ rằng: tờ giấy này chắc do mụ già ẩn cư ở u cốc viết đây, Đợi một lát nữa có khi tin của Lĩnh Nam Xà Cái cũng đến thôi. Thôi giữ kín hành tung càng

http://tieulun.hopto.org

kín càng hay. Nghĩ vậy, chàng cố gượng bước ra khỏi khách sạn.

Đến Tụ Hưng Lâu thì Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa đã chè chén no say, bát đĩa ngổn ngang. Thấy chàng đến, họ đều mắng:

- Quỷ tha ma bắt ngươi đi, bắt hai ta đợi quá lâu.

Vương Phấn đáp lại tỉnh bơ,

- Lão đây mà không đi xem bệnh để kiếm mấy đồng thì các ngươi lấy cái cóc khô gì mà nhậu?

- Thế tiền đã kiếm được chưa?

- Đủ để cho các ngươi chè chén no say, được chưa?

Hai lão quái biết chàng nói dốc song thôi không hỏi thêm nữa.

Vương Phấn liền ngồi xuống ăn uống mấy miếng. Vừa ăn vừa quan sát, khách trong quán hơn một nửa là võ lâm cao thủ, chàng biết

là họ đã nhận được Thần Long Lệnh triệu tập hội kiến ở Thái Sơn. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Thôi được, cứ chờ ngày mai xem các người tự xử lấy mình ra sao nào.

Lúc này ở dưới lầu có hai người bước lên. Đó là Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng và Điểm Thương Tiêu Dao Vũ Sĩ, Cả hai vừa ngồi xuống thì Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng bỗng nói:

- Ma lực của thằng bé này ghê gớm thật.

Tiêu Dao Vũ Sĩ ngó người hỏi lại:

- Ngươi đang nói ai đó?

- Ta đang nói đến truyền nhân của Lục Định Nhất Vương Phấn chứ ai vào đây nữa.

Tiêu Dao Vũ Sĩ lắc đầu cười khẩy nói:

- Mọi người đến đây vì cái uy của Thần Long Lệnh, song không thể đưa hắn lên làm lệnh chủ được.

- Nhưng hắn không những được Cái Bang và Nam Cương Dã Tẩu ủng hộ toàn lực,

http://tieulun.hopto.org

mà ngay cả Thiếu Lâm và Võ Đương cũng đều có ý đó.

Tiêu Dao Vũ Sĩ nói:

- Kỳ lạ thật, từ đâu mà lão lại biết được tin tức này nhỉ?

- Hai phái này xưa nay không đếm xỉa đến chuyện bên ngoài, lần này lại tuyển toàn võ lâm cao thủ do chưởng môn soái lĩnh đi dự hội. Nếu không phải là nâng đỡ yểm trợ là vì lý do gì?

Tiêu Dao Vũ Sĩ vẫn lạnh lùng:

- Theo ngươi, quan điểm nhìn nhận của hắn ta ra sao?

- Nhân cách và võ công đều rất tốt, hiện chẳng có ai bằng. Sau tám năm mười năm nữa có thể trở thành lãnh tụ của võ lâm đấy.

- Như thế là ngươi cũng ủng hộ cho hắn ta sao?

- Có thể nói như vậy.

- Dọc ngang giang hồ suốt đời lại để cho một thằng nhóc xỏ mũi.

Quỷ Phủ Thần Công cười ha hả:

- Chí lời không hiềm tuổi cao.

- Ngươi có biết gần đây Thiên Kiêu Bang đang nổi lên không?

- Có nghe nói.

- Ngươi đánh giá nhận xét ra sao?

- Thần bí, ngụy trá, phi chính đạo.

- Cách nhìn của Sơn Nhân lại hoàn toàn ngược lại...

Quỷ Phủ Thần Công cười ha hả:

- Hai ta đều không muốn làm cái chức minh chủ đó, thôi tranh cãi làm gì cho mệt óc !

- Nhưng ngày mai, Thiên Kiêu Bang sẽ xuất đầu lộ diện, Anh và tôi phải lựa chọn dứt khoát chứ.

Quỷ Phủ Thần Công không muốn bàn tiếp chuyện này liền lấp liếm:

- Thôi để mai hãy bàn.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Dao Vũ Sĩ bỗng hạ thấp giọng:

- Nói cho ngươi hay này, thực ra Thiếu Lâm và Võ Đương ngày mai kéo đến chỉ cốt gây thanh thế cho Thiên Kiêu Bang đấy.

Quỷ Phủ Thần Công nhướng mày lên hỏi tiếp:

- Thật thế à?

- Bởi thế cho nên bang chủ Cái Bang mới hết lòng vì tiểu tử kia, tiểu tử không thành công được đâu.

Bỗng mọi người im lặng, từ dưới lầu có mấy người bước lên, Vương Phấn nhận ra đó là chưởng môn phái Không Động Liễu Á Tử, Liễu Không thiền sư phái Trung Nhạc; Tịnh Hư đạo trưởng phái Tây Nhạc.

Tiêu Dao Vũ Sĩ đứng dậy gọi:

- Mời các vị hãy đến đây mà ngồi.

Họ chào hỏi mấy câu rồi đều ngồi cả xuống. Liễu Á Tử cười ha hả nói:

- Chắc là các vị cũng nhận được thông tri của Thần Long Lệnh rồi.

Tiêu Dao Vũ Sĩ gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng tôi cũng vừa mới nhắc đến chuyện ngày mai.

- Ha ha, biết thời vụ là người tuấn kiệt, các vị cũng biết rõ võ lâm ngày nay ai sẽ nắm thiên hạ.

Tiêu Dao Vũ Sĩ vỗ tay nói:

- Đúng là anh hùng bàn việc anh hùng.

Quỷ Phủ Thần Công ngẩng đầu nhìn Tịnh Hư đạo trưởng rồi nói:

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc xưa nay cùng hội cùng thuyền, và cũng là minh chủ võ lâm lần trước, chắc các vị đã có kế hoạch rồi, chứ?

- Trung Nguyên Ngũ Nhạc thuận tòng theo ý mọi người, đâu có chủ ý riêng.

- Nếu mọi người đều giống như Tiêu Dao Vũ Sĩ bàn, họ đều ngả về phía Thiên Kiêu Bang thì sao?

http://tieulun.hopto.org

Trung Nguyên Ngũ Nhạc cũng chẳng biết nói gì hơn

Quỷ Phủ Thần Công cười ha hả:

- Đây chính là chỗ khác nhau giữa danh ngôn chính phái với bọn giang hồ hư lạc như chúng tôi đây. Đáng kính phục, kính phục...

Nói xong liền bỏ đi xuống lầu.

Tịnh Hư đạo trưởng đỏ mặt nói:

- Người ăn nói thật ngông cuồng, nếu không nể mặt của Tiêu Dao Vũ Sĩ thì tôi đã mắng cho một trận rồi .

Tiêu Dao Vũ Sĩ khoác tay nói:

- Thôi, thôi, để mai xem lão ta ra sao !

Vương Phấn nghe và thấy tất cả, chàng nghĩ một mình:

- Quỷ Phủ Thần Công là một hán tử thẳng thắng vô cùng.

Thiên Sơn Bách Độc Ông, thấy Vương Phấn chỉ nhìn đăm đăm về một phía liền đứng dậy nói:

- Chúng ta ăn no rồi, thôi thì đi thôi.

Vương Phấn đứng dậy và theo hai lão quái xuống lầu...

Đúng lúc này có một hán tử khỏe mạnh xông lên lầu, giáp mặt với Thiên Sơn Bách Độc Ông đang xuống lầu. Kẻ lên người xuống, mà hán tử kia hình như đang vội, nên cứ thế mà xông lên... nào ngờ tay áo của lão quái cứ thế phất ra, hán tử kia lăn bùm một cái giống như một quả bóng bị lăn xuống lầu trở lại.

Vương Phấn nhìn thấy Bách Độc Ông hơi nóng tính. Định nói gì thì hán tử kia đã lao lên một cách tức giận:

- Lão quái ở đâu lại đó? Tại sao lại đánh lén ta.

- Từ Thiên Sơn đến đây !

Thiên sơn Bách Độc Ông từ từ đi xuống rồi nói:

- Cũng may là ta, nếu ngươi gặp người

http://tieulun.hopto.org

khác mà ngươi húc như thế liệu họ còn sống không?

Hán tử nói liệu chừng mình không thể địch lại, chỉ nhìn chằm chằm rồi quát:

- Ông đừng ỷ thế già cả, chờ đấy sẽ có người nói chuyện với ngươi.

Bách Độc Ông nổi giận, giương chưởng định bổ ra, thì bị Giang Nam Nhất Họa kéo tay lại nói:

- Đừng có nói đến là hắn có chịu được chưởng của ngươi hay không, liệu cái quán này có chịu được chưởng của ngươi không đã !

Lúc này hán tử kia đã bỏ chạy ra ngoài cửa.

Cả ba không nhắc đến chuyện đó nữa, vội thanh toán tiền nông và ra đi. Giang Nam Nhất Họa ngấm ngầm hơi men bèn nói:

- Tìm chỗ nghỉ đi, ta buồn ngủ quá !

Thiên Sơn Bách Độc Ông đáp chậm rãi:

- Nghỉ ngơi làm chi, ăn no rồi, uống no rồi, chúng ta cùng lên đường nào.

Giang Nam Nhất Họa Tiên bực quá nói:

- Đi thì đi chứ ngại gì? Ngươi tưởng là ta say à ?

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói rầm rầm:

- Có dám đi thi không, xem ai đi nhanh không?

- Có gì mà không dám?

Vương Phấn rất hiểu tính tình của hai lão quái nhân cho nên tham gia ý kiến, Bách Độc Ông nói là làm liền, ông ta nhún mình đi ngay một mạch. Giang Nam Nhất Họa Tiên cũng đuổi theo ngay và nói:

- Cả đêm nay mà chạy suốt đêm, lão đây cũng chẳng nhằm nhò gì ráo.

Cả ba người cùng trổ kinh công, chạy một hơi hơn mười dặm, Thiên sơn Độc Ông dừng chân lại nói khẽ:

- Chúng ta hãy vòng lại phía thành đi.

http://tieulun.hopto.org

Giang Nam Nhất Họa Tiên cáu lắm nói:

- Ngươi định chơi khăm ta à?

- Không phải thế, đừng hiểu lầm, chẳng qua là chúng ta muốn tránh tai mắt của Thiên Kiêu Bang đó thôi. Theo tôi, ở thành Thái An này đầy tai mắt của Thiên Kiêu Bang vậy chúng ta cũng nên dò la cử động của chúng ra sao.

Vương Phấn nghĩ trong bụng:

- Gừng già bao giờ cũng cay, lão ta tính thật là chu đáo.

Nghĩ vậy chàng vội nói thêm:

- Tôi đã thuê ở khách sạn một số phòng trống, chúng ta hãy đến đó mà nghỉ ngơi.

Giang Nam Nhất Họa Tiên mắng yêu:

- Khá thật, hóa ra các người đã bàn bạc với nhau trước cả rồi, chỉ giấu mỗi mình ta thôi.

Vương Phấn vội nói:

- Thực ra Bách Độc Ông không hề biết.

Sau khi cả ba quay lại Thái An thành liền ghé vào khách sạn đã thuê trước để nghỉ ngơi. Vương Phấn ngấm ngầm theo dõi phòng trên. Cái Bang bang chủ và Nam Cương Dã Tẩu đã không còn ở trong phòng. Trong phòng lúc này chỉ còn có Điện Bội Ngọc và Nông Canh lão nhân.

Sau khi vào khách sạn, Thiên Sơn Bách Độc Ông liền nói với Giang Nam Nhất Họa tiên:

- Đừng có mà lo đi ngủ sớm, ngay lúc này hãy theo tôi mà đi ra ngoài.

Giang Nam Nhất Họa Tiên tức quá nói:

- Thì đi, ta biết ông chẳng bao giờ buông tha cho ta cả.

Sau khi cả hai ra khỏi phòng, Vương Phấn muốn qua bên kia, song nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi. Chàng đóng cửa lại rồi nhắm mắt vận công và điều hòa kinh mạch.

http://tieulun.hopto.org

Khoảng trống canh lần thứ hai, chàng nghe bên tai có tiếng áo quần lao xao, chàng lén nhìn ra ngoài: Đó là một nữ lang che mặt đang đáp xuống sân, thân hình rất giống Trương Cẩm Tâm, cô ta len lén đến gần phòng trên rồi gọi khẽ:

- Mã tiền bối, đã ngủ chưa?

Cửa phòng trên hé mở. Nông Canh lão nhân bước ra hỏi:

- Cô là ai?

Nữ lang che mặt nhìn quanh xong lẻn ngay vào phòng đóng cửa ngay lại, Vương Phấn rất kinh ngạc nói:

- Con này lại giở trò gì nữa đây?

Chàng nhảy ra cửa sổ, phóc lên xà ngang đầu hồi thu mình ngồi xem. Cô gái che mặt vội vàng vào phòng xong rồi nói thẳng vào vấn đề:

- Xin hỏi có tin tức gì của Vương Phấn không?

Nông Canh lão nhân trầm giọng nói:

- Nhưng mà cô là ai chứ?

- Tiểu nữ là Truyền Cẩm Tâm, bạn của Vương Phấn.

Điện Bội Ngọc nghe nói là bạn của Vương Phấn, lập tức tiến liền hai bước và nói:

- Cô tìm anh ta có việc gì?

- Tôi tìm anh ta để đưa thuốc giải.

Nông Canh lão nhân cười nhạt:

- Thảo nào chẳng thấy tông tích anh ta đâu cả, hóa ra các người đã bỏ độc cho anh ta chết mất rồi.

Truyền Cẩm Tâm hỏi lại:

- Anh ta chết rồi à? Anh ta chết thật rồi sao?

Nông Canh lão nhân nói:

- Chết hay chưa chết không biết được, nhưng Cái Bang đã động viên toàn thể đệ tử đi tìm khắp nơi mà chưa thấy tung tích chàng ta đâu cả.

http://tieulun.hopto.org

Truyền Cầm Tâm khóc lóc thành tiếng:

- Thế thì chết rồi, thây cốt đã tiêu cả rồi, thủ đoạn tàn ác quá chừng...

Đúng lúc cô ta đang bi ai, thì ngoài cửa có giọng nói như kết ăn đêm và tiếng cười kèm theo:

- Khá khen cho con tiện tỳ, hóa ra ngươi lừa lấy thuốc giải của ta là để cho thằng ấy hả ?

Giọng lão the thé như quỷ khóc thần sầu, Vương Phấn nhìn thì thấy đó là một lão già gầy lùn trang điểm như một thầy mo, nói xong liền lao vào trong phòng.

Truyền Cầm Tâm như một người điên lao ra, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tất cả đều do ngươi đặt trò bày mưu kế ra cả, hại cả đời ta, ta liều với ngươi.

Nói xong liền múa kiếm lao vào, lão già xấu xí nói the thé:

- Muốn hành hung bản tòa, ngươi có điên không?

Truyền Cầm Tâm trợn tròn mắt, khóe mắt rơm rớm máu, cắn răng không nói lời nào, cứ vung kiếm chém bừa, tuy võ công của nàng kém xa mụ ta, nhưng trong cơn bi thống cực độ, chiêu nào của nàng cũng đều hung hãn và nguy hiểm cả, khiến cho lão già phải thoái lui dần dần.

Đúng lúc này từ chái nhà, có một bóng người rơi xuống giữa sân, nói lanh lảnh:

- Dừng tay lại.

Truyền Cầm Tâm thấy người mới đến là Trương Ngọc Trân bất giác giật mình, lão già lùn xấu xí thừa cơ thoái lui nấp đằng sau, mặt Trương Ngọc Trân đanh lại:

- Khá khen các ngươi. Các ngươi rời bỏ vị trí của mình để đến đây mà tàn sát nhau.

http://tieulun.hopto.org

Lão già lùn thấy mo tức quá cãi lại:

- Con tiện tỳ này ghê lắm, nó lừa bản tòa để lấy thuốc giải rồi đem đến đây, nó muốn cứu sống Vương Phấn... Kế hoạch của nó bị bản tòa phát hiện liền quay sang đánh nhau với bản tòa.

Trương Ngọc Trân quay sang hỏi Truyền Cẩm Tâm:

- Có chuyện đó không? Thuốc giải đã giao cho Vương Phấn chưa?

Truyền Cẩm Tâm che mặt khóc:

- Anh ta đã chết rồi, mất rồi.

Trương Ngọc Trân rúng động toàn thân, mặt nàng sát khí đằng đằng nàng nói:

- Làm sao mà ngươi lừa lấy được thuốc giải.

- Không phải tôi lừa mà lão ta cấp cho tôi, hắn mê tôi, hắn mê tôi mấy lần định cưỡng ép tôi song đều bị tôi từ chối, lần này chỉ vì muốn có thuốc giải, tôi đã, tôi đã.

Trương Ngọc Trân lao đến trước mặt gã lùn xấu xí rồi quát lên:

- Ngươi cả gan dám gian dâm với đệ tử bổn bang đó là tội thứ nhất, biết rõ cô ta lấy thuốc giải đem cho Vương Phấn mà vẫn cứ đưa, đó là tội thứ hai, ngươi rõ tội trạng của ngươi rồi chứ?

Lão già ỷ mình là hộ pháp của Thiên Kiêu Bang nên vẫn cứ cười hì hì:

- Nên biết rằng nơi này không phải là tòa luận tội, xin cung chủ đừng làm thái quá.

Trương Ngọc Trân cười lạnh lùng:

- Ngươi còn dám chống lại bổn tòa, thật là to gan.

Hồng quang bỗng chớp lên, Oa Hoàng Thần kiếm vung ra phang ngang lưng lão ta, lão lùn không ngờ bị hạ sát nên chỉ kịp dùng tay đỡ và kêu rống lên, cánh tay đã bị cắt lìa.

http://tieulun.hopto.org

Lão già này võ công chẳng kém gì Trương Ngọc Trân song Trương cô nương đã cố tình giết lão ta.

Lão cắn răng chịu đau tung người chực chạy trốn thì Truyền Cầm Tâm kêu lên một tiếng liền tung người đuổi theo.

Lão già chạy trốn, thế cùng, lão như một con chó điên lão hét lên và tung tả chưởng với mười hai thành công lực.

Truyền Cầm Tâm chỉ cốt cản đường lão không nghĩ rằng lão ta sẽ phản công, một trận kình phong lạnh thấu xương đã áp thẳng vào người Truyền Cầm Tâm, nàng lảo đảo muốn té.

Dù rằng lão đã thương Truyền Cầm Tâm song kiếm thế của Trương Ngọc Trân đã vung lên như biển trào núi đổ đã bao kín thân mình lão ta.

Tuy lão có vận công ngưng không có xuất huyết song vết thương đã ảnh hưởng rất

lớn đến võ công của lão ta, còn Trương Ngọc Trân thì chỉ một lòng một dạ cố giết lão ta cho bằng được, tính mạng của lão ta thật là nguy kịch...

Điện Bội Ngọc bản tính nhân từ, thấy Truyền Cầm Tâm bị trọng thương lảo đảo muốn té ngã, nàng không cam lòng lao ra muốn đỡ nàng.

Bỗng, một trận âm phong từ chái nhà ào xuống, Truyền Cầm Tâm bị té ngã sóng soài trên mặt đất, và chết hẳn. Biến hóa bất ngờ khiến cho Điện Bội Ngọc sửng sốt cả người, nàng dừng chân lại.

Tiếng nói leo léo từ trên mái nhà vọng xuống:

- Các ngươi hãy ngừng tay ngay !

Nghe tiếng, Trương Ngọc Trân giật bắn người, vội thu kiếm thế, lại, cái giọng the thé kia lại tiếp:

- Tội Ô hộ pháp phạm chưa đến nỗi phải

http://tieulun.hopto.org

xử tội chết, tại sao lại phải hạ độc thủ như vậy?

- Hắn cưỡng dâm Truyền Cẩm Tâm, lại lén hút giao thuốc giải và ra lệnh giải cứu cho Vương Phấn, tội đó đáng chết.

- Hi, nên biết rằng đây không phải là nơi xử tội, hơn nữa ta không cần ngươi làm chấp pháp.

- Vì tôi giận lão ta quá mức.

Người kia cười nói:

- Chỉ sợ rằng ngươi lợi dụng công để trả thù riêng. Báo thù thay cho thằng tiểu tử kia phải không?

Người đến khuất mặt cười một tiếng rồi nói:

- Thần Long Lệnh đâu rồi? Nói mau?

Trương Ngọc Trân ngẩng cao đầu đáp:

- Mang trả lại cho người ta rồi.

- A, ngươi to gan thật, dẫn con này về cho ta.

Tiếng hét chưa dứt thì từ trên mái nhà có bốn người đàn bà to lớn nhảy xuống đưa tay định tước kiếm trong tay của Trương Ngọc Trân, bỗng một đạo kim quang sà xuống sàn như một cái cầu vồng từ từ đáp xuống chính giữa sân.

* * *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 43

DƯỢC TIÊN LÀ PHẨM

Bốn người đàn bà lực lưỡng từ trên mái nhà tụt xuống sân,định đưa tay tước kiếm của Trương Ngọc Trân là Thanh Ưa Hoàng thần kiếm thì bỗng nhiên một đạo kim quang sà xuống ngay giữa sân. Đó là một quái nhân lấp lánh ánh kim, bốn người đàn bà lực lưỡng quá ư kinh hãi lui ra...

Quái nhân phát ra tiếng cười rất ghê rợn rồi cầm tay Trương Ngọc Trân liên chiêu liên thủ, rồi chỉ chỉ lên mái ngói.

Trương Ngọc Trân không hiểu quái nhân muốn nói gì.

Vương Phấngiật mình lẩm bẩm:

- Tam Thủ Thần Quân có tên là Trương Cung Bắc, Trương Ngọc Trân là họ Trương có thể đây là con gái của lão ta?

Nghĩ vậy chàng tung người ra rồi dùng truyền âm nói với quái nhân:

- Xin đừng hiểu lâm tại hạ là Vương Phấn đã hóa trang.

Quái nhân gật gật đầu Vương Phấn lại nói tiếp:

- Trương Ngọc Trân là con gái của ông à?

Quái nhân lại gật gật đầu.

- Thế ý tiền bối là sắp đưa cô ấy đi à?

Quái nhân gật gật đầu và phát ra tiếng u ơ, lúc này bốn người đàn bà lực lưỡng đã vây chặt quái nhân rồi. Còn lão già xấu xí do mất máu quá nhiều đang nhắm mắt dưỡng thần.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn bỗng bay người đến đưa tay điểm huyệt đạo của lão ta tím lên và vứt về phía Điện Bội Ngọc rồi nói thấp giọng:

- Thằng này là đứa đã hạ độc Vương Phấn đó.

Điện Bội Ngọc đang căm phẫn trong lòng, vừa nghe nói lão già chính là người đã hạ độc đại ca Vương Phấn thì nàng liền rút trường kiếm ra mà quét ngang lưng lão ta.

Bỗng một trận hàn không từ trên mái nhà quét xuống, tiếp theo là một bóng đen giống như một con quạ áp thẳng vào người nàng, Nông Canh lão nhân thét một tiếng kêu:

- Ngọc nhi hãy lui mau...

Song chưởng cũng đồng thời phát ra, đón đáp hàn phong kia.

Một tiếng ầm dữ dội, Nông Canh lão nhân bị bật lui sau hai bước, bóng đen cũng ở lên một tiếng rồi rơi xuống mặt đất. Đó là một

người đàn bà mặc áo quần đen che kín cả đầu và mặt...

Điện Bội Ngọc hận thấu xương tủy cái lão già lùn xấu xí kia.

Cho nên dù đang bị thương, nàng vẫn cứ liều mạng xông lên phang kiếm ngang người lão ta, một tiếng rú kinh hồn, lão người Miêu Cương bị chém đứt đôi. Tuy nhiên Điện Bội Ngọc cũng bị chưởng hàn phong quét tới trúng vào người phải lùi ra sau mấy bước.

Mụ già áo đen thấy chưởng hàn phong của mình vẫn không cứu được ô hộ pháp, bất giác mụ ta giận dữ:

- Nông Canh lão nhân, ngươi dám ra mặt chống đối với bản tòa à?

Nông Canh lão nhân hạ giọng đáp lại:

- Ừ, cứ cho là như vậy đi.

Huyền Y nữ kia chính là Bách Hoa Tiên Tử Thiên Kiêu Bang chủ, thấy Ô Hộ pháp đã

http://tieulun.hopto.org

chết nên không tranh cãi với Nông Canh lão nhân nữa, quay sang mắng Trương Ngọc Trân:

- Sao ngươi không thu phục quái nhân này cho ta?

Trương Ngọc Trân bỗng quay người xoay kiếm đâm vào người của quái nhân, bỗng Vương Phấn la lớn:

- Không được động thủ, đó là cha ngươi đó, ông ta là Trương Cung Bắc đó !

- Nói láo, cha ta chết lâu rồi.

Vương Phấn cười ha hả:

- Như Dược Tiên Lã Phẩm này mà lại đi nói dối một đứa trẻ con như ngươi làm gì?

Trương Ngọc Trân kinh người, từ nhỏ nàng được mẹ là Bách Hoa Tiên tử rèn luyện võ công, và cũng thường nghe bà ta nói về các nhân vật giang hồ, Dược Tiêu Lã Phẩm này là một vị y thuật tinh thông, mà võ công cũng thành danh một phái, chẳng kém gì Lục Định Nhất và Tam Thủ Thần Quân, bây giờ chính

Dược Tiên Lã Phẩm nói rằng đây chính là Tam Thủ Thần Quân cha nàng, làm sao mà nàng không tin, nàng đứng ngây ra hồi lâu...

Bách Hoa Tiên Tử cười quái dị:

- Theo bản tòa biết thì không những Tam Thủ Thần Quân đã bị ngộ hại mà ngay Dược Tiêu Lã Phẩm cũng đã thành người thiên cổ rồi. Người là ai? mà dám cả gan đội lốt Dược Tiên.

Vương Phấn cười nói:

- Ngươi không công nhận ta, còn ông chồng thì sao? Ngươi cũng không nhận à? Lẽ phải ở đâu?

Quái nhân cười phì, xông thẳng đến trước mặt Bách Hoa Tiên Tử, chỉ chỉ vào cánh tay đứt của bà ta rồi lại chỉ vào cái chân bị cụt của bà ta, thò tay gỡ mạng che mặt của bà ta ra.

Bách Hoa Tiên Tử hét lên:

- Ngươi muốn chết à?

http://tieulun.hopto.org

Chỉ phong chỉ nhắm vào đại huyệt khúc trí của quái nhân, quái nhân không thèm né tránh, cánh tay bị điểm huyệt vẫn cứ vương ra, tấm mạng che mặt của Bách Hoa Tiên Tử vẫn bị vén lên.

Bây giờ Bách Hoa Tiên Tử mới hiểu rõ ra rằng cánh tay vén mạng che mặt là cánh tay giả, bất giác giật mình... Vương Phấn trầm giọng nói:

- Tôi nói cho bà biết: Đó chính là chồng bà, sau khi ông ta liều đấu với Lục Định Nhất thì gặp lão tăng che mặt dẫn đám Ngũ Nhạc đến vây công ông ta đến nỗi phải mất tay, tàn phế tứ chi, bị cắt lưỡi. Sau đó may nhờ gặp môn hạ của Mông Cổ Đại Phu cứu chữa rồi lắp chân tay giả cho ông ta, do vậy mới ra nông nỗi này.

Lúc này Bách Hoa Tiên Tử đã có phần hơi tin song vì một ý đồ riêng tư, cho nên bà ta không thể thừa nhận Tam Thủ Thần Quân. Bởi

vì công nhận thì không còn lý do gì để liên thủ với tăng nhân che mặt nữa, bà ta mở giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng nói bậy nói bạ ở đây, bản tòa không tha ngươi đâu !

Nông Canh lão nhân đứng cạnh bàng quang không tỏ thái độ gì Nông Canh lão nhân vội bước lên hỏi:

- Lã huynh, ông ta là Tam Thủ Thần Quân thật à?

Vương Phấn cười nhạt đáp:

- Thật một trăm phần trăm, song lúc này ông ta biết rằng bà vợ chẳng bao giờ chịu nhận chồng, mà chẳng hy vọng đem con gái đi theo mà thôi, tránh cho con gái đi vào con đường ma đạo.

Trương Ngọc Trân đứng cạnh bên không biết phải làm sao... Người mới đến tự xưng là Tam Thủ Thần Quân, mà mẹ thì lại phủ nhận, phận làm con biết ăn nói làm sao?

http://tieulun.hopto.org

Tam Thủ Thần Quân biết thâm ý của Dược Tiêu Lã Phẩm, trong giang hồ ai ai tuổi cao đều được tôn trọng. Lúc này nếu không chế phục Vương Phấn hoặc đuổi khéo hắn đi thì rất khó thực hiện ý đồ của mình.

Bỗng Vương Phấn truyền ngôn nói với quái nhân:

- Tôn phu nhân vì muốn nghiệp bá võ lâm, hiện đã liên thủ với tăng nhân che mặt và đã trở thành kẻ thù của chúng ta rồi. Bà ta sẽ không bao giờ công nhận ông đâu.

Quái nhân phát ra những tiếng phì phì, tay trái cong cong chém lên chém xuống, ra điều không nhận thì ông ta sẽ giết, Vương Phấn lắc đầu nói:

- Chẳng nên hành động như thế. Đến lúc tội ác bà ta chồng chất sẽ có người giết bà ta.

Hai người dùng truyền ngôn và nhãn quang trao đổi với nhau, tất nhiên không che được mắt Bách Hoa Tiên Tử. Mụ ta bỗng nói:

- Các ngươi chẳng cần thì thầm nháy mắt làm chi, ta không mắc lừa các ngươi đâu.

Vương Phấn lạnh lùng đáp:

- Công nhận hay không là quyền của ngươi, song việc đưa Trương cô nương đi là cần thiết.

- Để xem lão ta có khả năng hay không?

Vương Phấn cười:

- Hơn mười năm khổ luyện, ông ta có một thân võ công vô thượng tuyệt vời, mà bà chẳng bao giờ là đối thủ của ông ta.

Rõ ràng Bách Hoa Tiên Tử hoàn toàn tin điều này. Bởi vì gân cốt của Tam Thủ Thần Quân đều khỏe mạnh hơn bà ta, hơn nữa với nội lực và khả năng linh hoạt của ông ta thì Bách Hoa Tiên Tử không sao bì kịp được, miệng nói cứng vậy song vẫn cứ dùng dằng không quyết.

http://tieulun.hopto.org

Mụ ta vốn thâm trầm âm hiểm. Mụ ta thấy Dược Tiên Lã Phẩm này đến hơi bất ngờ, dù rằng đó là thật hay giả, ta thử thử xem sao

Thế rồi mụ nói:

- Ta chẳng tin những lời nói của ngươi.

Mụ ta phất ra một luồng hàn khí, không đánh quái nhân mà đánh Vương Phấn, mụ ta biết Dược Tiên Lã Phẩm võ công cao vô cùng. Với chiêu này, ông ta chẳng xem vào đâu, thực tế bà ta đã dùng đến toàn lực rồi.

Vương Phấn cả kinh, không dám ra mặt nghênh tiếp cố làm ra vẻ nhẹ nhàng cười nói:

- Lão nhân gia chỉ biết chứ không biết đánh nhau, chân dưới trượt ngang rồi nhẹ nhàng tránh qua một bên.

Bách Hoa Tiên Tử cười:

- Đừng có ỷ thế già cả, còn một chiêu tiếp nữa đây!

Bà ta phất tay theo miệng nói, nói có vẻ nhẹ nhàng song xuất thủ thì lại rất nhanh,

Vương Phấn chân mới chấm đất thì chiêu pháp đã đến, muốn tránh đã không kịp nữa rồi.

Trong lúc nguy nan đưa tay định phát chưởng ra nghênh đón bỗng trên mái ngói vang lên tiếng cười inh tai nhức óc. Hì... một cái, một trận kinh phong đáp xuống một tiếng rầm vang lên... Bách Hoa Tiên Tử bị kình phong đánh lui một bước, và người mới đến cũng ơ lên một cái rồi đáp xuống đất.

Tiếp theo người đó cười và nói:

- Hai ta không chết, hai ta sẽ cho ngươi một trận nên thân.

Bách Hoa Tiên Tử nhìn thấy hai người, bà ta há hốc mồm kinh ngạc giật mình... Đó là hai quái nhân lâu nay vắng bóng giang hồ- Đó là Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa Tiên, người vừa đỡ chiêu của mụ ta là Giang Nam Nhất Họa Tiên.

Vương Phấn bay người đến đứng ngang hàng với hai quái nhân rồi cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai người mà không đến chắc mụ ta lấy mạng ta rồi.

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Ta ghét nhất ông cái tật cứ giả ngô giả ngọng hoài.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Sắp chín mươi tuổi rồi, hai ông bảo tôi cứ giương nanh múa vuốt với bọn trẻ con thì coi sao được?

- Hai ta đây kém tuổi ngươi có bao nhiêu nào?

Hai lão đến chứng thực cho thân phận của Vương Phấn.

Bách Hoa Tiên Tử thấy rằng nếu tiếp tục động thủ, nếu đánh được người này thì người kia sẽ tiến lên, tóm lại mình vẫn thân đơn thế cô. Lúc này bà ta hối hận là đã không mang lực lượng yểm trợ theo.

Bà ta đã có ý rút lui, song lúc đó không

có cơ để rút lui một cách êm thấm danh dự. Bỗng bà ta nhìn Trương Ngọc Trân nói:

- Sao không theo ta mà về? Hay muốn đi theo ông ấy?

Vương Phấn bỗng nói:

- Hãy khoan, cha con người ta gặp mặt sao không để cho người ta nói đôi ba câu?

Bách Hoa Tiên Tử tức giận nói:

- Đây là việc nhà tôi, người ngoài không được xía vô.

- Lão hủ chẳng qua là nói thay cho Trương Cung Bắc đó thôi.

Bách Hoa Tiên Tử muốn nói mấy câu nữa song quái nhân đã hú lên quái dản đi về phía Trương Ngọc Trân, mà Trương Ngọc Trân thì đang nghi ngại, song không nghĩ rằng quái nhân gây khó cho mình. Thấy quái nhân tới định tránh xa thì đã không kịp nữa rồi, bị quái nhân điểm trúng huyệt đạo và bị xốc ngang hông rồi leo lên mái nhà mà đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử kêu thét lên:

- Ngươi mà mang nói đi ta liều với ngươi.

Bà ta tung người đuổi theo rất gấp, Giang Nam Nhất Họa Tiên liền hỏi:

- Chuyện gì thế này?

Vương Phấn nói:

- Con mụ kia là bang chủ Thiên Kiêu Bang, còn người mang mặt nạ là Tam Thủ Thần Quân, hai ông bà ấy bây giờ là đồng sàng dị mộng rồi.

Nông Canh lão nhân nói:

- Lã huynh, người đó đúng là Tam Thủ Thần Quân à?

- Thật một trăm phần trăm.

- Không ngờ là ông ta vẫn còn sống.

Qua vụ nhốn nháo này, hầu hết những người cómặt ở khách sạn, gần như thức dậy cả, chỉ có điều không dám lên tiếng mà thôi, Nông Canh lão nhân nhìn trời rồi nói:

- Không nên chần chừ ở đây lâu, người anh em nên đi trước đi.

Vương Phấn sợ lộ tung tích nên gật gật đầu nói:

- Điện huynh cứ đi trước, đệ còn có chút việc đi sau.

Nông Canh lão nhân thấy ba người chẳng hề quan tâm đến chuyện giang hồ đã mười mấy năm nay, bỗng nhiên hôm nay xuất hiện ở thành Thái An, cho rằng họ sẽ đến Thái Sơn, nghĩ vậy lão mừng thầm trong bụng.

Sau khi Nông Canh lão nhân đi rồi, Vương Phấn nhìn Truyền Cẩm Tâm chết nằm trên đất, chàng chau mày buồn bã, Giang Nam Nhất Họa Tiên hỏi:

- Con bé nằm chết trên đất kia là người của Thiên Kiêu Bang à?

- Ờ, chỉ là.

- Người quen à?

Vương Phấn do dự nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quen thì có quen những là...

Thiên sơn Bách Độc nói:

- Bây giờ và nơi này không phải là nơi và lúc nói chuyện, trước hết hãy mang cô ta đi.

Vương Phấn nghĩ đến việc cô ta liều mình lừa lấy thuốc giải cứu mình mà cảm thấy mình tại sao lúc đó không kịp cứu cô ta. Chàng vội khom lưng xuống ôm xốc lấy Truyền Cẩm Tâm rồi nhún chân nhảy lên mái nhà lao nhanh ra ngoài thành.

Cả ba người đi được năm sáu dặm thì đến trước một ngôi miếu hoang, Thiên Sơn Bách Độc nói:

- Thôi đừng đi nữa, ở đây được rồi !

Vương Phấn vào miếu, đặt nàng nằm dưới bệ thờ thở dài nói:

- Làm thế nào bây giờ?

Giọng Giang Nam Nhất Họa Tiên cười ha hả:

- Ngươi là Dược Tiên Cơ mà, thương thế như thế thì nhằm nhò chi.

Cả hai lão quái đời thường không thích gần phụ nữ, cho nên chẳng ai chịu kiểm tra thương thế của nàng cả. Vương Phấn không biết làm thế nào khác, đành phải nhờ ánh sáng yếu ớt dưới ánh trăng xé rách áo quần của cô ta ra xem qua một lượt. Ở tay trái và huyệt U môn có một vệt tím đen đang lan tỏa ra xung quanh, chàng kinh hãi nói:

- Thương thế không nhẹ đâu.

Thiên Sơn Bách Độc Ông là người biết nhiều hiểu rộng, đăng hắng một cái rồi nói:

- Cô ta đã trúng một loại chưởng pháp tà môn, trị liệu rất gay go và mất thời gian đấy.

Vương Phấn chau mày nói:

- Xin nhị vị hãy giúp một tay, tại hạ không có kinh nghiệm việc này.

- Đã không biết cứu người thì mang theo làm gì?

http://tieulun.hopto.org

- Tại hạ không thể nhắm mắt làm ngơ rằng thấy nguy mà lại không cứu !

Thiên Sơn Bách Độc Ông không biết chuyện Truyền Cầm Tâm hồi nãy liều mình với gã lùn xấu xí kia, ông ta nói giọng lạnh băng:

- Thanh niên làm việc như vậy là chưa biết tính trước tính sau, cần phải nhớ rằng cô ta là đệ tử của Thiên Kiêu Bang,

- Cô ta không phải là đệ tử của Thiên Kiêu Bang, mà là môn hạ của Vô Tướng Quan Âm

- Mặc kệ cô ta là ai, song động tay động chân vào vết thương trên người cô ta là tôi không làm.

Vương Phấn rất khó xử, mặc dù cô ta là người đã hạ độc mình song hành động của cô ta vừa rồi, Vương Phấn chứng kiến từ đầu đến cuối, nàng vẫn chí tình chí nghĩa Vương Phấn. Bây giờ nàng ta bị trọng thương nếu bỏ mặc

không cứu thì sao đành. Chàng đứng tần ngần hồi lâu....

Giang Nam Nhất Họa Tiên bỗng nói:

- Thái Sơn hội lần này không đơn giản đâu.

Vương Phấn ngẩng đầu lên nói:

- Hai vị vừa nhận được tin gì vậy?

Giang Nam Nhất Họa Tiên nói:

- Lão tuy không có kinh nghiệm ẩu đả tranh bá giang hồ song cũng có thể xem sự việc mà nhận xét vấn đề. Ta thiết nghĩ ý đồ của Thiên Kiêu Bang lần này không hẳn là dừng lại ở chỗ chấp chưởng Thần Long Lệnh thôi đâu.

- Lẽ nào lại còn mục đích khác sao?

- Khó nói lắm song bên trong chắc còn âm mưu khác rất to lớn.

- Ta có cảm tưởng hình như ông đang đoán mò.

- Không tin phải không? Hãy hỏi lão độc kia xem.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn quay đầu lại nói:

- Độc Ông ông hãy nói đi !

Thiên Sơn Bách Độc ho một cái rồi nói:

- Thứ nhất: người võ lâm các môn phái đều đến đây rất ít vả lại không hề có một ai tiếp đón, đó chẳng phải là tác phong thái độ của kẻ bá chủ hay sao? Thứ hai: đã là hội chọn minh chủ thì phải có một số người có chức cao danh trọng chủ trì hội nghị song ta và lão quái tìm hỏi mãi mà chẳng ai biết cả.

Thứ ba, đến Thái sơn chỉ qua một con đường, ai ai cũng phải đi theo con đường này mà người hướng dẫn lại không có, như vậy kẻ giám sát theo dõi võ lâm cao thủ chắc rất nhiều, mục đích của họ là xem có bao nhiêu người đến và ai đã đến.

Vương Phấn lắc đầu:

- Điều đó cũng chưa đủ chứng minh rằng chúng có âm mưu.

- Các ngươi cứ chờ xem, ta nói không có sai đâu,

Vương Phấn nghe nói thế thì lặng thinh không nói gì, Giang Nam Nhất Họa Tiên còn nói thêm:

- Nếu đơn thuần chỉ tranh ngôi bá chủ thì sao lại bố trí tai mắt dò sét khắp nơi như vậy? Rõ ràng còn nhiều ý đồ đen tối khác nữa...

- Thế theo ý của tiền bối, chúng ta nên ứng phó ra sao?

- Ứng phó có hai cách, thứ nhất là không chờ bà ta thực hiện âm mưu của mình, mà phải bóc trần âm mưu đó ra cho mọi người biết. Dùng Thần Long Lệnh kêu gọi tập hợp tất cả khách đến dự, báo cho họ biết âm mưu của Thiên Kiêu Bang để họ khỏi bị mắc lừa. Thứ hai là đừng lộ rõ ý đồ của mình vội, phải tỉnh táo tùy cơ ứng biến để thực hiện mục đích ý đồ của mình.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Theo ý tại hạ, để thực hiện hai điểm trên một cách ổn thỏa một mặt chúng ta nhờ Cái Bang bí mật thông tri cho tất cả các phái lưu ý đề phòng. Mặt khác, tại hạ và nhị vị vẫn cứ bí mật yểm trợ cho họ và quan sát động tĩnh ra sao.

Giang Nam Nhất Họa Tiên Ông gật gật đầu nói:

- Cách này cũng được.

Thiên Sơn Bách Độc Ông thì nói:

- Thôi bàn chuyện đó đi, còn con bé thì xử lý thế nào bây giờ ?

Vương Phấn than thở:

- Bỏ thì không đành bởi vì như thế thì Vương Phấn này quá vô tình vô nghĩa, mang ta theo thì lại quá ư phiền phức.

Giang Nam Nhất Họa Tiên ngửa mặt nhìn mây trôi trên trời rồi nói chậm rãi:

- Trời đã sáng vầy cá, sắp sáng rồi...

Vương Phấn kinh hãi nói:

- Vậy phải mang cô theo đến Thái Sơn rồi tính sau vậy.

Chàng quay lưng bước vào miếu, bỗng cất tiếng nói:

- Ấy, sao không thấy người đâu cả ?

Hai lão quái cùng vào miếu xem và cùng kêu lên:

- Lẽ nào sau điện thờ lại có người nhỉ ?

Vương Phấn xông vào sau điện thờ, đằng sau chỉ có mạng nhện chăng đầy, rõ ràng đã lâu chưa có ai hương khói chàng lấy làm lạ, Thiên Sơn Bách Độc Ông liền nói:

- Ba người chúng ta ngồi ở cửa mà cô ta bị mang đi, thật là một chuyện mất mày mất mặt chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Điều này xảy ra tuy làm cho Vương Phấn bớt phiền lụy song chàng vẫn bần thần ấy

http://tieulun.hopto.org

náy không yên và cảm thấy có điều gì đó không phải với Truyền Cẩm Tâm.

Giang Nam Nhất Họa Tiên cười vui nói:

- Thôi đừng có day dưa nữa, ta đi đi Nếu ngươi không bất ngờ gặp chúng ta ở Tỵ Tần Cốc, e rằng giờ này ngươi đã hóa thành người thiên cổ rồi. Đây là gì, tình cảm hay tình yêu, hãy nói nghe coi !

Mặt Vương Phấn đỏ gay, đi theo hai người nhắm theo hướng Thái Sơn mà đi...

*

* *

CHƯƠNG 44

ẢO MỘNG TRỞ THÀNH CON SỐ KHÔNG

Lúc Vương Phấn Đến núi Thái Sơn thì đã quá giờ tỵ đầu giờ ngọ rồi. Dưới ngọn Trương Nhân là một cánh rừng, trước rừng có một bãi đất trống trên đó đã dựng một ngói lều tranh lớn. Bên trong có một sàn làm bằng cây đã được bày rất nhiều bàn ghế.

Sàn khán đài đã có một số người ngồi. Đó là Thiếu Lân chưởng môn Phổ Thiện, Võ

http://tieulun.hopto.org

Đương chưởng môn Tùng Hạc đạo trưởng, Liễu Á Tử của phái Không Động, Tiêu Dao Vũ Sĩ của phái Điểm Thương, nhưng lại chẳng thấy người của Thiên Kiêu Bang.

Cả ba người cùng vào trong nhà tranh sau khi vào cửa họ đến ngồi ở một ghế băng dài, Phổ Thiện bỗng đứng dậy đi về phía họ lẩm bẩm vài câu kinh phật và nói:

- Chưởng môn các phái và các bậc võ lâm tiền bối, xin mời lên trên này,

Vương Phấn khẹt khẹt mấy tiếng nhìn quanh thì thấy Nông Canh lão nhân, Nam Cương Dã Tẩu vẫn chưa đến, chàng rất lấy làm lạ tại sao giờ này họ chưa tới nhỉ.

Lúc này lại có một số người lại lục tục đi vào, những người mới đến nhìn thấy ba vị tiền bối đều rất lạ lùng, Thiên Sơn Bách Độc Ông cứ phớt tỉnh như chẳng thấy ai,

Khoảng giờ ngọ, trên khán đài bỗng có một tăng nhân cao lớn bước ra, tay cầm một

cây kiếm dài đặt trên bàn và ngồi chễm chệ một bên, ngay cả đối với Phổ Thiện bên cạnh cũng không hề có một cử chỉ xã giao nào. Vương Phấn lẩm bẩm:

- Hắn là Võ Thiện chăng?

- Đúng lúc đó, một chiếc kiệu lộng lẫy cũng được khiêng vào, một người trong kiệu bước ra được che kín mặt và toàn thân bước ra và tiến lên khán đài.

Thiếu Lâm chưởng Môn Phổ Thiện, Võ Đương Tùng Hạc đạo trưởng đứng dậy đầu tiên, kế đến là vị tăng nhân cao to kia, rồi Tiêu Dao Vũ Sĩ cũng đều đứng dậy hành lễ.

Người đàn bà che mặt khẽ gật đầu, rồi vào vị trí giữa xem như chẳng có ai bên mình. Giang Nam Nhất Họa Tiên tằng hắng một cái rồi nói:

- Đấy là Thiên Kim bang chủ à?

Vương Phấn gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

http://tieulun.hopto.org

- Với cung cách thái độ như vậy, lão già thấy không ưng ý nào.

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Cứ chờ xem mụ ta giở trò trống gì nào.

Ba người đang bàn luận thì bỗng trong hội trường có tiếng lao xao. Quay lại nhìn thì thấy Cái Bang bang chủ Triệu Tử Vũ và Nam Cương Dã Tẩu Mã Không Quần đang bước vào hội trường.

Cái Bang là nơi lớn nhất trong thiên hạ, thế lực rãi khắp nơi, nhân tài nhiều được nhiều người coi trọng. Vậy mà Triệu Tử Vũ không lên khán đài ông chỉ ngồi cạnh Nam Cương Dã Tẩu trên một ghế băng dài.

Thiếu Lâm bang chủ bỗng lên tiếng nói:

- Triệu bang chủ sao khiêm nhường quá vậy, xin mời lên đài để ngồi.

Triệu bang chủ cười và nói lớn:

- Không cần thiết, ở đây được rồi.

Lúc này từ ngoài có thêm mấy người đến nữa, đó là Ngũ Hổ Song Tà. Lần này họ mang đến nhiều thuộc hạ, họ cũng không lên đài, họ ngồi ở một bàn cách Cái Bang bang chủ không xa mấy.

Thấy người đến cũng gần đủ, Bách Hoa Tiên Tử vội quay sang nói với Phổ Thiện Thượng Nhân mấy câu, Phổ Thiện Thượng Nhân lẩm bẩm mấy câu kinh rồi đứng dậy, đến trước đài chấp tay xá và nói:

- Kể từ sau khi các phái tôn suy Lục Đỉnh Nhất làm minh chủ đến nay, đã hơn mười năm rồi. Hiện nay Lục Đỉnh Nhất đã qua đời Ngũ Nhạc thay mặt chấp chưởng lệnh phù cũng chẳng còn phù hợp nữa vì vậy chúng ta cần phải suy tôn tân lệnh chủ.

Ngưng một lát nhìn quanh chẳng thấy ai có ý kiến gì liền nói tiếp:

- Sau khi các vị tiếp truyền dụ của Thần Long Lệnh và đã đến đây, điều đó chứng tỏ

http://tieulun.hopto.org

rằng Thần Long Lệnh vẫn được trọng vọng và đầy uy quyền.

Chúng ta hãy suy tôn một vị tài cao đức rộng để lên chấp chưởng tiếp thần lệnh của võ lâm.

Bỗng, dưới đài có người nói vọng lên:

- Nghe nói phù lệnh này hiện do môn đệ của Lục Định Nhất đang chấp chưởng, sao không mời người ấy đến đây?

Vương Phấn liếc nhìn, người mới nói đó là Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng. Phổ Thiện lại nói tiếp:

- Từ khi lệnh này truyền ra người ta không thấy mặt thiếu hiệp. Hơn nữa thiếu hiệp cũng biết tuổi tác và bề dày kinh nghiệm còn quá ít không thể đảm nhiệm việc lớn nên đã tự lánh mặt.

Quỷ Phủ Thần Công ho một tiếng rồi không nói gì thêm.

Võ Đương Tùng Hạc đạo trưởng đứng dậy nói tiếp:

- Nếu các vị không chê Thiếu Lâm và Võ Đương, thì chúng tôi và Thiên Kiêu Bang sẽ chủ trì cuộc hội nghị này.

- Xưa kia, Lục Định Nhất nhiệm lệnh chủ là do các phái suy tôn, chưa hề để ra quy cũ gì cả, bây giờ là đại hội lần thứ hai, tạm theo lệ cũ, vậy xin hỏi thêm cao kiến của quý vị như thế nào?

Tiêu Dao Vũ Sĩ lại đứng dậy nhìn xuống đài và nói tiếp:

- Bần đạo cho rằng luận về võ công, luận về đức độ thì Thiên Kiêu Bang chủ là một con người rất thích hợp cho vị trí này. Điểm Thương phái chúng tôi tán thành suy tôn Bách Hoa Tiên Tử làm minh chủ của chúng ta.

Liễu Á Tử của phái Không Động cũng phụ họa theo:

http://tieulun.hopto.org

- Ý của anh em chúng tôi cũng như vậy.

Phổ Thiện Thượng Nhân đứng lên, ra trước đài nói:

- Vừa rồi, Điểm Thương và Không Động đều tôn phụng Mạnh Như Yên làm minh chủ đại hội lần thứ hai, chẳng hay ý các vị thế nào?

Bỗng, dưới đài có người cười ha hả nói:

- Nếu suy bà ta làm minh chủ, trừ phi Võ Lâm Trung Nguyên đã chết cả rồi.

Phổ Thiện Thượng Nhân để mắt nhìn người mới nói lại là Bàn Hổ Long Quân, Thượng nhân cười nói:

- Thí chủ là bại tướng dưới tay bà ta, chỉ có điều thua mà chưa chịu phục đó thôi.

Động Đình Thần Nữ cười khanh khách nói:

- Đúng là chúng tôi thua bà ta, có điều thua song không phục đâu.

- Thế nào mới chịu phục?

- Trừ phi bà ta chém đầu tổ sư chúng tôi thì lúc đó chúng tôi mới nguyện làm tay sai cho bà ta.

Câu này thật là cay độc. Những người có mặt ai cũng biết chuyện Bách Hoa Tiên Tử đã chém hình mộng của Đạt Ma tổ sư của phái Thiếu Lâm lần trước cũng như mụ ta đã chém các thánh tượng khai sơn lập địa của các môn phái khác. Thiếu Lâm chưởng môn đã không lấy đó làm nhục lại đứng ra tâng bốc bà ta. Động Đình Thần Nữ nói câu này như để châm biếm tất cả những người đang ngồi trên khán đào kia.

Phổ Thiện thiền sư tái mặt nhưng rồi cũng cố nhịn và cao giọng tiếp:

- Ngoài Ngũ Hổ Song Tà, còn có ai phản đối nữa không?

Bỗng ngay cửa của ngôi nhà lá có một người nói tiếp:

- Hãy khoan bàn đến chuyện này. Trước

http://tieulun.hopto.org

hết tại hạ phải nói chuyện với võ lâm bằng hữu đã, tố cáo một vụ mưu sát.

Cả hội trường kinh hãi, tất cả đều dồn mắt về phía người nói. Đó là một thiếu niên áo lam che mặt. Bên cạnh là một thiếu nữ có nét mặt bơ phờ ảm đạm. Họ đứng ngay cửa ra vào.

Thiên Sơn Bách Độc Ông huých Vương Phấn và nói:

- Con bé được ngươi ta cứu sống rồi.

Vương Phấn gật đầu nói:

- Người cứu cô ta chính là đệ tử của Kính Hoa Lâu chủ đó.

Thiên Sơn Bách Độc ông ngạc nhiên hỏi lại:

- Kính Hoa Lâu chủ còn sống à?

- Người tôi nói đó là Lâu Chủ đời thứ hai.

Lúc này, thiếu niên che mặt đã vào giữa ngôi nhà tranh nói lớn:

- Cô này là môn hạ của Vô Tướng Quan Âm, cô ta bị Thiên Kiêu bang bắt đi rồi ép cô ta phải dùng độc dược "độc hối" để đầu độc môn đồ của Lục đại hiệp là Vương Phấn và cướp Thần Long Lệnh của chàng. Người ta mời các vị đến đây là cốt thực hiện ảo mộng xưng bá của bà ta.

Phổ Thiện sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi là môn hạ của ai mà dám đến đây ăn nói quàng xiên như vậy.

Thiếu niên che mặt cười nói:

- Môn hạ của gia sư Kính Hoa Lâu chủ. Truyền cô nương đây sẽ làm chứng điều này.

Truyền cô nương ràn rụa nước mắt, đang muốn nói bỗng một tấm đĩa đồng loang loáng bay tới nhắm vào ngực cô ta. Thiếu niên che mặt cười nói:

- Ai muốn mưu sát cô ta đây?

Tay áo phất lên chấn phi bạt đĩa đồng

http://tieulun.hopto.org

bay ngược lại phía tăng nhân to lớn. Tăng nhân giọng âm sầm:

- Khá lắm !

Nói xong dùng hai ngón tay kẹp bi bạt lại.

Thiếu niên che mặt tiếp tục nói:

- Hắn chính là người xưa kia giả làm Thần Long Lệnh chủ đó. Hắn là Vô Thiện đã công vây Tam Thủ Thần Quân, hắn cũng chính là kẻ ám toán Ngũ Nhạc chưởng môn ở Vọng Sơn lần trước.

Người trong trường láo nháo hỗn loạn. Bách Hoa Tiên Tử bỗng đứng lên nói giọng hấc hấc:

- Kính Hoa Lâu chủ đã đến rồi chăng?

- Hành tung của Người, ngươi làm sao mà biết được?

- Nếu bà ta không đến đây thì con này quả là to gan.

Vô niệm đế vương Triệu Tử Vũ cười ha hả:

- Nói như vậy có nghĩa rằng tất cả chúng tôi đến đây đều sẽ chết cả hay sao?

Bách Hoa Tiên Tử đã nói hớ một câu nhất thời không sao sửa được chỉ cố gượng nói thêm:

- Đối với người khác thì ngoại lệ.

Triệu Tử Vũ lại nói thêm:

- Cái Bang chúng tôi xưa nay không quan tâm đến chuyện làm minh chủ nhưng lần này thì cũng ngoại lệ.

- Lẽ nào ngươi cũng muốn tranh đoạt ngôi vị này sao?

- Triệu mổ không hề có ý đó. Có điều Vương Phấn là người tiếp nhận Thần Long Lệnh thì đương nhiên phải là Vương Phấn mới đúng.

- Ồ, một đứa trẻ còn hôi sữa như nó thì biết cái gì.

http://tieulun.hopto.org

- Xét về nhân phẩm và võ công đều rất xứng đáng.

- Đáng tiếc hắn đã chết rồi.

- Đó là do ngươi cố tình hại anh ta.

Triệu Tử Vũ sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi nói thật ngon lành.

Bách Hoa Tiên Tử cười khanh khách:

- Người khác có khi nhún nhường với ngươi song Thiên Kiêu bang thì chẳng coi ngươi ra gì cả.

Triệu Tử Vũ ngữa mặt cười nói:

- Hình như ngươi muốn ép ta phải động thủ sao?

- Cứ cho là như vậy đi.

Thấy hai người sắp động thủ, Phổ Thiện vội lẩm bẩm vài câu kinh Phật rồi nói:

- Nhị vị hãy khoan động thủ, nghe tôi nói một câu này.

Rồi Thượng Nhân bước lên nói:

- Vừa rồi bần tăng cùng Võ Đương,

Điểm Thương, Không Động bốn chúng tôi thương lượng với nhau quyết định ủng hộ Thiên Kiêu bang chủ làm minh chủ đại hội võ lâm lần thứ hai nầy. Nếu toàn trường mà phản đối tức là có nghĩa là chống lại bốn phái chúng tôi đó.

Vừa dứt lời toàn hội trường ồn ào hỗn loạn la hét om xòm. Lúc này Nông Canh lão nhân trong đám đông bỗng đứng lên nói cứng rắn:

- Dù rằng ai ủng hộ ai suy tôn, lão kiên quyết không tán thành.

Lão tăng cao lớn bước lên trước và nói:

- Không tán thành, tại sao?

Nông Canh lão nhân nổi giận vung tay đánh tới và nói:

- Đánh ngươi chứ sao?

Lão tăng cười hì hì hai tiếng rồi dùng tay áo phất xuống. Một tiếng bình vang lên Nông Canh lão nhân bị chấn động toàn thân và bị đẩy

http://tieulun.hopto.org

lùi ra sau một bước. Điện Bội Ngọc rút kiếm ra khỏi bao xông lên khán đài, song nàng đã bị một cánh tay níu lại nói nhỏ:

- Đừng có nóng như vậy.

Điện Bội Ngọc quay lại nhìn thì đó là Thượng Quan Ly Châu, nàng đành đứng lại. Lúc này Nông Canh lão nhân đã giận tí cổ đang chực nhảy lên đài bỗng bên tai truyền lại một giọng nói rất quen:

- Tạm thời tiền bối không nên nóng nảy.

Nông Canh lão nhân giật mình kinh hải:

- Ồ, Vương Phấn sao?

Lúc này ba lão già ngồi hàng ghế đầu nhìn Phổ Thiện và bọn Tùng Hạc rồi cười và nói:

- Các vị có nhận ra các lão già chưa chết này không?

Phổ Thiện nhìn ra đó là Thiên Sơn Bách Độc Ông, Giang Nam Nhất Hoa Tiên và Dược Tiên Lã Phẩm, bất giác giật mình bụng bảo dạ:

- Ba người này vẫn còn sống sao?

Vương Phấn nói đầu tiên:

- Đã lâu lắm lão không quan tâm đến chuyện ngoài đời bỗng nhiên gặp một thanh niên bị trúng độc hối bèn cùng Độc Ông đây cứu chữa cho chàng. Do đó mới biết đó là người đệ tử kế truyền của Lục Đỉnh Nhất đại hiệp và biết được thêm bọn các ngươi đã trở thành một lũ hư đốn khinh sư diệt tổ, giả truyền Thần Long Lệnh để suy tôn cái Thiên Kiêu gì gì đó lên minh chủ, thật là một việc làm dối trá phi đạo lý.

Phổ Thiện Thượng Nhân lẩm bẩm kinh Phật rồi nói:

- Thí chủ nói rằng đã cứu được Vương Phấn, vậy anh ta đâu?

Vương Phấn thò tay lấy Thần Long Lệnh trong ngươi ra giơ cao và nói:

- Trước hết đây là vật chứng. Anh ta chốc lát nữa sẽ đến.

http://tieulun.hopto.org

Tình hình trong trường càng huyên náo hơn. Vương Phấn lại tiếp:

- Vị tăng này không phải Thiếu Lâm chưởng môn Phổ Thiện. Hắn ta là một tên phản đồ của Thiếu Lâm, hắn là Nhất Thiện.

Cả hội trường càng kinh hãi, Vương Phấn nói tiếp:

- Phổ Thiện chưởng môn đã bị phản đồ ám hại bây giờ đang bị bán thân bất toại. Tên phản đồ này vốn câu kết với trụ trì của Hạ Viện Thanh Vân là Vô Thiện. Chúng cùng chung mộng bá chủ giang hồ. Gần đây lão hủ được sự gửi gắm của Phổ Thiện Thượng Nhân nhờ lão hủ thay mặt ông ta để thanh lý môn hộ. Chuỗi trầm hương này và Tử Kim bát này là những vật bằng chứng.

Vô Thiện bỗng tiến lên hai bước và nói:

- Đây là chuyện nội bộ Thiếu Lâm. Ai phải ai trái sẽ có hội nghị trưởng lão bổn môn xem xét đâu cần đến tôn giá can thiệp làm chi.

Phổ Thiện Thượng Nhân lẩm bẩm Phật kinh rồi nói:

- Tử Kim Bát và chuỗi hạt trầm hương đúng là các tín vật của bổn môn song nó thất lạc đã lâu không ngờ lại lọt vào tay ngươi. Việc này lão tăng phải truy xét lại.

Vô Thiện nói:

- Người này dám cả gan phá hoại danh dự của bổn phái lại có ý khiêu khích. Hôm nay không thể bỏ qua cho hắn.

Vương Phấn ngửa mặt cười lớn:

- Khi lão hủ đáp ứng yêu cầu của Phổ Thiện đại sư cũng đã tính đến chuyện này. Hôm nay tín vật đang ở đây, xem ai dám đụng vào nào.

Bỗng thoáng một cái, bóng Bách Hoa Tiên Tử tiến lên trước đài nói âm sầm:

- Chỗ này, lúc này không phải là nơi thanh lý môn hộ. Cần biết rằng hôm nay các vị

http://tieulun.hopto.org

đến đây là để tuyển chọn Thần Long Lệnh chủ lần thứ hai.

Vương Phấn nhìn bà ta cười ha hả rồi lên tiếng:

- Theo các hạ thì chúng ta nên chọn ai vậy?

Bách Hoa Tiên Tử nói:

- Tất nhiên là nên chọn người có võ công tuyệt kỹ cao là chính võ công không đạt thì làm sao mà giữ Thần Long Lệnh làm sao mà lãnh đạo quần hùng làm sao mà thi triển hiệu lệnh.

- Các hạ hơi quá tự phụ về võ công của mình, chắc cá hạ đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

- Không hẳn là như thế. Nếu có người ra mặt tranh đoạt thì bản tọa cũng sẵn sàng tiếp chiêu.

Triệu bang chủ lén nhìn toàn thể hội trường, người tuy nhiều song người có võ công

thắng được Bách Hoa Tiên Tử lại không bao nhiêu. Nghĩ thế lão rất lo lắng.

Bỗng nhiên trong đám quần hùng có tiếng nói:

- Đã làm một minh chủ thì không chỉ dựa vào võ công mà thôi mà nhân phẩm mới là quan trọng.

Vèo một cái một bóng người bay lên khán đài, Bách Hoa Tiên Tử nhìn kỹ thì đó là Quỷ Phủ Thần Công, bà ta khẻ nhếch mép:

- Ngươi là thứ gì mà dám xen vô chuyện này?

Quỷ Phủ Thần Công nổi giận nói:

- Lẽ nào ngươi đã gạch tên ta trong danh sách võ lâm.

- Gạch tên thì không có nhưng không đến phiên của ngươi chường mặt ra đây.

Quỷ Phủ Thần Công càng điên tiết thêm, cây thần phủ vung lên bổ xuống. Thần phủ trên

http://tieulun.hopto.org

tay ông ta được sử dụng thật là nhuần nhuyễn loang loáng như mặt trời bay.

Bách Hoa Tiên Tử cười:

- Múa rìu qua mắt thợ.

Nói xong liền phất tay áo ra một trận hàn phong nhắm thẳng vào cán búa. Cổ tay của Quỷ Phủ Thần Công bị chấn động mạnh vẫn cứ tiếp tục chém ra, cản lại. Song Bách Hoa Tiên Tử lại nhanh hơn, bà phất ngay tay áo vào khe trống, tay bà như một con rắn sống nhanh nhẹn điểm vào trước ngực của Quỷ Phủ Thần Công. Quỷ Phủ Thần Công giật bắn người vội thối lui ba bước, song chân chưa kịp chấm đất thì một luồng hàn khí đã lại ập đến, một phút thất chiêu nên chổ chổ đều bị khống chế. Bất đắc dĩ, lão phải dùng tả chưởng giơ lên để đón đỡ.

Bùm một cái, Quỷ Phủ Thần Công bị đánh lui ba bước, máu tươi chảy ra khóe miệng, lão cố gắng đứng yên và nói:

- Ta đây không bằng ngươi, hôm nay ta nhận là thua song vẫn không đồng ý để ngươi làm minh chủ.

Nói xong liền đi xuống, len vào giữa đám quần hùng.

Chưa đầy một chiêu đã đánh bại Quỷ Phủ Thần Công, Bách Hoa Tiên Tử nhếch mép cười tự mãn nói:

- Với một chút công phu cỏn con mà cũng đòi nói đến chuyện làm minh chủ.

Nông Canh lão nhân nói nhỉ với Triệu Tử Vũ:

- Con ma đầu này có chân lực ghê gớm lắm, lão phu đây hãy lên thử coi.

Triệu bang chủ vội nói:

- Tiền bối cứ thư thả, để tôi lên trước.

Nhưng khi Nông Canh lão nhân nói xong thì người cũng đã bay lên trước rồi, Triệu Bang chủ đành phải đứng lại, chần chừ một lúc lại

http://tieulun.hopto.org

cũng theo lên, rồi Nam Cương Dã Tẩu cũng lên đài.

Bách Hoa Tiên Tử cười:

- Các vị nếu thích thì xông lên một lượt vậy.

Nam Cương Dã Tẩu chỉ xuống lưỡi da được quấn lụa vàng ở trên khán đài hỏi:

- Đây là cái gì?

- Thiên Kiêu lệnh.

- Phương giá mang Thiên Kiêu lệnh đến đây để hiệu quần hùng sao?

- Đây không phải là tín vật của Thiên Kiêu bang mà bản tòa mang đến đây để thay cho Thần Long Lệnh.

Nam Cương Dã Tẩu cười ngặt ngoẽo nói:

- Thần Long Lệnh là tín vật mà chưởng môn các phái đã tặng cho Lục Đỉnh Nhất đến nay hiệu lực vẫn còn. Ngươi là cái thá gì mà dám tự tiện thay thế mạo sung như vậy?

Bách Hoa Tiên Tử vẫn tỉnh queo, mụ ta nói

- Không biết Vương Phấn đem Thần Long Lệnh giấu ở đâu. Nếu hôm nay hắn không đến nhờ quần hùng làm phản thì sao cho nên bổn bang phải tạo ra một cái để dùng tạm. Mọi người mà công nhận thì coi như xong.

Nông Canh lão nhân thấp giọng nói:

- Thần Long Lệnh đang nằm trong tay Dược Tiên Lã Phẩm thì làm sao mà Vương Phấn thất tông được.

Bách Hoa Tiên Tử giọng âm hiểm:

- Theo ta biết, e rằng nó không còn sống nữa đâu. Nó không đến đâu.

Bỗng Dược Tiên đứng dậy nói:

- Nếu nó đến thì sao?

- Ta thừa nhận Dược Tiên có khả năng cải tử hoàn sinh.

Vương Phấn bỗng bóc mặt nạ mình ra cười ha hả:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải tại hạ đang có mặt đây sao?

Bách Hoa Tiên Tử biến sắc, thối lui liền mấy bước.

Vương Phấn liền nhếch mày lên nói tiếp:

- Ngươi cướp Thần Long Lệnh của ta giả truyền cho thiên hạ quần hùng đến tụ họp ở đây, ngươi sợ ta sẽ đến nên phái người hạ độc thủ ta. May nhờ gặp Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Hoa Tiên nhị vị tiền bối cứu sống. Bây giờ bà còn muốn nói gì nữa không?

Vô Thiện thiền sư ở bên cạnh bỗng xen vô:

- Không nên đem so chưởng môn với minh chủ võ lâm. Không phải chưởng môn thì không thể làm minh chủ được. Lục Đỉnh Nhất chết rồi thì nên chọn người tuổi cao đức trọng để đảm nhiệm chức này. Bạch bang chủ truyền

lệnh hội tụ thay ngươi như thế cũng chẳng có gì quá đáng.

Vương Phấn cười:

- Các hạ chỉ nghĩ đến cái chức giá chủ Tây Phương cho nên chẳng ngại ngùng khi sư diệt tổ đến liên kết với Thiên Kiêu bang. Ngươi cho rằng ta không biết ý đồ đó hay sao?

Vô Thiện tái mặt liền tung ra một chưởng cố đưa đối thủ vào tử địa, chưởng lực đến mười phần công lực. Một luồng đạo lực rất mạnh ào ào bay tới.

Giang Nam Nhất Hoa Tiên hét lên:

- Ngươi dám.

Thủ chưởng lật ra đẩy về phía tăng nhân với nội lực kinh người. Chưởng lực vô cùng cương mãnh. Hai luồng kình lực gặp nhau tạo ra một tiếng nổ lớn khiến cho bàn ghế ngã nghiêng khán đài kêu răng rắc.

Cả hai bên đều dội lui một bước...

http://tieulun.hopto.org

Đúng lúc nhóm Nông Canh lão nhân lên khán đài thì Phổ Thiện đưa tay vẫy vẫy sau lưng ra hiệu. Từ hậu đào mộ đội quân gồm hòa thượng và đạo sĩ mang kiếm xông ra. Bang chủ Cái Bang vội ra hiệu lệnh đồng thời truyền âm cho Nông Canh lão nhân và Nam Cương Dã Tẩu:

- Xem ra hôm nay thế nào cũng có ác đấu.

Nam Cương Dã Tẩu truyền lại:

- Người anh em nghi ngờ âm mưu của Thiên Kiêu Bang sao chẳng thấy người nào của chúng cả?

Trong lúc họ đang trao đổi với nhau thì giữa Vương Phấn và các đệ tử của Thiếu Lâm đang chực đánh nhau. Vô Thiện thiền sư mặt hầm hầm:

- Ngươi ỷ vào hai cái lão già đó mà được yên thân sao? Không dễ như ngươi tưởng đâu.

Vương Phấn giơ cao Tử Kim Bát và chuỗi hạt trầm hương rồi nói:

- Thiếu Lâm đệ tử nghe đây Tử Kim Bát là tín vật mà Phổ Thiện thượng nhân đã giao cho ta. Nếu còn nhớ môn quy của Thiếu Lâm thì phải kịp thời bắt bọn phản đồ lại để bảo vệ danh dự hàng trăm năm của Thiếu Lâm phái.

Những lời nói của chàng quả nhiên rất có hiệu lực. Các đệ tử Thiếu Lâm đứng sau Nhất Thiện đều tỏ ra do dự chần chừ.

Dưới đài lúc này rất hỗn loạn. Một số người đã bị Thiên Kiêu Bang mua chuộc, một số người khác thì đồng tình với Vương Phấn. Một số khác thì dửng dưng. Riêng Ngũ Hổ Song Tà thì vẫn hầm hầm, bọn họ vừa là muốn rửa nhục lần trước vừa là muốn tranh đoạt chức minh chủ. Một số khác lại nhảy tiếp lên đài. Khán đài mỗi chiều vốn vẹn chỉ có ba trượng bây giờ có rất nhiều người chen chúc nhau.

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử cười âm hiểm:

- Muốn thí võ sao không xuống dưới? Ở đây làm sao mà thi triển được?

Nghe vậy mọi người đều nhảy cả xuống dưới đất. Võ Thiện lợi dụng lúc lộn xộn liền lao qua phía Vương Phấn định cướp Tử Kim Bát và chuỗi hạt trầm hương. Nhưng Vương Phấn vội cất vào trong lòng hét to ra và phóng ra một chưởng. Đó là hộ pháp tam chưởng. Thiên Sơn Bách Độc Ông bây giờ mới được thấy võ công của chàng. Thấy chưởng thế của chàng, lão tiền bối buộc miệng kêu lên:

- Thằng bé giỏi quá, chưởng lực rất khá.

Võ Thiện vừa động thủ thì Nhất Thiện cũng lao sang, Thiên Sơn Bách Độc Ông cười nhạt mà rằng:

- Lại muốn đánh hội à? Để lão tiếp cho.

Bách Hoa Tiên Tử quay lại nói với Tùng Hạc đạo trưởng:

- Đại hội đang tiến hành suông sẻ tự nhiên bị chúng phá rối. Điều này cũng rất có ảnh hưởng danh dự đến qui phái, tại sao đạo trưởng lại chẳng nói gì...?

Tùng Hạc thở dài đáp:

- Trật tự đã chẳng còn nên dù có nói cũng bằng không mà thôi.

- Thế sao không trấn áp?

Tùng Hạc đạo trưởng gật gật đầu liếc đến trước Nam Cương Dã Tẩu mà nói:

- Một đại hội đang tiến triển tốt đẹp bỗng nhiên bị các ngươi quấy rối, các ngươi phải chịu trách nhiệm gây ra việc này.

Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả:

- Thiếu Lâm và Võ Đương xưa nay được võ lâm xem như sao Bắc Đẩu, không ngờ lại đi cùng đường với ma đạo, ta lấy làm tiếc cho các ngươi.

Mặt Tùng Hạc đỏ gay cố gượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bần đạo tự thấy rằng việc này chẳng có gì sai trái cả.

Bang chủ Cái Bang liền nói:

- Nói vậy hóa ra các ngươi đều tự nguyện làm việc này sao?

Tùng Hạc đạo trưởng khẹt một tiếng rồi nói:

- Đáng ra thì bổn phái sẽ ra tay chỉnh đốn giang hồ hỗn loạn này lại.

Nông Canh lão nhân cười lớn:

- Ăn nói mới ngon lành làm sao! Trời sao không nói thẳng ra rằng đã bị Thiên Kiều Bang không chế cho rồi.

Tùng Hạc đạo trưởng sượng mặt không biết ăn nói ra sao.

Bách Hoa Tiên Tử nói xen vào:

- Đôi co với bọn họ làm chi, cứ động thủ đi!

Nông Canh lão nhân quát to:

- Chủ đã ra lệnh vậy động thủ đi.

Tùng Hạc đạo trưởng mượn cớ, giằng mặt mà nói:

- Các vị đừng bức người quá mức, chớ trách bần tăng vô lễ.

Nói xong đưa tay ra hiệu, tám đạo sĩ trung niên đeo kiếm vội xông ra. Bỗng có tiếng nói từ sau lưng của Nông Canh lão nhân:

- Các ngươi không được động thủ, ta và Thương Quan thư thư đều ứng phó đây.

Nói xong, Điện Bội Ngọc và Thượng Quan Ly Châu, hai người ra kiếm một dài một ngắn tạo kiếm quang như sắc cầu vồng đáo tám đạo trường kia, kiếm thế bao trùm, một trường kịch chiến đang gia tăng.

Nhắc lại Vương Phấn và Vô Thiện, sau khi trao nhau ba chưởng, chàng thấy công lực mình có phần không đáp ứng kế tiếp được, đang định lấy Thần Long Lệnh ra thi triển Tinh La Thập Bát Kiếm Thức mà đánh nhau với ma

http://tieulun.hopto.org

tăng thì Giang Nam Nhất Họa đã trầm giọng nói:

- Tiểu đệ tránh ra, để nốt đó cho ta.

Giang Nam Tiên bối nội lực tinh thuần mà võ công cũng thành một phái. Chiêu thức của lão như những nét vẽ. Lão vừa thử sức với Võ Thiện một lần rồi nên bây giờ không liều như lúc nãy nữa, chỉ búng tay nhè nhẹ, búng từ trong bóng ra, Võ Thiện thiền sư cười:

- Cả hai người cùng lên một lượt cho vui.

Vương Phấn vội vàng tìm chiêu về đứng một bên. Chàng cho rằng địch thủ chính hôm nay vẫn là Bách Hoa Tiên Tử. Cho nên chàng không muốn liều mạng với Võ Thiện thiền sư... Đúng lúc Giang Nam Nhất Họa Tiên tiếp ứng, chàng rảnh tay nhìn lại thì chẳng thấy Bách Hoa Tiên Tử đâu nữa.

Chàng vội kêu ầm lên:

- Bà ta bỏ đi mất rồi.

Cũng vừa lúc đó, Nam Cương Dã Tẩu đi đến chàng nói:

- Tại sao không thấy ai là người của Thiên Kiếu Bang cả.

Nam Cương Dã Tẩu gật gật đầu nói:

- Lão phu cũng thấy có điều gì đây.

Lúc này trời đã gần tối, cuộc ác đấu trong trường vẫn chưa dứt, Nông Canh lão nhân sợ cháu gái mình yếu thế, đã lao vào cuộc đấu... Võ Đương đạo trưởng Tùng Hạc thấy vậy cũng lao vào ác chiến, thấy vậy Nam Cương Dã Tẩu cũng nhảy vào tham gia.

Thấy tình hình ứng phó tạm ổn, chàng để mắt sang phía Giang Nam Nhất Họa Tiên, chàng thấy nhị vị tiền bối đúng là danh bất hư truyền: chiêu thức lão luyện, linh hoạt và biến ảo khôn lường. Giang Nam Nhất Họa Tiên và Võ Thiện thiền sư ngang tài ngang sức khó phân biệt hơn thua.

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc đó Nhất Thiện đang bị Bách Độc Ông dồn vào thế thóai, nhìn thấy vậy Vô Thiện thiền sư tái mặt kêu lớn:

- Đệ tử Thiếu Lâm sao không động thủ, chờ gì nữa?

Đám đệ tử Thiếu Lâm nãy giờ ngây ra không biết làm gì, bây giờ nghe gọi liền xông lên, Động Đình Thần Nữ đứng cạnh bỗng tiến gần Vương Phấn cười khanh khách mà nói:

- Tiểu huynh đệ có cần ta giúp một tay không?

Vương Phấn nhìn rồi lạnh lùng đáp:

- Ngươi cứ xem rồi tự làm lấy.

Bỗng trong đám người có tiếng kêu lớn:

- Hôm nay là trận quyết đấu giữa chính và tà, tất cả các vị không nên đứng khoanh tay mà nhìn.

Người đó nói rất lớn, nghe xong biết đó là giọng nói của Quỷ Phủ Thần Công.

Bỗng Bang Chủ Cái Bang nói lớn:

- Các vị không nên gây náo loạn ở đây, hãy đề phòng Thiên Kiêu Bang ám toán.

Tất cả mọi người như mộng sực tỉnh, họ bước dần ra ngoài ngôi nhà tranh.

Đúng lúc này, từ trên không có tiếng ào ào, những quả cầu rơi xuống ngôi nhà lá đó là những quả cầu lửa màu xanh rơi xuống như mưa. Ngôi nhà cháy rực lên.

Vô Thiện thiền sư bỗng kêu thất thanh:

- Dừng tay !

Nói xong liền lao ra ngoài, rõ ràng lão ta cũng không ngờ Thiên Kiêu lại có âm mưu này, người trong ngôi nhà tuôn ra ào ào để tránh hỏa hoạn.

Giang Nam hét lên một tiếng rồi tung song chưởng lên đánh sập một bức tường rồi nhảy ra, tiếp theo là Vương Phấn và các người khác vẫn lao ra.

http://tieulun.hopto.org

Đám giang hồ lao ra giống như những con kiến bò trên cái chảo nóng, mọi người chẳng ai đi xa quá ngôi nhà đang cháy hơn năm trượng, Vương Phấn kêu lên thất thanh:

- E rằng xung quanh này chúng nó đã mai phục cả rồi.

Nông Canh lão nhân nói thêm:

- Kệ chúng chúng ta cứ đi theo sau đám sư kia kìa.

Một đám người vội đuổi theo đám tăng nhân, nào ngờ đi chưa được ba bốn trượng thì cảnh vật bỗng đột biến, dưới ánh lửa sáng chỉ thấy những vách núi sừng sững hết cả lối đi.

Lửa mỗi lúc một mạnh, đến nỗi cỏ khô dưới đất cũng cháy, khói bụi mù trời, xung quanh chỉ nghe toàn tiếng la hét chửi mắng mà thôi.

Giang Nam Nhất Họa Tiên tức quá nói:

- Chúng làm cái trò ma gì thế này?

- Nói xong liền quát lên một tiếng đánh vào vách đá dựng đứng, ầm một tiếng, cát bụi mù trời mà cái vách đá vẫn cứ trơ trơ, tức quá ông ta lại quát:

- Kệ thây nó, ta cứ đi.

Nói rồi tung người tiến lên. Vương Phấn cũng lao lên theo nào ngờ chỉ một lúc sau lại trở về chỗ cũ.

Nếu Giang Nam Nhất Họa Tiên không kịp thời tháo lui thì có khi đã lao vào đống lửa.

Bỗng Vương Phấn kêu lớn:

- Cứ đi bừa như thế này là không ổn, ta hãy xem xét cho kỹ rồi nói.

Mọi người yên lặng bỗng nghe tiếng Vô Thiền thiền sư hét to:

- Bách Hoa Tiên Tử sao ngươi cay nhiệt thâm độc thế này? Tại sao lại vây luôn cả chúng tao thế này?

Từ xa, có tiếng cười của Bách Hoa Tiên Tử:

http://tieulun.hopto.org

- Thằng giặc trọc kia, mày bị mắc lừa rồi, Mạnh Như Yên này bị mày hại thành tật nguyền thế này thì làm sao mà tha ngươi được?

- Thủ đoạn của ngươi quá bẩn thiểu, một tý lửa cỏn con này không thiêu chết được Phật gia đâu.

- Thằng trọc kia, đừng quên rằng người ta đang mang đến cho bổn bang một trăm cân thuốc nổ đấy. Bấy nhiêu thuốc nổ đủ cho ngươi về Tây Phương Cực Lạc chưa? Đến đó mà làm giáo chủ nghe chưa.

Võ Thiện thiền sư bây giờ thì biết là mình bị lừa, nên không nói gì nữa. Vương Phấn dùng truyền ngôn nói với Thượng Quan Ly Châu:

- Cô có biết tý gì về trận pháp không?

Thượng Quan Ly Châu đáp:

- Hiểu sơ sơ. Trận pháp này quá lớn mà trời lại tối, bây giờ rất khó nhìn rõ.

Lúc này lửa càng to hơn, sáng rực trời, Vương Phấn tự nhiên tỉnh ngộ, truyền âm nói với Thượng Quan Ly Châu:

- Trận pháp của mụ ta là bài trí, tất cả đều lợi dụng đá mà thiết lập. Đá không sợ lửa cháy, có lẽ nào là bát trận đồ của Gia Cát Lượng?

Thượng Quan Ly Châu thở nhè nhẹ đáp:

- Nếu đúng là trận đồ bát quái thì chúng ta chỉ có chờ chết mà thôi.

Vương Phấn cũng biết rằng trận đồ này rất huyền ảo, và với kiến thức ít ỏi của mình khó mà phá được. Chàng cũng thở dài và im lặng...

Bỗng Thượng Quan Ly Châu tiến gần lại hai bước khẽ cầm tay Vương Phấn nói:

- Hình như trước đây huynh hiểu nhầm tôi phải không?

- Chuyện như thế chớ nhắc đến lúc này làm gì.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu có thuốc nổ, nổ một phát, thế là xong tất cả. Lúc này mà không giải thích rõ thì đến lúc nào? Xuống suối vàng ư?

- Không có gì đâu. Tại hạ vốn bản tính ương bướng cho nên không muốn ai quản thúc mình, thế thôi !

- Mà tiểu muội đã bao giờ quản thúc huynh đâu?

Vương Phấn cười, không nói gì, Thượng Quan Ly Châu buồn rầu nói:

- Thôi, muội hiểu cả rồi, có lẽ đây là...

Vương Phấn cắt lời:

- Nhưng mà...

Chàng định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng không nói nữa.

Thượng Quan Ly Châu gật gật đầu nói:

- Từ nay về sau muội không bao giờ quên chuyện này đâu.

Rồi nàng lại nói tiếp giọng cảm động:

- Một người đàn bà nếu như mọi việc đều nói như nam giới hay thì đàn ông không bao giờ thích cô ta.

Vương Phấn thấy cô ta nói câu nào cũng như luyến tiếc và câu nào cũng như thố lộ tâm can, chàng rất cảm động liền nắm chặt lấy tay nàng lắc lắc hai cái rồi nói:

- Thôi, đừng nói đến chuyện này nữa, hãy nghĩ cách để thoát khỏi chỗ này.

Truyền Cẩm Tâm đang đứng sau Thượng Quan Ly Châu thấy cả hai trong giờ phút nguy cấp mà nói đến tình yêu thì bất giác nàng cũng cảm động lây. Nàng nói thầm một mình: "Hóa ra chàng đã sớm có tình yêu rồi, thảo nào chẳng hề đoái tưởng đến mình"

Dù nghĩ vậy song nàng cũng cảm thấy người đàn ông này rất đáng yêu, nàng vẫn nghĩ:

- Dù thế nào chăng nữa, ta cũng quyết tâm chiếm cho được trái tim chàng.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó trong đám người hỗn độn bỗng vang lên những tiếng kêu gào rất thảm thiết, mùi khét lẹt theo gió xông vào mũi mọi người rất khó chịu, trận thức này thế mà huyền ảo vô cùng nếu vô ý là đi vào chỗ chết.

Chờ cho mọi người yên tĩnh trở lại bèn phát hiện ra một điều là nếu đứng yên một chỗ tuy có khó chịu song lại rất ít nguy hiểm cho tính mạng.

Bỗng, từ xa tiếng Bách Hoa Tiên Tử truyền lại:

- Nếu ai muốn sống thì hãy ngẩng lên trời mà thề, thề rằng suốt đời nghe theo Thiên Kiêu Bang. Thề xong sẽ có người đến dẫn ra khỏi trận.

Nếu trước khi trời sáng mà không quyết định thì ta sẽ đốt dây dẫn lửa, các ngươi đừng hòng sống sót.

Trong khói mù vẫn vang tiếng cười của Động Đình Thần Nữ:

- Bách Hoa Tiên Tử, ngươi đừng có nằm mơ vô ích, cái trận đồ tý xíu này chẳng làm gì được bà này đâu.

- Thôi, đừng có ba hoa bốc phét làm gì, nếu giỏi thì đã ra khỏi trận rồi.

Lại một giọng ồn ồn vang lên:

- Hôm nay tất cả tinh anh của võ lâm thiên hạ đều có mặt ở đây cả, lẽ nào chẳng có ai hiểu biết trận đồ.

Vương Phấn nhận ra giọng của Quỷ Phủ Thần Công, chàng nghĩ thầm:

- Đúng vậy, nếu Bách Hoa Tiên Tử bẫy lưới đến bấy nhiêu con người mà thắng lợi, thì mụ ta tha hồ mà ngang dọc giang hồ.

Đúng lúc đó, một chấm sáng lượn trên bầu trời, lao đến phía họ, lượn một vòng quanh mọi người rồi cất cánh bay cao lên và vút đi.

Vương Phấn giật mình thầm nhủ:

http://tieulun.hopto.org

- Hình như đây là con chim Bạch Anh Vũ của Trân cô nương, Đang lúc chàng đang suy tưởng thì Giang Nam Nhất Họa Tiên đã truyền âm nói:

- Tiểu đệ, lão gia có nghĩ ra một cách không có gì làm hay lắm, bây giờ những người có khả năng phát không chưởng hãy sắp thành một hàng thay nhau sấp chưởng ra trước, mặc dù cái này tốn sức nhưng vẫn còn hơn là ngồi chờ chết.

Vương Phấn hỏi ý kiến Bang chủ Cái Bang, Triệu bang chủ gật đầu nói:

- Ngoài cách này ra chỉ sợ không còn cách nào khác.

Lúc này ở mé trái gần đó bỗng có tiếng truyền, đó là tiếng của Bách Hoa Tiên Tử:

- Các ngươi lao bừa xông bừa và phát chưởng, chỉ tổ uổng công không.

Bàn Hổ Long Quân tức quá mắng lại:

- Ta chẳng tin rằng mấy cái đống đá này lại có thể vây khốn được chúng ta.

Đúng lúc đó Vương Phấn nhận ra phương hướng phát ra tiếng nói vội truyền âm lại:

- Xin hãy đến đây giúp một tay, sức người là có hạn.

Bàn Hổ Long Quân truyền âm hỏi lại:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là Vương Phấn !

- Chỉ có một mình ngươi ở đó à?

- Ngoài bang chủ Cái Bang còn có năm sáu vị tiền bối khác nữa.

- Được, chúng tôi đến ngay.

Một lúc sau tốp người của Bàn Hổ Long Quân đến, Giang Nam Nhất Họa Tiên ngẫm nghĩa một hồi rồi nói:

- Mặc dù trận thế biến hóa không lường song chúng ta hợp lực lại dùng chưởng pháp sẽn bò phát chưởng thay nhau, dùng chưởng

http://tieulun.hopto.org

phong để dọn đường, thì lo gì mà không thoát ra khỏi chỗ này?

Lúc này lửa đã tắt, chưởng phong phát đầu tiên như sóng trào, một tiếng ầm vang, cát bụi mù trời.

Thiên Sơn Bách Độc Ông không đợi cát bụi lắng xuống đã bước xông lên, rồi ra tiếp ngay một chưởng, tiếp theo là Nông Canh lão nhân cũng phát chưởng rồi xông lên, chỉ một lúc sau, mỗi người đã phát ra ba chưởng, tính ra cũng đủ năm sáu trượng.

Bổng Giang Nam Nhất Họa Tiên thở dài:

- Mẹ kiếp, tại sao càng tiến lại gần càng lùi vào phía sau...

Vương Phấn nhìn thì thấy hàng người đã lùi sát ra căn lều tranh, đất vẫn còn nóng, rồi Bách Hoa Tiên tử lại leo lẻo truyền sang:

- Bổn bang đã nói trước là uổng công thôi, bây giờ thì đã tin chưa.

Triệu Tử Vũ thở dài ngao ngán:

- Nếu biết mụ ta có ý đồ thế này thì mình đã cho người canh chừng bên ngoài lều tranh rồi.

Bách Hoa Tiên tử lại nói:

- Bây giờ là giờ dần rồi, chỉ còn một giờ nữa là đến giờ canh thìn, theo ta thì chết hay không bằng sống dở.

- Ngoan ngoãn đầu hàng bổn bang đi.

Nông Canh lão nhân tức quá mắng lại:

- Đồ mắm thối, nói không ngửi được.

Mụ ta lại cười quái dị:

- Thế thì cứ chờ mà chết vậy.

Vương Phấn giận lắm song không biết làm gì, đúng lúc đó từ trong bóng tối, một người con gái che mặt bước tới, nàng thẳng tới trước mặt Vương Phấn, Thượng Quan Ly Châu nói:

- Ngươi là ai?

- Xuỵt, người che mặt nhún đi rồi lắc lắc tay và nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xin đừng to tiếng như thế. Nếu Bách Hoa Tiên Tử mà lại châm ngòi thuốc, thì chẳng còn ai sống đâu.

Vương Phấn nghe giọng nói rất quen giống như Trân Ngọc Cầm vậy chàng buộc miệng hỏi:

- Cô là Trân cô nương hả?

Cô gái che mặt gật đầu nói:

- Bảo họ theo tôi.

Vương Phấn biết thời cơ chỉ có trong khoảnh khắc liền dùng truyền âm kêu nhóm Nông Canh lão nhân xếp hàng đi theo cô gái che mặt kia. Cô gái kia hoàn toàn im lặng, cô ta lách lách rất nhanh trong trận địa, chưa đầy một lúc đã dẫn mọi người ra khỏi trận đồ đến một cái dốc núi.

Bang chủ Cái Bang ngửa mặt than:

- Thật là lợi hại, lợi hại, lão khiếu hòa đúng là trong cái chết lại tìm ra sự sống.

Nam Cương Dã Tẩu rất bình tĩnh nhìn Vương Phấn và nói:

- Vị cô nương này là ai vậy?

Cô gái che mặt nhìn lão lắc đầu nguầy nguậy, rồi nhét vào tay Vương Phấn một tờ giấy sau đó nhún người len vào bóng tối mà đi.

Vương Phấn thấy cô ta đến và đi quá bất ngờ, chàng nghĩ rằng cuộc sống của nàng trong u cốc chắc còn nhiều khốn khổ, chàng lắc đầu nói:

- Vãn bối cũng không biết là ai.

Động Đình Thần Nữ cười khanh khách nói:

- Trái tim họ Diệp này đã tính rồi, món nợ nhân tình này ta nhớ mãi không bao giờ quên, từ rày về sau nếu có chuyện gì cứ báo một câu là Ngũ Hổ Song Tà đến ngay.

Nói xong Ngũ Hổ Song Tà bỏ đi

Thượng Quan Ly Châu có cái gì đó rất lo lắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lạ thật, sư gia đi đâu nhỉ, sao không thấy !

Bỗng từ trong bóng tối một người đàn bà sang trọng xuất hiện, bà ta nói:

- Sư phụ bận cứu người cho nên đến hơi trễ...

Thượng Quan Ly Châu thấy sư phụ vội tiến lên trước và nói:

- Sư phụ bận cứu ai vậy?

- Nhóm người Thiếu Lâm và Võ Đương.

- Bọn chúng đáng chết, cứu chúng làm chi !

Cung Trang phu nhân sa sầm nét mặt nói:

- Kẻ làm ác chỉ là số ít người, huống chi cứu chúng là ta thêm địch thủ cho Thiên Kiêu Bang, vậy thì sao ta lại không làm.

Nghe vậy, Thượng Quan Ly Châu không dám nói gì thêm nữa.

Cung Trang phu nhân dường như không nói chuyện với đông người, vì vậy nói xong liền đi ngay vào rừng.

Thiên Sơn Bách Độc Ông khẹt một tiếng rồi nói:

- Trông bộ dạng cũng ghê gớm lắm đấy!

Cái Bang bang chủ Triệu Tử Vũ vội vẫy Vương Phấn đến và nói:

- Ta phải đi trước có việc, vậy xin cáo từ.

Sau khi thoát hiểm lần này vị bang chủ này bị một cú sốc về tinh thần quá nặng, cho nên phải vội vã ra đi.

Nông Canh lão nhân cũng than thở:

- Xem ra lão đây bây giờ chỉ làm được một việc là trông nhà mà thôi.

Vương Phấn vội an ủi:

- Sao tiền bối lại nói vậy, mỗi người đều có một cái tài riêng, chuyện này chẳng có gì mà xấu hổ cả.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Nông Canh lão nhân là một người hiếu thắng, nên trong lòng vẫn không vui, lão kéo tay Điện Bội Ngọc và cáo từ:

- Lão xin đi trước, chúng ta sẽ gặp nhau ở Trường Xuân Cốc vậy.

Lúc này Phương Đông đã lờ mờ, một tiếng nổ long trời trên đỉnh thượng nhân vang lại, khói bụi mù trời làm tiêu tan toàn bộ trận đồ bát quái.

Nam Cương Dã Tẩu lắc đầu than:

- Nếu chúng ta chậm chân một chút thì lúc này đã thịt nát xương tan rồi.

Vương Phấn nói như căm tức:

- Con ma đầu này ác độc đến thế, rồi sẽ có một ngày cũng sẽ bị báo ứng.

Nam Cương Dã Tẩu gật đầu nói:

- Lúc này chắc mụ ta cho rằng mọi người đều đã chết cả rồi.

Chúng ta nên chuẩn bị đề phòng cho thật cẩn thận mới được.

Vương Phấn gật gật đầu nói:

- Thôi, tiền bối đừng lo nghĩ quá hao sức một óc, hiện giờ vãn bối chưa muốn về lại Trường Thanh Cốc đâu.

Nam Cương Dã Tẩu nhìn hai lão quái rồi nói:

- Vậy tôi xin đi trước vậy.

Nói rồi liền đi theo Nông Canh lão nhân xuống núi.

Giang Nam Nhất Họa Tiên bỗng nói:

- Cậu bé, ngươi chuẩn bị ra sao bây giờ? làm gì?

- Tôi đi tìm Trần cô nương.

- Lúc này mà ngươi còn lòng dạ để đi tìm con bé ấy à?

Vương Phấn đỏ mặt nói:

- Xin tiền bối chớ cười !

Giang Nam Nhất Họa Tiên tằng hắng một cái rồi nói

http://tieulun.hopto.org

- Hai ta thực ra chỉ đi theo ngươi xem cho vui mà thôi. Song kể từ nay chúng ta không thể bỏ qua con mụ già đỗ được, phải đánh cho nó một trận mới thôi.

- Hai vị cứ đứng ngoài cuộc mà nghỉ ngơi cho thong dong thoải mái, lao vào cuộc đấu này làm gì cho mệt sức.

Thiên Sơn Bách Độc Ông cười quái dị:

- Nếu không cho con mẹ ấy biết tay thì mụ ta sẽ nghĩ rằng trong giang hồ chẳng có ai địch nổi với mụ ta cả.

Xong rồi lại quay sang nói với Giang Nam Nhất Họa Tiên:

- Già mà vẫn sống nhăn răng, thôi, chúng ta đi thôi, để xem con mụ ấy ra sao.

Giang Nam Nhất Họa Tiên ngửa mặt lên nhìn trời rồi cười ha hả rất thoải mái, rũ áo đi theo Thiên Sơn Bách Độc Ông.

Cả hai phiêu phiêu nhẹ lướt xa dần...

Mọi người đều đã đi hết cả, lúc này Vương Phấn mới mở tờ giấy mà Trân Ngọc Cầm trao lúc nãy ra để xem. Trên giấy viết:

Cha tôi đang bị giam vào ngục tối, trận bát đồ này là do cha tôi vẽ ra, trận đồ này huyền ảo vô biên, tôi mạo hiểm đến đây may ra cứu được chư vị.

Ma cung ở Quan Âm Nhai Lư Sơn Giang Tây có kiến trúc giống như trận đồ bát quái này, nếu chỉ một người, dứt khoát không nên tiến vào vì thế rất nguy hiểm.

Hãy thận trọng, hãy thận trọng.

Bên dưới không có ký tên, sau khi xem xong, chàng xé vụn và vứt vào dòng suối, chàng lẩm bẩm:

- Bọn tăng nhân Thiếu Lâm tạm thời không nên tìm họ làm gì, sao ta không đến ma cung trước xem sao, nếu có cơ hội ta cứu được u cốc ẩn sĩ ra và cả con gái ông ta ra, như thế sẽ thêm vây thêm cánh cho phe ta.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ vậy chàng quyết đi do thám ma cung một mình. Chàng lên đường đi về nam, chàng đi suốt đêm ngày, đang đi đến chân núi, chàng thấy từ xa một bóng hồng chạy đến kêu lớn:

- Vương Phấn, huynh có gặp sư phụ của tôi không?

Ngẩng đầu nhìn lên hóa ra là Mộ Dung Trinh, chàng ngạc nhiên quá liền hỏi:

- Chẳng phải ông ấy đã đem Trương Ngọc Trân đi rồi sao?

Mộ Dung Trinh chau mày đáp:

- Đã mấy hôm nay không gặp ông ấy đâu cả, chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra không.

- Thế thì lạ quá.

Bỗng Mộ Dung Trinh kêu thất thanh:

- Có lẽ nào lại rơi vào bẫy của Thiên Kiêu Bang?

Vương Phấn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu cô nương và lão tiền bối thường xuyên liên lạc gặp nhau mà bây giờ tìm không thấy thì rất có thể là điều đó đã xảy ra.

Mộ Dung Trinh vội nói:

- Làm thế nào bây giờ, ông ta không biết nói kia mà, còn tôi thì không biết tổng đàn của Thiên Kiêu Bang ở đâu cả..

Cô nương đừng có quá nóng vội như thế, vợ chồng dù sao cũng là chồng vợ, chẳng việc gì đâu, không đến nỗi bà ta mất hết nhân cách đâu. Điều đó rất khó nói.

Mộ Dung Trinh vẫn không an tâm, hỏi thêm,

- Huynh vừa ở Thái Sơn về, tình hình bên đó ra sao?

Vương Phấn thở dài rồi chàng kể tóm tắt tình hình cho Mộ Dung Trinh nghe. Sau đó nói rõ ý định của mình.

Mộ Dung Trinh liền nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì tiểu muội sẽ đi cùng huynh vậy.

- Nếu điều đó không làm cho cô quá vất vả thì xin cô nương cứ tự nhiên.

Nói xong hai người lại cùng lên đường đi về phía Giang Hán. Sau khi cả hai cùng trèo lên Lư Sơn liền giả làm các khách đi hội chùa, họ ở chùa Hải Hội một ngày, cho đến lúc chạng vạng mới len lén đi về Quan Âm Nhai.

Quả nhiên sát vách núi họ tìm thấy một ngôi miếu thờ Quan Âm, Vương Phấn vội nói:

- Có khi ma cung ở phía sau Quan Âm miếu cũng nên.

- Vậy chúng ta đi vào thế nào bây giờ?

- Nếu theo thuyết minh chỉ dẫn thì chúng ta phải đi vào một đường hầm, đi hết đường hầm sẽ đến một ngã tư hành lang, đến đó thì phải dựa vào địa thế mà phán đoán.

- Làm chi phải rắc rối đến thế, cứ xông vào, nếu có gì thì cứ nện một trận là xong.

Vương Phấn lắc đầu:

- Nếu không nghĩ cách trước trong khi đối phương có thiên thời địa lợi, chúng ta chỉ gặp xui xẻo mà thôi.

Mộ Dung Trinh đành nói:

- Thôi được, mọi việc đều do huynh quyết định cả.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 45

NHI NỮ TÌNH TRƯỜNG

Vương Phấn quan sát Quan Âm miếu rất kỹ sau đó mới nhảy qua tường miếu, chàng không vào đại điện mà đi vòng ra phía sau miếu.

Quả nhiên ở phía sau hết một cửa miếu chôn sâu trong mõm đá, chàng lắc đầu kinh hãi:

- Cái miếu này xây dựng thật công phu !

Hai người một trước một sau băng qua tường, rồi đi thẳng ra sau, chàng đi trên đỉnh

tường vừa đi vừa ngắm vừa suy nghĩ đến kết cấu của nó. Trong lúc suy tư đã đi được một quảng đường dài. Chàng quay đầu nhìn lại đã không thấy Mộ Dung Trinh đâu nữa, chàng giật mình lẩm bẩm:

- Cô ta đi đâu mất rồi.

Mộ Dung Trinh không thể nào mà bỏ chàng để đi một mình.

Nếu đi theo lối khác thì thế nào cũng báo cho chàng hay.

Trong lúc chàng đang nghĩ, thì thấy dưới chân mềm mềm. Vừa định thần nhìn xuống thì cả người chàng đã rơi xuống dưới.

Rơi khoảng năm sáu trượng thì chân bắt đầu chấm đất,

Con đường trơn lông lốc tối thui, may mà chàng có nội lực cao siêu chứ nếu không thì giờ này đã trở thành một quả dưa đã bị bể làm đôi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nhìn kỹ, trời tối om chẳng thấy gì, chàng đang ở trong một buồng ngầm dưới đất vô cùng ẩm thấp. Đó là căn phòng tạo nên bằng cách khoét các vách đá thiên nhiên mà có, không có lối ra.

Chàng lẩm bẩm:

- Trời, ở chỗ này dù không bị hại thì cũng phải chết đói chết khát thôi.

Chàng trầm tĩnh, lấy tay mò mẫm xung quanh các vách đá.

Bỗng trong bóng tối có tiếng ú ớ, chàng kinh hãi vô cùng bụng bảo dạ:

- Lẽ nào Tam Thủ Thần Quân Đang ở đây.

Chàng liền lên tiếng:

- Có phải Trường Lão tiền bối không?

Đằng kia vọng lại tiếng hặc hặc. Chàng vội lao đến hướng phát ra âm thanh.

Chàng thấy trên tảng đá trơn láng là cả một khối thịt giống như hình người đang nằm,

tứ chi đã bị chặt, trên mặt đầy vết dao chém, trông chẳng khác gì một con quỷ sống, mặc dù biết rõ đó là Tam Thủ Thần Quân song chàng vẫn cứ sợ.

Khối thịt đó bỗng ngồi dậy dựa lưng vào vách đá, miệng lại phát ra những âm thanh kỳ bí, Vương Phấn biết Tam Thủ Thần Quân không nói được bèn hỏi:

- Ông có cách gì để viết không?

Ông già há miệng ra hiệu rồi cúi xuống đất, Vương Phấn hiểu và nói:

- Tiền bối viết được bằng miệng chứ?

Khối thịt gật gật đầu, Vương Phấn tìm một cục vôi đưa vào miệng lão tiền bối rồi chỉ vào một chỗ đất mềm rồi nói:

- Viết ở đây này !

Lão tiền bối khom người viết lên mặt đất:

- Ngươi cũng bị rơi vào đây à?

- Vâng!

http://tieulun.hopto.org

- Có gặp Trương Ngọc Trân chưa?

- Tại hạ cũng vừa mới đến.

- Ô, ta không đi được nữa rồi

- Để tại hạ đi tìm lại y giáp lại cho, để có thể đi lại và hoạt động như trước.

- Khó khăn lắm, phải mất mười năm ta mới làm được một bộ y giáp như thế đấy !

- Lẽ nào bộ y giáp đã bị phá hỏng rồi?

- Đã bị Bách Hoa Tiên Tử vứt vào hố sâu rồi.

- Thế thì tại hạ cũng tiến bối ra vậy.

- Không được, nếu có bộ y giáp và tay chân giả thì ta cũng chẳng làm gì được cả.

- Tại sao?

- Bách Hoa Tiên Tử đã cắt hết gân tay gân chân của ta rồi, phần hông trở xuống bị bà ta điểm huyệt khắp nơi, bây giờ đã trở thành vô dụng hòan toàn...

- Thật là ác độc, tại sao mụ ta lại có thể

đang tâm làm như vậy được kia chứ? Thật là vô tình !

- Bà ta đã lún sâu vào ma đạo rồi, sau mười năm nữa bà ta mà tu luyện thành, võ lâm giang hồ không biết sẽ trầm luân đến cỡ nào nữa !

- Tại hạ tuyệt đối sẽ không dung tha cho bà ta.

- Hiện giờ ngươi không phải là địch thủ của bà ta.

- Sẽ có một ngày tại hạ sẽ thắng bà ta.

- Đến lúc đó thì quá trễ rồi, hiện giờ bà ta chưa đến sáu mươi, bà ta có thể sống thêm hoặc ít ra cũng hai mươi năm nữa.

Im lặng một lúc lâu, Vương Phấn lại nói:

- Mộ Dung Trinh cô nương cũng đã đến đây rồi !

- Bây giờ ở đâu ?

http://tieulun.hopto.org

- Cũng đã bị rơi xuống đâu đó rồi.

Lão tiền bối kêu ú ớ một hồi, rõ ràng ông ta rất lo lắng một hồi lâu ông ta mới viết tiếp:

- Nếu còn sống, ngươi có thể làm cho ta một số việc không?

- Nếu có khả năng là làm ngay không ngại.

- Thứ nhất: phải giết chết Bách Hoa Tiên Tử.

- Tiền bối không nói thì tại hạ cũng sẽ làm !

- Thứ hai là phải cưới Mộ Dung Trinh làm vợ.

- Cái này thì...

- Ngươi chê cô ta xấu à?

- Không phải vậy.

- Chỉ cần ngươi bằng lòng, Mông Cổ Đại Phu sẽ tiến hành cho ta.

- Được, tại hạ hoàn toàn đồng ý.

- Thứ ba, không được sát thương đến tính mạng cô Trương Ngọc Trân vì đó là giọt máu duy nhất của ta.

- Nếu tôi mà giết Bách Hoa Tiên Tử thì bọn ta sẽ tìm tôi mà thanh toán, chứ không tha tôi đâu.

- Thế thì ngươi hãy lánh đi !

- Nhưng tôi làm sao mà trốn cô ta cả đời.

- Thế thì ngươi hãy phế một phần võ công của nó đi.

- Nếu đã nói thế thì tại hạ hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của tiền bối.

Lão tiền bối lại ú ú ớ ớ một hồi rồi viết tiếp:

- Ngươi nhận xét ta ra sao?

- Có máu anh hùng.

- Có tý chút nào bản chất của đànbà không?

- Tại hạ chưa thấy rõ.

http://tieulun.hopto.org

- Ta nói cho ngươi nghe nếu lòng ta không chịu nhún nhường và nhẫn nại thì có lẽ ta giết con mụ ấy lâu rồi.

- Tiền bối chẳng bao giờ đang tâm mà làm như thế.

- Bây giờ thì ta đang chết trong tay bà ấy...

- Bà ta không còn nhân cách nữa.

- Nhìn vào bài học của ta, từ nay về sau ngươi phải cẩn thận với mình.

- Vãn bối xin ghi lời !

Tam Thủ Thần Quân hú lên một tiếng hu hu rồi viết vội rất nhanh xuống đất:

- Bà ta không ngờ tất cả chân nguyên của ta đều tụ cả ở đơn điền và rất có thể một dịp nào đó ta sẽ dồn cả chân nguyên của mình ra miệng, đây là một sơ hở của bà ta.

Vương Phấn ngạc nhiên:

- Tiền bối vẫn nghĩ rằng có dịp là sẽ liều mạng với bà ta?

- Lẽ nào ngươi không cho rằng ta có thể sẽ tìm bà ta và bắt bà ta phải chịu tội?

- Tiền bối giữ được chân nguyên là điều tốt, tiền bối có thể kéo dài sự sống, còn giết bà ta thì tiền bối hãy để cho tại hạ.

- Song cho đến giờ, ngươi vẫn không phải là địch thủ của bà ta kia mà, đợi đến khi ngươi đánh bại bà ta thì bà ta đã chết và mọi việc đã hỏng bét hết rồi.

- Tại hạ không tin là sẽ như thế !

- Đó là sự thật, ngươi tiến bộ thì bà ta cũng tăng tiến võ công, trừ phi...

- Trừ phi đạt được một kỳ tích lạ lùng phải không ?

Lão tiền bối ú ú ớ ớ rồi lại viết tiếp:

- Lão đã vạch kế hoạch từ lâu rồi. Hành động của Bách Hoa Tiên Tử đã làm gia tăng quyết tâm của ta.

Nói xong liền búng người lao vào Vương Phấn rất nhanh, Vương Phấn không kịp để

http://tieulun.hopto.org

phòng bị tên một cái đến mức phải ngửa mặt lên nhìn trời, đồng thời chàng có cảm giác như giữa ngực có một vật nặng đè lên, thần khí hôn mê, không biết gì nữa....

*

* *

CHƯƠNG 46

MẦM SỐNG NƠI TUYỆT LỘ

Không biết qua bao lâu, Vương Phấn tỉnh trở lại và nhìn xung quang bỗng phát hiện Tam Thủ Thần quân đang nằm ở chỗ xa xa cách đó chừng ba thước.

Chàng bước lên sờ vào người lão tiền bối thì toàn thân lão tiền bối đã lạnh cứng cả rồi. Lão đã chết...

Một anh hùng nổi tiếng giang hồ bây giờ lại phải chết quá thảm thương, và cái kết cục bi

http://tieulun.hopto.org

[illegible] chất ai khác mà do vợ lão gây [illegible] không cầm lòng, những giọt [illegible] chảy xát Thần Long Lệnh [illegible] khoét lên vách đá một lỗ hổng [illegible] sau [illegible]

[illegible] nghỉ tại hạ không [illegible] sau.

Sau khi chết, cái Tam Thủ Thần Quân, [illegible] mình, đang bị giam ở đây mà [illegible] cách nào thoát ra. Xung quanh đều là những vách đá dầy, dù Thần Long Lệnh trong tay ít vật rất cứng song cũng chẳng thể làm [illegible] gì. Muốn thoát ra không phải là chuyện [illegible] Đang lúc bí quan ngồi yên, bỗng chàng nghe thấy như có âm thanh, chàng vui hẳn lên [illegible] Nhưng rồi âm thanh lại yên lặng trở lại như cũ, chàng lại ngồi xuống chờ đợi.

Một lần nữa thanh âm lại vang lên, hóa [illegible] tiếng thông reo, chàng hơi thất vọng,

lại ngồi xuống lì rũ, nhưng bỗng nhiên chàng lại đứng lên luồn lách như một con rắn dò tìm và lẩm bẩm:

- Trong hang nghe thấy tiếng thông reo, như thế là có khe hở.

Từng bước từng bước men theo vách đá, bỗng chàng rờ phải một cái rễ cây đã được cắt bằng sát vách đá, cái rễ cây một xéo đâm vào hang, nó đã được cắt bằng, nếu không sờ tay mà chỉ nhìn thì rất khó nhận ra, chàng nghĩ:

- Cây mọc từ trên mặt đất xuống, ta hãy theo nó mà lên thế nào cũng thoát.

- Nghĩ thế chàng bèn dùng Thần Long Lệnh khoét liên hồi, suốt một ngày trời thì mới phá hết rễ cây và dần dần những tia sáng đầu tiên xuyên vào, cuối cùng thì chàng cũng lên khỏi mặt đất, té ra đó là phía sau miếu Quan Âm.

Bây giờ chàng đã tự do, nhưng còn Mộ Dung Trinh? Bất giác lòng chàng buồn rười

http://tieulun.hopto.org

rượi, chắc nàng đang lạc trong ma cung, chàng nghĩ:

- Dù thế nào ta cũng phải cứu nàng ra, nếu không thì có tội với Tam Thư Thần Quân !

Chính lúc chàng đang nóng ruột lo lắng thì thấy có tiếng người rồi ba bóng đen xuất hiện. Đó là hai cô gái và một ông già. Lão già thì chàng không biết là ai vì mới gặp lần đầu song hai cô gái là Mộ Dung Trinh và Trần Ngọc Cầm. Chàng lẩm bẩm:

- Sao lại tài quá vậy hè...?

Cả ba lao ra rất nhanh và tiến về phía rừng rậm nơi chàng đang nấp mình. Bỗng hắc này có giọng ai đó quát với theo:

- Ai đó? Đứng lại !

Tiếp theo đó là bốn thần dũng võ sĩ xuất hiện theo ra cản đường ba người. Mộ Dung Trinh chẳng nói chẳng rằng, phất chiêu ngay và hai bên thần dũng võ sĩ kêu rú lên và lăn ra chết.

Đúng lúc này, lại có thêm ba lão già của Thiên Kiêu Bang xuất hiện, trong số đó có cả Tái Bắc Si Ông.

Mộ Dung Trinh chẳng thèm so đo tính toán thiệt hơn, cứ hươi kiếm lao vô, Tái Bắc Si Ông nghiêng người né tránh rồi đến sát bên cạnh lão già và Trần Ngọc Cầm. Trần cô nương lại phóng kiếm về phía Tái Bắc Si Ông, Tái Bắc Si Ông kêu lên:

- Các ngươi sao không chạy ngay đi.

Nói xong liền tung một chưởng vào hai thần dũng võ sĩ. Hai võ sĩ này đâu có ngờ Tái Bắc Si Ông lại tấn công mình, cả hai cùng kêu rú lên thảm thiết, vỡ óc mà chết. Hai lão già cùng đến với Tái Bắc Si Ông cùng quát to:

- Ngươi làm như thế để làm gì?

Tái Bắc Si Ông cười nói:

- Thiên Kiêu Bang là cái thá gì mà ta phải làm hộ pháp cho nó? Lão phu làm như thế

http://tieulun.hopto.org

chẳng qua là vì muốn U Cốc Ẩn Giả Sĩ Trân huynh mà thôi.

Hai lão kia cùng gào lên:

- Triệu Thiên Nhận, ngươi ăn cây táo lại đi rào cây sung, hôm nay ngươi đừng hòng chạy thoát.

Tái Bắc Si Ông cười

- Lão đâu có chạy.

Lời của hai lão già kia là những lời nói thừa, lúc này các lão đang bị vây khốn trong vòng vây kiếm ảnh của Mộ Dung Trinh. Ngay hai lão tự cứu mình cũng đang là gay go.

Song chỗ này thuộc tổng đàn của Thiên Kiêu Bang, vừa mới phát sinh những dấu hiệu cho thấy, Thiên Kiêu Bang đã báo động rồi.

Thấy tốp người lại đến cứu viện cho hai lão già.

Tái Bắc Si Ông quát to:

- Hai cha con ông ta bảo là phải chạy đi. Đám người này để ta và Mộ Dung Trinh giải quyết.

Lúc này thì Vương Phấn biết lão già là kia là U Cốc Ẩn Sĩ.

Hai cha con U Cốc Ẩn Sĩ vội chạy ngay vào rừng, bỗng có một tiếng quát:

- Hãy đứng lại, nếu không ngoan ngoãn trở về thì hãy coi chừng Cửu Mai này.

Người vừa quát đó chính là Cửu Diện La Sát - kẻ giám sát Trân Ngọc Cầm của Trường Thanh cốc. Hai cha con U Cốc làm như chẳng nghe thấy gì , cứ thế mà đi

Cửu Diện La Sát nổi giận cầm ngang gậy Cửu Mai đâm ngang qua và quát:

- Các ngươi muốn chết phải không?

Nói xong mụ liền quất thanh cửu mai vào lưng U cốc, nhưng ngay lúc đó bỗng có một giọng nói từ trong rừng vang lên:

- Cứ chờ xem.

http://tieulun.hopto.org

Một luồng ám lực tuôn ra, tay chân của Cửu Diện La Sát đều bị tê buốt và cái gậy của Cửu Mai cũng bị rơi khỏi tay, nhưng mụ ta liền trầm tĩnh nhặt lấy thanh Cửu Mai, hít một hơi lấy sức rồi lại xông vào chỗ vừa phát ra tiếng nói, rồi mụ ta lại nghe tiếp:

- Hãy xéo đi !

Một luồng kinh phong cực đại lại tuôn ra. Cửu Diện La Sát phải lui hai bước và ọe ra một bụm máu tươi.

Cao thủ của Thiên Kiêu Bang bây giờ đến mỗi lúc một đông, lúc này Tái Bắc Si Ông và Mộ Dung Trinh đều bị vây trong vòng đao ảnh và việc thoát chạy đối với họ bây giờ không phải dễ dàng.

Còn cha của U Cốc Ẩn sĩ trốn chạy vào rừng, gặp Lưu Diện La Sát thì được Vương Phấn cứu ứng kịp thời, cha con mừng quá liền hỏi ngay:

- Ngươi và Triệu lão tiền bối có hẹn nhau à?

- Không có, cháu cũng vừa mới thoát hiểm đây.

Vương Phấn vừa nói chuyện Trân Ngọc Cầm vừa ngẫm nghĩ và rất ngạc nhiên về mình, chàng không ngờ vừa rồi công lực của mình lại ghê gớm và tăng tiến đến như vậy.

U Cốc Ẩn Sĩ lúc này đã nhặt một số cành cây rãi mỗi chỗ vài ba cây, rồi mới thở dài nhẹ nhõm và chậm rãi nói:

- Bây giờ thì không sợ chúng nó nữa, Nhưng Triệu huynh và Mộ Dung cô nương làm sao rồi?

Vương Phấn vội nói:

- Để tôi đi tiếp ứng họ.

U Cốc Ẩn Giả gật đầu nói:

- Cha con tôi, đã an toàn rồi, thiếu hiệp hãy đi nhanh.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn lại lấy mặt nạ Dược Tiên và đeo vào mặt rồi nhảy ra khỏi rừng xông thẳng đến trận chiến và quát to:

- Tất cả hãy dừng tay !

Tiếng quát của chàng chứa chất một nội lực rất mạnh, chấn động tất cả cao thủ quần hùng đang có mặt, tai họ ù và đầu họ như bị váng, Vương Phấn còn nói thêm:

- Lão không muốn đánh nhau với các ngươi. Mạnh Như Yến đâu, mau mau bảo mụ ta ra đây ta gặp mặt?

Thật ra lúc này Bách Hoa Tiên Tử chưa về đến bang. Tất cả mọi người đều nhìn nhau. Một số cao thủ khác thì không biết Dương Tiên Lã Phẩm là ai, chúng lẩm bẩm:

- Lão ta tài giỏi chi mấy thì cũng chỉ là một người, việc gì mà phải sợ lão ta .

Nghĩ vậy xong, chúng liền ra ám hiệu và len lén bọc lui sau lưng, Vương Phấn vừa cho mình là Dược Tiên, vừa ỷ thế thần khí chân

nguyên trong người, chàng sớm đã đề phòng và chuẩn bị đối phó... Lúc này chàng liền phản chưởng lui ra sau lưng và quát:

- Các ngươi chán sống rồi à?

Khi còn ở địa huyệt, chàng được Tam Thủ Thần Công dồn cả một đời chân khí công phu từ đơn điền của lão sang cho Vương Phấn, vì thế công lực bây giờ của chàng tăng gấp đôi. Chưởng phong này chẳng khác gì sóng biển lúc bão tố đập mạnh vào bờ...

Bốn thần dũng võ sĩ bị đánh bay lên không cao hơn bảy tám thước mồm ộc máu tươi. Đám Thiên Kiêu Bang còn lại tái xám mặt mày ngơ ngác nhìn nhau...

Vương Phấn quay sang nói với Mộ Dung Trinh cô nương:

- Các người cứ đi đi, xem đứa nào dám ngăn cản nào?

Mộ Dung Trinh rất nhanh nhạy và lanh ý liền tung người chạy băng ngay vô rừng, sau

http://tieulun.hopto.org

khi chờ cho Mộ Dung cô nương và Tái Bắc Si Ông đi rồi mới từ từ đi theo vào rừng.

Sau khi đưa cả bọn lọt vào trận đồ bát quái của mình bày ra xong, U Cốc Ẩn Giả mới nói:

- Ở đâu tuy có yên ổn trong một thời gian song không phải là cách an toàn.

Vương Phấn nói:

- Thế thì chúng ta đi !

Không dễ thế đâu thế lực của Thiên Kiêu Bang rãi khắp nơi. Chỉ sợ chúng ta chưa đi đến đâu thì chúng đã rải người vây ráp khắp nơi rồi.

Vương Phấn cười

- Tôi không tin đến nước như vậy.

U Cốc Ẩn Giả thở dài nói:

- Cha con tôi khác người nhiều lắm, một khi mà cha con tôi trốn thoát thì thế nào Thiên Kiêu Bang chúng cũng trả thù, cố kiếm mà tiêu diệt cho được mới thôi.

Vương Phấn nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta cứ về Trường Thanh Cốc đi, ở đó còn có thêm mấy vị tiền bối, chắc chúng không dám đến đâu !

Mộ Dung Trinh nhìn Vương Phấn rất ngạc nhiên vội nói:

- Tiền bối, lẽ nào tiền bối vẫn còn sống cho đến giờ sao?

Vương Phấn cười ha hả:

- Không chỉ một mình ta mà còn nhiều tiền bối khác nữa.

Lúc này Mộ Dung cô nương bắt đầu nhận ra âm thanh và giọng nói của Vương Phấn, nàng tức quá liền vặt râu của chàng rồi nói:

- Ngươi tại sao giả danh tiền bối? Thật quá quắt !

Vương Phấn cười ha hả rồi đưa tay tháo mặt nạ xuống, lúc này U Cốc Ẩn Sĩ mới giới thiệu với Tái Bắc Si Ông:

http://tieulun.hopto.org

- Vị đây chính là đại đồ đệ của Lục Đại hiệp đó !

Tái Bắc Si Ông gật gật đầu nói:

- Lão hủ đã có dịp gặp ở Cùng Sơn một lần rồi, chỉ có khác là võ công... võ công của chàng bây giờ khá hơn nhiều.

Sau khi để khí tụ chân nguyên, Vương Phấn cũng tự cảm thấy điều này, chàng liền nói:

- Đó là tất cả những gì mà Tam Thủ Thần Quân đã tặng cho tôi.

Mộ Dung Trinh ngạc nhiên nói:

- Anh gặp ông ấy rồi à?

- Đúng vậy?

Chàng hít một hơi thở dài rồi đem chuyện mình nói và gặp Tam Thủ Thần Quân như thế nào, nhất nhất kể lại không sót điều gì, Mộ Dung Trinh cắn răng nói tiếp:

- Xưa nay chúng ta ngại xung đột với Thiên Kiêu Bang, trước hết vì chúng ta vẫn còn

tôn trọng bà ta, không ngờ bà ta lại ác độc đến thế, Mộ Dung Trinh thề sẽ giết bà ta !

Lúc này trong rừng, bóng người dày đặc, Thiên Kiêu Bang đã vây chặt khu rừng nhỏ lại, Tái Bắc Si Ông nói:

- Xem ra nếu không liều sống mái bọn chúng là không xong.

U Cốc Ẩn Sĩ nói:

- Muốn thoát thân phải rất nhanh, phải chờ lúc trời tối và đúng vào lúc con ma đầu ấy còn chưa về tới.

Vương Phấn cười nói:

- Nếu trước sau cũng phải đánh nhau, thế thì cũng chẳng nên trốn làm chi, cứ nện cho chúng một trận là xong.

Mộ Dung Trinh vẫn còn đau xót, chàng lắc lắc thanh kiếm trong tay và nói:

- Phải đấy, nện cho chúng một trận.

Tái Bắc Si Ông vê vê râu rồi gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đánh cho chúng một trận để cho chúng thất hồn bạt vía. Đánh cũng là một cách, ba chúng ta xông ra trận. Còn cha con Trần huynh cứ ở trong trận đồ này, chúng chẳng làm gì được đâu.

Bỗng nhiên, có một giọng nói oang oang:

- Bang Cốc Ẩn Giả, bang chủ đối với ngươi không tệ, vì sao ngươi lại chạy trốn, ngươi hãy mau mau quay về đi !

Thủ đoạn ta đối phó với bọn phản đồ thế nào ngươi biết rồi đấy.

Trần cô nương nói nhỏ với Vương Phấn:

- Người này ghê gớm lắm, có thể gọi là cao thủ số một ở trong cung hiện nay, vì vậy phải cẩn thận mới được, tên hắn là Trình Nguyên.

Tái Bắc Si Ông cười ha hả nói to:

- Trình Nguyên, ngươi đừng có mà dọa

nạt người khác làm gì. Ngươi cam tâm làm tay sai cho mụ ta chứ chúng ta thì không muốn đâu!

Giọng nói kia lại cười âm sâm tiếp tục:

- Đầu trò trăm tội lỗi cũng đều do Triệu Thiên Nhận cả. Hãy chờ ta lột da của mi trước đã !

- Này ông bạn, nói phét vừa vừa thôi, ngươi có tài cán gì nào?

Người kia lại cười hi hi nói:

- Ta đốt cái rừng này trước xem các ngươi trốn được đi đâu.

Nói xong hắn hô lên một tiếng, người đứng bìa rừng vội châm lửa, lửa cháy rất to, lửa khói ngút trời, cát bụi bay tứ tung. Tái Bắc Si Ông nói:

- Trần huynh hãy đi theo tôi.

Nói xong liền múa song chưởng băng ra ngoài rừng, Vương Phấn cũng vội quát lớn:

http://tieulun.hopto.org

- Hôm nay tiểu gia cũng mở rộng cửa để sát giới.

Chàng hô to một tiếng rồi lao ra khỏi rừng, đúng lúc đó giáp mặt với Trình Nguyên, Tái Bắc Si Ông và Vương Phấn đều xuất hiện. Tái Bắc Si Ông liền trầm giọng nói:

- Tĩnh huynh muốn quyết tử với đệ sao?

Trình Nguyên ngửa mặt lên nói:

- Chỉ sợ ngươi không đủ khả năng, gọi thêm cả lão Dược Tiên kia nữa kìa.

Tái Bắc Si Ông giận quá nói:

- Ngươi khinh khi Triệu Thiên Nhận này đến thế sao?

Trình Nguyên phớt tỉnh không thèm đáp, chỉ đưa mắt nhìn vào rừng. Lúc này Mộ Dung Trinh và cha con U Cốc Ẩn Sĩ cũng tiếp tục bước ra, song thoáng chốc đã bị bọn Thiên Kiêu Bang vây kín cả.

Vương Phấn để mắt nhìn quanh... Ngoài

cái lão áo vàng Trình Nguyên ra thì còn lại chỉ là thần dũng võ sĩ mà thôi, trong lòng lẩm bẩm:

- Chỉ với bấy nhiêu người mà có khả năng bắt chúng ta sao?

Mộ Dung Trinh đang căm phẫn trong lòng, chẳng nói chẳng rằng, cứ hươi kiếm tấn công đám thần dũng võ sĩ. Hồng quang chớp lên, máu và thịt lại rơi xuống, hai võ sĩ nạp mạng ngay tức thì...

Tái Bắc Si Ông cũng giận bừng bừng liền múa chưởng tấn công ngay Trình Nguyên. Trình Nguyên kêu lên một tiếng rồi đưa tay áo ra đón chưởng.

Oành một tiếng, Tái Bắc Si Ông bị đánh văng lui hai bước còn Trình Nguyên thì cũng lảo đảo lắc lư hai cái.

Bỗng một bóng người lao đến, một chưởng xé gió lao đi tạo ra một luồng kình phong mãnh liệt đang ào ào dâng tới.

http://tieulun.hopto.org

Tái Bắc Si Ông được liệt vào hàng một trong ba kỳ nhân trên đời, cùng đứng ngang hàng với Nam Cương Dã Tẩu và Thần Long Lệnh chủ thế mà mới ra chiêu đã yếu thế rồi.

Lúc này râu tóc của Tái Bắc Si Ông đều dựng đứng cả lên, lão hét to lên, dồn cả sức lực vào song chưởng mãnh nghênh đối phương.

Hai luồng cuồng phong chạm nhau, kêu bành một tiếng dữ dội, Tái Bắc Si Ông lại bị đẩy lui ra hai bước, Trình Nguyên cười đắc thắng:

- Võ công tôn giá cũng chỉ đến thế mà thôi, ở Thiên Kiêu Bang nhậm chức hộ pháp như thế cũng là quá cao rồi.

Tái Bắc Si Ông hét lớn:

- Ngươi đừng vội đắc ý, hãy tiếp thêm của ta mấy chiêu nữa.

Nói xong tung người vỗ liền một lúc

mười hai chưởng và đá năm cước liền. Thế nhanh và gấp như gió tập mưa sa, Trình Nguyên nhìn thấy cười mà rằng:

- Nếu bổn tòa mà để cho ngươi múa quá năm mươi chiêu thì đâu còn là tổng hộ pháp của Thiên Kiêu Bang nữa.

Nói xong lão ta búng tay tách tách nhanh như điện chớp, ra một lúc chín chiêu liền, trận thế của hai ngươi ở thế giằng co khó phân thắng bại.

Vương Phấn và cha con U Cốc Ẩn Sĩ cứ như người ngoài, họ đứng ở một bên mà xem.

Mộ Dung Trinh thì bức thoái đám thần dũng võ sĩ lui rồi nói:

- Tại sao các người không đi đi?

U Cốc Ẩn Sĩ như người sực tỉnh, cha con vội lao đi...

Vương Phấn cũng thấy rõ Tái Bắc Si Ông không phải là đối thủ của Trình Nguyên

http://tieulun.hopto.org

song ở thế không thể ngừng. Đang lúc dùng giằng suy nghĩ bỗng nghe một tiếng kêu ợ lên, Tái Bắc Si Ông ôm ngực thoái lui năm thước.

- Ngươi chưa vào quan tài thì chưa sợ chết, đến giờ sao không chịu bó tay chịu trói?

Tái Bắc Si Ông ọe ra một bụm máu rồi lao lên nói:

- Cứ chờ xem!

Lão nhanh tay thoi ra một chưởng, Trình Nguyên kêu lên một tiếng rồi nghênh chưởng tiếp chưởng phong của đối phương.

Một tiếng oành, Tái Bắc Si Ông bị chấn toàn thân phải thoái lui ba bước, Vương Phấn đến chắn trước Tái Bắc Si Ông rồi lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo ngươi vài chiêu.

Trình Nguyên nghếch mắt hỏi:

- Ngươi là cái thá gì?

- Tại hạ là Vương Phấn!

Trình Nguyên hơi giật mình nói:

- Ngươi là Vương Phấn?

- Nói chung là không có ai dám giả danh tôi mà lo.

Trình Nguyên he một tiếng rồi nói:

- Bản tòa đang muốn tìm ngươi, không ngờ ngươi lại vác mặt đến!

- Nếu như vậy hóa ra ngươi gặp may?

- Ăn nói mất dạy vừa vừa thôi, xem chưởng đây.

Nói xong liền tung chưởng qua ngay, Vương Phấn nín thở và cố hít lấy một hơi chân khí, vận chuyển tuần hoàn khắp kinh mạch rồi từ từ nâng chưởng lên...

Bình một cái, vừa mới chạm tay Vương Phấn, Trình Nguyên cảm thấy nội lực của chàng giống như một cơn sóng thủy triều dâng lên, mỗi lúc một mạnh thêm. Lão vội thu

http://tieulun.hopto.org

chưởng thoái lui năm thước rồi nhìn chàng mà quá ư kinh hãi

Vương Phấn cười:

- Tổng đàn của Thiên Kiêu Bang chỉ có vậy thôi sao? Tại hạ xin lãnh giáo tiếp tục.

Trình Nguyên đang sửng sốt thì hai tay cũng từ từ nâng lên, cho đến khi khoảng cách còn chừng một trượng thì đổi thế thành hư chiêu vòng thế chưởng lại và xuyên vào dưới nách tấn công như điện chớp.

Chưởng thế vô cùng quái dị, xem ra chẳng có gì song võ cũng nguy hiểm. Vương Phấn thoáng qua một ý nghĩ táo bạo nhất thời không định dùng chiêu để phá giải, song nhìn thấy chưởng thế thì đột nhiên lại gia tăng bèn thuận tay dùng ngay hộ pháp tam quyền của Thiếu Lâm mà đánh ra ngay một đường.

Bình một tiếng, Trình Nguyên bị chưởng

của Vương Phấn phải thoái lui đến năm bước, mồm ộc máu như mưa, thân hình lảo đảo muốn té ngã, quyền lực của chàng cũng khiến chàng kinh ngạc vô cùng. Chàng không ngờ nó lại có hiệu lực đến thế.

Hộ pháp tam quyền của Thiếu Lâm giúp cho người ta có thể dồn hết chân lực vào đường quyền để chống đỡ với đối phương, và chính chàng cũng đã chống đỡ với Bách Hoa Tiên Tử cũng như Vô Thiện thiền sư rất hiệu nghiệm. Bây giờ trong người chàng lại có thêm công phu nội lực của Tam Thủ Thần Quân thì uy lực của Tam quyền quả nhiên là cường mãnh vô song.

Trình Nguyên bị thương, thế công của Thiên Kiêu Bang giảm xuống Vương Phấn nhìn lão ta cười và nói:

- Bây giờ ngươi còn sức để đánh nữa không?

Trình Nguyên ưỡn ngực nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hôm nay lão phu nhận là thua rồi song giữa ta và ngươi sẽ có một trận đấu sinh tử.

Vương Phấn cười:

- Tại hạ đợi đến ngày đó.

Nói xong quay sang phía Mộ Dung cô nương nói:

- Mộ Dung cô nương, thôi đừng đánh nữa, chúng ta đi thôi!

Mộ Dung thu kiếm về nhìn thấy cha con U Cốc Ẩn Sĩ và Tái Bắc Si Ông đã chạy được một khoảng khá xa, nàng liền càng Vương Phấn vội vàng đuổi theo.

Chẳng có ai trong số người của Thiên Kiêu Bang đuổi theo, trên đường về biển lặng sóng yên không gặp một trở ngại nào. Mấy ngày sau, cả bọn đã về đến một khu chợ của một thị trấn.

Mộ Dung Trinh đột nhiên nói:

- Sư phụ chết rồi, tôi phải nói lại việc này cho đại thúc hay !

- Bây giờ đại thúc đang ở đâu?

- Anh đã từng đi qua khu lăng mộ chưa?

- Thế thì hai ta lúc nào sẽ gặp lại nhau?

- Có thể muội sẽ tìm gặp huynh sau, chưa biết lúc nào.

Mộ Dung Trinh đi rồi, Tái Bắc Si Ông cũng từ biệt cha con U Cốc Ẩn Sĩ mà đi luôn, ông nói:

- Đệ đây chỉ muốn cứu đại ca ra khỏi cơn khổ cực của động ma. Từ nay về sau đã có Vương thế huynh lo toan rồi, vậy đệ xin cáo từ.

U Cốc Ẩn Sĩ thở dài nói:

- Đệ bất lực bất tài phải phiền đến huynh đài khiến huynh đài phải bị thương, lòng đệ thật bất an.

Tái Bắc Si Ông cười:

- Đồ sành va nhau thì bể, làm quân

http://tieulun.hopto.org

tướng ra trận thì có lúc phải bị thương, võ lâm giang hồ mà bị thương thì có gì đâu là lạ.

Nói xong liền đưa tay vẫy vẫy Vương Phấn rồi xoay người mà đi.

Trên đường bây giờ chỉ còn cha con U Cốc và Vương Phấn cùng đi với nhau. Vương Phấn bỗng nhớ tới một chuyện liền hỏi:

- Con chim oanh vũ của cô đâu rồi?

- Khi ra khỏi ma cung đã cho nó bay mang thư về Trường Thanh cốc rồi.

Vương Phấn gật đầu nói:

- Nếu thế thì tôi thật an tâm vô cùng.

U Cốc Ẩn Sĩ thở dài:

- Hận một điều là lão phu đây khả năng có hạn không thể luyện được thần công tuyệt thế cho nên luôn luôn bị người ta khống chế, không chừng sau này còn bị chúng thanh toán cũng nên.

Vương Phấn khuyên và an ủi:

- Mỗi người có một cái tài riêng, trên đời này có ai là đa năng đâu, tiền bối cũng chẳng nên buồn làm chi.

Dù rằng chàng khuyên lơn an ủi song U Cốc Ẩn Sĩ vẫn cứ buồn buồn.

Ba người vào thị trấn ăn uống sau đó lại tiếp tục lên đường.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 47

MÁU CHẢY ĐẦY SÔNG

Để quên đi nỗi phiền muộn trong lòng, trên đường đi Vương Phấn hỏi han rất nhiều lý thuyết về võ học.

Có ngờ đâu U Cốc Ẩn Giả không những giỏi về dị lý huyền cơ mà còn hiểu biết cả võ học rất sâu xa, giải đáp rất tường tận. Vương Phấn rất khâm phục. Trân Ngọc Cầm bỗng nói:

- Phụ thân của tiểu muội trừ thân thể không được kiện khang mà không thể học được

võ công, còn những cái khác cái gì cũng tinh thông, đây cũng là dịp may cho huynh, có gì cứ hỏi đi.

U Cốc Ẩn Giả cười và mắng con gái:

- Con lại ba hoa chích chòe gì đây, cha chẳng giỏi đến thế đâu.

Trân Ngọc Cầm lè lưỡi ra nói:

- Nếu con không nắm chắc thì không dám nói ra đâu.

Vương Phấn trả lời nghiêm túc:

- Cô nương nói rất phải, suốt dọc đường tại hạ đã học được rất nhiều.

Lúc này, họ còn cách Tầm Dương không xa. U Cốc Ẩn Giả chỉ một con thuyền trên sông rồi nói:

- Chúng ta thuê thuyền ở đây mà đi đến Tầm Dương rất gần.

Vương Phấn chạy ra phía bờ sông, chưa kịp gọi thì thuyền đã ghé ngay vào bờ. Từ trên thuyền một chiếc kiệu rất đẹp xuất hiện, bốn

http://tieulun.hopto.org

người khiêng kiệu chạy lên bờ rất nhanh. Vương Phấn đang ngạc nhiên thì đã nghe một giọng the thé cười:

- Vương Phấn, ngươi không ngờ phải không?

Vương Phấn trợn mắt quát to:

- Cái ta không ngờ không phải là như ngươi tưởng.

- Còn cái gì khiến ngươi kinh dị hơn nữa chăng?

- Chuyện này chẳng có gì phải kinh hãi, mà cái chính là ta phải giết ngươi.

- Ha ha... nói khoác không biết xấu hổ.

Bỗng chiếc kiệu lao về phía cha con U Cốc Ẩn Giả.

Vương Phấn quát to:

- Dừng lại.

Vừa nói, chàng cửa phóng chưởng cản lại. Nội lực của chàng bây giờ tăng tiến rất

nhiều. Chưởng phong của chàng uy lực rất mạnh, trong kiệu có tiếng kêu kinh hãi:

- Ý,. hà,.

Bốn người khiêng kiệu đã phải thoái lui năm thước để tránh chưởng phong. Bách Hoa Tiên Tử ngồi bên trong nói the thé:

- Tiểu tử, võ công của ngươi đã khá lên nhiều rồi đó, thảo nào ngươi dám mạnh mồm mạnh miệng.

Vương Phấn nói:

- Nếu thế thì đã làm sao nào?

Bách Hoa Tiên Tử quay sang chuyện khác:

- Tiểu tử, bọn các ngươi làm sao mà thoát ra được thế?

- Kính Hoa lầu chủ viện trợ.

- Bà ta cứu tất cả mọi người ra sao?

- Đúng vậy.

- Kể cả Thiếu Lâm và Võ Đang à?

- Có lẽ thế.

http://tieulun.hopto.org

Bách Hoa Tiên Tử hận thấu xương, nói:

- Con tiện nhân này lúc nào cũng ra mặt chống đối ta, có ngày ta sẽ cho nó biết tay.

Vương Phấn lạnh lùng:

- Cũng mong ngươi có được cái tài ấy.

Bách Hoa Tiên Tử bỗng quay sang cha con U Cốc Ẩn Giả:

- Trân lão, bổn bang cố lưu cha con ngươi, không ngờ cha con ngươi lại dám trốn.

U Cốc Ẩn Giả ngửa mặt cười:

- Do sơ ý lão rơi vào tay ngươi. Bây giờ ra khỏi Ma Cung thì như rồng gặp nước. Đừng coi thường lão phu yếu sức hơn người mà ngươi lại dễ bắt nạt được ta đâu.

Mụ ta cười khanh khách:

- Ngươi có bản lĩnh đó à?

- Thì cứ thử đi.

Bách Hoa Tiên Tử quát:

- Nào, bắt lão ta cho bổn tòa ngay.

Có bốn tên võ sĩ từ dưới thuyền lao lên bờ như tên bắn. U Cốc Ẩn Giả cười ha hả rồi xoay người tránh ra xa ba bước. Bốn tên võ sĩ chạy vòng quanh giống như cái đèn cù, không sao tiếp cận được lão. Chỗ hai cha con đứng trông có vẻ gần, song giống như có một cái hào ngăn cách, thấy mà không đến gần được. Điều kỳ diệu đó ngay Vương Phấn cũng ngạc nhiên.

Bách Hoa Tiên Tử giận quá, ra lệnh cho bốn mụ phu kiệu lăm lăm lao sang phía cha con U Cốc Ẩn Giả. Vương Phấn kinh hãi hét to:

- Đứng lại !

Chàng nói chưa dứt thì trong kiệu một luồng nội lực cực mạnh phóng ra với một tiềm lực vô cùng uy mãnh nhằm vào mặt Vương Phấn mà xông tới.

Vương Phấn nạp khí đơn điền, vận đủ tám thành công lực đưa chưởng lực lên nghênh tiếp chưởng phong của mụ ta. Chưởng phong

http://tieulun.hopto.org

gặp nhau, một chấn động dữ dội. Vương Phấn lảo đảo, còn kiệu mụ ta thì bị tốc lên. Bách Hoa Tiên Tử la chí chóe nghe rất ghê sợ. Bỗng từ trong kiệu, mụ ta lao ra giống như một làn khói đen, mụ ta lao tới, hai tay giương lên, song trảo chụp lên đầu của Vương Phấn, thế công thật là hung hản.

Vương Phấn trụ vững hai chân, ngửa mặt nhìn lên, vận đủ mười hai thành công lực rồi tung ra một quyền, tay trái lại đồng thời búng theo quyền phong hữu chưởng vừa tung ra.

Một tiếng va chạm mãnh liệt, thân hình của Bách Hoa Tiên Tử như một cái lò xo bị bắn lên cao ba thước, tiếp theo là một tiếng kêu như quỷ đói gọi hồn trông rất thê thảm và cuối cùng thì rơi xuống trên mặt đất trông rất thảm hại.

Nhưng không, mụ ta lại tung người bật lên lại trên bờ sông và biến đi không thấy đâu nữa.

Còn Vương Phấn thì hai chân bị lún sâu nửa thước, mắt nổ đom đóm, ngực tức anh ách khó chịu vô cùng. Nhưng ngay sau đó, trong thân thể chàng, một dòng máu nóng lại dâng lên. Chàng nhẹ nhàng tung người rút hai chân của mình ra khỏi đất sâu.

Đám quân Thiên Kiêu Bang thấy bang chủ bỏ trốn, chúng cũng vội vàng tháo chạy.

Cha con U Cốc Ẩn Giả nãy giờ đứng xem vội kêu lên thán phục:

- Cốt cách và phong độ của Vương huynh xưa nay thật hiếm thấy.

Vương Phấn điều hòa cho máu lưu thông đều trở lại, rồi mới lắc đầu nói:

- Nếu văn bối không ngấm ngầm thi triển một chút Tàn Hồng Chưởng thì kết quả thật khó lường.

- Dù sao thì đó cũng là một kết quả hay. Mụ ta vừa nếm thất bại, chắc chắn không dám

http://tieulun.hopto.org

truy đuổi đâu. Chúng ta cứ yên tâm mà lên đường.

Cả ba người men theo sông đi thẳng một mạch đến bến đò, song do không thuộc khẩu âm địa phương nên ba người tìm một hồi lâu vẫn không có đò.

U Cốc Ẩn Giả nói:

- Thôi, vào quán ăn rồi hãy bàn tiếp, nhờ tiểu nhị thuê cho.

Cả ba ghé vào quán và dặn tiểu nhị đi thuê đò. Một lúc sau tiểu nhị quay lại, nói:

- Thuyền đã dặn rồi, ngày mai sẽ nhổ neo. Các vị đi xem thuyền đi.

Vương Phấn vội đứng dậy nói:

- U Cốc Ẩn Giả cứ nghỉ ngơi, để tại hạ đi coi cho.

Theo lời tiểu nhị, Vương Phấn ra tận bờ sông coi thì thấy sát bờ cạnh đám lau sậy là một chiếc thuyền to, rất mới. Chàng nghĩ:

- Chiếc thuyền này thật vừa ý ta.

Chàng đạp chân bước lên mũi thuyền và cất tiếng hỏi:

- Có ai trong thuyền không?

Trong thuyền có giọng nói khàn khàn:

- Xin mời tướng công vô trong.

Chàng bước dần tới, song thấy bên trong tối om om, chàng dừng chân hỏi:

- Sao không có đèn đóm gì cả vậy?

Bỗng đèn đuốc trong thuyền bật sáng, một trận cười vang lên:

- Có ngờ đâu ngươi lại mang mạng tới nộp cho chúng ta dễ dàng thế này.

Vương Phấn bình tĩnh trở lại, nhìn xung quanh, bên trong thuyền chẳng có vật gì, song ngồi sát mạn thuyền toàn là tăng nhân. Tất cả có đến mười tám người.

Tất cả bọn chúng đều ngồi nhắm mắt thiền định. Còn kẻ vừa nói kia chẳng phải ai khác, chính là Vô Thiện thiền sư, kẻ thù không

http://tieulun.hopto.org

truy đuổi đâu. Chúng ta cứ yên tâm mà lên đường.

Cả ba người men theo sông đi thẳng một mạch đến bến đò, song do không thuộc khẩu âm địa phương nên ba người tìm một hồi lâu vẫn không có đò.

U Cốc Ẩn Giả nói:

- Thôi, vào quán ăn rồi hãy bàn tiếp, nhờ tiểu nhị thuê cho.

Cả ba ghé vào quán và dặn tiểu nhị đi thuê đò. Một lúc sau tiểu nhị quay lại, nói:

- Thuyền đã đậu rồi, ngày mai sẽ nhổ neo. Các vị đi xem thuyền đi.

Vương Phấn vội đứng dậy nói:

- U Cốc Ẩn Giả cứ nghỉ ngơi, để tại hạ đi coi cho.

Theo lời tiểu nhị, Vương Phấn ra tận bờ sông coi thì thấy sát bờ cạnh đám lau sậy là một chiếc thuyền to, rất mới. Chàng nghĩ:

- Chiếc thuyền này thật vừa ý ta.

Chàng đạp chân bước lên mũi thuyền và cất tiếng hỏi:

- Có ai trong thuyền không?

Trong thuyền có giọng nói khàn khàn:

- Xin mời tướng công vô trong.

Chàng bước dẫn tới, song thấy bên trong tối om om, chàng dừng chân hỏi:

- Sao không có đèn đóm gì cả vậy?

Bỗng đèn đuốc trong thuyền bật sáng, một trận cười vang lên:

- Có ngờ đâu ngươi lại mang mạng tới nộp cho chúng ta dễ dàng thế này.

Vương Phấn bình tĩnh trở lại, nhìn xung quanh, bên trong thuyền chẳng có vật gì, song ngồi sát mạn thuyền toàn là tăng nhân. Tất cả có đến mười tám người.

Tất cả bọn chúng đều ngồi nhắm mắt thiền định. Còn kẻ vừa nói kia chẳng phải ai khác, chính là Vô Thiện thiền sư, kẻ thù không

http://tieulun.hopto.org

đội trời chung của chàng. Chúng nhìn chàng với cặp mắt thù hằn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đứng giữa thuyền chàng hơi mỉm cười và nói rất tự nhiên:

- Ai sống ai chết hiện giờ rất khó nói.

- Hôm nay thì dù ngươi có cánh cũng khó bay.

Vương Phấn cười:

- Ta không tin.

- Trên bến đò thì ai thắng ai thua có thể chưa biết, song trên con đò này thì chuyện quá rõ ràng.

Nói xong thì thuyền cũng rời bến ra giữa lòng sông.

Vương Phấn bỗng nghĩ đến sự an nguy của cha con U Cốc Ẩn Giả, vội nói:

- Hãy khoan.

Vô Thiện thiền sư cười:

- Bây giờ thì không thể theo ý ngươi được nữa rồi.

Vương Phấn xoay người nhảy ra ngoài thuyền. Bỗng đầu thuyền có một tràng cười quái dị nổi lên:

- Ngươi còn đi đâu được nữa?

Chẳng biết có hai người đã nhảy lên đầu thuyền từ lúc nào. Đó là Nhất Tâm và Thiên Nhất thiền sư. Vương Phấn giận quá thét:

- Các ngươi mà cản được ta sao?

Chàng chém ra một chưởng, hai tăng nhân thấy chưởng thế của chàng đầy nộ khí và khác xa trước đây rất nhiều thì vô cùng kinh hãi, chúng vội dồn hết chân lực, đưa chưởng lên đón đỡ.

"Oành" một tiếng, Thiên Nhất và Nhất Tâm đều bị dội lui lại năm bước, mồm hộc máu tươi. Còn Vương Phấn thì cũng bị đánh bật lại trong thuyền.

http://tieulun.hopto.org

Thuyền lúc này đã ra giữa sông, trôi theo dòng nước. Vô Thiện thiền sư cười khảy, nói:

- Bây giờ là lúc chúng ta quyết thắng thua với nhau.

Vương Phấn nhìn quanh rồi nói:

- Trận La Hán với một trăm lẽ tám người còn chưa làm gì được ta, huống chi mười mấy người này.

- Lần trước thoát được đó là vận may của ngươi. Hôm nay là Đại La Thần Tiên, chỉ sợ ngươi khó mà thoát được.

Vương Phấn dồn sức vào hai tay, nói lạnh lùng:

- Nói nhiệng không ăn thua, có tài gì thì cứ trổ ra đi.

Vô Thiện thiền sư nhắm mắt lại, ngồi xuống, mọi cảm giác khác gần như tiêu tan, tăng nhân trở nên trang nghiêm vô cùng.

Vương Phấn lấy làm lạ vô cùng, chỉ

nghe thấy Vô Thiện thiền sư niệm Phật hiệu, đưa đơn chưởng lên và từ từ đẩy về phía chàng. Vương Phấn cũng nghênh chưởng đón nhận,.

Bỗng hai bên vang lên tiếng kinh ca nhà Phật, một luồng tiềm lực ào ào từ chân dâng lên, vô ảnh vô hình. Vương Phấn hét lên một tiếng, đưa tây phát chưởng và xoay vòng đẩy vào luồng ám kình đó. Song hình như trong luồng ám lực mãnh liệt đó có một sức hút kỳ lạ khiến cho chàng phải lao đao lảo đảo, cố gắng mãi chàng mới đứng vững được.

Lúc này tiếng kinh ca lại vang lên, bên lên bên xuống, bên cao bên thấp rất nhịp nhàng.

Từng luồng tiềm lực ngấm ngầm của các tăng nhân lại tuôn ra, từ tám phương bốn hướng công vào người chàng,.

Mặc dù gần đây công lực của chàng tăng tiến, song chàng không sao phát huy được. Chàng biết lúc này nếu chỉ hơi lơi lỏng là chết

http://tieulun.hopto.org

ngay. Chàng cố trấn tĩnh ứng phó, chỉ thủ chứ không công, chàng giống như một chiếc thuyền con chao đảo trong đại dương và trên sóng dữ. Quần tăng cứ công mãi mà chàng không đánh trả chiêu nào, chàng vẫn an nhiên chẳng hề gì.

Chàng vừa giữ chặt môn hộ của mình, vừa để ý thế công của quần tăng và dần dần chàng tỉnh ngộ. Hóa ra mười tám tăng nhân đều chống chưởng lên nhau. Ba người một nhóm, người bên trái dùng tay trái phát chiêu, người bên phải dùng tay phải để phát chiêu. Đám tăng nhân ở giữa như một cái cầu nối. Thảo nào chiêu pháp có uy lực mạnh như thế. Tóm lại, mười tám tăng nhân đã tập hợp lại thành sáu mũi tấn công nhắm vào chàng. Chàng tự nhủ:

- Ta tiếp tục mãi thế này thì không ổn, song hiện giờ vẫn chưa có cách gì hơn, chưa biết phá giải sao đây?

Vô Thiện thiền sư thấy chưa có cách gì đánh được Vương Phấn, bỗng nhắm mắt lại nói:

- Lẽ nào đến lúc này ngươi vẫn chưa chịu chết.

Vương Phấn cười đáp:

- Ai chết ai sống giờ đây chưa rõ.

- Nếu ngươi muốn sống, hãy đưa Tử Kim Bát và chuỗi hạt ra đây thì lão tăng sẽ phá lệ tha cho ngươi một lần.

- Đừng nói lỏi thỏi. Chỉ cần giết được ta thì ngươi muốn làm gì chẳng được.

- Lão thấy ngươi trẻ như thế mà chết sớm quá thì không đành tâm.

- Cha cha, ngươi từ bi bác ái quà hả. Ngươi đã có lòng từ bi như thế sao còn gây ác ở trên giang hồ này.

Vô Thiện thiền sư cười:

- Ngươi cứ muốn chết thì để lão thành toàn cho ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong lão lại im lặng, nghiêm mặt ngồi im và lên tiếng:

- Hãy tăng sức lên, cho nó quy tiên sớm.

Lúc này, áp lực xung quanh tăng lên, cả thuyền đều bị kình phong ám lực bao trùm, rất căng thẳng. Vương Phấn nói:

- Bây giờ mới tăng sức thì hơi chậm rồi.

Thân chàng xoay một vòng như một viên bi lăn vòng quanh, chàng lướt nhanh như một làn khói.

Lúc này ở phía sông có tiếng mái chèo khua gấp và những tiếng mỏ lốc cốc, những chiếc thuyền con đang lao nhanh đến chiếc thuyền to của Vương Phấn.

Vô Thiện thiền sư vội nói:

- Các thuyền này đến đây là có chuyện đấy. Hãy tăng lực nhanh lên, khống chế thằng nhóc này trước đã.

Vương Phấn cười vang:

- Ta đã nói với các ngươi rồi, bây giờ mới tăng sức là muộn rồi biết không?

"Ầm" một tiếng, mui thuyền bị một chưởng quyền của Vương Phấn đánh bật tung lên. Trong lúc đám tăng nhân đang kinh ngạc, chàng huơ tay ra một quyền vào ba tăng nhân ở đầu thuyền.

Quyền pháp của chàng với mười thành công lực kèm theo tiếng hét căm hờn, quyền lực uy mãnh làm cho cả ba tăng nhân bị rơi tõm xuống sông.

Quần tăng lúc này không còn ngồi yên để hát kinh ca tập trung kình lực mà phát chưởng nữa, chúng đứng cả dậy. Vô Thiện thiền sư đến cạnh Vương Phấn và hét lên:

- Hôm nay ngươi hoặc ta phải chết,..

Nói xong, liền vung tay công chưởng sang, bọn tăng nhân cũng tiếp theo ùn ùn kéo sang. Một trận hỗn chiến ác liệt giữa Vương

http://tieulun.hopto.org

Phấn và đám quần tăng diễn ra, tiếng la gào ầm ĩ.

Chiếc thuyền nhỏ lao đến, tiếng mở cũng im lại, người ta nghe được những tiếng thở dài não nuột, tiếp theo là những tiếng Phật kinh A Di Đà Phật, rồi có tiếng nói:

- Vô Thiện, khổ ải vô biên. Hãy quay đầu trở lại, ngươi hãy tỉnh ngộ ngay.

Nghe thấy tiếng người vừa nói, Vô Thiện thiền sư vô cùng kinh hãi giật mình. Trong cơn hoảng hốt liền trúng ngay một chưởng của Vương Phấn và ngã ngay trên sàn ván củ thuyền. Song lão vừa chạm lưng xuống, đã bật lên ngay và lao xuống sông bơi qua bờ đối diện mất hút trong bóng đêm.

Tất cả đám quần tăng đều đã ngưng tay cả lại. Một giọng nói hiền hòa êm dịu vang lên:

- Các ngươi có biết ta là ai không?

Vương Phấn nghe giọng giật mình, chàng hỏi lại:

- Người có phải là Phổ Thiện thượng nhân đó không?

Phổ Thiện thượng nhân lẩm nhẩm Phật kinh rồi đáp:

- Lão nạp chính là Phổ Thiện, phiền thí chủ bảo với tăng nhân cho thuyền vào bờ ngay.

Vương Phấn quay lại dặn các tăng nhân. Đám tăng nhân liền chuyển lái cho thuyền quay trở lại vào bờ, một lát sau thì thuyền cặp bến. Vương Phấn lên bờ trước tiên. Dưới ánh trăng mờ, chàng để mắt nhìn sang chiếc thuyền con, đúng là Phổ Thiện thượng nhân đang ngồi trong đó để mắt nhìn chàng. Bên cạnh còn có hai tăng nhân khô gầy ngồi hai bên. Chàng vội vàng cầm Tử Kim Bát và chuỗi hạt giac lại, nói:

- Thượng nhân đã trở lại giang hồ, vậy xin hãy nhận lại những vật này.

Phổ Thiện thượng nhân tiếp nhận lấy và nói:

http://tieulun.hopto.org

- May nhờ thí chủ có nghĩa cử cao đẹp giúp lão nạp thanh lý môn hộ, lão nạp cảm kích vô cùng.

Vương Phấn lắc đầu cười:

- Tại hạ đức, uy còn thiếu nên chưa có thể thay được thượng nhân để làm tốt các việc của thượng nhân giao. Thật lấy làm hổ thẹn vô cùng.

Phổ Thiện thượng nhân nói:

- Bần tăng còn nhiều việc phải làm, không thể nói chuyện được lâu, xin cáo từ.

Nói xong, liền chắp tay vái một cái rồi từ biệt cho thuyền xuôi theo dòng. Vương Phấn nghĩ đến sự an nguy của cha con U Cốc Ẩn Giả cho nên cũng chẳng thèm để ý đến bọn tăng nhân trên thuyền. Chàng vội vàng đi đến Tầm Dương ngay.

Chàng đang đi, bỗng thấy một toán người chạy đến, đó là Điện Bội Ngọc. Từ xa nàng đã gọi:

- Trời ơi, huynh chẳng làm sao cả, thế mà làm cho muội lo sốt cả ruột.

Nói xong liền sà vào lòng Vương Phấn. Chàng vui vẻ nói:

- Nếu gặp chuyện rắc rối thì làm sao mà còn sống để về đây gặp muội?

Nói xong, liền lấy hai tay đẩy nhẹ Điện Bội Ngọc ra. Nàng vẫn nắm chặt lấy tay chàng và nói:

- Gia gia và những người khác đều đến cả rồi. Nghe nói huynh đánh nhau với bọn tăng nhân trên thuyền, muội lo quá.

Đám người đi sau cũng lục tục kéo đến. Họ là Nam Cương Dã Tẩu, Nông Canh lão nhân, cha con U Cốc Ẩn Giả. Ngoài ra còn có Vân Quý Song Sát đi theo nữa.

Vương Phấn kể lại cho mọi người nghe chàng đã mắc mưu Vô Thiện thiền sư ra sao và đã đánh nhau với chúng ra sao. Chàng kể xong, Nông Canh lão nhân liền nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi, đừng nói chuyện ở đây, chúng ta hãy về quán trọ rồi nói chuyện sau.

Cả đoàn về quán, trên đường đi Điện Bội Ngọc nóng lòng, hỏi ngay:

- Huynh cũng lạ, chẳng hề nói với chúng tôi một câu nào, lén đi Ma Cung một mình. Nhỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?

Nông Canh lão nhân trừng mắt nói:

- Thôi, thôi. Nói ít thôi.

*

* *

CHƯƠNG 48

BẠNG DUẬT TƯƠNG TRÌ

Điện Bội Ngọc le lưỡi không dám nói thêm câu nào, lui về một bên. Nam Cương Dã Tẩu liền nói:

- Hôm nay Trân huynh đã thoát hiểm rồi. Mọi việc đã có nhiều thuận lợi hơn.

U Cốc Ẩn Giả cười nhăn nhó:

- Chỉ vì việc của đệ mà nhiều người phải lo lắng ưu tư. Đệ thấy áy này hổ thẹn vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Nam Cương Dã Tẩu nói rất nghiêm túc:

- Việc này có quan hệ đến cả võ lâm, chứ đâu phải một mình huynh đài thôi đâu.

U Cốc Ẩn Giả lắc đầu nói theo:

- Ở đây nói chuyện không tiện lắm, xin mời tất cả hãy đến Trường Thanh Cốc nhà tôi chơi mấy ngày.

Nam Cương Dã Tẩu cười ha hả:

- Chúng tôi đã ở đó rồi, bây giờ huynh có đuổi chúng tôi cũng chẳng đi đâu.

Điện Bội Ngọc im lặng hồi lâu mới nói:

- Tất cả chúng ta đi Trường Thanh Cốc đi, cả đại ca nữa chứ.

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Vương Phấn đăm đăm và không phải chỉ có nàng, mà ngay cả Trân Ngọc Cầm cũng đang nhìn chàng, họ chờ chàng trả lời.

Nông Canh lão nhân nói như trách:

- Thì đi Trường Thanh Cốc còn gì mà phải bàn nữa.

Nhưng không ngờ Vương Phấn lại nói:

- Thù còn gánh nặng trên vai, tại hạ phải đi tìm tên Võ Thiện, chỉ sợ không thể theo các vị về Trường Thanh Cốc được ngay bây giờ.

Nông Canh lão nhân cũng hơi bất ngờ, vội nói:

- Chúng ta đi Trường Thanh Cốc cùng với người bàn cách phục hồi uy danh của Thần Long Lệnh, để người tiếp tục sự nghiệp của Lục đại hiệp. Tại sao ngươi lại không cùng đi với chúng ta?

Mấy hôm nay chàng luôn vấp phải nhiều hiểm nguy và rất thấm thía với chuyện của giang hồ, nhất là việc xưng bá giang hồ. Vì vậy chàng không thấy hứng thú với chuyện này lắm. Chàng vội nói:

- Suốt đời làm minh chủ chẳng phải là cưỡng đoạt cường quyền đó sao? Một người làm minh chủ mà tài đức không đủ thì làm sao mà chấp chưởng. Tại hạ tài hèn sức mọn, đức

http://tieulun.hopto.org

còn cạn, trí còn thấp, tư cách còn chưa đủ thì làm sao mà nhận trọng trách này. Xin các vị chớ bàn tới nữa.

Nông Canh lão nhân không vui lắm, nói:

- Thế hóa ra chúng ta hơi lắm chuyện, nhiều khê.

Nam Cương Dã Tẩu cũng vội vàng quay lại nói:

- Vậy thì chúng ta tạm gác chuyện này lại, đợi đến khi Thiên Kiều Bang rớt đài chúng ta hãy bàn vậy.

Vương Phấn vội cáo biệt.

- Nhờ trời, Trần lão tiền bối đã thoát khỏi Ma Cung,. Các vị hãy ở Trường Thanh Cốc nghỉ ngơi vài hôm. Văn bối còn nặng thù gia sư nên không thể cùng đi với các vị, văn bối xin cáo từ.

Nói xong, liền vái dài một cái rồi quay người mà đi.

Chàng bây giờ chẳng nghĩ gì nữa. Chàng nhớ lúc nãy Vô Thiện trên bờ đi về phía đông, chàng cũng men theo bờ về phía đông đuổi theo tông tích của Vô Thiện.

Trên đường đi, gặp chùa miếu là chàng lại ghé vô dò la tin tức, chàng đến Vũ Hán, bất ngờ nhìn thấy Mông Cổ Đại Phu đang say túy lúy từ trong quán rượu bước ra. Một ý nghĩ trẻ con chợt phát sinh trong lòng, chàng vội chạy vào một con hẽm và mang một cái mặt nạ của Dược Tiên Lã Phẩm lên mặt. Đang lúc chàng bước ra hẽm thì Mông Cổ Đại Phu lại bước vào, đại phu ngẩng đầu nhìn Vương Phấn, bất giác kinh hãi lùi liền mấy bước, nhấp nháy mắt mấy lần, rồi nói:

- Lạ quá, lạ quá, không thể như thế được.

Vương Phấn nói:

- Tiểu tử, ngươi vẫn mê rượu đến thế kia à? Làm sao gặp lão mà không nhận ra nữa?

http://tieulun.hopto.org

Mông Cổ Đại Phu kinh hãi đến toát mồ hôi và tỉnh hẳn cơn say, bởi vì Vương Phấn đã tập nói đến mức Giang Nam Nhất Hoa Tiên cũng phải nhìn nhận rằng giống khẩu âm của Dược Tiên Lã Phẩm. Vì vậy Mông Cổ Đại Phu không sao phân biệt được đó là giả.

Thấy bộ dạng của Mông Cổ Đại Phu, Vương Phấn rất buồn cười, chàng lại lên giọng hỏi:

- Giỏi cho tiểu tử, ngay cả sư phụ ngươi, ngươi cũng không chào nữa.

Mông Cổ Đại Phu lí nhí trong miệng:

- Chẳng phải gia sư đã.... đã....

Vương Phấn cười ha hả:

- Nếu chết sớm như vậy thì sao có thể gọi là Dược Tiên?

Sau khi Mông Cổ Đại Phu bái lễ xong vẫn cứ kinh hãi trong lòng, bởi vì chính Mông Cổ Đại Phu chôn cất cho Dược Tiên khi ông qua đời kia mà. Cho nên việc Dược Tiên sống

lại quả là một việc lạ kỳ. Dù sao thì trước mắt của đại phu vẫn là sư phụ, không những khuôn mặt, mà ngay cả giọng nói vẫn không lẫn vào đâu được, ông không thể nào không tin được.

Song kinh nghiệm giang hồ dày dặn đã khiến cho Mông Cổ Đại Phu sực tỉnh lại. Đại Phu liền nghĩ cách thử, mới cười nói:

- Gia sư đến kịp thời quá, gần đây đồ đệ gặp mấy ca nan y mà không có cách trị, mong gia sư chỉ bảo thêm cho dùng y dược nào cho thỏa đáng,.

Vương Phấn liếc mắt:

- Ngươi để ta đói meo mà nói chuyện hay sao?

Mông Cổ Đại Phu liền nói:

- Đồ nhi đáng chết,. hóa ra sư phụ vẫn chưa ăn cơm?

Nói xong, liền đi trước, dẫn Vương Phấn vào một quán cơm, chọn một chỗ yên tĩnh mà

http://tieulun.hopto.org

ngồi, rồi gọi mấy món thức ăn, tiếp đó Mộng Cổ Đại Phu nói:

- Còn có một cô bé đang đợi đồ nhi, hãy chờ đồ nhi đi gọi nó đến ra mắt gia sư.

Vương Phấn biết đó là Mộ Dung Trinh, liền nói:

- Đi nhanh mà về, lão gia còn có việc gấp.

Mộng Cổ Đại Phu dạ một tiếng rồi đi ra ngoài. Một lát sau liền dẫn Mộ Dung Trinh vào. Mộ Dung Trinh thấy Vương Phấn liền sững sốt hồi lâu, nàng nhịn cười không được.

Mộng Cổ Đại Phu trừng mắt nhìn Mộ Dung Trinh, nói:

- Không có gì đáng cười cả, mau bái kiến sư thúc tổ đi.

Mộ Dung Trinh cười khanh khách:

- Ai là sư thúc tổ, đồ thối...

Nói xong, nàng đưa tay vặt râu dê của Vương Phấn. Vương Phấn cũng nhịn không

được cười vang lên. Mộng Cổ Đại Phu tức quá mắng ầm ĩ:

- Thằng bé này láo thật, ngươi lại dám trêu chọc cả Mộng Cổ Đại Phu này nữa.

Cả ba cười nói vui vẻ một hồi. Mộng Cổ Đại Phu bỗng nghiêm mặt nói:

- Tiểu tử, ngươi định đi đâu bây giờ?

- Đi tìm Vô Thiện.

Mộng Cổ Đại Phu nhìn Mộ Dung Trinh, rồi dùng truyền âm mà nói với Vương Phấn:

- Lúc Tam Thủ Thần Quân chết, ông ta có nói gì về Mộ Dung Trinh không?

Vương Phấn gật đầu:

- Có nói qua.

- Thế ý ngươi ra sao?

- Cái này thì...

- Đừng có này kia gì cả. Nam nhi đại trượng phu ăn nói cho rõ ràng.

-Trương lão tiền bối đã gia ân cho tại hạ. Lời ông ta dặn dò ta chưa nói được.

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được, nói vậy thì làm vậy đi.

Vương Phấn chưng hửng:

- Làm cái gì bây giờ?

- Đưa đồ sính lễ ra đi.

Vương Phấn mò mẫn hồi lâu trong người không có một vật gì đáng giá cả. Cuối cùng chàng cầm Thần Long Lệnh ra, hai tay nâng lấy đưa cho Mông Cổ Đại Phu và nói:

- Thôi thì cái này vậy.

Mông Cổ Đại Phu cầm và đặt vào tay Mộ Dung Trinh. Mộ Dung Trinh nhìn Vương Phấn với cái nhìn sâu sắc đầy ý nghĩa.

Nàng vẫn rất ngây thơ, cúi đầu im lặng, nàng ngượng ngùng xấu hổ không dám đưa tay ra tiếp nhận sính lễ mà Mông Cổ Đại Phu giao cho nàng. Mông Cổ Đại Phu bỗng cười vang lên:

- Cầm đi, sao bây giờ ngươi lại ngượng ngùng đến thế.

Mộ Dung Trinh nhìn Mông Cổ Đại Phu một hồi rồi lại nhìn Vương Phấn với ánh mắt chứa chan tình cảm rồi từ từ đưa tay ra đón nhận sính lễ. Lúc này Mông Cổ Đại Phu lại nghiêm túc trở lại và nói:

- Mông Cổ Đại Phu ta như vậy là đã hoàn thành xong được một công việc. Vừa rồi, không gặp ngươi có lẽ ta quên mất một việc, ta phải đi xem lại ngôi mộ chôn tiên sư, coi thử ra sao?

Nói xong, lại quay sang Vương Phấn hỏi:

- Cái mặt nạ ấy ngươi lấy ở đâu ra, tại không không nói cho ta biết.

- Của Giang Nam Nhất Họa Tiên tặng cho ta.

Mông Cổ Đại Phu ngạc nhiên, hỏi lại:

- Chỉ có ông ta mới làm được việc này, lấy ra coi nào.

Vương Phấn liền đưa tấm mặt nạ cho ông

http://tieulun.hopto.org

phu. Mông Cổ Đại Phu cầm lấy xem và cười nói:

- Ta chỉ mong cho hai ngươi được vạn sự như ý...

Nói xong, liền xuống lầu mà đi. Mộ Dung Trinh nói như thương cảm:

- Thân muội, một người đã chết rồi, một người đã bỏ mà đi rồi. Từ nay về sau chỉ còn một mình muội cô quạnh mà thôi.

Vương Phấn nói giọng cảm động:

- Thôi, cô nương đừng buồn, đã có tại hạ bên cô. Ta không để cho cô nương phải cô quạnh đâu.

Chàng cố tìm một lời nào đó để an ủi nàng song không biết dùng lời lẽ nào. Mộ Dung Trinh thấy vậy phì cười:

- Chẳng cần phải nói những lời sáo rỗng ấy làm gì. Chỉ cần huynh đừng chê muội là được rồi.

Vương Phấn thở dài, nói:

- Tại hạ là một kẻ vũ phu, được cô nương đoái hoài là diễm phúc lớn rồi, đâu có ý chê bai.

Thấy Vương Phấn cứ nói tại hạ, tại hạ, nàng bực quá, nói:

- Sao lại cứ cô nương, tại hạ hoài vậy. Không có từ nào khác à?

- Thế gọi làm sao bây giờ?

- Huynh lớn hơn muội mấy tháng tuổi, vậy thì cứ gọi là tiểu muội vậy.

- Thế gọi ta ra sao?

- Muội gọi là đại ca, Vương ca...

Rồi cả hai cùng cười xòa. Trong lúc hai người đang chuyện trò thì từ ngoài cửa một công tử ăn mặc cực kỳ sang trọng đã bước vào. Người này mặc áo trắng, tay cầm quạt giấy, đang bước gần đến. Bỗng thấy có hai người đang ngồi liền lui lại vén rèm bước vào phòng trong, ngồi ở phòng cách vách với hai người thì nghe chuyện của họ càng rõ hơn. Khuôn mặt

http://tieulun.hopto.org

trắng đẹp của công tử nhãn nhó thảm hại vô cùng, trông người như bị choáng váng.

Một lúc lâu, người ấy đứng dậy đi ra ngoài, bộ mặt trắng xanh của hắn từ từ chuyển sang sắt lạnh, đanh lại, mồm lẩm bẩm những câu khó chịu:

- Không ngờ con nhỏ này nhanh chân hớt trước mất rồi. Ha ha, ngươi chớ đắc ý vội...

Lúc cả Vương Phấn và Mộ Dung Trinh nói chuyện hăng say, họ chẳng hề chú ý đến các tửu khách trong quán. Hai người ngồi một lúc lâu rồi trả tiền mà đi.

Vừa ra khỏi cửa đã có tiếng gọi:

- Vương huynh, đã lâu lắm không gặp Vương huynh.

Vương Phấn quay lại nhìn, thì đó là tiểu khiếu hóa Long Sở Thiên. Chàng tiến lên bắt tay và nói:

- Lâu nay ngươi đi đâu. Ta đã đi rất nhiều nơi mà chẳng thấy ngươi.

Long Sở Thiên cười hì hì:

- Thật ra tiểu đệ chẳng lúc nào được rảnh rỗi.

Nói xong, liền nhìn quanh không thấy ai để ý, liền nói nhỏ:

- Người có biết là Võ Đang và Cái Bang đang ngấm ngầm đấu với nhau không?

Vương Phấn lắc đầu, Long Sở Thiên nói tiếp:

- Trong giang hồ, ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang là ba phái lớn nhất. Lần đó gia sư ra mặt yểm trợ cho huynh, chúng liền cho rằng bổn bang có ý đồ xưng bá và lấy huynh làm con thiêu thân thí tốt, lòng chúng không yên nên mới sinh ra chuyện ở Thái Sơn.

Vương Phấn cười:

- Qua vụ Thái Sơn chúng ta cần cảnh giác hơn nữa.

- Bọn chúng dù có chết cũng không tỉnh ngộ ra đâu. Theo tin tức của các đệ tử bổn bang

http://tieulun.hopto.org

cho hay thì bọn Võ Thiện và Nhất Thiện đều đã đến gặp Võ Đang, chỉ e rằng nay mai đây trận binh đao sẽ lại nổi lên.

Mộ Dung Trinh bỗng xen vào:

- Thời gian gần đây Võ Đang thiếu nhân tài, chỉ e rằng chẳng làm được trò trống gì.

- Con rít chết vẫn còn cố giẫy chết. Võ Đang là một đại phái, vậy chớ coi thường.

Vương Phấn hít nhẹ một hơi thở rồi nói:

- Chuyện tranh hùng xưng bá đệ đây chẳng hứng thú tí nào. Chỉ muốn tìm được Võ Thiện kết liễu mối thù của gia sư xong là đệ đây không dính dáng đến chuyện giang hồ nữa.

Long Sở Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao Vương huynh lại trở nên tiêu cực như thế?

- Không phải là tiêu cực mà là tiểu đệ thấy mình không đủ khả năng.

- Lẽ nào bỏ mặc bọn Thiên Kiêu Bang sao?

Bỗng chàng nhớ đến lời của Tam Thủ Thần Quân đã căn dặn phó thác cho mình, liền gật đầu, nói:

- Chuyện này không thể bỏ qua được.

- Chỉ sợ rằng huynh muốn an nhàn không phải là một việc làm đơn giản và dễ dàng.

Suy nghĩ một lát rồi Vương Phấn quay sang nói với Mộ Dung Trinh:

- Chúng ta đi Võ Đang một chuyến xem sao?

Mộ Dung Trinh cười:

- Tiểu muội không có ý kiến gì.

Long Sở Thiên nói xen vô:

- Hai vị cứ đi trước như thế, e không khỏi thân đơn thế cô. Chi bằng hai vị cứ ở lại thành Võ Xương ráng chờ hai hôm gia sư sẽ đến kịp cùng đi với hai vị, như thế có hơn không?

Vương Phấn đành gật đầu, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế cũng được.

Long Sở Thiên vòng tay chào từ biệt và nói:

- Chúng ta thống nhất với nhau như vậy. Tiểu đệ xin kiếu, gia sư sẽ gặp nhị vị sau.

Nói xong liền quay lưng mà đi. Vương Phấn thở dài than:

- Nghe tên Hoàng Hạc Lầu ở Võ Xương đã lâu. Hôm nay rảnh rang sao không đến đó chơi một chuyến cho biết.

Hai người dạo bước thong thả về phía Hoàng Hạc Lầu, sắp bước chân lên cầu thang thì bỗng có tiếng sáo từ trên lầu vọng xuống.

Vương Phấn là người rất thông âm luật, nhạc khí. Chàng thấy âm sáo này đầy vẻ bi ai, bất giác than thầm:

- Người này lòng đầy ai oán, chẳng biết là ai đây?

Mộ Dung Trinh nói theo:

- Có khi là kỹ nữ của sở quán đang thương thân trách phận của mình, đang cảm hoài với cảnh vật nên có tiếng sáo réo rắc buồn thăm như thế.

Vương Phấn thì không nghĩ như vậy, chàng lắc đầu, lại cất bước lên lầu. Khi đặt chân đến sàn lầu thì chàng quá giật mình sửng sốt hồi lâu. Thượng Quan Ly Châu đang tựa người vào lan can, mắt nàng đỏ ngầu, rực lửa.

Phía sau nàng là Hồng Tiêu và Lục Ngọc. Chàng vội mỉm cười nói:

- Té ra các ngươi cũng ở nơi này.

Thượng Quan cúi đầu cầm ngọc tiêu và chẳng đếm xỉa gì đến sự có mặt của Vương Phấn. Cả hai nữ tỳ cũng lấy cớ ngắm cảnh vật mà quay sang chỗ khác. Vương Phấn như va đầu vào vách vậy, lòng chàng cảm thấy không vui. Chàng cười nhạt và nói:

- Trinh muội, chúng ta qua chỗ khác đi.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh thấy tình hình là hiểu ngay sự việc, nàng liền cười dịu dàng, nói:

- Phấn ca, người kia là bạn của huynh, tại sao không đếm xỉa gì đến huynh cả vậy?

Vương Phấn đáp bừa:

- Chắc là họ không nghe thấy.

Bỗng Thượng Quan Ly Châu ngẩng cao đầu, nói:

- Người Tẩu Lâu Sở Quán đâu có dám với đến người đường đường là một lệnh chủ.

Vương Phấn biến sắc song vẫn không lên tiếng. Chàng im thinh thít, đúng lúc đó dưới cầu thang có tiếng chân bước lên, tiếp đó là một công tử mặt mày khôi ngô tuấn tú mặc áo trắng và một thư đồng mặc áo xanh bước lên. Họ vòng tay chào Vương Phấn:

- Đã lâu không được gặp Vương huynh.

Vương Phấn nhận ra ngay đó là Trương Trinh Nhất do Trương Ngọc Trân cải trang, còn

thư đồng chính là do Đại cô nương cải trang mà thành. Chàng vòng tay đáp lễ:

- Trương huynh bất ngờ có mặt ở Võ Xương, có lẽ Võ Xương thành sắp có bão tập mưa sa chăng?

Trương Trinh Nhất cười ha hả:

- Không ngờ Vương huynh lại xem ta như một ma vương giết người vậy.

- Ồ, thì có sai mấy đâu.

- Nhưng ta không có chặt chân người ta, cắt lưỡi người ta. Ít ra cũng là như vậy.

Mộ Dung Trinh tái mặt nói:

- Người nói, nhưng đừng có châm chọc, khiêu khích.

Trương Trinh Nhất cười:

- Đâu dám, đâu dám. Dù to gan, đệ đây cũng không dám đụng đến Vương phu nhân.

Mộ Dung Trinh nổi giận hỏi lại:

- Ngươi vừa nói gì đó?

http://tieulun.hopto.org

Trương Trinh Nhất lại cười ha hả:

- Nhị vị đã kỳ kết giao kèo với nhau rồi. Ta gọi một tiếng Vương phu nhân thì có gì sai đâu.

Từng câu từng chữ như châm chọc, khiêu khích vào tai của Thượng Quan Ly Châu. Thật ra nàng cũng chẳng đoái tưởng đến Vương Phấn lắm, nhưng nhìn thấy bọn họ sánh đôi đi trên đường phố thì cũng buồn bực trong lòng. Song đến giờ này thì lòng nàng bị tổn thương nhiều lắm, tình thế không sao cứu vãn được nữa. Sắc mặt Thượng Quan Ly Châu tái mét như muốn ngã quỵ ra sàn.

Vương Phấn đang đứng đối diện với Trương Ngọc Trân nên không nhìn thấy sự biến đổi của Thượng Quan Ly Châu. Thấy Trương Ngọc Trân nói chuyện như vậy chàng không vừa ý lắm, liền nói:

- Hình như hôm nay ngươi đến đây cốt là để đùa với chúng ta phải không?

Trương Ngọc Trân nhìn Thượng Quan Ly Châu một cái rồi cười ha hả:

- Hai vị như loan phượng gặp nhau, trở thành bạn đời của nhau, ta đây có lời mừng. Hôm nay ta có lời mừng chúc nhị vị đã kết nghĩa cùng nhau.

Vương Phấn lạnh lùng:

- Cám ơn tấm thịnh tình của huynh đài, xin chờ đến một ngày khác hãy chúc mừng chúng tôi.

Vương Phấn nói ra như vậy vô hình chung đã tự công nhận mình đã kết tóc se duyên với Mộ Dung Trinh. Thượng Quan Ly Châu nghe rõ mồm một, lòng cảm thấy như dao cắt, liền đứng dậy nói:

- Hồng Tiêu chúng ta về thôi,.

Vương Phấn bỗng giật mình, rung động tâm thần. Chàng cũng hiểu được rằng Kính Hoa Lầu chủ xưa nay đã có ý định sẽ gả Thượng Quan Ly Châu cho mình. Chỉ có điều tính tình

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Ly Châu khác xa người thường, thực ra chàng rất khó hòa hợp với Thượng Quan Ly Châu. Bây giờ Thượng Quan Ly Châu đã biết chuyện rồi, tương lai sau này sẽ có nhiều rắc rối lôi thôi khó mà gỡ được, bỗng chàng trở nên oán trách Trương Ngọc Trân quá chừng. Chàng nhìn cô ta một cách hằm hằm khó chịu. Nhưng Trương Ngọc Trân lại cố tình trêu người, nên tiếp tục cười nói:

- Cả hai vị không nể mặt này, thế thì thôi vậy.

Nghe vậy Vương Phấn mừng quá, cũng đứng dậy nói:

- Thôi, chúng ta cũng đi thôi.

Nói xong, Vương Phấn bước xuống lầu. Mộ Dung Trinh cho rằng Vương Phấn cần giải thích với Thượng Quan Ly Châu vài lời nên nàng để Vương Phấn xuống trước. Do kinh nghiệm bản thân sẵn có, nàng biết rằng hôm nay Trương Trinh Nhất xuất hiện ở đây không

phải là ngẫu nhiên, chưa chừng lại có âm mưu gì đây, cần phải cẩn thận quan sát và đề phòng.

Nhưng rốt cuộc nàng chẳng phát hiện được điều gì.

Lúc này Thượng Quan Ly Châu đã đến bên sông, cũng vừa lúc một chiếc thuyền ghé lại, người chèo thuyền vẫy gọi:

- Thuyền vẫn còn trống chỗ, hai vị xuống nhanh lên.

Vương Phấn không muốn đi cùng thuyền với Thượng Quan Ly Châu để tránh phiền phức sau này, song người chèo thuyền thì cứ vẫy gọi. Nếu không lên thì rõ ràng có ý tránh mặt, sự hiểu lầm sẽ càng sâu hơn. Nghĩ vậy chàng liền bước lên thuyền.

Sau khi cả hai lên thuyền, Thượng Quan Ly Châu chỉ nhìn dòng nước chảy không nói gì. Vương Phấn lúc đó cũng chẳng biết nói gì hơn.

http://tieulun.hopto.org

Một lúc lâu Hồng Tiêu bỗng lên tiếng:

- Vương tướng công đến Võ Xương hôm nào vậy?

- Hôm qua.

- Chúng tôi cũng mới đến hôm qua.

Nói xong liền hất mặt về phía Thượng Quan Ly Châu, ý muốn ra hiệu là hãy bắt chuyện với Thượng Quan Ly Châu. Nhưng Vương Phấn xưa nay tính rất ương ngạnh, chàng nghĩ:

- Cô không thèm đếm xỉa đến tôi thì thôi vậy.

Lúc này thuyền đã ra giữa dòng. Mộ Dung Trinh bỗng gọi lớn:

- Sao không ghé vào bờ?

Người chèo đó cứ giả vờ không nghe thấy, cứ cho thuyền trôi trên dòng nước. Vương Phấn bỗng đứng lên nói:

- Người ta bảo ngươi hãy cho thuyền vào bờ, ngươi có nghe thấy không?

Người lái đò vẫn im lặng, Mộ Dung Trinh nhảy vội lên thuyền nói:

- Ngươi muốn chết sao?

Người lái đò vẫn cười, bỗng người ấy lao xuống sông, nước bắn tung tóe, mọi người đều ướt, chiếc thuyền chòng chành xoay ngang không có ai cầm lái cả.

Thượng Quan Ly Châu nói:

- Hồng Tiêu, ngươi hãy lên cầm lái đi.

Hồng Tiêu nhảy đến đuôi thuyền cầm lấy bánh lái, mất một hồi lâu mới xoay thuyền được về hướng cũ. Nhưng lúc này thuyền đã rời bến Hán Dương khá xa rồi.

Nơi này bây giờ là một quảng sông vắng vẻ. Mọi người không ai biết chèo cả, lại không biết bơi, cho nên thuyền lật thì chỉ làm mồi cho cá mà thôi.

Thượng Quan Ly Châu cười khanh khách:

http://tieulun.hopto.org

- Thế mà hay, thuyền mà hư, tất cả đều làm mồi cho cá.

Vương Phấn quay mặt nhìn xung quanh, chàng nói lạnh lùng:

- Cô muốn chết, nhưng tôi chưa muốn chết.

Đúng lúc đó từ xa vọng lại một giọng nói và tiếng cười lanh lảnh:

- Vương huynh... như thế này có thích không?

Vương Phấn để mắt nhìn thì thấy đó là một chiếc thuyền của Trương Trinh Nhất đang cập vào bờ. Chàng giận lắm, một lát mới lên tiếng nói:

- Hóa ra là ngươi quậy phá chúng ta.

- Thôi, đừng đổ oan cho người ta, kẻ từn các ngươi đã đến rồi đấy.

Quả thật ở thượng nguồn đang có một dãy bè xếp hàng dài. Trên mỗi bè đều có hàng chục tên đạo sĩ đeo trường kiếm đang đứng

chờ, gần đấy còn có một chiếc thuyền chỉ huy nữa. Mộ Dung Trinh, nói:

- Hình như đó là phái Võ Đang.

Bè của các đạo sĩ mỗi lúc một gần. Vương Phấn trầm giọng nói:

- Cẩn thận, đừng để thuyền bị đụng lật, chúng ta sẽ nhảy lên bè.

Lúc này bè gỗ đến rất nhanh, sóng rẽ lăn tăn, tiến đến mỗi lúc một gần.

Mộ Dung Trinh tay cầm Oa Hoàng Kiếm sẵn sàng tư thế và đưa Thần Long Lệnh cho Vương Phấn, nói:

- Huynh hãy cầm lấy.

Nói rồi, tung người như một đạo hồng quang vọt lên bè của Võ Đang. Tiếp theo là Vương Phấn, Thượng Quan Ly Châu, Hồng Tiêu, Lục Ngọc tiếp tục nhảy lên theo.

"Rầm" một tiếng, chiếc thuyền bị bè đánh vỡ tan. Vương Phấn một phen hú vía.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn nhìn lên, một hàng đạo sĩ ôm kiếm đứng thẳng hàng, song chẳng có ai tiến công. Thượng Quan Ly Châu vội bước lên hai bước, nói:

- Các vị đây là đệ tử của phái Võ Đang chăng?

Bỗng từ trên thuyền chỉ huy có giọng nói âm trầm truyền sang:

- Phải thì làm sao?

- Các ngươi dàn trận ra để làm gì?

- Nghênh tiếp Thần Long Lệnh chủ.

Thượng Quan Ly Châu cười khảy nói:

- Chỉ sợ không phải như vậy mà thôi.

- Phương giá đã biết thế thì còn hỏi làm chi...

- Các ngươi có biết ai đã giải trận vây ở Thành Sơn đồ trận không?

Giọng kia vẫn cười ha hả:

- Bần đạo không hề cảm kích tấm lòng

ấy đâu. Bởi vì người ta muốn bần đạo còn sống để chống chọi với Thiên Kiếu Bang mà.

Thượng Quan Ly Châu nắng:

- Thật không ngờ đường đường là một Chưởng môn mà lại có lòng dạ như thế.

- Cho ngươi muốn mắng chửi thế nào tùy ý, song ngươi chẳng sống được bao lâu đâu.

Vương Phấn nói xen vô.

- Có phải Tùng Hạc đạo trưởng đã nói đó chăng?

- Chính bần đạo đây, ngươi có gì cứ nói.

- Ta hỏi ngươi rằng vô duyên, vô cớ ngươi tự dàn trận để thanh toán chúng ta. Hành vi như vậy có đáng gọi là anh hùng không?

Tùng Hạc đạo trưởng cười âm hiểm:

- Bày binh bố trận đàng hoàng, tấn công chẳng có gì là đáng trách.

- Vậy các ngươi muốn gì?

http://tieulun.hopto.org

Tùng Hạc đạo trưởng cười nói:

- Rất đơn giản, ta muốn lấy Thần Long Lệnh trong tay của ngươi mà thôi, và cả bí đồ trong tay con bé kia nữa.

Vương Phấn cười, nói qua kẻ răng:

- Ngươi có biết muốn được hai thứ ấy ngươi phải hy sinh bao nhiêu đệ tử không?

- Không thành vấn đề, chỉ cần vinh quang của bổn phái, chúng có thể phải hy sinh.

- Nói như vậy là người không có gì để thay đổi ý định phải không?

- Trừ phi ngươi giao Thần Long Lệnh ra cho ta, sau đó để cho bổn tòa phế đi một phần võ công của các ngươi thì các ngươi có thể tìm một nơi vắng vẻ mà an dưỡng cho qua ngày.

Vương Phấn cười ha hả:

- Chủ ý này hay đấy.

Mộ Dung Trinh không nhịn được, múa kiếm trong tay, nói:

- Thôi, đừng đôi co mất thì giờ với chúng làm chi, động thủ đi thôi.

Lúc này bọn đạo sĩ đã bắt đầu dàn trận theo thế cánh nhạn, chúng bắt đầu lấn tới. Tùng Hạc đạo trưởng cất cao giọng nói:

- Để cho các ngươi một lúc để suy nghĩ, thời gian có hạn nên chớ để phạm sai lầm, nếu động thủ thì chỉ có chết mà thôi.

Vương Phấn nhìn dòng sông cuồn cuộn trôi, rồi nhìn Thượng Quan Ly Châu và Mộ Dung Trinh, mặt chàng bất giác đanh lại. Thượng Quan Ly Châu hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Vương Phấn thở dài:

- Ta xót xa cho những cái chết oan uổng của các đạo sĩ.

- Nghĩ vớ vẩn, đúng là đầu óc đàn bà.

Nói xong, nàng đã cùng Hồng Tiêu, Lục Ngọc xông lên, Mộ Dung Trinh cũng hét lên

http://tieulun.hopto.org

một tiếng rồi lao vào vòng chiến. Hồng quang phóng ra, nhắm vào đầu đám đạo sĩ mà lao đến.

Các cô nương ra tay đầy giận dữ nên rất cay độc. Các đạo sĩ chờ lệnh Tùng Hạc đạo trưởng nên không kịp đề phòng. Ba đạo sĩ đứng đầu đã bị chém ngang lưng.

Song đám đạo sĩ này đều là những tinh anh của phái Võ Đang nên lâm sự mà vẫn tỉnh táo, chúng cùng hét lên rồi tạo ngay một vùng kiếm ảnh. Tiếng dao kiếm trên bè kêu lách cách nghe rất ghê sợ, rất ác liệt...

Vương Phấn cầm kiếm chực xông vào, bỗng nghĩ đến Trương Ngọc Trân tại sao không thấy xuất hiện. Chàng đưa mắt nhìn về một phía thì thấy chiếc thuyền của nàng đã đi đâu mất rồi, không thấy nữa. Chàng để ý thấy trong đám lau sậy bên bờ thấp thoáng có bóng người chao động, chàng giật mình kinh hãi vô cùng.

Đúng lúc này, một luồng kiếm quang sáng lóa đang hướng về phía chàng mà công tới. Chàng không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, liền thét to lên, đẩy tả chưởng ra.

Chàng thấy các đạo sĩ phát chiêu rất đều, mỗi chiêu từ kiếm cùng tung ra rồi thu về ngay. Dù chàng có dùng chưởng lực ra sao thì đều bị hóa giải hết. Chàng kinh hãi nói thầm:

- Trận thế này không giản đơn tí nào.

Liếc mắt nhìn Mộ Dung Trinh và Thượng Quan Ly Châu tuy kiếm thế vẫn phong độ, vẫn tự nhiên, song cũng chẳng làm gì được bọn đạo sĩ. Mặt khác chân của họ đã sát mép bè. Chàng vội hét lên:

- Trinh muội, hãy vào giữa bè. Thêm tí nữa, qua bên kia là xuống sông đấy.

Mộ Dung Trinh giật nẩy người, lập tức xông thẳng vào giữa bè mà công, song bây giờ muốn vào lại giữa bè đã không phải là chuyện dễ dàng nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc nòng lòng, kiếm thế của Vương Phấn tụ biến liên hồi. Chàng thi triển ngay Tinh la thập bát kiếm,. Một đường công cứ thế mà xông vào, phút chốc đã đến sát bên cô ta và la lên:

- Các ngươi hãy bám theo ta,.

Dưới ánh chớp của kiếm quang, chàng phát ra ba chiêu, tất cả kiếm quang bị chàng gạt qua một bên. Một khoảng trống tạo ra, chàng lao vào ngay giữa bè gỗ.

Có điều đây là bè gỗ chứ không phải là đất liền, chỉ có liều mạng mà thôi, không thì không có cách nào ra khỏi thế trận nầy, Tùng Hạc đạo trưởng thì cứ lải nhải bên tai:

- Bây giờ các ngươi đã biết rằng lời của lão gia là đúng chứ?

Vương Phấn vẫn cười:

- Kiếm trận này chẳng làm gì được tiểu gia đâu.

- Hôm nay các ngươi mà không thành mồi cho cá thì cũng sống dở chết dở mà thôi.

Vương Phấn tung ra liền ba kiếm ngăn cản thế công của một hàng đạo sĩ rồi quát lên giận dữ:

- Hãy chờ xem.

Thượng Quan Ly Châu nói khẽ:

- Huynh đừng có đáp, chúng cố ý phân tán chúng ta đó.

Vương Phấn không nói gì nữa. Thượng Quan Ly Châu lại nói:

- Nếu hợp lực năm chúng ta lại mà không phá được kiếm trận này thì còn ra thể thống gì nữa.

Mộ Dung Trinh đáp lạnh lùng:

- Thằng gian tặc này ác độc lắm, chúng hy sinh hết môn hạ bạn bè. Ngoài liều chết ra thì chẳng còn lối thoát nào khác.

Vương Phấn vừa vận dụng chưởng phong lẫn kiếm pháp, vừa ngấm ngầm quan sát

http://tieulun.hopto.org

xung quanh, chàng thấy trận thế mỗi lúc một nhanh, chúng càng phối hợp với nhau càng chặt, chúng bao vây cả năm người trong vòng kiếm quang sáng loáng.

Thượng Quan Ly Châu bỗng đến cạnh Vương Phấn, nói:

- Tôi nghĩ được một kế...

Vương Phấn vừa vung kiếm xông lên, vừa nói:

- Cách gì?

- Cách này tuy có tàn nhẫn song không còn cách nào khác nữa.

- Thiên Sát Chi Âm chăng?

- Không phải, một cách tự cứu nhất thời. Chúng ta phải nắm chắc phương pháp, trong chớp mắt phải ra tay thật nhanh. Người làm được không?

Mộ Dung Trinh bực mình nói:

- Bây giờ là lúc nào mà cứ dùng dằng mãi vậy?

- Vậy bốn người hãy vây ta vào giữa.

- Được, được, dễ thôi.

Mộ Dung Trinh nói xong, liền hươ r.. một kiếm, kiếm quang dài ra, nàng vung kiếm liên hồi làm cho đám đạo sĩ phải lùi ra sau.

Vương Phấn cũng hét to lên, chưởng kiếm đồng thời phát ra một lúc, trong khoảnh khắc họ đã tạo ra ở giữa một lỗ trống.

Thượng Quan Ly Châu vội ngồi xuống xếp bằng chân lại, đem ngọc tiêu đặt ở trên môi làm như sắp thổi.

Trong lúc đám quần tăng đang định xong lên thì nghe một tiếng sáo vang lên dịu dàng, khiến cho chúng có cảm giác như đang ở cảnh thần tiên, đang du ngoạn nơi cung trăng bay đang thơ thẩn nơi vườn thượng uyển, chúng giật mình bỗng thế công chậm lại. Bọn chúng h. những người lav giả chốn bồng lai tiên ảo.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh hươ kiếm nói:

- Thời cơ đến rồi, phải nhanh tay lên.

Hồng quang bắn ra, máu thịt rơi đầy bè đầy sông, hơn mười đạo sĩ đã phơi thây dưới kiếm của nàng. Chỉ trong chốc lát hơn một nửa đạo sĩ đã phải chết rất thảm thương. Số còn lại không dám nghênh chiến tiếp tục nữa, chúng lao xuống lòng sông mà trốn chạy.

Tùng Hạc đạo trưởng ngồi trên thuyền lớn ung dung với kế hoạch của mình, chắc mẫn thế nào cũng tóm được Vương Phấn, nào có ngờ chỉ trong chốc lát giấc mộng của lão đã trở thành mây khói tan tành. Lão hét lên giận dữ:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác, cay độc,.

Vương Phấn lạnh lùng:

- Đó cũng là tại ngươi ép chúng ta phải làm thế, công bằng mà nói, cái lỗi này do ngươi gây ra.

Tùng Hạc đạo trưởng cười lớn:

- Tiểu tử, ngươi đừng vội đắc ý, hãy xem phía sau lưng kìa.

Bè Vương Phấn ở giữa lòng sông, cách hai bờ chừng hai ba chục trượng, cho nên ngoài việc ngồi chết dí trên bè không có cách gì mà thi triển được khinh công để nhảy thoát lên bờ, bất giác chàng than thở:

- Từ nay về sau cần phải học bơi mới được.

Tùng Hạc đạo trưởng nói xong thì trên bờ có tiếng vọng vang lên. Mười mấy chiếc thuyền đầy khói lửa từ thượng nguồn trôi về, một biển lửa bao trùm, lửa cháy ngút trời.

Mộ Dung Trinh kêu lên:

- Thật là dã man, chúng muốn đốt bè chúng ta đấy.

Vương Phấn đang rất căng thẳng tinh thần, đứng yên trên bè không nói lời nào. Các

http://tieulun.hopto.org

thuyền lớn kia mỗi lúc một gần, chiếc thuyền đi đầu cách bè không đầy một trượng.

Vương Phấn hét to, đẩy ra một chưởng với mười thành công lực, một tiếng ầm, sóng nước ào lên, chiếc thuyền bị lật úp hoàn toàn.

Chiếc thứ hai, thứ ba lại tiếp tục đến. Gió sông thổi phần phật, tình thế thật nguy hiểm vô cùng.

Vương Phấn vẫn giữ vững tinh thần, lại đẩy ra mấy chưởng nữa. Lúc này Thượng Quan Ly Châu và Mộ Dung Trinh cũng tiến lên phía trước cùng xuất chưởng đánh đẩy xa mấy chiếc thuyền đầy khói lửa kia.

Tùng Hạc đạo trưởng cười âm trầm quái dị, nói:

- Bần đạo có đến một trăm chiếc thuyền, xem các ngươi có đủ sức đánh chìm tất cả không?

Vương Phấn ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên khói lửa đầy sông, thuyền trôi về nhiều không sao đếm nổi, đến mấy chục hỏa thuyền nối đuôi nhau.

*

* *

XIN XEM TIẾP TẬP 7

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 49

CÔ ĐỘC MỘT CHIẾC THUYỀN CON

Vương Phấn, Thượng Quan Ly Châu, Mộ Dung Trinh cùng hai tỳ nữ bị khốn ở trên một chiếc bè gỗ. Cả bọn cùng hợp lực phá đắy một số thuyền có đến mười chiếc, song thuyền lửa lại quá nhiều, trên thuyền lại toàn là diêm sinh và thuốc súng cùng các vật dẫn lửa.

Một chưởng đánh chìm thì mặt sông

http://tieulun.hopto.org

cũng đẩy lửa cháy, lửa bám cả vào bè gỗ. Tùng Hạc đạo trưởng đắc chí cười nói:

- Bây giờ ngươi có tài thông thiên cũng khó mà thoát được.

Vương Phấn sinh ra ở vùng đất bắc cho nên chưa bao giờ xuống nước, còn Thượng Quan Ly Châu và Mộ Dung Trinh thì lại càng sợ nước hơn. Cả ba đều có võ công tuyệt đỉnh mà không có đất dụng võ. Mắt nhìn thấy những thân gỗ, cây tre cháy, bè đang rã dần dần từng cây, họ càng sốt ruột hơn bao giờ hết. Mộ Dung Trinh nói:

- Đừng hoảng hốt lên như thế, cả năm người hãy cùng ôm chặt một cây tre to nhất rồi mỗi người hãy dùng một tay để đẩy lửa ra, may ra còn hy vọng.

Vương Phấn lắc đầu:

- Chúng không để cho chúng ta thoát nạn an toàn đâu.

Thượng Quan Ly Châu phụ họa theo ý của Mộ Dung Trinh, nói:

- Dù thế nào đi nữa, cũng phải thoát khỏi chỗ này, không nên đứng mà chờ chết.

Lúc này Tùng Hạc đạo trưởng lại gọi:

- Ngươi muốn thoát nạn thì hãy đáp ứng yêu cầu của bần tăng đi, không còn thì giờ đâu, dọ dự là chết đó.

Bỗng mắt Thượng Quan Ly Châu sáng hẳn lên, liền nói với Vương Phấn:

- Phấn huynh, hãy làm theo cách của Mộ Dung Trinh đi.

Vương Phấn thấy chẳng còn cách lựa chọn nào khác, phải gật đầu, đành mạo hiểm một chuyến vậy, chàng nói:

- Còn cô thì sao?

- Ta chẳng cần, chờ chúng nó đến cho chúng nó biết tay.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn kinh hãi:

- Cô định thi triển Thiên Sát Chi Âm à?

- Ngoài cách đó ra còn cách nào khác nữa bây giờ. Ta hy sinh cốt là để bảo vệ mạng sống hai người đó thôi.

Vương Phấn lắc đầu:

- Sao lại có thể như thế được?

Thượng Quan Ly Châu bỗng phát khùng:

- Hay là huynh muốn tất cả chúng ta đều chôn thây nơi này?

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Cả ba chúng ta cùng sống chết. Trước hết phải ra khỏi biển lửa này....

Lúc này phần lớn bè đã rã ra cả, lửa cháy sát gần bên cạnh mọi người. Thượng Quan Ly Châu liền lấy hồng ngọc tiêu ra, nói:

- Ý ta đã quyết rồi, mong hai người từ nay về sau cẩm sắc vẹn toàn. Đừng có quên trái tim đau khổ của kẻ này....

Xong rồi lại quay sang nói với Hồng Tiêu và Lục Ngọc:

- Cả hai người cũng nên theo Vương tướng công. Khi nào gặp Lầu chủ thì hãy nói rằng suốt đời ta không quên ơn dưỡng dục của người.

Hồng Tiêu, Lục Ngọc cùng khóc và nói:

- Tiểu thư không cần phải bận tâm như vậy, tỳ nữ tin rằng năm người ta hợp lực thế nào cũng thoát khỏi chỗ này.

Thượng Quan Ly Châu giậm chân nói:

- Ở trên đất liền thì không sợ, nhưng hiện ở trên sông, lại đang có lửa cháy, không có cách dập tắt lửa, cũng không đánh được

http://tieulun.hopto.org

giặc trên bờ, chi bằng ta dùng Thiên Sát Chi Âm giết hết chúng đi.

Vương Phấn bỗng bước lại nắm chặt tay Thượng Quan Ly Châu và nói:

- Sự tình đang khẩn cấp vô cùng, chúng ta thoát đi, được người nào hay người nấy, tại hạ không đành tâm để cô nương thi triển Thiên Sát Chi Âm đâu.

Cái bè bây giờ chỉ còn hơn mười cây, hỏa thế tấn công từ bốn phía, song chưởng của Vương Phấn cùng phát ra một lần quét xa ngọn lửa. Mộ Dung Trinh cũng đánh ra ba chưởng làm tan những đốm lửa đang lém vào bè. Nhưng đám cỏi, dầu, giẻ rách lại cuộn theo dòng nước cứ dạt gần vào bè của họ.

Nhìn cảnh đó, Thượng Quan Ly Châu bỗng giữ nguyên ý định ban đầu, nàng đặt hồng ngọc lên môi, cố nín thở lấy chân khí dồn sức vào ống tiêu.

Bỗng có giọng nói của Trương Trinh Nhất từ xa vọng lại:

- Vương huynh hãy nhảy lên thuyền của tại hạ ngay.

Vương Phấn để ý nhìn thì thấy Trương Trinh Nhất đang chèo một chiếc thuyền lao nhanh trong biển lửa. Chàng do dự thì thuyền đã đến gần và Trương Trinh Nhất lại giục tiếp:

- Việc cấp bách lắm rồi, tất cả hãy lên thuyền đi, lên bờ ta sẽ nói chuyện sau.

Mộ Dung Trinh nhìn Vương Phấn, nói:

Đã đến nước này thì đi nước nào biết nước đó vậy....

Vương Phấn nhảy lên thuyền, đồng thời kéo cả Thượng Quan Ly Châu theo rồi nói:

Qua thuyền này rồi nói chuyện sau.

http://tieulun.hopto.org

Trong phút chốc cả năm người đều lên cả trên thuyền. Người chèo thuyền là một người rất thiện nghề sông nước, chẳng mấy chốc du thuyền đã thoát ra khỏi vòng lửa cháy của các hỏa thuyền.

Khi Vương Phấn lên thuyền thì trên áo chàng đã có rất nhiều vệt cháy đen, trông rất nhếch nhác. Trương Trinh Nhất đón trong khoang thuyền, rồi nói:

- Không ngờ phái Võ Đang lại sử dụng thủ đoạn đê tiện như vậy. Thật không thể tha thứ được.

Vương Phấn cười:

- Xưa nay tại hạ chưa gặp lần nào tối tệ như lần này.

Trương Trinh Nhất quay sang nói tiếp:

- Xin mời chư vị uống mấy chén rượu cho ấm bụng, hãy vào cả trong khoang thuyền

mà ngồi. Để phải cho thuyền qua bờ đối diện xem có chuyện gì xảy ra không?

Vương Phấn ghé mắt trông, xa xa lửa đã tắt và khuất dần, chỉ còn thấy khói bốc ngụt trời. Trời tối nên chàng nhìn qua bờ bên kia cũng chẳng thấy gì.

Trương Trinh Nhất lại nói:

- Phái Võ Đang không ngờ tại Hạnhài đột nhập lúc này, chúng cứ tưởng rằng các vị đã bị trôi xuống hạ lưu cả rồi và đang xuôi xuống hạ lưu để tìm.

Hồng Tiêu đứng sát bên cửa sổ, bỗng chỉ xuống hạ lưu và nói:

- Trương huynh nói quả không sai tí nào, chúng đang kéo nhau xuống hạ lưu cả rồi.

Vương Phấn đưa mắt nhìn, trong khói mù mênh mông có mấy chiếc thuyền lớn cũng buồm xuống hạ lưu. Chàng giận quá liền nói:

http://tieulun.hopto.org

- Trương huynh này, cho/ tại hạ mượn chiếc thuyền. Tối nay tại hạ phải cho Tùng Hạc đạo trưởng một bài học.

Trương Trinh Nhất cười:

- Chuyện này dễ lắm.

Nói xong, liền hướng về đuôi thuyền và nói:

- Cho thuyền xuống hạ lưu, đuổi theo mấy thuyền lớn.

Tiếp theo, nhìn Vương Phấn cười và nói:

- Thuyền này đi nhanh lắm, sẽ đuổi theo kịp bây giờ. Trong lúc chờ đợi hãy ăn uống chút ít cho ấm bụng.

Vương Phấn vất vả cả đêm nên cũng thấy đói vô cùng, chàng không khách khí nữa, ngồi xuống ăn liền. Trương Trinh Nhất tỏ ra rất thành khẩn mời chào, hắn ta uống cạn một ly, ăn mỗi thứ một miếng và cười nói:

- Các vị cứ yên tâm mà ăn uống.

Vương Phấn hiểu ý liền nói:

- Chúng tôi chẳng có ý nghi ngờ chi đâu.

Nói xong, liền nâng ly uống cạn. Mộ Dung Trinh và Thượng Quan Ly Châu không muốn uống, song phần vì mệt, phần vì nể họ cũng cầm ly uống cạn và ăn đôi ba miếng.

Khi xong bữa cơm, lúc sắp tiếp cận thuyền lớn, Trương Trinh Nhất vội thổi tắt đèn, đồng thời cũng cởi áo dài ra, để lộ bộ áo quần trắng. Vương Phấn và Mộ Dung Trinh đều đã biết trước đó là Trương Ngọc Trân, cho nên họ chẳng lấy làm lạ. Song Thượng Quan Ly Châu thì hơi ngạc nhiên, lẩm bẩm:

- Hóa ra là cô ta....

Nói xong, nhìn Vương Phấn một cái, một cái nhìn đầy ý nghĩa. Mộ Dung Trinh rất

http://tieulun.hopto.org

tinh tế nhạy cảm, nàng hiểu cái nhìn đó và gật gật đầu.

Cùng lúc đó, phía trước có tiếng nói:

- Thuyền ai, mau qua phía bên kia.

Song du thuyền giống như mũi tên đã được bắn ra khỏi cung, vẫn cứ lao lên phía trước, trong khoảnh khắc đã gần lại, chỉ còn năm sáu trượng mà thôi. Trong thuyền có hai đạo sĩ trung niên đi ra, gằn giọng nói:

- Bảo các ngươi vòng qua mé bên kia, có nghe không?

Trương Ngọc Trân nhảy từ trong khoang thuyền ra đứng trước thuyền và cười khanh khách:

- Lẽ nào Võ Đang thì được phép giết người phóng lửa mà người khác thì đi thuyền qua bên cạnh cũng cấm hay sao?

Hai đạo sĩ thấy Trương Ngọc Trân lộ diện thì kinh ngạc vô cùng. Đang lúc chần chừ

do dự thì từ trong khoang thuyền một đạo sĩ có râu dài bước ra, từ tốn nói:

- Có phải đó là Trương cô nương của Thiên Kiêu Bang chăng?

Trương Ngọc Trân đáp lạnh lùng:

- Đúng, ta là Trương Ngọc Trân đây.

- Chẳng hay đêm khuya cô nương đến khúc sông vắng này có việc gì không?

- Nghe nói Võ Đang ngăn sông phát hỏa để đánh mấy nam nữ thanh niên, không rõ thắng lợi ra sao?

- Không hiểu cô nương tìm hiểu việc này với mục đích gì?

Trương Ngọc Trân bỗng nhiên cười khanh khách:

- Tôi muốn biết họ là ai?

Vương Phấn đáp:

- Đó là kẻ thù truyền kiếp của Thiên Kiêu Bang.

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng hay các ngươi đã thắng chưa?

Đạo sĩ ngập ngừng giây lát rồi nói:

- Sống chết chưa rõ, bần đạo đang đi tìm đây.

- Quý phái động viên toàn lực để đối phó với hắn ta, chẳng hay có thù oán gì không?

- Cái này thì....

Trương Ngọc Trân cười khanh khách:

- Theo chỗ ta biết thì quý phái không hề có thù oán với hắn ta, chẳng qua là lợi giục trong tâm mà ra, đã bị bọn Vô Thiện xúi giục lôi kéo mà thôi.

Vị đạo trưởng già nua im lặng, bỗng từ trong khoang thuyền có giọng nói âm trầm vọng ra:

- Hãy bớt mồm bớt miệng châm chọc kẻ khác. Thang tiểu tử đó nhỏ tuổi mà cứu giữ Thần Long Lệnh, phải trừ đi mới yên.

Chợp một cái, một bóng người từ trong khoang thuyền xuất hiện ra. Trương Ngọc Trân nhìn lạnh lùng và cười khảy nói:

- Nhưng không hiểu các ngươi đã thắng hay chưa?

- Hắn khó mà thoát được....

Lúc này hai thuyền đã kề sát nhau. Bỗng có hai chiếc thuyền lớn khác vòng lui ra sau chiếc du thuyền. Trương Ngọc Trân bình tĩnh cười, nói:

- Xem ra hình như các ngươi muốn hạ thủ với ta phải không?

Vô Thiện thiền sư cười:

- Thiên Kiêu Bang xưa nay chẳng từ một thủ đoạn nào. Hôm nay bần tăng có ý muốn học tập....

- Ngươi có nắm chắc là sẽ đánh gục được ta không?

Vô Thiện thiền sư trả lời:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi có giỏi mấy cũng chẳng hơn Vương Phấn đâu.

- Đáng tiếc là ngươi chưa làm gì được người ta....

Vô Thiện thiền sư tái mặt, nói:

- Trên có lửa, dưới là sông.... hắn có cánh cũng khó mà thoát.

Bỗng một bóng người xuất hiện trên đu thuyền. Vương Phấn vội lên tiếng:

- Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính. Vương Phấn vẫn cứ sống trơ trơ.

Vô Thiện thiền sư quá hãi hùng, lui liền hai bước và nói:

- Hóa ra ngươi đã cấu kết với Thiên Kiêu Bang à?

Vương Phấn tằng hắng một cái rồi nói:

- Đây chỉ là cơ hội, ngẫu nhiên, sao gọi là cấu kết?

Vô Thiện thiền sư bỗng cười:

- Hồi nãy ngươi thoát được một cái học, song bây giờ thì khó lắm.

Vương Phấn cười dài:

- Cứ chờ xem.

Bỗng chàng tung người lên cao, lao sang Vô Thiện thiền sư. Vô Thiện thiền sư lật bàn tay tung chưởng, song Vương Phấn biết trước, chàng đã đề phòng. Từ trên cao đã phóng ra một chưởng, chưởng phong lại gặp nhau, một tiếng kêu chát chúa vang lên. Vô Thiện thiền sư bị đẩy lùi hai bước, còn Vương Phấn thì cũng rơi xuống sàn thuyền.

Hai bên Vô Thiện thiền sư là hai đạo sĩ, khi Vô Thiện thiền sư phát chưởng chúng liền giương kiếm lên nhằm vào Vương Phấn mà đâm tới.

Nhưng, bỗng nhiên có ba đạo hồng quang và hai dãy bạch điểu phóng tới. Hai

http://tieulun.hopto.org

đạo sĩ kêu lên thảm thiết, liền bị chém ngang hông.

Hóa ra Mộ Dung Trinh, Thượng Quan Ly Châu và Trương Ngọc Trân đều đã nhảy sang cả bên thuyền của Vô Thiện thiền sư.

Vương Phấn chẳng khác gì một con hổ điên, cứ lao vào Vô Thiện thiền sư mà tấn công liền chín chưởng, mỗi lúc áp lực càng như tăng thêm, chiêu nào cũng uy mãnh vô song. Vô Thiện thiền sư bị ép dần đến đuôi thuyền.

Một đám đạo sĩ từ trong thuyền như ong vỡ tổ trào ra xáp công với Mộ Dung Trinh và các cô nương. Một cuộc ác đấu kịch liệt đã bắt đầu.

Vũ khí mà Mộ Dung Trinh và Trương Ngọc Trân dùng đều là Oa Hoàng Kiếm còn Thượng Quan Ly Châu dùng Hồng Ngọc Tiêu. Ba đạo hồng quang như ba con rồng lửa

bay lượn trên không. Kiếm ảnh đi đến đâu máu thịt bay đến đó. Chỉ trong chốc lát đã có hơn chục đạo sĩ bị thương vong.

Lúc này đã có thêm hai chiếc thuyền lớn khác cặp sát đến.

Một đám tăng nhân và đạo sĩ ầm ầm xông vào đám Mộ Dung Trinh. Hai đạo sĩ râu dài khác thì đi về phía Vương Phấn.

Trong lúc Vương Phấn bức ép Vô Thiện thiền sư, thì đã thấy Tùng Hạc đạo trưởng và Vân Hạc đạo trưởng đang đi về phía mình, chàng liền nổi giận quát lớn:

- Tại hạ với Võ Đang không thù không oán, cớ sao các ngươi lại dùng thủ đoạn bỉ ổi đến như vậy. Có còn xứng đáng là Chưởng môn của một phái không?

Tùng Hạc đạo trưởng cười âm trầm:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là một tiểu tử không coi ai ra [illegible]. Nếu không cho ngươi nếm mùi lợi hại thì [illegible] mà biết được trời cao đất dày.

Thấy hắn trả lời đâu đâu, chàng càng [illegible] máu lên tung ra một chưởng. Tùng Hạc [illegible] trưởng đưa chưởng trước ngực đẩy ra và [illegible].

- Thật là ngông cuồng, dám lấy một [illegible] hại hai, chắc ngươi không muốn sống nữa [illegible].

Chưởng thế của Vương Phấn lúc này [illegible] mãnh liệt mà lại thần tốc.

Tùng Hạc đạo trưởng tuy nói vậy, nhưng lão không dám ra mặt tiếp chưởng, lão nghiêng người tránh ra xa nam thước. Nhưng chiêu thức của Vương Phấn phát ra rồi thì dư chiêu như biển trào thác đổ, cuồn cuộn chảy [illegible]ang. Tùng Hạc đạo trưởng bị mất tiên cơ, lợi thế liền bị bức lui liên tục.

Lúc này Vô Thiện thiền sư được rảnh tay liền phản công trở lại, chúng biến thành hai kẻ tiền hậu giáp công. Ngoài ra Vân Hạc đứng bên ngoài thỉnh thoảng tiếp chưởng cùng yểm trợ cho hai người.

Một mình Vương Phấn cùng địch với ba cao thủ thượng thừa võ lâm mà chàng vẫn tỉnh táo như không, chàng thi triển chiêu thức rất thận trọng, vừa thủ vừa công, uy mãnh lạ thường.

Mộ Dung Trinh, Thượng Quan Ly Châu, Trương Ngọc Trân và hai nữ tỳ vẫn đánh nhau với các đệ tử của Võ Đang và các tăng nhân. Các tăng nhân thì hung hãn và Võ Đang đường đường là một kiếm phái lớn, song đánh nhau với ba nữ sát tinh vẫn chẳng làm gì được. Trong kiếm ảnh và hồng quang thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng kêu thảm

http://tieulun.hopto.org

thiết, bóng tăng nhân hoặc đạo sĩ lại đổ xuống.

Thượng Quan Ly Châu vừa đánh nhau vừa để ý quan sát đến tình hình của Vương Phấn. Khi thấy chàng bị hiệp công của ba người bất giác nàng lo lắng vô cùng. Hồng Ngọc Tiêu mãnh công hai đường, bức thoái mấy tăng nhân phía trước phải lui ra. Nàng nhanh nhẹn lao lên như một con bướm, công thẳng vào Tùng Hạc đạo trưởng.

Lúc đầu Vương Phấn chỉ lo thận trọng ứng phó, bây giờ mới sực nhớ ra rằng mình đang đơn thương độc mã ác chiến, nếu không tốc chiến tốc thắng thì không thể thành công được.

Chàng vội ngầm vận công lực, nhân lúc Thượng Quan Ly Châu đang tấn công Tùng Hạc đạo trưởng, liền hô to lên một tiếng, phát quyền vào Vân Hạc đạo trưởng.

Thế quyền thần tốc và mãnh liệt... đến khi Vân Hạc đạo trưởng nhận biết thì quyền phong đã ở trước mặt, chỉ đành đưa chưởng ra mà chống đỡ rất miễn cưỡng.

"Bình, bình" hai tiếng kêu của sự va chạm chưởng phong. Vân Hạc đạo trưởng "hự" lên một tiếng, mồm hộc máu tươi, thối lui liền năm sáu bước, rồi cuối cùng vấp phải mạn thuyền và dừng lại. Vô Thiện thiền sư thấy vậy càng kinh hãi hơn.

Vương Phấn ngầm để tụ chân nguyên hít hơi điều hòa kinh mạch, rồi nói:

- Bây giờ là lúc nên phân rõ thắng bại.

Nói xong, liền lao về phía Vô Thiện thiền sư và phát chưởng ra.

Vô Thiện thiền sư biết chàng gần đây võ công đã tăng tiến rất nhiều, chưa lường được cao thấp ra sao nên không dám tiếp

http://tieulun.hopto.org

chiêu, liền nghiêng người tránh né sang ngang năm thước, phát chưởng lại ngược vào hông của Vương Phấn.

Lúc này Vương Phấn đã tự khống chế được chưởng lực, thu phát rất nhanh nhạy, chàng thu chưởng về rất nhanh, tả chưởng từ bên hông lại phát ra rất kịp thời đánh vào cổ tay của Võ Thiện thiền sư đang vươn tới.

Võ Thiện thiền sư hô lên một tiếng, năm ngón tay đều trương ra năm hướng kình phong nhắm vào năm đại huyệt của chàng. Thân hình Vương Phấn xoay tròn như chong chóng và đồng thời phát ra ba chưởng.

Thế vây công ba hướng đã biến thành một chọi một. Vương Phấn đối diện với kẻ thù, chiến đấu kiên cường nên chiêu thức nào cũng lợi hại vô cùng.

Hai bên đã đánh nhau hơn năm mươi chiêu, trong đó Vương Phấn đã tấn công nhiều hơn.

Võ Thiện thiền sư càng đánh càng run, lão nhìn vào đầu mũi thuyền thì thấy môn hạ của mình và Võ Đang đánh nhau với hai nữ sát tinh đã bị hy sinh hơn một nửa. Tuy nhiên, số còn lại đang liều mình chống chọi, phần thắng thì vô vọng không sao có được. Trông qua Tùng Hạc đạo trưởng thì thấy nhiều công ít, lão biết là diễn biến mỗi lúc một xấu thêm.

Song bản chất gian xảo quỷ quyệt nên trong lòng tuy thoái chí mà ngoài mặt vẫn tỉnh bơ như không có gì.

Lúc này thuyền đã cặp gần sát bờ, lão ta nói:

- Tiểu tử, có gan thì lên bờ chúng ta sống mái với nhau.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, lão ta tung người lên bờ.

Tùng Hạc đạo trưởng thấy Võ Thiện [illegible] sư bỏ chạy cũng liền thu kiếm tung [illegible] lên theo. Vương Phấn quát lớn:

- Các ngươi có chạy đằng trời....

Chàng liền nhảy lên đuổi theo, nhưng [illegible] hiện thiền sư và Tùng Hạc đạo trưởng đã [illegible] nước, nhắm kỳ địa thế nên vừa lên đã [illegible] ngay vào rừng mà chạy. Đến khi Vương [illegible] lên thì chúng đã mất dạng....

Thượng Quan Ly Châu vội nói:

- Không nên đuổi theo làm gì, thôi [illegible] cho chúng thoát hôm nay, ngày sau hãy [illegible].

Vương Phấn đành dừng chân lại rồi [illegible] lên thuyền thì thấy Mộ Dung Trinh, [illegible]g Ngọc Trân và hai nữ tỳ đang đánh [illegible] với bọn tăng nhân và đệ tử của Võ [illegible]. Chàng liền kêu lớn:

- Thôi, hãy tha cho chúng, bọn này không chấp chúng làm gì.

Mộ Dung Trình dừng tay, tung người lên hỏi:

- Gian tặc Tùng Hạc đâu rồi?

- Chúng trốn cả rồi.

Trương Ngọc Trân lạnh lùng nói:

- Người như thế đúng là làm mất mặt cả phái Võ Đang.

Bỗng trong rừng có giọng nói vang ra:

- Vấn đề ở chỗ chúng không phải là người của phái Võ Đang.

Trương Ngọc Trân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đó là Bang chủ Cái bang Triệu Tử Vũ và một đạo sĩ râu dài đang từ trong rừng bước ra.

Trương Ngọc Trân hỏi:

- Tự miệng chúng nói ra mà còn sai hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Có lẽ Triệu Tử Vũ vẫn còn thành kiến với Trương Ngọc Trân cho nên không trả lời, ông ta đến gần Vương Phấn và nói:

- Ta đến dẫn kiến cho thiếu hiệp biết, đây là Tùng Hạc đạo trưởng của phái Võ Đang.

Vương Phấn thầm nghĩ:

- Thật là ma quỷ. Thiếu lâm thì có hai Phổ Thiện mà Võ Đang lại có hai Tùng Hạc đạo trưởng....

Tuy vậy, chàng vẫn khách sáo lễ nghi chào hỏi như thường.

Tùng Hạc đạo trưởng nhìn thấy Vương Phấn, biết chàng còn nghi ngại, liền than thở:

- Nói ra thì không ai tin, Thiếu Lâm và Võ Đang xưa nay không can thiệp đến chuyện giang hồ. Không ngờ gần đây lại bị cuốn hút vào. Kẻ vừa rồi đánh nhau với thí chủ thực ra là yêu đạo ở Lao Sơn.

Mộ Dung Trinh cười mỉa mai:

- Tuy Võ Đang phái không can thiệp chuyện giang hồ, sao lẽ nào người khác mạo danh mình mà cũng không hay?

- Nếu chẳng phải Triệu bang chủ lên tận Võ Đang phái thì bần đạo như ếch ngồi đáy giếng vậy.

Mộ Dung Trinh lại mỉa mai:

- Ông đến thật đúng lúc, nếu không hậu quả thật khó lường.

Triệu bang chủ vội nói dàn hòa:

- Sự việc đã qua rồi, nếu chúng ta vẫn còn....

Bỗng bang chủ nhìn thấy Trương Ngọc Trân liền im không nói nữa. Trương Ngọc Trân cười khanh hai cái, bỗng quay ra sông vẫy tay, chiếc du thuyền lao vào bờ như tên bắn. Cô ta đưa tay vẫy chào Vương Phấn và nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu muội tạm thời cáo biệt để cho các vị nói chuyện tự nhiên hơn.

Nói xong, liền phóng lên du thuyền mà đi.

Triệu Tử Vũ chau mày nói tiếp:

- Tại sao thiếu hiệp lại giao du với con ma đầu này?

Vương Phấn cười nhăn nhó:

- Nếu như không có cô ta đến tiếp ứng e rằng khi nãy chúng tôi đã chìm dưới đáy sông rồi.

Tùng Hạc đạo trưởng bỗng từ tốn nói:

- Bần đạo sẽ điều tra kỹ việc này. Thiếu hiệp hãy yên tâm.

Vương Phấn cười:

- Việc của tại hạ tự tại hạ biết rõ, không cần đến đạo trưởng phải nhọc công.

Tùng Hạc đạo trưởng quá ngạc nhiên, Triệu Tử Vũ vội nói:

- Chuyện Lao Sơn phái thật ra không phải là chuyện quan trọng lắm, nhưng chuyện của Thiên Kiêu Bang thì không thể không đề phòng.

Vương Phấn vội lắc đầu nói:

- Tại hạ phải đi tìm tông tích của Vô Thiện thiền sư trước đã, mọi chuyện khác đều phải gác lại.

Triệu Tử Vũ thở dài nói:

- Võ lâm ngày nay như rồng không có đầu, thiếu hiệp không thể bỏ mặc, thoái thác trách nhiệm này.

Vương Phấn cười lớn:

- Cái thân hèn mọn này thì làm gì được. Có các vị tiền bối đứng ra lo lấy là yên tâm rồi.

Triệu Tử Vũ nghiêm chỉnh nói:

- Trăm vạn lần thiếu hiệp đừng buông trôi công việc một cách tùy tiện như thế. Tâm

http://tieulun.hopto.org

nguyện của lệnh sư chưa thành, người phải tiếp tục.

Vương Phấn cười nhạt:

- Trong võ lâm thời nay ác thiện khó phân. Thiếu Lâm và Võ Đang đều là danh môn chính phái mà tôi thấy toàn là những việc làm xấu, chưa thấy việc tốt nào. Thiên Kiêu Bang là Ma Cung nhưng cũng chưa làm gì quá đáng. Tại hạ chỉ muốn báo thù cho gia sư sau đó mới tính đến những việc khác.

Tùng Hạc đạo trưởng thở dài:

- Vì việc này thảo nào thiếu hiệp cứ hiểu lầm chúng tôi. Tôn chỉ của bổn phái đã có điều sai sót, sự biến ứng phó không kịp thời cho nên đã để xảy ra lắm chuyện lỗi thôi.

Vương Phấn không nói gì, vòng tay nhìn Triệu Tử Vũ, nói:

- Tại hạ xin cáo từ, hẹn lần sau tái ngộ.

Nói xong liền bước đi, Thượng Quan Ly Châu đuổi theo nói:

- Huynh định đi đâu bây giờ?

- Đi tìm Vô Thiện....

- Không đi Bát Thốn Quan à?

Vương Phấn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Tại hạ phải báo thù cho gia sư xong mới an tâm. Khi đó mới đi bái tạ Lầu chủ.

Thượng Quan Ly Châu muốn nói, lại thôi, chỉ nhìn Mộ Dung Trinh rồi thở dài và dẫn Hồng Tiêu, Lục Ngọc đi.

Mộ Dung Trinh nhìn và hỏi Vương Phấn:

- Trước kia huynh có hứa hôn với cô ta không?

Vương Phấn lắc đầu. Mộ Dung Trinh nói tiếp:

- Muội không tin điều này.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn thở dài, nói tiếp:

- Thực thì không hứa hôn, nhưng Kính Hoa lầu chủ lại có ý đó....

- Theo muội nhận xét thì cô ta rất nặng tình với huynh, nếu huynh không xử lý cho thỏa đáng chỉ sợ Kính Hoa Lầu chủ không để yên đâu.

- Chao ôi, chuyện về sau để sau hãy nói. Huynh còn mang nặng thù riêng cho nên sống chết chưa biết ra sao. Vì vậy hiện không còn lòng dạ nào để nghĩ đến chuyện này nữa.

- Tùy việc và tuỳ cơ mà quyết đoán, có khi sinh sự hiểu lầm là hỏng cả việc.

Vương Phấn cười nhăn nhó:

- Thế theo muội, huynh phải quyết đoán ra sao?

- Huynh tự hỏi lấy. Thế huynh có yêu cô ta không?

Câu nói của Mộ Dung Trinh làm Vương Phấn ngơ người sửng sốt, kể từ khi lăn lộn giang hồ, gặp các cô gái, va chạm và nói chuyện, chàng thấy họ đều rất đáng yêu.

Tính khí Thượng Quan Ly Châu hay khó chịu, thường gắt với chàng song chàng cũng thấy rõ nàng rất yêu mình, nàng đối xử săn sóc cho mình như một người vợ đối với chồng. Nhất là lúc này, nàng định thổi Thiên Sát Chi Âm để cứu mọi người, mặc dù phải hy sinh tính mạng. Rõ ràng cô ta chỉ một mực quan tâm đến mình....

Con người sống không nên quá vô tình. Vì vậy, khi nghe Mộ Dung Trinh hỏi chàng, chàng đơ người, không biết phải đáp thế nào cho phải.

Mộ Dung Trinh đoán biết được lòng Vương Phấn, nàng chỉ thở dài ngao ngán, không nói thêm câu nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, ở phía trước có tiếng cười ha hả. Có hai người trông như hai con hạc xám đang bay nhanh lại. Vương Phấn nhìn, kêu lên thất thanh và lui lại mấy bước liền.

- Hóa ra là hai lão....

*

* *

CHƯƠNG 50

NGUYÊN HUNG ĐẾN TỘI

Hai người đến cùng cười ha hả và nói:

- Đây là hai lão quái chúng ta đây....

Vương Phấn vội giới thiệu với Mộ Dung Trinh:

- Đây là nhị vị tiền bối Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa Tiên.

Mộ Dung Trinh cười và gật đầu không nói gì. Vương Phấn nói tiếp:

- Hai vị ở đâu mới đến vậy?

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Bách Độc Ông cười:

- Bách Hoa Tiên Tử ghét chúng ta vì sao không chết quách đi, cứ sống dài làm gì. Hẹn chúng ta đi dự Tuyệt Mệnh Yến.

- Vào Ma Cung à?

Giang Nam Nhất Họa Tiên lấy thiệp mời ra đưa cho Vương Phấn và nói:

- Ngươi cứ xem thì sẽ rõ.

Vương Phấn xem qua thì đúng là ở Ma Cung, chàng hỏi:

- Thế hai vị có đi không?

Thiên Sơn Bách Độc Ông ngẩng mặt nhìn trời và cười:

- Dù là rừng đao biển lửa, chúng ta vẫn cứ đi.

- Tại hạ cũng muốn đi một chuyến, chẳng hay có tiện không?

- Nếu mà ngươi đồng ý đi với chúng ta thì hay quá.

Vương Phấn cười, nói:

- Dù không gặp hai vị, tại hạ cũng đang muốn đi, thật là tình cờ.

- Còn vị Mộ Dung cô nương này thì sao?

Mộ Dung Trinh tiếp lời:

- Tất nhiên là đi cùng.

Hai lão tiền bối bình sinh không thích tiếp cận phụ nữ, cho nên họ hơi chau mày, khó nghĩ. Vương Phấn hiểu ngay, liền cười, nói:

- Mộ Dung muội, tốt nhất là nên ở nhà, đừng đi, nguy hiểm lắm.

Mộ Dung Trinh cười nhạt:

- Các người không thích ta đi cùng, lẽ nào ta không biết tự mình đi hay sao?

Giang Nam Nhất Họa Tiên cười ha hả:

- Thôi, chẳng ai cản ngươi đâu, nếu cả

http://tieulun.hopto.org

hai ngươi đều thích đi quậy phá cho vui thì chúng ta cùng lên đường nào.

Thiên Sơn Bách Độc Ông không nói gì, lặng lẽ đi trước một mình. Mộ Dung Trinh nói nhỏ với Vương Phấn:

- Huynh đi Ma Cung là để gặp Trương cô nương hay là ý đồ khác?

Vương Phấn lạnh người, hỏi lại:

- Thế muội cho huynh là hạng người nào vậy?

Mộ Dung Trinh cười khảy:

- Chẳng qua là muội đoán vậy thôi.

- Huynh đã nói là vì thù gia sư kia mà.

- Huynh đan tâm giết chết sư phụ của cô ta sao?

- Bà ta đã nhẫn tâm giết chết chồng mình thì tại sao huynh lại không thể giết bà ta được chứ? Huống hồ không khử bà ta thì sẽ thành cái họa cho võ lâm.

- Muội muốn nói đến Trương Ngọc Trân kia....

- Nếu cô ta hiểu được nghĩa lớn thì hay, còn nếu cô ta cố chấp thì đành phải phế võ công của cô ta đi vậy....

Mộ Dung Trinh cười nhạt:

- Huynh nhẫn tâm làm thế sao?

- Đó là hành động bất đắc dĩ thôi....

Mộ Dung Trinh lại nói tiếp:

- Chuyện của gia sư để muội lo, huynh đừng phí công nhọc sức làm gì. Hơn nữa, muội cũng không muốn huynh lại đi đối phó với người đã có công cứu mạng mình.

Vương Phấn vẫn cố giữ ý kiến của mình:

- Lời hứa của một đại trượng phu đáng giá ngàn vàng, huynh không muốn thất tín với lệnh sư....

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh khuyên thêm mấy câu nữa thì ở đằng trước có giọng nói truyền lại:

- Ai, đứng lại....

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói:

- Ngươi là cái thá gì mà dám bảo lão dừng lại?

- Thiếu Lâm phái đang thanh lý môn hộ. Người đi đường nên đi vòng ra sau.

Giang Nam Nhất Hoa Tiên cười:

- Tại sao...?

Vương Phấn nhìn lên thì thấy có hai tăng nhân một người cản đường, một người đang đứng trước Thiên Sơn Bách Độc Ông. Chàng hỏi:

- Thuộc phái Thiếu Lâm nào?

Tăng nhân lạnh lùng:

- Thiên hạ giang hồ chỉ có một Thiếu Lâm phái mà thôi.

- Chưởng môn nhân là Phổ Thiện hay Vô Thiện?

Tăng nhân giật mình kinh hãi, vội dịu giọng hỏi lại:

- Tôn tánh đại danh các hạ là gì?

- Tại hạ là Vương Phấn.

- Té ra là Vương thiếu hiệp.

Chàng hỏi tiếp:

- Quý phái thanh lý môn hộ là đang đối phó với ai? Nếu đối phó với Vô Thiện thì tại hạ phải góp vào một tay.

- Cái này thì....

Vương Phấn bước lại gần hơn, nói:

- Đừng có nói cái này, cái kia....

Tăng nhân lộ vẻ lúng túng:

- Chờ bần tăng xin ý kiến Chưởng môn nhân ra sao?

Thiên Sơn Bách Độc Ông tằng hắng, rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thiếu Lâm Tự sao mà bây giờ phép tắc nhiều khê quá chừng.

Tăng nhân bước lên, nói:

- Phiền thí chủ chờ một tất.

Nhị lão tiền bối là những quái nhân có tên tuổi, nên đâu chịu đứng yên, cứ đi qua.

Tăng nhân hoảng hốt lui mấy bước và kêu lên:

- Hai vị cố tình cứ làm bừa vậy sao?

Hai lão quái đã đi hơn mười trượng. Vương Phấn và Mộ Dung Trinh cũng lên theo.

Bỗng có bốn năm tăng nhân trong rừng nhảy ra, quát:

- Ai dám đi vào vùng cấm?

Thiên Sơn Bách Độc Ông cười một tiếng và dừng lại phất ngay ra một chưởng. Bốn người kia sợ quá cùng đưa tám chưởng lên chống đỡ. "Đùng" một tiếng, Thiên Sơn

Bách Độc Ông lắc hư người mấy cái... lại vang lên mấy tiếng kêu thảm, hai tăng nhân bị té xuống đất. Vương Phấn lại sợ họ xuất thủ nên đến can và nói:

- Hãy dừng tay lại, chúng tôi không muốn gây ra sự hiểu lầm.

Hai tăng nhân còn lại "ọe" một cái, nhổ máu tươi ra và hỏi:

- Các hạ là ai?

- Xin truyền báo với Phổ Thiện thượng nhân biết, có Vương Phấn này xin tham kiến, xin tham quan bọn phản đồ của quý phái.

Tăng nhân vội quay người chạy đi bẩm báo.

Một trận hò hét ầm ĩ đang xảy ra ở trong rừng. Nghe vậy thì cũng biết rằng ở phía trước đang có cuộc giao tranh. Vương Phấn thừa hiểu nội tình của Thiếu Lâm, sợ Phổ Thiện không có cách để khống chế Vô Thiện,

http://tieulun.hopto.org

chàng chẳng đợi ý kiến phản hồ, vội chạy nhanh lên phía trước, lao vào rừng.

Trong rừng là một ngôi chùa lớn, tiếng huyên náo từ trong chùa phát ra. Chàng liền nhảy băng qua tường vào trong chùa. Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng. Phổ Thiện thượng nhân đang ngồi xếp bằng hai chân trên ghế, hai bên là hai đội tăng nhân.

Trong đại điện có ba cặp tăng nhân đang ác đấu. Ba ác tăng là Thiên Tâm, Thiên Nhất và Nhất Tâm. Cạnh đó là một tăng nhân đang đứng khoanh tay nhìn. Vương Phấn chẳng chần chừ, chàng lao nhanh đến trước mặt tăng nhân đang đứng nhìn, chẳng phải ai xa lạ, đó chính là Vô Thiện thiền sư. Vương Phấn nói như nghiến răng:

- Vô Thiện, hôm nay ngươi có gì để nói không?

Vô Thiện quá bất ngờ, lão ta cười:

- Giết người thường mạng, mắc nợ thì trả, ngươi có tài gì thì cứ thi triển ra coi.

Vương Phấn vào đại điện khiến cho tất cả quần tăng đều ngạc nhiên. Họ biết rằng các phái thanh lý môn hộ, việc tối kỵ là người ngoài nhúng tay vào, Vương Phấn làm vậy là đã phạm vào đại kỵ của giang hồ. Tất cả chư tăng đều rất khó chịu bực tức. Riêng Phổ Thiện thượng nhân vẫn ngồi yên bất động, từ từ hỏi lại:

- Các vị từ đâu tới?

Vương Phấn sợ có sự hiểu lầm, liền nói:

- Chẳng giấu gì đại sư, tại hạ đến đây là truy tìm Vô Thiện.

Phổ Thiện thượng nhân niệm kinh, rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng lý ra, việc thanh lý môn hộ không cho người ngoài tham gia. Nhưng trong tình hình đặc biệt này, ta nhờ thiếu hiệp hãy giúp xử trí tên phản đồ này.

Hai người bị thương bởi chưởng pháp của Thiên Sơn Bách Độc Ông bây giờ mới chạy đến đại điện, cốt để báo tin thì đã thấy Phổ Thiện thượng nhân đã nói vậy, cho nên không dám nói thêm gì nữa.

Vô Thiện bỗng cười quái dị:

- Phổ Thiện, không ngờ ngươi lại cấu kết với ngoại nhân vào can thiệp chuyện của bổn môn. Ngươi đã làm mất mặt của Thiếu Lâm rồi.

Phổ Thiện thượng nhân biến sắc, nói:

- Nghịch đồ kia, tội ác đầy rẫy lại còn dám buông lời phỉ báng bản tòa. Các ngươi đâu, hãy tấn công vào hắn đi.

Nghe lời, bỗng có hai tăng nhân lao vào tấn công Vô Thiện. Lão ác tăng cười thâm hiểm:

- Các ngươi muốn chết.

Tay áo lão phất lên, một luồng kình phong phát ra dữ dội đã đẩy lùi hai tăng nhân một cách dễ dàng. Song môn quy Thiếu Lâm rất nghiêm, họ biết rằng mình không phải là đối thủ của Vô Thiện nhưng vẫn cứ xông lên liều công.

Một trận ác đấu bắt đầu.

Vương Phấn đang chuẩn bị xuất thủ, song vì nhị tăng xông lên nên chàng đành đứng ra một bên mà xem. Hai tăng nhân có võ công kém xa Vô Thiện, song vẫn cứ liều thân lăn xả vào, cả hai người vô tình bị chưởng ảnh của Vô Thiện vây kín.

Vương Phấn chau mày định xông lên thì một tiếng kêu thăm vang lên. Hai tăng

http://tieulun.hopto.org

nhân giống như hai con diều đứt dây bị té ngã ra sau, nằm trên mặt đất máu me đầy người.

Vô Thiện giương giương đắc ý, nói tiếp:

- Phổ Thiện, ngươi làm Chưởng môn chẳng được tích sự gì cả. Tại sao ngươi không dám tiến lên, lại ra lệnh cho các môn hạ bất tài để chúng phải chết?

Vương Phấn không chờ Phổ Thiện đáp lời, chàng lao lên, chỉ vào mặt Vô Thiện mà nói:

- Bớt ba hoa đắc ý đi, hôm nay ta phải thanh toán nợ cũ cho xong.

Vô Thiện nói âm trầm:

- Phật gia một lòng từ bi, chưa được đưa ngươi về cõi Tây phương, không ngờ hôm nay ngươi lại đến, sống chết nhờ vào thủ đoạn của mình.... khó mà nói trước được.

Vương Phấn âm vận chân nguyên, điều hòa khí huyết dồn lực vào song chưởng, rồi cười nói:

- Có lẽ ngươi nói cũng đúng, đáng tiếc là ngươi không còn cơ hội nữa rồi.

- Bây giờ cũng chưa muộn mà.

Nói xong xuất chưởng liền. Vô Thiện tính âm trầm thâm hiểm, nhân khi Vương Phấn cười không đề phòng liền tập trung phát ra toàn lực tấn công. Chưởng phong veo véo rú lên trông thật kinh người. Nhưng Vương Phấn đã sớm đề phòng, thấy chưởng lực đối phương như thác đổ, núi lở đất trào, chàng bỗng càng thêm phấn chấn, liền hét to một tiếng, đưa song chưởng ra nghênh tiếp.

"Đùng" một cái, hai bên đã phải thoái lui hai bước. Vô Thiện cảm thấy quay cuồng, lão biết rằng lão đã xuất hết công lực, mà đối

http://tieulun.hopto.org

phương thì hình như chưa ra hết toàn lực của mình. Song lão đã đâm lao thì phải theo lao vậy, Vô Thiện hít sâu một hơi chân khí và tiếp tục công ra một chưởng, chưởng thế lại mạnh và nhanh hơn trước.

Vương Phấn ngấm ngầm vận công, thấy mọi thứ vẫn bình thường, hùng tâm càng thêm phấn chấn. Hai chưởng chàng cùng đưa lên đón lấy....

Lại một tiếng "ùng", cát bụi mù trời, Vô Thiện bị dội lui bảy bước, còn Vương Phấn thì lảo đảo lui ra sau hai bước, chàng lại để công điều khí, vững chân lại, cười nói:

- Hóa ra bản lĩnh của tôn giả cũng chỉ có thế mà thôi! Bây giờ thì phải cẩn thận.

Chàng tung người lên không phát ra một chưởng nhắm vào đầu của Vô Thiện. Vô

Thiện kinh hãi quá chừng, không dám tiếp chiêu, phải tránh ra xa năm thước.

- Vì sao ngươi không tiếp chiêu?

Vương Phấn bám theo như hình với bóng, miệng nói nhưng tay đã tung ra chín chưởng liền, chưởng nào cũng uy mãnh hùng hồn.

Vô Thiện bị thất thế ngay từ đầu, cho nên bị cuốn vào trong chiếu võ đài.

Mộ Dung Trinh và hai lão quái đi theo Vương Phấn vào chùa thì đã thấy bọn Thiên Tâm, Thiên Nhất, Nhất Tâm đang đánh nhau với các tăng nhân trong chùa thì họ cũng ngứa ngáy muốn nhảy vào vòng chiến. Song Mộ Dung Trinh biết rằng một khi chưa rõ thắng thua mà mình tự tiện can dự thì đó là điều tối kỵ, cho nên nhẫn nại đứng chờ.

Lúc này Vô Thiện và Vương Phấn đang giao tranh chưa phân rõ hơn thua, nàng không

http://tieulun.hopto.org

chịu được, liền nói với Giang Nam Nhất Họa Tiên:

- Tất cả ác tăng đều có mặt ở tại đây cả. Hôm nay chúng ta chớ để cho chúng chạy thoát đấy.

Giang Nam Nhất Họa Tiên cười ha hả:

- Cô yên tâm, bảo đảm không có tên nào trốn thoát được đâu.

Mộ Dung Trinh lắc lắc đầu:

- Nếu chúng cố tình trốn thì khó mà cản chúng....

Bỗng Giang Nam Nhất Họa Tiên truyền âm nói với Mộ Dung Trinh:

- Ngươi hãy xem kìa, trên mái ngói có ai đó?

Mộ Dung Trinh lén nhìn thì thấy trên mái nhà có ba tăng nhân đang ngồi xếp bằng và cũng chẳng hay họ đã đến từ lúc nào. Giang Nam Nhất Họa Tiên lại nói:

- Ba gã hòa thượng này là ba trưởng lão quả đã còn sống sót... có khi họ đã trên trăm tuổi rồi.

Đang khi hai người đang nói chuyện với nhau thì trong đầu tường bỗng nghe một tiếng "bình", tiếp theo là một tiếng rú thê thảm, rõ ràng đang giao tranh với Thiên Nhất đã bị đánh văng ra bởi hai trượng.

Tiếp theo là hai tiếng kêu đau đớn, các đệ tử của Thiên Tâm và Nhất Tâm cũng bị đánh ngã. Cả ba tên ác tăng đều cười đắc ý, chúng cùng nhảy đến đầu hiên nhà định lao đi mà trốn.

Bỗng "bình, bình, bình" cả ba tên đều bị đánh rơi xuống đất.

Lúc này chúng đã bị tăng nhân có mặt khống chế không sao chạy thoát được.

Vô Thiện thấy lành ít dữ nhiều, đang định tìm kế tẩu thoát theo thì thấy bọn Thiên

http://tieulun.hopto.org

Tâm, Thiên Nhất và Nhất Tâm đều bị rơi từ mái nhà xuống, lão giật mình.... đang lúc phân tâm lão bị ngay một chưởng trước ngực và bị đánh văng ra xa hơn một trượng, lão rống lên rất thảm thiết.

Bỗng một đạo hồng quang sáng như cầu vòng, đỏ như máu bắn tới, thân của Võ Thiện đã bị phân làm hai mảnh....

Phổ Thiện thượng nhân ngồi trên ghế lẩm bẩm mấy câu kinh "A Di Đà Phật"....

Tiếng Phật hiệu như than như tiếc và cũng giống như đã trút được một gánh nặng vậy.

Đạo hồng quang đó của Mộ Dung Trinh phát ra. Sau khi kết liễu đời của Võ Thiện, Mộ Dung Trinh lao đến cạnh Vương Phấn hỏi với giọng lo lắng:

- Huynh có việc gì không?

Vương Phấn thở dài:

- Không việc gì cả.

Xong, quay sang chắp tay nhìn Phổ Thiện thượng nhân, nói:

- Tha thứ cho tại hạ đã hơi quá tay.

Phổ Thiện thượng nhân chắp tay trước ngực, nói:

- A Di Đà Phật, lão nạp quản lý không nghiêm để cho các đệ tử xấu thâm nhập giang hồ làm những điều xằng bậy, thật đáng xấu hổ với võ lâm giang hồ, đâu dám trách quý vị làm chi....

Vương Phấn lại chắp tay nói:

- Nguyên hung đã bị diệt, quý phái còn nhiều việc phải làm, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong, liền cùng Mộ Dung Trinh dắt tay nhau mà đi.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 51

DUYÊN TÌNH KHÔNG NỠ CHIA LY

Sau khi Vương Phấn rời chùa, cùng Mộ Dung Trinh đi tiếp trên đường cái quan. Mộ Dung Trinh nói:

- Huynh lúc nào cũng lẩm bẩm hai chữ báo thù. Có ngờ đâu nó lại được giải quyết quá nhanh và dễ như thế, thật là vui..

Vương Phấn thở dài nói:

- Chỉ tiếc một điều là chưa moi được

tim gan của hắn để mang tế trước mộ của gia sư.

Bỗng Mộ Dung Trinh nhớ đến chuyện tế Huyết Y liền nói:

- Chẳng phải trước đây huynh từng phản đối muội làm chuyện đó sao?

- Phải biết là trong trường hợp nào cần, không cần....

- Huynh tế sư phụ, còn muội tế sư mẫu thì có gì là khác nhau?

Bây giờ Vương Phấn bỗng hiểu ra vấn đề:

- Hóa ra những điều mà huynh thấy khi mới xuống núi là do muội làm?

- Hồi ấy sư phụ muội cho rằng Bách Hoa Tiên Tử đã chết, nên mới dùng Huyết Y để tế thay.

- Không ngờ bà ta bây giờ là người đã giết sư phụ của muội.

http://tieulun.hopto.org

Mộ Dung Trinh cắn răng, nói:

- Muội không bao giờ buông tha cho mụ ta được.

Hai người đang chuyện trò thì đằng trước có giọng nói truyền lại:

- Có phải Vương Phấn đó không? Sao không đứng lại gặp ta?

Vương Phấn đưa mắt nhìn, thì thấy Kính Hoa Lầu chủ mặt mày giận dữ từ trong rừng bước ra, phía sau bà ta còn có hai cô gái, đó là Thượng Quan Ly Châu và Truyền Cẩm Tâm, bất giác chàng rùng mình. Kính Hoa Lầu chủ chỉ vào Mộ Dung Trinh và nói:

- Ngươi là môn đồ của Tam Thủ Thần Quân à?

Mộ Dung Trinh đáp:

- Đúng vậy.

Kính Hoa Lầu chủ cười nhạt, nói:

- Được lắm, chịu hồng ân của gia sư mà lại đính hôn với môn đồ của kẻ thù, điều đó có đáng xấu hổ không?

Vương Phấn ngạc nhiên đáp:

- Tam Thủ Thần Quân thật ra không phải là kẻ thù của gia sư. Ngoài ra ông ta còn có ân với tại hạ nữa....

- Chỉ vì một tý tiểu ân tiểu huệ mà quên cả đại đức của sư môn sao?

Bà ta nói một hơi một hồi, cứ trách mắng liên miên khiến cho Vương Phấn cũng nổi giận, chàng nghĩ thầm:

- Cả thầy lẫn trò đều chẳng ra làm sao cả, không thể tha thứ được.

Tuy vậy, chàng cố nén giận nói:

- Tại hạ không phải là người thấy lợi quên nghĩa. Tiền bối trách nhầm rồi.

Kính Hoa Lầu chủ vẫn giọng cao ngạo:

http://tieulun.hopto.org

- Ta hỏi ngươi, sư phụ của ngươi bị ai đánh rơi xuống vực vậy? Nói đi.

- Mặc dù ông ta bị Tam Thủ Thần Quân đánh rơi xuống vực, song vì trước đó gia sư đã bị trúng độc rồi.

- Nói gì thì nói, sư phụ của ngươi và Tam Thủ Thần Quân là kẻ thù của nhau.

- Cái thù này cũng do việc vây công vợ chồng ông ta mà gây ra cả.

- Tiểu súc sinh to gan kia, ngươi dám biện bạch trước mặt ta hả?

Vương Phấn tức quá, cười dài và đáp:

- Tiền bối hãy tôn trọng người khác một chút. Cần biết rằng tại hạ không phải là môn đồ của tiền bối.

Kính Hoa Lầu chủ tức quá, mặt tím lại, tay bà run run phất ra một chưởng và nói:

- Lẽ nào ta lại không dạy được ngươi hay sao?

Bỗng từ xa có một luồng ám lực đẩy lại hóa giải luồng kình phong của Kính Hoa Lầu chủ, hai bóng người xuất hiện. Đó là Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa Tiên, họ đứng trước mặt Vương Phấn rồi cười ha hả:

- Hãy khoan nào, hai lão già bất tử này không thể để cho thằng bé bị oan ức như thế đâu.

Kính Hoa Lầu chủ lặng lẽ nhìn hai lão ta, nói:

- Các ngươi định bao che cho nó sao?

Thiên Sơn Bách Độc Ông nói âm trầm:

- Hai lão già này nhìn cảnh này không quen.

Vương Phấn sợ sự tình trở nên không hay, vội nói:

http://tieulun.hopto.org

- Việc này hai vị đừng can thiệp làm chi, tiểu bối tự giải quyết được mà.

Thiên Sơn Bách Độc Ông cười khà khà:

- Nếu nói như vậy, thì hai ta đi trước vậy, chứ đứng nhìn thêm ngứa mắt.

Nói xong, liền bỏ đi.

Kính Hoa Lầu chủ tiến lên nói:

- Hiện ta cần phải quyết định dứt khoát ngay....

- Tiền bối cứ nói rõ ra đi.

- Xóa bỏ hôn ước với Mộ Dung Trinh trước đã.

- Điều này vãn bối không thể thực hiện được.

- Lẽ nào ngươi lại làm một kẻ phản đồ hay sao?

- Vãn bối chưa phản gia sư bao giờ.

- Nói bậy.

Kính Hoa Lầu chủ liền vung chưởng đánh vào Vương Phấn.

"Bình" một tiếng, miệng Vương Phấn ọ ra máu tươi và lăn ra xa hơn một trượng.

Bởi vì Kính Hoa Lầu chủ là người mà sư phụ có di chúc lại là cần phải tìm gặp cho nên chàng luôn luôn xem bà ta như một vị tiền bối và cũng không nghĩ rằng bà ta sẽ xử sự với mình như thế. Chàng bị thương thật chẳng nhẹ chút nào.

Mộ Dung Trinh kêu lên hoảng hốt và chạy đến bên Vương Phấn. Nhưng chàng đã vội đứng lên, lại phun ra một bụm máu tươi nữa, mặt chàng lộ vẻ bàng hoàng.

Kính Hoa Lầu chủ lại tiến lên, nói:

- Nếu ngươi cứ ngang bướng, lão thân sẽ phế bỏ ngay võ công của ngươi.

Mộ Dung Trinh hét lên một tiếng, liền rút Oa Hoang Kiếm ra khỏi vỏ, đứng chắn

http://tieulun.hopto.org

trước Vương Phấn. Thấy vậy Kính Hoa Lầu chủ càng nổi giận, cười lạnh lùng và nói:

- Ngươi muốn chết theo sao?

Bỗng có một bóng người xuất hiện, Thượng Quan Ly Châu đến bên cạnh và nói:

- Sư phụ....

Kính Hoa Lầu chủ đẩy Thượng Quan Ly Châu ra và nói:

- Tránh ra, việc này ngươi không được xía vào.

Vương Phấn bỗng nói:

- Tiền bối luôn gây khó khăn cho người khác. Văn bối không thể chịu đựng được nữa rồi.

- Ngươi dám....?

Kính Hoa Lầu chủ tiến lên trước, chỉ vào chàng và nói:

- Lão nói là lão làm, nếu ngươi không đáp ứng thì ta phế võ công của ngươi đi.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Ép buộc như thế, dù có giết tại hạ cũng không nghe theo đâu.

Kính Hoa Lầu chủ càng giận, lại đưa tay phát chưởng ra. Vương Phấn đưa quyền lên định đón đỡ, nhưng cuối cùng lại thôi. Lúc chàng đang do dự thì chưởng phong của Kính Hoa Lầu chủ đã ào ào xô đến.

"Bình" một tiếng, cánh tay chàng lại bị thêm một chưởng, chàng ngã lăn ra và văng ra xa hơn một trượng. Mộ Dung Trinh hét lên và chạy lại bên cạnh Vương Phấn, căm phẫn nói:

- Bà ta không phải là sư trưởng của huynh, tại sao huynh lại đứng yên mà chịu đòn.

Vương Phấn lảo đảo đứng dậy, máu từ trong miệng cứ ồng ộc chảy ra. Chàng thở dài nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vì huynh nể bà ta là bạn đời của sư phụ....

Mộ Dung Trinh cười nhạt, nói:

- Bà ta và Thần Long Lệnh chủ không hề là vợ chồng, phu thê.... dù là sư mẫu cũng không thể ác như thế được.

Kính Hoa Lầu chủ đánh Vương Phấn hai chưởng, dường như cơn giận tiêu tan đâu mất, bà ta tằng hắng một tiếng, rồi nói:

- Thằng bé này ngươi đã làm hỏng nó rồi....

Mộ Dung Trinh cười:

- Người đã tự nhận là bạn đời của Thần Long Lệnh chủ. Thế thì tại sao lâu nay không báo thù cho ông ta? Đã không báo thù lại còn làm hỏng cả việc nữa, lại còn nhẫn tâm ra tay hạ độc thủ đệ tử mà ông ta yêu mến nhất. Nếu ta là anh ấy, ta không cam chịu như thế đâu....

Cơn giận của Kính Hoa Lầu chủ vừa dẹp xuống, dường như lại bốc lên. Bà ta nói:

- Lẽ nào ngươi cũng muốn ăn đòn?

Mộ Dung Trinh cầm thanh kiếm trong tay vung lên rồi nói:

- Tôi không phải là đối thủ của bà, song không chịu lép như vậy đâu.

Kính Hoa Lầu chủ phất chưởng ra và nói:

- Con bé này thật là to gan.

Mộ Dung Trinh vung đoản kiếm lên, ba thức liên hoàn hóa giải ngay luồng kình phong. Lúc này Vương Phấn đã ức chế nội thương trong người và gọi lớn:

- Dừng tay, ta có chuyện muốn nói.

Kính Hoa Lầu chủ hạ tay xuống, nói:

- Có gì cứ nói ngay ra đi.

http://tieulun.hopto.org

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà đòi xóa bỏ hôn ước của tại hạ và Mộ Dung Trinh?

Kính Hoa Lầu chủ đó người. Vương Phấn lại nói tiếp:

- Tại hạ rất muốn biết sự thâm giao giữa tiền bối và gia sư.

Kính Hoa Lầu chủ ho một tiếng rồi nói:

- Không cần thiết phải cho ngươi biết làm gì?

- Thế thì thứ lỗi cho tại hạ không thể tuân lệnh được.

Kính Hoa Lầu chủ lúc này trở nên lúng túng vô cùng. Thứ nhất là bà ta không thể nói với hậu bối rằng "ta là người tình của sư phụ ngươi" và hơn nữa lại càng không có quyền yêu cầu họ phải xóa bỏ hôn ước với nhau. Bà ta muốn gả Thượng Quan Ly Châu cho Vương Phấn, song nhất thời không biết ăn nói ra sao....

Vương Phấn lại tiếp tục nói.

- Tại hạ rất hiểu ý của tiền bối... cũng vô cùng cảm kích, song tại hạ chỉ... của Tam Thủ Thần Quân và đã hứa trước ... ông ta, cho nên dù có cưỡng bức thế nào ... hạ cũng không thể thay đổi được. Nếu có ... nào không phải với tiền bối, tại hạ sẽ có ... báo đáp lại.

Kính Hoa Lầu chủ giận lắm, hét liền:

- Nếu đã nói vậy, lão thân đây không thể dung tha ngươi nữa.

Cơn giận bốc lên đùng đùng, bà ta ... tay lên phát chưởng. Vương Phấn lại nói:

- Thù gia sư tại hạ đã báo, bây ... có chết cũng không ân hận. Tiền ... nhất định gây khó cho tại hạ, vậy thì ... ra tay đi.

Nói xong, đứng yên nhắm mắt chờ đợi...

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Thượng Quan Ly Châu như đứt từng khúc ruột, lòng đau như cắt, liền than thở:

- Sư phụ, không nên thế....

Nói xong, liền níu chặt tay của Kính Hoa Lầu chủ. Kính Hoa Lầu chủ hất tay ra, nói:

- Tránh xa ra, việc này không dính đến ngươi.

Thượng Quan Ly Châu lồm cồm bò dậy, bái liền ba bái rồi ung người ôm mặt mà chạy. Cử chỉ đó khiến cho Kính Hoa Lầu chủ sững sốt, hồi lâu bà ta quát to:

- Châu nhi.... Châu nhi.... quay lại ngay....

Nhưng Thượng Quan Ly Châu đã đi mất dạng, bà ta thở dài một tiếng rồi quay người đuổi theo. Truyền Cẩm Tâm nhìn thấy

bộ dạng lôi thôi lếch thếch của Vương Phấn liền bụm miệng cười khúc khích rồi chạy theo Kính Hoa Lầu chủ.

Mộ Dung Trinh cất đoản kiếm vào bao, nhìn Vương Phấn đang đứng như một thằng ngố, nàng cười nói:

- Chuyện này rồi sẽ ra sao đây?

- Có trời mà hiểu được...

Mộ Dung Trinh thở dài buồn bã, rồi lấy ra một viên đơn dược từ trong người ra, đưa cho Vương Phấn và nói:

- Uống thuốc đi, thương thế của huynh không nhẹ đâu.

Vương Phấn uống thuốc xong, lắc đầu nói:

- Bà ta thật chẳng nghĩ gì đến đạo lý cả.

Mộ Dung Trinh không bàn luận gì thêm, chỉ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta hãy tìm một chỗ nghỉ chân, tối nay không nên đi.

Hai người đi tiếp một đoạn đường nữa và thấy phía trước có một ngôi nhà tranh đang sáng đèn. Mộ Dung Trinh chỉ tay, nói:

- Chúng ta hãy đến tá túc ở đó vậy.

Vương Phấn bị đánh hai chưởng liền, thương thế không phải nhẹ, song nhờ linh đơn đã phát tán nên cũng đỡ phần nào. Nghe nói thế, Vương Phấn gật đầu nói:

- Như thế này không biết có gì bất tiện không?

Đến gần nơi, họ thấy cửa khép hờ, đẩy cửa vào nhìn chẳng thấy ai. Mộ Dung Trinh gọi liền mấy tiếng:

- Có ai trong nhà không?

Vương Phấn nhìn kỹ, trong nhà chẳng có chi. Chàng buột miệng nói:

- Nhà này có gì lạ lắm đây....

Mộ Dung Trinh vẫn cứ gọi tiếp hai ba lần nữa, rồi bước vào trong. Bên trong có một cái bàn hư và một cái ghế gỗ, cô ta nói ngay:

- Thôi kệ, dù có người hay không, bây giờ hãy điều tức dưỡng thương đi đã. Để muội canh chừng cho.

Vương Phấn chần chừ rồi nói:

- Huynh vẫn cảm thấy ngôi nhà này có gì lạ lạ. Nếu nơi ở của dân thì tại sao lại chẳng có gì cả?

- Cũng có khi đây là ngôi nhà trống người ta ở để canh giữ hoa màu mà.

- Thế tại sao không có ai hết?

Mộ Dung Trinh rút kiếm cầm tay và nói:

- Thôi, đừng chần chừ nữa, huynh dưỡng thương không tốn nhiều thời gian đâu. Nếu có gì lạ để muội ứng phó.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn cũng thấy việc dưỡng thương là quan trọng, liền gật đầu miễn cưỡng đáp lại:

- Muội hãy bảo vệ cho huynh khoảng nửa giờ.

Nói xong, liền ngồi xếp bằng xuống nhắm mắt điều tức tuần hoàn khí huyết và nhập định. Tâm thần Mộ Dung Trinh cũng tự nhiên căng thẳng vô cùng, tim nàng đập thình thịch. Nàng nghĩ thầm:

- Hay trong nhà này có bẫy đặt sẵn.

Từ khi bước chân vào giang hồ, nàng chưa hề biết sợ là gì. Thế mà hôm nay một sự sợ hãi không đâu lại ập tới.

Lúc này ở ngoài cửa bỗng có tiếng hú, nàng kinh hãi vô cùng, vội cầm kiếm đi ra cửa.... Nhưng ra cửa vẫn chẳng thấy gì, để ý nghe mới rõ đó là tiếng thông reo. Nàng bật cười, nói lẩm bẩm:

- Hôm nay sao mình thấy làm sao t... này?

Mới ngồi một lúc trong nhà mà nà... thấy lâu vô cùng.

Bỗng nàng ngửi thấy một mùi la, tựa l... như từ ngọn đèn phát ra, nàng rùng mình, b... lấy tay quạt tắt ngọn đèn, song nàng đã cả... thấy người mình lao đao và ngã chúi về p... trước.

Rồi Vương Phấn cũng bị ngã kenh r... nốt.

Cây đèn bị Mộ Dung Trinh hất r... xuống chân vách nhà tranh. Ngọn lửa bé... nhanh, cháy dữ dội, lửa đã tắp vào phòng song Vương Phấn và Mộ Dung Trinh vẫn c... mê man bất tỉnh.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, có một bóng người lao vô và ôm Vương Phấn vào lòng lao ra ngoài, đến trong rừng xa l...

http://tieulun.hopto.org

một dặm mới buông chàng ra. Sau khi bỏ Vương Phấn xuống đất, người đó lại lẩm bẩm:

- Rốt cuộc thì ngươi cũng lọt vào tay của ta.

Nói xong, liền moi trong người ra một cái lọ đốc ra một viên thuốc, rồi kiếm một ít nước suối cho chàng uống. Vừa cho uống, vừa tưới nước suối lên người.

Trong cơn mê. Vương Phấn run lẩy bẩy, chàng tỉnh lại, mở mắt ra và nói:

- Ồ, ta làm sao lại ở chỗ này?

Bóng đen ngồi cạnh không nói, Vương Phấn ngồi dậy và ngẫm để tụ chân nguyên, một lúc thấy vẫn bình thường. Chàng đứng dậy thì đan điền như bị tức tức khó chịu và rất nóng, hơi nóng tỏa khắp toàn thân, huyết mạch căng cứng và đập nhanh, cổ họng chàng khô cháy, nhưng chàng vẫn nhớ đến Mộ Dung

Trinh, chàng run rẩy nói với bóng đen ngồi gần đó:

- Trinh muội, huynh khát quá....

Bóng đen quay đầu lại cười nói:

- Ta đâu phải là Trinh muội của ngươi?

Lúc này Vương Phấn nhìn kỹ mới biết người kia là Truyền Cẩm Tâm, chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Còn Mộ Dung Trinh đâu?

Truyền Cẩm Tâm trả lời úp mở:

- Ta cũng không biết nữa....

Bỗng Vương Phấn đứng dậy, tiến đến Truyền Cẩm Tâm, ôm ngang lưng nàng, áp vào mặt nàng mà hôn dữ dội. Truyền Cẩm Tâm không hề tỏ ra ngạc nhiên về hành động của Vương Phấn. Truyền Cẩm Tâm nửa đẩy ra, nửa níu vào rồi cười khanh khách:

- Ngươi hiếu sắc như vậy, không sợ Trinh muội bắt gặp sao?

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Vương Phấn máu nóng bốc trong người, toàn thân hừng hực, lý trí không còn, chỉ có dục vọng xác thịt mà thôi. Hai mắt chàng đỏ rực đầy dâm tà và ham muốn. Chàng hôn hít ôm ấp báu vật trong lòng mình, hai tay sờ mó khắp nơi, cuối cùng cởi hết áo quần của Truyền Cẩm Tâm ra.

Mặc dù tất cả đều được an bài theo kế hoạch của Truyền Cẩm Tâm, song dù sao cô ta cũng là một cô gái, cho nên thấy Vương Phấn giống như một người điên đầy thú tính thì nàng lại đâm ra sợ hãi, dùng tay đẩy chàng ra và nói:

- Không được như thế....

Nhưng cơn hừng dục vọng trong người Vương Phấn đang dâng cao tột đỉnh.... cho nên Truyền Cẩm Tâm cố chống cự cũng vô ích mà thôi. Chàng cũng cởi hết áo quần mình

rồi đè Truyền Cẩm Tâm xuống đất, định làm trò bỉ ổi....

Đúng lúc đó, có một bóng người lao đến, thấy tình cảnh đó liền buột miệng kêu lên:

- A....

Người này liền tiến lên điểm vào huyệt ngủ của Vương Phấn.

Truyền Cẩm Tâm thấy có người đến thì xấu hổ quá, muốn tìm đất mà chui xuống, vội vàng ôm áo quần che phía trước rồi co người mà chạy.

Người mới đến đó hét lên một tiếng, không thèm đuổi theo, nhưng cũng không dám đến gần Vương Phấn. Chần chừ một lúc rồi đưa tay giải huyệt cho chàng.

Vương Phấn đã uống thuốc phát dục của Truyền Cẩm Tâm, thuốc đang phát tán, nên khi được giải huyệt, lại đứng lên. Chàng

http://tieulun.hopto.org

thấy trước mặt mình là một cô gái đang lấy tay che mặt, liền nhào tới ôm vào lòng, chẳng cần biết đó là ai.

Người đó là Thượng Quan Ly Châu, nàng xấu hổ nên phải lấy tay che mặt, không ngờ lại bị Vương Phấn ôm cứng thế này, nàng quát to:

- Ngươi điên à?

Lúc này [illegible] dục đã ngấm toàn thân, lý trí chẳng còn. Chàng liến đưa tay sờ soạng khắp nơi.

Thượng Quan Ly Châu lúc này thở hổn hà hổn hển, trong lúc hoảng hốt liền đinh võ vào huyệt Thiên Linh của chàng.... Song tay giơ cao nửa chừng lại thôi. Nàng biết Vương Phấn đã bị người ám hại rồi.

Đang lúc do dự, áo quần nàng bị Vương Phấn lột ra sạch và nàng bị đè xuống bãi cỏ xanh. Tay nàng cố đẩy ra, nhưng chẳng ăn

thua....chàng đã tiến sâu vào vùng cấm của người con gái.... và đã làm mất đi sự trong trắng của nàng....

Cảnh xuân tình trên bãi cỏ xanh.

Giống như ngọn sóng xanh dập dờn khi lên khi xuống.

Một lúc lâu, mọi vật trở nên yên tĩnh.

Lúc này chỉ còn lại tiếng khóc rã rích mà thôi.

Thỏa mãn dục tính thì lửa dục vọng cũng tắt. Vương Phấn hồi phục lý trí dần dần. Chàng bỗng giật mình khi nhìn thấy Thượng Quan Ly Châu đang đứng che mặt mà khóc.

Vương Phấn ngẩn người.... chàng chỉ nhớ được mình đang ở trong nhà tranh trị bệnh.... tại sao bây giờ lại ở đây, và cái chuyện mình mới làm kia thật đáng căm giận

http://tieulun.hopto.org

và đáng xấu hổ, chàng như chợt tỉnh ra, cười khảy nói:

- Thật là hay.... té ra là cô sắp xếp việc này sao?

Thượng Quan Ly Châu tự nhiên bị thất thân, trong lòng đang xấu hổ và tan nát thì lại nghe Vương Phấn nói như vậy, bất giác tức giận, liền mắng:

- Ai bảo với ngươi là ta sắp xếp an bài? Vừa rồi ngươi với Truyền Cẩm Tâm đang định làm trò bỉ ổi thì ta tình cờ đi ngang qua.... ta chẳng biết con yêu ấy đã cho ngươi ăn thứ gì mà lý trí của ngươi chẳng còn và.... đã làm hại cả đời ta rồi....

Vương Phấn nghe vậy, bất giác giật mình sửng sốt. Một cơn gió thổi qua làm chàng run cầm cập, nhìn lại mới thấy mình không còn mảnh vải che thân, vội vàng đi nhặt áo quần và mặc vào.

Thượng Quan Ly Châu cũng nhặt lấy áo quần đã bị xé rách lổ chổ mặc vào và nói rất thiếu não:

- Thật là chuyện ngẫu nhiên....

Vương Phấn nói:

- Ta và Truyền Cẩm Tâm không oán thù, tại sao cô ta lại dùng thủ đoạn này để đối phó với ta nhỉ?

Thượng Quan Ly Châu thở dài nói:

- Cô ta đã từng thề rằng phải chiếm ngươi cho được, song cô ta biết rõ là không thể nào với tới được cho nên mới dùng đến thủ đoạn này.... nhưng không biết ngươi đã gặp cô ta thế nào?

- Ta còn nhớ là ở trong nhà tranh dưỡng thương, Mộ Dung Trinh ở bên cạnh bảo vệ cho ta....

Không chờ Vương Phấn nói xong, Thượng Quan Ly Châu nói ngay:

http://tieulun.hopto.org

- Ngôi nhà tranh ấy vừa bốc cháy, lẽ nào Mộ Dung Trinh bị nạn sao?

Vương Phấn nghĩ rằng nếu Mộ Dung Trinh không gặp nạn thì chắc chắn không bao giờ để cho Truyền Cẩm Tâm thao túng được như thế này đâu. Chàng vội nói:

- Có thể Mộ Dung Trinh đã bị nguy rồi, ta đi ngay...

Nói xong, liền kéo tay Thượng Quan Ly Châu đi.... Thượng Quan Ly Châu vừa bị mất .... xong nên đi đứng rất khó khăn, hơn nữa áo quần lại bị rách, cho nên dù võ công có cao nhưng vẫn không sao đi nhanh được.

Hai người đến trước nhà tranh, thì ngôi nhà đã thành một đống tro tàn. Vương Phấn vẫn không nản lòng, liền cố khều trong đống tro tàn mà kiếm, song chẳng thấy gì. Chàng thở dài một tiếng:

- Nếu cô ta mà gặp bất hạnh thì là do tôi gây ra.

Thượng Quan Ly Châu lắc đầu, nói:

- Truyền Cẩm Tâm chỉ có một mình, nó không thể nào đánh thắng Mộ Dung Trinh được.

- Tôi cho rằng cô ta đã sử dụng mê hương cũng nên, cho nên dù Mộ Dung Trinh có võ công cao cũng đành bó tay.

- Song Truyền Cẩm Tâm có thù oán gì với Mộ Dung Trinh?

- Trời đất. Chuyện của mấy cô khó nói lắm. Ngay cả tại hạ đây cũng đâu có thù oán gì với cô ta đâu....

Thượng Quan Ly Châu im lặng. Vương Phấn nghĩ đến chuyện vừa rồi thì vô cùng ân hận, chàng nhìn Thượng Quan Ly Châu rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế vừa rồi tại sao cô nương không điểm vào huyệt ngủ của tại hạ?

Thượng Quan Ly Châu không biết ăn nói làm sao, bởi vì võ công của nàng đâu có kém Vương Phấn bao nhiêu, việc điểm huyệt Vương Phấn trong lúc đang mất lý trí đối với nàng là việc quá dễ dàng... Nhưng việc đã xảy ra rồi, khó nói quá.

Vương Phấn cho rằng nàng xấu hổ, nên lại thở dài nói tiếp:

- Muội hãy tha thứ cho huynh vì huynh bị thuốc làm cho mê mẫn.

Thượng Quan Ly Châu nói một cách cương quyết:

- Thân thể tiểu muội đã thuộc về huynh, không còn xa lạ nữa. Muội biết huynh đã có hôn ước với Mộ Dung Trinh.... Huynh cũng đừng tự gây khó cho mình, muội sẽ tự lo liệu sắp xếp việc này....

Lúc này Vương Phấn rất khó xử, song vẫn chưa nghĩ ra được một giải pháp thỏa đáng nào. Đang suy nghĩ mông lung thì Thượng Quan Ly Châu bỗng vẫy tay, nói:

- Muội xin cáo từ, huynh hãy thận trọng....

Nói xong liền tung người mà đi. Nhìn nàng đi khuất, Vương Phấn đứng lại nghĩ thầm:

- Tuy nàng nói vậy, song nam nhi đại trượng phu đâu có thể đánh trống bỏ dùi như vậy được?

Song, chàng vẫn chưa tìm được giải pháp nào, bởi vì chàng là người rất trọng tình cảm, có thủy có chung. Chàng yêu Mộ Dung Trinh, song rất quý trọng Thượng Quan Ly Châu.... Mặc dù Kính Hoa Lầu chủ đánh chàng trọng thương, song đó là ngoài ý muốn của Thượng Quan Ly Châu.

http://tieulun.hopto.org

Xưa nay, chàng chỉ lo đánh nhau, bây giờ thì chàng đang bị tình cảm chi phối, dằn vặt....

Bỗng trong cơn gió thoảng, chàng nghe có giọng nói, giật mình thầm nghĩ:

- Hay là Mộ Dung Trinh đang gặp nạn chăng?

Bởi vì lòng chàng chỉ nghĩ đến Mộ Dung Trinh cho nên nghe gió thổi, nghe hơi thở cũng sực nhớ đến Mộ Dung Trịnh, chàng lao về hướng có tiếng nói, nhìn thấy từ xa có một đám người đang vây đánh một thiếu nữ. Chàng nghĩ rằng người đang bị vây rất có thể là Mộ Dung Trinh.

Định lên tiếng gọi, thì thấy có điều khác lạ, có một bóng người thấp thoáng sau một lùm cây.

Lúc này chàng đã thấy rõ, người bị vây đánh đó chính là Truyền Cẩm Tâm, mà những

kẻ đang vây công đó chính là Hà Lạc phân đàn Giải Ngọc Hoa. Chàng lẩm bẩm:

- Con tiện nhân này đáng chết, gieo ác thì gặt ác vậy....

Truyền Cẩm Tâm tuy được Vô Tương Quan Âm chân truyền, song nếu so với Giải Ngọc Hoa thì có phần kém hơn. Mặt khác Giải Ngọc Hoa lại còn có thêm trợ thủ, thuộc hạ đi theo, cho nên Truyền Cẩm Tâm rõ ràng đang ở thế bất lợi.

Giải Ngọc Hoa nói:

- Phản đồ, tại sao đến giờ không chịu bó tay chịu trói?

Truyền Cẩm Tâm rít lên:

- Nói bậy, ta đây không phải là người của Thiên Kiêu Bang, làm sao mà gọi là phản đồ?

- Một khi đã gia nhập thì phải suốt đời tận tụy, tại sao nửa đường bỏ cuộc?

http://tieulun.hopto.org

- Ta bị các ngươi bắt buộc chứ không phải tự nguyện.

Giải Ngọc Hoa vẫn âm trầm:

- Có lý do gì thì ngươi gặp Bang chủ mà trình bày, bản tòa không hơi sức đâu mà lý sự với ngươi.

Truyền Cẩm Tâm cắn răng, hoàn công liền ba kiếm rồi nói:

- Ta liều mạng với ngươi.

Giải Ngọc Hoa cười khanh khách:

- Với cái tài của ngươi sao?

"Xẹt, xẹt" trong nháy mắt đã áp đảo kiếm thế của Truyền Cẩm Tâm, rồi cười khanh khách tiếp và nói:

- Bây giờ ngươi muốn sống, trừ phi tìm Vương Phấn cho ta. Đáng tiếc là hắn ta không thèm để mắt đến ngươi.

Truyền Cẩm Tâm luôn luôn gặp điều thất ý với những kết cục buồn. Câu mắng chửi

vừa rồi của Giải Ngọc Hoa càng làm cho nàng cay đắng hơn, xót xa hơn....

Nàng hét lên một tiếng rồi biến thế kiếm, chỉ toàn công mà thôi.

Giải Ngọc Hoa như phát khùng:

- Ngươi cố tình tìm lấy cái chết?

Rồi Giải Ngọc Hoa quát bảo các thuộc hạ:

- Tiến lên, giết chết nó đi.

Bốn đệ tử Thiên Kiêu Bang nhất tề xông lên, đao kiếm cùng chém tới.

Truyền Cẩm Tâm không phải là đối thủ của Giải Ngọc Hoa, bây giờ lại thêm sự hỗ trợ của thuộc hạ thì việc Truyền Cẩm Tâm rơi vào nguy hiểm là chuyện tất nhiên. Truyền Cẩm Tâm bị liền hai kiếm, lảo đảo muốn té ngã.

Bỗng Giải Ngọc Hoa hét lên:

- Nằm xuống.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, liền vung chưởng ra, trong chớp mắt, Truyền Cẩm Tâm sắp bị chưởng phong đánh xuống....

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Chớ đắc ý vội, người nằm xuống có khi lại là ngươi.

Một luồng kình phong lao tới. Giải Ngọc Hoa giật mình thối lui mấy bước, nhưng đã không kịp nữa.

"Bình" một tiếng, Giải Ngọc Hoa bị chấn lùi ra sau ba bước dài, máu tươi trong miệng cứ thế mà tuôn ra.

Đang vây công, các đệ tử Thiên Kiêu Bang cùng hét lên rồi đao kiếm cùng chuyển sang người mới đến.

Người ấy quát:

- Các ngươi muốn chết sao?

Cánh tay người đó phất lên, một luồng

kình lực dữ dội tỏa ra cuốn bay các đao kiếm của các đệ tử Thiên Kiêu Bang bay vút lên không, những tiếng rú thảm thiết vang lên, tất cả bang chúng của Thiên Kiêu Bang đều té ngã xuống đất.

Bây giờ thì Giải Ngọc Hoa thấy rõ người đó là Vương Phấn. Liền kinh hãi nói:

- Hóa ra là ngươi à?

Vương Phấn cười:

- Ở Lạc Dương, may nhờ có phương gia lưu tình nương tay.

Giải Ngọc Hoa nhìn thấy đám thuộc hạ bê bết, thảm hại, chúng đứng dậy, song người chúng đều mềm như bún, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vương Phấn lại âm trầm nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu, ngươi biết điều này chứ?

http://tieulun.hopto.org

Bỗng Giải Ngọc Hoa quay mặt nhìn đám thuộc hạ và quát to:

- Mau mau bắt đứa phản đồ và tên ngông cuồng này cho ta....

Giải Ngọc Hoa biết rằng đám thuộc hạ lao vào là sẽ nộp mạng, song dù sao thì đó cũng là cơ hội để có thì giờ trốn chạy. Song đám thuộc hạ đi theo chỉ ầm ừ, không dám tiến lên. Vương Phấn bỗng trừng mắt nói:

- Thời giờ đã đến, hãy nộp mạng đi.

Nói xong, liền bước lên phát chưởng ra. Giải Ngọc Hoa thấy thế chưởng như biển động, núi lở, ào ào cuốn tới thì vội vàng thoái lui năm bước.

Vương Phấn cười, nói:

- Thế nào, còn muốn trốn chạy nữa sao?

Chưởng thứ hai như sấm sét lại đến. "Bùng" một tiếng. Một tiếng kêu thảm thiết

vang lên. Giải Ngọc Hoa bị đánh bật lên cao hơn một trượng, mồn hộc máu tươi và rơi bịch xuống đất. Vương Phấn chỉ vào đám đệ tử mà nói:

- Về báo lại với bang chủ các ngươi. Họ Vương này mấy ngày nữa sẽ đến tổng đàn hỏi tội. Bảo mụ ta hãy chuẩn bị đi.

Đám tàn quân im lặng, ôm lấy thân hình Giải Ngọc Hoa mà đi.

Từ khi hạ thủ với Vương Phấn đến giờ, Truyền Cẩm Tâm không biết xử trí ra sao. Tuy nhiên, cô ta không bỏ chạy, chỉ đứng thộn mặt ra. Vương Phấn quay mặt lại nhìn cô ta một cái, ho khan rồi cất bước ma đi.

Hành động của Vương Phấn đã ra ngoài sự ưởng tượng của Truyền Cẩm Tâm. Cô ta chưng hửng một hồi, rồi sực như nhớ ra điều gì và gọi:

http://tieulun.hopto.org

- Vương Phấn. Sao ngươi không thèm nhìn đến ta vậy?

Vương Phấn bỗng quay người lại, nói lạnh lùng:

- Loại người không có nhân tính như cô mà cũng đáng quan tâm sao?

- Thế tại sao lại cứu ta?

- Chẳng qua là do cá tính riêng của ta hay giúp đỡ người yếu mà thôi.

- Đã hai lần ta hạ độc thủ với ngươi, tại sao ngươi không giết ta?

- Giết ngươi càng chỉ làm bẩn tay ta thôi.

Truyền Cầm Tâm bỗng hét lên:

- Vương Phấn. Sao ngươi lại nhẫn tâm với ta như vậy?

Vương Phấn lạnh lùng đáp:

- Ta thấy như thế là nhân từ lắm rồi....

- Thái độ của nhà ngươi như vậy còn

làm ta khó chịu hơn. Chi bằng ngươi giết ta đi cho xong.

Vương Phấn đến trước mặt nàng, đưa tay lên Thiên Linh huyệt, rồi nói:

- Ta với ngươi không oán không thù, tại sao ngươi lại cứ theo hại ta như vậy?

Truyền Cầm Tâm nhắm mắt lại nói:

- Bởi vì ta yêu ngươi....

Vương Phấn giật mình, liền nói lớn:

- Nói bậy, trên đời này làm gì có lối yêu đường kỳ quặc vậy?

- Mặt trái của yêu là hận, vì ta không yêu ngươi được nên phải hận ngươi....

Vương Phấn giận lắm, định phát chưởng. Song nghĩ thế nào lại thôi. Chàng thở dài rồi nói:

- Ái tình là một việc khác. Song ta chẳng có ấn tượng gì với ngươi cả cho nên

http://tieulun.hopto.org

ngươi cũng đừng nên tự làm khổ mình làm gì. Ta không giết ngươi đâu, hãy đi đi....

Truyền Cẩm Tâm mở mắt ra và nói một cách u sầu:

- Ngươi hãy giết ta đi, ta bằng lòng chết dưới tay ngươi. Nếu ngươi không giết ta, ta sẽ không cam chịu nhìn người khác cướp ngươi trong tay ta đâu.

Vương Phấn hỏi lại:

- Thế là nghĩa làm sao?

- Ngươi nên biết rằng, chúng ta đã trải qua sự cọ xát về thân thể, da thịt...

Vương Phấn kinh hãi quá, vội mắng to:

- Nói bậy....

- Một thiếu nữ bị người khác lột hết áo quần và ôm chặt vào lòng thì có thể lấy được ai nữa?

Vương Phấn nghĩ đến trò bỉ ổi mà mình

đã tạo ra cho Thượng Quan Ly Châu thì mặt chàng đỏ gay, chàng tức quá, mắng:

- Nói bậy, lẽ nào ngươi lại dám đặt điều như thế?

Truyền Cẩm Tâm cười khanh khách:

- Đó là sự thật. Thượng Quan Ly Châu sẽ chứng thực điều này.

Vương Phấn không thể tưởng tượng được rằng một người con gái lại dám táo tợn nói những chuyện như thế. Chàng giận quá, muốn đánh cho cô ta một chưởng.

Song chàng là một nam nhân, không thể ra tay đánh một người mà chàng biết chắc rằng không hề ra sức kháng cự mình.

Chàng thộn mặt một hồi, cuối cùng nói:

- Trên đời thiếu gì đàn ông, tại sao ngươi cứ bám theo ta làm gì? Hơn nữa ta với ngươi là thù chứ không phải là bạn, trái tim ngươi đã chọn sai đối tượng rồi....

http://tieulun.hopto.org

- Trừ phi ngươi giết ta, ta mà còn sống quyết không buông tha ngươi.

Vương Phấn giận lắm, giơ cao chưởng lên. Bỗng có một giọng cười khanh khách:

- Vương huynh lẽ nào lại dập liễu vùi hoa?

Vương Phấn giật mình, vội thu tay về, trầm giọng nói:

- Ai đang chọc tức Vương mỗ này đấy?

Một làn gió thổi đến cuốn theo một bóng người. Người đó cười nói:

- Lẽ nào Vương huynh quên cả tiểu đệ hay sao?

Vương Phấn nhìn sang, bất giác giật mình.

*

* *

CHƯƠNG 52

NHẤT CHƯỞNG ĐẠI TỬ HUNG

Thì ra người mới đến là Trương Ngọc Trân, nàng đang cải trang thành nam giới. Vương Phấn hỏi:

- Ngươi đến hỏi tội kẻ phản đồ à?

Trương Ngọc Trân nhìn Truyền Cẩm Tâm rồi cười:

- Nghĩ đến cái tình của huynh mà ta tha cho cô ấy lần này.

Vương Phấn cười:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không có cám ơn đâu.

- Cám ơn hay không là tùy huynh, song do giao tình của chúng ta mà vẫn cứ thực hiện.

Vương Phấn ho một tiếng, rồi nói:

- Cô đã gặp Giải Ngọc Hoa chưa?

- Cô ta bị thương nặng, sắp chết.

- Thế thì cô đến đây để trả thù à?

- Nếu đứng trên lập trường của Bang chủ thì lý ra là phải như vậy, song hiện giờ thì tôi không muốn gây khó khăn cho huynh.

Vương Phấn ngạc nhiên, hỏi lại:

- Vì sao vậy?

- Vì ta chưa chính thức tiếp nhận chức Bang chủ.... còn khi đã tiếp nhận chức bang chủ rồi thì rất khó nói.

Vương Phấn cười ha hả:

- Thế thì khi nào cô tiếp nhận chức bang chủ?

- Cũng sắp tới. Huynh có thích dự lễ đó không?

- Nói như thế thì việc lệnh sư mời Thiên Sơn Bách Độc Ông và Giang Nam Nhất Họa Tiên đến dự tiệc, tức là dự lễ này phải không?

- Đúng vậy, trước khi giao chức bang chủ cho tôi, lệnh sư tìm cho tôi hai hộ pháp.

Vương Phấn cười ha hả:

- Hai quái lão đó sẽ làm hộ pháp cho ngươi sao?

- Ngươi cứ chờ xem thì biết....

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Nếu đúng như vậy thì thật là một điều không sao tưởng tượng nổi.

- Gia sư đã quyết định rằng ngày rằm tháng này sẽ làm lễ giao chức bang chủ cho tôi. Rất mong huynh đến dự....

http://tieulun.hopto.org

- Lần này tại hạ thế nào cũng đến.

- Thật ra tôi chẳng hứng thú gì, song thấy khắp nơi nam nhân toàn tức hiếp nữ nhi, nên đành phải dẹp ý nghĩ đó sang một bên để vì sự nghiệp chung.

Điều cô ta nói ra rất rõ ràng, cô ta vì sự nghiệp chứ không phải vì tình yêu. Song Vương Phấn lại không hiểu được như vậy. Điều chàng quan tâm là Bách Hoa Tiên Tử. Chàng vội hỏi:

- Thế còn lệnh sư thì sao?

- Bà ta nói rằng đúng ngày trao chức, thoái vị bà ta sẽ quy ẩn.

Vương Phấn giật mình kinh hãi. Nếu bà ta mà gác kiếm quy ẩn mà mình lại đi tìm bà ta thì đó là điều đại kỵ trong giang hồ. Vậy phải kết thúc công án này trước khi bà ta thoái vị mới được. Nghĩ thế, chàng liền nói:

- Tại hạ quyết định sẽ đến thăm và chúc cô nương trước ngày rằm tháng này, đồng thời phải gặp lệnh sư gấp để làm rõ một công án.

Trương Ngọc Trân hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Công án nào?

- Công án có liên quán đến lệnh sư và Tam Thủ Thần Quân.

Trương Ngọc Trân cười:

- Chuyện lạ thật. Tại sao gia vụ của chúng ta mà ngươi cũng xía vào vậy?

- Tại hạ đã chịu lời ủy thác của lệnh tôn trước khi lâm chung, không thể không thi hành.

- Nói bậy, cha ta chết lâu rồi, ngươi làm sao mà gặp được ông ta.

- Ông ấy chính là quái nhân có cánh tay vàng bị Bách Hoa Tiên Tử bắt nhốt trong sơn

http://tieulun.hopto.org

động. Bà ta đã cướp đi áo mũ và tư chi của ông ấy.

Trương Ngọc Trân vội cắt ngang lời chàng và nói:

- Nói bậy, đó không phải là cha ta.

- Tin hay không là tùy ngươi. Song tại hạ không cần thiết phải tranh cải về chuyện này làm gì.

- Không thể được, điều đó không có thực....

Vương Phấn cười, ngẩng đầu lên nhìn, chẳng biết Truyền Cầm Tâm đã đi từ hồi nào. Chàng thở dài và nhẹ nhàng bước đi.

Trương Ngọc Trân chưng hửng đứng một mình, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Lẽ nào quái nhân ấy là cha ta?

Vương Phấn nghe thế, song cứ lờ và bỏ đi ra đường cái. Chàng thấy trên đường toàn là cao thủ giang hồ đi lại. Chàng nghĩ:

- Lẽ nào lại xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Lúc này chàng đã đến một thị trấn, bỗng có người chạy lại, cười nói:

- Vương huynh, lâu quá mới gặp.

Vương Phấn nhìn, thì ra đó là Quách Phác, liền mừng và hỏi:

- Quách huynh từ đâu đến đây?

- Ở quan ngoại....

Vương Phấn thấy hắn ta trả lời cụt ngủn, đành thôi. Bỗng hắn ta lại nói thêm:

- Ở đây không tiện nói chuyện. Theo ta vào quán đi.

Vương Phấn nghi ngờ trong bụng, thầm nghĩ:

- Chuyện gì mà có vẻ thần bí quá?....

Hai người vào quán. Quách Phác bỗng thở dài nói:

http://tieulun.hopto.org

- May mà gặp Vương huynh ở đây, không thì chẳng biết làm sao.

Vương Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Quách huynh có chuyện gì buồn chăng?

Quách Phác lấy tay chỉ lên giường. Vương Phấn kinh hãi bước đến trước giường và hỏi:

- Mộ Dung Trinh sao?

- Không biết cô ta bị phỏng ở đâu mà lại ngã trên đường cái, mê man bất tỉnh, may hôm đó mà đệ đi qua gặp được, nếu không hậu quả thật khó lường.

Vương Phấn nhìn kỹ thương thế của nàng, nhìn thấy trên người chỗ nào cũng bị phỏng cả lên. Người nàng nóng như lửa đốt, bất giác chàng sốt ruột kêu lên;

- Thương thế như vậy, biết làm sao bây giờ?

- Tất cả thầy lang ở đây tôi đã mời xem qua cả rồi.... nhưng chẳng có ai có cách chữa phỏng cả.

Chàng nghĩ một hồi và nghiệm thấy rằng trên đời này người có thể chữa phỏng chỉ có Nam Cương Dã Tẩu và Mông Cổ Đại Phu mà thôi. Nhưng Mông Cổ Đại Phu thì đã quy ẩn mà Nam Cương Dã Tẩu thì ở tận Trường Thanh Cốc xa xôi. Đúng là nước xa khó cứu lửa gần, bất giác lắc đầu ngao ngán....

Quách Phác bỗng nói:

- Hình như huynh có quen biết Kính Hoa Lầu chủ phải không? Sao không xin bà ta vài viên thuốc?

- Bà ta không chịu đâu.

- Vì sao?

- Khó nói lắm. Có lẽ đệ phải mang cô ta về Trường Thanh Cốc thôi.

Quách Phác lắc đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Như thế không ổn, sợ rằng khi huynh đến nơi thì người ấy đã đi chỗ khác rồi.

- Tại sao huynh biết họ đã dời khỏi nơi đó?

- Tháng trước, Nông Canh lão nhân, Nam Cương Dã Tẩu và bang chủ Cái Bang cùng nhau gửi thư cho gia sư hẹn trước ngày rằm tháng giêng sẽ cùng đi đến Giang Hán và cùng nhau đến Lư Sơn là tổng đàn của Thiên Kiêu Bang. Từ nay đến hôm ấy không còn đầy mười ngày, vậy chắc họ đã lên đường rồi, nếu ta đến đó thì cũng bằng công cốc mà thôi.

- Nhưng thương thế của Mộ Dung Trinh không thể để quá mười hôm.

- Biện pháp duy nhất là phải mời được Nam Cương Dã Tẩu đến đây.

Vương Phấn nhìn Mộ Dung Trinh đang nằm trên giường, thấy hơi thở nàng rất gấp,

mặt đỏ như lửa, nàng đang hôn mê. Chàng lắc đầu thiểu não:

- Chắc là không chịu được quá mười hôm đâu.

Bỗng Quách Phát nhảy cẫng lên nói:

- Vương huynh hãy ở đây coi chừng cô ta, ta sẽ đi ngày đêm đến Trường Thanh Cốc, dù cho có rời Trường Thanh Cốc rồi may ra cũng có thể gặp họ trên đường đi, và sẽ mời Nam Cương Dã Tẩu đến đây để cấp cứu cho Mộ Dung Trinh.

Vương Phấn tỏ ra ái ngại:

- Thế thì phiền Quách huynh quá....

Chàng cũng biết đó là cách còn nước còn tát. Đi Trường Thanh Cốc và trở về nhanh nhất cũng mất mười ngày. Nếu trên đường hai bên không gặp nhau thì thời gian sẽ càng kéo dài thêm. Nhưng ngoài cách đó ra thì chẳng còn cách nào khác.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Quách Phác đi rồi, chàng đến bên giường và khẽ gọi:

- Trinh muội, Trinh muội....

Mộ Dung Trinh vẫn mê màn nằm yên bất động. Vương Phấn lắc đầu ngao ngán, lòng nóng như lửa đốt chẳng biết làm sao cả.

Bỗng thân thể nàng trăn trở nhẹ, mồm thì lẩm bẩm:

- Đại thúc.... đại thúc.... cháu cần ngọc dịch....

Chàng cũng nhớ lại lần ở Phân đàn Hà Lạc của Thiên Kiêu Bang, chàng bị đánh tím bầm khắp thân thể, nhưng nhờ quái nhân lấy Bạch Thủy trong ngọc quan rửa, kết quả lại rất hay....

Có lẽ nào đó là ngọc dịch?....

Chàng nghĩ rằng với cước trình của mình mà đến khu lăng mộ có ngọc dịch,

nhanh thì cũng mất năm ngày, nếu so với việc Nam Cương Dã Tẩu đến đây thì khả quan hơn nhiều và có phần bảo đảm hơn.

Nói vậy, chàng liền trả chủ quán tiền rồi ôm Mộ Dung Trinh lên đường đi ngay.

Nào ngờ mới ra khỏi thị trấn ba dặm thì phía trước có người cười ha hả đang bước lại. Bốn người đều bịt kín mặt, họ chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài.

Vương Phấn kinh hãi, liền hỏi:

- Xin hỏi các hạ muốn làm gì vậy?

- Ngươi là ai?

- Ta là Vương Phấn.

- Các hạ đi đâu?

- Chúng ta là Tuần Phương sứ giả của Thiên Kiêu Bang.

Vương Phấn giật mình kinh hãi, vội nói:

- Các ngươi phụng mệnh bang chủ nào?

http://tieulun.hopto.org

- Mệnh của bang chủ thế thôi. Hôm nay ngươi phải chết.

Vương Phấn vội vận công để phòng. Chàng đặt Mộ Dung Trinh xuống đất và nói:

- Các ngươi có tài cán gì cứ trổ ra đi....

Bốn người bịt mặt cùng đồng lúc tung chưởng ra, hai người đánh vào lưng chàng và hai người còn lại đánh vào Mộ Dung Trinh đang nằm dưới đất. Vương Phấn cả kinh hét lên:

- Các ngươi lại đi hạ thủ một người đã bị trọng thương, như thế có nhục không?

Vừa nói, chàng vừa phóng ra ba chưởng. Cả bốn người cùng bị đánh bật lui ba bước. Vương Phấn cũng rung động toàn thân, phải lùi sau hai bước, chàng kinh hãi vô cùng. Bốn quái nhân này có công lực ngoài sức tưởng tượng của chàng. Bốn người kia cũng

biết chàng là một địch thủ khó chơi. Sau chiêu đầu, bốn người lại tách ra thay nhau luân công rất nhanh, chưởng phong ào ào như thác đổ.

Hình như họ thấy rõ nhược điểm của Vương Phấn là không dám ra mặt nghênh chiêu. Trong lúc Vương Phấn lại phải lo cho Mộ Dung Trinh đang nằm dưới đất không dám rời xa một bước cho nên chân tay luống cuống, chàng lại càng trở nên bị động.

Cả bốn quái nhân vừa tấn công, vừa cười nói:

- Tiểu tử, hãy nạp mạng đi, hôm nay ngươi khó thoát lắm.

Vương Phấn im lặng ngẫm tính kế, chỉ có đánh bại bốn tên này mới có thể mang Mộ Dung Trinh đi cấp cứu, song tình hình hiện nay thì rắc rối quá....

Cuối cùng chàng cũng nghĩ ra một cách, chàng cố làm ra vẻ chân tay co quắp

http://tieulun.hopto.org

luống cuống, đồng thời ra điều vất vả, chỉ thủ, không công.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, chỉ còn bảy tám thước. Bốn quái nhân cho rằng chàng đã sức cùng lực kiệt, nên cười lên:

- Tiểu tử, bây giờ đã chịu chết chưa?

Bốn lão bỗng chuyển thế công gấp và nhanh hơn, ào ào lướt tới. Vương Phấn lẩm bẩm:

- Các ngươi muốn chết cả rồi.

Chàng khua tay gạt cả bốn chưởng ra ngoài và hét to một tiếng, tay phải vung ra như điện chớp, đầu tiên nhắm vào một quái nhân một quyền, khiến hắn bay lên cao hơn một trượng, máu thịt văng tứ tung, sau đó văng ra xa hơn hai trượng.

Trong lúc cập rập, chàng đã thi triển Thiếu Lâm Tam Quyền và phát quyền với

[illegible] cũng [illegible] một quyền của Vương Phấn.

[illegible] khiến ba quái nhân còn lại đứng chết trân.

Vương Phấn tiếp tục tung quyền thứ hai nhanh như cắt, "bùng" một tiếng, một quái nhân nữa lại rú lên một tiếng rồi ngã gục.

Hai quái nhân còn lại quá kinh hãi, cùng rút khí giới ra và đồng xông lên.

Vương Phấn cười, chàng cũng rút Oa Hoàng Kiếm của Mộ Dung Trinh ra cầm tay, một đạo hồng quang múa trong không trung. Kiếm chiêu triển khai ngay Tinh là thập bát kiếm. Bây giờ chàng đã bớt lo lắng, cho nên kiếm khí càng được phát huy, mới ba chiêu, máu thịt lại tuôn rơi, một quái nhân nữa lại bị trọng thương dưới kiếm của chàng.

http://tieulun.hopto.org

Quái nhân còn lại thoái lui. Vương Phấn cười:

- Ngươi muốn chạy à, hãy đi theo đồng bọn của ngươi xuống âm phủ mà làm Tuần phương sứ giả....

Nói xong, kiếm chiêu xé gió băng qua, quá nhân chưa kịp kêu nửa tiếng đã ngã lăn ra đất mà chết.

Chàng thở dài nhẹ nhỏm, định tra kiếm vào vỏ khom người định mang Mộ Dung Trinh đi thì từ xa có một đám người chạy lại, chỉ bốn thi thể trên đường rồi hỏi:

- Tôn giá là hung thủ à?

- Phải.

- Cô gái trên đất kia là ai?

- Bạn của tại hạ

- Đã là bạn tại sao không đưa đi xe mà lại bọc ôm ôm như vậy?

- Chuyện riêng không tiện nói.

Trong đám người, có một lão già mặc áo vàng trạc ngoài năm mươi, nói:

- Tại sao cô gái kia hôn mê bất tỉnh, có khi ngươi là dâm tặc cũng nên?

Vương Phấn mắng lại:

- Nói bậy, tại hạ không phải là hạng người đó.

Một người khác lại xía vô.

- Nói với hắn làm gì cho mất công, hãy dẫn hắn tới gặp lệnh chủ là xong.

Lão già gật gù:

- Ừ, có lý đó. Lệnh chủ mới nhậm chức, đang muốn chỉnh đốn giang hồ.

Vương Phấn đang nóng ruột lên đường, không ngờ cứ gặp trắc trở hoài. Chàng ôm Mộ Dung Trinh dưới đất lên, rồi nói:

- Bạn ta thương thế nặng lắm, ta không có thời gian để chuyện trò với chư vị, vậy xin đi trước.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong liền cất bước đi. Lão áo vàng nói:

- Ngươi chưa nói rõ gì cả, lại bỏ đi. Đâu có được.

Nói xong đứng chắn ngang đường.

Vương Phấn chỉ bốn cái thi thể dưới đất và nói:

- Đây là bốn Tuần phương sứ giả của Thiên Kiêu Bang, còn đây là Mộ Dung Trinh, vị hôn thê của tại hạ. Thế đủ chưa?

Lão áo vàng lắc đầu cười nhạt, nói:

- Tuần phương sứ giả của Thiên Kiêu Bang chưa phải là cao thủ hạng nhất của Thiên Kiêu Bang. Người nói vừa đánh bốn người này, lời nói này ai tin. Hồi nãy nói người này là bạn, bây giờ lại là vị hôn thê. Tiền hậu bất nhất, hãy nói thực đi.

Lời nói của lão rất là kiêu ngạo. Vương Phấn tức quá, nói:

- Bây giờ ngươi muốn thế nào mới tin?

- Hãy nói rõ danh tánh và môn phái. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Vương Phấn cố nhẫn nại nói:

- Tại hạ là Vương Phấn. Thần Long Lệnh chủ Lục Định Nhất là gia sư. Vừa rồi do Thiên Kiêu Bang gây sự với tại hạ nên phải đánh lại.

Nói xong thì cả bọn nhao nhao lên.

- Thần Long Lệnh chủ đâu phải là người trẻ nít như ngươi vậy?

Vương Phấn vì sự an nguy của Mộ Dung Trinh mà cố nhẫn nhục. Song lão áo vàng kia lại nói:

- Nếu là Thần Long Lệnh chủ thì hãy cho chúng ta coi Thần Long Lệnh nào?

Vương Phấn sờ vào người không thấy. Hoảng kinh, chàng đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Ta đã giao cho Nam Cương Dã Tẩu, chứ không mang theo trong người.

Đám người lại nhao nhao lên. Vương Phấn giận lắm, vội hỏi:

- Vậy lão trượng đây tôn tánh đại danh là chi?

- Lão là Mạc Tử Hành, ngoại hiệu là Hành Dương Nhạn.

Vương Phấn nói:

- Chư vị không phải là người ngoài, vậy chắc chư vị nhận biết được Tinh la thập bát kiếm của gia sư chứ?

Mạc Tử Hành sửng sốt hồi lâu rồi nói:

- Hồi trẻ lão có thấy Lục đại hiệp thi triển một lần.

- Vậy xin xem lại thử coi....

Để xóa tan hiềm nghi của mọi người, chàng lại rút kiếm thi triển ngay Tinh la thập bát kiếm.

Kiếm pháp uy lực vô song và lại được thi triển bằng thần kiếm nên uy lực càng lớn.

Kiếm khí như một bầu trời trên đầu, một bức tường trước mắt. Bốn chiêu cuối cùng lại tạo ra một luồng kiếm quang như một cái cầu vồng, kiếm ảnh bao trùm cả một vùng rộng hơn ba trượng.

Bọn Mạc Tử Hành đều là khách giang hồ, nhưng chưa ai được thấy Tinh la thập bát kiếm, song đều là những người hiểu biết. Nhìn thấy kiếm pháp ai cũng thè lưỡi lắc đầu.

Bỗng kiếm quang chớp lên, một cây cổ thụ trên đường ngã xuống.

Vương Phấn tra kiếm vào vỏ, ôm Mộ Dung Trinh lên và nói:

- Tinh la thập bát kiếm là kiếm pháp thành danh của gia sư. Nếu là người

http://tieulun.hopto.org

ngoài không sao giả mạo được, chư vị đã tin chưa?

Nói xong, người đã băng ra xa hơn mười trượng.

Mạc lão định gọi lại đã không kịp nữa, liền nói to:

- Hổ phụ sinh hổ tử, hôm nay lão phu mới được mở mắt.

Để tránh bị nhu kéo làm trễ hành trình nên Vương Phấn chạy rất nhanh, chạy hơn mười dặm bắt đầu đi chậm lại. Chàng bỗng nghĩ ra một chuyện, vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

- Những người này họ nói đến lệnh chủ nào đó, lẽ nào lại là ta. Nếu vậy thì thật là lạ....?

Nghĩ tới nghĩ lui, mục đích trước mắt của chàng là lo cứu Mộ Dung Trinh, còn những việc khác phải ngưng lại đã, chàng

chạy một mạch, cuối cùng thì ngày thứ tư cũng đến tòa cổ lăng.

Đang khi chàng mở cửa định đi vào trong thì cảm thấy hồi hộp lạ thường. Cách đây một năm, quái nhân có cánh tay vàng cũng đã chữa trị cho chàng ở đây, hôm nay trở lại thì quái nhân đã ra đi mãi mãi. Để đệ yêu quý nhất của lão là Mộ Dung Trinh không ngờ cũng phải vào đây để chữa trị, thật là chuyện hi hữu, bất ngờ.

Chàng tìm đến quan tài bằng ngọc, mở nắp ra thì bên trong trống rỗng, ở giữa là một cái chậu bằng ngọc, trong chậu có nhiều đá và non nửa chậu là một loại nước trắng như sữa. Chàng rửa cho Mộ Dung Trinh sạch sẽ, phần còn lại dùng để lau sạch cho nàng rất kỹ. Thật là lạ, khi ngọc dịch đi đến đâu làn da nàng lại lành đến đó, giống y như cũ.

http://tieulun.hopto.org

Đầu mặt chân tay đã rửa xong, bây giờ chỉ còn lại chỗ kín mà thôi. Chàng hơi lúng túng, tuy nàng là vị hôn thê của mình, song nếu phơi trần ngọc thể sinh hương của nàng trước mặt mình thì thật là khó nghĩ. Nhưng rồi chàng nghĩ rằng đây là việc cứu người nên chẳng chấp tiểu tiết làm chi, cuối cùng chàng lột hết quần áo của nàng, thấm ngọc dịch và lau cho nàng.

Khi chàng lau đến cặp nhũ hoa thì thân thể Mộ Dung Trinh khẽ rung lên, ú ớ hai tiếng và ngồi dậy. Nàng nhìn thấy Vương Phấn đang ngồi xổm trước mặt mình, liền hỏi:

- Tại sao muội lại ở đây?

Vương Phấn chưa kịp nói thì nàng đã phát hiện ra mình đang trần truồng như nhộng, bất giác kinh hãi vô cùng, liền dùng tay che ngực lại.

Vương Phấn ở phía sau sau nói:

- Người muội có thương thế chưa lành, hãy lấy ngọc dịch lau qua, huynh ra ngoài vậy.

Lúc này Mộ Dung Trinh đã tỉnh táo trở lại, nàng nói:

- Chẳng cần đi ra, huynh cứ ngồi vận công điều tức đi.

Vương Phấn biết rằng mình đã bốn ngày đêm lao lực cho nên hao tổn chân nguyên rất nhiều. Vì vậy chàng liền ngồi xuống vận công điều hòa kinh mạch để phục hồi chân nguyên.

Chàng điều tức xong thì Mộ Dung Trinh cũng đã mặc xong, đang chuẩn bị thức ăn.

- Ở đâu mà muội kiếm ra được nhiều thực ăn như vậy?

Mộ Dung Trinh cười:

http://tieulun.hopto.org

- Đây là nhà muội, tại sao lại không biết?

Mộ Dung Trinh cười cười rồi nói thêm:

- Lần này nếu không phải là huynh, có khi muội chết rồi.

- Thực ra người cứu em là Quách Phác.

Mộ Dung Trinh ngạc nhiên hỏi lại:

- Đệ tử của Tái Bắc Si Ông à?

Vương Phấn gật đầu, sau đó chàng tóm tắt kể hết tình hình cho Mộ Dung Trinh. Mộ Dung Trinh chau mày một lúc rồi nói:

- Truyền Cẩm Tâm, con tiện nhân này đáng chết. Huynh tha cho nó, nhưng muội thì không.

Vương Phấn lại kể chuyện Bách Hoa Tiên Tử sắp thoái ẩn và việc Trương Ngọc Trân sắp lên bang chủ Thiên Kiêu Bang kể lại cho Mộ Dung Trinh nghe. Nàng hỏi:

- Thế thì khi nào bà ta gác kiếm quy ẩn?

- Ngày rằm tháng này.

- Còn sáu hôm nữa, chúng ta đi còn kịp.

Vương Phấn nhìn Mộ Dung Trinh và nói:

- Muội khỏi hẳn chưa?

- Muội chỉ bị phỏng ngoài da, bây giờ thì tốt rồi.

- Có phải lệnh sư đã làm ra ngọc dịch này không?

Mộ Dung Trinh cười khanh khách:

- Làm ra từ lâu rồi.

Vương Phấn đứng lên nói:

- Trễ rồi, chúng ta đi thôi.

Cả hai người quay trở lại Giang Hán. Trên đường đi cả hai đều bình yên vô sự, không gặp một cản trở nào.

*

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 53

KIẾM TIÊU Ở CHỐN HOANG SƠ

Sau khi cả hai cùng đến Giang Hán, bỗng nhớ lại những câu chuyện mà giang hồ đã nói trên đường đi. Chàng nghĩ:

- Chúng đã truyền ra Thần Long Lệnh, như thế là đã tụ tập đủ võ lam cao thủ. Nếu ta nhận làm lệnh chủ thì phải chịu gò bó, hạn chế. Còn nếu ta cứ lẳng lặng đi Lư Sơn một mình có khi lại đỡ phiền phức cũng nên.

Nghĩ vậy, chàng liền trao đổi ý kiến với Mộ Dung Trinh rồi cả hai thuê một chiếc thuyền đi Tầm Dương, cốt đi cho nhanh kịp trước ngày Bách Hoa Tiên Tử gác kiếm.

Người đến thì đông mà ý đồ thì khác nhau. So với đám Nông Canh lão nhân, chàng là người duy nhất đến tầm cừu, trả thù cho Tam Thủ Thần Quân. Chàng là ngươi đơn độc, ngày đêm lo cho đi kịp đến Ma Cung.

Đến Lư Sơn trời đã sáng. Hôm nay đã là ngày mười bốn rồi. Họ sắp đi, bỗng từ bên hông có một thiếu nữ áo xanh xuất hiện, chào Vương Phấn và nói:

- Có phải thiếu hiệp đến Tổng đàn bổn bang chăng?

- Đúng vậy, phương giá là ai vậy?

- Tiểu nữ là người sử nữ của bang chủ tòa, phụng mệnh đi mời thiếu hiệp dự lễ.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, đưa tay chỉ vào một mỏm đá. Vương Phấn lấy làm lạ, hỏi lại:

- Tại sao không đến Tổng đàn để nói chuyện mà lại vào cái núi đá kia vậy?

- Người gặp bang chủ thì sẽ rõ cả.... tôi không biết.

Vương Phấn cười:

- Vậy xin cô nương đi trước dẫn đường, tại hạ đang muốn tìm gặp bà ta.

Chàng theo cô gái đó đi rất lâu và đến một mỏm núi. Ở đó, dưới một gốc cây cổ thụ đã có sẵn một cái kiệu và một giọng cười quái dị:

- Đã lâu lắm không gặp, chắc giờ ngươi vây cánh đã mọc thêm ra rồi....

Vương Phấn giật mình đáp lại:

- Ai đang nói vậy?

- Nghe nói ngươi đã đưa Thần Long

Lệnh ra triệu tập võ lâm đồng đạo để đi vấn tội.... có chuyện đó hay không?

Vương Phấn lắc đầu:

- Thật ra tại hạ không hề biết chuyện này.

- Ngươi không dám thừa nhận à?

Vương Phấn cười:

- Nếu ta đã truyền Thần Long Lệnh thì việc gì phải phủ nhận.

Trong kiệu lại cười:

- Ta biết chuyện này do Nông Canh lão nhân và Nam Cương Dã Tẩu thực hiện. Nhưng đây cũng lại là vây cánh của ngươi.

Vương Phấn bỗng nghiêm mặt, nói:

- Ta không quan tâm việc này, việc ta tìm gặp bà là một việc khác.

Bỗng rèm kiệu vén lên, Bách Hoa Tiên Tử bước ra và tiến gần lại, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi muốn kế thừa y bát của Lục Định Nhất để hiệu lệnh giang hồ, cái đó ta không quan tâm, song việc của bổn bang tốt nhất là ngươi đừng có xía vào.

- Bà cho ta có ý làm như thế hay sao?

- Ngày mai ta sẽ giao chức bang chủ cho Trân nhi, tuyên bố gác kiếm thoái ẩn. Điều ta còn lo lắng chính là ngươi, có hai con đường cho ngươi chọn. Thứ nhất là không nhắc đến chuyện của Trương Ngọc Trân nữa.

Vương Phấn cắt ngàng:

- Điều này không thể thực hiện được, hãy nói tiếp điều kiện thứ hai đi.

Bách Hoa Tiên Tử âm trầm nói:

- Nếu ngươi mà không chịu, lão đây có khi phải hủy hoại ngươi để bảo đảm tiền đồ cho Trân nhi.

Vương Phấn cười:

- Nói thực cho ngươi hay, hôm nay tại hạ đến quý bang là vì đi mệnh của Tam Thủ Thần Quân, bà không tìm ta thì ta cũng sẽ tìm bà.

Nói xong liền chỉ vào Mộ Dung Trinh, nói tiếp:

- Vì Mộ Dung cô nương đây là đệ tử của Tam Thủ Thần Quân, là truyền nhân duy nhất của ông ta. Đúng ra thì cô ta phải gọi bà là sư mẫu, nhưng hôm nay thì chắc cô ta không chịu như thế đâu.

Bà ta lặng lẽ nhìn Mộ Dung Trinh, rồi nói:

- Người đó đã chết rồi, song đó là một người mạo danh mà thôi. Từ nay về sau ta không cho phép các ngươi nhắc đến cái tên đó nữa.

Mộ Dung Trinh cười:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đã hại chết sư phụ của ta, lại còn dám nói ông ta là mạo danh, ngươi quá thâm độc. Mộ Dung Trinh này thề không cùng đứng chung trời với ngươi.

Bách Hoa Tiên Tử nhìn Vương Phấn rồi nói:

- Lão phu chỉ giam ông ta thôi, còn giết chết ông ta là Vương Phấn.

Mộ Dung Trinh kinh hoàng, trừng mắt nhìn Vương Phấn.

- Ngươi....

Vương Phấn rất khó xử, chàng không hề giấu giếm, kể hết chuyện lúc bấy giờ cho mọi người cùng nghe. Sau khi thấy Mộ Dung Trinh đau khổ không kềm chế được nói:

- Muội rõ rồi, chính vì ông ta muốn huynh báo thù thay cho ông ta cho nên đã chẳng ngần ngại tự hủy diệt mình để truyền chân khí cho huynh. Ôi, sư phụ chết thảm quá.

Lúc này Vương Phấn mới rõ, sở dĩ nội lực của mình tăng tiến là nhờ Tam Thủ Thần Quân, chàng nói:

- Trinh muội, thôi đừng khóc nữa, nợ máu phải trả bằng máu. Vương Phấn đã nhận lời ủy thác. Thân này mang nặng ơn sâu, dù có thịt nát xương tan cũng cố hoàn thành lời đã hứa.

Bách Hoa Tiên Tử kinh hãi vô cùng, bây giờ bà ta mới rõ lý do. Bà ta đanh mặt lại và cười ghê rợn:

- Thật là hay, lão già đã tự hủy hoại đời mình, lại còn trút hận lên người ta.... Ta vốn từ bi với các ngươi song các ngươi lại cứ muốn chết.

Cùng theo tiếng cười quái dị của bà ta, xung quanh bỗng xuất hiện nhiều người cầm vũ khí cung tên đang tiến lại gần. Đi đầu bọn chúng là người dùng ám khí lừng danh Thập

http://tieulun.hopto.org

chỉ phi hoa Mai Nguyệt Kiều, ngoài ra còn có một số người mới lạ mặt.... trông người nào cũng dữ dằn.

Vương Phấn cười lớn:

- Bách Hoa Tiên Tử, ngươi bày binh bố trận để đối phó với tại hạ như thế này thì trông thật là bỉ ổi.

Bách Hoa Tiên Tử nói:

- Lão không có ý định lấy mạng của ngươi, nhưng nay thì khác rồi.

Mộ Dung Trinh hô một tiếng rồi rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào mặt Bách Hoa Tiên Tử và nói:

- Con ác ma kia, hôm nay một là ngươi chết, hai là ta chết, ta không muốn đi khỏi Lư Sơn này.

Nói xong, người và kiếm như một đạo hồng quang lao thẳng vào nữ ma đầu. Bách Hoa Tiên Tử trầm giọng quát:

- Con tiện tỳ, ngươi muốn chết à?

Tay áo của bà ta phất ra một cái, một luồng hàn phong phóng ra đón lấy thế công của Mộ Dung Trinh. Mộ Dung Trinh thấy hàn khí xâm nhập vào trong kiếm quang, nàng giật mình vội thu kiếm bế phong liền ba chiêu để hóa giải chúng. Nàng đã không tự chủ được, phải thoái lui ba bước.

Bách Hoa Tiên Tử âm trầm cười, nói:

- Với bản lĩnh của ngươi như thế mà cũng dám phạm thượng sao?

Mộ Dung Trinh quá căm phẫn, tay kiếm run run, nàng cố tiến lên. Bỗng nhiên, tiếng la ó vang trời quái dị, đám người mặc áo đen đã xông lên đứng chắn trước mặt Bách Hoa Tiên Tử. Lúc này Mộ Dung Trinh rất hung hãn, nàng hét to:

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi không chết thay được đâu.

Thần kiếm vung lên, kiếm quang đầy trời, ánh kiếm sáng lòa, mới đo mà kiếm ảnh đã lấn tới trước mặt họ. Hơn nữa, họ cũng nhận ra thần kiếm trên tay nàng rất giống kiếm của Trương Ngọc Trân, cho nên họ lại càng cẩn thận, không dám khinh thường.

Võ công của Mộ Dung Trinh như đã triển khai hết mức những cái hay cái đẹp, sức mạnh và sự tinh xảo của kiếm pháp mà Tam Thủ Thần Quân đã truyền cho nàng. Đường kiếm của nàng sáng tạo và nhiều kỳ bí, kiếm thế như bảo táp, biển động, sóng trào, thật là dữ dội.

Bốn tên cao thủ hạng nhất, áo đen của Thiên Kiêu Bang bị bức thoái chạy như chong chóng. Thấy Mộ Dung Trinh đã động thủ,

Vương Phấn vội đến trước mặt Bách Hoa Tiên Tử, nói:

- Tại sao lại phải bắt những kẻ vô tội kia hy sinh như thế? Bà và ta quyết chiến một phen, thế là xong.

Nữ ma đầu lúc này đã vào trong kiệu, bà ta nói:

- Thằng nhóc mọi rợ kia, ngươi lại dám đòi đánh nhau với ta à? Bây, đâu, trị nó cho ta.

Nói xong, kiệu chạy như bay vào rừng sâu. Vương Phấn hét to:

- Đứng lại, ngươi muốn trốn chạy được sao?

Véo vèo xé gió, một loạt tên bắn ra. Vương Phấn giận quá, quát to:

- Đồ vật này cũng đem dọa ta sao?

Nói xong, liền tung ra ba chưởng, các cung nỏ bắn ra đều bị đánh tung bay lên trời, và chàng lúc này cũng dừng lại lần thứ hai,

http://tieulun.hopto.org

tung người định đi thì nghe đâu đó có tiếng kêu:

- Này, nói cho ngươi biết, nếu ngươi không đứng lại thì ta sẽ làm thủng thêm mười lỗ trên người ngươi cho mà coi.

Chàng ngước mắt nhìn lên, thì hóa ra Thập Chỉ Phi Hoa đang bay thẳng vào mặt chàng. Thấy vậy, bất giác chàng bật cười:

- Cái trò ám khí này mà dọa được ai, thật buồn cười.

Thập Chỉ Phi Hoa cười:

- Nếu không có lời dặn dò của bang chủ rằng để cho ngươi kiệt lực mà chết thì có khi bây giờ ta đã làm cho ngươi chết rồi cũng nên.

Nói xong, mười ngón tay của hắn búng liên hồi, một lô ám khí bắn lên đã kêu tách tách, có cái màu xanh lam óng ánh, có cái

màu da bò nhỏ li ty, rất đa hình đa dạng, trông mà kinh người.

Thập Chỉ Phi Hoa lại cười khanh khách:

- Đấy, ngươi xem đi....

Bóc, bóc. Những phiến đá bị hắn ta phóng ám khí đến đều tóe lửa bung ra tứ tung... những phiến đá ấy sáng rực lên, đúng là danh bất hư truyền, thật là vô cùng lợi hại.

Đang lúc Thập Chỉ Phi Hoa ngăn cản Vương Phấn, bốn người áo đen đánh nhau với Mộ Dung Trinh đã có một người rú lên thảm thiết và gục xuống.

Một chiêu đắc thủ, kiếm chiêu của Mộ Dung Trinh càng hung mãnh. Một hán tử nữa lại bị đứt tay.

Nhìn thấy Mộ Dung Trinh một lúc đã sát thương hai người. Vương Phấn càng thêm

http://tieulun.hopto.org

phấn chấn, chàng trầm tĩnh nói với Mộ Dung Trinh:

- Thôi, đừng đôi co với chúng làm chi, chúng ta hãy đi tìm Bách Hoa Tiên Tử đi.

Một giọng nói âm trầm lạnh lùng:

- Các ngươi đi được sao?

Vương Phấn nhìn lại, thấy đó là một lão mũi khoằm, khoác áo xanh, vẻ mặt âm trầm đang đi cùng với một đại hán mặt tím từ trong rừng bước ra. Thoạt nhìn thì biết người này có nội công rất thâm hậu, còn đại hán thì tay hổ lưng gấu, cả hai đều rất hùng hổ oai phong. Mới nhìn đã biết hai người này là hai đại địch không vừa, chàng lẩm bẩm:

- Tại sao trong Thiên Kiêu Bang lại có bọn này nhỉ?

Lúc này, lão già đã đến trước mặt chàng và nói:

- Hôm nay hai ngươi dù có chấp cánh cũng khó bay. Tuy nhiên lão không muốn hai ngươi chết mà ôm hận suốt đời, để cho các ngươi trước khi chết được thi triển hết tài năng, chết mà vẫn thán phục trong lòng.

Vương Phấn nói:

- Khẩu khí nghe thật oai hùng, ngươi làm gì trong Thiên Kiêu Bang?

- Ta là Lâm Nhất Âu, ngoại hiệu là Nhất Vỹ Hàng.

Rồi lão chỉ đại hán và nói:

- Còn người này là Khai Sơn Thủ, hiện đều là khách của Thiên Kiêu Bang.

Vương Phấn cười ha hả:

- Thất kính, thất kính. Hóa ra hai vị đều là những nhân vật có tiếng tăm cả. Nhưng chẳng hay hai vị cùng đánh với tại hạ, hay từng vị một đây?

http://tieulun.hopto.org

Lời nói có vẻ khinh miệt. Lâm Nhất Âu nức lấm, cười và nói:

- Ngươi dám đánh cả với hai ta một lần sao?

Vương Phấn cười nói:

- Tại hạ biết mình là mạt học của võ lâm. Hôm nay ngươi đã nhọc công nhọc sức vì quý bang như thế mà ta được đánh với cả hai chăng phải là vinh hạnh cho ta lấm sao?

Lâm Nhất Âu bước lên, nói:

- Thôi, đừng nói nữa, phát chiêu đi.

Vương Phấn đưa tay chuẩn bị phát chưởng và nói:

- Xin mạn phép.

Nói xong liền tung chưởng ra. Lâm Nhất Âu nhìn thấy cả kinh, lão không ngờ chưởng lực của Vương Phấn lại hùng hậu đến thế, lão vội vàng đưa tay lên đón đỡ.

Bình một tiếng, Lâm Nhất Âu bị đẩy lùi một bước và bị chấn động toàn thân. Vương Phấn cười vang, nhanh như điện chớp, chàng tung ngay chưởng thứ hai, chưởng này càng uy mãnh hơn chưởng trước nhiều.

Lâm Nhất Âu đàng phải cố gượng tiếp chiêu. Lão hét lên một tiếng rồi cũng đẩy song chưởng ra.

"Bùng" một tiếng, rung chuyển cả một vùng, khói bụi mù trời, Lâm Nhất Âu bị đẩy lùi hai bước. Với ngoại hiệu Nhất Vỹ Hàng (di chuyển nhẹ như cây lau) thì lão ta là người sở trường về khinh công. Nội lực hỏa hầu tuy có khá nhưng làm sao địch lại Vương Phấn. Sau hai chưởng, lão thấy máu huyết trong người nhộn nhạo.

Lão liền vận chân khí lần nữa để liều với Vương Phấn một phen, thì bên tai lão

http://tieulun.hopto.org

nghe tiếng của Chung Lôi Hoàng Lương Khai Sơn Thủ:

- Làm huynh hãy nghỉ tay, để tiểu đệ thay lĩnh giáo vài chiêu.

Nghe Khai Sơn Thủ nói, lão ta sực tỉnh ngay, lão mượn cớ nói:

- Tiểu tử này không phải tay vừa, lão đệ nên cẩn thận.

Khai Sơn Thủ gật đầu, vòng tay nói với Vương Phấn:

- Tiểu ca đúng là một cao thủ hiếm thấy trên đời rất mong mình giáo được vài chiêu.

Vương Phấn cười:

- Khách khí làm chi. Quý bang đã từng nói qua : Hãy làm cho chân nguyên tại hạ khô kiệt mà chết.... lối xa luân chiến này sẽ đạt được mục đích đó.

Khai Sơn Thủ đỏ mặt vì ngượng, chắng

nói thêm lời nào liền đưa chưởng đẩy ra. Với ngoại hiệu Khai Sơn Thủ, quả liên công lực của hắn vô cùng lợi hại.

Vương Phấn hít một hơi chân khí rồi cất chưởng đón chiêu. Chàng hiểu ý đồ của đối phương là muốn làm tiêu hao chân nguyên của mình, song chàng vẫn cứ xuất chiêu.

"Bùng" một tiếng, hai chưởng chạm nhau, cát bụi mù trời. Vương Phấn cảm thấy rúng người, chân phải lùi một bước. Chàng lẩm bẩm:

- Không ngờ Thiên Kiêu Bang lại có cao thủ như thế này.

Khai Sơn Thủ thì bị ngay một chưởng khiến ngực tức khó chịu, khí huyết nhộn nhạo. Gã lồng lộn lên, gào to và lao đến tung ra hai chưởng liền, hai chưởng này mãnh liệt như gió cuốn, ào ào đẩy sang.

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn đưa tay định tiếp chưởng, song trong lòng lại nghĩ ra một kế. Chàng để ư chân khí và đầu ngón tay và "tách" một cái, búng ra...

Bỗng Khai Sơn Thủ cảm thấy như có một luồng kình lực xuyên vào chưởng phong của mình, trong lòng kinh hãi vội thu ngay chưởng lại, song đã không còn kịp. Cánh tay đã bị trúng một vật, toàn cánh tay tê dại buông thõng xuống, gã cố ngầm vận công và lao giọng nói:

- Lâm huynh, đã đến lúc rồi đó, bảo chúng ra tay đi.

Sau khi đả thương Khai Sơn Thủ, chàng không muốn truy kích tiếp. Liền quay sang nói với Mộ Dung Trinh:

- E rằng chúng sẽ cho quân vây chúng ta.

Mộ Dung Trinh cười:

- Thế thì chúng ta cứ thẳng tay mà giết chúng.

Lúc này Lâm Nhất Âu và Khai Sơn Thủ đã lùi vào rừng sâu.

Xung quanh bây giờ toàn là cung tên. Thập Chỉ Phi Hoa thì đang đứng cheo leo trên một mỏm đá, tay cô ta đang thò vào một cái bao d dê, sẵn sàng phát chiêu.

Mộ Dung Trinh bĩu môi, nói với Vương Phấn:

- Hãy để ý con ả kia, ám khí của nó độc lắm.

Vương Phấn nói:

- Trong khi chúng còn chưa phát động tấn công, chúng ta hãy đánh ả trước.

Chàng định tung người nhảy lên, bỗng....

Trong rừng vang lên tiếng cười, một đám quái nhân bịt mặt từ trong rừng đi ra, trên

http://tieulun.hopto.org

tay mỗi người đều cầm một món binh khí lạ. Chúng từ bốn phía xông ra.

Vương Phấn lẩm nhẩm đếm, tất cả không dưới năm mươi tên. Chàng khịt mũi nói:

- Trận La Hán một trăm lẻ tám tăng nhân của Võ Thiện còn chẳng làm gì được ta, huống chi bọn vô danh tiểu tốt này của Thiên Kiêu Bang.

Bỗng có tiếng sáo trong rừng vang lên. Bọn quái nhân nghe tiếng sáo thì lồng lộn xông lên trông rất hung hăng, man rợ, chúng la hét om sòm. Mộ Dung Trinh hét to và vung kiếm đón đầu, bao nhiêu phấn uất nàng đều dồn vào lưỡi kiếm, kiếm chiêu tạo những kim quang lao vào đám quái nhân khiến chúng phải lui cả ra sau.

Vương Phấn thấy Mộ Dung Trinh đã khai chiêu, chàng cũng liền rút ngọc tiêu

trong người ra cầm trên tay, theo sau nàng ta rồi nói:

- Hôm nay phải ra tay thôi, cứ sát thương cho nhiều. Chúng ta chẳng còn cách nào khác.

Kế hoạch hành động của Thiên Kiêu Bang chuẩn bọ rất chu đáo. Đám quái nhân áo đen đã được tuyển chọn và rèn luyện rất nghiêm ngặt, chúng không bỏ chạy mà siết chặt vòng vây quanh hai người.

Tất cả bọn chúng đều là cao thủ hạng nhất, võ công của người nào cũng cao cường.

Hai người mãnh công ghê gớm song muốn thoát vây không phải là chuyện dễ.

Hai bên đánh nhau một hồi, bỗng có tiếng của Lâm Nhất Âu từ trong rừng vọng lại:

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu tử, đừng có hung hăng làm gì. Ngươi buông vũ khí đầu hàng đi, để ta phế bỏ võ công và sẽ tha cho.

Vương Phấn cười:

- Đừng có mà mơ, chân nguyên ta còn thì ta còn đánh các ngươi.

Mộ Dung Trinh lại quát lên:

- Bọn bay muốn đánh hai chúng ta chỉ sự hy sinh tới hàng trăm người ra chưa chắc đã ăn thua.

Khai Sơn Thủ nói:

- Thiên Kiêu Bang có hàng trăm kế sách, ngươi chớ lo.

Trong lúc hai bên đang tranh cải thì vòng vây đã xiết chặt lại, áp lực từ phía càng gia tăng.

Bây giờ Vương Phấn mới tỉnh ra, hóa ra chúng tranh luận là cốt làm phân tâm chàng để thắt chặt thêm vòng vây. Chàng cầm ngọc

tiêu tung ra một chiêu để nới lỏng vòng vây, Mộ Dung Trinh cũng ra chiêu hỗ trợ chàng. Vòng vây bị đánh phải giãn ra ba trượng, có điều muốn thoát ra ngoài thì thật là khó.

Lúc này trời đã đứng ngọ, đã đến giờ Bách Hoa Tiên Tử phong kiếm thoái ẩn rồi. Vương Phấn nhìn bóng mặt trời mà quá ư sốt ruột, chàng kêu lên:

- Hỏng bét, sắp đến giờ Bách Hoa Tiên Tử phong kiếm rồi, chúng ta phải mau mau ra khỏi nơi này....

Nghe nói, Mộ Dung Trinh lại càng sốt ruột hơn, nàng vung Oa Hoàng Kiếm vào đám áo đen, Vương Phấn tung chưởng phụ họa, chưởng phong như bảo tố ào ào tuôn ra, kiếm chiêu chưởng thế quá uy mãnh. Bốn tên áo đen đứng hàng đầu bị chưởng phong đánh văng ra xa hai trượng, mồm hộc máu tươi.

http://tieulun.hopto.org

Lại có tiếng rú thảm, ba người nữa chết dưới kiếm chiêu của Mộ Dung Trinh.

Trận thế bắt đầu đại loạn, tuy loạn mà hùng vẫn không lui.

Bỗng bên ngoài có tiếng hú, nhiều bóng người từ ngoài lao vào như tên bắn. Đi dẫn đầu là một lão nông, ông ta quát lớn:

- Tất cả hãy dừng tay.

Tiếng như rồng kêu cọp gầm, tất cả đều dừng tay. Người đó băng qua đám áo đen đang sững sốt, đến trước mặt Vương Phấn. Chàng ngẩng đầu lên nhìn, té ra là Nông Canh lão nhân, Nam Cương Dã Tẩu và Cái bang Triệu bang chủ. Bất giác cả mừng, chàng nói:

- Bách Hoa Tiên Tử đã trốn biệt rồi.

- Mụ ta không làm lễ phong kiếm hay sao?

- Lão phu đợi cả buổi sáng chẳng thấy ma nào cả.

Vương Phấn ngạc nhiên nói:

- Vừa rồi mụ ta mới trở về đó mà, tại sao bây giờ mụ ta thay đổi quyết định như vậy?

- Ta không hiểu tại sao....

Họ nói chuyện với nhau rồi trụ lại một chỗ. Thiên Kiêu Bang cũng chưa vội lui quân, song có điều cũng không công tiếp. Nông Canh lão nhân tức giận, cười nói:

- Xem ra hôm nay đánh nhau to lắm đây.

Triệu bang chủ cười:

- Cái bang tuy có nhiều đệ tử khắp thiên hạ, chưa bao giờ lão ra lệnh cho họ cùng tham chiến, nhưng hôm nay chắc phải ngoại lệ thôi.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, lão Triệu liền hú lên một hồi lệnh, tiếng hú của lão rất đặc biệt. Tiếng hú như vang vọng đến chín tầng mây rồi mới tắt ngấm.

Đúng lúc này, bên ngoài có giọng nói lanh lảnh:

- Sao các ngươi không rút lui ngay đi.

Người áo đen cầm đầu nghe giọng nói này liền triệt thoái môn hạ lui ra sau.

Người đàn bà đó lại nói tiếp:

- Ai ra lệnh cho các ngươi đánh bọn họ?

Một gã áo đen khúm núm thưa:

- Chúng thuộc hạ nghe lệnh bang chủ.

- Bang chủ à? Bà ta đâu rồi?

- Không biết.

Vương Phấn nhận ra tiếng của Trương Ngọc Trân, liền cười nói:

- Vì sợ, nên lệnh sư đã cao chạy xa bay rồi.

Trương Ngọc Trân nhìn chàng một cái, rồi nói:

- Bà ta không phải người như thế đâu.

- Không tin thì thôi. Tại hạ cũng hy vọng bà ta chưa trốn chạy khỏi đây.

Trương Ngọc Trân mơ màng đăm chiêu suy nghĩ, nàng xua tay ra lệnh cho đám áo đen rút lui rồi vòng tay nói với Vương Phấn:

- Xin mời chư vị đến đại sảnh để ngồi, gia sư sẽ ra mắt để tiếp kiến các vị.

Vương Phấn lắc đầu nói:

- Chuyện này khó nói lắm.

Bỗng từ sau một mỏm đá có tiếng hú vọng lại. Trương Ngọc Trân tái mặt kêu lên:

- Trời, gia sư gặp nạn rồi....

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, liền lao người đi nhanh như một làn khói.

Vương Phấn chạy theo sát và quay nói to:

- Chúng ta đi theo đi, hôm nay phải thanh toán với bà ta cho sạch nợ.

Mọi người đều lướt nhanh như gió, tất cả họ đều đã đến sau mỏm đá và nghe tiếng kêu thảm của Trương Ngọc Trân:

- Sư phụ.... sư phụ....

Vương Phấn nhìn xuống mỏm đá rồi buột miệng kêu lên:

- Bách Hoa Tiên Tử bị người ta đánh trọng thương rồi.

Khi mọi người đến nơi thì Trương Ngọc Trân đã bế bà ta trên tay. Bà ta nói giọng thều thào:

- Đặt xuống ngay.... ta không sống được nữa....

Trương Ngọc Trân nghe lời, nhẹ đặt bà ta xuống, nhưng rồi không kiềm được nổi đau, liền hỏi:

- Sư phụ, sư phụ bị ai đả thương thế này?

- Kính Hoa Lầu chủ.

Mặt bà ta mếu máo một lúc rồi nói tiếp:

- Chẳng qua đây là nhân quả báo ứng mà thôi, con cũng không cần tìm báo thù làm chi...

Trương Ngọc Trân rít lên:

- Con thề không đội chung trời với bà ta.

- Con không cần làm thế đâu, con nghe ta nói đi....

Bà mở to con mắt duy nhất còn lại nhìn Vương Phấn một cái và tiếp tục nói với Trương Ngọc Trân:

http://tieulun.hopto.org

- Quái nhân tay vàng đó chính là cha con, Trương Cung Bắc. Ta hại chết ông ta chỉ vì ý đồ riêng.

Nói đến đây, mắt bà ta nhắm nghiền, nước mắt trào ra rồi lại nói tiếp:

- Bây giờ con là bang chủ một bang rồi, con hãy cố giữ cơ nghiệp, trung thành với đại sự. Thôi, mẹ,.... không làm gì được nữa....

Bà ta lại nhìn Vương Phấn, nhưng lòng Vương Phấn đay thù hận, thấy bà ta đang bên bờ vực thẳm thì lòng chàng cũng nao nao.

Trương Ngọc Trân hiểu ý của gia sư, cô ta nhìn Vương Phấn lạnh lùng rồi nói một cách bi thống:

- Mẹ ơi, mẹ hãy yên tâm. Con sẽ chỉnh đốn lại bổn bang, sẽ tận lực suốt đời, không để mẹ phải lo lắng. Kể từ nay, suốt đời con sẽ không lấy ai.

Vương Phấn biết rằng Trương Ngọc Trân cố ý nói cho chàng nghe. Chàng cũng bần thần, song im lặng.

Bách Hoa Tiên Tử bỗng giẫy ngược lên, mồm phun máu tươi, chân giẫy đành đạch mấy cái rồi trút hơi mà chết.

- Mẹ ơi, mẹ ơi....

Trương Ngọc Trân gào lên mấy tiếng thảm thiết rồi ôm xác bà ta mà chạy thẳng về phía Tổng đàn.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 54

BÓNG TRĂNG TRONG NƯỚC

Kẻ ác hung đã chết, Vương Phấn thấy không cần phải ở lại Lư Sơn nữa, liền quay sang nói với Mộ Dung Trinh:

- Trinh muội, chúng ta đi thôi.

Mộ Dung Trinh im lặng gật đầu:

- Phải, chúng ta nên đi thôi.

Nông Canh Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Sao các ngươi lại bỏ đi. Còn nhiều người đang đợi ngươi mà?

Vương Phấn lắc đầu:

- Văn bối không muốn gặp họ nữa.

Nam Cương Dã Tẩu trả lại Thần Long Lệnh cho chàng và nói:

- Dù sao đi nữa, ngươi cũng phải chờ cho xong việc rồi mới được đi....

Vương Phấn đành phải gật đầu nghe theo. Cả đoàn người cùng lủ lượt kéo đến Ma Cung. Từ bên trong bỗng có hai toán người ào ra hoan hô và nói:

- Hay quá, lệnh chủ đã đến, chúng ta sắp phải ra tay rồi.

Vương Phấn chau mày, người có mặt đến đây,không ít. Có Ngũ Hổ Song Tà, Lư Lăng Tam Tẩu. Tầm Dương Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng, tiểu khiếu hóa Long Sở Thiên và thêm nhiều người mới khác nữa. Chàng đang do dự thì trong đám đông bỗng có hai cô nương xuất hiện. Đó là U Cốc Ẩn Giả

http://tieulun.hopto.org

nữ nhi Trâm Ngọc Cầm, một người nữa là cháu gái Nông Canh lão nhân Điện Bội Ngọc. Cả hai cô đều đến cạnh Vương Phấn.

- Đại ca tại sao giờ này mới tới?

Vương Phấn nhìn Trâm Ngọc Cầm rồi lắc đầu cười nói:

- Tại hạ và Mộ Dung Trinh đều đến đây lâu rồi.

Bàn Hổ Long Quân bỗng trầm giọng nói:

- Thôi, đừng nói chuyện nhảm nữa. Xin lệnh chủ hãy hạ lệnh tiến vào Ma Cung đi.

Vương Phấn nói:

- Bách Hoa Tiên Tử đã chết rồi. Tại hạ thấy không cần thiết nữa.

Đồng Đình Thần Nữ cười khanh khách:

- Con yêu tinh đã chết, nhân tiện chúng ta quét sạch bọn nó luôn thể. Triệt phá Thiên Kiêu Bang tránh họa cho giang hồ.

Quần hùng cùng phụ họa:

- Đúng đấy, lệnh chủ cứ ra lệnh đi.

Vương Phấn không đáp. Triệu bang chủ vội đỡ lời:

- Bách Hoa Tiên Tử đã chết, sao chúng ta không gặp Trương Ngọc Trân lấy lời hay ý đẹp khuyên răn. Nếu cô ta ưng thuận thì chúng ta sẽ xem Thiên Kiêu Bang như một phái trong giang hồ. Nếu ngang bướng, sau này ta sẽ hỏi tội cũng không muộn, như thế có hơn không?

Mọi người bàn tán xôn xao.... bỗng nhiên hai cánh cửa đỏ của Ma Cung mở rộng. Một cô nương ăn mặc tang lễ bước ra, chào Vương Phấn và nói:

- Tệ bang chủ xin mời quý vị vào phòng khách ngồi đợi.

Nhận ra đó là Đại cô nương, chàng chào đáp lễ:

http://tieulun.hopto.org

- Xin cô nương đi trước dẫn đường.

Đại cô nương quay người đi trước. Vương Phấn quay lại nói với Nông Canh lão nhân:

- Ý tiền bối ra sao?

Nông Canh lão nhân hít tẩu thuốc một hơi rồi cười khà, nói:

- Lão hủ sẽ tuân theo ý của lệnh chủ.

Vương Phấn đỏ mặt, bước vào trong Ma Cung, đám quần hùng lục tục bước theo vào đại sảnh và ngồi xuống. Nam Cương Dã Tẩu nói khẽ với Vương Phấn:

- Ngươi không muốn hủy diệt Thiên Kiêu Bang hay sao?

Vương Phấn gật đầu. Nam Cương Dã Tẩu nói:

- Có phải vì quan hệ của ngươi và Trương Ngọc Trân không?

Vương Phấn nghiêm mặt, dùng truyền âm đáp lại:

- Tiền bối hiểu lầm rồi, ý của tại hạ là để cho cô ta một cơ hội để làm lại từ đầu. Còn tất cả mọi người đã quyết thì tại hạ cũng chịu thua.

Từ sau đại điện bỗng có tiếng chân. Từ xa đã có tiếng nói của Trương Ngọc Trân:

- Hôm nay tất cả cao nhân, bằng hữu đều có mặt ở đây. Thiên Kiêu Bang càng nở mặt nở mày.

Nói xong, thì người cũng đến. Nàng mặc đồ tang, đi sau nàng là Giang Nam Nhất Họa Tiên và Thiên Sơn Bách Độc Ông .

Vương Phấn biết trước điều này, song vẫn không tin. Các lão tiền bối và đám quần hùng thì càng kinh ngạc vô cùng.

Mặt Trương Ngọc Trân đanh lại, mắt nhìn toàn sảnh rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Gia sư quyết định hôm nay sẽ phong kiếm quy ẩn, không ngờ cách đây một giờ đã gặp nạn. Vậy lễ phong kiếm sẽ không còn, chẳng hay chư vị có ý kiến gì thêm chăng?

Ngũ Hổ Song Tà nhìn Vương Phấn, thấy chàng vẫn im lặng. Động Đình Thần Nữ không chịu được, đứng dậy nói:

- Những việc Thiên Kiêu Bang làm gần đây trên giang hồ khiến cho thiên hạ chê cười, ngày nay lệnh sư đã chết, chúng ta bỏ qua chuyện cũ, nhưng mong cô nương từ nay trở đi hãy giải tán Thiên Kiêu Bang này đi.

Trương Ngọc Trân cười:

- Nếu như tiểu nữ này không nghe thì sao?

Bàn Hổ Long Quân cười nắc nẻ:

- Như thế là người buộc chúng ta phải dùng sức mạnh rồi.

Trương Ngọc Trân ho lên một tiếng và đồng dạc nói to:

Trong số các người, ai là người cầm lệnh vậy?

Nói xong, nàng nhìn chăm chăm vào Vương Phấn. Vương Phấn giả vờ không thấy, ngửa mặt nhìn trần nhà.

Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng lớn tiếng:

- Chúng tôi chấp hành Thần Long Lệnh mà đến đây. Người phát lệnh tức nhiên là Thần Long Lệnh chủ rồi.

Lúc này Vương Phấn không thể không nói, chàng đứng dậy nói từ tốn:

- Tại hạ là loại mạt học hậu bối, đâu dám đứng ra đảm trách trọng trách.... xin Triệu đại hiệp chớ chê cười.

Triệu Áng cả kinh vội đứng dậy cười lớn và nói:

http://tieulun.hopto.org

- Trên giang hồ hiện nay, người khiến cho Triệu mỗ khâm phục thành kính chỉ sợ không được bao nhiêu. Thiếu hiệp khiêm tốn như vậy e rằng khiến cho quần hùng và cao thủ võ lâm càng thêm thất vọng.

Lư Lăng Tam Tẩu cũng phụ họa theo:

- Triệu huynh nói phải lắm, mong thiếu hiệp đừng chối từ.

Vương Phấn lúng túng:

- Tại hạ tự thấy mình đức uy không đủ. Chư vị hãy chọn lấy một vị cao minh khác để khỏi làm hư đại sự.

Trương Ngọc Trân cười khanh khách, nói:

- Tiểu muội rất mong Vương huynh sẽ vì thiên hạ võ lâm mà nhận chức Minh chủ. Mong rằng tiểu muội nói ít mà huynh hiểu nhiều.

Nam Cương Dã Tẩu rất hiểu Vương Phấn, vội nói:

- Tất cả mọi người đều tin tưởng ngươi.... sao ngươi không đồng ý?

Vương Phấn lắc đầu, nói:

- Văn bối không có lòng ham muốn tranh bá võ lâm. Tại sao lại cứ phải như thế.

- Nhưng tình thế trước mắt bắt buộc như thế.

- Nếu tất cả đều quyết định như thế thì tại hạ chỉ còn một cách là phải ra đi mà thôi.

Ngũ Hổ Song Tà là hai người rất hâm mộ Vương Phấn và rất ủng hộ việc suy tôn chàng làm Minh chủ, là người rất hăng hái, hổ hởi trong ngày hôm nay. Nghe Vương Phấn nói vậy thì đều không vui, liền cười, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Các vị đều không có gan chống chọi lại Thiên Kiêu Bang thì nhắc đến chuyện này làm chi?

Vương Phấn bỗng đứng dậy nói:

- Tại hạ có việc phải đi trước, vậy xin cáo từ.

Nam Cương Dã Tẩu ngạc nhiên nói:

- Làm sao ngươi lại có thể bỏ đi như thế được?

- Văn bối có cuộc hẹn với ba Phiên tăng cách đây một năm. Bây giờ việc báo thù đã xong, tại hạ phải đi Tây vực.

Nam Cương Dã Tẩu như hiểu ra vấn đề, liền nói:

- Lão phu suýt tý nữa thì quên mất chuyện này. Ngươi đi trước, lão phu sẽ theo sau ngay.

Vương Phấn đi, Mộ Dung Trinh cũng đi theo. Điện Bội Ngọc vội gọi to:

- Đại ca, chờ muội đi với.

Vương Phấn lắc đầu:

- Chuyến này lành ít dữ nhiều, muội làm sao đi được.

Điện Bội Ngọc nói:

- Muội không phải là trẻ con, làm sao lại không được đi?

Vương Phấn lúng túng, nhìn Nông Canh lão nhân rồi nói:

- Chuyến đi này quan sơn ngàn dặm, sống chết chưa rõ ra sao. Tại hạ không dám để cô nương đi cùng, rất mạo hiểm.

Nông Canh lão nhân tằng hắng mấy cái, rồi nói với Điện Bội Ngọc:

- Thôi đừng quậy phá nữa, con hãy ngồi xuống đi.

Điện Bội Ngọc đành ngồi xuống, miệng vẫn cứ lầu bầu:

http://tieulun.hopto.org

- Huynh không cho muội đi, thế thì muội đi một mình.

Vương Phấn làm như không nghe, vẫy tay từ biệt Trương Ngọc Trân, rồi nói:

- Từ nay cô nương đã là bang chủ, lại có nhị vị tiền bối phụ tá. Chắc rằng sau này sẽ có nhiều thành tích vẻ vang....

Trương Ngọc Trân đáp lạnh lùng:

- Huynh quá khen, tiểu muội thật là xấu hổ.

Vương Phấn nói thêm:

- Có điều thành phần của quý bang phức tạp quá, mong rằng bang chủ sẽ gạn lọc lại.

Trương Ngọc Trân cười:

- Phiền huynh phải lo lắng...., không làm điều tàn ác là được rồi.

Vương Phấn nghe mà thấy khó chịu

trong lòng, chàng không nói gì thêm, liền cất bước đi ra.

Quần hùng dáo dác nhìn nhau.

Bàn Hổ Long Quân cười khảy rồi nói:

- Có lẽ nào chỉ vì một cá nhân mà đại sự không thành hay sao?

Trương Ngọc Trân bỗng đứng dậy nói:

- Xin mời chư vị hãy ngồi yên chốc lát. Vương huynh dù sao cũng là khách, bản tòa và nhị vị lão quái phải tiễn Vương huynh mới phải.

Rồi cô ta nói to:

- Vương huynh thong thả, để tiểu muội tiễn đi một đoạn đường.

Vương Phấn dừng chân nói:

- Nội sảnh còn nhiều khách, Trương cô nương tiễn tại hạ làm gì.

Bỗng Trương Ngọc Trân liền truyền âm nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thật ra huynh không muốn làm Thần Long Lệnh chủ à?

Vương Phấn cười dài đáp:

- Tại hạ đã tỏ rõ thái độ rồi.

- Thế hóa ra là vi phạm ý chỉ của gia sư sao?....

- Không, gia sư chỉ dặn tại hạ là phải trả thù thôi. Chứ không yêu cầu phải tranh bá tranh hùng.

Trương Ngọc Trân quá thất vọng, nàng chưng hửng nói:

- Nếu thế thì tôi bị thất bại rồi.

Vương Phấn không hiểu ý, lại nói tiếp:

- Trương cô nương làm sao mà thất bại được?

Trương Ngọc Trân khẽ thở dài:

- Huynh không biết chuyện này đâu.

Nói xong, liền quay lưng đi vào sang Mộ Dung Trinh hỏi Vương Phấn:

- Tại sao huynh lại cương quyết không làm Thần Long Lệnh chủ?

Vương Phấn thở dài, nói:

- Đã làm lệnh chủ là mất tự do mãi mãi, có cái khổ nào bằng cái khổ khi chui đầu vào cái thòng lọng đó.

- Nếu thế thì huynh phải từ chối từ lâu rồi, huynh làm cho các vị tiền bối rơi vào tình thế khó xử.

- Thật ra huynh có ý chống lại Bách Hoa Tiên Tử, nhưng giờ bà ta đã chết rồi. Bây giờ tiếp tục chống đối thì sẽ mang tiếng giậu đổ bìm leo.

- Nếu Trương cô nương lại làm ác thì sao?

- Đó là chuyện sau này, về sau sẽ nói.

- Huynh thật là sáng suốt....

Vương Phấn hỏi lại:

- Sao lại nói vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Cô ta bị thua trong tình trường nên rất bất mãn, làm bang chủ là cơ hội để cô ta quậy phá trả thù. Song bây giờ huynh không chịu làm lệnh chủ, như vậy thì cô ta bị mất... đối thủ. Như vậy chẳng phải là một công hai việc đó sao?

- Thật ra huynh chưa nghĩ đến điều này.

- Hôm nay huynh đi rồi, nếu họ không thức thời thì sẽ có lắm chuyện lôi thôi.

Vương Phấn thở dài nói:

- Bách Hoa Tiên Tử mới chết, mà các vị khách là các tiền bối cao nhân, bang chủ là một thiếu niên còn trẻ, mới nhậm chức chưa đầy một giờ, không thể nào có chuyện đáng tiếc xảy ra được.

- Dù Bách Hoa Tiên Tử chết rồi, song thực lực của Thiên Kiêu Bang cũng rất là

mạnh. Bây giờ lại có thêm hai quái nhân.... Nếu đánh nhau chưa biết thắng bại ra sao?

- Tại hạ có ý khuyên họ như vậy, song sợ họ hiểu lầm rằng huynh có ý phò trợ cho Trương Ngọc Trân nên thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Bỗng từ trong rừng có giọng nữ truyền ra:

- Các ngươi chỉ nói đến tình trường, có biết rằng nơi này trước đây là một đấu trường nơi đây đã đầu rơi máu chảy không?

- Ai ở trong rừng đó?

Từ trong rừng, một bóng người bước ra. Đó là Trân Ngọc Cầm, nàng nói giọng trịnh trọng:

- Trương Ngọc Trân tính tình thâm trầm mà cay độc, đừng nên coi thường cô ta....

Vương Phấn cười:

- Thế thì trách ai bây giờ?

http://tieulun.hopto.org

- Ta hỏi ngươi, nếu tất cả bọn họ đều bị nhốt cả trong Ma Cung, ngươi tính sao?

Vương Phấn giật mình. Trân Ngọc Cầm nói tiếp:

- Trương Ngọc Trân có ý tranh bá tranh hùng, vậy phải cố mà giữ lấy cơ nghiệp và làm các việc kinh thiên động địa. Rồi huynh cũng bị cuốn hút vào cơn lốc đó....

- Nhưng tại hạ không hề có thù oán với cô ta.

- Cần biết rằng vô hình chung huynh là lãnh tụ của võ lâm và cô ta sẽ chọn huynh làm đối thủ. Như thế chính là tâm nguyện của cô ta đó.

Trầm ngâm một híc, Vương Phấn nói:

- Cô nương thuộc đường trong Ma

Cung, tại sao không thông báo cho họ một tiếng.

- Làm sao kịp, chỉ sợ lúc này họ đã lâm nạn cả rồi.

- Vậy ta phải làm sao bây giờ? Vương huynh hãy tính mau đi !

- Điều này, phải chờ ý kiến của huynh ra sao?

Việc Vương Phấn đi Tây Vực thật ra chẳng cấp bách gì, bây giờ phát sinh sự việc khiến Vương Phấn vô cùng lo âu, chàng nghĩ trong bụng:

- Tất cả họ đều đến vì phụng chiếu Thần Long Lệnh. Nếu không quan tâm đến họ thì thật là không nên.

Trân Ngọc Cầm thấy chàng trầm ngâm do dự, nàng liền nói:

- Thật ra việc này là do Trương Ngọc Trân muốn gây khó cho huynh, chi bằng

http://tieulun.hopto.org

huynh cứ gặp thẳng cô ta, xem cô ta ăn nói ra sao?

- Nếu cô ta không nghe, không chịu tiếp?

- Ta sẽ có cách....

Vương Phấn nhìn Mộ Dung Trinh, nói:

- Ý muội thế nào?

Mộ Dung Trinh cười:

- Theo muội, đừng can thiệp chuyện này làm chi. Nếu cô ta hãm hại những người này, thì tự nhiên sẽ có người đến hỏi tội cô ta. Nếu huynh định can thiệp thì muội chẳng có ý kiến gì thêm.

Vương Phấn lắc đầu, nói:

- Không, huynh không thể làm như vậy, huynh phải đi tìm Trương Ngọc Trân xem cô ta trả lời ra sao?

Mộ Dung Trinh chẳng nói gì. Cả ba lại quay về Ma Cung lần nữa.

- Bên trong có người không? Tại hạ là Vương Phấn, muốn cầu kiến bang chủ.

Bên trong truyền ra một giọng nói lạnh băng:

- Bang chủ đang cúng kỵ, không tiếp người ngoài. Các hạ hãy đi một lúc rồi quay lại.

Vương Phấn nhướng mày nói:

- Thế này thì ta chỉ còn cách xông vào bừa thôi.

Trân Ngọc Cầm níu áo chàng, nói:

- Hãy theo tôi.

Cả ba người nhẹ nhàng vòng ra sau rồi nhảy vào trong tường. Họ qua khúc ngoặt, qua mấy chỗ mai phục, cuối cùng đến trước một cái lầu. Trân Ngọc Cầm chỉ tay và nói:

- Cô ta sống ở đây. Tốt nhất là huynh hãy nói chuyện riêng với cô ta.

- Hai người không vào à?

http://tieulun.hopto.org

Trân Ngọc Cầm cười khó hiểu, rồi nói:

- Nếu chúng tôi vào thì các người lại càng khó nói chuyện với nhau.

Nói xong, hai người ẩn vào bóng tối.

Vương Phấn đành liều, nhảy lên gác, cao giọng nói:

- Trương cô nương có nhà không? Tại hạ là Vương Phấn, xin cầu kiến.

Xẹt, xẹt. Từ bên trong một bóng thiếu nữ mang kiếm xông ra. Vương Phấn vẫn đứng yên, nói rõ:

- Xin mời bang chủ ra đây để nói chuyện.

Bỗng có giọng lanh lảnh truyền lại:

- Ai cần gặp bang chủ?

Vương Phấn nhận ra giọng Đại cô nương, liền nói:

- Tôi !

Đại cô nương nhìn thấy Vương Phấn, quay vào, một lúc lâu bước ra rồi nói:

- Bang chủ mời thiếu hiệp vào trong nói chuyện.

Bang chủ theo Đại cô nương bước vào. Trương Ngọc Trân đang ngồi dựa vào thành ghế, thấy chàng vô vẫn không đứng dậy, chỉ hất đầu nói:

- Xin mời ngồi.

Vương Phấn không hài lòng, liền ngồi xuống. Đại cô nương rót một ly trà rồi lui ra.

Trương Ngọc Trân vươn vai một cái rồi nói:

- Chỉ một mình người đến thôi sao?

- Phải !

- Còn tôn phu nhân đâu?

- Cô ta đợi ở ngoài.

- Người tìm ta có việc gì?

http://tieulun.hopto.org

- Người hãy thả mọi người ra.

Trương Ngọc Trân cười khanh khách.

- Ngươi nói nghe dễ dàng quá.

Vương Phấn lạnh người:

- Trước là tại hạ dụng lễ, sau là dụng binh.

Trương Ngọc Trân không cười nữa, nói:

- Họ đã thất thủ rồi, bây giờ ngươi quay lại đòi người....nếu bổn bang không làm thế, họ cố tình đòi triệt hạ bổn bang, thì ngươi tính sao?

Xưa nay Vương Phấn ăn nói vụng về, hơn nữa không quen nói dối, cho nên nghe Trương Ngọc Trân hỏi vặn lại thì cứng lưỡi.

Trương Ngọc Trân thở dài, nói tiếp:

- Trong lúc ta đang có tang, chúng lại đến đây có ý đồ hủy diệt Thiên Kiêu Bang. Thật là tàn ác. Với giao tình của ta và ngươi ra

thì không nói, nhưng dụng tâm của họ như vậy thì thế nào?

- Đúng là họ nóng nảy quá.

- Nếu không thế thì tôi dứt khoát không thả họ ra đâu.

Vương Phấn thở dài:

- Tại hạ không muốn xô xát với Thiên Kiêu Bang vì việc này. Chỉ mong Trương cô nương nể mặt mà tha cho họ.

Trương Ngọc Trân cười khanh khách:

- Nói hay quá, hay quá.... chắc là phải siêu lòng.

Vương Phấn nói thêm:

- Chính Nam Cương Dã Tẩu dùng Thần Long Lệnh để triệu tập quần hùng, cho nên tại hạ không thể phải tay làm ngơ. Nếu Trương cô nương cố tình làm mất mặt tại hạ thì không nên....

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ một lát, Trương Ngọc Trân thở dài và nói:

- Xem ra thì ngươi vẫn coi Thiên Kiều Bang như là bằng hữu vậy....

- Cô nương và tôi vốn đĩ là bằng hữu của nhau mà.

- Tôi hỏi huynh, nếu hôi ấy cha tôi không gởi Mộ Dung Trinh cho huynh mà giới thiệu tôi thì huynh tính sao?

Không ngờ Trương Ngọc Trân lại hỏi một câu như thế, Vương Phấn giật thót mình, im lặng hồi lâu mới nói:

- Trong lòng tại hạ đều xem cô nương và Trinh muội như nhau....

- Dù sao thì cô ta cũng gặp may hơn tôi....

- Theo tại hạ biết, lệnh đường đã sớm có ý để cô nương lập sự nghiệp lớn, cho nên đã có lời cảnh cáo với tại hạ.

Trương Ngọc Trân liền hỏi:

- Bà ta cảnh cáo ra sao?

- Không được gần gũi với cô nương.

Trương Ngọc Trân bất giác thở dài. Cả hai cùng im lặng hồi lâu, bất giác Trương Ngọc Trân đứng lên nói:

- Theo huynh, muội sẽ thả những người này ra. Nhưng huynh phải đáp ứng muội một điều kiện.

Chần chừ một lát, Vương Phấn hỏi:

- Nếu không quá khó thì tại hạ sẽ thực hiện.

- Huynh phải theo yêu cầu của họ là nhậm chức Thần Long Lệnh chủ.

Không ngờ điều kiện là như thế. Vương Phấn hỏi lại:

- Ta nghĩ rằng điều đó hình như vô can đối với cô nương mà....

Trương Ngọc Trân cười:

http://tieulun.hopto.org

Quan hệ lớn lắm chứ.

- Thử nói coi.

- Nhìn khắp giang hồ, người có thể đấu với tiểu muội không có bao nhiêu, chỉ có huynh mới là đối thủ lý tưởng. Nếu huynh không chấp chưởng Thần Long Lệnh chủ thì đám còn lại chỉ là một lũ thất phu. Tiểu muội là bang chủ Thiên Kiêu Bang, dù có đánh thắng họ cũng chẳng vẻ vang gì. Vì thế tiểu muội rất mong huynh chấp chưởng Thần Long Lệnh để hiệu lệnh quần hùng.

Vương Phấn nghe xong cười lớn:

- Nghe cô nương nói như vậy, thì tại hạ không nhận chức Thần Long Lệnh chủ là không được.

- Huynh đồng ý chứ?

- Để cứu người, tại hạ đành chịu vậy.

Trương Ngọc Trân vội ra hiệu xuống

dưới lầu. Đại cô nương liền nhảy lên. Trương Ngọc Trân dặn:

- Truyền lệnh rằng, đến trưa thả hết những người bị bắt. Đồng thời bảo hộ chuẩn bị đội ngũ để ta đưa tiễn Vương thiếu hiệp.

Vương Phấn cười:

- Chẳng cần phải khách khí như vậy....

Trương Ngọc Trân cười khanh khách:

- Từ nay trở đi là bạn hay thù rất khó nói. Mong Vương huynh hãy cẩn thận.

Vương Phấn cười:

- Cám ơn sự quan tâm của bang chủ, tại hạ sẽ rất thận trọng.

Trương Ngọc Trân tươi cười nắm lấy tay Vương Phấn, nói:

- Bây giờ xuống lầu, tiểu muội nói cho Vương huynh hay điều này. Người mà tiểu muội cần đối phó đó chính là Kính Hoa Lầu chủ và Thượng Quan Ly Châu....

http://tieulun.hopto.org

Vương Phấn im lặng. Trương Ngọc Trân lại nói tiếp:

- Và cả tôn phu nhân cũng là kình địch của muội. Vương huynh hãy chuyển lời cảnh cáo của muội....

Bỗng trong bóng tối, có người cười nói:

- Quá khen, quá khen. Mộ Dung Trinh này xấu hổ không dám nhận.

Kinh ngạc trong chốc lát, Trương Ngọc Trân bỗng trở lại bình thường, cười khanh khách nói:

- Cũng may ta chưa mắng mỏ gì, chứ không thì biết ăn nói làm sao bây giờ.

Nói thì nói vậy, song Trương Ngọc Trân vẫn không buông tay Vương Phấn ra....

Mộ Dung Trinh cũng phớt lờ như không thấy, khoác tay còn lại của Vương Phấn, cả ba cùng đi ngang hàng ra khỏi Ma Cung.

Ở ngoài cửa đã có hai đội dũng sĩ xếp hàng đứng chờ. Thấy bang chủ đến họ khom lưng cúi chào.

Vương Phấn khom người chào lại và nói với Trương Ngọc Trân:

- Được Trương bang chủ đón tiếp nồng hậu, tại hạ cảm kích vô cùng. Giờ, xin phép cho tại hạ được cáo từ.

Trương Ngọc Trân gật đầu nói:

- Tiễn quân tử đi ngàn dặm rồi cũng phải đến lúc chia tay. Tiểu muội không thể đi xa được.

Ra khỏi Ma Cung khoảng mười dặm mấy người trong đó có Nam Cương Dã Tẩu đang đứng chờ, nhìn thấy Vương Phấn, họ mừng quá, liền nói:

- Cuối cùng thì lệnh chủ cũng đã bằng lòng.

Vương Phấn khom người, chắp tay nói:

- Đức tài tại hạ chưa được bao nhiêu mà phiền các vị quan tâm thế này.

Quỷ Phủ Thần Công Triệu Áng nói to:

Ngày nay trong giang hồ : Đạo đang tàn mà ma đang thịnh... cho nên rất cần một người anh hùng như Vương thiếu hiệp đứng ra lãnh đạo.

http://tieulun.hopto.org

Nông Canh lão nhân nói:

- Nơi này không phải là nơi bàn việc lớn, nói việc nghĩa. Tất cả hãy về Trường Thanh Cốc hãy bàn.

Vương Phấn cùng đoàn người lặng lẽ bước về Trường Thanh Cốc. Bóng người mất hút dần trên con đường nhỏ dẫn vào rừng.

HẾT

http://tieulun.hopto.org